PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

RECEUIT, ADNOTATIONIBUS INSTRUXIT ET PROLEGOMENA ADDIDIT

S. A. NABER.

VOLUMEN PRIUS.

CONTINET PROLEGOMENA ET LEXIC. A—Ξ.

LEIDAE, E. J. BRILL.
1864.

P·A

5[000]

Coins

PROLEGOMENA.

Incredibile dictu est, post multiplicem doctorum virorum operam in antiquorum scriptorum voluminibus interpretandis positam, per tot annorum saecula studiis numquam intermissis sed certatim celebratis, quantum nostris hominibus sero natis supersit, non dico percipiendum et cognoscendum — nam quo plures studia huc conferent, eo laetior materies succrescet, quam doctrina complectimur, — sed de novo investigandum et melius constituendum. Quodsi eruditi viri qui summorum criticorum operam contemnunt, stupentes scilicet incrementa earum disciplinarum in quibus excolendis nostrae aetatis gloriam positam esse clamant, aut ipsi intelligere possent aut intelligentibus credere vellent, quantum nostra patrumque memoria in bonis literis vel melius explicatum sit vel nunc primum summo labore et industria indagatum sit, confiterentur grammaticos et criticos non desidiosam quaerere animi oblectationem in antiquitatis cognitione, sed sicut in aliis disciplinis summa laus est si quis nova protulerit, illos quoque lenta et docta investigatione multa patefecisse, quae miris illis et celebratis inventis quae in omnium ore sunt, ab nulla parte cedant nisi numero eorum qui cognoscere velint, quaeque saepissime in diverso argumento exemplo fuerint, quod homines imitarentur ob investigandi perfectam methodum cum iudicandi subtilitate conjunctam. Fingas tibi

Ruhnkenium, ut exemplo utar principis critici, qui ante hos septuaginta annos vita excessit; pauci qui eum videre potuerunt adhuc in vivis sunt et memini me aliquando audire Harlemi venerabilem senem, qui anno superiore aetate exacta diem obiit, narrantem quanta frequentia se praesente ille audiretur, qui omnium consensu tanquam pueris ceteris omnibus praestare videretur; ille igitur Ruhnkenius quem patres nostri, avi certe, cognoverunt, si illinc unde negant redire quemquam, adscenderet, sat scio admirabundus laudaret τῶν ἐπιγόνων sollertiam, qui plurima investigarunt, de quibus olim homines vix per somnium cogitabant. Et tamen, quod intelligentes iudices adsentiuntur, longe plurima manent vel perficienda vel retractanda; nullum caput est in antiquitatis cognitione perfectum et absolutum; superiorum industria de permultis rebus constat, nec sane dubia vel incerta sunt, quae principes critici inde ab Aristarcho susceperunt, sed plurima egent τοῦ διακοσμήσοντος. Exemplo mihi est historia Grammaticae Graecae. Ruhnkenius quem hanc ipsam ob causam modo laudabam, cum collega Valckenaerio, ille collectis veterum Grammaticorum reliquiis in Bibliotheca Parisina et editis doctissimis adnotationibus ad Timaeum et Hesychium, hic in acutis observationibus de Suida, Eustathio aliis, quas partim dedit in Theocriteis, partim in epistolis ad amicos, quibus nuper ditata est Bibliotheca Leidensis ex legato Luzacii viri Illustris, partim alibi publici iuris fecit: hi igitur duumviri haec studia condiderunt. Signum sublatum multi secuti sunt, omnium primus Joannes Piersonus, Valckenaerii discipulus. Habemus hodie veterum lexicorum editiones multo habiliores ad usum, habemus praestantes adnotationes ex Homeri Codice Veneto descriptas; anecdota quae Ruhnkenius primus collegerat, edidit Bekkerus; copiae Hesychii, Suidae, Magni Etymologi nunc multo commodius cognoscuntur; multa addiderunt alii olim inedita; habemus doctas et utiles disputationes de plerisque grammaticis et lexicographis, de Aristophane, de Aristarcho, de Didymo, de Hesychio, de aliis: verum licet tot tantisque subsidiis aucti simus, multum abest ut historia Grammaticae Graecae iam nunc scribi possit.

Qui studium Graecae linguae condiderunt, dico veteres Grammaticos Alexandrinos, eorum opera interciderunt; possumus

quodammodo de illorum meritis iudicium ferre, sed pendemus ab iis grammaticis, qui floruerunt diu postquam Alexandriae eruditio esse et celebrari desierat. Fuere tamen, quod lucro deputo, seri Graecorum nepotes homines tam nullius iudicii, ut ipsi nihil novi excogitare possent, sed sibi plauderent si aliorum opera aut excerpsissent aut ineptiis quibusdam distendissent. Erant qui laudem quaererent contrahendis quae sibi longiora viderentur; erant qui nihil omisisse videri vellent quae undecunque potuissent corradere; erant qui ex scholiis marginalibus in unum congestis lexica conficerent; erant qui lexicorum ope scholia conscriberent; multi erant qui aliena impune furarentur. Hinc veteribus caremus Aristophane, Aristarcho, Didymo, aliis, sed habemus multa quae ex illorum operibus fluxerunt. Principem locum inter grammaticos tenent Hesychius, Suidas, Magnus Etymologus, Eustathius; his adduntur multi alii quos minores grammaticos dixeris, non adeo ob doctrinae inopiam, nam non agitur de scriptorum ipsorum praestantia, sed de praestantia fontium quibus usi sunt, verum quia opera minus prolixa sunt, Harpocration, Phrynichus, Moeris, Timaeus, Lexicographi Bekkeri, alii. Medium locum tenet Photius. Jam, ut in proverbio est, si duo dicunt idem, non est idem: quid Photius dicat vel Hesychius nemo sanus curat: multum curamus quid veteres et probi grammatici dixerint. Sequiores ne intelligi quidem possunt quid dicant, nisi fontium exploratio praecesserit. Photius, ut hoc utar, saepe adnotat Atticos hoc vel illud vocabulum usurpasse in cuius vicem aequales utantur alio: utilis observatio est, modo sciamus *quando* hoc dictum sit; crassus error est ipsi Photio obtrudere, qui alia exscribit aliquot saeculis ante composita, tum ad promovendam Atticae dialecti intelligentiam, tum ad emendandam Graeculorum vitiosam loquelam. Itaque ut aliquando melius perspiciatur historia linguae Graecae, ante omnia necessarium est ut sciamus quis singularum observationum auctor sit et quando vixerit. Nihil credemus cuiquam sine teste, sed qui repertus erit saepe et turpiter errare, difficulter fidem inveniet; contra qui bene et acute observare solet, subinde videbitur verum dixisse, etiamsi monumentorum penuria factum sit ut aliunde scire nequeamus utrum vere doceat nec ne. Hanc

viam si firmiter insecuti erimus, non tantum proficiemus ad historiam Grammaticae melius intelligendam, sed etiam ad veteres scriptores emendandos, nam horum potissimum causa non dedignamur sequioribus uti. Ex hoc studio colligemus quid a librariis non fortuito sed consulto mutatum sit, si didicerimus quae vocabula vocabulorumque formae apud Graeculos in usu esse desierint, in quorum locum novicia vocabula et formae saepissime irrepserunt. Sed omnem hanc lexicographorum quasi cognationem plurimi tractare aggressi sunt, omnium novissimus M. Schmidtius editis et aliis utilissimis libris et nuper Quaestionibus Hesychianis [1]); neque tamen ut opinor, res eo iam deducta est, singulorum lexicographorum fontibus nondum exploratis, ut historia critica pertexi possit; qui adumbrare voluerit, fortasse poterit. Equidem Photii lexicon selegi, quo in Grammaticorum studio omnia referrem; rectene fecerim nec ne, lectoris est iudicium.

§ 1.

De Photii Codice Galeano.

Photii Patriarchae λέξεων συναγωγή servata est in unico codice qui Thomae Galei fuit, unde Galeanus vocari solet. Ex hoc codice antiquo quidem sed negligenter scripto, fluxit quidquid ubique inveniatur librorum. Praemittam illius codicis accuratam descriptionem quam debemus Dobraeo.

Codex Galeanus membranaceus est eiusdem fere magnitudinis atque Euripides Musgravii, foliorum 149, paginis singulis in binas columnas quas vocant, distributis. Scriptus, iudice Porsono, circa annum 1200, credo quia in summa pagina prima invenerat: Χριστῷ τὸ δῶρον ἐκ Νικήτα τοῦ λύχνου ϛψζ', id est 6707 sive A. C. 1199. Multa deesse patet, in quibus aestimandis certi aliquid praestant literae numerales quibus signabantur in ima margine octona quaeque folia. Istarum literarum pleraeque a bibliopegis abscissae sunt; supersunt

1) Vidi usque ad pag. 184.

fol. 17 IF
25 IZ
101 KZ
117 KΘ
133 ΛA.

et vestigia ff. 45, 53, 85. Teneamus igitur inter fol. 1 et fol. 17 intercidisse folia centum et quatuor, inter fol. 25 et fol. 101 quatuor. Lacunae Porsono ita distribuendae videntur:

Post f.	1	inter vv.	ἀᾶσαι	et ἀγχίνοια	foliorum	4
»	2	»	»	ἀδιάκριτος et ἐπώνυμοι	»	100
»	42	»	»	κοικύλλειν et κρατηρίζων	»	4
»	148	»	»	Φορητῶς et ψιλεύς	fere	8
In fine					»	3.

Deest praeterea folium inter εὔριζον et εὔωνον. Periit igitur prope dimidium lexici.

In scribendo libro versatae sunt octo manus, quarum una et altera pulcherrime, omnes accurate et sibi constanter, quum literas tum compendia notissima plerumque formare solent. Si excipias primam paginam et verbum hic ibi vetustate corruptum, nihil est in prima scriptura quod mediocriter doctum adolescentem qui hoc serio agat, magnopere moretur. Sed negotium facessunt correctores qui textum saepissime, adhibito interdum scalpello, refingunt.

Primus igitur scriba sit A.

Secundus sive	B	incipit fol. 3	ἐπώνυμοι
	C	25	ἱππία Ἀθηνᾶ
	D	53	λεγωνῆσαι
	E 1	69	col. 3 μυχόπεδον
	F	70	Μουνυχιών
	E 2	85	ὁμοῦ
	G 1	93	πάππος
	E 3	101	περισο
	G 2	102	c. 3 πλάκα
	H	117	σιώκολλος.

Ex his E G compendiis saepe utuntur, A B D F H raro, C rarissime. F lenem, asperum, circumflexum saepe in medium punctum contrahit. Negligentiores sunt C H in accentibus et

spiritibus quos saepe emendat aut supplet manus antiqua. Haec igitur Dobraeus.

Qui primus inter viros doctos Photium cognovisse videtur, Iosephus Scaliger est, qui in epistola ad Ricardum Thomsonum, quam Blomfieldus indicavit, sic scribit: »Remitto tibi nunc Photium tuum, optimum sane librum, et quem edi e re literaria est; quamquam omnia quae in illo sunt, hodie in aliis, unde ipse hausit, exstant. Quia tamen laborem legentium levare possit, quod in eo omnia congesta sunt, quae sparsim in aliis relegere labor est, non exiguam a studiosis gratiam iniveris, si tam utilem librum in publicum exire patiaris." Sed Thomsoni consilium effectu caruit; qui primus post eum Photium versavit, quantum scio, Albertus est, qui ex apographo vitioso quo solo utebatur, catalogum concinnavit scriptorum a Photio laudatorum et multa ex eo protulit in adnotationibus ad Hesychium. Tandem anno huius saeculi octavo Photii lexicon edidit Godofredus Hermannus, neque tamen hic Cantabrigiensi libro usus est, sed duobus apographis. Carpit Hermannum non immerito Blomfieldus in docta relatione, quam inseruit diario *Edinburgh Review* XLII. 1813. Hic primus multa utiliter monuit de fontibus Photii estque eius iudicium lectu dignissimum. Non fecit operae pretium Schleusnerus qui brevi postquam Hermanni editio prodierat, duos libellos Animadversionum conscripserat; verissima sunt quae Scholefieldus ex Dobraei Adversariis de eo protulit. Sed cum Hermannus inanem operam Photio navaret, Porsonus iam apographum confecerat Galeani Codicis accurate et nitide de more perscriptum; quod quum incendium absumsisset, quo multa alia praeclara Porsoni interiere, pertinaci cura alterum confecit, sed cum edere vellet mors intervenit. Hoc exemplar nactus Dobraeus, omnia quam accuratissime cum codice contulit, bis terve eodem rediit, omnia bona mala maxima minima sedulo et perite enotavit, praeeunte Porsono quaedam correxit, sed hoc imprimis egit ut ipsius codicis lectiones unusquisque considerare posset. Prodiit tandem huius saeculi anno 22 Dobraei editio, quae princeps habenda est, sequenti anno Lipsiae repetita, cui ad calcem praeter fragmentum lexici rhetorici adscriptum marginibus Harpocrationis Codicis Cantabrigiensis et Catalogum Alberti a

Porsono interpolatum, accessit denique Blomfieldi relatio.

Qui post Dobraeum de emendando Photio scripserunt cum alii sunt tum duumviri Dindorfius et Cobetus, ille in animadversionibus quas in gaza Henrici Stephani abscondidit magis quam protulit, hic in Mnemosyne. Horum observatis sic utar ut nomen adscribam quotiescunque emendatio talis est, qualem a summo critico exspectamus; ipsi non postulabunt ut identidem testes vocentur confirmandis correctionibus, quas unusquisque quamquam leviter doctus excogitare potuerat, cum praesertim e collatione caeterorum lexicographorum, quod industriae negotium est, non doctrinae neque ingenii, quid verum sit, sponte apparet.

Unicam rem addendam habeo iis quae Dobraeus de Codice Galeano sive Cantabrigiensi (*Trinity college*) disputavit, scilicet codicem in Graecia ipsa ab nescio quo usurpatum fuisse. Quatuor sunt huius rei indicia. Ad glossam Λήλαντον πεδίον addit manus recens τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον. Tum ad vocem Λήμνιον πῦρ itidem manus recens adscribit: σημαίνει ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐσιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸ Αἰτναῖον. Deinde in glossa λουτροφόρος ex Harpocrationis Epitome descripta leguntur in fine verba: τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης πρότερον δὲ Καλλιρρόης· adscripsit manus recens ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη Καλλιρρόη καλεῖται. Denique ad glossam ὑπὸ μάλης addit manus recens: ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα χρῶνται Ναύπλιοι (π in Cod. evanuit) καθόλου μάλην λέγοντες ἀλλ' οὐ μασχάλην ἢ μασχάλας.

Qui palaeographiae periti sunt, aliquando expedient signum $\lambda^{\tau}_{\circ}$, quod quinquies in Codice legitur adscriptum in margine ad glossas καινόφιλον, κενοφροσύνη, κεσόν et κηραίνει bis. Ceterum quando in Codice accentus et spiritus male notantur, non anxie adscribam; satis est in principe Editione omne hoc singulari diligentia praestitisse Dobraeum.

Continentur Photii lexico praeter glossas adventicias, excerpta e lexicis rhetoricis Aelii Dionysii et Pausaniae, Epitome quae dicitur Harpocrationis, Boethi utrumque lexicon Platonicum, Timaeus, denique glossae homericae et aliquot glossae sacrae. Hoc mihi videbar primus observasse et probavi Cobeto; postea vidi, admonitus praesertim a M. Schmidtio, diu ante me idem

iam vidisse Ritschelium et Meinekium. Minime miror, nam res manifesta est; quae tamen ut plene cognoscatur, paulo altius repetenda est.

§ 2.

De Didymo.

Quod infra ostendam Aelium Dionysium et Pausaniam usos fuisse Diogeniano, facit ut necesse sit quaedam de Didymo praemittere et experiri ecquid Photius afferat ad Chalcenteri memoriam instaurandam. Qua in re utar subsidiis quae M. Schmidtius congessit in docto libro de Didymo, cuius ductu profiteor me multum profecisse ad veteres grammaticos rectius tractandos. Sed statim ab initio quaedam indicanda sunt, in quibus a doctissimo editore dissentio. Non urgeo non esse satis quod dicat de Photii lexico, nam aliud sibi argumentum elegerat et ipsi hanc causam suscepimus ut videremus quid praestare possemus; verum non tantum eum latuit Aelium Dionysium et Pausaniam usurpasse Diogenianum, sed ne hoc quidem pervidit Boethum usurpasse Pamphilum et Aelium Dionysium. Verum de Boetho post videbimus et argumentis stabilire conabor id quod nunc nude posui; remanet autem alia quaestio de qua, etiamsi nihil praeter conjecturam proferre possim, non tamen reticebo quid mihi videatur admodum verisimile.

Multi multa scripsere de illo loco in Hesychii Epistola ad Eulogium: *οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικὰς ὡς Θέων καὶ Δίδυμος*. Quaesitum fuit utrum Theon condidisset comicum lexicon Didymus tragicum, an uterque scripsisset utrumque. Fuere quoque qui putarent Didymum usum fuisse Theonis auxilio; sed Schmidtius, quantum video, nusquam explicite pronunciat quid sibi videatur. Verum hoc rectissime disputat, Didymum *ὑπομνήματα* scripsisse in Eupolin atque Cratinum Aristophanemque poetam aliosque multos tum tragicos tum comicos. Etiam hoc concedendum est, quod firmissimis argumentis evincitur, *Lexica* comicum et tragicum ex istis Didymi *Commentariis* fuisse composita, qua de re est observatio Schmidtii imprimis acuta p. 93. Si autem Schmidtium rogas

a quo hoc factum sit, respondebit a Didymo ipso, cuius nomine λέξεις κωμικὰς καὶ τραγικὰς saepius laudatas invenimus. Concedo vetustos iam grammaticos λέξεις composuisse et exemplum habemus ipsius Aristophanis Byzantii, quem Didymus adhibuit in Symposiacis componendis, cuius libri epitomen ab Alexione factam grammatici qui post venerunt, usurparunt; sed Aristophanes rara et exquisita vocabula non disposuerat secundum litterarum ordinem sed congesserat ea quae idem argumentum spectarent; quam rationem servavit Pollux in Onomastico. Verum aegre adducar ut credam Didymum ipsum condidisse lexicon quacunque tandem ratione institutum, quia in Commentariis quorum consilium satis perspici potest ex reliquiis quas Schmidtius composuit, multa disputabantur ad eam normam quam lexico haud commode complecti possis. Neque solebant grammatici ipsi suorum ipsorum operum quasi epitomen conficere; huic negotio alii inhiabant prope dixerim, quibus ingenii monumenta res nullius videbantur esse. Et quis umquam inspexisset Didymi Commentarios quamvis locupletes, si ipse omnia redegisset in formam lexici? Videturne denique credibile quod Schmidtius ponit p. 272: »Didymus hypomnemata illa ita, lexica cum elucubraretur, excussit, ut semet ipsum quasi compilasse videretur." Mihi certe neutiquam videtur. Visne scire quid coniiciam? Recte Schmidtius disputavit lexica comicum et tragicum e Didymi Commentariis fluxisse; verum hoc non ipsius Didymi opera factum est sed Theonis qui, quum aut nihil aut parum de suo addidisset, multa resecuisset, opus non suo nomine edidit sed Didymi, sive ut mendaci titulo commendationem quaereret, sive veterem morem secutus, quem Diogenianus quoque secutus est cum opus inscriberet Epitomen Vestini ut infra videbimus. Fuerit igitur titulus Θέωνος λέξις κωμικὴ κατὰ Δίδυμον, quae σύμμικτος nonnumquam dicitur, opinor quia Theon congesserat in unum varios commentariorum libros quos Didymus in comicos poetas scripserat. Eadem ratione Theon confecit, nam necessario eo ducimur, τραγικὴν λέξιν· sed si quid tribui debet laceris reliquiis immensi operis, haec fuit multo minoris ambitus quam illa fuit et Didymus imprimis dilexerat comicos poetas. Hinc quoque illud repetendum est parum innotuisse nobis de Aristarcho Tragicorum poetarum

interprete, qui tamen in his explicandis non minus studium posuit quam in Poeta recensendo, ita ut ἀποσηθίσαι diceretur πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν et Dionysius Thrax, cum eius imaginem pingeret, horum potissimum studiorum lepido invento gloriam extolleret. Nos autem Aristarchum fere unice novimus ex studiis Homericis, opinor quia Didymus parcius laudarat, cf. M. Schm. p. 262. Didymum adhibuisse Aristarchi commentarios, vide ap. Harp. v. ὀξυθύμια et Phot. v. κρέας coll. c. Schol. Arist. Ran. 191.

Hac praesertim ratione quam dixi, mihi explicare soleo cur Hesychius in Epistola rectissime laudare potuerit Theonis et Didymi operam et tamen Theonis nomen non appareat apud eos scriptores qui sua e Pamphilo habent, etiamsi Didymi ratio sat saepe nominatim habeatur. Nunc hoc quoque intelligimus quid sit Θέων καὶ Δίδυμος, quod usus observatione verissima M. Schmidtii ipsius, hic stabiliam. Photius v. ῥόμβος interpretatus in fine addit οὕτως Εὔπολις· Schol. autem Apoll. Rhod. α. 1138 qui paulo plenior est: Ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος. Vides quid hoc sit: Didymus confirmat scripturam ῥύμβον testimonio Eupolidis: Εὔπολις καὶ Δίδυμος h. e. Eupolis apud Didymum. Sic Θέων καὶ Δίδυμος significat: Theo secutus Didymum, Theo qui utitur testimonio Didymi, Didymus apud Theonem. Est haec loquendi ratio fere perpetua apud Grammaticos. Sed intelligo quid contradicas: Hesychium dicere debuisse inverso ordine Δίδυμος καὶ Θέων. Immo perinde est quoquomodo dicas. Habes apud Athen. XI. 487 C: Δίδυμος καὶ Πάμφιλος· at Schol. Arist. Av. 58: Σύμμαχος καὶ Δίδυμος: uterque tamen Pamphilus et Symmachus Didymo iuniores sunt. Schol. Arist. Lysistr. 313: Δίδυμος καὶ Κράτερος· Didymus tamen usurpavit Craterum, non contra. In Etym. Gud. 73. 28: Δίδυμος καὶ Τρύφων, sed in Etym. M. 148. 8: Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος· Didymus tamen est utroque antiquior. Imprimis luculentum exemplum est petitum e Stephano Byz. laudato a Schmidtio p. 352 ubi tum Διόδωρος καὶ Δίδυμος legitur, tum Δίδυμος καὶ Διόδωρος, ut intelligas nihil interesse utrius nomen prius ponatur. Caetera de Theonis lexicis tempus invidit; semel ni fallor laudatur a Phrynicho in Ecloga, semel ab Hesychio v. σκίταλοι; quae praeterea de eius

studiis constant vide apud Wartonum in Notitia Schol. Theocrit. et Bussemakerum in Praef. Schol. Nicandri.

Sed ut intelligatur quam docte et copiose Didymus disputare solitus fuerit, nam periculum est ne quis eius operam similem fuisse putet, vel potius imprudens non recordetur dissimilem fuisse, excerptis non dico Hesychii vel Diogeniani, sed etiam sat lautis dapibus Pamphili, quibus in hac literarum clade multum gauderemus si uti possemus, nam docta sane excerpta sunt quae Athenaeus servavit: ut igitur intelligatur qualis fuerit Didymus in vocabulorum interpretatione, non teneo me quin adscribam fragmentum in suo genere unicum nempe Didymi ipsius illibati, integri, nondum contracti, quod Macrobius servavit Saturn. V. 18, h. e. is apud quem minime quaesiveris. Desumtum est e lexico tragico, h. e. credite posteri, e lexico minore. Πηλίκον igitur maius lexicon fuisse putas? Nempe eius qui reliquit librorum tria millia quingentos.

Haec igitur e Macrobio transscripsit Schmidtius p. 84: Cur autem sic loqui soliti sint Ephorus notissimus scriptor historiarum libro secundo ostendit his verbis: *τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ποταμοῖς οἱ πλησιόχωροι μόνον θύουσι· τὸν δὲ Ἀχελῷον μόνον ἅπαντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν οὐ τοῖς κοινοῖς ὀνόμασιν ἀντὶ τῶν ἰδίων, τοῦ Ἀχελῴου τὴν ἰδίαν ἐπωνυμίαν ἐπὶ τὸ κοινὸν μεταφέροντας. Τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ ὅλως ὅπερ ἐςὶ κοινὸν ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνου προσηγορίας Ἀχελῷον καλοῦμεν, τῶν δ' ἄλλων ὀνομάτων τὰ κοινὰ πολλάκις ἀντὶ τῶν ἰδίων ὀνομάζομεν, τοὺς μὲν Ἀθηναίους Ἕλληνας, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους Πελοποννησίους ἀποκαλοῦντες. Τούτου δὲ τοῦ ἀπορήματος οὐδὲν ἔχομεν αἰτιώτατον εἰπεῖν ἢ τοὺς ἐκ Δωδώνης χρησμούς. Σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐτοῖς προσάγειν* (corrigam *προστάττειν*) *ὁ θεὸς εἴωθε Ἀχελῴῳ θύειν, ὥςε πολλοὶ νομίζοντες οὐ τὸν ποταμὸν τὸν δι' Ἀκαρνανίας ῥέοντα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὕδωρ Ἀχελῷον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ καλεῖσθαι, ἰδιοῦνται τὰς τοῦ θεοῦ προσηγορίας. Σημεῖον δὲ, ὅτι πρὸς τὸ θεῖον ἀναφέροντες οὕτω λέγειν εἰώθαμεν· μάλιςα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς.* Potestne dilucidius ostendi Acheloum a Graecis veteribus pro quacumque aqua dici solitum? Unde doctissime Virgilius ait vinum Acheloo Liberum patrem miscuisse. Ad quam rem satis testium est, cum Aristophanis

comici et Ephori historici verba prodiderimus, tamen ultra progrediemur. *Didymus* enim grammaticorum facile eruditissimus, posita causa quam superius Ephorus dixit, alteram quoque adjecit his verbis: *ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι διὰ τὸ πάντων ποταμῶν πρεσβύτατον εἶναι Ἀχελῷον τιμὴν ἀπονέμοντας αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους πάντα ἁπλῶς τὰ νάματα τῷ ἐκείνου ὀνόματι προσαγορεύειν· ὁ γοῦν Ἀγησίλαος* (corrigunt *Ἀκουσίλαος*) *διὰ τῆς πρώτης ἱσορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῷος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος· ἔφη δέ· Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφήν· τῶν δὲ γίγνονται τρισχίλιοι ποταμοί, Ἀχελῷος δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος* (add. *ὃς*) *καὶ τετίμηται μάλισα.* Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque et Euripidis nobilissimi tragoediarum scriptoris, addetur auctoritas, quam idem Didymus grammaticus in his libris quos *τραγῳδουμένης λέξεως* scripsit posuit his verbis: *Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ, λέγων μὲν περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐσι ποταμὸς Ἀχελῷός, φησι· δείξω μὲν ἀργέννοισιν* (An *Ἀργείοισιν*) *Ἀχελῴου ῥόον.*".

Haec Macrobius, quibuscum confer quae sola apud Hesychium supersunt: *Ἀχελῷος ποταμὸς Ἀρκαδίας* (lege *Ἀκαρνανίας*) *καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται.*

Illam utilitatem percipere poteris e fragmentorum Didymi dispositione, ut plenius intelligas ex reliquiis quantumvis laceris et mutilis, quantam doctrinam et industriam *χαλκέντερος* ille ad scriptionem attulerit. Nam praeter poetas quos sumserat interpretandos, quorum fragmenta eius solius diligentiae debemus, Cratinum dico Eupolin, Ionem, alios multos, attulit quoque studium historiarum scriptorum et quidquid hodie superest e Philochoro, Androtione, Istro, Polemone, Mnasea, compluribus aliis — sed satis est praecipuos nominare —, hoc Didymo nos debere suspicor. Eam autem rationem sequebatur in poetis interpretandis ut apponeret quid docti qui fuissent ante se disputassent, imprimis Eratosthenes qui plerumque impugnabat Lycophronis doctrinam, Aristophanes, Aristarchus; deinde relatis horum sententiis iudicium interponeret, vide Athen. XI. 501 D de quo loco Schmidtius dixit p. 42, alios locos multos.

Sed percensebimus quid ad hanc quaestionem Photius afferat.

Si excipias Harpocrationis epitomen, de qua separatim dicam, Didymus haud ita saepe a Photio iubetur testimonium dicere: loci sunt omnino sex: *ἡμερόκαλλες*, *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*, *οἰνόπται*, *ῥάχετον*, *σέρφοι*, *τευτάζειν*. Videamus de singulis. Primam glossam *ἡμερόκαλλες* fluxisse e Didymi commentario in Cratini *Μαλθακούς*, ostendet Athen. XV. 681 E 685 D, sed certiora proferre liceret si mihi constaret quis fuerit Theodorus ille *παναγὴς* qui *περὶ τοῦ τῶν κηρύκων γένους* scripsit. Fieri potest ut idem ille Theodorus sit cuius *γλώσσας* Pamphilus versaverit, sed nihil affirmo. Hoc video adnotationem e Diogeniano fluxisse in lexica rhetorica quibus Photius utebatur, sed hac de re infra.

Sequitur glossa *οἰνόπται* quae duplex est ut plurimae aliae apud Photium. Recte intellexit M. Schmidtius Eupolidem respici, coll. Athen. X. 425 B. Incerta est origo glossae *ῥάχετον* quae *ῥάχετρον* scribenda est, sed vocabulum *σέρφοι* nullus dubito quin e comoedia sit; vide poetarum locos apud M. Schmidt. p. 37.

Alia est ratio duarum glossarum quae restant *Κυψελιδῶν ἀνάθημα* et *τευτάζειν*, quae manifesto Platonicae sunt, h. e. a Boetho e Pamphilo excerptae. Ad eas redibo cum de Boetho sermo erit, nunc hoc unum notabo Theophrastum laudari in priore adnotatione, h. e. eum scriptorem quem Didymus diligenter tractare solet, cf. Hesych. v. *Σισύμβριον*, Schol. Apoll. Rhod. *α*. 972 de v. *ἴουλος*, Hes, v. *κύναρος* coll. Athen. II. 70 C, Schol. Pind. Olymp. XIII. 27. In altera glossa laudantur Heracleo et Artemidorus quos a Pamphilo novimus in thesaurum receptos esse, et Lycophron, qui praecipue advertit. Nempe constat afferri fide Didymi: vidimus supra quid sit quod Boethus dicat *Λυκόφρων καὶ Δίδυμος*· sed nondum explorare potui utrum Didymus ipse Lycophronem triverit an tantum ea cognoverit quae Eratosthenes contra eum disputasset. Hoc video Lycophronem plerumque, in iis certe glossis quae paullo plenius servatae sunt, ita laudari ut Eratosthenis sententia ei opponatur. Vide apud M. Schmidtium locos ex Athenaeo et Hesychio excerptos; addemus quod Photius affert.

Nempe Lycophron excepta glossa *τευτάζειν* bis a Photio laudatur vv. *σακίζειν* et *σεσέλισται*, de quibus locis satis est lecto-

res ablegare ad Schmidtium p. 50 sq. Paulo saepius offendimus Eratosthenem v. *εὐθὺ Λυκείου, ἦα, ποῖ, σάμακα, ἦ δ' ὅς, εὐκλεία.* Inter has duae glossae Platonicae sunt: *εὐθὺ Λυκείου* et *ἦ δ' ὅς*, in quibus Boethus Pamphili vestigia legit ut dixi. Quod notatur *εὐκλεία* penultima longa ex Aelio Dionysio est, sicut Eustathius ostendit et fluxit adeo e Diogeniano. Glossam *ἦα* itidem e rhetoricis lexicis Photius accepit, quod monstrat Eustathius qui praeterea affert Pherecratis versiculum *τὴν γαςέρ' ἤων κἀχύρων σεσαγμένους.* De ceteris glossis difficile est pronunciare, sed hoc tamen constare arbitror e consensu partim Hesychii partim Herodiani, Eratosthenica ubique Didymi industria servata esse. Sunt praeterea in Photio plura Eratosthenis non nominati. Afferam unum exemplum. Triplex glossa est apud Photium *ἴουλος· ὁ ἐν τοῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῷον καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τι γένος ἴουλος· καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν.*

ἴουλος· τὸ δασὺ ἐπίσειον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι.

ἴουλος· χνοῦς τριχῶν ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη.

Tantum non omnia e Didymo fluxerunt; vide Schol. Apoll. Rhod. α 972: *ἴουλοι δὲ καλοῦνται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν· ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ λέγων οὕτω·*

ἣν χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα καλοὺς ἤειδεν ἰούλους.

οὐκ ἔςι δέ, φησι Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν· ἔςι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη, καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ· λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραςος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιςολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς Σατύροις· κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. Ecquis dubitabit Photium servasse excerpta e tribus lexicis rhetoricis; haec autem e Didymo profecisse qui Eratosthenis doctrinam impugnarat? Similia atque Photius Hesychius habet. Hoc dubito quid sit *καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτεμίδι.*

Itidem pér Didymum servata est mentio Aristarchi, quem supra dixi caeteros quoque poetas attigisse. De glossa ἦ δ' ὅς quae est Platonica, iam diximus. Sequuntur glossae λαβέ, μυσικάρφης, quae vel sola observatio monstrare posset Aristarchum comicos poetas attigisse, si res dubia esset; ὄνου πόκαι quod quia proverbium dicitur, fortasse praestat Aristophanis nomen reponere; σησαμῆν, ταχυβάμονας ὅρκους, quam nisi Hesychii consensus demonstraret unde desumta sit, satis esset illud βέλτιον δέ . . . . quod apud M. Schmidtium videbis Didymo proprium fuisse in refellenda aliorum doctrina. Sed longe maximi momenti ad nostram quaestionem est glossa Πράμνειος οἶνος, Platonica nempe Boethi qui sic adnotarat ad Ion. 538. C. Ἀρίσαρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνειον ἔλεγεν· τινὲς τὸν ὤνιον οἶνον ἢ παραμόνιον (vides etymologiam)· τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου Πραμνείας ὀνομαζομένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραΰνοντα τὸ μένος. Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ ἔφη καὶ Πράμνον πέτραν εἶναι (Cod. ἐν ᾗ καὶ ὁ πράγμων πέτραν), ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Haec quidem Boethum e Pamphilo excerpsisse, non dubitabis inspecto Athenaeo I. p. 30, qui laudato Semi Delii loco sic pergit: Δίδυμος δὲ Πράμνειόν φησιν οἶνον ἀπὸ Πραμνείας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον οἱονεὶ παραμόνιον ὄντα· οἱ δὲ τὸν πραΰνοντα τὸ μένος, ἐπεὶ οἱ πιόντες προσηνεῖς. Nunc quidem res manifesta est, cf. Schol. Plat. Ion. 538 C.

In sexto lexico Bekkeri quo multa continentur Aelii Dionysii et Pausaniae fragmenta Didymus quater laudatur. Primus locus est p. 349. 3 in v. ἀηδόνα ubi τραγικοὶ advocantur et intelligitur Euripides ut constat ex Hesychio. Itidem e tragico lexico desumta est annotatio p. 374. 22 de voce ἀλάςωρ, cf. Schmidt. p. 82. 401. P. 380. 20 adnotatio est de verbo ἀλύειν scribendo non ἀλύειν· hanc quoque e lexico tragico desumtam esse ostendet Schol. Soph. El. 135. Fere eadem tradit Eustathius p. 1636. 26, e lexico Dionysii ni omnia fallunt. Sed vide quam egregie alter alterum suppleat; et operae pretium foret locos ipsos adscribere. Quartus locus est de vocabulo ἄφλαςα p. 471. 19, qui e Pausania descriptus est, ut videbis coll. Eust. p. 1039. 37. Addam p. 384. 24 Ἀλκαία ἡ οὐρὰ τοῦ ζῴου, κυρίως δὲ τοῦ λέοντος ὅ ἐςι κυήθειν (Supple ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν ὅ ἐςι βοηθεῖν, cf.

mox et p. 383. 31)· ἔνιοι δὲ ἀλκαίαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμᾶν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευρὰς μασίζων τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει· καὶ ταῦρος δὲ καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῷα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. Φασὶ δὲ Ἕλληνες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ὀρίνειν καὶ παρορμᾶν εἰς ἀλκήν. Compone cum his Schol. Apoll. Rhod. δ. 1614: ἀλκαία λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι· καὶ ὁ ποιητής·

οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μασίεται.

Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυῶν τέθεικεν »ἀλκαίας ἀΦύσσα.'' Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν ὅ ἐσι βοηθεῖν, ἡ εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα, ἢ παρὰ τὸ οὐρεῖν ὅ ἐσι Φυλάττειν· ἢ διὰ τὸ ὀρίνειν ἑαυτὰ τὰ ζῷα τῇ οὐρᾷ ὡς ὁ λέων καὶ ὁ ταῦρος καὶ ὁ κύων καὶ τὰ λοιπά. Κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία λέγεται· ἐν δὲ τῇ Κωμικῇ λέξει οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου καὶ βοὸς καὶ τῶν ἐμΦερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται. Supersedeo plura addere in re tam facili quam perspicua.

Verum alia quaedam consideranda sunt quominus quidquam dubitationis de universa re apud lectores remaneat. Veluti confer Hesychium vv. Λιμοδωριεῖς, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα, οἰσπώτη, Σαμιακὸς τρόπος· videbis Didymum nominatim laudari. Jam inspice Photium; modo plura habet, modo pauciora sed ita ut facile intelligas utrumque fluxisse ex eodem. Et nunc ipse Schmidtius qua est harum rerum acerrima intelligentia primus concedet, spero certe, non satis recte disputata esse quae p. 38 de Photii glossarum origine protulit. Scilicet rhetorica lexica quae Photius et Eustathius usurpant, non magis ad oratorum quam Poetarum usum pertinent, nam nomen apud sequiores multo latius patet quam putaveris et ipse Athenaeus apud Eustathium ῥήτωρ audit.

Sed non est fortasse locus luculentior quam adnotatio de voce κύτταρος, quam nihil veritus ne disputatio longior evadat describam. Nusquam clarius apparere poterit, quanti sit grammaticos inter se conferre et πάντων ὁμοίως ἀκούειν.

Jocatur Mercurius apud Aristophanem in Vespis v. 199 Deos ἐξωκίσθαι et quidem πόρρω πάνυ ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον. Hoc quid sit nos quidem non latet sed latebat veteres grammaticos. Ad hunc locum et alia in Scholiis adscripta

invenies et haec, quae imprimis advertunt: Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν (l. σφηκίων) κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν εἴρηκεν· »ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.'' Θεόφρασος δὲ (H. Pl. III. 3. 8) κυρίως λέγει προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὥσπερ σάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Intellexerat igitur Lycophron cellulas glandium, apum Eratosthenes; Didymus ut opinor addidit Theophrasti locum, ubi κύτταρος ad nucem pineam refertur. Scilicet omne ἡμισφαίριον, parvum praesertim, quo continetur sive mel sive glans sive fructus quilibet κύτταρος dicitur, atque sic γελοίως πάνυ Mercurius cum dicere vellet Deos quam longissime profectos esse, iocatur eos aufugisse in coeli κύτταρον, quo continetur scilicet ne decidat. Locus eos vix capiebat, sicuti iudices in Vespis vs. 1111: οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις

ξυμβεβυσμένοι πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις
ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.

Nunc nullo negotio intelliges tertium locum: Thesm. vs. 516 ubi τὸ πόσθιον dicitur σρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον· glans enim et κύτταρος forma non differunt. Ad hunc locum Scholiasta: Θεόφρασος τὴν προάνθησίν φησι τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης· Ἐρατοσθένης ἀγγεῖον τοῦ σφηκὸς ἢ τῆς μελίσσης, ὅπου οἱ σκώληκες ἔνεισιν, κτἑ. E Didymi Commentario haec in lexicon fluxere, cuius rei etiamnunc vestigia supersunt apud Hesychium v. κύπαρος et κύτταροι. Nunc vide apud Photium quadruplicem glossam, e quatuor opinor lexicis servatam. Prima est κύτταρος· ἡ τῆς βαλάνου πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις. Agnoscis Lycophronem, Theophrastum et Eratosthenem. Secunda nihil habet praeter hoc: κύτταροι· σφηκιαί. Tertia: κύτταροι· βόσρυχοι καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, utraque descripta e lexici rhetorici epitome de qua infra adnotabo. Quarta plenior est: κύτταρος· οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ᾧ αἱ σφηκιαὶ ἐγκάθηνται· μάχεται δ' αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν· ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικε δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε (Hist. Anim. 5. 19. 22)· Θεόφρασος δὲ προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύτταρον προσαγορεύει·

τοῦτο δέ ἐσιν ὥσπερ ὁ σάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Haec ita scripta sensu vacua sunt, sed memor doctrinae Lycophronis certissima emendatione rescribe: ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται pro σφηκιαί. Contra apud Scholiastam πυρήνων Photii malo quam πυρῶν.

Duo exempla in fine adscribam ut pateat quantae divitiae nobis perierint. Breves glossae sunt apud Photium λαβρώνιον et ὄξος ΣΦήττιον· sed compone Pamphili copias apud Athenaeum XI. 484. F. et II. 67. D.

§ 3.

De Diogeniano.

Nihil opus est repetere quae de vera origine et genuina forma Hesychii lexici recte disputaverunt Carolus Rankius et nuper Mauritius Schmidtius in Quaestionibus Hesychianis, sed lubet quaedam retractare, quorum causa cum Photio conjuncta est. Itaque primum dicam quid mihi de ea questione videatur, tum efficere conabor ut eadem aliis quoque probabilia videantur. Pamphilo igitur, de quo vide Urlichsium in Museo Rhenano XVI. 247, fuit μέγιστον πλεονέκτημα lexica comicum et tragicum Didymi vel si mavis Theonis. Praeterea in lexico condendo adhibuit Artemidorum, Hermonactem, Theodorum, alios multos quos Schmidtius recenset. Hoc Pamphili lexicon excerpsit Julius Vestinus, cuius rei tenuis fama ad nos pervenit. Sed Vestinum iterum ad breviorem formam redegit Diogenianus isque nobis in Hesychii lexico tantum non integer superest. Aelius autem Dionysius plura e Diogeniano in lexicon transtulit et Pausanias qui plurima habuit cum Dionysio communia necesse est in permultis convenerit cum Diogeniano. Sed neque his finibus res continetur, nam Boethus in Platonicis lexicis et alios usurpavit et constat ei ad manum fuisse Pamphilum et Dionysium, unde iam intelligitur quanti sit Platonicas glossas Photii quam accuratissime rimari, cum praesertim Hesychius Boethi lexica cum Diogeniani opibus commiscuerit. Sed de Boetho infra; nunc de Diogeniano videamus quid certa monumentorum fide afferri possit.

Ac primum intelligo plerosque miraturos esse id quod dixi Diogenianum Vestinum contraxisse, non Pamphilum. Scilicet mihi quidem nulla causa videtur, cur fidem denegem Scholiastae qui auctore Montefalconio in Diario Italico p. 214 margini Gregorii Nazianzeni adscripsit adnotatiunculam *περὶ σαθμῶν* et in fine addidit: *Ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐσησίνου Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* Similia leguntur quoque in Schol. Hom. Iliad. *ε.* 576 sed ibi *Οὐσησίνου* nomen omittitur. Diu autem est, ex quo e collatione Suidae viri docti effecerunt pro barbaro nomine legendum esse *Οὐησίνου.* Memoria Lucii Julii Vestini, de quo vide Suidam, servata est inscriptione olim ad viam Ostiensem reperta, quam Bernhardyus mihi indicavit: *Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Λευκίῳ Ἰουλίῳ Οὐησίνῳ καὶ ἐπισάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ, ἐπισολεῖ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος.* Suidas autem haec habet in inscriptione lexici: *Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα· οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·* tum et alii grammatici memorantur et hi: *Οὐησῖνος Ἰούλιος σοφιστής· ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνός ..... Πάμφιλος· λειμῶνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε· ἔσι δὲ ἀπὸ τοῦ ε σοιχείου ἕως τοῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ Ζωπυρίων πεποίηκε.* Primus ni fallor Valckenaerius intellexit huius inscriptionis fidem esse nullam, compositae scilicet ex iis ipsis quae Suidas ipse suis locis de his grammaticis retulit. Miror tamen nuper viros quosdam doctos inventos esse, qui fidem et auctoritatem puerilis figmenti tueri vellent, neque intellexisse videntur ineptum esse credere Suidam Pamphilum in lexicon retulisse *simul* cum Epitomatore Vestino. Tum hoc quoque mirum nobis accidit Pamphili lexicon habuisse libros nonaginta quinque, Vestini nonaginta unum, sed haec res facilem explicationem habet, nam quum Zopyrion diceretur conscripsisse literas *α β γ δ*, videri poterant vere Pamphili esse libri non 95, sed 91 tantum, neque ibi docemur numerum Vestini librorum sed Pamphili, quamquam palam est errare quicunque operi inscriptionem praemiserit, nam si totum lexicon nonaginta quinque libris constaret, non poterant vocabula quae a literis *α β γ δ* incipiunt singulis deinceps libris comprehendi. Sed Sui-

das ipse in voce Οὐησῖνος tradit Vestinum comprehendisse Pamphili epitomen libris quatuor, eaque ipsa sola causa fuit cur Rankius negaret Diogenianum Vestinum excerpsisse, cum eius epitome quinque libris constaret, hoc est uno pluribus quam opus quod in breviorem formam redigere vellet. Nihil in istis video verisimilius quam Pamphilum opus a Zopyrione inchoatum perfecisse libris 95, Vestinum redegisse ad libros triginta, nempe non δ sed λ, Diogenianum denique ad libros quinque.

Sed maxima oritur dubitatio de Diogeniano utrum eo ipso utamur ab Hesychio servato an excerpto. Explorata re affirmo habuisse sane Diogenianum haud pauca quae nunc apud Hesychium desiderentur, sed haec desiderari socordia librariorum, Hesychium certe Diogenianum cum pulvisculo in novum lexicon transtulisse. Et pauciora desunt quam quis putaverit. Unde noverim? Nempe exemplis plus quam sexcentis. Scilicet nunc sumam quod infra demonstrabo Aelium Dionysium usum fuisse Diogeniano. Hinc Eustathius qui tamen Diogenianum non adhibuit, eius testimonio utitur p. 1533. 46. Verum cum lexica rhetorica Eustathii inter se simillima essent, qua de re infra disputandi dabitur locus, sequitur si Dionysius plura e Diogeniano habuerit, habuisse quoque Pausaniam. Hinc in Photio multa insunt, quae verbo tenus cum Hesychio conveniunt, quae, exceptis glossis Platonicis, Homericis, Sacris, de quibus infra, omnia e Diogeniano sunt. Vides quo tendam. Fuerint sane lexica rhetorica Eustathii doctius et uberius conscripta quam Photiana συλλογή· at sic habemus excerpta quaedam e Diogeniano. Quodsi autem hic initio multo plura habuerit quam hodie apud Hesychium supersunt, necessario sequitur diversam esse debere faciem Diogeniani apud Hesychium et Diogeniani apud Photium et modo plura hunc habere, modo illum, modo alterum utrum deficere. Forte fortuna autem factum est ut in Diogeniani glossis Hesychius et Photius plerumque conspirent et saepe verbis utantur prorsus iisdem, interdum easdem corruptelas repraesentent. Hoc unum est discrimen fere perpetuum, Hesychium saepe addere nomen scriptoris qui laudata voce usus sit cum Photius omittat, saepe Photium addere ubi Hesychius omittat. Hoc equidem librariis dederim Diogenianum paulo constantius τὰς χρήσεις addidisse

quam nunc per codicem Marcianum fecisse videatur; in ceteris plerisque tenemus ipsum Diogenianum; interpretatio interdum brevior facta est, sed ipsa glossa non nisi rarissime sine vestigio periit. Ipsa me copia prohibet quominus exemplis ostendam quod unusquisque qui hoc aget, statim comperiet verum esse. Habuerit Diogenianus quaedam quae hodie apud Hesychium desiderantur, et exemplum est glossa ὑπόξυλος qua infra utemur, sed pauciora haec sunt quam multi opinantur. Ceterum vide § 21.

Vidimus Diogenianum excerpsisse Vestinum, Vestinum Pamphilum, Pamphilum Theonis vel Didymi lexica comicum et tragicum, sed Rankius et Schmidtius, quem non satis assequor cur interdum de Rankio cum contemtu loquatur eiusque »viriculas" exagitet, instituta comparatione Athenaei et Hesychii, accurate ostenderunt Pamphilum praeter Didymum alia quoque multa in farraginem retulisse. Videndum est an huius quoque rei memoria e Photio possit suscitari.

Est Photii adnotatio: Μάννης· ποτηρίου εἶδος. Photius mihi crede vocabulum nusquam legit; invenit in lexicis suis rhetoricis, quo fluxit adnotatio e Pamphilo ducta. Putasne legisse Pamphilum? Non putabis coll. Athen. XI. 487 E: Μάννης· ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρωδῷ·

> καὶ πάνυ τις εὐκαίρως· προπίνω, φησί, σοι
> πατριῶτα· μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἀδρὸν
> χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως· ἐδεξάμην.

Παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος καὶ Πάμφιλος: h. e. Pamphilus laudat fide Didymi.

En aliud exemplum. Pamphilus apud Athenaeum IV. 171 B. laudat Artemidori sententiam de vocabulo ἐδέατρος· ἐκάλουν δέ φησι καὶ τοὺς προγεύσας ἐδεάτρους ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν· νῦν δ' ὁ ἐδέατρος ἐπισάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας. Cum his compone Aelium Dionysium ap. Eustath. p. 1403. 33: ἦν δὲ προγεύσης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν· ὕστερον δ' ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπισάτην ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

Artemidorus ille quem modo nominabam, semel a Photio laudatur nempe in Platonica glossa Boethi Τευτάζειν, quae e Pamphilo ipso fluxit, nam ex Hesychio satis apparet eius nomen

sat saepe laudatum a Pamphilo apud Athenaeum, perraro ab Diogeniano servatum fuisse; quod minime mirum est cum e Pamphili opere vix vigesimam partem reliquisset. De hoc Artemidoro utilia quaedam Rankius congessit p. 103 sqq. Ex ea disputatione hunc fructum percipere poteris ut intelligas quod Schmidtius quoque vidit, ne Pamphilum quidem ipsum inspexisse omnes quos laudaret scriptores. Nam quae supersunt Laconicae glossae Aristophanis Byzantii et Creticae Hermonactis, eas existimo non ipsum vidisse Pamphilum, sed acceptas debere Artemidoro. Fit hoc admodum verisimile ex iis quae Rankius disputat p. 108 sqq. Nolo ingredi disquisitionem de fontibus Athenaei, in qua rite tractanda nondum desudatum est, sed afferam exemplum quo pateat quantas cautiones res habeat. Nam quum Athenaeus III. p. 88 C Epaenetum laudat ἐν Ὀψαρτυτικῷ, cave tamen inde conficias Athenaeum eius volumina inspexisse. Unde habeat cognosce ex IX. 388 D: Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ὀψαρτυτικαῖς γλώσσαις καὶ Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ Ὀνομάτων καὶ Γλωσσῶν Ἐπαίνετον παρατίθενται λέγοντα ἐν τῷ Ὀψαρτυτικῷ ... κτἑ. Vides Pamphilum uti libris Artemidori, Artemidorus Epaeneti. Alia eiusdemmodi exempla sunt, sed rem relinquam iis qui de Athenaeo quaesituri sunt.

Nota apud Photium duas Creticas glossas, Hermonactis opinor, κωραλίσκον et ψούδια, sed iam transibo ad aliud argumentum, cum quaestio de Pamphili fontibus a Photio paulo remotior sit ac nuper M. Schmidtii diligentia suppleverit quae Rankius in hac operis parte paulo festinantius et ad finem properans scripserat.

Scilicet perpetuo isto excerpendi instituto factum est quod multum miror neminem quod sciam adnotasse, nempe hinc saepissime in laudandis scriptorum nominibus titubatum esse. Sunt huius rei complura exempla apud Photium quorum pauca proferam. Glossa est ζύγασρον· κιβωτός· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγασρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον. Haec Pausaniae sunt, e quo Eustathius affert p. 956. 2: ζύγασρον ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι οἷον· κοίλῳ ζυγάσρῳ. Non igitur laudarat Euripidem sed Sophoclem in Trach. vs. 692. Excipiunt sese apud Photium glossae κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι et κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν,

altera e Platone, altera e Sophocle; at plane contra est: prior glossa pertinet ad Soph. Oed. Tyr. vs. 246, altera ad Plat. Rep. III. 393 A. Σίκλος habet octo obolos secundum Sophoclem; si difficile est credere hoc in tragoedia tradi potuisse, praestabit Xenophontis nomen reponere, quem vide in Anab. I. 5. 6. Cum nomina propria compendiis scriberentur, facilius etiam aut perperam legebantur aut in excerpendo locum permutabant. Perinsigne est exemplum in glossa ὑπηνέμια, ubi laudatur Aristophanis versiculus ἐν Δαιδάλῳ. At Schol. Arist. Nub. vs. 663 eundem locum Platoni Comico tribuit. Ex talibus locis initium sumsit celebratus locus Clementis Alexandrini de furtis, veluti quum dicat Πλάτων ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται, de quo exquisite egit Cobetus in Platonis Com. Rell. p. 67 sqq. Ut mihi quidem videtur vitio Codicum et Epitomatorum negligentia factum est ut duo poetae interdum videantur idem dicere. Hinc iniqua sorte Plato Comicus premebatur, qui quum Amipsias dixisset

ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορά,

satis creditur octodecim annis post Κλεοφῶντι hos versus composuisse:

σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισεν σαπράν
ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Cf. Athen. VII. 327 D. 315 C. Utrum putas Platonem Amipsiae locum furatum esse an imitando ridere voluisse? Neutrum profecto, nisi forte credis Athenienses fuisse memoria tam tenaci ac ferrea prope dixerim ut post tot annorum spatium versiculi recordati fuissent, in quo nihil esset admodum aut acutum aut ineptum. Fortuito igitur factum esse ut eundem versiculum uterque componeret? Ne hoc quidem satis credibile est. Equidem nullus dubito Athenaeum librariorum vitio deceptum fuisse et hoc magis miror eum non saepius errasse. Sequitur apud Cobetum Hermippi locus, qui apud Photium legitur v. στίλβη·

ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγώ
ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ σίλβην τινά.

Viri docti quos Cobetus impugnat, laudant Poll. VI. 103 ut ostendant hoc quoque furatum esse Platonem:

ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγώ
ὠνήσομαι σίλβην τιν' ἥτις μὴ πότις.

Utrius hic versiculus sit nescio, sed utriusque esse non posse hoc quidem quovis pignore contendam. Affert Cobetus aliquammultos locos eiusdem generis et subiungit: »Sed quis monendus est quo pacto uterque plagii possit absolvi?" Neque tamen indicat utrum eam rationem quam supra exposui in mente habuerit, an aliud quid cogitaverit. Sed furti certe crimen tenues dilabitur in auras.

§ 4.

De Aelio Dionysio.

Fuit Aelius Dionysius Halicarnassensis tempore Hadriani Imperatoris, qui Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε conscripsit, quorum memoriam nuper renovavit Cobetus in Mnemosynes X. 50. Suidas tradit eum Musici cognomen habuisse scripsisseque Ῥυθμικὰ ὑπομνήματα, Μουσικὴν ἱστορίαν, Μουσικὴν παιδείαν et τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ. Constabant ista opera deinceps libris 24, 36, 22 et 5. Quodsi autem vix credibile est, ei quinque libris opus fuisse ad postremum argumentum explicandum, facilis conjectura est excidisse Ἀττικῶν ὀνομάτων inscriptionem. Ut ut est, caetera sine vestigio perierunt, ex libris de Atticis nominibus bona pars superest apud Photium et Eustathium; bis praeterea laudatur a Scholiasta Homeri ad Iliad. ζ 378 de voce εἰνατέρες, cf. Eust. p. 648. 46 et ad Iliad. ο 705 de interaspiratione, cf. Lehrs. Aristarch. p. 330. Eustathius in Commentariis Homericis saepe laudat et multa quantivis pretii αὐτολεξεί ex eo describit, semel affert in Commentario ad Dionysium Periegetam. Optandum est ut tam boni grammatici fragmenta aliquando separatim edantur, nam Meieri libelli, quem hoc praestitisse audio, in his quidem terris venales non sunt, neque mihi, quod semel moneo ne non curasse videar, doctissimi viri disputationes usurpare licuit. Sed Photius in Bibliotheca quum dixisset se legisse Timaei lexicon sic pergit: Περιείχοντο δὲ τῷ (αὐτῷ) τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Ἀττικῶν Ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω τὰς ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντος· Σκύμνῳ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ· χρησιμώτατος

δὲ ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι Φροντίδα καὶ τοῖς τῶν ἀττικῶν συγγραμμάτων ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις· ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περί τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας ἐντεῦθέν ἐσιν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν· μάλις' εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνοίη, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω τὰς ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι τε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερον καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται· ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν σύνταγμα συναγαγεῖν βουληθείη χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἀποδείξει καὶ μετὰ ῥᾳσώνης ἐκτελέσει Quod Photius narrat de duplici recensione Aeliani operis, id infra videbimus quo pertineat, nunc notandum est Patriarcham in Lexico illud ipsum praestitisse quod aliis suaserat et utramque recensionem cum Pausaniae et Boethi lexicis, aliis quibusdam, composuisse in unum. Si quis Dionysii fragmenta apud Eustathium cum Photio conferet, statim videbit quam hoc sit sine dubitatione verissimum; hoc tantum cavendum est ne quis putet integras observationes apud alterum utrum superesse. Saepe Photius ex Eustathii fragmentis suppleri potest; saepe videbis Eustathium conjunxisse quae variis locis Dionysius docuerat. Laudat verbi causa Cobetus doctam imprimis Dionysii adnotationem de generibus nominum apud Eustath. p. 1390. 50. Pauca eius fragmenta luculentiora supersunt, sed ipse in Lexico rem multo uberius tractarat neque simpliciter nominum genera posuerat sed scriptorum testimoniis munierat. Sunt huius rei clara vestigia apud Photium, qui fere omnia vocabula suo loco habet, quae in unum coniunxit Archiepiscopus Thessalonicensis. Quod in fine habet τὰ σάδια καὶ οἱ σάδιοι, si cum Photio composueris, videbis quam hoc vere dictum sit. Apparet Grammaticum rem attentissima cura tractavisse; haec enim eius sunt: σάδια καὶ σαδίους· ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σαδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον σάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ σάδια μέλλων ἰέναι. Vides hominem Thucydidis studiosissimum fuisse, qui fidenter scribere potuerit ἅπαξ δὲ μόνον σάδια, nempe VII. 78. Quod autem Hadriani tempore Diony-

sius in Thucydidis Codicibus invenit, id nostri confirmant; nisi malis quod haud paulo rectius est putare, nostrorum codicum lectiones egregie confirmari, si quis testem produxerit antiquissimis Codicibus qui supersunt, multis saeculis antiquiorem. Sed de hoc argumento Cobetus adeundus.

Memorabilis est adnotatio in Hermogenis Codice Parisino, quam primus protulit Bekkerus in Anecdotis p. 1073: *Φρύνιχος ἐν τῇ Σοφιστικῇ Παρασκευῇ παρατίθεται τὸ ὑπόξυλος ῥήτωρ καὶ ποιητής· εἴρηται δέ φησι μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλου σκευῶν οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος· κεῖται δὲ ἐπὶ λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησί· οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος· οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.* Itaque Hermogenis Scholiasta pleniorem invenit Phrynichi locum quem breviorem habemus apud Bekk. p. 67. 6: *ὑπόξυλος ποιητής, ῥήτωρ καὶ Φίλος καὶ τὰ ὅμοια· εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀπὸ ξύλου πεποιημένων σκευῶν οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν μὲν ἐντυχεῖν δ' ἐπιεικῶν.* Non diu dubitabis Phrynichum sua habere ex Aelio Dionysio, cuius praeterea locus contractus legitur apud Photium: *ὑπόξυλος· κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος· οὕτως* Μένανδρος, quo loco confirmatur quod supra posui in Photio nihil superesse praeter excerpta quaedam modo exilia modo paulo uberiora. Infra videbimus et idoneis exemplis demonstrabimus Phrynichum sedulo lectitavisse Dionysium. Quamquam autem in Hesychio locus desit, minime tamen dubium est quin Dionysius, etsi fortasse ipse primus Menandri locum adjecerit, quem inter comicos poetas prae ceteris dilexerit, Aeschyli tamen locum apud Diogenianum invenerit eumque, quod aliquoties fecisse videtur, nominatim laudaverit, credo quia fere aequales erant, nam Diogenianum cui et ipsi Aelio cognomen erat, sub Adriano vixisse Suidas auctor est. Hoc autem mirum est Aeschylum in Persis laudari, in qua fabula *ὑπόξυλος* frustra quaesiveris. Ecce autem duo fragmenta apud Athenaeum XI. 476 C. et 499 A:

ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ σώμια προσβεβλημένους.

Et: *ποῦ μοὶ τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;*
ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;
Utrumque desumtum est ex Aeschyli fabula Περραιβίσι, in qua certe non mirabimur his versibus lectis veteres grammaticos invenisse quoque ὑπόξυλος. Credo igitur pro ἐν Πέρσαις legendum esse ἐν Περραιβίσιν.

Praeter hunc locum duo loci sunt, quibus patet Dionysium — et fortasse Pausaniam etiam, cuius conjuncta causa est — Diogeniano usum fuisse. Alter apud Photium est v. ἃ ἄ ubi nominatim excitatur et Hesychius adstipulatur; alter apud Eustathium p. 1533. 47 ubi narrat se in rhetorico quodam lexico in interpretatione vocabuli οἴαξ laudatum invenisse Diogenianum. Locus exstat apud Photium et apud Hesychium v. οἴακες et πηδάλια.

Nunc redibo ad eam disputationem quam in superiore paragrapho aggressus eram de Hesychio cum Photio componendo. Infiniti loci evidentia prope dixerim mathematica demonstrant quae genuina Diogeniani forma fuerit. Scilicet auctoritates quas imprimis curamus, Diogenianus paulo accuratius adscripserat; has haud exiguo numero librarius Marciani Codicis omisit describere, sed Codex Galeanus et, ubi ille deficit, Suidas damnum magnam partem sarcire possunt. Contra etiam saepius factum est ut in Photio αἱ χρήσεις evanuerint, ex Hesychio supplendae. Defungar paucis exemplis. Itaque socordia librarii factum est ut in Hesychio scriptoris nomen perierit in glossis ἄδδιξ, ζητρεῖον, εὔκηλον, εὐκράς, ἠθημένος, καρδιώττειν, ξανῶ, ξυνωρίς, ὀκορνούς, ὀκριάζων, πειρᾶν, προκόττων aliisque multis. Contrarium obtinet in Photii glossis ἄδασμος, ἔρκεσι, Ἑρμῆς τρικέφαλος, ἐρρωπίζομεν, ἐσέφθην, ἐς τὸν λιμένα, εὐθύδημον, εὐλληματεῖ, εὐναῖος, εὐωριάζειν, ἔχθημα, Ζευξίλεως, ζηλῶ, ζυγώσω, ἡμάλαπτεν, θωχθεὶς, θῶψαι, ἱπποκλείδης, ἴτηλον, κάκαλον, κρείττονες, κριὸς ἀσελγοκέρως, Λέσβιον ᾠδόν, λιμοδωριεῖς, ὀσράκων, οὐκ ἀσκίῳ, aliisque de quibus ad Photium ipsum adnotabo.

Sed imprimis animadversione dignae sunt corruptelae, quae quia in Hesychio et Photio saepe fere eaedem sunt, manifesto olim in Diogeniani codice inventae sunt indeque bona fide a Dionysio translatae. Statim habes exemplum in lexici initio: Ἔρρ' αἰθέριον· εἰς φθοράν· Εὐριπίδης nempe Androm. 822. Le-

gitur tamen in Codicibus Marciano et Galeano Ἔρριον· εἰς φθ. quod monstrum viri docti felici acumine procurarunt. Photius scribit sine sensu εὐγμαοδείων, Hesychius εὐτμαδιέων. Ille ἐρατειχεύειν, hic ἐρατεινεύειν. Ille ἐσδραγύλιξον, hic ἐσδραμύλιξον· quae vitia nondum a quoquam sanari potuerunt neque fortasse poterunt. Photius habet ἐττημένα, Hesychius ἐττησμένα· debuerant ἠττημένα. Uterque habet κακοδαίμων· ὁ θεοῖς ἐπαχθής pro ἀπεχθής. Photius καλήβορον interpretatur, Hesychius κάβηλος et κάληβος· verum est βάκηλος. Uterque καρυβοᾶν scribit pro καρηβοᾶν. Photius ναικισήρεις habet, Hesychius ναικισσήρεις, mendosum utrumque. Uterque ξανθοῖσιν ὀρνέοις omissa interpretatione. Uterque οἰκεῖλαι pro ὀκεῖλαι. Uterque ὀρθογόη pro ὀρθρογόη. Possum alia addere sed non est opus. Imprimis haec animadversione digna sunt, ut videas non tantum istas corruptelas omnes in Diogeniani Codice lectas fuisse tempore Hadriani, h. e. vivo auctore aut brevi mortuo, sed Aelium Dionysium grammaticum doctissimum nil mali suspicatum eas in lexicon transtulisse. Si negas fieri posse et suspicaris rem quavis alia ratione explicandam esse, afferam in simili re turpem errorem non Aelii Dionysii, non Diogeniani, non Vestini, sed ipsius Pamphili. Athenaeus XI. 502 B. affert Cratini locum conclamatum quidem sed prima verba χρυσίδι σπένδων mendo vacant. Paulo supra p. 497 D. poculorum genera enumerans haec posuit: Ῥυσίς· φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις· Ῥυσίδι σπένδων. Noli librarios criminari, nam Athenaeus ponit inter ῥεόντα et ῥοδιάς. Sed unde sciam errorem esse Pamphili? Nempe Hesychius idem illud bellissimum ῥυσίς suo loco interpretatur. Vides, non habet quo caput abscondat. I nunc et librarios criminare, peccant ubi talia scriptores ipsi.

Sed ne forte credas Aelium Dionysium satis habuisse alios describere, dicendum est nunc de eius studiis Platonicis. Initium mihi sumam ab eo Eustathii loco quem Cobetus attulit p. 53, ubi excerpsit Aelii Dionysii opiniones de nominum generibus; tum subiungit: δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ Διονύσιος ἐπεξέρχεται, quibus verbis, dummodo recte intelligo, vel solis patet verum esse quod supra posui, Dionysium suis locis et separatim de istis nominibus disputasse, Eustathium autem in unum contraxisse, sed nimium

sumeret qui inde conficeret peregrinas glossas quae aliquammultae apud Photium supersunt, Pausaniam non Dionysium auctorem habere. Componendus est alius Eustathii locus, p. 813. 44, ubi refert Aelii Dionysii disputationem de dupl·ci Σ. Laudato noto Platonis versiculo *ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου*, sic pergit: *ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν, καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζεται ἀλλὰ τῶν γειτόνων Φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον μήτε τραγικοὺς μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς.* Hic quoque ut saepe Eustathius quaedam turbavit, sed hoc video eum *Κιττιεῖς* scripsisse, perperam quidem sed sic recentiores solebant; Aelius Dionysius rem multo uberius tractarat, vide modo Photium v. *καρδιώττειν*, quam adnotationem huic reddere non dubitabis coll. Eust. p. 1508. 52. In qua quum legatur: *καρδιώττειν τὴν καρδίαν ἀλγεῖν, Σικελιῶται· ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν*, vides non sine exceptione verum esse quod Eustathius supra dixerat de Atticis vocabulis quae *sola* Dionysius adnotasset. Sed hoc minime negligendum est ex hoc loco effici posse Dionysium praecipue curasse Homerum, tragicos poetas, Thucydidem et Platonem. Hinc in Photii lexico illorum nomina toties consociantur et Plato innumeris locis cum Thucydide componitur.

Apud Eust. p. 901. 11 Aelius Dionysius *δημοῦσθαι* laudat e Plat. Theaet. p. 161 E. In Photio vocabulum periit, sed habet Suidas cum Dionysii interpretatione *παίζειν*

P. 1430. 37 Eustathius interpretatur secundum Dionysium *ἀγείρειν, ἀγύρτης* et *συναγυρμὸς Φρονήσεως* e Plat. Politic. p. 272 C, quem locum si contuleris, offendes in his verbis quae proxime sequuntur: *ἐπειδὴ γὰρ πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη καὶ μεταβολὴν ἔδει γίγνεσθαι καὶ δὴ καὶ τὸ γήινον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος, πάσας ἑκάσης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, ὅσα ἦν ἑκάστῃ προσαχθέν, τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης, τότε δή.....* Quidquid dicant doctissimi Interpretes, non persuadebunt *πεσούσης* sanum esse; aliena affert Hermannus qui comparat *δρόμον περιέναι*, quo ipsum non vidisse credo quomodo defendi possit *σπέρματα πεσεῖν*. Sed animae *εἰς γῆν σπέρματα ἔπαθον* et Plato scripsit *παθούσης*, quod ab inepto

librario levi correctiuncula mutatum fuit, quia non intelligeret quid esset εἰς γῆν σπέρματα. Tum soloecum est ὅσα ἦν προσαχθὲν nec quidquam prodest προσαχθέντα scribere; agnosco Platonis manum in ὅσα ἂν ἑκάστῃ προσαχθῇ. Hunc locum Aelius Dionysius accurate legisse videtur; quae enim vocabula mox sequuntur οἴαξ, πηδάλιον, περιωπή, de his eum retulisse novimus. Paulo post pro ξυμβάλλων nuper reposui ὀξυλαβῶν· de his correctionibus exspecto quid aequi iudices pronunciaturi sint.

Apud Eust. p. 1638. 10 legitur adnotatio Dionysii de voce ἄγνος, quae affertur e noto loco in Platonis Phaedro. Locus plenior servatus est a Suida, apud quem videmus Dionysium ad demonstrandum nominis genus, usum fuisse Chionidis auctoritate.

Quia autem vidimus Dionysium et Pausaniam saepe consentire, nihil mirum est Eustathium aliquoties Platonem secundum hunc interpretari. Verbi causa p. 361. 37 Ἄρτεμις Ἀγραία a Pausania laudatur e Phaedr. p. 229 C, sed locus plenior exstat in sexto lexico Bekk. p. 326. 14. — Apud Eust. p. 1353. 36 idem affert formam σμήρινθος e Plat. Legg. I. p. 644 E, ubi tamen hodie μήρινθοι legitur. In Photio v. σμήρινθοι Platonis nomen periit. Alibi Eustathius nomen non adscribit. Quod p. 809. 42 habet de vocabulis ἠλύγη et ἐπηλυγασάμενος ap. Plat. Lysid. p. 207 B. κατὰ τοὺς παλαιούς, id ad verbum recurrit apud Photium v. ἠλύγη. Quod p. 958. 24 e rhetorico lexico affert Atticam et Ionicam formam χρέως, ὑπέρχρεως, ἀξιόχρεως apud Platonem et Demosthenem, indidem ducta sunt in sexto lexico Bekk. p. 412. 30 ἀξιόχρεως et in Photio ὑπέρχρεως, sed vide Cobet. Hyper. p. 30. Itidem p. 1515. 50 e rhetorico lexico affert σκολύθριον quod Plato habet in Euthyd. p. 279 B.

Iam quum his exemplis constet de studiis Platonicis Dionysii et Pausaniae inspiciamus Photium et videamus an horum Platonicas glossas distinguere possimus ab iis quae Boethum auctorem habent. Res in plerisque multo expeditior est quam quis opinetur. Saepe glossarum forma prodit eas e lexico Platonico excerptas esse, saepe patet aliunde. Est glossa καταστκεδάζειν· ἔθος ἦν Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις caetera quae e Xenophonte nota sunt. Quod additur μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις, satis demonstrat observationem non esse Boethi. Mira est novicia forma καταστκεδάζειν in

glossa tam antiqua. Deinde qui Dionysium in ceteris cognoverit, illi reddet quoque plerasque adnotationes de nominum verborumque formis et generibus apud Platonem. Denique indicio est ipsius Platonis nomen vel additum vel omissum, sed in tali re caute versandum est, nam in glossis rhetoricis Platonis nomen casu omitti potuit et in glossis Boethi saepe ab amanuensi Photii additum est, sicuti additum quoque est in Timaei glossis παλιναίρετα et προσέπαισεν, ubi quum legeretur προσέπαισε· προσέπαιξε· τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται, Photii librarius scribit Πλάτων τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται. Simile quid observabis in ipsis Scholiis Platonicis ad Charmid. 165 A et Euthyd. 293 D. Sed exempla totam rem planam facient.

Docet Photius vel potius Dionysius Atticas esse formas ἑωράκη et ἑώρων. Prior observatio de forma plusquamperfectorum mutila est, sed quid grammaticus dixerit confici potest ex Eust. p. 1946. 24, ubi sententiae auctor Panaetius laudatur, ut intelligas temporibus quam vetustis de istis formis quaesitum fuerit. Idem argumentum tractatur in glossis ἤδη et καὶ τὸ ἤδη, in quo latet κἀγὼ ἤδη ex Euthyd. 302 A, sed ibi agnosco Boethum, nam in priore glossa simpliciter laudatur Εὐθύδημος, philosophi nomine non adscripto. Et Boethus interdum has quoque quaestiones attigit; legitur v. c. apud Photium scribendum esse ἦ̃α δισυλλάβως, nempe apnd Platonem, nam Boethus haec adscripserat ad Rep. V. 449 A, ad quem locum nunc vide Scholiastam, quem infra de industria demonstrabo adhibuisse Boethum. Caeterum non dubito hic quoque ut saepe alias Boethum usum fuisse auctoritate Dionysii, qui Thucydidis et Aristophanis locos addiderat.

Glossa est ἐρεσχηλεῖν vel potius ἐρεσχελεῖν, dummodo Porsonus in Adversariis p. 128 recte restituit Athen. XV. 685 F: πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν. Non est animadversio Boethi, nam non potuit sic loqui in lexico Platonico. Adnotatio est εὔηθες· ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης (III. 83) καὶ ὁ φιλόσοφος (Rep. IV. 425). Et hoc Boetho abiudicaverim, qui non addidisset καὶ ὁ φιλόσοφος, ut vidimus modo in glossa ἦ̃α.

Nunc inspice illud: θαυμαστότερον· οὕτως Πλάτων. Hoc in rhetoricis lexicis, etsi non admodum utile, ferri tamen potest; in

lexico Platonico absurdum est. Saepe videbis illud οὕτως Πλάτων in glossis rhetoricis, cf. v. κκλλωπίζεσθαι, σποδιοῦσιν, ςεργέτω, τέραμον, τομόν, τροπίδια. Agnosco Dionysium in glossa λιθῶντας ubi docemur λιθᾶν dicendum esse et βραγχᾶν, non λιθιᾶν et βραγχιᾶν, cf. v. ψωρᾶν. Conjunguntur Plato et Thucydides in glossa μεταποιεῖσθαι· vides quid sequatur. Paulo post sequitur μητρίδα· τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης· exscribo autem talia ut lectores intelligant quid intersit inter rhetoricas glossas et glossas Boethi, de quibus infra videbimus. Iterum Plato et Pherecrates conjunguntur v. συηνία, Plato et Philemon in v. τηνάλλως, Plato et Cratinus in v. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, Plato Aristophanes et Menander in v. ὑπηνέμια· ex quibus glossis nulla Boethi est. Hinc Dionysius saepe addit ὁ φιλόσοφος, scilicet quia haud raro utitur Platonis Comici testimonio; in Boetho hoc est minus necessarium.

Dionysius commendat formam ὀςαφίδα exemplo Cratini et Platonis, cui hanc redde Legg. VIII. p. 845 B. Non magis e Boetho est glossa πέμπε· apparet iam ex ipso lemmate, nam Plato nusquam habet πέμπε, sed πεμπάδα, neque Platonis locus explicatur, sed grammaticus demonstrat apud Athenienses remansisse vestigia veteris vocabuli πέμπε. Πλοῖ dicendum esse non πλόες, qua glossa Cobetus egregie usus est ad Platonem emendandum, utrum hoc docuisse putas Dionysium an Boethum? Alia glossa est Τέφραν καὶ σποδὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ καὶ Πλάτων εἴρηκε τέφραν ἐν Λύσιδι. Mecum agnoscis eam Dionysii manum, quae in Photii lexico sexcenties pellucet. Observatio est τυραννεύσασαν· οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν, nempe intelligitur Phaedr. p. 238 B. Ex hoc loco et permultis aliis apud Photium discere poteris, si nondum observaveris, Eustathium cum *veteres* laudat quod saepissime facit, non eos intelligere qui sibi veteres viderentur, sed qui iam *veteres* haberentur Hadriani tempore. Facit hoc ad multos locos recte intelligendos.

Longa est et docta observatio in Photii lexico de voce φαῦλον. Hanc Boethi esse persuadebit Schol. Plat. Alcib. II. 147 D. Ea vero quae praecedunt Dionysium auctorem habent: ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον καὶ τοῖς

λοιποῖς, ubi nota illud ἡμεῖς quo indicio saepe Dionysio suum restitues.

Venio nunc ad Thucydidem, in quo interpretando Pausanias sed imprimis Dionysius multam operam posuerunt. Primum evolvamus Eustathium. Prima adnotatio quae Thucydidem spectat, legitur p. 166. 18 ubi Dionysius e Thucydide affert παssυδί. Locus paulo plenior exstat apud Photium, ad quem vide Cobetum in Mnem. X. p. 93. Sequitur p. 527. 18 Thucydideum ἐμπαλαssόμενοι quod Dionysius exponit ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι. Legitur VII. 84. P. 735. 50 idem docet apud Thucydidem II. 49 legi πελιτνόν non πελιδνόν, quae scriptura confirmatur Alexidis versu apud Athen. III. p. 107 D. — P. 862. 38 Dionysius explicat e Thucydide VII. 25 quid sit ὤνευον, cf. Suidam. Indidem sua habet Phrynichus Bekk. p. 57. 21, ut ostendemus. — Agit Dionysius p. 907. 40 de vocabulis κῆποι, κηπίον, κηποκόμας, σκαφιόκουρος et σκαφίον κείρεσθαι. Quaedam supersunt apud Photium v. κῆπος et σκαφίον ἀποκεκαρμένην, sed quod e Thucydide affert κηπίον, hoc errori deberi suspicor. — Utilis est Dionysii observatio de adjectivo σῶς p. 959. 42 et diserte affirmat se invenisse scriptum σῷ apud Thucydidem I. 74. Vide eandem observationem apud Photium in v. σᾶ· τὰ σῷα et σῷ. Sed praecedit apud eum σᾶ· περισπωμένως τὰ σῷα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ σᾶ, ἡ πόλις· οἷον σῴα ἡ πόλις. Haec autem glossa non Aelii Dionysii est, sed Boethi, quod efficio collato Scholio ad Plat. Criti. 111 C, quod satis accurate convenit. Sed miraris ἐπὶ θηλυκοῦ dictum fuisse σᾶ ἡ πόλις; scilicet Boethus Dionysium inspexit, qui attulerat duos Aristophanis senarios, quorum in altero legitur οὕτω γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις μάλισα σῶς ἂν εἴη, ubi metrum formam σᾶ respuit; in altero ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος, unde sumsit Boethus σᾶ ἡ πόλις, utroque loco confuso. Ceterum de hac feminini forma vide Cobetum in Mnem. X. p. 92, qui si Platonis Scholiastae memor fuisset, hunc locum ne attigissem quidem. Nunc verbo indicabo quae mihi vera scriptura videatur in Platonis loco quem laudavi, ubi hodie legitur: χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίσας ἐρεψίμων τμηθέντων sεγάσματ' ἐsὶν ἔτι σᾶ. Vide de hoc loco virorum doctissimorum sententias apud Stallbaumium, qui

tamen nondum aliquid attulerunt quod satisfaciat ad ultimorum verborum emendationem. Ruhnkenius scribit ἦν pro ἐϛίν et certe sensus verborum hoc requirit, sed emendatio corruptelae originem non patefacit. Conieci: ἐϛὶν ἃ ἔτι ἦν σᾶ. Quum vocula ἃ excidisset, supervenit librarius qui ἦν quoque expunxit. Locutionem tamen restituere potuerat ex iis quae proxime praecedunt: τῶν γὰρ ὀρῶν ἐϛιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν κτἑ.

Sed redeo ad Dionysium qui p. 1390. 50 e Thuc. IV. 26 affert μήκωνα μεμελιτωμένην et p. 1450. 32 ἐν χρῷ παραπλεῦσαι e Thuc. II. 84. Pausanias Thucydidi multo rarius testimonium denunciat. Illos locos observavi:

Eustathius p. 965. 45 e Thuc. IV. 25 laudat verbum ἀποσιμῶσαι, sed locus partim plenior exstat in sexto lexico Bekk. p. 434. 22. P. 1221. 25 Eustathius refert Pausaniam bis dixisse de vocabulo δελφίς, nempe in utraque recensione quam infra attingemus; tum addit *aliorum* opiniones. Haec sunt Eustathii verba: ἰϛέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ Φέρεται δελφὶς ὄργανον πολεμιϛήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ (VII. 41)· καὶ δελφῖνα δὲ ναύτην (An ναῦται?) Φασὶν ὃς πρὸς ἰϛοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ λῃϛρικὰ πλοῖα· μνεία δὲ τοῦ τοιούτου δελφῖνος καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (Eq. vs. 762) καὶ ἑτέροις· ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης ἐϛὶ μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ᾖ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν· ἄλλοι δέ Φασιν ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν. Si contuleris Suidam quem Photium sequi novimus, videbis eum verosimiliter servasse Pausaniae doctrinam secundum priorem recensionem et *aliorum* illorum sententiam. Alter est altero plenior. — Refert Eustathius p. 1425. 56 de vocula ἀνακῶς de sententia Dionysii et Pausaniae, quorum hic affert Herodt. I. 24 et Thuc. VIII. 102. Pauca tantum supersunt apud Suidam et in sexto lexico Bekk. p. 391. 6. Denique p. 1282. 47 in adnotatione de voce κοτύλη Eustathius affert κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας κριθῶν e Thuc. VII. 87 ubi tamen pro κριθῶν legitur σίτου, sed unde Eustathius hoc habeat, incertum est.

Cum his fragmentis componemus Photium ut pateat quam

rationem in Thucydidis interpretatione veteres grammatici secuti sint. Notant v. c. eum dixisse ἐφθάραται, τετάχαται, ἑώρων, καθαιρήσετε non καθελεῖτε, κέρας κέρως κέρᾳ, μαλακὸς non μαλθακός, μεταχειρίζειν non μεταχειρίζεσθαι, ξὺν non σύν, πανσρατιᾷ, παράλογος masc. gen., παροκωχή, denique διεζωμένοι in glossa σέσωται. Docemur quid sit ζεῦγμα, κρώβυλος, κωλύμη, κλυδώνιον, κωπῆρες, λαμπρῶς, μάλισα, νέμεσθαι, ὁμωχέτας, παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς, παραυτίκα, περίνεως, περιορᾶσθαι, πρόσοδος, πρωτόνεως, πρότριτα, πομπήν, περιοίσειν, ῥαχίαν, σκῦλα, σῖτος, cet. Coniunguntur Homerus et Thucydides in glossis ἀγῶνα, οὔπως, παραβάλλεσθαι, πολεμησείειν. Comici dicunt εὐπραξία, Thucydides εὐπραγία. Archippus Araros Thucydides scribunt ἔωθα non εἴωθα. Tragici et Thucydides κλῇσαι. Coniungitur Thucydides cum Aristophane v. κώμην, cum Menandro v. πέμπειν, cum Platone Comico et Sophocle v. παρουσία, cum Cratino Eupolide et Aristophane v. προσίσχε, cet. Exscribam aliquot glossas insigniores ut morem cognoscas. Περιωπή καὶ πισύνη καὶ πύσις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ τὴν περιωπὴν τὴν Φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν οὐ τὸν τόπον ὡς Ὅμηρος. Intelligitur Thuc. IV. 86. V. 14. I. 136. Πιθανούς· τοὺς εὐπειθεῖς· Ξενοφῶν Κύρου Παιδείᾳ (II. 2. 10)· πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες ὥσε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον (leg. προσταττόμενον) πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ Φοβεροὺς· τοὺς Φοβουμένους· Θουκυδίδης (II. 3). Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς· ὁ πιστικώτατος καὶ πείθων τοὺς πολλοὺς παρὰ Θουκυδίδῃ (VI. 35). Φοβερός· ὁ Φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει. Προβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ προτείνεσθαι· tum sequitur locus excerptus e Thuc. I. 73 sed corruptus; subiungit: καὶ ὁ ῥήτωρ· τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ ἀεὶ προβαλλομένους, nempe Dem. de Fals. Leg. § 2 ubi glossema προτεινομένους in locum genuini vocabuli irrepsit. Itidem in voce ὑποκρίνεσθαι laudatur corrupta Thucydidei Codicis lectio.

Fieri sane potest ut inter laudatas glossas quaedam sint e Pausaniae lexico desumtae, sed qui cognorit morem Dionysii, mihi adsentietur huic tantum non omnia reddenda esse. Afferam huius rei etiam aliud argumentum. Supra dixi Boethum usum fuisse Dionysii lexico: iam operae pretium est videre lacinias doctrinae Aelianae receptas a Scholiasta Platonis, qui

Boethum exscribit. Quod verbi causa Scholiasta habet ad Sympos. p. 205 A. de voce τέλος, partim convenit cum Photio; decerptum esse e Dionysio a Boetho, fidem faciet Eust. p. 881. 25. Adnotatio est de voce καταντικρύ ad Charmid. p. 153 A. Boethum excerpsisse Dionysium et ex ipsa re apparet et e Photio qui pauca verba servavit quae e Theaet. p. 194 B. desumta sunt. Vide Homeri Demosthenis et Thucydidis consociata nomina prorsus de more Dionysii. Idem usu venit in Schol. ad Plat. Gorg. p. 448 A.

Modo videbamus Dionysium attigisse quoque Demosthenem. Sic in interpretando nomine ῥῶπος ap. Eust. p. 927. 53 Oratorem affert; hinc ei reddes quae apud Photium leguntur v. ἐρρωπίζομεν et ῥῶπος. Alibi apud Eust. p. 1881. 1. Pausanias mentionem facit τῆς ψιθύρου Ἀφροδίτης e Demosthenis quae fertur Oratione contra Neaeram, cet. Itaque apud Photium saepius Demosthenes explicatur; hinc repetendum est si quando Boethus Oratori testimonium denunciat. Compone v. c. Schol. Plat. Alcib. II. p. 147 D. et Photium v. φαῦλον: uterque et alios laudat et Demosthenem, sed videbis alterum alterum supplere. Itidem in Scholio ad Phaed. p. 72 C. e Boetho multo plura supersunt quam nunc apud Photium leguntur v. ὁμοῦ. Quod breviter Suidas adnotavit de voce ἄττα, id explicate Schol. Soph. p. 220 A. Convenit Schol. Rep. I. p. 344 A. cum Phot. v. ὅσια. Sed fateor, de hìs postremis dubitatio oriri potest. Operae pretium igitur est locum videre quem Boethus certo certius illinc habet. Tradit Photius, e Dionysio opinor: ὑποκοριζόμενοι· διασύροντες. Ξενοφῶν φησίν· οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντες καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες· λέγει γὰρ ἐν τῷ παραπρεσβείας· αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι. Laudantur Xen. Mem. II. 1. 26 et Dem. de F. L. § 259. In Xenophontis loco doctissimi viri suspicati sunt verbum ὑποκοριζόμενοι corruptum esse. Mihi, fateor, non videtur et ὑποκορισμοῖς eius generis omnes saepe utimur, mulierculae praesertim ut prolis insanum amorem testentur. Nuper aderam cum Galla quaedam filiolam *petite effrontée* appellaret et locuples imprimis auctor est Effenius nostras olim in his terris, nam nunc

mores emolliti sunt, matres filiolas blando nomine *meretricu-las* appellare solitas fuisse. Hoc sensu ὑποκοριζόμενοι mihi apud Xenophontem festivissimum videtur. Ut ut est, hoc certe constat huic loco διασύροντες quodammodo convenire; alibi haud facile quis ea interpretatione uti potest. Nunc Platonem compone Rep. III. p. 400 E.: ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Ad hunc locum Scholiasta, id est Boethus, adnotat: διασύροντες, ὡς Ξενοφῶν· ἢ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες, ὡς Δημοσθένης. κολακεύοντες, ὑποκοριζόμενοι. Hunc solum locum si rite perpenderis, videbis satis esse ad causam obtinendam.

Saepe Dionysius utitur Herodoti locis, saepe Xenophontis, saepissime Menandri, quem prae omnibus eum dilexisse apparet. Continebo me inter Eustathium, qui Menandrum laudat secundum Aelium Dionysium, p. 809. 42: λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί. P. 1647. 58 ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον. P. 1822. 43: ἔγωγ' ἐπίσαμαι ῥινᾶν, cf. p. 1161. 29, 1417. 18, alibi. Multi quoque loci sunt apud Photium, quos nullo negotio conquires, sed plurimi in sexto lexico Bekk.

Nunc monendum est, ut cognoscatur ratio Atticistarum, quam Dionysium quoque secutum esse suspicor, eos subinde ut grammatices studium exhilararent, adspersisse narratiunculas non admodum quidem salsas sed idoneas. Huius rei exemplum est apud Photium in voce θεριῶ, ubi docet δανειῶ et similia barbara esse: τοὺς Ἀθηναίους φασὶ ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεισήκεσαν χρημάτων· ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον οὕτω πως λέγων ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμόν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινός, ἔφη· δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. Compone narratiunculam apud Athen. III. p. 97, quam non gravabor adscribere. Ibi conviva hoc modo ridet Ulpianum: Ἄλλοτε δὲ προσέπταισε λίθῳ καὶ τὴν κνήμην ἔλυσε· θεραπευθεὶς οὖν προήει καὶ πρὸς τοὺς πυνθανομένους Τί τοῦτο Οὐλπιανέ; ὑπώπιον, ἔλεγε. Κἀγὼ, ξυνῆν γὰρ αὐτῷ, τότε τὸν γέλωτα φέρειν οὐ δυνάμενος, παρὰ τινὶ τῶν Φίλων ἰατρῷ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παχεῖ Φαρμάκῳ, πρὸς τοὺς πυνθανομένους Τί δὲ σύ; πρόσκομμα, ἔφασκον. Tales facetiae nobis qui-

dem non admodum placent et veteres salsius iocantur quam Graeculi. Eadem tamen narratio impense placuit Eustathio; vide archiepiscopum p. 914. 38.

Nunc utendum est Cobeti observatione qui Mnem. X. p. 57 exemplis demonstrat omnia ea Aelii Dionysii esse ubi apud Photium invenias simpliciter dictum λέγουσι aut καλοῦσι. Parco verbis sed utar locis infinitis, quos ea ratione constat Dionysii esse, ad demonstrandum quam viam sequatur in Attica dialecto explicanda. Probat εὐθενεῖν non εὐθηνεῖν· ἐχθές et χθές· commendat ἔωθα non εἴωθα, ἐώθουν non ὤθουν, ἐώρων non ὦρων, ἐωράκη non ἑωράκειν. Probat et notat Attica vocabula ἐρανιστής, ἐργολαβῆσαι, ἔρκη, ἐρυγγάνειν, cum aequales ἐρεύγεσθαι dicerent. Tradit quid sit ἐτνήρυσις, εὐγνώμων, εὔηθες. Atticum est εὕρημα non εὕρεμα. Εὐώνυμον aeque probum est atque ἀριστερόν. Ἔφηβος de virgine quoque dicitur. Κακκάβη Atticum est non κάκκαβος. Κέδρον neutrum est et plura id genus notavit. Commendat λαμπρὰν ἡμέραν non καθαράν, λίτρον non νίτρον, λοῦσθαι non λούεσθαι, μαῖα non ὀμφαλητόμος. Probat utrumque μάκτρα et κάρδοπος, μαλακὸς et μαλθακός, μελάγχρως et μελαγχρής, μέμψις et μομφή· Atticum est νεᾶν non νεοῦν, νεάτη non νήτη, νῆν et νήθειν, νουθετία et νουθετησμός, ξηρὸν et αὗον, ὁ ξύμβολος non τὸ ξύμβολον, ξύνδυο et ξύντρια, ξυρεῖσθαι non ξυρᾶσθαι, ξύσρα et σλεγγίς, ὄζειν et ὀδωδέναι, ὀλαὶ non οὐλαί. Utrumque probum est ὀμνύειν et ὀμνύναι, quam sententiam non miraberis Dionysii esse, qui Menandrum tanto studio prosequeretur. Possum plura exempla addere, sed satis haec sunt ad intelligendum grammaticum multa quidem, nec tamen omnia, rectissime praecepisse, sed nunquam late patentem analogiam agnovisse et substitisse in singulis notandis.

Opponuntur in talibus observationibus, quarum ingens copia est, ἡμεῖς et οἱ παλαιοὶ vel ἀρχαῖοι· sed miraberis fortasse Atticos ibi Ἕλληνας quoque dici. Moeris certe aliter. Photius: Εὐθὺς καὶ εὐθέως· ἀμφότερα Ἑλληνικά —. Ἐχθὲς καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά —. Ἠπήτην· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων —. Καμάριον· — Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. Ὀρθοπύγιον· παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Οὐχὶ καὶ ναίχι Ἑλληνικά. Πλείω καὶ πλέω· ἄμφω Ἑλληνικά. Contra πόρδαλιν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Ἀττικοὶ πάρδαλιν. Similiter in sexto lexico Bekk. p. 421. 3

ἀπελεύθερος· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. p. 446. 16. ἀρρωδεῖν· τὸ δεδοικέναι· καὶ διὰ τοῦ ο· μᾶλλον δὲ τοῦτο Ἑλληνικόν. p. 456. 27. ἀσφάλεια μέν καὶ ἀσφαλὲς Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον, cet. Multa ex his Aelii Dionysii esse, non est dubium; eodem modo certe Eustathius p. 1773. 30: Αἴλιος Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικά, caet. quae compone cum Photio v. οἶσθα. Non debebat de hoc usu dubitare Piersonus Moer. p. 283.

De duplici recensione Dionysii infra agam.

§ 5.

De Pausania.

Pergit Photius in Bibliotheca, postquam retulit de Dionysii lexico: Ἀνεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Παυσανίου λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἔλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναναγνώσεις χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως πραγματείαις, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἔλαττον ὡς ἔφημεν ἀπτομένην, ἐξισάζεσθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ· εἰ δέ τις ἐκείναις ταῖς δυσὶν ἐκδόσεσιν καὶ τὴν Παυσανίου ἐγκατατάξας ἓν ἀπεργάσαιτο σύνταγμα, ῥᾷστον δὲ τῷ βουλομένῳ, οὗτος ἂν εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγινώσκουσι τὰς Ἀττικὰς βίβλους σπούδασμα εἰσενεγκάμενος. Si quis Pausaniae fragmenta quae Eustathius servavit cum Photii lexico contulerit, statim videbit illud ipsum praestitisse Photii amanuensem, quod eum audivimus aliis suadentem. Hoc quoque colliges ex Eustathii excerptis, saepe Dionysium et Pausaniam si non eadem, certe simillima tradidisse, quod quomodo explicandum sit, liquido definiri nequit, cum praesertim de Pausania tam pauca constent, nam nulla idonea causa est cur eundem esse putemus quem inter Sophistas recenset Philostratus. Hinc factum est ut in Photio saepe incerti haereamus utrum glossa Dionysio reddenda sit an Pausaniae, praesertim quotiescumque Patriarcha, quod facit locis prope infinitis, bis fere eadem tradat. Valet hoc imprimis de illis observationibus quibus ius Atticum expli-

catur, sed has recensebo ubi disputatio ad Harpocrationem pervenerit. Non certior res est in locis de festis Graecorum. Hoc argumentum Dionysium tractasse Photius in Bibliotheca auctor est, sed Eustathius p. 1283. 6 ubi tradit quid sint Πυανέψια, qui unicus apud eum locus est, qui ad hoc argumentum pertinet, non Dionysium sequitur sed Pausaniam. Paulo maiore evidentia Dionysio reddes adnotationes de mensium nominibus. Sed Pausanias nulla re melius de literis Graecorum meruit quam proverbiis enarrandis. Iam demonstrandum nobis erit Photium praeter interpretationes proverbiorum quae apud Platonem occurrunt quas verosimiliter Boetho debet, cetera a Pausania accepisse, paucis quibusdam proverbiis exceptis quae Dionysii sint. Ad hanc demonstrationem minime opus est ut omnia repetamus quae de paroemiographis in praefatione prioris voluminis erudite disputavit Schneidewinus, sed sunt tamen quaedam illinc afferenda.

Exceptis philosophis Aristotele, Theophrasto, Clearcho, Chrysippo; qui primus proverbia singulari doctrina enarravit Demo fuit, quem Schneidewinus scripsisse credit circa Olymp. CXVIII, scilicet non diversum ab Atthidis auctore. Quod autem supra feci cum de Didymo sermo esset et longum ex eius operibus qui solus integer superesset, locum describerem ut eius studia cognoscerentur, idem nunc faciam laudato Schol. Eur. Rhes. v. 244: Τῆς ἔσχατος Μυσῶν παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν Σικελικῷ·

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Μυσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ' ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέοντ' ὁρῶν.

καὶ Μένανδρος·

εἰ μὴ γαμεῖς γὰρ ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν

κέχρηται δὲ καὶ νῦν Εὐριπίδης παρὰ τοὺς χρόνους. Δήμων γοῦν ἐξηγούμενος περὶ αὐτῆς φησίν, ὡς ὕστερον τῶν Τρωικῶν λοιμοῦ καὶ φθορᾶς καρπῶν περιελήλυθυίας τὴν Ἑλλάδα, μαντευομένων περὶ τῶν παρόντων, χρῆσθαι τὴν Πυθίαν τηνικαῦτα παῦλαν αὐτοῖς τῶν δεινῶν, ἐπειδάν τινες τῶν ἀπ' Ἀγαμέμνονος ἐχόντων τὸ γένος πλεύσαντες εἰς Τροίαν τὰς πόλεις κτίσωσι καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ἀναλάβωσιν, ἃς ἠφανίσθαι συνέβαινεν ὑπὸ τοῦ πολέμου. ταύτην τὴν μαντείαν παραδεξάμενον τὸν Ὀρέστην συνέβη λιπεῖν τὸν βίον.

μετὰ δὲ Ὀρέσην Τισαμενὸν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν καὶ μετ' ἐκεῖνον Κομήτην· οὗ χρωμένου ποῖ δέοι πλεῖν, κατὰ γὰρ εὐλάβειαν καὶ δὶς καὶ τρὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐπανέρχεται, τοῦ θεοῦ δοθῆναι χρησμὸν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· κατολιγωρήσαντας δὲ, πολλῶν συνηθροισμένων, τοῦ χρησμοῦ ἀφίσασθαι καὶ τὸν Κομήτην καταλιπεῖν, μικρὸν πεφροντικέναι λέγοντας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Μυσοῦ ἐσχάτου· κατὰ τὴν ἐρχομένην γενεάν. ..... Πενθίλου πάλιν συναγείραντος τὴν στρατιὰν καὶ τοῦ θεοῦ τὸν αὐτὸν ἐπενεγκόντος χρησμόν, διὰ τὸ παράδοξον εἰς παροιμίαν διὰ τοῦτο περισῆναί φασιν. Εἰσὶ δὲ οἳ Τηλέφῳ γενέσθαι τὸν χρησμὸν τοῦτον· μαντευομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας ἂν τόπους πλανηθεὶς ἐξεύροι τοὺς αὐτοῦ γονεῖς, τὸν θεὸν προσάξαι ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ τὰ χωρία ταῦτα Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρί. Vides ne haec quidem quamquam satis copiosa, plene servata esse; nostros autem lexicographos a Demone pendere colliges e Photio in voce: Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν, αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προσάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρί. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Demonem et alii secuti sunt et Aristophanes Byzantius et Aristides qui descripsit Polemonem; sed omnium laudes obscuravit Lucius Tarrhaeus, Didymo ut videtur paulo vetustior, quem Stephanus Byzantius laudibus extollit et ipse usurpavit. Duo supersunt Tarrhaei luculenta fragmenta, alterum apud Stephanum v. Δωδώνη, alterum ap. Schol. Rep. Plat. I. p. 337 A. Hic etsi multa et praeclara de suo adjecisse putandus est, sequebatur tamen alios qui scripserant ante se.

Tarrhaeum excepit Didymus quem Helladius in Photii Bibliotheca auctor est περὶ παροιμιῶν δεκατρία βιβλία συντεταχέναι πρὸς τοὺς περὶ παροιμιῶν συντεταχότας ἐπιγράψαντα αὐτά. In his libris igitur idem fecit quod in Commentariis Comicorum Poetarum, in quos congessit Lycophronis et Eratosthenis disputationes. Iam vide quid conjiciam. Habemus Zenobii libel-

BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA

lum sic inscriptum: Ζηνοβίου ἐπιτομὴ ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν συντεθεῖσα κατὰ στοιχεῖον. Vixit is secundum Suidam imperante Hadriano fuitque adeo aequalis Aelii Dionysii, cum grammatices studium Romae revivisceret. Qui liber hodie superest, partim ab librariis ad breviorem formam redactus est, partim distentus est supplementis noviciis, sed inscriptio permansit, ut vides. Iam si quaerimus quid probabile sit, quia ultra adscendere non licet, sponte ferimur ad conjecturam Didymi et Tarrhaei consociata nomina ea ratione accipienda esse, quam supra exposuimus: Zenobium usurpasse Didymum, praecipuum vero Didymi fontem fuisse Lucium Tarrhaeum.

Inter paroemiographos qui supersunt, principem locum tenet Zenobius ille; sequitur Diogenianus, qui in excerpendo Pamphilo vel si mavis Vestino, proverbia peculiari libello destinarat, quem tuto affirmare possumus incognitum fuisse Hesychio. Ex illo libro superest epitome Παροιμίας δημώδεις continens, h. e. ea proverbia quae vulgi usu recepta erant; sed παροιμίαν veteres dicebant quidquid invenirent, apud poetas praesertim, acute dictum et eleganti metaphora insigne, quamquam a vulgi usu prorsus alienum esset. Supersunt aliae proverbiorum collectiones e bonis fontibus ductae, — nam nunc nihil curo Apostolium cum filio Arsenio, alios — in Codicibus Vaticano, Bodleiano, Parisino, sed omnes nos ducunt eodem, h. e. ad Didymum χαλκέντερον. Hac maxime ratione multa explicare soleo, quae antea difficilia videbantur. Veluti in Zenobio 456 de proverbio quodam dicitur: αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐσί· h. e. nemo ante me adnotavit et explicuit. Habet tamen Athenaeus IX. p. 392 D. Scilicet primus adnotarat Didymus, hinc receperat Pamphilus, hinc Athenaeus habet. Zenobius autem describit Didymum ipsum. Quod autem dixi illas proverbiorum collectiones non tantum redactas esse ad breviorem formam, sed etiam recentiorum supplementis auctas esse, hoc plerumque facile est agnoscere, quum tempora haud parum recentiora respiciuntur vel proverbia recensentur e Sacra Scriptura desumta. Aliud argumentum est, quo viri docti nondum usi esse videntur, inter haec proverbia multos ferri versiculos contra artem compositos, ex. gr.

Zenob. 229: Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.
Diogen. 297: Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.
578: Ναῦς ἡ παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωσίμη.
745: Τὸν καπνὸν φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσον.
775: Ὤδινεν ὄρος εἶτα μῦν ἀπέτεκεν.

In Proverbiorum Appendice:

73: Γέρων ἐρινὸς εὐφραίνει τοὺς γείτονας.
132: Εἰς τὴν πυγὴν ἐξερρύηχ' ἡ σοφία.
137: Ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ὀβελίσκον τρέφει.
187: Εὖ μὲν ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὖν.
227: Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα μηδὲ κυάμους.
276: Λύκος λέοντι συμβάλλει πεφραγμένῳ.
306: Νέοις μὲν ἔργα βουλὰς δὲ γεραιτέροις.
331: Ὀξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

Gravius etiam peccatur:

95: Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας.

Sed redeo ad propositum. Scilicet Eustathius docebit plurima proverbia docte interpretatum fuisse Pausaniam, pauca tantum Dionysium. Hinc sua habet Photius; in quo argumento ne hoc quidem nihili est quod Photius in Bibliotheca de Pausania tradit quod supra vidimus: *εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει.* Hoc quoque confirmabit Photii lexicon, nam in litera N unicum tantum habemus proverbium, in litera Π non admodum multa, contra in literis O et T plurima. Habet autem Pausanias proverbia indidem atque ceteri omnes, sed utrum Didymum ipsum adierit an Diogenianum, non definio. Haec igitur sunt quae nominatim ex eo laudat Eustathius.

Pag. 278. 3 Pausanias copiose interpretatur proverbium *ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ·* plenius tamen locum servavit Suidas qui Photium sequitur ut opinor. Indidem atque Pausanias sua habet Zenob. pr. 117. Pauca supersunt apud Photium v. *Σάγρα.*

Pag. 286. 18. exponit quid sit *Ἀργεία Φορά.* Similiter Hes. et Diogen. 179. At Suidas: *Ἀργεῖοι φῶρες·* latet aliquid quod non exputo.

Explicat Eustathius p. 298. 2 proverbium *Θάμυρις μαίνεται·* tum addit Pausaniam scribere et interpretari *Ἄμυρις μαίνεται.* Conveniunt Suidas et Diogen. pr. 226. Cod. C. Vide quoque Athen. XII. 520 A.

Acutissime disputavit Cobetus in Commentatione de Platone Comico p. 108 de proverbio Ἀρκάδας μιμούμενος. Explicat quid sit Eustathius p. 302. 27 secundum Pausaniam; tum similia affert secundum ἕτερον ῥήτορα, quem Dionysium fuisse crediderim. Pausaniae interpretationem recepit Photius eaque nunc superest apud Suidam. Alii brevius ut Zenob. pr. 159 et lex. rhet. Bekk. p. 218. 19. Hic notabis usu venire quod modo dicebam; non erat locutio Ἀρκάδας μιμεῖσθαι usu populi receptum, sed grammatici adnotarant lepidam metaphoram qua Plato traduxerat aemulum poetam Aristophanem.

Affert Pausanias p. 326. 39 Eust. illud distichon:

Ἀδμήτου λόγον ὦταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις.

quod Athenaeus quoque habet XV. p. 695 C, ut explicet quid sit Ἀδμήτου μέλος et addit aliis Alcaei carmen videri, aliis Sapphus, aliis Praxillae Sicyoniae. Parum restat apud Suidam et Zenob. pr. 18.

Quid sit Θετταλῶν σόφισμα Pausanias docet p. 331. 14. Indidem eadem habet Photius, sed pro Αἰάτῳ Eustathius Ἀράτῳ habet, Photius Ἀρατίῳ, ut intelligas quam vetustum vitium sit. Cf. Zenob. pr. 329. Quod sequitur e Pausania ductum apud Eustathium Ἔμβαρος εἶ, id itidem habet Suidas. Similia App. Provv. 154.

Pag. 355. 38 videbis quae sit Ἀδράσεια secundum Pausaniam. De eodem argumento alia Harpocration habet, Suidas plura ut videtur e Pausania servavit.

Pag. 357. 4 explicatur proverbium μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. Eandem Pausaniae doctrinam vide in sexto lexico Bekk. p. 322. 32.

Notissimum est proverbium ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quod Pausanias interpretatur apud Eustathium p. 368. 29. Plura Zenob. pr. 259 et Schol. Plat. Lach. p. 187 B.

Explicat Pausanias p. 403. 6 unde ductum sit ἄρισα χωλὸς οἰφεῖ· compone Suidam et Diogen. pr. 102. Cod. C.

Pag. 408. 4 exponitur proverbium δόρυ καὶ κηρύκειον. De quo postquam Eustathius secundum Pausaniam retulit, addit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμούμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κατόπιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία, quae si cum superioribus

contuleris, videbis Eustathium non tantum habuisse duplicem recensionem Aelii Dionysii sed Pausaniae quoque, de quo argumento infra videbimus. Suidas pleniorem Pausaniae recensionem sequitur. Breviter Zenob. pr. 226. cf. Phot. v. τοκάδα.

Pag. 782. 52 invenies Pausaniam interpretari quid sit ἀρχὴ Σκυρία. Quae ibi desunt, supplebit Suidas. Breviter Zenob. pr. 32.

Operae pretium est describere p. 787. 8: ἰσέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παυσανίου φέρεται ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινες εἶπον χλαῖναν ὅ ἐσιν ἀνύφαντον· καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἡ κατὰ τὸν λέοντα παροιμία τὸ ξυρεῖν λέοντα ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων· καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσαι τις· τὸ μέντοι πόκους ὄνου ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐσι διὰ τὸ μὴ εἶναι πέκεσθαι τὸν ὄνον· ὅμοιον δέ πως καὶ τὸ ἀσκὸν δέρειν· οὐ γὰρ ἐξ ἀσκοῦ δέρμα ἕτερον ἀποσυρήσεται. Itaque quod lex. rhet. Bekk. habet p. 453. 18 ἀσπάθητον χλαῖναν· ἀνύφαντον, e Pausania est: dixit autem Sophocles cf. Poll. VII. §. 36. Proverbia vide apud Photium v. λέοντα ξυρᾷς· παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων et ὄνου πόκοι· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν πλύνειν. sed malim χύτραν ποικίλλειν ut recte scribitur in glossa quae mox sequitur, desumta ut opinor ex priore Pausaniae recensione· ὄνου πόκαι (de qua forma vide HSt.)· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν. Ἀρίσαρχος δὲ (an Ἀριστοφάνης?) διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα οἷον ἀποκείροντα.

Pausanias p. 836. 44 adnotavit proverbium ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω. Similia Suidas et plura ap. Zenob. pr. 263.

Pag. 897. 55 Eustathius e Pausania exscribit locutiones σφηκιὰν ἐκίνησας et εἰς μελίττας ἐκώμασας. Alterum proverbium indidem habet Suidas, cf. Zenob. pr. 253.

Cratinus dixerat δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν. Quaerebant grammatici quid hoc esset. Cum Hesychio h. e. cum Diogeniano convenit grammaticus ap. Photium in v. οὐρανία αἴξ, quem Dionysium esse suspicor. Aliter Pausanias ap. Eust. p. 917. 46, quocum partim convenit Suidas. Cf. Zenob. pr. 26.

Itidem e Cratino est βοῦς ἐν αὐλίῳ (κάθῃ) quod Pausanias notavit p. 962. 16.

De proverbio λευκὴ σάθμη dixerunt Pausanias et Dionysius, ille p. 1022. 65, hic p. 1531. 63. Photius Pausaniam sequitur. Cf Zenob. pr. 389.

Docet Pausanias p. 1165. 6 quomodo factum sit ut βοῦς ἕβδομος diceretur ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Locus plenior exstat apud Suidam, qui et alteram glossam habet cum eodem lemmate, quam Dionysio reddiderim. Plura congesserunt Intt. ad Diogen. pr. 250. cf. Phot. v. σελήνη.

Ludus quidam dicitur ἐν κοτύλῃ, quem Pausanias memorat p. 1282. 47. Hunc locum postquam Eustathius exscripsit, addit: ἀλλαχοῦ γράφεται οὕτω· ἐν κοτύλῃ παιδιά τις ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἐν ᾗ κοιλάναντες χεῖρα δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι καὶ βασάζουσιν αὐτούς. Res redit eodem sed brevius narratur ita ut hic quoque existimem Eustathium inspexisse breviorem Pausaniae lexici recensionem.

Cur stupidi et inepti homines dicantur Κέσκον οὐκ ἔχειν, narrat Photius, nempe secundum Pausaniam, cf. Eust. p. 1392. 18.

Proverbium δεύτερος πλοῦς apud Photium periit, sed servavit Suidas; fons est Pausanias, cf. Eust. p. 1453. 21.

Dixit Demosthenes de Cor. § 259: ἔφυγον κακὸν εὖρον ἄμεινον· interpretatur Pausanias ap. Eust. p. 1727. 19. Hinc ad verbum convenit Photius, cf. Zenob. pr. 298.

Itidem a Pausania accepit Photius interpretationem proverbii Ἐς κόρακας, cf. Eust. p. 1747. 1. Vide ad Zenob. pr. 287.

Unicus locus restat sed qui dignus est quem accurate perpendas. Haec Eustathius p. 1864. 14: Ἔφεσος ἀφ' ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινὰ λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα· ἐπῳδαὶ γάρ τινές φασιν ἐκεῖναι ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπὼν ὠφελήθη· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ φασι, Μιλησίου τινὸς καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τὼ ἀσραγάλω ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα, ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον. Παυσανίας δέ φησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωναὶ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα φυσικὸν ἐμπεριέχουσαι νοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ πυρᾶς φησὶ καὶ αὐτὸς εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγματώδως δοκεῖ

ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης καὶ ϛεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα. Illud Ἐφέσια γράμματα Photius ter explicat. Tertia glossa est: Ἐφέσια γράμματα καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα· ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειάν τινα φυσικὴν ἔχουσαι. Haec certo certius e Pausania est. Prima glossa convenit cum iis quae Eustathius primo posuit nihilque difficultatis superest praeterquam in illo τριακοντάκις, pro quo Photius quod nihilo melius τριάκοντα τὸ ἑξῆς. Simplicissimum erit rescribere παλαίοντα τρὶς ἑξῆς, nisi forte verbum τριάζειν in corruptela latet. Altera glossa apud Photium eadem habet sed contracta: Ἐφέσια· δυσπαρακολούθητα, ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων ὡς προείρηται. Nisi omnia me fallunt, hic habes praeter Pausaniam duplicem Aelii Dionysii interpretationem ex utraque lexici recensione excerptam.

Haec igitur abunde sufficiunt ad probandum proverbia quorum est apud Photium magna copia, Platonicis exceptis, e Pausania fluxisse. Pauca quaedam fortasse Aelium Dionysium auctorem habent, qui proverbia parcius attigit. Haec sunt quae apud Eustathium observavi praeter ea de quibus supra iam videmus.

Legitur apud Eust. p. 455. 37: ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς· ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται· οἱ λευκοί· οἱ δειλοὶ καὶ λευκόπυγοι οἱ αὐτοί· ἐν δ' ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδή, τὸ οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος· ᾧ συμπαράκεινται καὶ ἕτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται· οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας· καὶ· οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐσυκὼς ἀνήρ. Glossam λευκοί vide apud Photium, excerptam ut videtur e Pausania. Duo postrema proverbia quae Dionysius adnotarat itidem apud Patriarcham suo loco comparent. Cf. Intt. ad App. Prov. 335.

Proverbium ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς Eustathius interpretatur p. 589. 41 secundum Dionysium et Pausaniam. Illius expositionem servavit Suidas.

Notum est Aristophanis fragmentum λέξεις ἄρα Ὥσπερ τὰ παιδί' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, quod Dionysius p. 881. 42 κωλάριον dicit παροιμιῶδες. Plura ex illo servavit Suidas v. ἐξέχειν. Hoc quoque loco vides proverbii notionem multo latius apud veteres patere quam apud nos.

Unicum proverbium superest p. 1404. 55: αὐτὸν κέκρουκας

τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. Convenit Suidas v. βατήρ. Cf. Diog. pr. 238 et lex. rhet. Bekk. 224. 12.

Quod unum superest ut indicem proverbia apud Photium e Pausania ducta, mihi supervacaneum videtur, nam nullo negotio ab iis distinguuntur, quae e Boetho fluxernnt. Cetera igitur quae huc pertinent ad Photium ipsum adnotabo.

Scio quidem haec non satis esse ad intelligendum quae fuerit Pausaniae opera in veteri lingua explicanda, quia nondum tetigi glossas quae ad ius Atticum referendae sunt, sed infra idoneus dabitur disputandi locus.

§ 6.

De lexicis rhetoricis Eustathii.

Examinato Photii iudicio in Bibliotheca de lexicis rhetoricis Aelii Dionysii et Pausaniae, nunc videndum est de lexicis quae Eustathius usurpavit. Vidimus Photium legisse duas recensiones Dionysii lexici, utramque quinque libris comprehensam κατὰ στοιχεῖον. Harum altera priore plenior continebat voces ὅσαι τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μέν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερον καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται. Sed cum videam Photium non animadvertisse, quod nobis tamen non est dubium, Diodorum Juliani lexicon in brevius contraxisse; τίς ἐξ ἄλλου μετέγραφε τέως οὐκ ἔχω λέγειν: haud vanam conjecturam me sequi suspicor, si affirmavero Photium unius eiusdemque Dionysii operis duas tenuisse recensiones alteram ex altera excerptam, h. e. ut grammatici solebant, resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant. Quod ad Pausaniam attinet, Photius tradit eius lexici maius fuisse volumen quam Dionysii, verum collato demum Eustathio, apparebit quanta fuerit utriusque convenientia. Sed quod Eustathius plura rhetorica lexica habuit, quae inter se multa habebant communia ita ut pleraque quae ex iis laudat etiamnunc apud Photium inveniantur, id accuratius considerandum est. Statim ab initio dicam quid mihi videatur, tum quantum in obscura re fieri poterit, exemplis stabiliam. Scilicet Eustathius usurpavit quinque lexica

rhetorica, quorum summa etiam in minutis convenientia: horum duo priora continebant duplicem recensionem Dionysii, i. e. Dionysium integrum et excerptum. Tum duo alia continebant pari modo duplicem Pausaniae recensionem, i. e. Pausaniam integrum et excerptum. Accedebat denique lexicon rhetoricum anonymum.

Primum locos laudabo ubi Eustathius e Dionysio eadem affert atque e Pausania, nempe: p. 84. 18 de vocabulo Ἀθηναία, p. 219. 25 ἐοργίζεται, p. 589. 41 ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, p. 870. 27 πύνδαξ, p. 1923. 60 γέρρον, cf. Suidam. Denique p. 1822. 43. coll. p. 998. 31 ῥινᾶν. Modo Pausanias, modo Dionysius plura habuit; ille p. 206. 26 βλεπεδαίμων, p. 603. 16 αἰγίς, p. 801. 57 αἶνειν, p. 881. 25 προτέλεια, p. 1161. 29 ἀλάβασος, p. 1425. 56 ἀναξῶς. Dionysius contra p. 1158. 20 ἰδύοι, p. 1167. 19 ἐμμέλεια, p. 1417. 18 ἦδος, p. 1532. 5 ἐκτρυπᾶν. Alibi de eadem re alter alterum supplet, ita tamen ut non prorsus inter utrumque conveniat, p. 207. 4 βυσσαύχην, p. 258. 26 θεός θεός, p. 405. 36 πρόξενοι ἀσόξενοι δορύξενοι ἰδιόξενοι, p. 707. 32 ἀρδάνιον, p. 746. 39 ἀμφιτάπητες, p. 884. 7 κελέοντες, p. 975. 37 δωριάζειν, p. 1291. 43 δόχμιον, p. 1395. 47 βριμοῦσθαι, p. 1413. 32 ἰθύφαλλος, p. 1533. 57 ἄρριχος, sed ut verbis aliquantulum discrepent, re tamen ipsa plerumque et locis tantum non omnibus accuratissime conveniunt. Hinc facile est ad intelligendum, sicubi Dionysius et ἕτερός τις vel ἕτερος ῥήτωρ laudetur, Pausaniam respici et contra Dionysium, quotiescumque comparentur Pausanias et ἕτερός τις. Habes Dionysium et ἕτερόν τινα, p. 229. 26 τίτις, p. 948. 19 πτέον, p. 1698. 30 ἀχυρός, p. 1761. 51 ἦ. Pausaniam et ἕτερόν τινα p. 331. 14 Θετταλικὰ πτερά, p. 823. 26 αἴγλη, p. 302. 27 Ἀρκάδας μιμούμενος. Memorabilis locus est quem supra iam excitavi p. 455. 37, ubi Eustathius affert ῥητορικὰ λεξικά, ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται . . . . ἐν δ' ἑτέρῳ τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδή . . . . . quia summo iure inde confici videtur posse Eustathium duo tantum rhetorica lexica usurpasse, quod tamen secus est. Sed quia utriusque lexici duplicem recensionem habebat, modo loquitur quasi duo habeat, modo quasi plura. Hinc repetendum est quod saepissime ἕτερος laudatur vel ἕτερον λεξικόν, numquam fortasse ἄλλος et ἄλλος ῥήτωρ. Indidem

explicandum est quid sit ἕτερον λεξικόν, quod tum significat eiusdem lexici alteram recensionem, tum alterum grammaticum. P. 1944. 8 laudatur Aelius Dionysius, tum Eustathius pergit: ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὅτι ..... Eodem modo p. 1957. 59 laudato Aelio Dionysio, Eustathius pergit: ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει ὅτι .... P. 408. 4 laudatur Pausanias, tum sequitur: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὡς .... Luculentior etiam locus est p. 239. 32 ubi Eustathius laudato Dionysio continuo addit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ. Quintum lexicon rhetoricum, ἀνώνυμον, ter laudatur p. 799. 34 ἀρηνοβοσκός, p. 1828. 48 ᾠά, p. 1854. 30 μόρτη. Simillimum fuisse ceteris lexicis apparet. Notandum quoque est Eustathium subinde ἑτέρους laudare ubi non plures intelligat sed unum tantum. Vide huius rei exemplum p. 84. 18 ubi laudantur Dionysius, Pausanias et ἕτεροι h. e. scriptor anonymus lexici rhetorici. Itidem p. 405. 36, p. 1291. 43, p. 1446. 20, p. 1533. 57. Aliis locis non Dionysius cum Pausania laudantur sed alteruter, ut non prorsus certum sit quis sit ἕτερος vel ἕτεροι vel quid sit ἕτερον λεξικόν, cf. p. 217. 24 ζμικρόν, p. 396. 22. δένδρον, p. 880. 30 βουνός, p. 1369. 33 δάπιδες, p. 1434. 1 ἅπαν, p. 1625. 18 ταρροί, p. 1235. 58 λείβηθρον, p. 878 21 ἀμάμηλις p. 1452. 15 Φορμός. Haud raro Eustathius locis laudatis praefigit ἀλλαχοῦ, sed saepe incertum est quodnam lexicon intelligatur ut p. 239. 32, p. 1165. 6, p. 1221. 25, p. 1283. 6, p. 1386. 48. Sed facile est iudicare de loco qui legitur p. 801. 57 de verbo αἴνειν, ubi laudatis Dionysio et Pausania, Eustathius pergit: ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται .... h. e. in lexico anonymo. Ad hanc quaestionem diiudicandam memoratu dignus est locus p. 1828. 48 ubi primum laudatur Aelii Dionysii lexicon, tum ἕτερον λεξικὸν ῥητορικόν, deinde ἄλλο, denique ἀνώνυμον ῥητορικὸν λεξικόν. Ex ipsius loci consideratione colligo illud lexicon quod Eustathius ἄλλο vocat, esse epitomen lexici Aeliani, unde sequitur ἕτερον Pausaniae esse. Contra p. 1926. 52 primum laudatur Dionysii lexicon sed manifesto voluit indicare epitomen; tum ἕτερον ῥητορικὸν λεξικὸν Pausaniae est et ἄλλο integrum opus Dionysii. Sed etiam post repetitam lectionem pauci quidam loci remanent v. c. p. 1885. 14 et p. 1915. 7 de quibus nihil statuere ausim. Hoc tamen affirmo

nihil iis contineri quo ea quae supra disputata sunt evertantur.

Nunc notabo duas corruptelas in paucis memorabiles. Eustathius p. 1423. 2 e rhetorico lexico laudat *οἰκοπορεῖα* et *οἰκοτρύβλιον*. Photius autem *οἰκυπορεῖα· τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη* et *οἰκοτρύβλιον· τὸ οἰκογενὲς παιδάριον*. Corrupta vocabula emendare poteris in auxilium vocato Polluce qui X. 11 ex Alcaeo Comico affert *οἰκητήρια* et III. 76 *οἰκοτρίβαιον*. Vides corruptelas satis antiquas; altera tamen est etiam multo antiquior: Hesychius enim itidem habet absurdum *οἰκοτρύβλιον*. Summa evidentia sequitur iam in Diogeniani Codice tam immane vitium circumlatum fuisse indeque fluxisse in lexica rhetorica, quibus Photius et Eustathius usi sunt. Est utilissimum tales corruptelas diligenter considerare, ne dubitemus vitium tollere, quamquam plures grammatici eandem prorsus lectionem repraesentent. Omnes grammatici qui ex alienis opibus sapiunt, non tam scriptores sunt quam librarii. Describunt bona fide et nil mali suspicantes aegra sana corrupta integra atque non solum ostendunt ne doctissimo quidem sine teste credendum esse, sed etiam docent, quod utile est firmiter tenere, multas esse in nostris libris corruptelas omnibus Codicibus multo antiquiores. Tempore Hadriani Imperatoris ut vides doctissimi grammatici describebant et probabant absurdum *οἰκοτρύβλιον*. Noli increpare librarios: hi quidem fecerunt quod poterant et debebant: accurate describebant. Qui Codices Marcianum, Galeanum, Eustathii summo labore et taedio ut opinor exararunt, nil quidquam commiserunt. Quod alibi satis est librariorum errores corrigere, cum scriptores ipsos suos sibi errores habere iubemus, id in Grammaticis non est satis. Velimus nolimus ipsi Grammaticorum errores corrigendi sunt et, ut legi possit, edi debet Photii lexicon non quemadmodum conscripsit Photii librarius, sed opera danda est ut veterum Alexandrinorum quae insunt fragmenta, quam emendatissima legantur, purgata a corruptelis quamvis antiquis. Hoc qui negant clamantes semper et ubique criticos hoc agere debere ut librarii castigentur non scriptores ipsi, satis esse librarios in ordinem cogere, non esse audiendum qui in Photio non tantum amanuensem corrigere velit, sed etiam Aelium Dionysium grammaticum doctissimum multo antiquiorem, ii hoc solum assequentur ut alios a lectione veterum

Grammaticorum deterreant. Edant in Photio et Hesychio οἰκοτρύβλιον, quamquam M. Schmidtius quem nemo pronunciabit nimis audacem esse, edidit non Diogeniani manum sed οἰκοτρίβαιον, equidem Photio veram lectionem non *restituam* sed *obtrudam* et sic agam in similibus. Nihil est Photius, nihil est Aelius Dionysius, nihil Diogenianus; ipsum Pamphilum supra vidimus turpiter errantem. Hoc agimus ut Didymi manus ubique restituatur et si qui sunt Didymo antiquiores. Qui describunt aliena, quamquam ne ipse quidem Didymus ab hac parte culpa vacat, aequalibus *scriptores* videbantur, nobis sunt *librarii*. Horum operibus non debetur ea reverentia quam scriptoribus tribuimus. Gratias agimus et habemus pro industria, sed bellum gerimus cum erroribus quos in describendo commiserunt. Sic demum Grammatici Graeci edi possunt ut habiles fiant ad usum. Addam unum exemplum quo non novi aliud luculentius.

Legitur apud Photium corrupta glossa περισο· περιφέρειν. Εὐριπίδης. Rescribes περισοβεῖν coll. Hes. περισοβεῖν· ἐν κύκλῳ πίνειν ἢ περιτρέχειν ἢ φωνεῖν ἢ διώκειν. Intelliges correctionem esse sine dubitatione verissimam ex Pamphili loco quem Athenaeus servavit XI. 504 A. ubi conviva Plutarchus φιάλην ἔδωκε τῷ παιδὶ περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας, τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος Μενάνδρου ἐκ Περινθίας·

Οὐδεμίαν ἡ γραῦς ὅλως
κύλικα παρῆκεν ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλῳ

καὶ πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης

καὶ ταχὺ
πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
αὐτοῖς ἀκράτου.

καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Κρήσσαις·

τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

Vides itaque non Euripidem περισοβεῖν dixisse sed a Pamphilo laudatum fuisse in disputatione de hoc verbo. Hoc quoque inde colliges Athenaeum non ipsum sibi hos locos collegisse, sed aliunde descripsisse, scilicet e Pamphilo. Nunc quidem fraus manifesto indicio perpluit sed si ipsum Pamphilum adire possemus, appareret credo Athenaeum bonam partem suorum inde abstulisse. Multos scriptores laudat quorum magnum numerum

eum numquam vidisse non auguror sed certo scio. Non sunt eius omnes μαρτυρίαι quae videntur sed permultae ἐκμαρτυρίαι.

Itaque satis nobis iam apparuit Dionysii et Pausaniae lexica quibus Eustathius usus est a Photio in lexicon relata esse. Habuit autem Dionysii duplicem recensionem, an Pausaniae quoque habuerit non certo scio, sed mihi videtur admodum verisimile ob ea quae dicam.

Infinitum est omnes glossas duplices in Photio recensere, quae magnam partem ex utraque Dionysii recensione fluxerunt; sed dabo quaedam exempla, quibus unusquisque nullo negotio alia addere poterit. Habet duplicem glossam κακκάβη, cf. Eust. p. 1390. 50. Κακκάβην inquit δεῖ λέγειν οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν. Tum κακκάβη· ὃν ἡμεῖς κάκκαβον· ἔστι δὲ λοπαδῶδες ἔχον ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας. Alia glossa est μακαρίτας· τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως, ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος. Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται ὡς ζάπλουτος. Ex epitome autem: μακαρίτας· τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος. Eiusdem est μάμμην· τὴν μητέρα καλοῦσιν καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν. Infra brevius: μάμμην· τὴν μαμμίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάμμαν· Ἀριστοφάνης. Non minus est perspicuum: ῥᾳδιουργός· οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία· ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν (Mem. II. 1. 20) δὲ καὶ ἐπ' εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1509. 44 quae fere iisdem verbis infra redit in illa altera verborum serie, quam considerabo quum dicendi locus erit de sexto lexico Bekk.

Sunt quoque quod nunc nemo mirabitur aliquot glossae triplices. Duas supra iam exscripsi Ἐφέσια γράμματα et ἴουλος. Addam nunc v. ἴσαι ψῆφοι, sed in prima glossa lemma mutilum est; ὀργάς, πάραλος, cet. Quid autem si etiam quadruplices glossas indicavero? Supra iam adhibuimus talem glossam κύτταρος. Hae accedant:

Expuncta Harpocrationis glossa de eodem vocabulo, haec Photius de voce ἀδηφάγος. Primum interpretatur ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος. Sequitur secunda glossa ἀδηφάγον

ἅρμα τὸ τέλειον. Tertia est ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καί ἐσι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἤτοι δαψιλῶς. Quarta denique ἀδηφάγοι· ἀγωνισαὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμνασικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον. Animadverte duas glossas longiores et duas brevissimas, descriptas ut existimo ex utriusque lexici epitome. Similia invenit Eustathius p. 1394. 34 in lexicis suis rhetoricis, sed neglexit accuratius indicare. Simile exemplum habemus in istis: Λεκανίς· ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον, ἐν μὲν ταῖς κοιτίσι χρυσία, ἐν δὲ ταῖς λεκανίσι παρθενικὰ παίγνια. Sequitur Λεκανίς· κεραμέα λοπάς καὶ τὰ ἐκπέταλα τρύβλια. Tertia glossa est Λεκάνη· παρώνυμος τοῦ λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα ἐκάλουν, λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὥτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριστοφάνης. Dobraeus corrigit ἀπὸ τοῦ λάκκος· λέκος δὲ πλατύ, κτξ. Usurpavit autem Aristophanes λεκάνιον in Acharn. 1110. Quarta denique glossa est Λέκος καὶ λεκίσκιον καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια· οὕτως Ἀριστοφάνης. Possunt quaedam addi de horum vocabulorum formis, sed malo lectores ad Stephani Thesaurum ablegare. Hoc unum addo glossam etiam quintuplicem fore, si addideris hanc: λεκάρια· λεκανίδια. Dolendum est nihil afferre Eustathium quo singulas glossas scriptoribus restituantur. Alia exempla ad Harpocrationem dabo.

§ 7.

De Boetho.

Iam disputatio eo pervenit ut quaerere debeamus de Boetho

cuius memoriam renovavit Cobetus in Mnem. IX. 399. Haec de eo Photius in Bibliotheca: *Ἀνεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει* (Timaei scil.) *καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον πολλῷ τῆς Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντᾳ τινὶ τὸ συνταγμάτιον. Συνετάγη δ' αὐτῷ καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προσφωνούμενον σπουδασμάτιον ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφει· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοιτο τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν.* Scripsit igitur Boethus duos libellos, alterum inscriptum *Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγήν*, alterum *περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων*, quos Photius in suam farraginem retulit. Non opinor hodie fieri posse ut distinguamus ex utro libello Photius quamque Platonicam glossam sumserit, sed eum utroque usum fuisse in lexico condendo hoc satis manifesto apparere potest, quo tamen demonstrationis genere Cobetus non usus est, e glossis Platonicis duplicibus. Habet tamen haec res cautionem aliquam, quam si quis praeterviderit, periculum est ne gravi errore implicetur. Scilicet quod vidimus, Aelius Dionysius quoque in lexico rhetorico Platonem attigit atque hinc factum est ut non omnia Platonica apud Photium Boetho reddenda sint. Sed Dionysius alia persequebatur; imprimis rationem habebat Atticae dialecti et Platonis studium perpetuo cum Thucydide et Homero conjungit; hinc cum Dionysium ex Eustathio satis cognitum habeamus, uniuscuiusque esset Aeliana a Boethi animadversionibus distinguere, quibus ipsa historia attingitur et mores veterum, proverbia imprimis, docte ornantur et multis scriptorum auctoritatibus muniuntur, nisi ipse Boethus Dionysii opere usus esset, quo factum est ut pauca quaedam remaneant, quae non satis firmo argumento discerni possint, quamquam de universa re nulla supersit dubitatio. Sed primum excitandae sunt aliquot glossae Platonicae duplices.

Legitur v. *κάκη· δειλία καὶ κακία· ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας περιποιεῖσθαι τὸ ζῆν ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα διαβέβληκεν Νόμων η'.* Non octavus respicitur Legum liber sed duodecimus p. 944 C, vide modo alteram glossam: *κάκη· βαρέως ἡ κακία· ἐν Νόμοις Πλάτων· μετὰ κάκης μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας.* Ex hac ipsa glossa Porsonus Platonem emendavit, apud quem perperam legitur

μετὰ τάχους. Sed quaeri intelligo unde sciam utramque adnotationem exilem sane et nihil nobis profuturam nisi textus Platonis in mendo cubaret, Boethi esse; quidni statuam alteramutram Dionysii esse quem ipse supra dixerim fontem fuisse Boethi. Nempe quia Dionysii glossa servata est inter utramque quam laudavi media: κάκη· δειλία, παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν. Pudet me Dionysii qui tam insulsam etymologiam commentus fuerit, sed tum ipsa adnotationis forma scriptorem prodit, tum urgendum est simillima tradi ab Eustathio p. 950. 53, opinor e lexicis rhetoricis.

Aliud exemplum hoc est: λίσπας· ἐκωμῳδοῦντο λίσπαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως, ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὅτ' ἦν ἐν Ἅιδου ὡς μεῖναί τι πρὸς τῇ πέτρᾳ τῶν ἰσχίων. Platonicam glossam esse efficio ex ipso lemmate λίσπας pro λίσπους, orto e male intellecto Symp. 193 A: γεγονότες ὥσπερ λίσπαι. Confirmabit hoc sequens glossa in qua itidem lemma λίσπαι· οἱ μέσοι διαπεπρισμένοι ἀσράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἔνιοι διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Ἅιδου καὶ πρὸς τινὰ πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ, Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν ἐξαιτησαμένου καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι. Haec autem Boethi esse docebit Scholiasta ad laudatum Platonis locum, qui multa a Boetho mutuari solet, ut infra ostendemus.

Habemus glossam πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ καὶ ἑκτήμοροι ἐπεὶ ἐπὶ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν, ubi Cod. perperam ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τὸν καρπόν.. Multa ut modo dicebam e Boetho fluxerunt in Scholia Platonis; jam mihi confer Schol. Euthyphr. 4 C. et videbis quis haec quoque scripserit. Scholiasta autem ponit duplicem interpretationem cuius altera pars convenit cum Photii glossa quam laudavi etiam in vitio. Hoc quoque notabo haud paulo rectius Plutarchum tradere Solon. c. 13: ἐγεώργουν ἐκείνοις (τοῖς πλουσίοις) ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες et ridiculus error

est Schömanni in libro de Comitiis p. 362, qui cum grammaticis statuit τοὺς ἑκτημόρους agros possedisse ea conditione, ut ex annuo proventu quinque partes dominis solverent, unam sibi haberent. Plane contra est; nusquam terrarum adeo sunt fertiles agri ut hanc conditionem agricolae ferant. In insula Java verbi causa, hoc est sub coelo haud parum feliciore, agrorum possessores — singuli enim δῆμοι possident et dominium est penes principem — olim solvebant e toto proventu unam partem, sibi habebant quatuor partes; et rerum ordo qui nunc est, nititur eodem fundamento. Polybius docet viguisse eandem legem in coloniis Carthaginiensium. Itaque Attici coloni qui solum arabant sterile, misera erant conditione, etiamsi non quinque partes solverent tributi nomine, quod praestare omnino non poterant, sed unam tantum. Verum Schömanno misso illuc redeamus. Altera igitur pars Platonici Scholii satis bene convenit cum Photii glossa quae sequitur: Πελάται· οἱ μίσθῳ δουλεύοντες ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· οἷον ἔγγισα διὰ πενίαν προσιόντες· Ἀριστέλης. Scholiasta enim resectis iis quae e Timaeo transscripsit, haec habet: Πελάτης· ἀπὸ τοῦ πέλας ἤτοι ἐγγὺς ἐκαλεῖτο, ὁ δι' ἔνδειαν προσιών, μίσθιος δὲ ὑπηρετῶν. Sed notabimus aliud exemplum haud paulo luculentius.

In Phaedro p. 242 A. notissima sunt verba: μήπωγ' ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σαθερά. Non latuit Ruhnkenium — qui enim potuit, nam vel mediocriter doctus hoc animadvertere potuerat? — eiicienda esse verba ἡ δὴ καλουμένη σαθερά. Ineptum emblema alii tamen pertinaciter defendunt, in quibus vidi qui sic disputaret: *Nimirum Socrates* per occasionem *ridere videtur eos qui dictionem* μεσημβρία ἵσταται *ad verbum* σαθεύειν *urere referrent.* Quaeri sane potest quid sit illud *per occasionem*, nam si haec occasio est, scire velim numquid umquam *praeter occasionem* esse possit. Haec si occasio erit, genuina videbuntur apud Aristophanem quae Cobetus eiecit in Orat. Inaug. p. 143:

ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται
ἅπαντα διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος.

Tum vir doctus prae festinatione credo Socrati dedit quae

Phaedri verba sunt. Hoc quoque nesciebam veteres solitos fuisse ridere ineptas etymologias; imo nos solemus, sed in ea re veteres miris modis caecutiebant. Denique nihil hic Plato de etymologia, nihil de verbo σαθεύειν· quin dixeris, dummodo haec verba Platonis sint, σαθερὰ componi cum ἵσασθαι. Hoc igitur tenebimus neminem rideri et interpolata esse verba quae Ruhnkenius notavit. Verba tamen iam olim Platonis textui inserta sunt, quod Timaeus monstrat. Sed vide nunc Boethi adnotationem apud Photium: σαθερόν· ὀξὺ, ἰσχυρόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἐσάναι δοκοῦν· καὶ σαθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων, τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότατον τῆς ἡμέρας δηλονότι. Iam compone sequentem glossam Σταθερόν· ὀξὺ, ἰσχυρὸν ἢ θερμόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἐσάναι δοκοῦν· ἐν Φαίδρῳ· μήπωγ' ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἴσαται, ἡ δὴ καλουμένη σαθερά; δύναται μέντοι καὶ θερμοτάτη εἶναι ἡ σαθερὰ ὀξεῖα οὖσα· καὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὅταν μᾶλλον ἐγκάῃ, ὀξὺν εἰώθασι λέγειν· σημαίνοι δ' ἂν καὶ τὸ σάσιμον τῷ μέσον τι εἶναι τῆς ἡμέρας καὶ μηδ' ἐφ' ἕτερον κλίνειν· καὶ Κρατῖνος δ' ἐν Σεριφίοις ἐπὶ τοῦ ὀξέος ἢ ἰσχυροῦ.

οὕτω σαθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει.

Ἀντίμαχος·

θέρεος σαθεροῖο.

τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς·

σαθεροῦ χεύματος.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι·

σαθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον. Vides utramque glossam eiusdem scriptoris esse, nempe Boethi, qui in altero opere disputavit copiosius, in altero satis habuit resectis veterum testimoniis ipsam rarioris vocabuli significationem declarare. Sed ne quis putet nos ope Photii et Scholiastae integrum Boethum veluti ab Orco in lucem revocare posse, ipse Photius haud raro Boethi doctrinam mutilavit, h. e. omisit quae nostra scire plurimum interest, saepe quoque Scholiasta satis habuit potiora apponere veluti hoc loco: σαθερόν· τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας· καὶ Ἀντίμαχος· θέρεος σαθεροῖο· καὶ τὸ ἐσὸς δὲ καὶ ἠρεμοῦν σαθερὸν λέγουσι. Ceterum haec res manifesta

est, nam quae unica glossa nominatim e Boetho affertur, scilicet ab Hesychio in v. *διὰ πάντων κριτής*, ea nuspiam legitur, neque in Suida — nam in Photio illa pars operis periit — neque apud Scholiastam.

Venio nunc ad insignem locum, de quo alii fortasse aliter iudicaturi sunt. Legitur in Symp. 190 D.: *ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν.* Praeclara exstat de hoc loco disputatio Ruhnkenii ad Timaeum p. 188, sed fateor, equidem numquam concoquere potui verba *ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν*, quae mihi interpolata videntur, qua in sententia haud parum adiuvor auctoritate nonnullorum criticorum quos a levibus suspicionibus maxime alienos esse video. Olim pro *οἱ τὰ ὄα τέμνοντες* legebatur *ὠά*, quod Ruhnkenius praeclare correxit, sed interpolata verba grammatico reddiderim qui *ὠὰ* pro *ὄα* in Codice invenit et infelicem conjecturam periclitatus est. Dignissimus est qui hic conferatur Plutarch. Amor. t. II. p. 770 B. Ac vel sic tamen locus nondum perpurgatus est; equidem certe offendor illa copula *οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν.* Duo participia iuxta posita saepissime a librariis perperam conjunguntur vocula *καί*, sicut illis videtur ut arctius conjungantur; nobis contra arcta conjunctio ipsa conjunctione perit. Videndum est quoque an legendum sit *ταριχεύσειν.* Exstat huius lectionis vestigium apud Photium: *ταριχεύειν· ταριχεύσειν· ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύσειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνει.* Ad hunc locum nulla in Codicibus Scholia adscripta sunt, sed suspicor tamen alteram Boethi notulam contineri his verbis apud Photium: *ταριχεύει· τήκει, ξηραίνει.*

Certior res est de glossula *Τυφῶνος· πυρώδους δαίμονος*, quam quivis retulerit ad Phaedr. 230 A., sed itidem huc pertinet *Τυφών· οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συσροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.*

Apud Photium est glossa *Ὑηνῶν θρεμμάτων· καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλ' ὑηνῶν τινῶν μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων*, Πλάτων Νόμων ζ', nempe 819 D. Sed eodem pertinet glossa quae paulo post sequitur: *Ὑηνῶν· σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὑηνία· σκαίοτης καὶ ἀμαθία· οὕτως Καλλίας.* Iam cf. Schol. *ὑηνῶν· χοιρείων ἢ σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν* et non dubitabis quin hanc

glossam quoque eidem reddas. Callias laudatur etiam in glossa μαμμᾶν, sed quis hic sit nescio.

Legitur in vicinia: Ὑμνεῖν· ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν· κατ' εὐφημισμόν, ὡς ἐν α' Πολιτείας. Accurate convenit Schol. Rep. I. 329 B. Sequitur apud Photium: ὑμνούντων· ὅτι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Νόμων ς' Πλάτων· ψευδῆ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνούντων. Vide locum in Legg. VII. 822 C.

Ultimum exemplum erit glossa ὀκρίβας. Prior glossa est: ὀκρίβας· τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο· καὶ Πλάτων ὁ Φιλόσοφος ἐν Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Similia invenies ap. Schol. Symp. 194 B. Sed eodem pertinere arbitror alteram glossam apud Photium, quae plenior est et cuius ultima verba cum priore adnotatione conveniunt: ὀκρίβας· σκηνή, ἰδίως πάντων τῶν λεγόντων· τὰ πλαστικὰ πήγματα ἐφ' οἷς διατυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερείσματα τῶν ξυλίνων θεάτρων· βέλτιον δὲ φαίνεται τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγῳδοί.

Habuimus supra iam exempla aliquot e quibus apparere potuit quam utilis sit Photii comparatio cum Scholiasta Platonis. Itaque ad singulas Photii glossas adnotabo Scholiastae locos quibus similia traduntur, sed praeterea hic quaedam luculenta exempla sub uno conspectu ponam. Initium sumam a voce παναθήναια de qua Photius sic: Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ, πρὸ τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Γῆς· Ἀθηναίων· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως· πεντέτης καὶ ἀγωνίζεται παῖς, Ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος· καὶ ἀγενείου· ἀνήρ· τῷ δὲ νικῶντι δίδοται ἆθλον, ἔλαιον ἀμφιφορεῦσι· καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Vides haec in Codice Galeano cuius lectionem repraesentavi, multis modis corrupta esse. Similes autem corruptelas observabis apud Schol. Parm. 127 A., ne dubites eidem reddere i. e. Boetho: ἡ τῶν Παναθηναίων ἑορτὴ καὶ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρῶτον ὑπ' Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ· ἄγεται δὲ ὁ ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν· καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια οὐ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνήρ· τῷ δὲ νικῶντι διδόασιν ἔλαιον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ στεφανοῦσιν αὐτὸν ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Sunt haec quidem paulo emendatiora et imprimis notabile est Erichthonium Vulcani et Minervae filium dici, qua in re scriptorem vetustam famam secutum esse censeo, sed absurdum

Ἰσθμικοῦ vel Ἴσθμια in utroque recurrit; latet annorum numerus.

Nunc considera Photii glossas

ἆ pr. part.	et:	Schol. Hipp. Mai. 295 A.	
ἀγχίσποροι	»	»	Rep. III. 391 A.
ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις	»	»	Cratyl. 421 D.
ἀδεὲς δέος	»	»	Symp. 198 A.
ἄδην	»	»	Charmid. 153 D.
ἐρήμη δίκη	»	»	Apolog. 18 C.
εὐκράς	»	»	Criti. 112 D.
ἕρμαιον	»	»	Phaed. 107 C. Symp. 217 A. Gorg. 486 E.
ἐρυσίβη	»	»	Rep. X. 609 A.
ἡδύς	»	»	» VII. 526 D.
ἤπου	»	»	Euthyphr. 4 A.
ἤπου γε	»	»	Politic. 285 D.
ἤτριον	»	»	» 310 E.
Θάσιος παῖς	»	»	Gorg. 448 B.
κανθήλιος	»	»	Symp. 221 E.
κάνθων	»	»	» »
καταντικρύ	»	»	Charmid. 153 A.
κατὰ σόμα	»	»	Legg. IX. 855 D.
κερασβόλα	»	»	» IX. 853 D.
λυγιζόμενος	»	»	Rep. III. 405 C.
λυόμενος	»	»	Tim. 22 D.
μανδραγόρας	»	»	Rep. VI. 488 C.
μινυρίζων	»	»	» III. 411 A.
μύρτα	»	»	Epist. XIII. 361 B.
νεωκορήσει	»	»	Rep. IX. 574 D.
νυκτερίδος αἶνος	»	»	» V. 479 C.
ξυσίδα	»	»	» IV. 420 E.
πλόχανον	»	»	Tim. 52 E.
πνύξ	»	»	Criti. 112 A.
προσαγώγιον	»	»	Phileb. 56 B.
Ῥαδαμάνθυος ὅρκος	»	»	Apolog. 21 E.
σκολιόν	»	»	Gorg. 451 E.
σκολύθρια	»	»	Euthyd. 278 B.
τενάγη	»	»	Tim. 25 D.
τιάρα	»	»	Rep. VIII. 553 C.

Possum plura exempla addere, sed jam satis superque demonstrasse mihi videor Scholiastam Platonis praeter alia quae nunc non curamus, adhibuisse utrumque libellum Boethi. Itaque eo iam pervenimus ut e Photio, atque ubi ille deficit, e Suida, collato cum Scholiasta de Boetho iudicium ferre possimus. Ac primum ne quis libellos contemnat quos Photius in Bibliotheca haud magnae molis fuisse indicat, appellat enim *συνταγμάτιον* et *σπουδασμάτιον*, laudabo aliquot glossas luculentiores ut his tanquam exemplis illi utantur, qui haec studia attingere velint neque tamen perdiscere. Inspiciat igitur mihi quis glossas *ἥ δ' ὅς* coll. c. Schol. Phaed. 65 B.; *Κυψελιδῶν ἀνάθημα* coll. c Schol. Phaedr. 236 B.; *ὀργεῶνες*, *ὀρτυγοκόπος*, *παιδικά* coll. c Schol. Parm. 127 B.; *περιαγειρόμενοι*, *τευτάζειν* coll. c. Schol. Phileb. 56 E.; *φαῦλος* coll. c. Schol. Alcib. 147 D. Rep. IV. 423. Similia e Scholiasta excitari possunt, ut Schol. Hipparch. 229 D. de voce *τέως*, cet.

Nondum absoluta sunt quae de Boetho investigari possunt. Verbi causa Cobetus in Mnem. IX. 433 patriam Alexandriam fuisse suspicatur sed tempus quo vixit non indicat. Prodit ni fallor e consideratione Scholii ad Rep. V. 473 C., ubi ad nobilem locum adscriptum est: *τὶ λέγει ὅπερ ἐπὶ Μάρκου τοῦ φιλοσόφου βασιλέως Ῥωμαίων ἀπέβη*. Floruit igitur Boethus post excessum Marci Aurelii. Haec autem suspicio confirmatur iis quae notabimus de fontibus quibus usus est. Hinc Boethus in Photii glossa *λινὸν λινῷ συνάπτεις* coll. c. Scholl. Euthyd. 298 C. laudare potuit Aristidem cognomine *τὸν ῥήτορα*, scilicet ut a Paroemiographo distinguatur. Neque hoc praetermiserim duos Boethos, patrem et filium frequenter occurrere in Epistolis Libanii. Hic laudatur autem, a Boetho ut videtur, apud Photium v. *ἤκισα* et Schol. Legg. X. 899 D.

Sed videamus quos Boethus potissimum sequatur. Primum ter laudat Clementem glossarum Platonicarum interpretem, apud Photium vv. *ζάλη*, *Ἥρας δεσμούς* et *παλίμβολος*. Dixit de Clemente Ruhnkenius in Praefatione ad Timaeum. Secundus est ipse noster de quo toties diximus Aelius Dionysius. Conficio hoc e Schol. Rep. V. 470 D. ubi haec leguntur: *ἀλιτηριώδης· πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἁμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη· κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἁλι-*

καρνασσέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἁλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἁλιτήριοι· διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι. Contracte eadem leguntur in Schol. Legg. IX. 854 B.; paulo plenius et emendatius in sexto lexico Bekk. p. 377. 11, h. e. in eo lexico quo plurima excerpta e Dionysio continentur. Sed ne falsa imagine decipiamur, videndum est an alia in Boetho reperire queamus, quae indidem sumta sunt.

Ad Hippiam Minorem p. 368 C. Scholiasta sic adnotat: λήκυθον ἀγγεῖόν τι Φασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαστρον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπεν Ἡρόδοτος (III. 20)· ἐχρῶντο δὲ καὶ ἀντὶ Φασκωλίων ληκύθοις, ἅ ἐστι δερμάτινα βαλλάντια (Φάσκωλος δὲ τὸ μέγα εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται)· διὸ καὶ τοὺς ἀπόρους αὐτοληκύθους ἔλεγον. Non dissimilia leguntur apud Photium, sed in duas glossas discerpta. De voce autem ἀλάβαστος Boethus Dionysium sequitur qui adnotare solebat de generibus nominum et de hac voce dicit apud Eust. p. 1161. 29. Indidem sextum lexicon Bekk. p. 374. 6. Alia exempla observabis Schol. Alcib. 118 E. de voce μαμμᾶν coll. c. Eust. p. 971. 20 et 565. 19; Schol. Symp. 205 A. de voce τέλος coll. cum fragmentis ex lexicis rhetoricis excerptis ab Eust. p. 881. 25; Schol. Criti. 111 B. de forma σᾶ, qui locus imprimis est luculentus, vide quae supra diximus p. 33; alia fortasse.

Considerandi nunc sunt quatuor loci quibus Boethus Diogenianum laudat, quem credo eum non ipsum inspexisse sed per Dionysium cognovisse, ut infra ostendere conabor. Nempe Diogenianus affertur a Schol. Lysid. 206 D., ubi agitur de voce Ἑρμαῖα· λέγεται δὲ καὶ παίδων οὕτως ἀγὼν παρὰ Συρακουσίοις ὡς φησι Διογενιανός. Glossa in Hesychio periit. Secundus locus est in Scholiis ad Hipp. Mai. 301 B.: διανεκῆ· διὰ παντός, οὕτω καὶ Διογενιανός. Habet Hesychius. Tertius locus est in Schol. Legg. IV. 718 E.: ἀνιδιτί· ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ. Itidem apud Hesychium legitur. Quartus denique locus hic est: Schol. Ion. 533 D.; Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. Sic breviter Scholiasta, sed plura e

Boetho servavit Photius: Ἡρακλείαν λίθον· τινὲς τὴν Μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐσὶν ἀργύρῳ, ὡς Εὐριπίδης Οἰνεῖ·

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ∪ ὥσε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίσησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ. Vidimus Boethum hoc habere e Diogeniano, quem cur existimem Boethum non ipsum adiisse sed per Dionysium cognovisse dicam. Alia glossa est apud Photium: Ἡρακλεώτης λίθος· ὁ ὑΦ' ἡμῶν μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡρακλεία γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία, quae e Dionysio excerpta esse constat ex Eustath. p. 338. 26. Nunc inspiciamus Hesychium: Ἡρακλεία λίθος· ἣν ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς· διαλλάττουσι γάρ· καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐσίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρῳ, ὥσε Πλάτων ἁμαρτάνει τὴν αὐτὴν ὑπολαμβάνων μαγνῆτιν καὶ Ἡρακλείαν ἐν Ἴωνι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἑτέρως καὶ ἑτέραν φησί· κέκληται δὲ οὕτως ἀΦ' Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως· διὸ καὶ ΣοΦοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ· (cf. Phot. v. Λυδία λίθος)· οἱ δὲ σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρακλεῶτιν. Quia novimus Boethi fragmenta Hesychio inesse, vide v. διὰ πάντων κριτής, velis nolis ex his efficies ipsius Diogeniani glossam quae a Scholiasta Platonis servata est, apud Hesychium interiisse sed apud hunc superesse alteram Boethi observationem ex altero libro excerptam, in eandem quidem sententiam sed in qua aliis verbis utitur et aliis auctoritatibus. Hoc igitur monendum est fallaci argumento usum fuisse Ruhnkenium in celebri illa praefatione ad Hesychium, cum ex hac ipsa glossa demonstrare vellet Diogeniani lexicon Hesychianae farragini inesse. Quamquam verissimum est quod posuit, e Platonicis glossis nihil prorsus effici potest ad causam obtinendam, quia Boethus ut videmus Diogenianum laudat, Hesychius Boethum, unde sequitur postea demum glossas illas Platonicas ab Hesychio Diogeniani copiis admixtas esse. Nunc quidem res in aprico est, sed illustre in paucis exemplum est, quo cognoscas quam caute in his quaestionibus solvendis progrediendum sit, nam fere num-

quam lux tam clara lucet ut periculum absit errandi. Error Ruhnkenii — nam quidni errorem dicam in re quae liquido constat? — non erat eiusmodi ut errorem parere posset, sed obfuit tamen quominus vera ratio agnosceretur, qua Hesychius in compilando opere usus sit. Quod autem vidimus Aelium Dionysium a Boetho laudari in Scholiis Platonicis, cum hoc quoque sciamus Diogenianum a Dionysio adhibitum fuisse, facit ut credam Boethum non ipsum Diogeniano usum fuisse. Qui enim potest? Quae apud Boethum optima sunt et notae interioris, ea ut infra demonstrabo fluxere e lexicis comico et tragico Didymi aliisque doctis Alexandrinorum operibus, quae Pamphilus congesserat in unum. Iam si Boetho ad has lautissimas dapes aditus erat, sive ipsi esset inspiciendi copia, sive eas cognovisset per Clementem vel Harpocrationem Platonicum vel quemvis alium, non intelligitur cur Diogenianum laudare potuerit, h. e. eum quem vidimus vix vigesimam partem reliquisse e Pamphili thesauro et optima quaeque omisisse, ita ut liber ex eius manibus exiret haud multo ornatior quam nunc Hesychius est. Absurdum est credere Boethum inspexisse Diogenianum, dum Pamphilum vel alium grammaticum non minus locupletem evolveret. At Dionysium aliquoties cum fructu consulere poterat, nam praecipue in Platone et Thucydide interpretandis hic quaedam scitu digna et vera primus et solus adnotarat. Hinc fieri potuit ut aliquando inspecto Dionysio simul transscriberet quae hic Diogeniano deberet, cuius Dionysius interdum nominatim meminerat. Hinc eundem nostrum Dionysium Halicarnassensem agnosco in Scholiis quibusdam ubi Thucydidis, Platonis, Demosthenis, Xenophontis, Homeri loci conjunguntur et componuntur. Qui ex accurato Photii studio Aelium Dionysium eiusque commentandi rationem percepit, non dubitabit illi reddere quae v. c. e Boetho excerpta sunt ad Charmid. 153 A.

Sed nondum dixi de iis observationibus quibus Boethi opus imprimis doctis hominibus commendatur. Nemo sanus credet grammaticum quem planissime constat Diogeniano esse iuniorem, imo etiam Aelio Dionysio, ipsum usurpasse veteres Alexandrinos, Eratosthenem verbi causa vel Lycophronem, quem vix quisquam ni fallor legit post editos Didymi commentarios. Iam si

patebit Boethum illos ipsos scriptores laudare quos Pamphilus in thesaurum recepit, sequetur opinor id quod dixi eum ex hoc thesauro hausisse.

Praemittam unum locum quo vel solo, si caetera corruant, patebit Boethum non fuisse vetustissimum. Est apud Hesychium locus e Pamphilo deinceps descriptus: Πνύξ· *τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι*, ΝΥΝΙ *δὲ ἅπαξ ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν.* Scholiasta autem Plat. Criti. 112 A, h. e. Boethus: Πνύξ· *τόπος Ἀθήνησιν ἐν ᾧ ἐκκλησίαι ἐγίγνοντο πάλαι μὲν πᾶσαι,* ΥΣΤΕΡΟΝ *δὲ ἅπαξ, ὅταν τὸν στρατηγὸν χειροτονῶσιν.*

Docta Boethi glossa est apud Photium de voce *παιδικά*. Eam descriptam esse e Didymi commentariis facile intelligimus, nam quis post eum Eupolidem atque Cratinum ea cura et diligentia lectitavit? Nemo opinor. Boethi ipsius nihil est praeterquam quod in fine addidit Platonis locum, qui ei adnotandi causa erat. Sed vis aliud argumentum extrinsecus ductum? Inspice Schol. Arist. Vesp. 1021: invenies eundem locum mutilum, truncatum, neque caput neque pes constat, sed agnosces lexicon comicum.

Glossa Platonica est apud Photium *πέλανοι*, quae partim certe e lexico tragico fluxit, qua de re satisfaciet Harpocration. Aperte significatur Eurip. Orest. 215.

Eodem refer apud Photium glossam *στλεγγίς*, quam Platonicam esse et Boethi si minus credis, persuadebit Schol. Hipp. Min. 368 C. Fluxit autem adnotatio e lexico comico, ut conficio e Schol. Arist. Eqq. 577.

Verum nullus exstat locus magis idoneus ad probandum id quod posui quam Photiana glossa de verbo *τευτάζειν*. Boethi est quod nemo dubitabit. Iam laudantur Didymus, Artemidorus, Heracleo, hoc est tres praecipui scriptores, quos Pamphilus adhibuit, qua de re abunde satisfacient Rankius et Schmidtius. Quod autem Lycophronem affert, id eodem pertinet, sed hunc Pamphilus non ipse versavit, sed tantum cognovit e Didymi excerptis. Nunc intelligimus unde Boethus tam docte disputare potuerit *περὶ τοῦ Κυψελιδῶν ἀναθήματος* et Didymum laudare, nempe Pamphili scrinia compilavit. Agaclytum nescio sed Apellae locus itidem e Pamphilo fluxit, quod colliges ex

Athen. II. p. 63 D. coll. cum Hes. v. *σέμελος*. Glossam *Πράμνειος οἶνος* cuius causa non minus manifesta est, supra iam examinavi.

His praemissis via iam nobis munita est ad fructuosam comparationem Boethi et Hesychii. Quam rem ut explicemus, ut plerique solent qui hoc argumentum attingunt de Grammaticorum Graecorum cognatione, eodem utemur principio et fine, nempe Epistola ad Eulogium, cuius causa numquam dicta videtur.

Ac primum vide, quod nondum commemoravi, Boethum imprimis magna cum diligentia interpretatum fuisse proverbia quibus Plato utitur, de qua re Schneidewinus iam monuit in Praefatione Paroemiographorum, collatis et comparatis Zenobio et Scholiasta Platonis. Sed vide haec exempla apud Photium:

Καδμεία νίκη	coll.	c.	Schol.	Legg. I. 641 C.
καὶ τὸ τοῦ λύκου	»	»	»	Phaedr. 262 C.
καλὰ δὴ παταγεῖς	»	»	»	Euthyd. 293 D.
Μυσῶν λείαν	»	»	»	Theaet. 209 A.
ὁ Διὸς Κόρινθος	»	»	»	Euthyd. 292 E.
οἶνος ἄνευ παιδευτῶν	»	»	»	Symp. 217 E.
ὄνου σκιά	»	»	»	Phaedr. 260 C.
ὀσράκου περισροφή	»	»	»	Rep. 521 C.
οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο	»	»	»	Phaed. 89 C.
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν	»	»	»	Cratyl. 413 A.

Et apud Scholiastam ad

Phaed.	72 C.	*ὁμοῦ πάντα.*
»	99 D.	*δεύτερος πλοῦς.*
»	108 D.	*Γλαύκου τέχνη.*
Cratyl.	384 A.	*χαλεπὰ τὰ καλά.*
Theaet.	146 A.	*ὄνος κάθου.*
»	153 C.	*Κολοφῶνα ἐπιτιθέναι.*
»	153 D.	*ἄνω κάτω.*
»	164 D.	*μῦθος ἀπώλετο.*
»	181 B.	*ἀκίνητα κινεῖν.*
Sophist.	241 D.	*καὶ τυφλῷ δῆλον.*
Phaedr.	279 C.	*κοινὰ τὰ τῶν φίλων.*
Charmid.	165 A.	*ἐγγύα πάρα δ' ἄτα.*

Lach.	187	B.	ἐν τῷ Καρὶ ὁ κίνδυνος.
»	»		ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν.
Gorg.	447	A.	πολέμου καὶ μάχης.
»	»	B.	ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται.
»	498	E.	δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.
Rep.	398	A.	μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς.
»	426	E.	ὕδραν τέμνειν.
»	573	C.	σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.
»	575	C.	οὐδ' ἴκταρ βάλλει.
»	621	B.	μῦθος ἐσώθη.
Legg.	780	C.	εἰς πῦρ ξαίνειν.
Dial. de Justo.			πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

Sunt multo plura proverbia a Boetho notata, sed affatim iam habemus exemplorum e quibus colligamus praecipuam aliquam curam ab eo fuisse positam in proverbiis interpretandis. Nunc vide conjecturam, nam satis habebo si consecutus ero ut tota res verisimilis videatur. Dicit Hesychius in Epistola ad Eulogium: ἐβουλόμην δ' αὐτὸν, Diogenianum scilicet, μήτε τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων τεθεικέναι μήτε ..... Non disputo nunc quae sint αἱ τῶν παροιμιῶν ὑποθέσεις· hoc intelligimus Diogenianum in lexico parum curasse proverbia. Tum alia in Diogeniano vituperat Hesychius quae nihil ad nos, et addit in fine: ἅ τινα σύμπαντα καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε πάσης, quae sic interpretor Hesychium cum alia addidisse, quae ipsi in Diogeniano desiderari viderentur, tum proverbiorum enarrationes. Quod ut verisimile videatur, effecit Vossii diligentia qui vol. II. p. 73 n. 1.: *Nullae fere paroemiae suo loco*, h. e. Hesychius ipse addidit. Hoc quoque mihi intelligere videor cur Diogenianus proverbia omiserit; Pamphilum enim omisisse nemo sibi persuadebit; nempe ea reservavit peculiari libro cuius epitomen etiamnunc habemus, non inseruit lexico. Hesychius autem supplevit. Unde? Nempe laudat Boethum v. διὰ πάντων κριτής· hunc sequitur in proverbiis explicandis, alios fortasse, quorum memoria nondum redintegrata est, sed Boethum mecum agnoscis. Superest ut videamus an Boethi clara vestigia in Hesychio supersint. Neque excerpsit omnia, aut, si excerpsit, multa periere; ex iis proverbiis certe quae supra laudavi vix

unum invenias quod Hesychius quoque habet. Sed tot exempla supersunt, quibus conjecturam meam comprobem, ut chartae parcendum sit et plurima indicare tantum possim non exscribere. Primum contendemus Platonica proverbia apud Photium.

Huius itaque glossa est ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι, quacum confer aliam τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Illam certe e Boetho excerptam esse ostendit Schol. Legg. XII. 968 E. Quid autem Hesychius? Quaedam resecuit, sed utitur verbis prorsus iisdem quibus Scholiasta.

Photius interpretatur λινὸν λινῷ συνάπτεις· glossa pertinet ad Euthyd. 298 C. ibique Scholia paulo plura servarunt quam Photius habet. Hesychius enarrat tribus verbis, sed ita ut agnoscas eundem.

Proverbium est πάντα κάλων σείειν. Iisdem fere verbis utuntur Photius, Hesychius et Schol. Sisyph. 389 C.

Affertur apud Photium πῦρ ἐπὶ πῦρ e Plat. Legg. II. 666 A. Verbis iisdem utitur Hesychius qui itidem Platonis meminit.

Docta imprimis est Photii glossa Σαρδόνιος γέλως, quam Schol. itidem e Boetho repetit ad Rep. I. 337 A. Vide quomodo Hesychius eadem contrahat in brevius.

Ad glossam ὑπέρου περιτροπή confer Schol. Theaet. 209 D et Hesychium. Agnosces manum eandem.

Inspice apud Photium glossam τρίτου κρατῆρος. Planissime indidem habet atque Schol. Phileb. 66 D. Verbis fere iisdem Hes. v. τρίτος κρατήρ.

Non est alia glossa magis idonea ad causam meam obtinendam, quam λευκὴ σάθμη, quam vide apud Phot. Hes. et Schol. Charmid. 154 B. Omnes utuntur iisdem verbis, sed Hesychius de more pauciora habet.

Contra in glossa πόλεις· παίζειν plurima habet Hesychius, pauciora Photius; parum restat apud Schol. Rep. 422 E.

Alia proverbia sunt quorum memoria apud Photium intercidit, sed quae Scholiasta tantum cum Hesychio servarunt. Duplex est Scholion ad Euthyphr. 3 A: ἀΦ' ἑσίας, excerptum ut videtur ex utroque Boethi libello. Alteram partem confer cum Hesychio; videbis de more hunc quaedam omisisse.

Explicatur proverbium ἱερὸν συμβουλή a Scholiasta ad Theag. 122 B. Pauca quaedam Hesychius servavit.

Proverbium est αὐτὸ δείξει, explicatum a Schol. Hipp. Mai. 288 B. Quod apud Hesychium superest, ita comparatum est ut sine Scholiasta ne intelligi quidem possit. Peius etiam est habita glossa Βάλλ' ἐς Μακαρίαν· descripsit e Boetho enarrationis initium, sed tam pauca ut ne sententia quidem constet, supplenda e Schol. Hipp. Mai. 293 A.

Confer quoque Schol. Rep. 493 D. ubi explicatur Διομηδεία ἀνάγκη cum Hesychio; animadvertes alterum ex altero supplendum esse.

Denique conveniunt Hes. et Schol. Eryx. 405 B. de proverbio λίθον ἐψῆσαι.

Addo Hesychium in tali argumento Platonem haud raro laudare. Iam vidimus de glossis αὐτὸ δείξει, πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ἡρακλεία λίθος, διὰ πάντων κριτής· accedant δευτέρων ἀμεινόνων coll. c. Schol. Legg. IV. 723 E.; ἐμμέλεια coll. c. Ael. Dion. ap. Eust. p. 1167. 20; τὸ παρὸν εὖ θέσθαι in qua Platonis Gorgias laudatur; denique ἐγγαστρίμυθος quem locum exscribam ut componam cum docto Scholio ad Sophist. 252 C. Ibi Plato facete de iis qui sibi in disputando perpetuo contradicunt: τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἔντος ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται. Ad hunc locum Scholiasta, i. e. Boethus: παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινὰ κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἐγγαστριμύθου μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρυκλεῖς ἔλεγον· ἐγγαστρίμυθος δέ ἐστιν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος· τοῦτον τὸν ἐγγαστρίμαντιν νῦν τινὲς Πύθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (vs. 1014)

μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.

Φιλόχορος δ' ἐν τρίτῳ καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους φησίν. Ex hoc loco haec descripsit Hesychius: ἐγγαστρίμυθος· τοῦτόν τινες ἐγγαστρίμαντιν, οἱ δὲ στερνόμαντιν λέγουσι. Φησὶ δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μαντείας καὶ Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ· τοῦτον ἡμεῖς Πύθωνα νῦν καλοῦμεν. Res manifesta est.

Sed Hesychius non tantum proverbia e Boetho sumsit, habet quoque alia quae verosimiliter hunc auctorem habent. Compone v. c. cum Hesychio Photianas glossas ἆ, ἀδημονῶν, ἐρήμη δίκη, εὐκράς, εὐκταῖον, ἐχέγγυος, ἑταίρα, εὐηθείας, εὐερκείας, ἰδίειν, νεός ἐσι καὶ ὀξύς, ὀλιγαρχούμενοι, παροιμία, al. Difficile est

iudicare de glossa τέμνειν coll. c. Schol. Epist. VIII. 353 C. Quid lateat nondum divinare potui.

Non hoc ago nunc ut demonstrem quem usum Boethus perite tractatus habeat ad Platonis emendationem, sed unum exemplum dabo ut haec quoque res cognoscatur. Habet Photius glossulam Φορβάδας· τοὺς ἐν τῇ γῇ βοσκομένους. Hunc solum usum istae observationes habent, ut intelligamus quae voces apud Graeculos interpretatione egere viderentur, quae res nunc vide quid valeat ad interpolationes eliminandas. Legitur apud Platonem in Legg. II. 666 E.: οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους Φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε, unde primum apud Photium emendabis: τοὺς ἐν ἀγέλῃ βοσκομένους pro ἐν τῇ γῇ· tum resecto interpretamento apud Platonem scribe: οἷον πώλους Φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε. Sed haec de Boetho satis sunto.

§ 8.

De Aristophane Byzantio.

Nondum satis alte repetita quaestio est de fontibus Aelii Dionysii, quem video multa debere Aristophani Byzantio, de cuius studiis nunc videndum est. Non quaero de Eustathio qui veterem grammaticum nescio quomodo cognovit, nam habet ex eo quaedam excerpta quae in rhetoricis lexicis non legebantur, sed Dionysius unde mihi illius notitiam accepisse videatur exponam. Si Pamphilum adiisset, potuisset ex eo haurire, nam hic et per Didymum et per alios multos Aristophanis aliquot fragmenta recepit, unde in Athenaeum et in Diogenianum fluxere, sed ne levissimum quidem est indicium quo hoc comprobes, imo multa sunt quae suadeant ut contra statuas. Habet autem Dionysius ex Aristophane multo plura quam Diogenianus in epitome reliquit, nam ea quae volo fragmenta, apud Hesychium fere desunt. Non prorsus certa res est, sed mihi verisimile videtur Dionysium nonnulla certe per Tryphonem cognovisse. Dicam deinceps de utroque grammatico, ducibus Nauckio et Velseno, quorum utiles sunt commentationes de horum Alexandrinorum studiis.

Dignus est Aristophanes Byzantius cui sua reddamus, nam ut alii grammatici bene multi soliti fuerint aliena furari, ipse ab ea labe immunis est. Quin et ultro insectabatur, si quos deprehendisset in re litteraria graculos. Hinc etiamsi Homero excepto neminem Menandro magis diligeret, arguit tamen ἀφ' ὧν ἔκλεψε comicus poeta peculiari libello, ut Porphyrius auctor est, cf. Nauck. p. 280. Hoc quoque studio meruit ut bibliothecae Alexandrinae praeficeretur, cum regi demonstrasset in conventu ludorum poetas quosdam, populo ut placerent, non sua recitasse sed aliena, quam rem suaviter narravit Vitruvius VII. praef. Sed optimum iudico ipsum Nauckium virum diligentem, ducem sequi; qua in re ne me quoque quis furti insimulet, identidem affirmo me gratum profiteri quantum et illi et aliis doctissimis viris debeam, sine quibus hanc quaestionem quippe latissimi ambitus ne aggredi quidem potuissem.

Doctum opus quod Ἀττικὰς λέξεις inscripserat, Aristophanes in capita distribuerat, in quibus collegerat vocabula quae ad idem argumentum pertinerent, nam literarum ordinem non curabat. Pauci tituli innotuere sed celebratum est caput quo egit περὶ ὀνομάτων ἡλικιῶν, quam rem quam copiose tractaverit, discere possumus ex excerptis apud Eustathium, v. c p. 727. 14. Hos locos si contuleris, non dubitabis ex Aristophane fluxisse quae Photius habet v. συνέφηβος, cf. Nauck. p. 97. Adde fortasse glossas σκυρθάνια et κυρσάνια, quae corruptae quidem sunt, sed manifesto referendae ad Arist. Lysistr. 1248.

Collato Eust. p. 1404 extr. apparet Aristophani deberi Photii adnotationem de voce λιπογνώμων· ipse autem Aristophanes, ut saepe alias, usurpavit Aristotelem de Historia Animalium, cf. Nauck. p. 101. Docuit Aristophanes eodem loco quae sint θυσίαι δωδεκῆδες, sed alibi Eustathius p. 1386. 48 similia tradit e Pausania, cuius fontem nunc agnoscis. Corrupta est Photii glossa προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός, quam compone cum Aristophanis fragmento ap. Eust. p. 1625. 33. Neque nunc miraberis perverti Aristotelicam doctrinam Hist. Anim. VI. 24. 1 apud Photium v. ἴννος, nam intelligis per quot vicissitudines observatio tandem ad Photium pervenerit, cf. Nauck. p· 108. Ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα quae sint, itidem Photius debet Aristophani, cuius doctam disputationem Aelianus servavit N. A. VII. 47,

cf. Nauck. p. 111. Itidem glossae ὀρτάλιχος et νεβρός.

Commentatio Aristophanis περὶ τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων itidem ἐκ τῶν Ἀττικῶν λέξεων decerpta est. Agmen ducat glossa οἰκεία in qua Photius nominatim Aristophanis meminit. Adde glossas ἀγχισεῖς, ὅμαιμος et imprimis πενθερά, coll. cum Aristophane ap. Eust. p. 648. 53. Ibi non convenit inter Aristophanem et Aelium Dionysium de significatione vocabuli γάλως, sed ita tamen ut manifesto appareat aut Aelium ipsum aut eum quem usurparet, cognitam habuisse Aristophanis observationem. Crediderim Tryphonem inter utrumque interesse, nam hic idem argumentum persecutus erat, cf. Schol. Hom. Iliad. γ. 122 et Ammon. p. 54. Praeterea Nauckius p. 136 recte suspicatur Aristophanem non omisisse voces εἰνατέρες et ἀέλιοι, de quibus est Dionysii observatio Eust. ll. Eodem pertinent τήθη, τηθὶς et τηθαλλαδοῦς apud Photium, quae an ex Aristophane Dionysius habet, dubitare non sinit Eust. p. 971. 20, cf. Nauck. p. 141 sqq.

Itidem eo pertinent Photii glossae πάροχος, ζεῦγος ἡμιονικόν, νυμφαγωγός, νυμφεύτρια, quas credibile est per Pausaniam ex Aristophane in Photii farraginem fluxisse, coll. Eust. p. 652. 41 et p. 833. 49.

Tertium Aristophanis caput memoratur περὶ προσφωνήσεων, cuius luculentum est fragmentum apud Eustathium p. 1118. 8. Hinc ductas suspicor Photii glossas πάπας, μαμμίαν, μάμμην, scilicet per Aelium Dionysium cf. Eust. p. 971. 20 et ἄπφα in lex. rhet. Bekk. p. 441. 11.

Vocabulum ἀναστεισίφαλλος Aristophanes adnotat ap. Eustath. p. 1921 fin. et Aelius Dionysius p. 1413. 32 apud eundem. Itidem vide Aristophanem ap. Eust. p. 1522. 54 de vocabulo ὦτος et Aelium Dionysium ap. Eust. p. 561. 7. Deinde ἄγγαρος in Aristoph. Fragmt. Parisin. § 21 et apud Ael. Dion. ap. Eustath. p. 1853. 60, vide Nauck. p. 172. Σάννας est apud Photium et convenit Aristophanes ap. Eust. p. 1761. 22. Quid sit ἄμβων docet Erotianus p. 86 secundum Aristophanem; vide Dionysii locum pleniorem ap. Eust. 1636. 43. Ex eodem Erotiano novimus Aristophanem interpretatum fuisse vocem δίοπος. idem argumentum tractat Dionysius ap. Eust. p. 203. 14. Itidem compone Photium v. κρησέρα cum Aristophane ap. Erotianum

p. 232. Patriarcha indicat quid sit κωλακρέτης· convenit Schol. Arist. Av. 1541 secundum Aristophanem.

Sequor fragmentorum ordinem apud Nauckium et offendo p. 191 e Fragmt. Parisin. Aristoph. § 21 haec: Ξένοι λέγονται οἱ ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν ἐπιδημοῦντες· ἰδίως δὲ πάλιν τινὸς ξένοι, οὓς ἐν τῇ ἰδίᾳ τις ὑπεδέξατο οἰκίᾳ καὶ συγκατέπραξε τὰ χρήσιμα. Ἰδιόξενοι δέ εἰσιν οἱ ἐκ πλείονος χρόνου, τυχὸν δὲ καὶ ἀπὸ πατέρων παραδοχῆς, τηροῦντες ἀλλήλοις ὁμόνοιαν, κἂν τῇ οἰκήσει καὶ ταῖς πατρίσιν ἀλλήλων ἀπέχωσιν, οἱ καὶ διὰ σφραγίδων καὶ ἄλλων συμβόλων ἀλλήλοις δύνανται ὁμιλεῖν καὶ οὓς βούλονται συνισάναι. Πρόξενοι δὲ καλοῦνται οἱ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προσάται πόλεων ὅλων γενόμενοι καὶ Φροντισαί. Δορύξενοι δὲ ὡς εἰκός, οἱ κατὰ τὸν πόλεμον Φιλοποιησάμενοι. Itaque non dubitabis Aristophanem fontem esse illorum fragmentorum e lexicis rhetoricis apud Eust. p. 405. 36: ἰσέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προξένων ἀσοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν κατ' Αἴλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον· ἀσόξενοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀσῶν αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ· δορύξενοι δὲ οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν· ἰδιόξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' αὐτοὺς ξένοι ὄντες. Παυσανίας δὲ περὶ ἀσοξένων οὕτω φησίν· ἀσόξενοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει τὸ ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. Ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀσόξενοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δ' ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Περὶ δὲ δορυξένου ὁ αὐτὸς Παυσανίας φησίν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Aelii Dionysii fragmentum servavit etiam Photius in v. ἰδιόξενος, cf. lex. rhet. Bekk. p. 456. 5. Eum ex Aristophane profecisse manifestum est; illud quoque ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ de more Aristophanis est, qui pari modo apud Eust. p. 648. 53 ἑκυρὸς ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατὴρ τῇ νύμφῃ καὶ ἑκυρὰ ἡ μήτηρ, οἷον τῇ Ἑλένῃ ὁ Πρίαμος καὶ ἡ Ἑκάβη et mox: ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστίν, ὁ δὲ Ἕκτωρ δαήρ.

Itidem Aristophani reddiderim Photii glossam θῆσσα, coll. Eust. p. 1246. 10; οἰκέτης, coll. Eust. p. 566. 12; οἰκότριψ, coll. Eust. p. 1327. 22; ᾠά, coll. Eust. p. 1828. 56 et p. 877.

49, de quo vocabulo luculenta supersunt veterum grammaticorum testimonia, vide Nauck. p. 197. Fortasse quoque *ϛεγανόμιον*, coll. Eust. p. 1761. 22.

Manifesta res est de vocabulo *μασχαλίσματα* cuius explicationem Photius profitetur se Aristophani debere. Descripsit autem Didymus, cf. Schol. Soph. El. 445 et de eo M. Schmidt. Didym. p. 105. Eidem redde Photii glossas *λύσιοι τελεταί*, *Πηλέως μάχαιρα*, *κέδροπα* coll. c. Erotian. p. 392; denique *συρβηνεύς*, *συώδης*, *συρβάβυττα* coll. Etym. M. p. 736. 23.

Hoc addendum est Aristophanem Byzantium epitomen conscripsisse Aristotelis operis de Historia Animalium. Hinc Athen. III. 89 D. locum habet de pinnophylace, Photius glossam *πινοτήρης*· et alia eiusdemmodi conquiri possunt.

Nunc de Tryphone dicendum est, cui significavi Dionysium Aristophanica sua magnam partem debere.

Tryphonis Alexandrini qui Augusti tempora attigit, libros a multis olim lectos et laudatos fuisse apparet; hinc igitur factum est ut eum in tanta veterum grammaticorum iactura quodammodo aestimare possimus; laudat enim aliquoties Athenaeus secundum Pamphilum; usurpavit Stephanus Byzantius; saepe excitatur ab Apollonio et Herodiano; aliquoties testimonium dicit apud Ammonium. Eustathius laudat quidem sed fide Athenaei et Herodiani; semel tantum ex lexico quodam rhetorico p. 1291. 43, anonymo illo ut existimo, sed satis ostendi omnia rhetorica lexica quibus uteretur, inter se fuisse simillima, ita ut minime mirum sit in aliis Pausaniam, in aliis Dionysium cum Tryphone conspirare. Ut ut est, Eustathius e Photio emendandus est, nam quum dicit *ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ ϛάθμη κατὰ Τρύφωνα*, coll. Photio v. *σπιθαμή*, colligo illud ipsum *σπιθαμὴ* pro *ϛάθμη* reponendum esse, quod mihi dabis si contuleris quae apud Eustathium proxime praecedunt. Hoc vult grammaticus *δόχμη* scribi *παροξυτόνως* ut *ὄχθη* et significare *σπιθαμή*, nempe apud Cratinum, quod Photius docet. Sed inspiciamus Aelii Dionysii fragmentum apud Eustathium p. 906. 50: *θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο*, cf. Phot. Eadem leguntur p. 1541. 45, quibus collatis cum Ammonio p. 68, videbis ante Dionysium

idem iam docuisse Tryphonem. Interest opinor aliquid, observatio sitne Photii qui idem tradit in Lexico an Tryphonis, qui fere mille annis ante vixit. Docet Athenaeus VII. 299 A. Athenienses dicere singulari numero ἔγχελυς, plurali ἐγχέλεις, et advocat fidem Tryphonis. Idem tradit Eustath. p. 1231. 35, quem crederes ut plurimum sequi Athenaeum, nisi disertis verbis adderet se hoc invenisse apud Dionysium. Scripsit Trypho περὶ πνευμάτων· ex Eustathio liquet idem argumentum attigisse Dionysium et apud Lehrsium recensetur inter eos qui de interaspiratione quam vocant, scripserunt. Dionysium sequi Tryphonis auctoritatem etiamnunc apparet, coll. Tryphonis fragmento de nomine ἦδος in Epim. Hom. p. 193. 28 cum Aelio Dionysio ap. Eust. p. 1417. 18. Quin credibile est Dionysium saepe usum fuisse ipsis Tryphonis verbis, quod tum supra apparuit cum laudarem utriusque fragmentum de voce θαλάμαι, tum ex verbis Tryphonis apud Ammonium p. 54 καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα, p. 94 καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα, p. 137 ὁμοίως ἡμῖν, p. 22 καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, apud Athen. II p. 53 A. ὃν ἡμεῖς λέγομεν, quibus locutionibus in simili argumento similiter utitur Dionysius.

Sequitur esse debere apud Photium quaedam e Tryphone excerpta. Et revera possumus complura exempla indicare, quae e Tryphone in Dionysium, e Dionysio in Photium fluxerunt. Primum exemplum sit Tryphonis adnotatio de verbo μισήτη, transscripta ab Ammonio p. 94: μισητή καὶ μισήτη· διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας· ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν· τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσί φησι φυλάττεσθαι καὶ παρ᾽ Ἴωσιν. Statim apparebit cur totum locum exscripserim, sed primum compone Photii glossam: μισήτη· τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐσι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐσιν· ἢ οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που ἔφη· Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς

ἀπλήσου κατὰ τὴν τροφὴν τίθεται ἡ λέξις. Tum sequitur alia glossa μισητία· ἡ πρὸς ὁτιοῦν ἄχαρις ἀπλησία. Si dubitas Photium haec debere lexico rhetorico, satisfaciet Eustath. p. 1650. 64, qui locus partim plenior est, partim e Photio supplendus est: αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις· ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως πρὸς διαιολὴν τῆς ὀξυτονουμένης τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν, λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι· χρᾶται δ' αὐτῇ καὶ παροιμία ἐν τῷ· περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Vides Eustathium sequi eundem atque Photium, quem facile intelligimus esse Dionysium. Sed unde haec ipse Dionysius? Nullum exstat indicium eum ipsum Aristophanem grammaticum usurpasse. Sed habet e Tryphone, nam hic quoque laudavit Sophronis locum et alterum illum versiculum: περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή, quem Archilochi esse viri docti suspicantur. Unde noverim? Nempe ex Ammonio, qui in Tryphonis verbis τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσί (φησι) φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἴωσιν, clarissime respicit Doricum poetam Sophronem et Ionicum Archilochum. Non est igitur observatio Photii, non est Aelii Dionysii . . . credes itaque Tryphonis esse. Imo Tryphon quoque alios compilabat. Forte fortuna nunc res liquido constat et tenemus manifestos fures paene dixerim. Inspice Schol. Arist. Av. 1620: μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν· καὶ τό· περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται· μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπλησία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. Vides Tryphonem iam adhibuisse Aristophanem Byzantium et ex eo verosimiliter ad nos pervenit Cratini et Sophronis mentio. Est exemplum in paucis memorabile.

Videamus alia quaedam exempla. Docet Tryphon apud Ammonium p. 187 discrimen nominum τρόχος et τροχός et laudat Eur. Med. 45. Idem tradit Eustathius p. 1517. 61 κατὰ τοὺς παλαιούς. Photius in voce addit mentionem eiusdem Euripidei loci.

Ostendit Tryphon apud Ammon. p. 22 differentiam nominum ἁρπάγη et ἁρπαγή. Convenit lex. rhet. Bekk. p. 446. 10, nempe secundum Dionysium, qui de hoc vocabulo itidem

praeceperat, ut novimus ex Eustath. p. 1390. 50 et 906. 48.

Quid intersit inter πονηρός et πόνηρος docet Tryphon ap. Ammon. p. 116. Ex illa observatione pauca supersunt apud Photium in voce.

Interest aliquid inter Δήμητερ et Δάματερ, cf. Tryph. ap. Ammon. p. 40. Vide idem argumentum apud Phot. v. Ἡράκλεις et ὦ Ἡράκλεις.

Confer Photii glossas ἰμαοιδός et ἱμαῖος cum Tryphone ap. Athen. XIV. 618 C.: videbis bis convenire: h. e. Aelius Dionysius sequitur Tryphonem. Ipse autem Tryphon videtur hausisse ex Aristophane Byzantio, ut conficio ex iis quae apud Athenaeum continuo sequuntur. Res eodem redit, quo illud quod supra vidimus de voce μισήτη. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 184 et Velsenum de Tryph. fragmt. 113.

Restat ut videamus de Ammonio cuius observationes, etiamsi non magni fecerim, recentioribus tamen magistellis dignae visae sunt, quas compilarent. Non est operae pretium ut separatim videamus de Thoma Magistro, de Herennio Philone quem Eustathius paulo pleniorem nactus est quam Valckenaerius, de Cyrillo, de Ptolemaeo Ascalonita qui Thoma usus est magistro neque διδασκάλου κρείττων fuit et de Moschopulo, cui Ritschelius contendit Thomam sua debere. Hi igitur omnes Ammonianis usi sunt pro suis; sed ipse Ammonius, seu quocunque nomine gaudet, nam sponte patet hunc non fuisse Ammonium Alexandrinum Tryphonis patrem an magistrum, usus est ut vidimus Tryphone. Eundem grammaticum usurpasse vidimus Aelium Dionysium; sequitur esse de quibus inter Photium et Ammonium conveniat. Exemplis quae iam attulimus, quaedam addam.

Bona pars lexici Ammonii ita comparata est ut sine damno tam puerili doctrina carere possimus, nam quis curat magistrum praecipientem de discrimine inter κύειν et τίκτειν, κύριος et δεσπότης, λείαν et λίαν, λῆμα et λῆμμα? Et sunt plurima alia eiusmodi, non tantum puerilia sed etiam falsa. Sed supersunt alia, quorum aliquis usus est, modo inveneris quis primus dixerit. Agit p. 25 de verbo ὀρρωδεῖν· haec compone cum Photio et Herennio Philone apud Eustathium. Adnotatio de voce βωμός p. 32 excerpta e vetere grammatico Ammonio

Alexandrino, componenda est cum Harpocratione et Phot. v. ἐσχάρα. Ad glossam ἶπες p. 74 cf. Phot. in v. et v. θριπήδεσα. De vocabulo ἰσθμός egerunt Photius et Ammonius p. 76. Quae Ammonius p. 80 habet de voce κάλλαια, vide quoque ap. Phot. in v. et v. ἡμερόκαλλες. Probabiliter sumi potest haec omnia e Tryphone esse. Idem valet de locis quibusdam, ubi Ammonius conspirant et Aelius Dionysius. Ad vocabulum μείραξ p. 90 vide hunc ap. Eustath. p. 1390. 50. Ammonius p. 118 docet quid intersit inter πρόξενος, ἰδιόξενος et δορύξενος· vide Dionysii locum quem supra exscripsi. Denique vide Ammonium p. 135 et 138 de vocabulis τήθη et τηθίς, coll. c. Phot. in v. et Ael. Dion. ap. Eust. p. 971. 20.

§ 9.

De Iulio Polluce et Scholiastis Aristophanis et Sophoclis.

Dicam hac paragrapho quam potero brevissime de Iulio Polluce et Scholiastis Aristophanis et Sophoclis, quos cum potiora sua Didymo debere videam, cum Photio componam.

De Iulio Polluce praeceptore Commodi Imperatoris Philostratus egit in vitis Sophistarum et servavit duo fragmenta ex eius declamationibus excerpta, quae abunde sufficiunt ad eloquentiae genus declarandum. Non utitur verbis obsoletis et intermortuis, sed fundit inanem verborum strepitum, qui nescio quomodo aequalibus placebat. Fuerunt olim homines docti in ea opinione, Pollucem a Luciano rideri in Lexiphane et Rhet. Praeceptore, sed quamquam conjectura ingeniose excogitata est et argumentis nititur satis speciosis, recte tamen Hemsterhusius in Praefatione ostendit alium rhetorem a Luciano peti, cui non Pollux nomen fuerit sed Dioscurides: hoc enim dicit: τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι, non τῷ Διὸς καὶ Λήδας παιδί, quamquam me quidem iudice hoc loco res non conficitur, nam, si haec ἀκυρολογία est, Romani tamen eodem modo templum *Castorum* nuncupabant. Praeterea in utroque opere, sed imprimis in Lexiphane, Lucianus traducit eos qui Atticos imitantur nullo delectu, nulla prudentia: Pollux tamen, quod in

Onomastico videmus, neque probasset Lexiphanis ineptam loquacitatem et ridiculos calamistros, et in fragmentis apud Philostratum alium dicendi colorem ostendit.

Congessit Pollux in Onomasticum in usum Commodi varias locutiones et dicendi formulas eximie Atticas ex optimis scriptoribus descriptas, sed ita ut in unum colligeret quod ad idem argumentum pertineret. Modo vidimus simile quid praestitisse Aristophanem, sed utile est animadvertere discrimen quod intererat inter vetustos grammaticos Alexandrinos et illos rhetores, qui Antoninorum tempore floruerunt. Cum illi studia conferrent ad veterum scriptorum interpretationem, hi plerumque scriptores veteres parum curabant — nam quis credat Pollucem vel Phrynichum Cratinum vidisse vel Eupolidem quem toties laudant? — sed Alexandrinorum copiis utebantur, Didymi praesertim eorumque qui Chalcenteri scrinia furati erant, ad conquirenda vocabula casca, aequalibus minime intellecta, quibus orationem distinguerent ut multitudini ἀττικώτατοι viderentur. Omnes paratis copiis utebantur; exemplum est, quem toties dixi Athenaeus, qui quam saepe alios non nominatos exscribat, hodie suspicari magis possumus quam demonstrare. Ne ibi quidem suus mihi videtur quum acerbe in Platonem invehitur, sed Didymum ni fallor sequitur, qui (ut erat morosus ingenio et vitam in umbra degens aequalibus ridiculus fuit scriptis sex libris quibus Ciceronis de Republica opus refutavit), Platonem quoque sibi exagitandum sumsisse videtur, quod levi indicio conficio, quod vide apud Schol. Legg. I. 630 A. Sed de declamatoribus satisfaciet Lucianus et simul apparebit Pollucem in veterum imitatione satis sobrium fuisse et modestum; nam neque commendat vocabula a vulgi consuetudine nimis remota et in epistolis ad Commodum, quas singulis libris praefixit, simpliciter et perspicue scribit et verborum ornatum non venatur.

Fontes suos Pollux indicare non solet, sed quia innumeri loci sunt, quibus sive similia sive eadem tradit quae Hesychius vel Photius, manifestum est eum a Didymo pendere. Ipse in inscriptione secundi libri ingenue profitetur: πολλὰ δὲ καὶ οἱ τῷ περιπάτῳ συνήθεις ἐμήνυον ἡμῖν, αὐτοὶ τὰ παρ' αὐτῶν καὶ τὰ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀθροισάμενοι, παρ' ὧν καὶ ἡμεῖς τινὰ τούτων

συνελέξαμεν. In inscriptione septimi libri gloriatur se in hoc quidem libro nullum habuisse quem sequeretur; unde conjectura fiat de superioribus libris. Octavum librum brevi tempore confecit, cum sibi Athenis eloquentiam profitenti quotidie duae orationes habendae essent, ex cathedra una, altera ὀρθοςάδην. Et apparent vestigia aliena, nam multa in hoc libro debet Aristoteli. In inscriptione decimi libri, in qua contendit sibi non satisfecisse Eratosthenis Σκευογραφικόν, satis indicat veteres illos, e quibus sua collegisset, non fuisse scriptores sed grammaticos.

Longum est omnes locos indicare, quibus Photius et Pollux conveniunt et faciam hoc ad singulas Patriarchae glossas. Satis erit pauca exempla hic adnotare.

Agit Pollux III. 38 de vocibus τέλος, τέλειοι, προτέλεια. Convenit Photius, qui sua habet e Pausania apud Eustath. p. 881. 25.

Eodem libro § 59 docemur quid sit πρόξενος, ἰδιόξενος, δορύξενος, ἀςόξενος· vide Phot. v. ἰδιόξενος. Iam dixi superiore paragrapho adnotationem fluxisse ex Aristophanis libris. Paulo infra § 83 disputat de vocabulis εἴλωτες, πενέςαι, κλαρῶται, aliis. Similia Photius, quibuscum convenit lexicon rhetoricum ap. Eust. p. 295. 29. Vide Ruhnk. Tim. p. 213. Veterum scriptorum locos habet Athen. VI. 264. Platonis locus Legg. VI. 776 B. an sanus sit multum dubito, licet vulgatae lectionis patrocinium susceperit Ruhnkenius. Fateor, idem quod nos iam legit Athenaeus in Codicibus suis, sed tamen expuncto τῆς . . καταδουλώσεως, aliquanto melius intelligo: ἐλάττω δὲ ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῶν Μαριανδυνῶν ἔριν ἂν ἔχοι. Locus fortasse interpolatus fuit, quia librarius duplicem genitivum non caperet; attamen quod sequitur τὸ Θετταλῶν πενεςικὸν ἔθνος, potuerat Plato eodem modo enunciare τὸ Θετταλῶν ἔθνος τῶν πενεςῶν· sed ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως non adducor ut Platonem scripsisse credam. Qui librarius locum conjectura tentavit, fortasse τῶν Μαριανδυνῶν cum ἔριν conjungebat. Sed alii videant.

Unum praeterea locum adscribam: Poll. IX. 53 coll. c. Phot. v. τάλαντον. Vides Pollucem pleniorem esse. Multo plura investigari posse puto de fontibus Pollucis, sed quia res a Photio remotior est, haec nunc satis videntur.

De veterum in Aristophanem Scholiorum fontibus accurate scripsit Otto Schneiderus, qui probare instituit Symmacho unice deberi quidquid ex veterum grammaticorum libris excerptum, in Scholiis in Aristophanem supersit. Non tulit assensum Dindorfii in Praefatione ad Scholia Aristophanica, qui concessit quidem multa Symmacho deberi, sed negavit omnia ex eius commentariis in hodiernam syllogen fluxisse. Neque Schmidtio Didym. p. 285 Schneiderus sententiam probavit. Nihil opus est in nostra quaestione de fontibus Photii hanc litem dirimere, sed satis est observasse, quod nemo negat, Scholiis multa inesse e lexico comico Didymi descripta. Hinc qui Photio utilem operam navare velit, Scholia quoque considerare debet. Dabo huius rei exemplorum quantum satis est.

Primum afferam tres Photii glossas *ὄρρος*, *κεροβάτης* et *μαμμάκυθος* quae a Schol. Ran. 223. 230. 990 nominatim ad Didymum referuntur. Sed glossa est *Ἑρμοκοπίδαι* quam Photius Pausaniae debet, ut constat coll. Schol. Thuc. VI. 27. In ea legitur: *φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι.* Pausaniam hoc fide Philochori retulisse, efficio e Schol. Lysistr. 1094.

Apud Arist. Ran. 191 legitur *τὴν περὶ τῶν κρεῶν*. In Scholio memoratur alia lectio *τὴν περὶ τῶν νεκρῶν*. Collato Photio in voce *κρέας* videmus hanc esse scripturam Ixionis, qui aliquoties in Scholiis laudatur et de quo Schneiderus egit p. 90.

Schol. Vesp. 1035 suppleri potest e Phot. v. *Λαμία*, qui plura servavit, quae Scholiasta omisit, quia nihil facerent ad Aristophanem, cf. Schol. Pac. 757 et Schmidt. Didym. p. 257. Itidem in plerisque conveniunt Phot. v. *λαμπάδιον* et Schol. Acharn. 1174.

Aliquid turbatum est in Schol. Lysistr. 665: *λυκόποδας ἐκάλουν ὡς μὲν Ἀριστέλης τοὺς τῶν τυράννων δορυφόρους· τοὺς γὰρ ἀκμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ ἔβαλλον· λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι περικεκαλυμμένους, ὥστε μὴ ἐπικναίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος· τινὲς δὲ λυκόποδας διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐπίσημον λύκον.* Veram scripturam elicies e Photio qui sic: *Λυκόποδας· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίῳ, ὡς γενναίους· ἔλαθον γὰρ τοὺς δορυφόρους*

τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου. Ultima vocabula non intelligo, sed hoc manifestum est ex hoc loco supplenda esse quae apud Scholiastam exciderunt ante τοὺς τῶν τυράννων δορυφόρους. Sic demum Aristoteli sententiam suam restitues.

Compone Photii v. λυσανίας c. Schol. Nub. 1163; οὐκ ἀποτευκτήσεις c. Schol. Nub. 426; οὐκ ἐπιγλωττήσομαι c. Schol. Lysistr. 37; προφορούμενοι c. Schol. Av. 4; τρύγοιπος c. Schol. Plut. 1087, cet. Ad glossam σισύρα vide quae congessit Schmidtius Didym. p. 62. Unum exemplum addam sed memorabile: Phot. gl. ταυροφάγον comp. c. Schol. Ran. 357, qui e veteribus commentariis multo plura servavit.

Sed Schmidtius demonstravit in docta commentatione de Didymo, quam toties iam laudavimus, inesse doctrinae Chalcenteri fragmenta Scholiis Sophocleis. Operae pretium igitur erit haec cum Photio comparare ut glossarum origines indagentur. Minus moror nunc Photii glossas ζύγαστρον, πλάνος, λύειν τέλη, προνούστερος, ῥαψῳδὸς κύων, προστήριος coll. c. Schol. Trach. 694, Oed. Tyr. 67. 316, Ai. 119, Oed. Tyr. 391 et Electr. 637, sed conferri debet Photius v. νηφάλιοι θυσίαι et νηφάλια ξύλα, quae e Philochoro fluxere, quem Didymus usurpavit, ut patefaciet Schol. Oed. Col. 100, qui multo plura et doctiora de hoc argumento servavit. Sed imprimis consideratione digna est duplex glossa Εὐμολπίδαι. Haec Photius: Εὐμολπίδαι· πατριὰ Ἀθήνησιν ἀπ' Εὐμόλπου· ἐγένοντο δὲ τρεῖς, ὁ μὲν ἐκ Θράκης ἐπιστρατεύσας ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης. Altera glossa est Εὐμολπίδαι· γένος ἀπὸ (Εὐμόλπου) τοῦ Θρᾳκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρε· ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος, in quibus Εὐμόλπου inserui fide Etym. M. 393. 28. Si contuleris Schol. Oed. Col. 1051, videbis Photium servasse duo lacera fragmenta, alterum Istri, alterum Androtionis, de quo sic Schol.: Ἀνδροτίων μὲν οὖν γράφει οὐ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὔμολπον πέμπτον γεγονότα. Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα· τοῦ δὲ Εὔμολπον· τοῦ δὲ Ἀντίφημον· τοῦ δὲ Μουσαῖον τὸν ποιητήν· τοῦ δὲ Εὔμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν καὶ ἱεροφάντην

γεγονότα. At hoc modo tertius ille Eumolpus non fuit sec. Photium ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος, sed τέταρτος. Vix puto lacunam aliunde sarciri posse, quam indicasse satis habeo. Ergo ne haec quidem mendo vacant quae proxime praecedunt; correxerim: . . . γράφει οὐ τὸν (πρῶτον) Εὔμολπον — ἀλλ' ἀπὸ τοῦ (δευτέρου) Εὐμόλπου πέμπτον γεγονότα.

Ob eandem causam quam exposui conveniunt lex. rhet. Bekk. p. 359. 3 c. Schol. Trach. 94; p. 425. 17 c. Schol. Trach. 119; p. 346. 28 c. Schol. Oed. Tyr. 467; p. 350. 25 c. Schol. Oed. Tyr. 712. Haec cum multis aliis congessit Schmidtius in Didym. p. 95 sqq.

§ 10.

De Phrynicho.

Explorandum est iudicium Photii qui in Bibliotheca satis diligenter refert de Phrynicho, cuius σοφιστικὴν παρασκευὴν se legisse memorat comprehensam libris triginta sex. Sed de librorum numero non satis constat, nam ipse Phrynichus in epistola ad Imperatorem Commodum dicit se iam absolvisse libros triginta septem et profitetur, si per valetudinem liceat totidem se additurum. Suidas vero docet eum reliquisse libros quadraginta septem, secundum alios autem septuaginta quatuor. De his libris cuiusmodi fuerint, e Photio satis constat. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον, inquit, λέξεων τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατεινομένων τῶν χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένων τε καὶ συντεταγμένων. Tum addit: κατὰ στοιχεῖον αὕτη ἡ συναγωγή legitque adeo ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Ω, ita ut suspicari liceat exemplar integrum fuisse et nil defuisse libris triginta septem quos Phrynichus ipse dicit se conscripsisse, sed nescio quo casu duos libros in unum coaluisse. Quamquam non satis intelligo quomodo de opere secundum literarum ordinem conscripto Phrynichus polliceri potuerit se alteros tantum libros additurum esse. Subjungit Photius: ἤκμασε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου βασιλέως Ῥωμαίων καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Κομμόδου, πρὸς ὃν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ποιεῖται, ἐπιγράφων· Κομμόδῳ Καίσαρι Φρύνιχος χαίρειν, sicut Pollux

quoque facit. Sed apparet eum libros absolutos Commodo inscripsisse, singulos autem antea iam misisse aliis, quorum nomina Photius perscripsit. Sic primum librum misit Aristocli cuidam et usus est verbis paene iisdem quibus Timaeus in epistola ad Gentianum. Quinto libro accuratius agere se velle dicit *περὶ κλίσεως ὀνομάτων*, sed non satis perspicio quomodo servato verborum ordine, argumentum peculiare potuerit commode persequi. Simul flebiliter queritur *ὅτι τρία νοσήματα αὐτῷ συμπεσεῖν συνέβη, τὴν σύντροφον τῷ γήρᾳ ϛραγγουρίαν καὶ διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν Φρενῖτιν καὶ διὰ γαϛρὸς αἵματος ῥύσιν*, quod miraberis ut eleganter dictum. In praefatione libri undecimi profitetur se nunc primum cognovisse Aristidem quem laudibus effert. Nihil attinet e Photio plura exscribere, sed satis videmus, eum non minus serviliter amicis et patronis adulatum fuisse quam acriter invectum fuisse in aequales qui illo tempore rhetoricam vel sophisticam artem profiterentur. Laudat Photius hominis variam doctrinam, sed carpit importunam loquacitatem ita ut ex grandi opere quatuor partes sine damno resecari posse existimet: *καὶ καλοῦ καὶ ὡραίου λόγου ὕλην ἄλλοις συναθροίζων, αὐτὸς οὐ λίαν τοιούτῳ περὶ αὐτῶν ἀπαγγέλλων ἐχρήσατο ὁ Φρύνιχος*. Omnes hodie opinor Photio adsentientur, nam dum acerbe reprehendit alienos errores, eum contemnimus ubi deprehendimus in facilioribus subinde turpiter titubantem. Bina habemus excerpta ex operibus Phrynichi; prioris opusculi titulus est: *ἐκ τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀρραβίου τῆς σοφιϛικῆς παρασκευῆς*: publici iuris fecit Immanuel Bekkerus. Alterum opus inscribitur: *Φρυνίχου ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν*, excerptum e libro *περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων*, quem Suidas memorat. Ea epitome olim iam in lucem protracta fuit et post Nunnesii et Scaligeri curas iterum edita est a Joanne Cornelio Pauwio, quem editorem Grammaticus nactus est se dignum, nam si contenderis virum doctum in litibus quas cum Dorvillio exercuit, referre Phrynichi mores, nihil inclementius dixeris. Tertium edidit Lobeckius et libellum ornavit et oneravit adnotationibus, quibus probavit se in nullo Graecarum literarum angulo hospitem esse; an Phrynichi usum aliis aperuerit, hoc fortasse dubitare possis.

Phrynichi liber de nominibus Atticis, quantum ex Ecloga

conjicere licet, praecipue versabatur in notandis aequalium in loquendo vitiis, neque comparandus erat cum praestantia Praeparationis Sophisticae, qua ingens numerus continebatur locorum ex optimis scriptoribus translatorum. Mihi verisimile videtur Phrynichum absoluto minore opere tum demum aggressum esse Praeparationem scribere. Sed illum libellum Corneliano misit, qui a Photio non refertur inter eos quibus maius opus inscripsit. Fuit, ut Nunnesius autumat, Attidius Cornelianus, quem Capitolinus in M. Antonino praefectum Syriae fuisse refert. Phrynichus praeter ea quae in praefatione scribit, hominem in os laudat p. 166, ubi agens de vocabulo πρόσωπον, quo abutebantur aequales eo sensu quo Romani *personam* usurpant, Cornelianum laudibus effert, quod numquam sic peccaverit: Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες οὕτω λέγουσι παραπαίοντες ἀλλὰ σὺ καθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ὢν ῥήτωρ καὶ μόνος μετά γ' ἐκείνους, τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικήν, οὐ μόνον αὐτὸς δυσχεραίνων οὐδεπώποτε ἐχρήσω τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκώλυσας χρήσασθαι, ἐξελληνίζων καὶ Ἀττικίζων τὸ βασιλικὸν δικαστήριον καὶ διδάσκαλος καθισάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων οἷον χρὴ λέγειν (ἀλλὰ καὶ) σχήματος καὶ βλέμματος καὶ Φωνῆς καὶ ςάσεως. Digna est quae notetur infamis adulatio et vocabulorum tinnitus nauseam parit. Sed pergit: τοιγαροῦν σε τῶν μεγίςων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν παριδρυσάμενοι Φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιςολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἑλόμενοι τῆς βασιλείας. Credis haec satis videri veteri Grammatico. Imo addit ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὖθις. Non minus turpiter se dat p. 184, ubi contendit Menandrum parum pure locutum fuisse et miratur Cornelianum qui mali poetae patrocinium susceperit; tum addit iterum mentione facta honorum quibus Divi fratres hominem extulerant: ἄγε οὖν ὅπως λύσεις μου τὴν ἐν τῇ τοιᾷδε δυσχερείᾳ τῶν ὠτων ἀπορίαν· οὐ γὰρ περιόψεσθαί σε ἡγοῦμαι ἐρήμην ὀφλόντα σου τὰ παιδικὰ Μένανδρον. Potestne insulsius? Phrynichus qui in scribendo numquam suus est, eximie Attice se loqui putabat, si Menandrum Corneliani παιδικὰ vocasset, quia simile quid legerat in Plat. Phaedr. 279 B.

Ineptiae huius generis in Phrynicho permultae sunt, sed

longe plures in Ecloga quam in Praeparatione Sophistica. Verum exempla quaedam exscribenda sunt ut lectores videant Photium haud injuria Phrynichi dicendi genus improbasse. Pag. 22 damnat τελευταιότατον quippe ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Vocabulum non de trivio sumtum. Quod Caesar suadere solebat ut tanquam scopulum vitaremus verbum insolens, hoc Phrynichus aut ignoravit aut non curavit. Pag. 30 docet ὀσμὴ dicendum esse: παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πατρίαν διάλεκτον ὀδμὴ λέγων. Justa profecto indignatio quae eum impulit non ut versus quidem faceret, sed tamen ut peroraret. Pag. 44: σάρωσον ἐπειδὰν ἀκούσῃς τινὸς λέγοντος κέλευσον παρακόρησον λέγειν. Nempe erranti comiter via monstranda est. At quam graviter p. 80: Ἐπεξελευσόμενος· ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρῖνος· χρὴ γὰρ ἐπεξιὼν εἰπεῖν. Exscripsi ut adderem Pauwii mirificam versionem: *impetum facturus erat hic alter Hercules.* Atque hic est Pauwius qui alios acerbe castigare suscipit! Pag. 84: Κολλάβους· τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει· οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ Φασί· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Eleganter hoc quidem sed nihil ad illa p. eadem: μεσοδάκτυλα· ἐναυτίασα τοῦτ' ἀκούσας τοὔνομα. Et p. 96: σικχαίνομαι· τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοὔνομα, ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι ὡς Ἀθηναῖος. Et p. 102: κορυφαίοτατον· ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Doctrinam prodit p. 112 ubi narrat se tandem reperisse utrum dicendum esset εὐαγγελίζομαί σοι an εὐαγγελίζομαί σε, διασκεπτόμενον ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον. Quasi dubitari debeat. Pag. 150: καμμύει· τοσαύτη κακοδαιμονία περὶ τινάς ἐσι τῆς βαρβαρίας ὥς' ἐπειδὴ Ἄλεξις κέχρηται τῷ καμμύειν ἠμελημένως ἐσχάτως, αἱρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν, δέον ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων καταμύειν. Ne ad minima quidem connivet acutus grammaticus. P. 160: ἐνεχυριμαῖα· οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· εἰ δὲ τῶν ἠμελημένων οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ἐνέχυρα δέ. Supra iam eandem elegantiam; nunc notandus Thomae Magistri stupor paene incredibilis: Ἐνέχυρα Ἀττικοί, ἐνέχυρον Ἕλληνες· τὸ δὲ ἐνεχυριμαῖον λέγειν ὡς Ἱπποκλείδης ἀδόκιμον. Supersedeo exscribere p. 184. v. γῦρος, v. σύσσημον, p. 190 v. καταφαγᾶς ubi in Menandrum quasi in Atticistam invehitur et propero ad alia.

Scripsit Phrynichus librum de Atticis nominibus ut lectores

moneret ne vitiosam aequalium loquelam sequerentur. Est igitur imprimis utilis ad errores cognoscendos, qui Antoninorum tempore iam in Graecum sermonem irrepserant, nam grammaticus non moneret nisi esset periculum errandi et vidisset imperitiam Favorini, Lolliani qui quamquam Sophista tamen nesciebat quomodo *naves* recte diceret, aliorum. Et miraberis immanes quos notat errores. Docet ea gravitate quam vidisti: Ὅσις inquit ἀρχαίως καὶ δοκίμως ἐθέλει διαλέγεσθαι τάδ' αὐτῷ Φυλακτέα. Non dicendum esse ἐπίναι, κατίναι sed ἐπιέναι, κατιέναι. Non σημᾶναι, θερμᾶναι sed σημῆναι, θερμῆναι. Non περιέσσευσε sed ἐπερίσσευσε. Non πιοῦμαι sed πίομαι. Non ἤλειπται, ὤρυκται sed ἀλήλιπται, ὀρώρυκται. Non ἀπελεύσομαι sed ἄπειμι. Non ὦμοκε sed ὠμώμοκε. Non ποῦ ἄπει sed ποῖ ἄπει. Ηηνίκα dici de parte *diei*. Non dicendum esse πεινᾶν, διψᾶν sed πεινῆν, διψῆν. Non υἱέως sed υἱέος Non τάχιον sed θᾶττον. Non ἀποκριθῆναι sed ἀποκρίνασθαι. Non γρηγορῶ sed ἐγρήγορα. Non ἀγήοχα sed ἦχα. Novicium esse μεσιδιωθῆναι. Ἐπίδοξον non significare ἐπίσημον. Non dici ἐσχατώτατος. Perperam dici εὕρασθαι pro εὑρέσθαι; ἧς pro ἧσθα; ἠκηκόεισαν pro ἠκηκόεσαν; ἀλήθειν pro ἀλεῖν; ἥμην pro ἧ; ἠνίσατο pro ἐνίσατο; Ἡρακλῆν pro Ἡρακλέα; διεφθορὸς pro διεφθαρμένον; καταπροΐξεται pro καταπροίξεται; αἱ ναῦς et τὰς νῆας pro αἱ νῆες et τὰς ναῦς; εἰσίτω pro εἰσιέτω; κλαδεύειν pro κλᾶν; ἐδεδίεσαν pro ἐδέδισαν; οὐθεὶς pro οὐδείς; ἀφείλατο pro ἀφείλετο; ἐλουόμην pro ἐλούμην; χρύσεα, ἀργύρεα pro χρυσᾶ, ἀργυρᾶ; ὅτοις pro ὡσί et ne putes hanc solum indoctorum loquelam esse, addit grammaticos quosdam ὅτοις probare. Aequales dicebant ῥέειν pro ῥεῖν, διώρυγος pro διώρυχος, ἔφης pro ἔφησθα, πηχῶν pro πήχεων, ῥοΐδιον pro ῥοίδιον, ἐκαθέσθην pro ἐκαθεζόμην, υἱέα pro υἱόν. Nesciebant verbo τυγχάνειν adhaerere participium. Dicebant πάλι pro πάλιν, ἵν' ἄξωσιν pro ἵν' ἀγάγωσιν, συνήντετο pro συνήντησε, πανδοχεῖον pro πανδοκεῖον, ἵπτασθαι pro πέτεσθαι, νήσης pro νῆσις, Φάγομαι pro ἔδομαι, γαμῴη pro γαμοίη, διδῴη pro διδοίη, ἐὰν ἄξῃς pro ἐὰν ἀγάγῃς et ἄγαγον pro ἄγαγε quasi ἀγάγαι dicendum esset. Probabant δύνῃ pro δύνασαι, ἐδέετο pro ἐδεῖτο, ἐκλείψας pro ἐκλιπών, ἔμελλον γράψαι pro γράψειν, τέτευχα pro τετύχηκα, ῥᾴτερος pro ῥᾴων, ῥύμη et παρεμβολή pro ϛενωπός et ϛρατόπεδον, cet.

Resectis istiusmodi adnotatiunculis, quarum nullus usus est nisi ut cognoscamus unde tot vitia fluxerint in Atticorum scriptorum exemplaria, remanent quaedam recte observata, sed intermixta erroribus. Edicit Phrynichus pro imperio: *βεβίασαι ἡ κόρη λεκτέον, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες τῶν ῥητόρων ἔφθαρται.* Quid attinet exemplis probare secus esse? Errorem de significatione verbi *γασρίζειν* olim ut opinor iam animadversum, nescio quis correxit in margine Codicis. *Θυμέλη* ei est *θυσίας* quoddam genus, sed hoc repetendum est e Pherecratis loco corrupto, cf. Phryn. Bekk. p. 42. 23. Negat Atticum esse *ἀκολουθεῖν μετὰ τινὸς* etiamsi Lysias dixerit, sed verum esse *ἀκολουθεῖν αὐτῷ*. Et sunt alia huiusmodi.

Locus est perquam memorabilis p. 116, quo discimus Polemoni Sophistae grammaticum Secundum ad manum fuisse, qui in eius scriptis sermonis vitia corrigeret. Arduum igitur negotium erat a pudendis erroribus cavere et si quis pure loqui videri vellet, libros antequam ederet grammatico tradebat *ἐπανορθώσοντι*· intelligis igitur quam recte dici possint posteriores Graeci alia quadam lingua locuti esse, nam scriptores reperiuntur fecisse prorsus idem quod nostri homines faciunt, qui Gallice vel Anglice fabulantur, ut ab exteris legantur. Alii grammaticorum scripta sedulo lectitabant et quotiescumque opus erat, consulebant tanquam oracula. Hoc fecisse comperimus Dionem Cassium qui locutiones eximie Atticas ex Atticista quodam excerpebat ut tanquam gemmulas operi adspergeret; alia autem occasione hunc quem consuleret Atticistam, ipsum nostrum fuisse Phrynichum, conabor evincere.

Sed quaeres fortasse cur in disputatione de Photio tam multa de Phrynicho? Scilicet memorabilis est locus de adjectivo *ὑπόξυλος* in Praep. Soph. p. 67. 7; qui locus plenius servatus est a Scholiasta Hermogenis quem supra exscripsi p. 26. Ex hoc loco patet Phrynichum in opere condendo usum fuisse Aelio Dionysio. Videamus an huius rei memoriam ex Ecloga suscitare possimus.

Docet Phrynichus Attice efferri feminino genere *ὄμφαξ, βῶλος, χάραξ, φάρυγξ, ἄσβολος, ψύλλα, κακκάβη, μείραξ*, masculino genere *λιμός*, neutro vero *τὸ νῶτον*. Phrynichus de his nominibus docet variis locis; ex Aelio Dionysio similia col-

legit in unum Eustath. p. 1390. 50. Phrynichus docet dicendum esse feminino genere ἡ ῥάξ; habet ex Aelio Dionysio, vide Eustath. p. 1485. 58. Hinc colligo Aelium Dionysium etiam docuisse πηλὸς et ῥύπος dicenda esse masculino genere et ὕσπληξ feminino, quod nunc Phrynichi solius auctoritate novimus. Docet Phrynichus quid sit ἐν χρῷ κουρίας; habet ex Aelio Dionysio, quem vide ap. Eustath. p. 1450. 32. Improbat ἠπητής, probat ἀκεσής· nempe fide Dionysii, vide Eust. p. 1647. 58. Improbat formas ἀγαθώτερος et ἀγαθώτατος· facile credimus, nam quis unquam probavit *bonior* et *bonissimus*, sed Aelius Dionysius hoc aequales iam docuerat, vide Eust. p. 1384. 50. Monet Phrynichus ne quis dicat εἶτεν, ἔπειτεν pro εἶτα, ἔπειτα· scilicet hoc acceptum refert Dionysio, quem exscribit Eustath. p. 1158. 39. Μάμμη significat *mater* non *avia*, auctore Phrynicho; ante eum idem iam pluribus docuerat Dionysius apud Eustath. p. 971. 20. Etymologiam nominis κρίβανος Phrynichus itidem e Dionysio habet, cf. Eustath. p. 1511. 12. Observatio Dionysii de nomine βασίλισσα ap. Eust. p. 1425. 40 corrigenda est e Phrynicho. Laudatur in Ecloga vocabulum δίκρουν, scilicet e Dionysio quem exscribit Eust. p. 947. 26. Scribendum esse σάκος non σάκκος Phrynichus tradunt et Dionysius apud Eust. p. 940. 18. Improbat Phrynichus μαμμόθρεπτος et commendat τηθαλλαδοῦς, secutus Dionysium, cf. Eust. p. 971. 20. Quod Eustath. p. 880. 30 secundum Dionysium tradit, minime Atticum esse vocabulum βουνός, id plenius servatum est a Phrynicho, apud quem vide locum Philemonis poetae et cf. Eust. p. 1853. 60. Contendit Phrynichus Attica esse πεντετηρίς, πεντετηρικός, πεντέμηνον, πεντέπηχυ, damnat πεντάμηνον et similia; fragmentum Dionysii de hoc argumento apud Eustath. p. 1417. 30 servavit Photius quoque.

Nunc videamus de aliis quibusdam in Ecloga, quae ad Dionysium referri debent, etiamsi nusquam nominatim laudetur. Quod verbi causa Phrynichus monet ne quis cum Homero ἐρεύγεσθαι dicat sed ἐρυγγάνειν, habet ut opinor e Dionysio, nam Photius idem tradit. Qua in re tenendum est quod mihi memoratu dignum videtur, quum toties Phrynichus cum Aelio Dionysio conspiret eumque adeo exscripsisse videatur, ne unum quidem locum e Pausania afferri, qui ad eum adhibendus sit,

adeo ut, si quando Photius et Phrynichus conveniant, quod saepe faciunt, necessario sequatur observationem esse Dionysii, quia compertum est e Phrynicho ipso in Photii lexicon prorsus nihil fluxisse. Vide igitur hos locos: Phrynichus probat κωλήν, improbat κωλύφιον. Photius adsentitur. Phrynichus commendat formas βραδύτερον et παρακαταθήκη exemplo Platonis et Thucydidis, quos Dionysius perpetuo conjungere solet. Quod Phrynichus habet de nomine ἀσφάραγος, compone cum Photii glossa ὅρμενον. Unoculos ἑτεροφθάλμους dici, Cyclopas μονοφθάλμους novimus e Photio, qui in lexicis rhetoricis plura invenit quam nunc apud eum supersunt, ut efficio e quinto lexico Bekk. p. 280. 22. Eandem observationem habet Phrynichus sed ab Epitomatore contractam. Quid intersit inter ῥάφανος et ῥαφανίς, vide apud utrumque. Quod Phrynichus habet de vocibus οἰκόσιτος et οἰκότριψ compone cum Photio et Eust. p. 1423. 2. Quod improbat formas δυσὶν et δυεῖν, doctiora excerpsit e lexico rhetorico Eust. p. 802. 26. Docet Phrynichus quid intersit inter παλαιστή et παλαισιής· adnotatio Dionysii, ut suspicor, suppleri debet e Photio, cf. Eust. p. 1291. 43. Contendit Phrynichus Atticos dixisse σλεγγὶς pro ξύστρα· vide locos poetarum apud Photium. Aequales Phrynichi dicebant ψίεθος, μιερός, ὕελος· conspirat Photius v. ὕαλος. Uterque docet dicendum esse κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Dubitatum fuit utrum Atticum esset θέρμη an θέρμα· iterum Phrynichus utitur auctoritate Platonis et Thucydidis. Improbat θυρεόν dictum pro *scuto*. Excidisse suspicor eum non moveri auctoritate Philemonis, quem Photius testimonium iubet dicere. Improbat χήμη· cf. Phot. v. κόγχη. Denique adnotationem de verbo δρωπακίζειν compone cum Photio v. παρατίλτρια.

His igitur omnibus ad Dionysium relatis, ita tamen ut suspicionibus nostris aliae non videantur superstrui debere, exploremus excerpta e Praeparatione Sophistica. Primum animadvertendum est, haec excerpta supplenda esse e sexto lexico Bekkeri, in quo Phrynichi multa fragmenta satis integra servata sunt. Infra de hoc lexico accurate acturi sumus, sed nunc iam intelligi potest non probandam esse Dobraei suspicionem, qui in Praefatione ad Photium affirmat, totum illud opus relatum fuisse in Photii syllogen, cui tamen cum lexicon

componeret, Phrynichi lexicon non ad manus erat. Et liquido constat Dobraeum hoc scripsisse re non satis perpensa, nam p. 445. 27 laudatur Etymologicum, quod Photius per temporum rationes omnino laudare non potuit.

In eo lexico igitur laudantur aliquoties e Phrynicho quae totidem verbis leguntur in Praeparatione. Explicatur p. 367. 19 quid sit *ἀκροσφαλές*· convenit Phryn. p. 20. 4. Quid *ἄκομψον* sit docemur p. 368. 31 auctoritate eiusdem, cuius locus paulo plenior legitur p. 6. 19. Contra p. 369. 24 Phrynichus iubetur dicere quid sit *ἀκρατὴς γάμου*· idem locus legitur p. 28. 24. P. 401. 13 laudatur Eupolis secundum Phrynichum et discimus quid sit quod dixerit *ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος*. Ex ista observatione pauca supersunt p. 13. 31. Alibi Phrynichus laudatur sed in excerptis ex Praeparatione loci non comparent. Pag. 328. 18 docta expromitur adnotatio de verbo *ἀγῆλαι*. P. 351. 4 grammaticus ex Aeschylo interpretatur *ἄθηρος ἡμέρα*, qnod conjungendum est cum adnotatione de vocabulo *ἀθήρ* p. 21. 15, unde relata est in sextum lexicon p. 353. 15 et 350. 32 sed hoc quidem loco vitiose. Eustathius autem p. 1206. 10 itidem *ἀθὴρ* interpretatur per *ἐπιδορατίς*, unde locum Dionysio reddiderim. Eodem autem pertinet alia observatio de voce *ἀθάρη*, cuius pauca verba supersunt p. 10. 12, plurima p. 351. 12, ita ut in illis ambagibus agnoscere possis Phrynichi loquacitatem de qua Photius in Bibliotheca queritur. Vide porro p. 362. 19, 369. 33 et 373. 8.

Complures loci sunt in illo utilissimo libro ubi Phrynichus non laudatur nomine, sed e collatione Excerptorum apparet observationes ex eo ductas esse. Saepe uterque liber mutuam operam praestat. Pag. 3. 24 *ἄνοργοι* laudatur, nempe e Cratino secundum p. 406. 11. P. 4. 20 *ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον* est ex Aristophane secundum p. 400. 34, nempe Ran. 781. P. 4. 22 de voce *ἀωρία*, ubi absurde editur *οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον* pro *νυκτῶν*, plura vide p. 476. 10. Vide quoque *ἀωροθάνατος* p. 24. 22. Ad vocem *ἀχώρ* p. 6. 25 confer Aristophanis locum p. 474. 31 et Photium v. *ἀδαξῆσαι*. P. 7. 12 Phrynichus docet Atticos non dixisse *ἀρχῆθεν*, ex eadem observatione alia servata sunt p. 450. 4. P. 8. 1 adnotatur vox *ἀρρωστία*· glossam Thucydideam esse et pertinere ad III. 15 apparet e p. 446. 13.

P. 9. 29 *ἄνθρωπος λυπησίλογος* e Cratino est, cf. p. 404. 11. Exponuntur formae aoristi *ἀπέδραν*, p. 11. 1; adde locos poetarum e p. 419. 31. *Ἀποβάθρα* p. 12. 31 e Sophocle est, vide p. 426. 18. P. 14. 24 *ἀλεαίνοιμι* respicitur Arist. Eccl. 540, cf. p. 381. 24. P. 17. 1 *ἀγροβόας ἀνήρ* e Cratino ductum est, secundum p. 359. 30. *Ἀκοσμεῖν* p. 18. 22 e Sophocle esse, apparet e p. 369. 5. De voce *ἀπαρκτίας* p. 19. 22 multo plura servata sunt p. 445. 14. Ad vocem *ἀνεκὰς* p. 19. 33 laudatur Eupolis p. 395. 24, sed vide Suidam. Vocem *ἄκυλος* interpretatur Phrynichus, additur locus Pherecratis p. 373. 25. P. 22. 11 *αἰρόπινον* compone cum p. 359. 24, ubi male *σκοτεινόν* pro *κόσκινον*: idem vitium in Hesychio. P. 22. 16 breviter explicatur *ἀείζων*· vide multo plura de hoc vocabulo p. 347. 16 et de *ἀείνως* p. 347. 7. P. 25. 14 *ἄδουλος βίος* cf. p. 344. 29, ubi laudatur Phrynichi poetae fragmentum. P. 26 11 *ἄδωρος χάρις* ex Euripide est, ut intelligemus coll. p. 346. 19. Explicat Phrynichus *αὐλεία θύρα* p. 26. 28 nempe ex Lysia et Aeschine, ut videmus p. 463. 16. Denique p. 27. 10 *ἀνταναγνῶναι* e Cratino est, vide p. 410. 31.

Sunt in istis excerptis quaedam observationes e quibus nil quidquam lucramur, nisi ut intelligamus quam vitiosa fuerit Graeculorum loquela tempore Antoninorum, sed numero multo pauciores quam in Ecloga. En quaedam exempla. P. 8. 12 commendantur formae *ἀπολλύασιν*, *δεικνύασιν*, *ὀμνύασιν* prae *ἀπολλύουσιν*, cf. p. 430. 28. P. 9. 25 *ἀπεπτόμην*. P. 18. 9 *ἀνακτᾷ* prae *ἀνακτᾶσαι*, opinor quia Favorinus vel alius rhetor errasset. Docet igitur Phrynichus probum esse *ἀνακτῶμαι ἀνακτᾷ ἀνακτᾶται* sicut *γελῶμαι γελᾷ*, *ἀναβοῶμαι ἀναβοᾷ*. P. 20. 1 notatur Attica forma *ἀληλιμμένον*, *κατορωρυγμένον*, de qua iam praeceperat in Ecloga, vide quoque p. 383. 6. Commendantur formae contractae *ἁπλᾶ διπλᾶ τριπλᾶ*, cf. p. 425. 22 et Ecl. p. 88. Explicatur *βαδιοῦμαι*· *ἀπελεύσομαι*, p. 30. 27. Imperativus est *ἐπιδείκνυ* non *ἐπιδείκνυε*, ut legimus p. 40. 9. *Ἔκδυθι* Attica forma est, p. 41. 8. Coniunctivo modo dicendum est *ἵν' ἀκροᾷ*, p. 43. 26: scilicet aequales malebant *ἀκροᾶσαι* dicere. P. 44. 20, praestat *τοὺς ἰχθῦς* dicere non *ἰχθύας*. P. 51. 29 *μεθισάναι* verum est, non *μεθισάνειν*. P. 53. 15: *οἴδατε*· *ἄμεινον τὸ ἴσε*. Imo *οἴδατε* pessimum est. P. 62. 29

monemur Atticos dixisse σημῆναι, θερμῆναι· idem iam didiceramus ex Ecloga sed hic uberius. Denique p. 68 12 υἱεός et υἱεῖ dicendum est non υἱέως et υἱέα.

Vix operae pretium est adnotare magnum locorum numerum quibus idem traditur in Ecloga et in Praeparatione. Hos igitur unusquisque sibi colligere poterit. Quia autem ex utroque opere non nisi exilia excerpta supersunt, res commodo explicari nequit nisi credamus Phrynichum saepius dixisse idem, quod quodammodo confirmatur Photii iudicio, ex universo opere multo maiorem partem sine damno abjici posse. Utilius erit indicare vestigia Aelianae doctrinae in Praeparatione, sicuti supra in Ecloga fecimus.

Adnotatio de voce ἄσβολος, quae plenior est in lex. rhet. p. 450. 32 Dionysio reddenda est, coll. Eustath. p. 1390. 50. P. 30. 22 legitur: βόλος· θηλυκῶς· imo scribe θόλος, coll. Dionysio ibid. Eodem pertinet p. 64. 9 ϛελεός et p. 69. 12 ὕσπληξ. Agit Phrynichus de aoristo ἐνεγκεῖν p. 35. 24 et p. 41. 28, fortasse ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1435. 62. Disputatur de ἰῶτα longo an per diphthongum scribi debeat, p. 46. 18; eandem quaestionem Dionysius attingit apud Eust. p. 1413. 32, cf. p. 130 Ecl. Καλήτης dicendum est, non κηλήτης p. 47. 20; idem Dionysius ap. Eust. p. 1481. 52: vide quae dicemus ad Phot. v. κεκάληκας. Explicatur κυνοφθαλμίζεται p. 48. 21, cf. Dion. ap. Eust. p. 756. 61. De voce ῥωποπώλης p. 61. 31, cf. Dion. ap. Eust. p. 927. 53. Vox ϛρεβλὸς p. 62. 23 multo uberius explicatur a Dion. apud Eust. p. 206. 26. P. 65. 30 τηθαλλαδοῦς quid esset, Aelius Dionysius iam dixerat ap. Eust. p. 971. 20. De voce ὑπέρινος p. 69. 15, cf. Dion. apud Eust. p. 877. 12. E Pausania Phrynichus nil exscripsisse videtur. Quod interpretatur p. 23. 30 ἀμφαξονεῖν et p. 58. 21 προόδων, supersunt quidem ap. Eust. p. 918. 62 et p. 854. 13 Pausaniae de his vocibus adnotationes, sed verbis discrepant.

Sed saepe Phrynichus et Photius conveniunt suntque ii loci omnes ni fallor ex Aelio Dionysio exscriptae. Dabo quaedam exempla. Adnotatio p. 22. 30 de voce ἀγωγεύς coll. p. 340. 26 servata est apud Photium, sed auctoritates resectae sunt. P. 24. 17 ἀσκαρίζειν cf. Phot. v. ἠσκάριζε, quod pertinet ad Cratini locum, quem servavit v. ῥάζειν. P. 25. 26 ἀπολοπίζειν cf. Phot.

v. λοπίζειν. P. 58. 17 ἐξορμενίζειν cf. Phot. v. ὅρμενα et Ecl. p. 42. E p. 42. 1 ἠπιάλης supple Photium coll. Eust. p. 561. 17. P. 42. 28 θαλαττοκοπεῖν, p. 43. 31 Ἰλιὰς κακῶν, p. 48 19 κίων, p. 49. 17 κυνοδέσμαι, p. 49. 19 κυνοκέφαλος, omnibus his locis cf. Phot. Corrupta est apud eundem glossa καλῶς sed quid Patriarcha voluerit, apparet e p. 49. 20: κάλλισα. Breviter apud Phryn. p. 51. 8: λάσανα· plura apud Photium et p. 140 Ecl. Glossam Photii πολιτοκοπεῖν supple e p. 57. 30. Porro p. 59. 6: παλεύτρια· p. 61. 17 πρῷον· p. 63. 27: ϛρόβιλοι· p. 65. 11: τάγηνον· p. 65. 25: τἄλλα καὶ Φιλώμεθα· apparet ubique utrumque sequi eundem. Differt aliquantum adnotatio p. 66. 6 de voce τυμβογέρων et tamen eandem manum mihi agnoscere videor. Praeterea p. 67. 11 ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος· p. 68. 4 ὑψαυχεῖν· p. 68. 30 ὑποσακίζεται· p. 71. 3 φθόη· p. 73. 24 ψακάζειν· cet. Videbis Photium et Phrynichum uti verbis tantum non iisdem.

§ 11.

De Antiatticista et Moeride.

Tres Grammatici sunt, qui a Phrynicho pendent: Antiatticista, Moeris et Thomas Magister. Sed de Thoma quantum satis est, dixit Ritschelius in docta Praefatione; hoc unum nunc vide quod nullo negotio exemplis confirmabis, rectissime demonstrasse Ritschelium Thomam vel Theodulum Monachum, nam hoc quoque ei nomen est, usurpasse Phrynichum, Moeridem, Ammonium, Moschopulum, sed »loca probantia" addidisse de suo, ita ut, quod in Suida itidem usu venit, ad glossae originem investigandum, nihil prorsus faciant loci quos Thomas e Synesio, Luciano, Platone vel Aristophane adscripserit.

Post Phrynichi Praeparationem Sophisticam Bekkerus Antiatticistam edidit, de quo nunc videndum. Ac primum nescio unde huic lexico Antiatticistae nomen obtigerit; inscribitur in Codice unico Coisliniano ἄλλος ἀλφάβητος, sed nisi conjectura me fallit, Ruhnkenius nomen dedit, quo libelli indolem declararet. Et est sane libellus conscriptus contra Atticistarum quorundam praecepta. »Grammaticus ille", Ruhnkenius inquit Hist.

Crit. Or. Gr. p. 89, »non nisi vetustissimos et classicos quos vocamus scriptores laudat ut eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas quas Atticistae temere damnassent.'' His verbis adscriptis Bastius ad Greg. Cor. p. 155 pergit et exemplis demonstrat quam hoc sit vere dictum; et nos quoque rem primum exemplis planam faciemus, tum de scriptoris nomine quaeremus.

P. 86. 32: *γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς· Ἡρόδοτος πρώτῳ.* Grammaticus affert Herodotum ad probandum etiam vetustos scriptores aliquando usos fuisse illius nominis plurali forma, nam de recentioribus dubitatio nulla est, quos notabant et improbabant Atticistae. Contra Antiatticista affert ex Herodt. IV. 198: *ἀρίση γεῶν.* Quod primum librum laudat, hoc pertinet ad perpetuam confusionem notarum numeralium A et Δ.

P. 92. 26: *εὐειδής· οὕτω Φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ δὶς καὶ τρίς, καὶ ἀπειράκις οἱ κωμικοί.* Nempe Xen. Mem. III. 11. 4. Herodt. I. 32. 60. Comicorum locos non novi.

P. 95. 18: *ἐθελορήτωρ· ἐκβάλλουσι τὰ σύνθετα. Θουκυδίδης ἐθελοφιλόσοφος· καὶ Θουκυδίδης δὲ ἐθελοπρόξενος.* Haec confusa sunt. Thuc. III. 70 habet *ἐθελοπρόξενος·* quis *ἐθελοφιλόσοφος* dixerit nescio.

P. 101. 29 *Κλεῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ.* Diphilus igitur dixerat *κλεῖδα.*

P. 115. 22 *φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.* Vides servatam esse Atticistarum doctrinam; exciderunt quae grammaticus contra dixerat. Scilicet nihil superest praeter exilia excerpta et saepe non Antiatticistae doctrina evasit, sed eorum opiniones quos impugnabat. Hoc imprimis tenendum est, si quis libelli usum cognoscere velit.

P. 115. 30 *φειδωλίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν. Πλάτων.* Nempe Plato *φειδωλία* dixit Rep. IX. 572. C.

P. 111. 18 *ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὔ φασι δεῖν λέγειν ἀλλ' ἀγωνοθετεῖν.* Excidere quae grammaticus contra disputaverat.

P. 108. 19 *μυκτῆρα· οἱ μὲν ἀξιοῦσιν οὕτως ὅλην τὴν ῥῖνα λέγεσθαι, οἱ δὲ τὴν μὲν ῥῖνα, μυκτῆρας δὲ τὰ ἑκατέρωθεν τρήματα.*

P. 93. 5 *ἐναντίον τινὸς τόδε ἐπράχθη· οὔ Φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ παρόντος τινός. Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου ἐπιτροπικῷ.* Nempe Orat. I. § 21.

P. 93. 20 *ἐξετασμός· ἀντὶ τοῦ ἐξέτασις. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου* (§ 16) *εἰπόντος, οὗ Φασι δόκιμον εἶναι οὕτω τιθέμενον.*

P. 94. 26 *ἕλκει σαθμόν· ἀντὶ τοῦ ἄγει· ἐκβάλλουσιν ὡς ἀδόκιμον. Ἡρόδοτος πρώτῳ.* Scilicet I. 50.

P. 88. 26 *δακτυλίδιον· οὐ δεῖν Φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ.* Antiatticista fortasse laudavit Arist. Lysistr. 417.

Quaeritur iam quis opusculum scripserit et quem potissimum impugnaverit. Est ea de re conjectura Ruhnkenii imprimis acuta: asservantur Leidae in Bibliotheca commentarii Ruhnkenii permulti, inter quos grammaticorum opera quae Parisiis descripsit e vetustis Codicibus. Iam in exemplari Antiatticistae adscripsit scriptorem sibi Orum videri, quem Suidas in v. refert adversus Phrynichum scripsisse *κατὰ στοιχεῖον*. Fuit Orus Milesius qui Phrynicho paulo recentior fuit; docte de eo egit Ritschelius in libro de Oro et Orione et p. 58 incidit in eandem conjecturam atque Ruhnkenius, libelli nostrum auctorem esse illum ipsum Orum cuius memoriam tunc instaurare susceperat. Operae pretium me facturum existimo, si rem quam potero accuratissime examinavero.

Antiquitus disputatum est utrum Atheniensium uxores *Ἀθηναῖαι* dicendae essent an *Ἀττικαί*. Primus fuit Aristophanes Byzantius, ex quo in fragmento Parisino apud Nauck. p. 79 haec supersunt: *Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος.* Post Aristophanem idem argumentum attigit Didymus, ut ex Stephano Byz. novimus, qui eo loco quem infra tractabimus habet: *Δίδυμος δέ Φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς.* Ex hoc loco Didymi Hesychius a M. Schmidtio emendatus: *Ἀθηναία· ἡ θεός· ἡ δὲ γυνή (ἀστή). Μεγακλείδης.* Nihil ex his laciniis extundi posset, nisi ex Aelio Dionysio et Pausania plura servasset Eustathius p. 84. 18 indidem hausta: *Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς Φασὶν ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν Φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν· ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ*

γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν· ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀσὰς δὲ τὰς ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀσούς. Ultima ut mox videbis Eustathius ex Oro habet; Dionysii et Pausaniae excerpta pleniora a Photio accepit Suidas: Ἀθηναίας· ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικὰς ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου· (cf. Schol. Hom. Od. ζ. 106)· ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς· μόνους γάρ, φησιν, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν· ἀλλ' ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ τοῖς συμμάχοις.

καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ·

τὰς Ἱπποκλέας τάσδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Haec Aelii Dionysii videntur; in iis quae sequuntur Photius Pausaniam sequitur, ut recte suspicari videtur Cobetus Mnem. X. 81: Οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς καὶ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν, Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτάς φασι λέγεσθαι Ἀττικάς· πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάσριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί· καὶ Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. Quidquid ad hunc locum utiliter moneri potest, vide apud Cobetum ll., qui praeterea affert in eandem sententiam Eustath. p. 1456. 42. Sed sequitur apud Suidam: ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει. Nempe Phrynichus, ut facile conjicere poteris, legerat locum Aelii Dionysii, quem frequenter eum adhibere supra ostendi; hoc fortasse miraris quo pacto Suidas Phrynichum hoc *unico* loco laudare potuerit, quem neque ipse trivit neque Photii amanuensis. Bonum factum quod Ori disputatio exstat apud Stephanum Byz., decurtata quidem ab Hermolao, sed ita tamen ut intelligi possit: Orus igitur sic:

Ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονογενῶς· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς ὡς ἄλλοι μὲν πολλοὶ, Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ·

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
Τὰς Ἱπποτίκας τάσδε καὶ Ναυσιστράτας
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Δίδυμος δέ φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. Ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται. Ἀσὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀσοὺς ἐκάλουν κτἑ. Iam vide Antiatticistam p. 77. 3: Ἀσή· πᾶσα ἡ ἐξ ἡσινοσοῦν πόλεως, οὐ μόνον ἐξ Ἀθηνῶν· Ἀθηναίαν· οὐκ Ἀττικήν. Excerpendo excerpta grammaticastri fecerunt ut nihil horum intelligere possemus, nisi alibi pleniora legerentur. Sed requiritur ut Ruhnkenii et Ritschelii suspicionem quam narravi persequar et ostendam in Antiatticista Phrynichum saepissime peti, qua in re opus erit ut demonstratione utamur paulo quam vellem longiore, quum argumenta ponderari non possint, sed eius generis sint ut numerari debeant. Hoc praeterea monebo recte vidisse Blomfieldum in censura Photii Hermanni, Antiatticistae doctrinam derivari e Didymi copiis, sed quem librum Orus potissimum usurpaverit non definiam.

Primum componamus Antiatticistam et Phrynichi Eclogam. Phrynichus p. 48 improbat ἀκμὴν pro ἔτι positum, quod semel legerat apud Xenoph. Anab. IV. 3. 26. Orus p. 77. 27 affert ex Hyperide.

Phrynichus p. 58 improbat formam ἀλήθειν. Contra Orus p. 78. 32: ἀλήθειν· οὐκ ἀλεῖν, sed absurdum est credere eum hoc dedisse. Studuerat ostendere ἀλήθειν etiam apud probatos scriptores inveniri, non tantum ἀλεῖν. Epitomator pervertit omnia.

Phrynichus p. 112 coll. p. 96 multis ambagibus docet reginam Attice βασίλειαν vel βασιλίδα dici, non dici βασίλισσαν, cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1425. 40. Affert tamen ex Alcaeo Comico et Aristotele in Qu. Homericis. Iam Orus p. 84. 26: Βασίλισσα· Ἀλκαῖος Γανυμήδει, Ἀριστέλης Ὁμηρικοῖς ἀπορήμασιν. Docuit fortasse archontis uxorem βασίλισσαν dictam fuisse, quod Phrynichum latuisse video ex iis quae declamitat de Dem. loco c. Neaer. p. 1370. 16.

Phrynichus p. 30 improbat formam *βούδια*. Affert Orus p. 85. 29 ex Hermippo *Κέρκωπι*.

Phrynichus p. 156 minus probat formam *βόλβιτον*. Orus p. 86. 9 affert ex Hipponacte.

Distinguit Phrynichus p. 38 inter *γενέθλιον ἡμέραν* et *γενέσια*. Orus p. 86. 18, 20 contendit licere *γενέσια* dicere pro *γενέθλιος ἡμέρα* atque adeo pro *γενέθλια*, laud. Eur. Ion. 653 et Herodt. IV. 26, cf. lex. rhet. Bekk. p. 231. 17, 19. Videtur Orus errare.

Phrynichus p. 158 improbat *γογγυσμός*. Orus p. 87. 5 affert ex Anaxandride *Νηρεῖ*.

Phrynichus p. 34 commendat *γαργαλίζειν*, reiicit *γαγγαλίζειν*. Contrariam sententiam tuetur Orus p. 87. 28.

Distinguit Phrynichus p. 50 inter *ἔνδον* et *εἴσω*. Confundi docet Orus p. 91. 31. coll. Dem. de F. L. § 255.

Adnotavit Phrynichus p. 152 rarissimum verbum *ἐργοδοτεῖν*. Orus p. 94. 5 nominatim excitat Apollodorum.

Improbat Phrynichus p. 160 formam *ἐδέετο*· quid contra disputaverit Orus p. 94. 10 non amplius apparet.

De vocabulo *ἐντέχνως* dubitare videtur Phrynichus p. 152. Ex Oro nihil superest praeter p. 95. 13: *ἀποδοκιμάζουσι λέγειν*.

Improbat Phrynichus p. 64 coll. p. 190 vocabulum *ἐλλύχνιον*, apud Atticos opinor. Mireris igitur Orum p. 95. 22 laudare Herodt. II. 62, cuius loci ne Phrynichus quidem ipse immemor fuerat.

De vocabulo *εὐσχήμων* nunc quidem conveniunt Phryn. p. 146 et Orus p. 95. 30.

Alexandrinis *ἐξαλλάξαι* est *delectare* sec. Phrynichum p. 160. Usus tamen est Menander hac potestate. Convenit Orus p. 96. 1. Hoc opinor dixerat Phrynichum de Menandro inique iudicare solere.

Secundum Phrynichum p. 146 Antiphanes *ἐπίτοκος* dixerat, cum deberet *ἐπίτεξ*. Cf. Orum p. 96. 11.

Idem improbat p. 146 *ἐγκάθετος* quo usus fuerat Hyperides. Cf. Orum p. 96. 30.

Ἐξιδιάζεσθαι dixerat Favorinus; reprehendit Phrynichus p. 86. Orus e Diphilo affert p. 96. 31.

In Hyperide Phrynichus p. 148 improbat usum vocabuli *ἐμπυρισμός*. Cf. Orum p. 97. 12.

Phrynichus p. 148 praecipit ne quis utatur voce *ἡμίκακον*. Alexis tamen usus est *Αἰχμαλώτῳ*, secundum Orum p. 98. 13.

Θρίδαξ pro *θριδακίνη* Ionibus relinquendum est sec. Phryn. p. 52. Nunc cf. Orum p. 99. 18.

Phrynichus commendat *ἱκετεία*, reiecto *ἱκεσία*. Consentit Orus p. 100. 6 laudato Thuc. III. 67.

Κραυγασμός Phrynichus p. 148 reiicit, Orus tamen p. 101. 10 invenit apud Diphilum *Ἀποβάτῃ*.

Κόλλοψ Atticum est, non *κόλλαβος* auctoribus Phryn. p. 84 et Oro p. 102. 33.

Oves dicuntur *καρῆναι*, homines *κείρασθαι*, quae est Phrynichi observatio p. 140. Confer Orum p. 103. 20.

Alexis dixerat *καμμύειν* pro *καταμύειν*· graviter queritur Phrynichus p. 150 de vitio tam pudendo. Ori observatio p. 103. 27 periit.

Affert Phrynichus e Theophrasto p. 150 vocabulum *κεφαλοτομεῖν*, sed *ἀπόρριπτε τοὔνομα καὶ Θεόφραστον κεχρημένον αὐτῷ· λέγε δὲ καρατομεῖν*. Cf. Orum p. 104. 31.

Phrynichus p. 188 probat formam *κακκάβη* et ex Aristophane affert. Ex Ori adnotatione nihil superest praeter *Κακκάβη· Ἕρμιππος Δημόταις*, p. 104. 33.

Acerbe perstringitur Menander a Phrynicho p. 190 quod usus sit voce *καταφαγᾶς*. Orus p. 105. 20 eum fortasse defendit exemplo Aeschyli, cf Poll. VI. 40.

Mulier *Λάκαινα* dicitur, regio *Λακωνική*· haec doctrina Phrynichi p. 150. Orus p. 106. 22 hoc referens laudat Alexin *Ἑλένης ἁρπαγῇ*, sed excidit quod eius testimonio probare voluit.

Mulier sec. Phrynichum p. 60 dicitur *μέθυσος*, sed *μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς ἀλλὰ μεθυσικός*. Corruptum est quod apud Orum superest p. 107. 9.

Phrynichus p. 152 reiicit vocem *μιαρία*. Orus p. 108. 15 habere potuit quod contra diceret, nam exstat *μιαρία* apud Demosthenem, alios.

Improbarat Phrynichus p. 88 *νοσσὸς* pro *νεοσσός*. Orus tamen p. 109. 22 affert ex Aeschylo *Κήρυξιν*.

Οὐχ οἷον ὀργίζομαι Phrynichi aequales dicebant p. 162, cum deberent *οὐ δήπου ὀργίζομαι*. Hinc fluxit Ori adnotatio p. 110. 13, in qua quid ipse dixerit non apparet, sed constat pro *ὁρίζομαι* reponendum esse *ὀργίζομαι*.

Quid sit περίσασις disputat Phrynichus p. 164. Nunc cf. Orum p. 112. 17.

Non ῥύμη Atticum est, sed σενωπός. Conveniunt Phryn. p. 180 et Orus p. 113. 6.

Improbat Phrynichus p. 32 ῥαφίς prae Atticorum βελόνη. Orus p. 113. 14 ῥαπὶς hac potestate ex Epicharmo affert.

Στρηνιᾶν non satis placet Phrynicho p. 168; Orus p. 113. 25 e Diphilo affert.

Genuina forma est σρωματόδεσμος vel σρωματόδεσμον, Phryn. p. 178. Orus consentit et adducit auctoritatem Amipsiae p. 113. 26.

Favorinus dixerat σύμπτωμα, non effugit reprehensionem Phrynichi p. 104. Eodem ni fallor pertinet Ori adnotatio p. 113. 28.

Profitetur Phrynichus se nescire an probum vocabulum sit φυγαδεῦσαι· se certe apud Atticos nondum invenisse. Adnotavit Orus p. 115. 18 e Theopompi Epitome Herodoti.

Tot exempla iam sufficere videri possunt ad causam obtinendam, sed ne quid desit eodem modo pergemus inter se conferre Antiatticistam et Phrynichi Praeparationem Sophisticam. Cum Oro p. 77. 1 ἀπὸ σόματος cf. Phryn. p. 22. 24, sed quid Orus voluerit non apparet. Magis est manifesta res Phryn. p. 20. 6: ἀγοράζειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν et Orus p. 78. 8: ἀγοράσαι· ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Δημοσθένης κατ' Ἀρισογείτονος.

Phryn. p. 9. 22 unice probat formam ἀναπηρία et recte quidem, sed Orus p. 78. 11 nescio quo iudicii errore ei contradicit et scribi vult ἀναπειρία.

Nomen ἀντιβολία notarunt Phryn. p. 23. 28 et Orus p. 78. 16; ἀνισῶσαι Phryn. p. 19 28 et Orus p. 80 9; ἀκραιφνὲς ὕδωρ Phryn. p. 23. 4 et Orus p. 81. 24, qui Aristophanem affert Ἀμφιαράῳ, cf. Ecl. p. 14. Phrynichus p. 17. 13 unice probat formam ἀνυπόδητος, conf. Ecl. p. 196. Orus videtur sibi invenisse ἀνυπόδετος in Epicharmo. Ἁλμαία notant Phryn. p. 22. 28 et Orus p. 82. 23. Ἀρχῆθεν non est Atticum sec. Phryn. p. 7. 12, cf. Ecl. p. 34. Consentit Orus p. 83. 13. Phryn. p. 30. 18 dixit de adjectivo βλάξ, conf. Ecl. p. 118: compone Orum p. 84. 3. Notarat Phryn. p. 30. 24 verbum βατταρίζειν· Orus p. 85. 20 ex Hipponacte affert. De vocabulo βρῦ vide Phryn. p. 31. 9 et Orum p. 85. 28. Notat Phryn. p. 31. 14, 22

voces γυναικηρὸς et γυναικίζειν· Orus p. 87. 2 insuper laudat Dioclem Βάκχαις. Quid Phrynichus dixerit p. 33. 30 de voce γράσος, melius intelliges ex Oro p. 87. 20. Veteres dicebant διατοιχεῖν, recentiores ἀνατοιχεῖν, nam sic scribendum est apud Phryn. p. 34. 31 pro ἀντιτοιχεῖν, coll. Ecl. p. 62 et 194; addit Orus p. 89. 20 auctoritatem Eubuli. Notat Phrynichus p. 40. 16 vocabulum ἐπιχαιρέκακος· firmat Orus p. 91. 21 laudato versu Alexidis. Adnotatio Phrynichi p. 41. 18 de voce εὐτράπελος suppleri potest ex Oro p. 92. 6. Porro confer Phrynichum p. 39. 2 de voce εὐόμιλος cum Oro p. 96. 7 qui locus mutilus est.

Phrynichus p. 41. 28 probat ἤνεγκον et ἤνεγκα· contradicit Orus p. 98. 11, cui unice placet ἤνεγκον. Sed Phryn. p. 41. 31 et Orus p. 98. 31 consentiunt ἡμίσεας rectius habere quam ἡμίσεις. De vocabulo θῦσαι quod Phrynichus interpretatur p. 42. 14, dissentire videtur Orus p. 99. 16. Uterque adnotavit verbum θυροκοπεῖν, ille p. 42. 31, hic p. 99. 17 addito Diphili testimonio. Phrynichus p. 48. 7 unice Atticum putat κλεῖν, sed contradicit Orus qui κλεῖδα e Diphilo affert. De vocabulo κῆδος cf. Phryn. p. 47. 25 et Orus p. 103. 32. Phrynichus in Praep. Soph. p. 49. 14 probat utrumque κυνάριον et κυνίδιον, in Ecl. p. 76 praefert κυνίδιον. Orus κυνάριον affert ex Alcaeo Comico. Vocabulum λεπτολογία notat Phrynichus p. 49. 21; firmat Orus p. 106. 26 ex Hermippo. Λάσανα Phrynichus adnotat p. 51. 8; plura servata sunt apud Orum p. 106. 30. Phrynichus improbat ὀδμή apud Atticos, p. 56. 30 coll. Ecl. p. 30. Idem refert Orus p. 110. 23. Ὄσινον Atticum est sec. Phryn. p. 54. 30 et Orum p. 110. 27. Ὁρκωμόσια adnotatur a Phryn. p. 53. 28 et Oro p. 110. 28. De nomine σκώληξ cf. Phryn. p. 62. 20 et Orum p. 114. 9. Uterque habet ὑποκροῦσαι p. 68. 10 et p. 115. 12, sed Orus addit usurpasse Alexin. De voce φοιτητής egit Phryn. p. 71. 23 et commendavit συμφοιτητής in Ecl. p. 178. Improbare videtur Orus p. 116. 1. Denique de verbo ψυχαγωγεῖν compone Phryn. p. 73. 10 cum Oro p. 116. 16.

Absoluta quaestione de scriptore Antiatticistae, videamus de Moeride, de quo Piersonus dixit in Praefatione sed sunt tamen quaedam quae retractanda videntur. Scilicet Piersonus nescio quomodo nondum sibi persuaserat Moeridem usum fuisse Phry-

nichi operibus. Mihi tamen res manifesta videtur et congeram exempla ut lectoribus sententiam probem.

Inter omnes Codices qui Moeridis Atticistam servarunt, eminet Coislinianus, qui solus non habet interpolationes quibus ceteri inquinati sunt magis quam aucti. Si careremus isto praestantissimo Codice, res simplicissima videri posset, nam v. ἰσοτελὴς in ceteris omnibus Phrynichus nominatim laudatur. Sed resectis, ut aequum est, omnibus adnotationibus quas Piersonus asterisco notavit, exploremus cetera. Primum ut exemplorum numero causam obtineam, indicabo quae Moeris debeat Phrynichi operi de Atticis Nominibus. Ex Ecloga igitur p. 12 habet ἀπελεύσεται, p. 196 ἀνυπόδετος, p. 32 ἠπήτρια, p. 46 κολυμβάδες ἐλαῖαι, p. 8 ἄμυνα, p. 56 βράδιον, p. 62 διέφθορα, p. 10 ἐρρύπανα ἐκάθαρα, p. 50 εὐκαιρεῖν, p. 72 κλαδεῦσαι, p. 12 κατορώρυκται, p. 68 αἱ νῆες, p. 142 νῆσις, p. 138 παραθήκη, p. 102 παιδίσκη, p. 38 πάντοτε, p. 12 πιοῦμαι, p. 136 ὕελος aliaque eiusmodi.

Similis res est in Praeparatione. Confer Moer. v. ἀπολλύων cum Phryn. p. 8. 12; ἀνόργητοι et p. 3. 24; ἀκροᾶσαι et p. 43. 26; ἀέναον et p. 22. 16; ἀωρίᾳ et p. 4. 22; σκαρίζειν et p. 24. 17; ἀπέδρων et p. 11. 1; ἀποκαθαίρεσθαι et p. 7. 14; ἀπηγορευμέναι ἡμέραι et p. 5. 8; κολλυβισαί et δοκιμασαί et p. 18. 30; ἀγοράζειν et p. 20. 6; εὔπνους pro ἀνθοσμίας dictum et p. 22. 9; ἀφηλικέστερος et p. 3. 1; γνωσιμαχῆσαι et p. 33. 15; γάργαλος et p. 31. 25; δύσηρις et p. 37. 7; λυχνοῦχος et p. 50. 23; παροψίς et p. 60. 3; παρανοίξας et p. 60. 19; τριπλᾶ, τετραπλᾶ et p. 25. 11; φοιτητής et p. 71. 23; denique χολάδες et p. 72. 5, cf. Ecl. p. 136.

Iam quia vidimus Phrynichum usurpasse Aelium Dionysium, consentaneum est esse quaedam in Moeride, in quibus agnoscas Dionysium. Sunt huius rei exempla multo plura quam exspectari potuerat.

Commendat Moeris ἄθυρμα, ἄθρους, cf. Eustath. p. 1387. 5. Improbat ἀπεῖπα, cf. Eust. p. 1435. 62. Notat βασίλεια, cf. Eust. p. 1425. 40. Docet quid sint βαλβίδες, cf. Eust. p. 1404. 55. Quid sint γεννηταί, cf. Eust. p. 239. 32. Agit de accentu adjectivi γελοῖος, cf. Eust. p. 205. 45. Γέλγη et γελγοπώλης, cf. Eust. p. 927. 53. E disputatione Aelii Dionysii de declina-

tione vocis δένδρον apud Eust. p. 396. 22 vide fragmentum apud Moeridem. Moeris commendat ἥνυτα, cf. Eust. p. 1217. 1. De voce ἰδιόξενος vide Dionysii fragmentum p. 405. 36, quod saepe iam laudavimus. Quid sit ἰλλός, docuerunt et Moeris et Dionysius apud Eust. p. 206. 26. Κράσις, cf. Eust. p. 1220. 46. Κάχρυς, cf. Eust. p. 1835. 41. Ὀττεύεσθαι, cf. Eust. p. 964. 63. Σᾶ, cf. Eust. p. 959. 42, cet.

Sed ut palam fiat Moeridem Phrynichum usurpasse, addam exempla quaedam, ubi eius doctrina utriusque grammatici doctrina confirmatur. Notabile est fragmentem Aelii Dionysii apud Eust. p. 1390. 50, in quo agit de nominum genere. Inde Phrynichus praecipit p. 44 de voce ἄσβολος, p. 16 de voce βῶλος, p. 188 de voce κακκάβη, p. 90 de voce μειράκιον, p. 126 de voce νῶτον, p. 146 de voce ψύλλα, p. 20 de voce χάραξ. Ista omnia habet quoque Moeris. Excidere apud Phrynichum observationes de genere vocum κέδρον, σκότος, τάριχος, sed Dionysius et ex eo Moeris servarunt. Vide praeterea ap. Moer. v. λάγυνος, σύραξ, ὕσπληξ, φθείρ, χέρσον. De vocabulo μάμμη praecepit Dionysius p. 971. 20 Eustath.; ex eo Phryn. p. 52; inde sua habet Moeris. Idem de voce ὅα sequitur Dionysium apud Eustath. p. 1828. 48. De compositis nominibus quae a πέντε incipiunt, Dionysius egit p. 1417. 30, Phrynichus p. 180. Moeridis locum vide quam accurate conveniat. Σάκος scribendum est, non σάκκος, cf. Dion. p. 940. 18 Eust.; ex eo Photium et Phrynichum p. 106; hinc Moeridem. Ψαθάλλειν Dionysius habet apud Eustath. p. 1914. 26, Phryn. Bekk. p. 9. 8, hinc habet quoque Moeris.

Haec si probabuntur, facile iam quivis intelliget, quomodo factum sit, ut Photius et Moeris toties conveniaut. Itaque compone Moer. v. βαδίζειν c. Phot. v. θεριῶ. Vide porro apud utrumque vocabula ἑταιρίσριαι, ἑτερόφθαλμος coll. c. Phryn. Ecl. p. 54, ζηλῶ, ἡμῳδία, θαμά, θηλάσρια, ἱερεῖον, ἴσθμιον, ἵτρια, κάλλαια, κάταγμα, καταγλωττίσματα, κάκη, κατὰ χειρὸς coll. c. Phryn. Ecl. p. 144, λέμμα, λαγῷα, λυσιτέλεια, λάσανον coll. c. Phryn. Bekk. 51. 8, ξυρόν, ὀξίδας, ὀρροπύγιον, ὀξυθύμια, ὀσημέραι, ὀβελίας ἄρτος, οἰσυπηρόν coll. c. Phryn. Bekk. p. 56. 7, ὅρμος, περίσῳον, παραιρήματα, πωλητήριον, πόρκους, πασπάλη, ῥικνοῦσθαι, σέες, σκαίρειν, σκιμαλίσαι, τάγηνον, τίφυς, φιδάκνη, ᾠδηκώς.

§ 12.

De Harpocratione.

Relata est in Photii lexicon Harpocrationis quae dicitur epitome, qua quum prorsus nihil contineatur ad textum melius constituendum, ne quis in posterum Photium pro Harpocratione laudet, in editione quam paravi repetere nolui. Paucis hac de re videbimus, duce Dindorfio in Praefatione ad Harp.

Plerique Codices Harpocrationis eum textum repraesentant, qui vulgo editur sed in duobus tribusve libris omnia ad breviorem formam redacta sunt, resectis ut plurimum quas lexicographus adscripserat, auctoritatibus. Cum habeamus recensionem pleniorem, epitome nullius prorsus pretii esset, nisi paulo emendatius scripta esset et quaedam contineret quae apud ipsum Harpocrationem desunt, opinor quia liber quo Epitomator usus est, haud parum integrior erat quam Codices qui nunc supersunt. Hinc Dindorfius optime rem suam administravit, quum primus integram in Epitome lectionis varietatem Harpocrationis textui subjiceret, nam Bekkerus inspexerat quidem sed non constanter. In Photio autem prorsus nihil est praesidii ad Harpocrationis textum emendandum, neque in sexto lexico Bekk., quo itidem Epitome continetur; sed librarius adeo fuit negligens ut a voce Ἀλωπεκόννησος usque ad ἀνδροληψία omiserit addere quae in Codice haberet. Contra in Photio tot sunt vitia ut ad emendanda perpetuo conferri debeat Harpocratio et mireris Porsonum qui in transscribendo Harpocrationem non adhiberet et sanando vitia interdum insanabilia reddiderit, vide eum v. ἐρχιάδαι et παιδάρητος. Collato Harpocratione omnia quivis corriget ut κλίσις pro κλῆσις, στρομφίδες pro στροφάδες, Φαῦλος pro Φάϋλλος, cet. Sed quod supra significavi, omnes glossas istas eliminavi, nam prorsus nullius usus sunt, quod non vereor fidenter affirmare postquam singulas glossas ad Harpocrationis textum quam accuratissime exegi, cf. porro quae dicemus ad v. σιτοφύλακες et τεταρτημόριον.

Sed oritur iam alia quaestio. Eliminatis iis quae ex Epitome illata erant, remanent in Photio lemmata si bene numeravi 158,

quae itidem in Harpocratione exstant, cum interpretatione modo breviore modo doctiore, sed ita ut quivis agnoscat fontem eundem. Simile quid observabis in quinto lexico Bekk. Iam quia satis constat de fontibus Photii isque ipse in Bibliotheca tradidit Aelium Dionysium in lexico egisse περὶ δικῶν, sequitur opinor summa evidentia neque Harpocrationem neque Aelium Dionysium haec de suo habere, sed utrumque sequi eundem, qui fortasse Caecilius Calactinus fuit. Sunt autem inter illas glossas 158 quas dixi, complures glossae duplices, quae et inter se et cum Harpocratione mirum in modum conveniunt; unde non vanam conjecturam me sequi suspicor, si glossas partim ex Aelio Dionysio partim e Pausania ductas esse statuero.

De ipso Harpocratione quis fuerit et quando vixerit non constat; certe Maussacus nihil attulit quod certum sit. Si genus scribendi spectas et adscriptas auctoritates, referes ad tempora Antoninorum; et habet sane ea opinio quo se commendet, nam Verus Imperator usus est praeceptore Valerio Harpocratione, et si Aelium Harpocrationem quem Suidas laudat, mavis lexici scriptorem habere, ex ipso praenomine colligitur eum vixisse eodem tempore, quo scilicet Aelius Diogenianus et Aelius Dionysius et Aelius Herodianus florerent. Scio quidem esse qui putent Harpocrationem usurpasse Athenaeum, quod si probabitur, necessario sequetur eum aliquanto post vixisse, sed malo statuere utrumque adiisse fontes eosdem. Certe Athenaeum non nominatim laudat, nam in glossam Ναΐς huius nomen a principe Editore sine Codicibus illatum est. Ut ut est hoc constare opinor, nos praeter Epitomen habere *tria* excerpta Harpocrationis, Aelii Dionysii et Pausaniae, sed *unum* testem, nam omnes sequuntur eundem. Sed intelligo a me requiri exempla quaedam, nam adscribere omnes illas glossas 158 infinitum est.

Earum igitur glossarum maior pars ita comparata est ut Photius Harpocrationem in minutis quibusdam supplere possit et Harpocration Photium. Sunt quoque loci quibus alter multa excerpsit, alter perpauca. Primum ostendam Photium esse aliquando Harpocratione pleniorem. Non novi locum luculentiorem quam Harp. glossam ὁμοῦ· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονός φησιν· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ πολὺ παρ'

Ἀττικοῖς· καὶ Μένανδρός που· ἤδη γάρ ἐσι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. Vide nunc Photium: ὁμοῦ· Δημοσθένης τῷ ὁμοῦ κέχρηται ἐν τῷ κατ' Ἀρισογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶ γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἔνθαδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν δισμυρίων εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον, Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τῷ Λυσίᾳ κεχρῆσθαι ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀσέ' Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

Hoc quoque notabile est Suidam nunc, quod rarissime factum esse observabis ut infra ostendam, Photio esse pleniorem. Hic enim caetera eodem modo sed — ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· ἐς τοσοῦτον πονηρίας ὁμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε· καὶ ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην· οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὁμοῦ ταῦτα ἐπιτάξαντος. Λυσίας δ' ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπισολῇ· γυναικῶν δὲ πολλῶν — Quod ad Menandri locum attinet, vide Schol. Apoll. Rhod. II. 121. Alia e veterum commentariis Boethus servavit, quem vide ap. Schol. Phaed. 72 C.

Harpocr. v. Περιθοῖδαι haec: Δημοσθενης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα· δῆμός ἐσι τῆς Οἰνηΐδος. At Photius: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος Φυλῆς· ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος· νόμος δ' ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων, Θεσσαλοὺς δ' ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν· τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοίδας. Ἔφορος ἱσορεῖ ἐν γ'. Alia exempla vide in vv. ἡγεμονία δικασηρίου, θαργήλια, ἱερομνήμονες, μένδη, πάνδια, προβουλεύματα, ῥοδωνιά, σεμναὶ θεαί, σηκός, σκιραφεῖα, ϛαφυλοβολεῖον, ϛρωτήρ.

Sequitur ut indicem quasdam triplices glossas apud Photium, ductas nempe ex Epitome Harpocrationis, Aelio Dionysio et Pausania. Notissima est Harpocrationis glossa, ex cuius epitome haec leguntur apud Nostrum: κλιμάζει· Δείναρχος· ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ τρέπῃ· μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται. Vix est operae pretium talia corrigere, cum emendata lectio ex Harpocratione peti possit, cuius turpissimum errorem olim iam exagitavit Cobetus. Sed vide nunc quae glossae apud Pho-

tium praecedant: κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διασρέφειν· ἐσὶν γάρ τι καὶ βασανισικὸν ὄργανον κλῖμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διασρέφει. Tum sequitur κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔσι δὲ οἷον παράγει καὶ διασρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανισικὸν διασρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. En aliud exemplum. Glossa: μαλκίομεν· Δημοσθένης β' Φιλιππικῶν Φησιν ex Harpocratione media interposita est inter duas alias: μαλκίειν· ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητον εἶναι et μαλκίειν· τὸ νενάρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους. Tertius quem exscribam locum est ille quidem paulo longior, sed tam accommodatus ut nefas sit omittere. Haec Harpocration de voce ὀξυθύμια· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου Φησί· περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ σήλη σαθεὶη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς· ἔνιοι μὲν ὧν ἐσὶ καὶ Ἀρίσαρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί Φασι τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν Φησίν· ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται καὶ λύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις Φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις·

ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
προσρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγότα.

Quae ex his Epitomator reliquit, supersunt quoque apud Photium. Tum sequitur: ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται, quae explicatio ut vides e Didymo fluxit. Deinde habes tertiam glossam: ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο, Εὔπολις Δήμοις. Vides ni fallor grammaticum eundem atque Harpocrationem. Neque illae glossae triplices admodum rarae sunt apud Photium, observavi: ἐφέται, ἐχῖνος, ἑωλοκρασία, θεωρικά, ἵππαρχος, κατάχυσμα, λέσχαι, λεωκόριον, ματρυλεῖον, μειαγωγῆσαι, ναυτοδίκαι, ὁρκάνη, ὅρος, οὐσίας δίκη, πανδαισία, παραγραφή, παράσημος, προηροσία, προκώνια, πρόσκλησις, ῥόθιον, ὑπερήμερος, ὑπωμοσία.

Haec satis esse videntur ad intelligendum harum glossarum scriptores esse Dionysium et Pausaniam. Eustathius collatus confirmabit, sed hic alia plerumque curare solet et pauca tantum affert e lexicis suis rhetoricis, quae cum Harpocratione conferri possunt. Interpretatur Harpocration nomen κελέοντες, interpretantur quoque Dionysius et Pausanias ap. Eust. p. 884. 7. Ex Aelio Dionysio habet Photius. Harpocrationis glossa est λέμβος· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. εἶδος νεὼς ὁ λέμβος· πολλάκις δ' εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Hinc Photius ex Epitome λέμβος· εἶδος νεώς. Sequitur apud eum λέμβος· ἐφόλκιον· καὶ λέμβαρχοι οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες, quae glossa e Pausania est, ut colligo ex Eustath. p. 1761. 15. Itaque e Dionysio est prima Photii glossa λέμβος· μικρὸν πλοῖον. Harpocrationis glossam Πενέσαι compone cum duplici glossa Photii et excerptis e lex. rhet. apud Eustath. p. 295. 29. Compone Harp. glossam Πυανόψια c. Photii glossis Πυανόψια et Πυανεψιών. Videbis priorem glossam e Pausania ductam esse, cuius locum integrum servavit Eustath. p. 1283. 6, ne putes solum Dionysium περὶ ἑορτῶν scripsisse.

Interdum apud Photium etiam quadruplices glossas invenies, opinor quia exscripsit Dionysii vel Pausaniae quam in superioribus memoravi epitomen. Dabo exempla et simul addam fragmenta ex alio quodam Rhetorico lexico. Scilicet fuit Taylorus olim in ea opinione, exstare specimina Harpocrationis nondum contracti in Codice quodam Cantabrigiensi. Hic in margine habet observationes quasdam, quas Taylorus vocat Accessiones ineditas ad Harpocrationem, sed hodie plerique viri docti vocant lexicon rhetoricum post Photium, non quasi quidquam habeat cum Photio commune, sed quia primus Dobraeus post Photium edidit. Haec fragmenta cum Harpocratione contuli; mendosissime scripta sunt, ita tamen ut vera lectio plerumque pelluceat, sed adsentior viris doctis qui statuerunt nullum se invenisse indicium quo confici possit eiusdem ea esse atque λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων. Verum pignore contenderim et Harpocrationem et Dionysium et Pausaniam et illorum fragmentorum scriptorem omnes sequi eundem. Quin et longius progressus non dubitaverim affirmare eum grammaticum, communem omnium fontem, a Didymo pendere eoque fuisse saeculo fere iuniorem,

quod efficio ex indice scriptorum, quos Harpocration usurpasse se simulat, quorum vix ulli esse videntur — verba sunt Dindorfii — qui tempore inferiores fuerint Dionysio Halicarnassensi, Iuba et Apollonide Nicaeensi, quos sub Augusto quique Augusto anno aerae Christianae quarto decimo in imperio successit, Tiberio vixisse constat. Illo autem tempore nemo eorum qui Oratores et ius Atticum attigerunt, maiore fama inclaruit quam Caecilius Calactinus, qui praeterea laudatur in lex rhet. p. Photium. Sed de hac suspicione viri docti iudicabunt.

Harpocrationis glossa est: *Ἴσαι ψῆφοι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο, εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν* (pro *μετέπεσεν*) *ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.* Nunc vide has tres glossas apud Photium, quarum prima non dubia emendatione supplevi: *Ἴσαι ψῆφοι· λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον· ἔστι δὲ σχῆμα λόγου. Ἴσαι ψῆφοι· κατὰ τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων. Ἴσαι ψῆφοι· ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων· ἀπολύονται γὰρ ἐπὶ τῶν δικαζομένων κἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος.* Doctiora excerpta in lex. rhet.: *Ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῶν· ἐγένοντο δὲ ἴσαι ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντος αἱ τετρυπημέναι, τοῦ δὲ φεύγοντος αἱ πλήρεις· ὁποτέρῳ δ' ἂν πλείους γένωνται οὗτος ἐνίκα· ὅτε δὲ ἴσαι, ὁ φεύγων ἀπέφευγεν, ὡς καὶ Θεόδεκτος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ.* Dicis fortasse locos non satis inter se convenire. Itaque cf. *κυρία ἐκκλησία* apud Harp., apud Phot. et in lex. rhet. quod multo plura servarat, sed nolo adscribere mutila verba quae Dobraeus sola in evanida scriptura expedire potuit. Et habeo aliud exemplum. Harp. v. *ναύκληροι· Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀρισογείτονα καὶ Σαννυρίων Γέλωτι καὶ Δίφιλος Ἐμπόρῳ.* Praeter epitomen Harp. breviter Photius: *ναύκληρος· ὁ τῆς νεὼς κύριος καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ, ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν.* Lexicon rhetoricum autem manifesto cum Harpocratione conspirat: *ναύκληρον· Ὑπερείδης. οὐ μόνον ἡ συνήθεια κέχρηται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου*

(ἐπὶ τῷ) τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας. Utile quoque est conferre Harpocrationem v. πάραλος cum triplici glossa apud Photium, quarum duae pleniores tertia ex epitome Dionysii ut opinor, et lex. rhet. Dobr., sed loci longiores sunt quam ut hic omnes describantur. Videbis tamen iis rationem meam egregie confirmari. Sed hoc mirum est continuo in Codice sequi glossam παράσασις, quam mirabundus vidi etiam in vitiis consentire cum Epitome Harpocr. apud Photium. Difficillimum erit huius rei probabilem causam afferre. Corruptelarum convenientiam observabis in lex. rhet. v. Σφήττιοι comp. c. Phot. in v. et Harp. v. Ποταμός, qua re si nihil aliud probatur, hoc summo iure colliges quod ad praesentem causam sufficit, omnes doctrinam ab eodem derivasse. Unam observationem addam, nempe in lex. rhet. doctam esse animadversionem de vocabulis quibusdam Persicis: ὀροσάγγης, παρασάγγης, ἄγγαρος aliis: meministi fortasse loci apud Eust. p. 1853. 60 ubi secundum Dionysium multa peregrina vocabula recenset. Apparet igitur haec quoque ut alia multa grammaticum aliis debere.

Haec si viris doctis probabuntur, tum demum glossae lexicographorum, quae sunt de iure Attico, quarum auctoritas hucusque perexigua fuit, utilitas prope nulla, in antiquitatis disciplina prodesse poterunt et vere proderunt, si omnium testimoniis inter se collatis et arte quadam compositis, intellectum erit non tantum quis dixerit et quando dixerit, sed etiam quid quisque dixerit. Excerpta ex Aristotele et Theophrasto saepe eodem loco habentur atque recentium grammaticorum commenta; illorum auctoritas nulla, horum non contemnenda interdum habetur. Sed hic locus latius patet quam ut nunc persequar. Hoc ut opinor apparet quam perversa ratio sit, quam viri quidam docti in hac literarum parte non raro secuti sint. Unum omnium optime hoc perspexisse suspicor Meierum, sed quod supra iam significavi, frustra operam dedi ut eius commentationes cognoscerem et in Germania ipsa videntur raro inveniri libelli, quos vir egregie doctus veluti Sibyllae cuiusdam folia ita edidit ut pro ineditis fere habendi sint.

§ 13.

De Timaeo.

Refert Photius in Bibliotheca se legisse Timaei Sophistae Lexicon Platonicum. Ἀνεγνώσθη, inquit, Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Hunc parvum libellum, quod nemo nescit, primus edidit et doctis observationibus instruxit Ruhnkenius, quarum causa etiam hodie Timaeus legitur, nam ipse nimis exilis est et prorsus caret propriis dotibus. Quodsi deleas glossas postea interpolatas quae nihil ad Platonem pertinent, quod remanet adeo est leve et puerile, ut vix credam Timaeum quisquis fuerit nihil aliud in Platone invenisse, de quo sodalem Gentianum moneret. Imprimis miror hanc tenuitatem, cum cogito hunc ipsum Timaeum Ruhnkenio scriptorem videri librorum duodeseptuaginta, quos inscripsit συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν. Hinc suspicio oritur Timaeum idem esse passum, quod veteres lexicographi omnes, eum mutilum et lacerum ad nostra tempora pervenisse. Adest huius rei leve vestigium. Photius recepit Timaei glossas tantum non omnes, plerumque verbis iisdem, imo iisdem interdum vitiis, quibus ad nos pervenerunt in unico Codice, sed pauci quidam loci faciunt, ut credam eum usurpasse Timaei Codicem non multo quidem, sed paulo tamen pleniorem. Sed ordine de hac quaestione videamus.

Primum demonstrandum est Photium descripsisse Timaeum, et haec quidem res paucis potest transigi, nam manifesta est. Inspice v. c. illas glossas Photii: νώ· ἡμεῖς: — νωειν· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί. Merae tenebrae, donec in tempore memineris haec ab homine non acutissimo transscripta esse e Timaeo: νώ· ἡμεῖς. — νῶν· ἡμῖν. — ξεναγοί· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδόν. Codex quo Photius utebatur, vitiis scatebat; hinc apud eum corruptelae θραύματα pro θαύματα, θύματα pro θυήματα, κύρρη pro κύρβις, ποίθιοι pro πύθιοι, σφιγανόν pro σφεδανόν, aliae. Multae quoque corruptelae longe antiquiores sunt, nam eaedem sunt in Timaeo ipso. Noli dubitare, ubi opus sit eadem opera emendare Photium et Timaeum, nam recepta

scriptura videtur quidem niti duorum testimonio, sed revera unicus sponsor est. Timaeus interpretatur *πατρούχου παρθένου*. Photius approbat. Tamen verum est *παμούχου*. Uterque interpretatur *σκιωρῖται*, sed reponendum est *σκιρῖται*. Timaeus docet quid sit *κνάφος*· instrumentum *δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν*· quod Bastius invenit *ἐκτείνουσιν*, id redde Photio quoque, qui socius erroris est. Raro Photius solus servavit emendatam scripturam; non novi exemplum luculentius quam glossam *οὐκ ἄλλως πονεῖται*, sine qua Timaeus quid vellet quum scribit *οὐκ ἄλλως προνοεῖ*, omnino non intelligeremus. Vide quoque apud utrumque glossam *παλιναίρετα*. Hanc ita scribit Ruhnkenius: *παλιναίρετα· φευκτά, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα*. Photii Codex habet *π· φ. ἔκκλιτα· τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ αἱρέσει* — *σ. δ. καὶ παλςπά* ex librarii ut videtur emendatione. E prima scriptura restat *πα̇λι.α̇.* i. e. *πάλιναὐ* ut putat Dobraeus, i. e. *πάλιν αὐτά*, unde Porsonus praeeunte Toupio *παλαιὰ* fecit, Dobraeus *παλαιὰ Πλάτων*, Hemsterhusius *παλίνσυτα*· rem acu tetigit G. Dindorfius qui scribit *παλίνλυτα* vel *παλίλλυτα* in Thes. VI. 90 C. Praeterea Dobraeus scribit *προσάντη, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει π. ἑ.* Unum addam locum, ubi vera scriptura e Timaeo repetenda est. Legitur apud Photium; *τερατίαι· ψευδολογίαι· οἱ θαυμαςὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες*, sed excidit lemma *τερατολόγοι* et duo prima verba *διττογραφία* sunt praecedentis glossae, nihil aliud. Ceterum Timaeus non multum debet Photii editoribus; pauca quaedam Dobraeus dedit in Adversariis et ad calcem Photii, pauciora Porsonus, cuius unam emendationem notabo quia latet in Photio, nempe in glossa *παιανίσαι*· praeiverat tamen Ruhnkenius.

Unum si notavero Photium usurpasse Timaei Codicem interpolatum, h. e. in quo iam insertae essent illae glossae Herodoteae, aliae, quae ad Platonem non pertinent, de quibus Ruhnkenius in praefatione dixit, pergam dare exempla quaedam quibus efficio quod initio dixi Timaei lexicon olim fuisse paulo plenius quam nunc est. Photii glossa est *Ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολαμμένοι ἢ ἀνάκωλοι. Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν*

ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Xenophontis locus legitur in Anab. VII. 4. 4, sed ab Etymologo qui Photii Codice usus est haud paulo emendatiore quam noster est, ut infra dicam, accipe ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολαμμένοι, quod Ruhnkenius iam vidit. Quid autem Timaeus? Nihil nisi haec: ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι. Timaeus κατόπιν· μετὰ ταῦτα, Photius addit: ἢ μεταξύ. Photius habet μεταλαγχάνειν· μετέχειν ἢ ἀφυσερεῖν· ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου. Timaeus omittit μετέχειν. Et emendandum est καιροῦ pro κλήρου. Timaeus: πλέθρον· ἕκτον μέρος σαδίου. Photius addit ὅπερ ἐσὶ πήχεων ξη'. ὅλον γὰρ τὸ σάδιόν ἐσι τετρακοσίων. Timaeus: Τέμπη· μεταξὺ ὀρῶν σενότητες· rectius Photius: τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον σενά· καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι σενώταται διεκβολαί. Timaeus: φθόη· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Apparet Photii lectionem sinceriorem esse: φθόη· φθίσις ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Sunt pauca quaedam alia ad hunc modum exempla, plurima tamen ubi apud Photium glossae ad breviorem formam redactae sunt, cuius rei prorsus est inutile cumulare exempla. Similia conficies e collatione Timaei et Scholiastae; sed utilius erit monere Timaei doctrinam quantulamcunque ex optimis copiis fluxisse. Ad hoc probandum compone cum Harpocratione glossas θόλος et Κεραμεικός, cum Aelio Dionysio apud Photium glossam ὑπάγειν εἰς δίκην, denique cum Schol. Arist. Nub. 45 qui e Didymo profecit, glossam σέμφυλα. Hinc fit ut interdum aliunde possit suppleri, quia alios exscripsit, cuius fragmenta alibi plenius leguntur. Interpretatur πομπή· ἀπόπεμψις· excidit quod apud Photium additur σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοινῶς, quod quid sit non expedies nisi inspecto Eustath. p. 762. 6, qui πομπή· ἡ θρίαμβος ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ, i. e. *processionem*. Idem usu venit in glossa σφενδόνη quae e Suida supplenda est, et in paucis aliis.

Nihil restat praeter illud, Timaeum eadem ratione receptum esse in lexicon Bachmanni, et possumus Platonis ridiculum interpretem de manibus deponere, sed antea tamen videbo an aliquid supersit quod operae pretium sit adnotare. Statim ab initio offendor in praefatione ad Gentianum, in qua Timaeus scribit se selegisse τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα. At Atticae

dialecto perpetuo opponitur ἡ συνήθεια, h. e. consuetudo recentiorum Graeculorum, et absurdum est ex Attico scriptore seligere quae dicta sunt secundum consuetudinem Atticam, nam nihil prorsus scripsit Plato quod non sit Atticum. Sed illud eximie Atticum videbatur, quod abhorreret ab usu eorum qui post vixerunt; hoc notabant, ne quis in loquendo vel scribendo erraret. Hinc si qua locutio Attica dicatur ab Atticistis, sequitur aliter dixisse sequiores. Itaque addunt in interpretatione Attici vocabuli vulgare nomen ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ est. Neque igitur Timaeus selegit quae dicta essent κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν, sed τὰ παρὰ τὴν συνήθειαν Ἀττικῶς εἰρημένα, quibus subjungit: οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείοις.

Ad vocem βέβηλος Ruhnkenius laudat e Symposio p. 218 B.: οἱ δ' οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐσὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Qui novit artem Platonis, mecum probabit πύλας παμμεγάλας, quod vocabulum usurpat Phaed. 109 A. Et ista composita frequentia sunt apud eum: πάμμαχος, παγχάλεπος, πάγκαλος, πάμπολυς, πάγκακος, πάνδεινος aliaque multa. Discrimen non aliunde melius apparere poterit quam e Philebo p. 27 E. ubi quaeritur de voluptate an πανάγαθον sit et de dolore an sit πάγκακον. Scribe πάνυ ἀγαθόν et πάνυ κακόν et senties quam hoc sit absonum. Addam locum e Theaeteto p. 194 E., ubi Platoni Homerus est ὁ πάντα σοφὸς ποιητής, sed veram lectionem accipe a Scholiasta qui τὸ δὲ πάνσοφος, inquit, εἰωθυῖα τοῦ Σωκράτους εἰρωνεία. Omnibus praeivit Homerus qui in Odyss. γ. 6 ταύρους vocavit παμμέλανας.

Vitium est in Timaeo v. ἐξοσρακισμός, in quo narrat: Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκασος ὄσρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον. Quod conjeceram legendum esse δέκα εἰσόδους, id nunc video confirmatum a Schol. Arist. Eq. 855.

In glossa ὀκρίβας hucusque διττογραφία viros doctos ludificata est. Legitur: — λέγει γοῦν τις· λογεῖόν ἐσι πῆξις ἐσορεσμένη ξύλων κτἑ. At verba λέγει γοῦν τις librarii sunt, qui cum Codicem quem describeret male legisset, postea addidit veram lectionem: λογεῖόν ἐσι. Neque igitur Timaeus veterem

grammaticum laudat sententiae suae astipulatorem, quae Ruhnkenii sententia est.

Pag. 220 Timaeus explicat quid sit πόπανα. Respicit Plat. Rep. V. 455 C., ubi Scholiasta: ποπάνων· πλακουντίων πλατέων καὶ λεπτῶν καὶ περιφερῶν· ἔψημα δ' ἐξὶν ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ. Si mecum nescis quid sit ἐραῖον, probabis σίραιον, cf. Paus. apud Eust. p. 1385. 13.

Sed satis de hoc argumento. Addo me in Photio delevisse glossas e Timaeo descriptas; peperci vero iis quae tantillum exhibent quod apud eum deest.

§ 14.

De glossis Homericis.

Videndum est nunc de glossis Homericis, quas quia nil quidquam habent commune cum vetustis lexicis rhetoricis et Platonicis, quorum causa suscepimus Photium tractare, separatim exscripsi et sedem assignabo in Appendice. Qui harum adnotationum seriem inspexerit, quod nunc commodissime facere poterit, statim deprehendet nihil iis contineri, quod pertineat ad Homeri carmina melius constituenda; omnes exiliter scriptae sunt et facile senties eas contractas esse ex opere quodam maiore, quo vocabula epica percenserentur, quae e communi hominum consuetudine evanuissent. Non est arduum negotium agnoscere glossas quae huc pertinent, nam Poeta tot habet sibi propria et remota ab Atticorum dictione, ut plerumque liquido constet, etiam in simplicissima observatione, quis Homeri locus intelligatur. Accedit Apollonius qui in Lexico saepe eadem tradit sed doctius ornat. Praeterea Hesychius habet glossas homericas multo quidem plures quam Photius, de quibus rectissime retulit M. Schmidtius in Quaestionibus Hesychianis, sed plurimae tamen glossae leguntur apud utrumque lexicographum verbis prorsus iisdem, praeterquam quod Photius admodum parcus est in exscribendis ipsis Homeri verbis, quae apud Hesychium haud raro adduntur, corrupta quidem, vix ut appareant, sed tantum non omnia feliciter sanata a Marco Musuro, cuius opera Hesychio

nusquam plus profuit, quam in istis monstris procurandis, quae nemo expedire potuisset, nisi ipsi loci exstarent, unde singula manarint. Hos omnes, Apollonium dico, Hesychium, Photium, ex eodem fonte sua derivare, liquido constat, quia haud raro corruptelas easdem fideli concordia repraesentant, ita ut ad maculas eluendas ipso Homero opus sit et lexicographi nullam inter se mutuam operam praestare possint. Res certa esset et manifesta, etiamsi unicum tantum exemplum afferri posset, sed sunt huius generis multo plura, vide quae dicam ad glossas *λήθην κυνῶν*, *ξυνοθόκος*, alias. Imprimis luculentum est quod Apollonius habet *ϛρεύεσθαι*, pro quo Hesychius habet *ἠδηθαϛρεύεσθαι*, *θαϛρεύεσθαι* et *δηματρεύεσθαι*, Photius *θηραϛεύεσθαι*· quae omnia referenda sunt ad Hom. Iliad. *ο*. 512: *ἢ δηθὰ ϛρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι*. Varias lectiones quibus quis utatur ad Homeri textum melius constituendum, Photio contineri non credo, modo excipias quae dicam ad vocabula *ϛαυρωτῆρσι* et *τίοντες*. Itidem in lexico Bachmanni tres glossae sunt quas cum Homero comparaverim ad antiquam lectionem eruendam: *βαθυπέπλων* cum Iliad. *σ*. 122, *δυσκλεές* c. Iliad. *β*. 115 et *ἐκτὸς ἰόντας* cum Iliad. *δ*. 151.

Si quaeris unde omnes istae glossae desumtae sint, respondeo ex lexico quodam quod Apionis et Heliodori esse ferebatur. Hinc multa decerpsit Apollonius, quo factum est ut saepe Hesychius, aliquando etiam Photius plura habeant, licet plerumque Apollonius plura servaverit. Hesychium idem glossarium usurpasse demonstravit M. Schmidtius, qui in nulla Quaestionum Hesychianarum parte felicior fuit; illinc quoque patet sua derivasse Photium. Apionis quater meminit, Heliodori bis, Apollonii semel. Ne autem credas Apollonium unicum in hisce Photii fontem fuisse, illud obstat quod dixi, hunc aliquoties plura habere. Itaque Apion ut hoc utar a Photio laudatur in voce *ἀάπτους*, quamquam Apollonius in voce eius non meminit. Neque tamen probari potest, quod facile quis possit suspicari, Apollonium ipsum ab Epitomatore quodam contractum fuisse postquam Hesychius et Photius eius opus in lexica sua retulissent, nam Apollonius et Hesychius saepe accuratissime conveniunt et utuntur verbis prorsus iisdem, quamquam hoc minime negaverim Apollonii lexicon olim plenius fuisse, nam hodie non

comparent observationes quas Etymologus ex eo laudat v. *αἰζηός*, *ἄλεισον*, *νήφω*.

Sed cave credas glossas homericas, etiam illas quae paulo uberiores sunt, quodammodo referre colorem celebris illius Apionis, qui Romae vixit sub Tiberio et Caio Caesare, adversus quem Flavius Josephus scripsit, quique propter interpretandi poetae artem, ut Seneca scribit, tota Graecia circumlatus fuit, cf. Wolf. Proll. ad Hom. p. XXII et Valck. in Dissert. de Scholiis in Hom. p. 148. Noli dubitare hunc doctius scripsisse, ut illis temporibus ista fama dignus esse iudicaretur; sed recentiores eius nomine abutebantur, quod cum ipso Aristarcho conjungebant, ut Hesychius fecit in Lexici Inscriptione, et Apionis esse mentiebantur exilia excerpta quae e veterum grammaticorum scholis ad seros posteros pervenissent. Celebri Apionis nomine commendationem quaerebant operibus nullius doctrinae, cuius rei exemplo est glossarium Homericum puerile et prorsus inutile, quod legitur post Etymologicum Gudianum p. 601 Stürz. Pari modo dixerim pueros nostros terere exiguos libellos ad puerilem captum accommodatos, quibus editores titulum dederunt epitomen Buffonis vel Humboldtii, quamquam nihil in iis restet quod Buffone vel Humboldtio dignum sit. Aliud exemplum in Eustathio est, qui usurpavit commentarios Apionis et Heliodori, quos Lehrsius in libro de Aristarchi studiis luculenter probavit conflatos fuisse ex Herodiani libro *περὶ Ἰλιακῆς προσῳδίας*. Heliodorus autem quis fuerit ignoratur; quin et ambigitur de nominis forma, nam alibi haud raro et semper ni fallor apud Eustathium Herodorus nominatur. Eustathium tamen Codicis vitio deceptum fuisse suspicor et malim eum Heliodorum vocare, non adeo quia demonstrari posse puto hunc eundem esse quem Horatius Graecorum longe doctissimum dixerit, sed quia haec nominis forma paulo crebrior est et bis terve abiit in *Διόδωρος*. Fuisse autem grammaticum satis antiquum et fere aequalem Apionis, credibile est, quia nomen eius cum Apione frequenter conjungitur. Neque tamen Apion et Heliodorus conjunctis viribus usi esse videntur in Homero interpretando, — saepe enim alteruter laudatur et haud raro dissentiunt, — sed quia utriusque operis similis erat ratio, nescio quis e duobus commentariis excerpendo et conjungendo fecit unum. Huius

operis epitomen usurparunt Photius et Apollonius, quem Villoisono non credam magistrum fuisse Apionis, qui e discipuli operibus sua fecerit quae maxime probaret, sed grammaticum quemdam qui diu post vixerit. Neque propterea fidem detraxerim Suidae qui docet Apionem Apollonio usum fuisse magistro Archibii filio, nam nihil impedit quominus credamus alium quemdam assumsisse Apollonii nomen, eodem iure vel si mavis eadem injuria, qua ineptus scriptor de vocum differentiis, impudenter mentitur se esse Ammonium. Quis credat aequales Ammonii, qui Aristarchi discipulus fuit eique successit, vel Apollonii, quem Apionis magistrum fuisse vidimus, tam puerilia et ieiuna ferre potuisse?

Sed videamus an apud alios aliquid lateat, quo ea quae supra magis suspicatus sum quam argumentis declaravi, corroborentur. In Scholiis Homericis Apion et Heliodorus aliquoties laudantur, sed opus fuit persimile illis commentariis quibus Apollonius usus est, nam Schol. Iliad. γ. 448 convenit cum Apollonio v. τρητοῖσι, Schol. Iliad. ν. 564 cum Photio v. σκῶλον, Schol. Iliad. δ. 457 confer cum Hes. v. ἱπποκορυσταί, nec dissimilis ratio fuit in Scholiis ad Odysseam, nam quod legitur Schol. Iliad. ξ. 216 convenit cum Schol. Odyss. θ. 288. Hinc minime mirum est Apionem et Heliodorum γλωσσογράφους vocari in Schol. Iliad. ο. 324. Parum confert ad hanc quaestionem Magnus Etymologus, qui tum quaedam habet e Photio ipso, qua de re infra dicam, cf. v. πείρινθος et σφάραγον, tum quaedam habet sibi peculiaria, quae eius testimonio nunc primum cognoscimus Apionis esse, quorum exemplum est quae exscripsit v. ἄσασθαι.

Sed alia via est qua cognoscamus quae, missis recentiorum excerptis et quisquiliis, revera Apionis sint. Scilicet Eustathius Apionem et Heliodorum laudare non solet extra Iliadem; facile credimus, nam liber quem illorum grammaticorum esse existimabat, maximam partem conflatus erat ex Herodiani commentario περὶ Ἰλιακῆς προσῳδίας neque attingebat Odysseam. Hinc ad Odysseam Heliodorum nunquam laudat, Apionem bis, nempe p. 1597. 5, quem locum legens memineris Athen. p. 16 F et p. 1509. 31, ubi ita disputat: Ἀπίων κατασκευάζει τὴν περὶ Κάνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω κληθῆναι (nempe Ἡλύσιον)

παρὰ τὴν τοῦ Νείλου ἰλύν, ἣν πολλὴν καταφέρων ἐκεῖνος προσέχωσε τὴν κάτω χώραν καθ' Ἡρόδοτον πᾶσαν, πάλαι ποτὲ πέλαγος οὖσαν, ὡς δῆλόν φησιν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων κογχυλίων καὶ λεπαδίων, ὡς καὶ περὶ Μέμφιν. Καὶ σκοπητέον εἰ μὴ ὁ τοιοῦτος τοῦ Ἀπίωνος λόγος διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει τὴν τοῦ Ἠλύσιον ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τῆς ἰλύος. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τίθησιν, οὐ τὰ πρὸς Ὠκεανόν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσσῃ, καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπών· ἐσὶν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός, διὸ καὶ Μενελαΐτης νομὸς ἐκεῖ, ὡς τῆς τοιαύτης γῆς ὑπὸ Μενελάῳ ποτὲ γενομένης. Vide haec nunc multo breviora in Schol. Odyss. δ. 565 et compone Photii glossam Ἠλύσιον. Ibi ex Apione nil quidquam servatum est praeter hoc, fuisse quosdam qui Elysium in Aegypto collocarent. Viden nunc quantum intersit inter Apionem et inanes glossas homericas quas debemus Photii amanuensi? Rectene Apion disputaverit nec ne, nunc non quaero, sed ideo tantum protuli ut cognosceretur qua ratione versatus fuerit in Homero interpretando. Qui hoc argumentum ulterius persecuturus est, conferet praeterea Eustath. p. 47. 12; 157. 4; 474. 38; 922. 50; 1005. 63; 1043. 47, et ubi Apion laudatur sine collega p. 757. 24 et 763. 9, alios fortasse locos, sed praecipui sunt quos dixi. Memorabile praeterea est fragmentum in Scholiis in Grammaticam Dionysii Thracis, ubi de literarum elementis et alia quaedam haud incuriose perscripta sunt et hoc: ὡς δὲ Ἡλιόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῶν στοιχείων ὅτι πλεῖσοι κτέ, quibuscum operae pretium est comparare quae Josephus contra Apionem disputat I. 2. p. 439. Finem faciam in indicando Athenaei loco p. 501 D, unde patet Apionis et Heliodori studium non circumscriptum fuisse Homeri carminibus, sed eos comoediam quoque Atticam attigisse. Quaedam invenies quoque, quae huc faciunt, in Villoisoni Praefatione ad Apollonium, sed suspicor virum doctissimum de nonnullis aliter iudicaturum fuisse, si Veneta Scholia, cum illa scriberet, jam cognovisset.

§ 15.

De glossis sacris.

De glossis sacris quid theologi sentiant nescio, sed mihi

certe perexigui pretii videntur et bonas horas ubivis melius collocari existimo, quam in istis quisquiliis colligendis et emendandis. Photio tamen ut prodessem et philologis qui Photio utuntur ad sinceram Graecitatem cognoscendam, improbum laborem suscepi et sedulo operam dedi ut sacrarum quoque glossarum originem explanarem. Scilicet cum veteres Lexicographi, quod saepe vidimus, singula vocabula quae interpretarentur, referre solerent ad certum quendam scriptoris locum, sequitur nos utiliter adhibere posse veteres illas λέξεις ad Graecorum scriptorum emendationem, sed requiri ut sciamus quo quaeque adnotatio referatur. Hanc autem provinciam ut perite administremus, in Photio imprimis opus est ut deleantur glossae sacrae. Liquido constat Photium, ut omittam paucas glossas interpolatas, usum fuisse fontibus iis quos dixi; egregia contulit ad Atticae dialecti cognitionem; ipse scienter tractatus meritam gratiam referet et efficiet ut multi grammatici rectius intelligantur; sed inanis erit opera nostra, nisi notatis glossis sacris, irrepticiis et ineptis, qua Atticae dialecti ratio non monstratur sed pessumdatur. Sequitur ut dicam quibus indiciis istiusmodi glossae deprehendi possint. Primum opus est opinor ut vocabulum in Sacra Scriptura legatur, sive in vulgata LXX virorum versione, sive in alia. Nonnullarum glossarum origo per se patet; certe nullum dubium est quin apud Photium sacrae sint glossae μαζουρώθ, μαμωνᾶς, μαναά, σαβέκ, σεραφίμ, σικέρα, aliae. Tum observabis omnes glossas sacras exiliter scriptas esse et nulla doctrina commendari. Vocabula rariora facile agnoscuntur, imprimis si laudantur eadem forma, quae in Sacro Codice prostat, quamquam hoc quidem non perpetuum est, nam haud raro librariorum maxime incuria forma diversa est, etiamsi de origine nulla sit dubitatio, cf. Phot. gl. Sacr. εὐπερίσατον et in lex. Bachm. κολαβρισθείη, alias. Sed facile est sedem assignare glossis quales hae sunt: ἐφοδευσάτωσαν, ἠκαιρεῖσθε, ἰσακίω, καταβραβευέτω, καταφοφισώμεθα, ψώχοντες, cet. Imprimis res luculenta est, si glossa eiusmodi est ut ad certum in Sacro Codice locum unice sit accommodata, sive quia plura verba laudantur ut κατὰ πρόσκλισιν, ὅπλα φωτός, προφυλακὴ τῷ Κυρίῳ, sive quia ipse Codex Sacer corruptus est ut in glossis θίβη et καθίξεσθε, sive quia explicatio ex ipsa loci

peculiari ratione ducta est, uti quum θριαμβεύσας dicitur significare δημοσιεύσας, vel κεκραιπαληκώς, quod comoediae potius dederis, per εὐφραμμένος exponitur, vel κοδράντης videtur esse τὸ πᾶν. Accedit aliud argumentum e diligenti collatione Photii cum aliis. Qui primus nominandus est Hesychius, glossas Sacras interpretatur multo plures quam Photius, et utilis est opera Joh. Chr. Gottl. Ernesti, qui separatim edidit Hesychii et Suidae glossas sacras, quas aut ipse aut alii ante eum invenerant. Verum in Ernesto culpandum est, eum tum excerpsisse permultas glossas de quarum origine non satis constaret, tum quasdam omisisse, quas certo argumento comperi ad Sacram Scripturam referendas esse. Caruit enim optimo certissimoque praesidio, quod Pluygersii liberalitati debeo, qui humanissime concessit usum Codicis Vossiani Cyrilli Lexici. Norunt viri docti ad calcem illius lexici adscriptas esse multas glossas Sacras, relatas ad singulos Sacri Codicis libros. Quae pertinent ad Novum Foedus, edidit Albertus, ceteras contemnens, opinor quia nihil conferunt ad melius constituendam versionem LXX virorum: quasi vero eas quas edidit melioris frugis essent. Sed mihi ille Cyrilli Codex utilissimus fuit, nam haud raro ex eo didici originem glossarum, quas nemo hucusque certo argumento suspicatus fuerat sacras esse. Quis Cyrillo non inspecto illuc referet glossas παραβολή, παρώτρυναν, πειρατῶν, πεφρυγμένα, πυθόμενος, σκυτάλη, συνεχόμενος, τίσομαι vel in Bachmanni lexico διικνούμενος et ᾤμην? Prorsus nihil docemur illis ineptiis, sed consequimur id quod non contemnendum est, ne quis putet aliquid boni latere quod ignoremus. Suidae lexicon in hac parte interpretationis prorsus est inutile; constat enim eum solitum fuisse adscribere glossis quas undecumque collegerat, eos locos in quos forte incidisset. Hinc subinde quasi in tenebris collimans verum vidit et addidit eum ipsum locum quem debebat, sed saepius aberravit. Omnino tenendum est in glossarum indagatione nil quidquam interesse quo quamque observationem Suidas referat; et miror Ernestum dubitasse, cum ipse animadvertat saepe apud Suidam locum quem afferat cum interpretatione non convenire. Atque hinc factum est ut multae glossae Ernesto sacrae sint, quae quovis alio pertineant. Deinde observandum est saepe in glossis Sacris pro interpreta-

mento poni ipsum verbum quod in altera sententiae parte legitur, in qua Hebraeorum more idem dicitur sed alio modo. Hinc θραῦσις dicitur esse ὀργή, παραζηλῶ explicatur per παροξύνω, ἀποσκορακίζει et διώκει componuntur, ἐλυμήνατο et κατενεμήσατο, alia. Denique Photius alibi veterum Graecorum usum interpretatur; facile igitur deprehenditur ubi vocabula affert vel minime Attica vel significatione aliena ab Atticorum consuetudine, ut ἐτελέσθησαν, εὐιλατεύειν, εὐλόγησεν, ἠλισγημένος, alia. Ceterum e Photii praefatione discimus eius amanuensem iam addidisse glossas illas sacras: noto ne quis putet eas postea fuisse insertas, quod in Hesychio factum esse comperimus.

Versatus sum in hoc argumento diligentissime, quia intelligebam necesse esse ad Photii plenam intelligentiam. Itaque postquam contuleram Hesychium et glossarium post Cyrillum, Photium cum Sacra Scriptura comparavi. Quas glossas liquido constabat sacras esse, eas relegavi in Appendicem, quem pauci ut opinor inspicient; eas de quibus vel minima dubitatio erat, religioni duxi sede movere et de iis dicam ad Photium ipsum, nam malui profanis glossis paucas fortasse sacras admiscere, quam iudicii errore profanas relegare in locum indecorum. Sicubi Hesychius cum fructu aliquo vel minimo comparari poterat, adnotavi; alias neglexi consensum memorare.

§ 16.

De glossis quibusdam interpolatis.

Sacris glossis alias adnectere potuissem, quae e Philone, Flavio Josepho, Dionysio Areopagita, Cyrillo Alexandrino, Gregorio Nazianzeno et Johanne Chrysostomo desumtae esse videntur, sed rem integram relinquere malo iis qui eam literarum partem sibi sumsere illustrandam: hoc tamen video illas glossas non admodum magno numero esse; et certe non plena manu satisfecit Photius iis quae in praefatione professus erat, se collegisse τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι λέξεις δέονται σαφηνείας. Sed ne nostra disputatio ab hac parte manca sit, quaedam nunc adnotabo de glossis in Photio adventiciis, illas volo quas video non fluxisse ex iis fontibus quos supra recensui,

initio capto a glossa ἤγαλλεν, in qua, laudato Dionis Cassii testimonio, additur: κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής, qui locus est in suo genere unicus. Paucae quaedam glossae sunt quae ad Dionem Cassium referendae sunt, nempe ἐσάλευε, ἤγαλλεν, ἠνδρώθησαν, ῥᾳσώνη et ϛάδιον, in quibus nominatim laudatur; in aliis eum agnoscere mihi videor, sed res non satis certa est. Semel eius nomen cum vitio ambulat, in glossa Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο· proverbium non secundum *Dionem* exponitur sed *Demonem*. Sed unde istae glossae sint et unde huc irrepserit Eunomius ὁ δυσσεβής, non invenio.

Sed simplicissimum erit sequi indicem scriptorum quos Photius laudat. Primus scriptor quem miraberis hic comparere, Aelianus est, ex quo laudatur υἷῶσαι cum derivato υἵωσις· ἡ δὲ χρῆσις, Photius inquit, παρ' Αἰλιανῷ πολλή. Equidem apud Aelianum vocabulum nusquam inveni. Uno praeterea loco respici videtur, nempe in glossa ῥυμβονᾶν. Vide quoque lex. rhet. Bekk. p. 321. 16.

Semel notatur Aristides rhetor a Boetho in glossa λινὸν λινῷ συνάπτεις. Sed verba ὅσα μὴ ἀπῆν τό γε ἀτρεμεῖν ex eodem desumta sunt, notante Abreschio. Sunt huius generis paucae admodum glossae in Photio, ut παρέλαβε τὴν πόλιν cet. quod est Demadis notissimum dictum et Lysiae fragmentum ῥᾷον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, qua glossa literarum ordo turbatur. Itidem loco non suo, nempe post Σᾶ positum est Pindari fragmentum: Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας δ' ἐν μεγάλοις ἔσομαι cet. Quocum compone itidem Pindari λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας et μεγάνορος πλούτου et μετῆλθε τὴν ἄλοχον. Hos tamen locos omnes Suidas habet, excepto primo quod laudavi Pindari fragmento, ut videas interpolationes admodum antiquas esse.

Semel laudatur Arrianus in v. παρὰ τούτου, quo minus dubites eidem reddere glossam περιπετῆ γενέσθαι.

Bis laudatur Democritus nempe in vv. ᾗ et μῶ. Sed sunt aliae quaedam Democrito reddendae, cuius glossas explicuit Callimachus, unde in Pamphili gazam fluxerunt. Hinc non miraberis apud Photium voces παράπηγμα et ῥερυθμῶσθαι, et aliae sunt ex aliis fortasse philosophis ut ἐχεμυθία, μετακόσμιον, cet.

Bis laudatur Herodianus in vv. ἀδὴν et θωρακείοις. Semel Dionysius Thrax v. πελανός. Semel Draco v. πάμπαν. Ceteros qui laudantur apud Photium grammatici, nihil attinet hic memorare ob ea quae in superioribus exposuimus. Boethus ut conjicio usurpavit Dionysium Thracem; de Herodiano et de Dracone, qui affertur in glossa quadam homerica unde illuc illati fuerint, non habeo dicere.

Bis laudatur a Photio Hierocles in vv. λέσχη et τέμνουσι Φάρμακον· ter in lexico Bachmanni in vv. διαλέγοιντο γυναιξί, διότι et ἐμποδών, quae postrema glossa ceteris apud Bachmannum doctior est. Quinquies Hieroclem laudat Suidas, nempe iis ipsis quinque locis quos laudavi. Quam vellem scire a quo haec Photius acceperit.

Quis Cassius Longinus fuerit, qui laudatur v. σέρφοι, frustra me quaesivisse fateor.

Libanius semel laudatur in Platonica glossa ἥκισα, quae a Scholiasta repetitur. Duos Boethos, patrem et filium, aequales fuisse Libanii, supra iam observavi. Ex hoc igitur loco Boethi aetas probabiliter constitui potest. Est in hoc Libanii loco vitium facili opera tollendum. Legitur: εἴ τιν' ἄλλον τρόπον ὃν ἥκισ' ὤφθη μετελθὼν ἐν τῷ ὁ ἐπὶ τῇ Φιάλῃ ἔμπορος. Praestat ut videtur c. Schol. Plat. Legg. X. 899 D. scribere ἐν τῷ βίῳ, sed quamquam locus valde obscurus sit, hoc tamen video pro ὤφθη reponendum esse ὠήθη.

Latent in Hesychio multae glossae, epicae praesertim, quas nuper M. Schmidtius demonstravit e carminibus Gregorii Nazianzeni petitas esse. Restant apud Photium quoque glossae aliquot e poeta quodam desumtae, sed vix credo eas e Gregorio esse. Alii igitur videant cui reddant glossas quales sunt ἐς ὀψιγόνους, εὐαγὴς κύκλος, εὔπρωρον, εὔπτορθον, εὐρησιέπεια, εὐρησιλόγος, ἔφορος, ζωαρκές, ζωοδότειρα, ζωροπόται, κατέρεψε, κατηρεφέα, κυκλοφορεῖται, λιφαιμεῖ, μαιόμενοι, ὀϊσούχου, ὀλβοδότης, ὀμβρήσαντος, ὀροφοιτῶνται, παλινοσήσας, παμμήτορα, πανδερκεῖς, πανόπης, περινοσοῦντας, περιφοιτῶνται, πολύθεσον, πολυσμαράγοιο, σκληραύχενας, ὑψιμέδοντες, ὑψιφοίτης, φαεσφόρους, cet.

Irrepsere quoque in Photium glossae quaedam Romanae ut κεντυρίων, πριμιλιγίων, πριμικήριος, ῥελατορία, σέδας, σήλεκτος,

σικάριοι. Vitiose editur μάγνον· Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Non est admodum difficile ad perspiciendum Romanam vocem *magnum* exponi μέγαν. Tum e Sophocle Photius attulit non μέγαν sed μάγον, quod non ex Ulysse excitavit sed ex Oed. Tyr. 387. Etymologiae studio parta est interpretatio τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα, cf. quoque Hes. v. μαγίδες. Suspicatus sum aliquando eandem corruptelam latere in Act. Apost. VIII. 9: λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν, ubi μάγον malim.

Denique notabo glossas quasdam tenues et inficetas, quarum nullus usus est, v. c. ἐφύμνιον, ἰσοευρής, μεθόριον, μεθόδιον, μετῴδιον, μεθύμνιον, παλινοδία, πληθοχόρος, alias, quas attuli ne quis boni aliquid subesse existimet. Sunt etiam aliae non minus manifestae.

§ 17.

De lexico Bachmanni.

Codex Seguerianus sive Coislinianus 345 continet praeter alia opuscula grammatica συναγωγὴν λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν. Huius lexici partem priorem, h. e. eam quae vocabula continet, quae ab litera A incipiunt, primus edidit Immanuel Bekkerus, cum iam antea ex excerptis Montefalconii et Ruhnkenii homines docti intelligere potuerant, quanta esset illius Codicis praestantia. Sed de ea parte quam Bekkerus edidit in Anecdotis mox separatim videbimus, nam multo uberius et doctius conscripta est iis quae sequuntur quaeque primus Bachmannus in Anecdotis publici iuris fecit. Hinc in sequentibus cum lexicon Bachmanni voco, excipio sextum lexicon Bekkeri, cuius causa diversa est. Equidem illud lexicon accurate cum Photio contuli et vidi nihil esse praeter excerpta. Sunt quaedam glossae interpolatae, non multae tamen, sed cetera omnia cum Photio conveniunt: unde sequitur e Bachmanni lexico suppleri quodammodo posse eam Photii partem quae in Codice Galeano deest. Sed in excerpendo grammaticus secutus est rationem prorsus mirabilem et ante hunc diem ni fallor inauditam, nam, si nos aliquid excerpimus, describimus

potiora, sed iste grammaticus omisit fere omnes glossas paulo longiores, taedio scribendi ut videtur, et retulit in suum opus non nisi glossas illas breviores, quarum est in Photio magna copia. Has descripsit ad verbum, ceteras paucissimis exceptis omnino non curavit. Res ut dixi mira est et incredibilis, sed unusquisque comprobare poterit exemplis non dico sexcentis sed aliquot millibus. Excidere permultae glossae e lexicis rhetoricis desumtae, quarum magna pars doctius conscripta est. Ex Harpocrationis Epitome fere nihil superest, e Timaeo pauca, sed exiles glossae homericae evasere; insunt sat multae glossae sacrae, Platonicae haud paucae. Interpolatae sunt aliquot glossae sacrae longiores, quales non leguntur in Photio; interpolatae sunt itidem glossae aliquot rhetoricae, ex Aeschine praesertim, quae non tantum apud Photium desunt sed etiam apud Suidam, sunt alia quaedam de quibus deinceps videbimns, sed imprimis rationem habebo eius lexici partis, quae in Photii Codice periit.

Primum notabo grammaticum fuisse usum Photii Codice, qui Galeano paulo emendatior erat. Hinc subinde ex eius excerptis praesidium peti potest ad Photii emendationem. Rem transigam paucis exemplis.

Legitur apud Photium *τέγος· ϛέγη ἢ ὑπερῷον, δωμάτιον, οἰκεια προσνοεῖν.* Suidas habet *οἰκία πρόσγειος*, quasi umquam *domos* vidisset *sublimes*, ut regia Solis erat. Veram lectionem servavit lexicon Bachmanni *οἰκία, πορνεῖον.* Paulo post exemplum habes in voce *τέλος* quam Photius affirmat et alia significare et *πρᾶξις.* Quod lex. Bachm. exhibet *τάξις*, id commendatur etiam aliorum testimoniis de quibus infra dicam. In glossa *ὄνοι κανθήλιοι* apud Photium periit interpretatio, quam pete e lexico Bachmanni. Idem lexicon ad glossam *πόσθων* addit auctoritatem Menandri *ἐν Ὑμνίδι.* Idem servavit emendatam lectionem in glossa *σοφίαν*, alibi.

Laudat Photius ut modo dixi hic illic Dionem Cassium; unde illae adnotationes manaverint ignoro: non sunt certe ex lexicis rhetoricis Dionysii et Pausaniae, qui ante vixerunt. Ex istis adnotationibus quasdam servavit Noster, quas alibi non haberemus, nisi Suidas itidem Photium compilasset. Exempla sunt *βύας ὤφθη, δοξασίας, ἐδημώθη, ἐδικαιώθησαν, ἐνθυμιζόμενοι* et *ὡς ἐπίπαν.*

Interpolatae sunt quaedam glossae quae ad Aeschinem pertinent, quae non tantum apud Photium desunt sed etiam apud Suidam. Observavi: ἐκκλήτευε e F. L. § 68, ἐμνήσθην e Tim. § 86, ἐπισκήψασθαι e Tim. § 130, ἐργολάβος e Ctes. § 55, ἠτιάσατο e Tim. § 86, κρωβύλος e Tim. § 64, λογισμός e Ctes. § 59, παρρησιάζεται e Tim. § 80, προφερεῖς e Tim. § 49, συνταξάμενος e Tim. § 102, συντεταγμένους e Ctes. § 97, τερατευόμενος e Tim. § 94 et F. L. § 49 et τηλία e Tim. § 55; quae glossae omnes ut dixi apud Suidam quoque desunt. Hoc addo vocabulum ἐκλείαντος quod ex Aeschine affertur, scribendum esse ἐκλέξαντος, referendum scilicet ad Tim. § 119. Conveniunt aliquoties Scholia e quibus ista descripta sunt, nempe in vv. ἐμνήσθην, ἐπισκήψασθαι, ἠτιάσατο, κρωβύλος, συνταξάμενος, τερατευόμενος et τηλία. Scripsit haec ut videtur Zosimus Ascalonita, idem certe qui potiorem partem composuit scholiorum in Demosthenem, quod Dindorfius ostendit in Praef. ad Schol. Aesch. In Photio Aeschines praeterquam in adventicia Epitome Harpocrationis rarissime laudatur.

Insunt quoque glossae sacrae longiores, cuiusmodi non leguntur apud Photium, qui verbum verbo interpretari solet, cf. δῆλοι, ἐφούθ, ἐν ἀτόμῳ. Huc quoque pertinet adnotatio de vocabulo ἐνδελεχισμός excerpta e Iohanne Chrysostomo, προῖκα e Gregorio et πιαλέοις quae extra seriem legitur, quo manifestius pateat locum interpolatum esse; et haec quidem glossa descripta est e Dionysio Areopagita.

Sicuti Photius glossas quasdam Romanas habet, sic noster grammaticus de suo addidit quid esset ῥεπουδιατεύειν.

Aliae glossae sunt, quas e Boetho habuit Photius, e Photio noster, ut εἰσαγγελία coll. c. Schol. Plat. Rep. VIII. 565 C; ἐκβακχευθείς coll. cum Schol. Rep. VIII. 561 A; ἐξ ὑπογύου coll. c. Schol. Menex. 235 C; ἐπιεικῶς coll. cum Schol. Rep. IV. 431 E; ἐπὶ κόρρης coll. c. Schol. Gorg. 508 D; ἐπιτωθάζων coll. c. Schol. Axioch. 364 B; εὐφήμει coll. cum Schol. Gorg. 469 A; κορύζων coll. c. Schol. Rep. I. 343 A; χαριεντιζόμενοι coll. cum Schol. Apolog. 24 C et Rep. IV. 436 D; denique ὡς ἔπος εἰπεῖν coll. c. Schol. Rep. I. 341 A. Aliae sunt quae apud Scholiastam desiderantur, ut χρυσῆν σειρήν, quae glossa desumta est e Theaet. 153 C.

Non miraberis in aliis glossis Thucydidem respici, v. c. in vocibus ἐπεί, ἐπιχειρητέα, χοῦς. Alibi explicantur Attici poetae, ut γοργωπὸν ἔδραν ex Eur. Rhes. 7, ἐπομνύμενον ex Arist. Plut. 725, εὐτειχεῖ πάγῳ ex Eur. Androm. 1010, λαίθαργος ex Arist. Eq. 1028, χειρόνιπτρα ex Aristophane cf. Athen. IX. 408 D, χειμάμυνα e Sophocle, cf. Eust. 1767. 41 vel ὡρακιάσας ex Arist. Pac. 702.

Pellucet fragmentum Pausaniae quod legitur apud Eust. p. 1453 18 in glossa δεύτερος πλοῦς. Coll. Scholiasta ad Plat. Phaed. 99 D docebit Pausaniam et Boethum proverbium eodem modo interpretatos fuisse. Ex Aelio Dionysio ap. Eust. p. 947. 26 est glossa δίκορσον, quae coniungenda est c. seq. gl. δικραές. Glossa δόνακες componenda est cum observatione Aelii Dionysii ap. Eust. p. 1165. 24. Δυσπέμφελος e Pausania fluxit, quem vide ap. Eust. p. 1065. 2. Ἐθάδες fortasse ex Aelio Dionysio ap. Eust. p. 1480. 12. Χρυσολαβές e rhetorico lexico quod Eust. laudat p. 1039. 26.

Notanda denique glossa ἐδεύετο· ἐνδεὴς ἐγένετο· ἐν ἑτέρῳ· ἐκορέννυτο, εὐφραίνετο, ἐβρέχετο. Illud ἐν ἑτέρῳ quomodo interpretandum sit, dubitari potest, cum iam Photius habeat v. ἰαμβύκη· — εἴρηται δ' ἐν ἑτέροις —. Ὀργεῶνες· πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀλλαχοῦ οὕτως —. Ὄχετλα· ὀχήματα· ἐν ἄλλῳ σχήματα. Compone Eust. p. 1282. 47 qui laudato Pausania pergit: ἀλλαχοῦ γράφεται οὕτω· ἐγκοτύλη παιδιά τις ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται. Alii haec aliter interpretabuntur. Vide quae dicemus § 20.

§ 18.

De sexto lexico Bekkeri.

Iam videamus de sexto lexico Bekkeri, de quo nuper disputavit M. Schmidtius in Annalibus Heidelbergensibus et in Quaestionibus Hesychianis. Cuius si rationes examinare potuissem, multum certe profecissem; sed Leidae in instructissima bibliotheca publica non est copia Annales Heidelbergenses inspiciendi. Librum tamen nactus sum sed per paucos dies, cum aliarum rerum satagerem, ita ut potiora quaedam excerpere licuerit, ar-

gumenta explorare non potuerim. Itaque minime contemnens acumen Schmidtianum, sed coactus ac prope invitus βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Statim ab initio notandus est Dobraei error, qui putabat nostrum lexicon totum relatum fuisse in Photii syllogen. Hoc quidem manifesto falsum est, nam Phrynichi cuius multa egregia in hoc libro insunt, in Photio partes nullae sunt. Neque nunc post amissam Galeani Codicis priorem partem, difficile est definire quae fuerint illa, quae Photius et Grammaticus Bekkeri communia habuerint. Exponam qua ratione mihi de hac re constare videatur.

Collector cui debemus συναγωγὴν λέξεων χρησίμων, in concinnandis observationibus, quas ipse profitetur se aliunde sumsisse, negotio suo ita functus est, ut etiam nunc liquido pelluceat duplex verborum series. Non mea haec observatio est, neque tamen viri docti qui hoc primum animadverterunt, rem mihi videntur bene expedivisse. Veluti cum appareret quae Bekkerus affert ex Eudemi lexico, cuius tria exemplaria sunt necdum edita, Parisiis, Vindobonae et Florentiae, ea omnia legi in priore serie nostrae Sylloges, nihil autem afferretur quod cum altera serie conveniret, hinc effecerunt viri quidam egregie docti illam collectionis partem ex Eudemo depromptam esse. Ipsum Eudemi lexicon neque ego vidi neque quisquam sedulo tractavit, uno fortasse excepto M. Schmidtio qui anno 1856 egit de Codice Vindobonensi, cuius libellus facile me fugisset nisi acceptum deberem humanissimi viri liberalitati. Osannus dicitur lexicon aliquando edere voluisse, sed res eventu caruit. Sed inspexi tamen excerpta quae Ruhnkenius, cum Parisiis degeret, sibi confecerat, et vidi Eudemi inanem opellam esse et tam exigui pretii ut nunquam adducar, ut credam Collectorem nostrum, cui tot tantaque bona et antiqua Grammaticorum scripta praesto essent, illum libellum adhibuisse, qui mihi multis saeculis post exaratus videtur. Quod autem convenit cum priore vocabulorum serie apud Nostrum, res facillima est ad explicandum. Scilicet prior illa series in Suida quoque sola exstat, posterior paucis exceptis non exstat. Hinc mihi videtur admodum verisimile Eudemi opus e Suida esse excerptum. Rem dirimet qui aliquando Eudemi Codices versabit; sed aut multum fallor, aut Eudemus

iste personatus — certe non fuit vetus rhetor Argivus — non dignus reperietur, qui totus edatur. Si M. Schmidtius, cuius iudicium plurimi facio, huc redibit, spero eum hoc mihi adsensurum esse. Nunc intelligo ante omnia mihi indicandum esse ex utra serie quaeque glossa desumta sit. Partim duce literarum ordine qui imprimis in priore serie satis commode decurrit, modo deleas excerpta ex Harpocratione postea addita, partim collatione Suidae qui cum priore serie tantum non ad verbum concinit, sed ex altera serie pauca habet, haec mihi videntur referri debere ad *alteram* seriem :

p. 322. 30.	Ἄβυδος.	— p. 323. 25.	ἀβούλητον.
» 326. 17.	Ἄγραυλος.	— » 327. 25.	ἀγοράν.
» 328. 9-20	ἀγῆλαι.		
» 333. 30.	ἀγαθοεργοί.	— » 340. 26.	ἄγχιμος.
» 342. 22.	ἀδαγμός.	— » 346. 20.	ἄδωρος χάρις.
» 347. 7.	ἀείνως.	— » 348. 9.	ἀέσαι.
» 348. 14.	ἄζα.	— » 349. 12.	ἀήσυρον.
» 350. 14.	ἀθέλδεται.	— » 352. 10.	ἀθυρόγλωσσος.
» 352. 15.	ἀθράνευτον.	— » 353. 17.	ἀθήρ.
» 360. 6.	αἰ αἴ.	— » 363. 8.	αἴτιον γενέσθαι.
» 367. 11.	ἀκμοθέτῳ.	— » 369. 28,	ἀκρατῆ.
» 370. 14.	ἄκακος.	— » 374. 3.	ἀκωδώνισον.
» 381. 20.	ἀλαζονεύεσθαι.	— » 386. 18.	ἀλφινία.
» 394. 6.	ἄνδρα.	— » 395. 5.	ἀνδριάντα.
» 400. 3.	ἀνείλιξιν.	— » 402. 3.	ἀνεσίαν.
» 409. 30.	ἀντιάτας.	— » 411. 20.	ἀνταία.
» 418. 6.	ἀπάλαμνον.	— » 418. 34.	ἀπαρτί.
» 420. 18.	ἀπείρονα.	— » 420. 25.	ἀπέκιξαν.
» 421. 3.	ἀπελεύθερος.	— » 421. 8.	ἀπεμύλλαινον.
» 422. 32.	ἀπεσιγάλωσεν.	— » 423. 6.	ἀπεσαλμένην.
» 426. 30.	ἀποβατῶν ἀγών.	— » 427. 4.	ἀποβροχθίσαι.
» 427. 20.	ἀποδακρύσας.	— » 427. 28.	ἀποδῦσαι.
» 428. 3.	ἀποθευσούμεθα.	— » 428. 6.	ἀποθριάσαι.
» 428. 16.	ἀποκείλαντες.	— » 428. 17.	ἀποκεῖσθαι.
» 429. 29.	ἀπόκινος.	— » 430. 4.	ἀποκτυπῆσαι.
» 430. 30.	ἀπόλειψις.	— » 431. 12.	ἀπολιταργίσαι.
» 431. 26.	ἀπόμακτρα	— » 432. 9.	ἀπομυξία.
» 435. 23.	ἀποσκευάσαι.	— » 436. 19.	ἀπόσα.

p. 438. 7. ἀποτριάξαι. — p. 438. 18. ἀποτυχίσαι.
» 439. 9. ἀποφηληκίσαι. — » 439. 10. ἀποφανῶσαι.
» 442. 13. ἄρασθαι. — » 443. 31. ἄρδηττος.
» 444. 13. Ἄρθμιος. — » 447. 28. ἀρτοσιτεῖν.
» 449. 26. ἀρχαιρεσιάζειν. — » 450. 20. ἀρχιτέκτων.
» 451. 10. ἀσελγές. — » 451. 19. ἄσεπτον.
» 451. 28. ἀσία. — » 452. 5. ἀσιάδος κρούματα.
» 452. 21. ἀσκάντης. — » 452. 29. ἀσκοβύλακον.
» 453. 8. ἀσπάζεσθαι. — » 453. 25. ἄσσιςα.
» 455. 17. ἀςαθμητότατον. — » 456. 10. ἀςυφίαν.
» 456. 27. ἀσφάλεια. — » 456. 29. ἀσφαλεςέρους.
» 457. 21. ἀσχέδωρος. — » 457. 25. ἀσώδης.
» 460. 27. ἀτραπίζειν.
» 461. 21. ἀτταγᾶς. — » 462. 4. ἀτυχεῖν.
» 464. 2. αὔληρον. — » 464. 7. αὖξις.
» 466. 30. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις. — » 468. 8. αὐτόχειρα.
» 469. 31. ἀφελές. — » 470. 14. ἀφείκατο.
» 470. 25. ἀφήκοντος. — » 470. 33. ἄφθα.
» 471. 6. ἀφίλητος. — » 471. 14. ἄφιππος.
» 472. 10. ἀφοδεῦσαι. — » 472. 25. ἀφρόδιτος.
» 473. 20. ἀχαρίςους. — » 474. 3. ἀχαρνώς.
» 475. 10. ἀχράς. — » 475. 18. ἄχρηςος.
» 475. 30. ἄψαυςον. — » 476. 1. ἀψεφές.

Quamquam de singulis glossis nil affirmaverim, in universum tamen satis constat ex utra serie depromtae sint. Fieri potest ut hic illic res paulo incertior sit atque singulae binaeve glossae loco motae esse videantur, sed exceptis glossis ex Harpocrationis Epitome ductis, quae in utraque serie inveniuntur, negligenter additae a librario qui literarum ordinem parum curabat et a voce Ἀλωπεκόννηςος usque ad ἀνδροληψία prae festinatione Harpocrationem non inspexit; itidemque deletis Timaei glossulis quarum similis causa est, cf. p. 553. 31: his igitur eiectis, invenies in priore serie literarum ordinem satis accurate esse servatum et paucissima in Suida desiderari. In altera serie quae paulo minus accurate κατὰ ςοιχεῖον scripta est, fere nihil est quod in Suida quoque legatur; sunt tamen pauca quaedam ibi lecta, ut p. 442. 13 — 443. 31. Restat iam ut videamus quem usum ista observatio habeat, sed primum laudanda est

ingeniosa conjectura M. Schmidtii, Methodium fuisse qui hoc lexicon conflaverit. Nititur praesertim duobis locis si recte memini. Alter est p. 445. 27: *ἁρμάτειον μέλος· εἴρηται εἰς τὸ ἐτυμολογικόν*, quocum comparat quae ex Methodio affert Etymologus Magnus ad interpretandum Eur. Or. 1379. Minus evidens, si quid iudico, est Schmidtii conjectura p. 455. 2: *ἀσρίχους· τοὺς ἀσραγάλους λέγουσιν ὡς ἀνωτέρω εἴρηται*, ubi reponit *ἐν ἑτέρῳ*. Nempe illud ipsum quid esset *ἄσριχος* grammaticus *modo* docuerat. Sed cf. p. 374. 22 *ἀλάσωρ* et Etym. M. p. 57. 25: *συμφωνεῖ δ' αὐτοῖς καὶ* Μεθόδιος *εἴς τινα* et alios locos.

Priusquam ad caetera pergo, non abs re erit monere praeter Harpocrationem et Timaeum, quorum doctrinam non requirimus, inesse praeterea nostro lexico permultas glossas homericas et aliquot scripturarias, utrasque ni fallor postea illatas; illas parvi facio, has vitiosa nuce non emerim. Istis igitur omnibus deletis, vel si mavis in unum locum congestis, videamus quae bona ceteris insint; quibus aestimandis viam monstravit Cobetus in decimo volumine Mnemosynes. Scilicet obvia sunt eximia quaedam fragmenta translata e rhetoricis lexicis Aelii Dionysii et Pausaniae. Verbo notabo exquisita exempla quae Cobetus attulit, cetera describam.

Itaque Cobetus cum nostro lexico et cum Suida composuit fragmenta quae Eustathius nominatim affert ex utroque rhetore, tum cognito et demonstrato more quem Dionysius in conscribendis doctis animadversionibus secutus est, alibi quoque apud Suidam et apud Nostrum ejusdem vestigia pellucere docuit. His usus est exemplis:

p. 322. 12	*ἄβρα*	coll.	cum	Eust.	1854. 16
» 323. 26	*ἀβυρτάκη*	»	»	»	1854. 26
» 324. 15	*ἄγνον*	»	»	»	1638. 11
» 325. 2	*ἄγγαρος*	»	»	»	1854. 28
» 360. 32	*αἴνειν*	»	»	»	801. 56
» 371. 1	*ἄκασκα*	»	»	»	668. 28
» 473. 32	*ἀχάνη*	»	»	»	1854. 9.

Videamus reliqua. Legitur p. 324. 16: *ἀγνοία· τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν*. In Suida locus casu deest. Cui adnotatio debeatur monstrabit Eustathius p. 1579. 26, ubi disputat de

forma ἀληθείην· οἱ γὰρ παλαιοὶ, inquit, Ἀττικοὶ κατ' Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας, διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. ἡ ἀγνοία γάρ, φησιν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία. Tum Aelius Dionysius laudarat sententiae auctorem ipsum Eratosthenem, cuius rei mentionem vide apud Photium v. εὐκλεία. Nota ex eodem fonte sua habere Choeroboscum in Anecd. Bekk. p. 1314. Bergkius in Aristophanis loco scribit ὦ πορνεία καὶ ἀναιδεία. Vide Piers. Moer. v. ἱερεία. Elmsl. Eur. Med. 608. Legitur ἀγνοία Soph. Trach. vs. 350, ἱερεία Eur. Bacch. vs. 1112. Legitima tamen forma est ἄγνοια, ἱέρεια, ἀναίδεια, cet.

Itidem apud Suidam casu deest quod legitur p. 324. 19: ἄγμα· σύντριμμα καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. De eo vocabulo Eustath. p. 1414. 28: εὕρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ὅτι ἄγμα οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. Paulo superius p. 1399. 58: Φησὶ καὶ Παυσανίας ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ἄγημα παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. — δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον, τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις κάταγμα, nempe vs. 695. Sed quis ἄγμα dixerit pro κάταγμα ignoro. Ex nostro loco conficio Pausaniae esse adnotationem de verbo ἄγειν p. 335. 23 sed ad eum locum infra redibo. Nunc satis est monere e Dionysio descriptum esse p. 327. 26: ἄγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἱππέων καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄρισον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, quod itidem Suidas habet.

Multiplex corruptela deturpat observationem p. 326. 24: Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας. Καὶ Ἀρτέμιδος Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ (229 C.)· ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. Κλείδημος ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰληθυῖα· τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται Ἑλικών· καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου· Καὶ ἐν τῷ

τετάρτῳ· εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. Vides Pherecratis locum mendosum esse. In Clidemo Ruhnkenius ad Tim. p. 223 pro Εἰληθυῖα reposuit Ὠρείθυια, caetera corrigenda reliquit *acutioribus:* itaque fuerunt qui hoc sibi dictum putarent et fecerunt emendandi periculum. Sed locus conclamatus est; hoc unum perspicere mihi videor in ἀγορὰν latere Ἄγραν. Est autem adnotatio Pausaniae, quod Ruhnkenius iam docuit coll. Eustath. p. 561. 37: ἔτι δὲ καὶ Ἀγροτέρα Ἄρτεμις ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ (Eq. 660), ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι κατὰ Παυσανίαν, ἀπὸ χωρίου πρὸς τῷ Ἰλισῷ, ᾧ κλῆσις Ἄγραι καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἤγετό φησι μυσήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Ex eodem Clidemi loco profecit Aelius Dionysius, cuius illud esse suspicor p. 334. 11: Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυσήρια ἄγεται· ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλῆρες ἀγρεύματος. Erat igitur haud procul ab Athenarum urbe trans Ilissum locus quidam editus Ἄγραι vel Ἄγρα dictus; olim nomen ei erat Ἑλικών. Hic celebrabantur minora Eleusinia, τὰ ἐν Ἄγρας dicta. Erat quoque nobile templum Dianae, quae hinc cognomen acceperat Ἄγρας vel Ἀγραίας. Erant denique arae Neptuni et Boreae. Vix plura elicias.

Quod legitur p. 327. 6: ἀγαθὸν δαίμονα· ὃν μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν ἔπινον, ex Aelio Dionysio est, cf. Eust. p. 1471. 32: ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος λεγόμενον τὸ μετ' ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. Quantum satis est de hoc argumento Athenaeus egit, sed vide nunc nostrum grammaticum p. 334. 4: ἀγαθοῦ πόματος· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρ' Ἀθηναίοις· τὴν δευτέραν γὰρ πόσιν οὕτως ἔλεγον. Corruptum locum qui Pausaniae videtur, non restitues nisi collato Suida: ἀγαθοῦ δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφοῦντες ἄκρατον καὶ τοῦτο λέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος, χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες Διὸς Σωτῆρος· καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν· καὶ ἐν Θήβαις δ' ἦν ἡρῷον ἀγαθοῦ δαίμονος.

Sequitur p. 331. 14: ἀγύρτης· ἐπαίτης, Φιλοκερδής· ἢ ὁ ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών· τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιιέναι καὶ περίνοσεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν. Pererudita est

Boethi adnotatio apud Photium v. περιαγειρόμενοι, de qua vide Ruhnk. Tim. p. 216 et 9. Cob. Mnem. XI. 388. Noster autem grammaticus sua habet ex Aelio Dionysio p. 1430. 57 Eust.: λέγεται δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα ἀγείρειν καὶ τὸ περιιέναι καὶ περινοσεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινί φησι τοιούτῳ, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ ἀγύρτης.

Quod legitur apud Eustathium p. 200. 1: ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται ταῦτα· ἀγανὸν τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηνές· ποτὲ δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπόν· ἐν ἑτέρῳ δὲ ὅτι ἐσὶ καὶ ἄγανον προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός· τραγικώτερον δέ φησι τὸ ὄνομα, ne punctum quidem temporis dubitabis qui intelligantur. Vide modo p. 335. 12: Ἄγανον· τὸ κατεαγός, ἢ πρώτη ὀξεῖα· καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα: – Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· (vs. 886)

ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν.

Κρατῖνος Χείρωσι·

μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βίος βροτοῖσιν
πρὸς τὰ νῦν ὃν εἶχον ἄνδρες
ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφίᾳ
βροτῶν περισσοκαλλεῖς.

Illud ἄγανον alibi non invenio et suspicor fere a Grammaticis nescio qua de causa fictum esse; alterum ἀγανόν satis notum est. Cratini fragmentum nondum sanatum est et vix fieri posse existimo ut quis poetae manum restituat: tot enim sunt quae a nitida Atticorum compositione recedant; nam ut taceam metrum ruere, quis post βροτοῖσιν requirit ὃν εἶχον ἄνδρες et iterum βροτῶν περισσοκαλλεῖς, quorum hoc ne intelligitur quidem? Et quid est σοφία ἡδύλογος? Praestat abstinere manus. Ceterum Codex habet ὁ πρὸ τοῦ βροτὸς βροτοῖσι et περισσοκαλεῖς, quae Bekkerus correxit.

Sequitur p. 337. 19: ἀγκαλιδαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων· ἀγκαλιδοφόροι δὲ οἱ αὐτοὶ φέροντες ἢ οἱ παῖδες οἱ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἀγκαλιδαγωγοῖς ὄνοις· λέγονται δὲ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι· εἰσὶ δ' ἀγκαλίδες αἱ τῶν Φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὅ ἐσιν ἀγκαλίσασθαι. Unde hoc sit disce ab Eustathio p. 1283. 42: ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Παυσανίαν τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου οὐκ αὐτὸν

φέρονται· τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν. Cf. Poll. VII. 109. Ex utriusque consensu colligo Pausaniam scripsisse ἀγκαλιδοφορεῖν non ἀγκαλιδηφορεῖν.

Pag. 339. 28: ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἐςὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις. Ipsa oratio prodit Aelium Dionysium et habemus disertum testimonium Eustathii p. 1944. 8. Rectissime observavit: recentiores dicebant ἀγριέλαιος, ἀγριάμπελος· veteres ἄγριος ἔλαιος, ἀγρία ἄμπελος ut ἡμέρα ἐλαία. Analogia late patet: pluribus haec omnia persecutus erat Dionysius, cf. Eust. p. 228. 38.

Brevis est adnotatio p. 348. 2: ἀείταν· τὸν ἑταῖρον· Ἀριςοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον. Hanc quoque scripturam Eust. p. 1500. 27 e rhetorico lexico affert, sed praestat ἀΐτης scribere, cui contrarium est εἰσπνήλης apud Lacedaemonios. Hinc noli intelligere Aristophanem poetam sed grammaticum.

Legitur p. 350. 1: ἀθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν· παραδειγμάτων δὲ πάντα μεςά: ~ ἄθρους· ἢ ἀφ' ὧν συνηγμένους ὁμοῦ ἢ ἀθρόως· λέγεται δὲ καὶ ἄθρους καὶ ἀθρόους. Paulo rectius in Suida εἰς ἓν ἅπαντας συνηγμένους, tum in superiore glossa malim μετ' ἐπισάσεως. Vide nunc Eustath. p. 1387. 5: ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς Φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους· οἷον ἄθρους ἐπελθὼν ὁ ςρατηγός, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ ςρατεύματι· καὶ Ἀριςοφάνης· ἐςῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.— δασύνεται δὲ Ἀττικῶς τὸ ἄθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν ὅ ἐςι περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. Agnovit Aelium Dionysium Cobetus, Mnem. X. 70. Scribendumne sit ἀθρεῖν non ἀθρεῖν dubito; certe apud Homerum scribitur Odyss. τ. 478: ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, neque in ista re Atticistis multum tribuo, quibus solemne est λεπτολογεῖν. Sic ut hoc utar comminiscuntur nescio quod discrimen inter ἀλύειν et ἀλύειν, cf. Eust. p. 1636. 26. Neque veteris admodum est grammatici doctrina de scribendo ἀθρεῖν, sed Ptolemaei Ascalonitae, inspice Eustathium ipsum; ubi Aelius Dionysius hoc argumentum attingit, utitur idoneis argumentis; verbi causa eo ipso Eustathii loco docet ἅμαξα Atticum esse non ἄμαξα· probat allato καθημαξευμένως. Vide eundem de verbo ἀνύτειν p. 411. 28 Bekk.

Pausaniae doctrinam vide apud Eust. p. 823. 26: αἴγλη· οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Παυσανίαν καὶ

θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφοὺς καὶ κυβευτικὸς βόλος. Plenius haec servata sunt a grammatico nostro p. 354. 15: αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή (Suidas add. Κρατῖνος), φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ (Suidas add. ὥς φησι Λεαγόρας) ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα. καὶ βόλος Φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον. καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. καὶ ὁ Ἀσκληπιός (Hes. Αἰγλάηρ Laconibus tribuit), καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο (Hes. add. Σοφοκλῆς Τηρεῖ). ἔνιοι δέ φασιν σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἁπλῶς ψελλίον. σημαίνει καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ (Hes. add. ἐν Βάκχαις). Hoc maxime exemplo disce quantae divitiae nobis perierint; in tota Graecitate vix quidquam superest ad Pausaniae doctrinam scriptorum testimoniis illustrandam.

Aelium Dionysium Eustathius laudat p. 1851. 24: Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι αἱμασιὰ τὸ ἀπὸ χαλίκων τειχίον, ἐπάγει· ἣν τινες καὶ ἅρπεζον ὡς καὶ Ἴωνες· δηλοῖ δέ φησι τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος. Intelligis igitur cui debeantur p. 356. 6: αἱμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον· κυρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται Φραγμοῖς ἣν τινες ἅρπεζον· καὶ οἱ Ἴωνες οὕτω χρῶνται· δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ (c. 180)· Φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον αἱμασιὰν καλοῦσιν. In media adnotatione aliquid turbatum est. Restituam: κυρίως δ' ἐπὶ τῶν ἠκανθωμένων λέγεται Φραγμῶν, quod Mehlerus conjecit, sed ipsa verba non praestiterim.

Legimus p. 363. 21: ἀκάμπιος δρόμος· ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος. Ad verbum convenit Pausanias apud Eust. p. 1328. 20, quocum compone Photii glossam κάμπιος δρόμος.

Lacera est observatio Aelii Dionysii apud Eust. p. 1647. 58, sed quid dixerit satis apparet: φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἀκέσριαν οὐκ ἠπήτριαν. Μένανδρος· ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον. καί· ἱμάτιον ἀκούμεθα· τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς φησὶ βάρβαρον, ubi vitium deprehendisse mihi videor in Menandri fragmento, nam ἐξακέσεσθαι sine controversia verum est. Ex eodem Dionysio Photius habet: ἠπήτην· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων· οὐδὲ ἠπήτριαν ἀλλ' ἀκέσριαν et multis saeculis ante Photium indidem Phrynichus transtulit quae habet Ecl. p. 32, ubi narrat Ari-

stophanem aliquando in parodia dixisse κόσκινον ἠπήσασθαι. Accedit nunc e nostro lexico p. 364. 15: ἀκεσαί· οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι· Ξενοφῶν· ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσαί. At in Cyropaedia I. 6. 16 hodie non ἀκεσαί legitur sed ἠπηταί, quae lectio optimorum librorum est; alii vel ῥαπταὶ vel ἀκεσαί in margine habent. Et ferri sane posset vocabulum Ionicum, sed Codicum dissensus facit ut verisimile sit Xenophontem usurpasse vocabulum, quod Atticistarum testimonio novimus Graeculis incognitum fuisse, qui ἠπήσασθαι dicebant et ἠπήτης et ἠπήτρια pro Atticis et genuinis ἀκέσασθαι, ἀκεσής et ἀκέσρια. Sed haud minimi momenti est quod nunc certo argumento evincitur, tempore Aelii Dionysii h. e. aliquot saeculis antequam antiquissimus qui hodie exstat Xenophontis Codex exaratus fuit, vulgatam lectionem fuisse ἀκεσαί. Ad nullam rem Atticistae utiliores sunt quam ad eiusmodi menda deprehendenda.

Habemus p. 371. 7: ἀκέανοι· τὰ ἐν τοῖς Φακοῖς σρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια. Convenit Aelius Dionysius apud Eust. p. 1528. 44 addens Pherecratis fragmentum: κυάμους Φακῆν (Meinekius ἀΦάκην) ζειὰς αἵρας ἀκεάνους. Agnosco metrum anapaesticum et locum libenter composuerim cum Eustath. p. 801. 56:

νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ πτίσσειν Φρύγειν ἀναβράττειν
αἶνειν ἀλέσαι μάξαι (πέψαι) τὸ τελευταῖον παραθεῖναι.

et Anecd. Bekk. p. 373. 25:

καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας.

Sed e qua fabula hi loci excerpti sint mihi non liquet.

Duplex est glossa p. 377. 11: ἀλιτήριοι· ἁμαρτωλοί· ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο· λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους· ἥρπαζον οὖν τινὲς ἀλούμενα τὰ ἄλευρα· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. — Καὶ ἄλλως· ἀλιτήριος δὲ λέγεται ὅτι λιμὸς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας τηροῦντες καὶ ἁρπάζοντες ἀλιτήριοι· παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης· ἐσὶ δὲ καὶ παράγωγος ἀπὸ τοῦ ἁλιτραίνειν ὅ ἐσιν ἁμαρτάνειν. Prior pars e Pausania excerpta est, altera ex Aelio Dionysio, quod nunc quidem constat non fide Eustathii sed Boethi, cui sua debet Schol. Plat. Rep. V. 470 D.: κατὰ

τὸν Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἁλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἁλιτήριοι· διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥςε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι. Bonum factum quod observationes Dionysii aliquanto utiliores esse solent. Quid attinet dicere etymologiam ineptam esse? Hoc unum haud abs re erit observasse, ubi in nostro lexico Pausaniae et Aelii Dionysii fragmenta conjungantur, illum primum laudari solere, hunc sequi. Vide v. c. p. 322. 12 in v. ἄβρα.

Statim habes exemplum p. 377. 26 in duplici glossa Ἀλκυονίδες ἡμέραι, cuius prior pars quam Suidas quoque habet, Pausaniae est ut constat ex Eustath. p. 776. 33, alteram suspicari licet Aelii Dionysii esse. Sic igitur noster grammaticus secundum Pausaniam: Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς (lege τέσσαρας καὶ δέκα, ιδ΄ pro ια΄ cf. Aristotelem) καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 8. 2 qui Simonidis locum affert). Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἑπτά, Φιλόχορος ἐννέα· τὸν δ' ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνήματι (lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ὑπομνήματι, cf. Athen. V. 210 B.: eadem lacuna in Suida) λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φθονία, Χθονία (absurde Suidas Φωσθονία. Eust. om. Χθονία. Equidem Φθονία expunxerim), Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀςερίη· αὗται γὰρ μετὰ τὴν πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναςραίου ὅ ἐςιν ἄκρον τῆς Παλλήνης, ἔρριψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἁλκυόνες ἐκλήθησαν· αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἁλκυονίδες καλοῦνται. Sequitur explicatio Aelii Dionysii: Καὶ ἄλλως· ὅτι ἁλκυών ἐςιν εἶδος ὀρνέου ἐν ἁλὶ κύον τουτέςιν ἐν θαλάσσῃ, ὅθεν καὶ ἁλκυὼν ἐκλήθη· Φασὶ δὲ ὅτι κύματος ἀεὶ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ ὠὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οὔσης ἀτέκνου, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεινάς, ἃς καὶ καλοῦσιν ἁλκυονίδας.

Suidas v. ἁλύειν exponit τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν quod e Pausania excerptum est. Quod sequitur Aelii Dionysii est, sed emendatius legitur apud Bekk. p. 380. 20: ἁλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι. Ὅμηρος·

ἦ ῥ' ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς οἷον·

ὣς ἔφαθ' · ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο,

ὡς ϛερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἁμὶς, ἅμαξα, ἁμνός, Ἁλαεῖς, ἀλύειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἀλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἁλλομένου ὅπερ δασύνεται. Fere ad verbum cum his convenit Eustathius p. 1636. 26 et addit τὸ ἁλυσθαίνειν· τὸ ἀδυνατεῖν καὶ ἁλυκτεῖν· τὸ δυσφορεῖν, quae recurrunt apud Nostrum p. 385. 13, 31. Tum addit in fine quae supra e Suida protuli: Παυσανίας δὲ ἀλύειν λέγει τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν, cf. M. Schmidt. Didym. p. 103. Vides quod supra dixi Atticistas inane discrimen fingere inter ἀλύειν, et ἁλύειν, quod numquam fuit. Semper et ubique ἀλύειν dicitur is qui prae timore, gaudio, quacumque de causa, sui non compos est, effertur, non satis scit quid agat vel loquatur.

Legitur p. 385. 9 ἁλοιμός· τὸ τῶν τοίχων χρίσμα, quod vocabulum enotatur e Sophoclis Acrisio ab Hesychio et Oro in Etym. M. p. 69. 41. Grammaticus invenit in rhetoricis lexicis, cf. Eust. p. 764. 14, ubi praeterea explicabatur ἁλοιφεῖον.

Quod legitur p. 389. 15: ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι e Pausania est, sponsore Eust. p. 746. 39: Αἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητάς φησι τοὺς μὴ ἑτερομάλλους ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς· καὶ Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφίμαλλοι, οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι τάπητες. E Pausania quoque est glossa ψιλοδάπιδες apud Photium, cf. Eust. p. 1645. 24. Formam ἀμφιτάπης tuetur metrum in Diphili loco apud Poll. X. 38.

Pag. 413. 32: Ἄορνος· λίμνη (Cod. λιμήν) περὶ Τυρσηνίαν· φασὶ δὲ καὶ ἐν Κύμῃ τῇ Χαλκιδικῇ Ἄορνον λίμνην εἶναι, περιπεφυκότων δὲ πολλῶν δένδρων μηδὲν εἰς αὐτὴν ἐμπίπτειν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων· εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Idem in rhetorico lexico invenit Eust. p. 1666. 64. Sophocles Campaniam vocasse videtur Τυρσηνίαν· unus certe lacus Avernus est.

Conveniunt Suidas et Grammaticus Bekk. p. 416. 11: Ἄπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συξέλλουσι καὶ οἱ ποιηταί, οἷον (Iliad. υ. 156)·

τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον.

καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑσέραν· καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Convenit quoque Eustathius p. 1434. 1 ad Odyss. β. 49: τὸ ἅπαν ὄνομα Ἴωνες συσέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἷον·

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

Ἀττικοὶ δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑσέραν τοῦ ἅπαν. Ex hoc loco intelligitur recte correxisse Bentleium Arist. Acharn. 998:

καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλᾷδας κύκλῳ.

Sed exempla ad confirmandam Aelii Dionysii opinionem, multo pauciora supersunt quam quis putaverit.

Sequitur p. 420. 22 glossa in qua critici ingenium ostendere poterunt; mihi non contigit tam felicem esse ut sani aliquid extunderem: Ἀπεγλαψάμην· ἀπεπνευσάμην, ἐκενωσάμην· ἔσι δὲ γλάψαι καὶ τὸ κοιλᾶναι καὶ βαθῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βάθους. E Pausania hoc excerptum esse docet Eust. p. 1504. 19: γλάφειν· καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινὸς γραφῆς ἐσὶν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ τό·

τὸν ἄνδρ' ἀπεωσάμην τε κἀπεγλαψάμην.

οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου. Facile est in his aliquid ludere, sed nihil proficitur.

Certior res est p. 424. 24: ἀπηδέσθη· ἀπεβρώθη. Nempe respicitur Plato Comicus, cuius locum vide apud Eust. p. 1403. 33: Παυσανίας παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας· Πλάτων Σοφισαῖς· Ἐν τρισὶν Πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος. Καὶ ἐν Ἑορταῖς· κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς. Recte monuit Cobetus Plat. Com. p. 191 a Platone bestias induci loquentes.

Sine sensu editur p. 431. 26: ἀπόμακτρα· ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτημένα δ' ἐσκιοτροφημένα. Collato Suida v. ἀπεσκοτωμένα et ἐσκιοτροφημένα, Dindorfius rectissime ostendit veram scripturam ἀπόμακτρα· σκύταλα· ἀπεσκοτωμένα δ' ἐσκιαγραφημένα. Scilicet Aristophanes dixit ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα. Fluxit autem ea adnotatio e Pausania, cf. Eustath. p. 953. 52: σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παυσανίαν καὶ τὰς χρίσεις σκότῃ ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα φησὶ τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

Statim sequitur: ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομάγδαλις· ψωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν:

Ἀπομάγματα· τὰ ἀποκαθάρματα καὶ ἀπόμακτρα τὰ αὐτά (Cod. ἀπομάκται). In his primum nota formam ἀπομάγδαλις aliunde ignotam, quam ex errore ortam crediderim. Iam compone Eust. p. 1857. 15: ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάρματα καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ (vult Aristoph. Eq. 415 ubi nunc legitur ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος), παρὰ δ' ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομάγδαλις ψωμὸς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον ἐρρίπτουν κυσίν. Παυσανίας δέ φησιν ὅτι ἀπομαγδαλιὰ ςαῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἐκματτόμενοι εἶτα κυσὶν ἔβαλλον Ex hoc loco non difficile est ad conjiciendum grammaticum nostrum utramque adnotationem Aelio Dionysio debere. Quod Pausanias similia tradit, nihil mirum est, nam maxima erat utriusque lexici convenientia. Hoc quoque notabis admodum veterem esse apud Aristophanem lectionem ἀπὸ μαγδαλιᾶς, cui primus Henricus Stephanus substituit ἀπομαγδαλιάς.

Aliud habemus Pausaniae fragmentum p. 1167. 19: ὁ δὲ Παυσανίας λέγει καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίσασθαι τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶνται ὅ ἐςι μανθάνονται. In his quamquam aliquid turbatum esse suspicor, hoc tamen video componendum esse p. 432. 32: ἀποξιφίσασθαι· ἀπορχήσασθαι· ὁ γὰρ ξιφισμὸς εἶδος ὀρχήσεως et Phot. v. ξιφισμός. Hesychio ἀποξιφίσαι est ὀρχεῖσθαί ποιαν ὄρχησιν, sed Pausaniam explicuisse παύσασθαι ὀρχούμενον apparet ex verbo ἀποφοιτᾶν quod grammaticus noster ex eodem, ut opinor, Pausania interpretatur p. 439. 8 ἀποπηδᾶν ἀναχωρεῖν et p. 433. 5: ἀποπεφοίτηκεν· ἀπῆλθεν. Haud inepte conjicias Pausaniam illud ipsum ἀποπεφοίτηκεν apud Lysiam offendisse. Verum Atticista aut erravit aut non intellectus fuit ab eo qui eum descripsit, vide modo p. 427. 20: ἀποδακρύσας· οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρύοντα ὡς τὸ ἀπολοφύρεσθαι καὶ τὰ ὅμοια.

Legitur p. 434. 22 ἀποσιμῶσαι· τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν προθεῖναι (Meinekius προτεῖναι) γυμνήν. (Suidas add. Φίλιππος, comicus ut videtur)· Θουκυδίδης δὲ (IV. 25) τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς. Convenit Eust. p. 965. 45: κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὕψωσε καὶ

πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Παυσανίαν, ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. Eodem modo Thucydidem interpretatur Scholiasta, qui hic illic Pausaniam inspexit, cf. ad Phot. v. Ἑρμοκοπίδαι. Hoc quoque intelligis in nequitiae palaestra ἀποσεσιμωμένον dictum fuisse quem vulgo λορδόν· confirmabit Suidas.

Breviter Eustathius p. 952. 10: . . . . ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Bis de hoc verbo Noster agit p. 423. 1: ἀπεσκόλυπτε· κυρίως τὸ δέρμα ἀφῄρει, ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐγύμνου et p. 435. 24: ἀποσκολύψαι· ἀφελεῖν τὸ δέρμα ἢ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀπεκόλουε ἐν Μελεάγρῳ. Ex Hesychio apparet Sophoclem dixisse ἀπεσκόλυπτε, sed non in Meleagro quae Sophoclis fabula numquam fuit, sed Μώμῳ, e qua Hesychius praeterea laudat ἀναςῦψαι· ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ut intelligas quibus iocis poeta in hac fabula indulserit.

Sine controversia e Pausania est p. 438. 17: ἀποτυχίσαι· ἀποπελεκῆσαι· καὶ ἀποτυχισθείς· ἀποτιλθείς· ἢ ἀποπελεκηθείς. Rectior scriptura est ἀποτυκίσαι, sed quid Pausanias dederit, etiamnunc apparet ex Eust. p. 967. 20: ὁ μέντοι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ διὰ τοῦ χ τύχος, ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκόν ἐςι σιδήριον, ἀφ' οὗ ἀποτυχίσαι λίθον τὸ ἀποπελεκῆσαι. Pausanias autem e Diogeniano hausit, quod Hesychius collatus docebit.

Prorsus idem valet de glossa ἀρδάνιον p. 441. 30, quae ita exponitur: κεραμίου (Cod. κεράμιον) γάςρα ὅθεν τὰ θρέμματα πίνουσι· καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν· ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιρραίνωνται· ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ. Hanc Pausaniae doctrinam in brevius contraxit Eust. p. 707. 32: Παυσανίας δέ φησιν ὅτι ἀρδάνια κεραμίων γάςραι ἀπὸ τοῦ ἄρδειν τὰ βοσκήματα· προετίθεντο δέ φησι τῶν θυρῶν. Pausanias autem describit Diogenianum, cuius locus ab Hesychio servatus est, ita emaculatus ab M. Schmidtio: ἀρδάνια· αἱ τῶν κεραμίων γάςραι ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον· ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρη πρὸς ἀφαγνισμόν, ἵνα, ὁπότε τις τελευτήσειεν, οἱ ἐξιόντες περιρραίνωνται. Recte vidit Schmidtius haec fluxisse e lexico tragico, quod sequitur Schol. Eur. Alcest.

p. 276 Cobet. Non multum abludunt Aelius Dionysius ap. Eust. ll. et Photius in vitiosa voce ὀρδάνιον.

Brevis est adnotatio p. 443. 32: ἀρεσήρ· εἶδος ποπάνου. Hoc fortasse ex Aelio Dionysio est, cf. Eust. p. 1178. 52. Lex. Rhet. Bekk. 215. 29. Phot. v. σελήνη.

Memorabilis est adnotatio p. 445. 14: ἄρκτον· ἄρκτον οὐχὶ ἄρκον. Ὀδυσσεὺς ἐν ἀρισέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἀνευφερής· τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ὡς ἡμεῖς ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον· καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον·

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή
ἄρκιος.

Ipsa forma prodit Aelium Dionysium auctorem et similia e rhetorico lexico profert Eustath. p. 1535. 14, quae partim pleniora leguntur p. 1156. 18. Primum scribe ducibus Meinekio et Cobeto Mnem. X. 75: ἄρκτον οὐχὶ ἄρκον (λέγουσι. Κρατῖνος) Ὀδυσσεῦσι·

ἐπαρίσερ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφεύρῃς.

Apparet igitur Hadriani tempore vulgus dixisse ἄρκος non ἄρκτος. Sequitur: τὸν ἄνεμον μέντοι ἄνευ τοῦ τ ὡς ἡμεῖς ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον, improbante Phryn. Bekk. 19. 22, qui analogiam sequitur et scribit ἀπαρκτίας. Aeschyli fragmentum est quod in extrema adnotatione legitur; acute hoc perspexit Bergkius, coll. Hes. v. ἀσκεύοις et Eust. p. 1156. 18 ubi locus sic legitur:

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή
ἄρκειος ὡς ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών.

Plurima sunt in sequentibus quae manifesto e rhetoricis lexicis excerpta sunt et hoc p. 446. 10: ἁρπαγή· ὀξυτόνως ἡ ἁρπαγή· τὸ δὲ σκεῦος βαρυτόνως ἵν' ᾖ ὄνομα. Confer Dionysii fragmentum de nominum generibus apud Eustath. p. 1390. 50, quod multis indiciis constat olim haud parum plenius et doctius conscriptum fuisse, ita ut singulorum nominum auctoritates subjicerentur. Sed haec omnia nobis tantum non sine vestigio perierunt.

Non minus nota est Aelii Dionysii disputatio de barbaris vocabulis, olim a Graecis receptis; de hoc fragmento nuper diligenter egit Cobetus, sed operae pretium est excitare p. 446. 26: ἀρράβακα· τὴν ὀρχησρίδα ἢ καὶ τὸν ὀρχησὴν ἢ καὶ βλάσφημον, ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν ὅ ἐσιν ὀρχεῖσθαι. Convenit Eustathius p. 1854. 35: ἀρράβακα ἐθνικὸν ὅ ἐσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχησὴς

ἢ βλάσφημος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδιδοὺς γενέσθαι φησὶ ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν ὅ ἐσιν ὀρχεῖσθαι. Vides Dionysium et Pausaniam ut saepe consentire; habebant autem auctorem Diogenianum, quod Hesychius monstrabit. Uterque addiderat formam ῥαβάττειν· hinc duplex glossa est apud Photium.

Pag. 446. 30 ἄρριχοι· κόφινοι οἰσύϊνοι οὓς ἀρσενικῶς (Cod. ἀρσίκους sed vide Eust.) οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασίν. Etiamne dubitabis Aelio Dionysio reddere? Accedit Eustathii auctoritas qui p. 1533. 57 eadem nominatim e Dionysio affert. Tum adscribit Pausaniae locum quem iam antea attulerat p. 1163. 49, sed hic in nostro lexico deest.

Pag. 447. 4 ἀρτάβη· μέτρον ἐσὶ Περσικόν· οὕτως Ἡρόδοτος (I. 192). Hoc quoque inter peregrina vocabula recenset Eust. p. 1854. 14, e Dionysio ut videtur.

Collato Eust. p. 1390. 50 denuo agnosco Dionysium p. 450. 32: ἄσβολος· θηλυκῶς ἡ ἄσβολος, οὐδὲ γὰρ ἀρσενικῶς ὁ ἄσβολος. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (245)·

τὰ πλεῖσα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.: φεῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.

E Dionysio Phrynichus in Ecloga p. 44 et apud Bekk. 17. 23: ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἱππῶναξ δὲ ἀρσενικῶς· τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀσβόλην.

Tragica locutio est p. 453. 18: ἀσπάθητον χλαῖναν· ἀνύφαντον. Sic pellem vocaverat Sophocles sec. Polluc. VII. 36. Grammaticus autem noster glossam a Pausania accepit, cf. Eust. p. 787. 8.

Docta est adnotatio p. 454. 22: ἀσράγαλος· κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου· καὶ ὁ πεττικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται· ἀσραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοὶ, τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν· καὶ παρ' Ὁμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἷον·

νήπιος οὐκ ἐθέλων ἀμφ' ἀσραγάλοισι χολωθείς.

Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·

— ἀντ' ἀσραγάλων κονδύλοισι παίζετε.

Πλάτων Λύσιδι (206 E)· ἡρτίαζον ἀσραγάλοις παμπόλλοις. Λέγουσι δὲ καὶ ἀσρίχους. Ἀντιφάνης Ἐπιδαυρίῳ·

ἐπαίζομεν μὲν ἀρτίως τοῖς ἀσρίχοις.

Videntur igitur fuisse qui apud Homerum ἀσραγάλῃσι legerent. Omne hoc autem sumtum est e lexico rhetorico, e quo

Eustath. p. 1289. 50: *ἐστὶν Ἰωνικὸν ἡ ἀσραγάλη, ὡς καὶ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀσραγάλους καὶ ἀσρίχους λέγουσιν.* Multa de hoc argumento sine iudicio congessit Eust. p. 1397, quorum postrema Boethus quoque habuit, cf. Schol. Plat. Lys. 206 E. In Antiphanis versu mendum subest; probo:

ἐπαίζομεν μὲν ἀρτίοις τοῖς ἀσρίχοις.

Recurrit peregrinum vocabulum p. 455. 51: *ἀσάνδης· γραμματοφόρος. Περσικὸν τὸ ὄνομα*, scilicet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1854. 28.

Notabilis est quam saepius iam tetigimus Eustathii disputatio de vocabulis *πρόξενος, ἀσόξενος, ἰδιόξενος, δορύξενος* p. 405. 36. Ibi Eustathius laudatis Dionysii et Pausaniae locis pergit: *ἕτεροι δὲ οὕτως· ἀσόξενοι· οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δ' ἀλλοδαπῆς γεγονότες.* Imprimis mirum accidit grammaticum Bekk. p. 456. 5 in v. *ἀσόξενοι* non convenire cum altero utro rhetore, sed cum istis *aliis*, quos Eustathius consuluit. Cf. Hes.

Nunc videamus de pag. 457. 21: *ἀσχέδωρος· παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος οἷον βίαιος· Ἰταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν.* De hoc vocabulo Siculo haec Eustathius p. 1872. 4 secundum lexicon rhetoricum: *ἀσχέδωρος· ὁ σύαγρος παρ' Ἰταλιώταις· ἠγνόησαν δέ φησιν οἱ ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον.* Tum quaedam sequuntur quae descripsit ex Athen. IX. 402 B. Mira sane est interpretatio eorum, qui nescirent quid esset *ἀσχέδωρος*. Athenaeus affert Aeschyli versiculum qui *παρεικάζων τὸν Περσέα ἀγρίῳ συΐ, φησίν·*

ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Praeterea servavit illa Scleriae Tarentini:

ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ
οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.

Rides fuisse qui apud Aeschylum interpretarentur *τὸν ἄσχετα δωρούμενον*, donec aliquis inventus est me iudice multo antiquior Dionysio et Pausania et Diogeniano et Athenaeo atque ipso adeo Pamphilo, qui Scleriae locum admovit. Recte Athenaeus addit: *ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμασόν.* Hoc ei non magis vitio vertam quam si quando Xenophon *παρανομεῖ εἰς τὴν πατρίαν διάλεκτον, κατὰ τὸν Φρύνιχον*, sed ea lege ut hoc fecerit *πολὺν χρόνον διατρίψας ἐν Σικελίᾳ*, quae verba apud Athenaeum

excidisse videntur. Diligenter de hac re videndum est ecquid veri habeat, nam qui de Aeschyli vita scripserunt, statuunt poetam haud ita diu in Sicilia fuisse; equidem nil definio.

Parva est adnotatiuncula p. 458. 96: *ἀτελῆ· ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα*, quae Pausaniae est, cf. Eustath. p. 881. 25, qui multa refert de significatione verbi *τέλος* ex utroque Atticista, quorum partem vide apud Photium v. *τέλος, τέλεον, προτέλεια.*

Quod Eustathius habet p. 1817. 44: *τὰ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ψώθια ἅπερ ὑπερόπτων ἄρτων ἐςὶ θραύσματα ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου· τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές.* Non dubitabis Pausaniam hoc legisse apud Diogenianum, si contuleris quae Athenaeus p. 646 C. e Pamphilo transscripsit, qui ipse sequebatur Apollodorum et Theodorum. E Pausania autem est apud Photium *ψώθια* et apud grammaticum Bekk. p. 461. 25: *ἀττάραγοι· οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλοῦνται.*

Pag. 1417. 18 Eustathius e Pausania laudat *ἀφάδιον· τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπαρέσκον.* Compone Bekk. p. 468. 28: *ἀφαδία· ἡ ἔχθρα*, sed non multum proficies. Lux oboritur coll. Etym. M. p. 174. 52: *Ἀφαδός· ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν· καὶ ἀφαδία· ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. Εὔπολις ἐν Ἀνδρογύνοις· Δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν.* Quid autem hoc monstri est? inquis. Scilicet conferendus est Hesychius: *ἀφαδίαν· τὴν πολεμικὴν ναῦν διὰ τὸ ἀφανδάνειν*, et tacente Meinekio improbante M. Schmidtio, tamen cum Salmasio et Kustero fortasse scribes: *Δοκῶ μοι ναῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν.*

Emendandum est quod legitur p. 470. 13: *ἀφεψιαίμην· ἀφωμίλησα· οὕτω Σοφοκλῆς.* Scilicet Eustathius p. 1831. 2 in rhetorico lexico invenit *ἀφεψιασάμην.* Sophocles hoc usurpavit *Ἀντηνορίδαις* teste Hesychio.

Memorabilis est adnotatio p. 471. 19: *ἄφλασα· τὰ ἀκροσόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον.* Est hoc manifesto e Diogeniano qui in excerpendo aliquoties pepercit Apollodori nomini, quem Pamphilus saepe laudarat. Habet autem noster grammaticus e Pausania, cuius locum vide apud Eust. p. 1039. 37: *ἄφλασον δέ φασι οὐχὶ τὸ ἀκροσόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς*

ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον, διήκοντος δὲ δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ ξυλίσκου ὄπισθεν τοῦ κυβερνητου· κρεμάννυται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου ταινία εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νεώς. Haec paulo festinantius inspexisse videtur M. Schmidtius, nam non animadvertit in proxime sequentibus secundum Didymum explicari ἀκροσόλιον, neque recte accepisse videtur verba ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, quae non Pausaniae sunt sed ipsius Eustathii, qui hoc tantum voluit θλᾶσθαι Attice φλᾶσθαι dici, recordatus Arist. Nub. 1379, cf. Phot. v. ἔφλα. Vide Schm. Didym. p. 79 et 181. Ad rem cf. quae Ruhnkenii discipulus diligenter collegit in dissertatione de tutelis et insignibus navium p. 296.

Eustathius p. 1445. 59 docet quid sint τὰ τῶν τρυφώντων ψαισά, ἄλφιτα ὄντα κατὰ Παυσανίαν οἴνῳ ἢ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἢ δεδευμένα, ὁμοίως καὶ ἡ Ἀχιλλεία μᾶζα ἔχουσά τι ὡς εἰκὸς ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα. De vocabulo ψαισά convenit Suidas qui Photium sequitur. A Pausania sua accepit noster quoque grammaticus p. 474. 8. In iis quae apud eum sequuntur, respicitur Arist. Eq. 619 habetque fortasse e Dionysio. Ibi perperam legitur: Ἀχίλλειοι κριθαί· αἱ εὐτελεῖς, nam e Suida colligo εὐγενεῖς verum esse; satis hoc apparet ex Aristophane.

Denique afferam Eust. p. 574. 28: φησὶ γοῦν καὶ Παυσανίας ὅτι ἀψὶς ξύλινος κύκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον κύκλον ὀνομάζει, τὴν δ' ἀψῖδα ἴτυν. Ad verbum convenit grammaticus Bekk. p. 475. 27.

Haec igitur sunt fragmenta ab Eustathio e rhetoricis lexicis excerpta, quae in Bekkeri lexico invenire potui. Quum autem satis cognitam habeamus rationem commentandi quam Dionysius et Pausanias secuti sunt, nullo negotio plura indicare poterimus. Statim dabo quaedam exempla, sed primum animadvertendum videtur illa quae laudavi fragmenta tum in priore tum in altera vocabulorum serie occurrere; ex priore autem serie pleraque in Suidam fluxere, ex altera non fluxere. Habet ea res difficilem explicationem, sed proponam conjecturam de qua exspecto eruditorum iudicium.

Insunt nostro lexico fragmenta Aelii Dionysii et Pausaniae, ut arguit Eustathius; insunt fragmenta e Platonico lexico Boe-

thi, arguit consensus Suidae et Scholiastae ac praeterea Boethum satis novimus; insunt glossae homericae; insunt glossae sacrae; adspersa sunt excerpta e Timaei et Harpocrationis lexicis, postea interpolata, quod literarum ordo interruptus manifesto indicat; insunt egregia fragmenta e Phrynicho translata. Quid igitur impedit quominus credamus lexici nostri fundum esse Photii lexicon, cui postea a nescio quo grammatico, quem Methodium fuisse cum M. Schmidtio crediderim, allita sint fragmenta Phrynichi, quae apud Photium omnino desunt? Unica res est quae facit ut contra videatur. Ex isto duplici ordine, ea quae priore serie continentur vocabula in Suidam translata sunt, h. e. apud Photium quoque legebantur; quae in altera serie leguntur apud Suidam desunt, unde iure effici videtur ne apud Photium quidem ea lecta fuisse. Mira res est, nam Dionysii et Pausaniae fragmenta in utraque serie occurrunt. Unde igitur factum esse existimas ut quae in altera serie legantur Photius praeterierit? Cave dicas casu factum esse. Si Methodius adiisset ipsa rhetorica lexica, invenires lexicorum rhetoricorum fragmenta quocumque tandem ordine disposita, sed in ista congerie nullo indicio apparere posset quas glossas Photius praeteriisset. Si autem Photius usurpasset sextum Bekkeri lexicon, altera series non apud eum defuisset, quam defuisse vidimus e Suidae collatione. Accedit alia res quae primo obtutu inexplicabilis videri debet, sed tamen nobis indicabit quomodo difficilis quam aggressi sumus, quaestio expediri debeat. In altera serie quae apud Suidam deest neque igitur in Photio fuisse videtur, habemus p. 342 has septem glossas continuas: *ἀδαγμός*, *ἄδασμος*, *ἄδδιξ*, *ἀδεκατεύτους*, *ἀδήν*, *ἀδίαντον*, *ἀδιάφθορον*. Vocabula apud Suidam deesse non miramur, nam leguntur in media altera serie. Sed hoc miramur, Photium ea habere, cuius exigua particula ex litera A aetatem tulit, absque qua fuisset ne suspicati quidem fuissemus quam difficilis et mira quaestio lateat. Unicam novi viam qua possimus *τὰ φαινόμενα σώζειν*. Scilicet fundus Bekkeri lexici est Photius, sed non satis accurate dispositus secundum ordinem literarum. Photii amanuensem nil ultra praestitisse suspicor, quam id quod dominus in Bibliotheca pronunciaverat *ῥᾷσον εἶναι τῷ βουλομένῳ*: in unaquaque litera deinceps posuit quae ex auctoribus suis describebat eadem ratione

quam Ritschelius docuit secutum fuisse Thomam Magistrum, vel quam facili opera deprehendimus in quinto Bekkeri lexico. Fragmenta Pausaniae, Dionysii, Boethi se excipiebant; primum librarius posuerat verbi causa vocabula quae ab ἄλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα incipiebant e Pausania excerpta, deinde quae invenerat apud Dionysium, denique quae apud Boethum prostabant. Hoc demum absoluto pergebat ad excerpenda eadem ratione vocabula quae ab ἄλφα μετὰ τοῦ κάππα incipiebant. Hoc unum sibi sumserat, ut si quae vocabula apud Dionysium et apud Pausaniam inveniret, haec plerumque iuxta collocaret modo in priore modo in altera serie. Talem Codicem nactus grammaticus noster permulta describere omisit, proverbia verbi causa, quorum sat magnum numerum collegerat Pausanias quaeque apud eum fere deficiunt, sed servata sunt in Suida; quaedam transposuit, haud pauca aliunde addidit praesertim e Phrynicho, ita tamen ut duplex series plerumque pelluceat. Suidas cum hanc farraginem describeret subinde lapsus est praesertim in initio operis, et ex altera serie, nam de glossis Platonicis nihil affirmaverim, multa omisit; sed quo Photiani libri rationem procedente opere melius perspiceret, eo pauciora neglexit, mox omnia describere coepit, qua de re infra dicam dedita opera. Grammaticus contra Bekkeri sensim negligentior fit, quod apparet vel e Phrynicheis observationibus, quarum numerus ab initio sat magnus, mox decrescit. In Photio supervenit postea librarius qui omnia ad literarum ordinem satis accurate digessit, quemadmodum Hesychium in Diogeniano fecisse novimus. Atque hic est Photius quo nunc utimur, in quo hoc quoque notandum est librarii beneficio Harpocrationis excerpta suis fere locis legi, cum in lexico Bekkeri incerta vagentur.

Qui unicus fortasse scrupulus restat, ita evellam ut ostendam huius rei in Photio clara vestigia superesse. Nempe librarius subinde neglexit verborum incompositum ordinem emendare. Inspice v. c. κόγχη, κόγχην, κόθορνος, κοῖλα (pro κύλα), κοινὰ τὰ Φίλων, κοίθουρον (pro κόθουρον), κοινεῖον, κοινολογία, κόγχη (ubi dederat ni fallor κοίχη). Haec est prior series; sequitur altera: κόβαλος, κόβαλος, κόβαλα, κοδομή, κοδρούς, κοδομεύτριαι, κόθορνος, Κοθύλη (pro Κονθύλη), Κοθωκίδαι, κοικύλλειν. Alibi non minus manifesta res est: ῥαβάττειν, ῥαβάττειν, ῥᾶγα, ῥαγδαῖον,

ῥάδα, ῥᾴδια, ῥᾳδιουργός, ῥαθαίνεται, ῥαθαπυγίζων, ῥαθασσόμενοι, ῥαιβόν, Ῥαικούς, ῥαίοιτο. Tum sequitur altera series: ῥά, ῥαγδαῖος, ῥαγδαίους, Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, ῥᾴδιον, ῥαδιουργός, ῥᾳδίως, ῥάζειν, ῥᾳθυμία, ῥαΐσας, ῥᾳθυμεῖν, cet.

Alia indicia sunt in ipso Bekkeri lexico. P. 357. 23 descripta priore serie vocabulorum quae ab AI incipiunt, statim subiuncta ἀκάθεκτος, ἀκαθόσιωτον, ἄκαινα, ἀκαπήλευτον, tum grammaticus agnito errore redit ad alteram seriem nondum absolutam αἰγίζειν, αἶρε δάκτυλον, cet. Ne hoc quidem omittendum est esse hic illic vestigia tertiae cuiusdam seriei, veluti 357. 29—360. 5 et 381. 22 — 382. 15. Contra in Ἄλφα μετὰ τοῦ μ altera series prorsus defit.

De Phrynicho qui in operis initio sat saepe laudatur, hoc moneri potest eius mentionem in priore serie nullam esse. Dicerem hoc sine controversia verum esse, nisi aliquid restaret quod nondum satis explanare potui. Scilicet Suidas mihi non videtur usus esse Phrynichi libris, sed sunt apud eum aliquot observationes quae Phrynichi dicendi genus quodammodo referunt — nam de unica glossa Ἀθηναίας ubi nominatim laudatur alibi dixi — quaeque itidem leguntur in *priore* serie apud Bekkerum. Numerus harum glossarum non est magnus quidem, sed tamen difficile videtur praefracte negare, quamdiu aliquid supersit quod opponi possit.

Sequuntur loci qui sat certo Phrynicho reddi possunt.

p. 323. 12 ἄβατος ὁδός.
» 328. 9 ἀγῆλαι.
» 334. 24 ἀγανακτῶ σοῦ. — p. 335. 9 ἀγαλματοποιία.
» 335. 32 ἄγαμαι. — » 336. 14 ἀγαπητός.
» 336. 22 ἀγεωργίου. — » 336. 30 ἀγέλας πόνων.
» 337. 7 ἀγέλαιος.
» 337. 27 ἀγκράτος ἐλαύνω.
» 339. 30 ἀγροβόας ἀνήρ. — » 340. 8 ἄγρυκτα.
» 343. 10 ἀδικότροπος. — » 13 ἀδικοπήμονας.
» 344. 4 ἀδιάλλακτον. — » 7 ἀδικομάχους.
» 344. 13 ἀδολεσχεῖν.
» 344. 25 ἄδοξον. — » 345. 9 ἀδοξοῦνται.
» 345. 13 ἀδρῦναι.
» 345. 26 ἀδυναμία.

p. 346. 11 ἀδώρητος. — p. 20 ἄδωρος χάρις.
» 347. 7 ἀείνως. — » 32 ἄειλα.
» 350. 32 ἀθήρ. — » 352. 10 ἀθυρόγλωσσος.
» 353. 5 ἀθέμιστα.
» 362. 3 αἶα. — » 363. 8 αἴτιον γενέσθαι.
» 367. 14 ἄκληροι. — » 369. 28 ἀκρατῆ.
» 371. 20 ἀκέφαλον. — » 27 ἀκρατίσασθαι.
» 372. 4 ἀκούοντα ἄρισα. — » 373. 11 ἀκούσας ἥκειν.
» 382. 27 ἀλάσωρ. — » 383. 32 ἀλκάθω.
» 385. 16 ἄλογα. — » 30 ἄλυπον.
» 400. 4 ἀνέχειν. — » 401. 26 ἀνεψιαδοῖ.

Haec igitur sat certo Phrynicho reddi possunt, sive quia agnoscimus eius orationem, sive quia nominatim laudatur, sive quia idem alibi docet ipse. Alia sunt de quibus difficile est certi aliquid statuere, quia iam supra abunde ostendimus Phrynichum usum fuisse Dionysii lexico. Sunt huius rei in nostro quoque lexico permulta indicia. Veluti quod Dionysius docuerat p. 329. 15 quod inde in Suidam fluxit, Xenophontem noto loco dixisse ἀγκράτος ἐλαύνειν, id Phrynichus quoque docet p. 337. 27, addita admonitione: σὺ δ' ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει. Notarat Dionysius p. 365. 23: ἀκόλασον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος· plura ex eo servavit Phrynichus p. 368. 12. Si quid igitur apud Suidam legitur et apud nostrum grammaticum in priore serie, quando convenit Phrynichus, tutius erit credere hunc e Dionysio habere. Exemplo sit p. 359. 3: αἰσχυνόμενος (δὲ) περιπλέκει τὴν συμφοράν coll. Bekk. Anecd. p. 3. 22 et sunt huiusmodi pauca quaedam alia. Semel in priore serie Phrynichus nominatim laudatur p. 369. 31: ἀκροτελεύτιον ἔπους· ibi igitur verba οὕτω Φρύνιχος loco mota crediderim. Suspiciosum quoque est p. 435. 15: ἄπλυτον πώγωνα· σκώπτων εἰπέ, quod legitur in priore serie et apud Suidam. Agnoscis Phrynichum, qui praeterea eadem verba laudavit p. 4. 14 Bekk. At in ea parte Bekkeri lexici Phrynichea non amplius apparent et Suidas non εἰπέ habet sed εἶπε, quod sic scriptum προπερισπωμένως omisso scriptoris nomine, nil habet quod Phrynicho unice proprium sit.

Perquam memorabilis est adnotatio p. 381. 27 in voce ἄλφα, ubi ratio redditur cur Moses ab Iudaeis ἄλφα dictus sit, sci-

licet διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφοὺς ἐν τῷ σώματι. Fabulam hodie notissimam e Dionysio bona fide descripsit Phrynichus; Phrynichum autem sequitur Helladius in Chrestomathia, unde multa cum indignatione in Bibliotheca Patriarcha Constantinopolitanus: ὅτι φλυαρεῖ καὶ οὗτος τὸν Μωσῆν ἄλφα καλεῖσθαι διότι ἀλφοῖς τὸ σῶμα κατάσικτος ἦν. Hinc Dionysium qui bis laudatur in Phrynicheis p. 362. 3 et 25 nostrum Aelium esse suspicor.

Consentaneum est ex iis quae diximus, inesse in nostra sylloge glossas duplices sive Dionysii et Pausaniae, sive Dionysii et Phrynichi. Statim ab initio quaedam inveniuntur exempla quorum pleraque iam recensuit Cobetus. Est v. c. glossa ἀβυρτάκη, de qua vide eum in Mnem. X. 62. Legitur in ea Theopompi fragmentum, quod Meinekius sic scribit:

ἥξεις δὲ Μήδων γαῖαν ἔνθα καρδάμων
πλείσων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Contulit Cobetus tres locos ex Aeschyli Prometheo soluto, ut ostenderet Theopompum imitari et ridere Tragicam grandiloquentiam. Similia leguntur quoque in Prometheo vincto, ut:

Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις.

Et:

ἥξεις δ' Ὑβρισὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον.

Et:

Ἀμαζόνων στρατὸν
ἵξει συγάνορ'

Et:

ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις.

Et:

ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'.

Et:

τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις κελαινὸν φῦλον.

Est autem apud Eust. p. 1484. 30 ignoti poetae fragmentum:

χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιώσει.

Recte contulit Meinekius Aesch. Prom. 22:

σαθευτὸς δ' ἡλίου λαμπρᾷ φλογί
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος.

Itaque mihi probabilis suspicio videtur versum illum Theopompi esse, ex eadem fabula Theseo depromptum.

Sed redeundum est ad id quod ostendere volebam de glossis duplicibus. Vide igitur ἄγαλμα, p. 324. 5 et 334. 18.

ἀβούλητον κακόν, p. 322. 3 et 323. 25.
ἀγοράσματα, » 331. 24 » 339. 3.
ἀγορᾶιος Ζεύς, » 327. 9 » 338. 52.
ἀγνωμόνως, » 329. 30 » 334. 8.
ἀγέρωχος, » 326. 9 » 336. 21.
ἀγκύλη, » 327. 19 » 337. 30.
ἀθέλδεται, » 350. 14 » 353. 2.
ἀκολασία, » 365. 20 » 367. 24.
ἄκομψον, » 365. 22 » 368. 31.
ἀλλὰ χρή, » 376. 30 » 378. 26.
ἀλεαίνοιμι, » 376. 1 » 381. 25.
ἀνδροσάθων, » 394. 5 » 27.
ἀσέλγεια, » 451. 6 » 10.
ἄτεγκτος, » 458. 13 » 18.
αὐθέκαστα, » 462. 25 » 463. 1.
ἀχιλλεία, » 474. 8—13.
ἀχράς, » 475. 10—12.

Nunc omissis locis, quibus supra iam usi sumus, exemplis paucis illustrabo rationem Aelii Dionysii in animadversionibus de dialecto Attica. P. 324. 27: ἀγαπησμὸς λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην, cum testimonio Menandri. P. 331. 24. ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον, cum testimonio Aristophanis ex Aeolosicone. P. 345. 10: ἀδράφαξυς· τὸ λάχανον ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι, cum testimonio Pherecratis. P. 354. 28: αἰγυπιὸν οἱ παλαιοὶ οὐ γῦπα, sed hoc quidem falsum est. P. 376. 4: ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι cum testimonio Menandri. P. 395. 24: ἀνεκὰς ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Apud Bekkerum locus mutilus est, sed vide Cratetis et Eupolidis locos apud Suidam. P. 402. 17: ἀνεψύχησαν· ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυξαν. P. 405. 28: ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσι, cum testimonio Menandri quod vide apud Suidam. P. 406. 19: ἀνοκωχὴν διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι. P. 407. 18: ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον οὐχὶ ἄνταλλον, cum tribus testimoniis Menandri apud Suidam, quibus etiamsi caetera abessent, tuto conficeres ea nos Phrynicho saltem non debere, nam notum est

quam ridicule is Menandrum vituperare soleat. P. 410. 14: *ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς Φράσεως ὡς ἡμεῖς*, cum testimonio Aristophanis. P. 411. 28: *ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν· σημαίνει δὲ τὸ σπεύδειν*, nam sic locus corrigendus est. P. 425. 5: *ἀπεσαλμένην καὶ πεπεμμένην ἑκατέρως λέγουσιν*, cui olim opinor grammaticus adscripserat Dem. Aristocr. § 159, cf. Phot. v. *πεπεμμένην*. P. 429. 13: *ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται*, cum duobus testimoniis Menandri. P. 429. 21: *ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι ἑκατέρως λέγουσιν*. Foeda corruptela est p. 429. 23: *ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει*, cum testimonio Cratini, tum *καὶ ἀπεκτόνασι οὐκ ἀπεκτάγκασι*, cum testimonio Menandri:

πάτερ μὲν Θράσων' ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Collato Suida Meinekius scribit:

ὦ πάτερ,

μισοῦσι μὲν Θράσων' ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

At hoc quidem fieri non potest ut Menander *ἀπεκτάγκασι* dixerit, quam barbaram formam ipse improbat Dionysius, qui Menandrum non affert ut carpat sed tanquam exemplum. Sed videamus reliqua. P. 430. 28: *ἀπολλύειν καὶ ἀπολλύναι· διττῶς λέγουσιν*. P. 432. 25: *ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον, πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός*. P. 432. 28: *ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὀνυχίσαι*. Addiderat ut opinor sic dixisse Menandrum. P. 433. 16: *ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν· ὁ δ' ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα*. 435. 21: *ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν*. P. 442. 8: *ἀργυρίδιον ὡς ἡμεῖς*, cum testimonio Eupolidis. P. 446. 1: *ἀρνακίδα· τὸ κώδιον, ὡς ἡμεῖς*, cf. Arist. Nub. 727 et Aristonymum apud Antiatt. p. 83. 24. P. 446. 7: *ἀροῦν οὐκ ἀροτριᾶν λέγουσιν*. P. 448. 24: *ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ λέγουσι καὶ οὐκ ἀρύεσθαι*, cum testimonio Platonis in Legg. I. 636 D et Arist. Nub. 273, cf. Suid. P. 449. 29: *ἀρχαιρεσίας λέγουσι πληθυντικῶς οὐκ ἀρχαιρεσίαν οὐδ' ἄλλως πως*. P. 450. 23: *ἀρώματα· οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα*. Hoc si scripsit Dionysius, et eum scripsisse credo, nam adstipulatur Suidas, fuit in eorum numero qui Eupolidis notum versiculum perperam interpretarentur. P. 452. 6: *ἀσκαλαβώτην οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην· Μένανδρος οὕτως*. Scilicet dixit: *οὗτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων*, qui notissimus locus

est, quem Donatus ad Terentium attulit. Sed vide quantum Dionysius Menandro tribuerit, qui eum Aristophani opposuerit. Sequitur mox Ἀσκληπίειον πεντεσυλλάβως λέγουσιν, quod compone cum Phot. v. Ὀλύμπια. P. 453. 27: ἄσαχυς καὶ ἀσαφίς· καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν ἐσιν. Ὅμηρος·

ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσιν.

Κρατῖνος·

Φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνησις.

Sed aliter p. 455. 28: ἀσαφίδα καὶ ὀσαφίδα οἱ Ἀττικοὶ ἑκατέρως. Νικοφῶν ἐν Χειρογάσορσιν ὀσαφίδα εἴρηκεν, quocum compone Phot. v. ὀσαφίδα. Collato Hesychio crediderim Atticam formam ὀσαφίδα eamque reddendam esse Platoni Legg. VIII. 845. B. P. 457. 18: ἀσχολοῦμαι καὶ ἀσχολεῖ καὶ ἀσχολεῖται· ταῦτα Μένανδρος λέγει· Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ. Sed absurde legitur p. 471. 11: ἀφίημι καὶ ἀφίεμι ἑκατέρως προφέρονται καὶ συσέλλοντες καὶ ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν. Scripsit opinor ἀφίημι et ἀφείημι, nam forma ἀφίεμι ne barbara quidem est.

Quod supra ostendimus nostrum lexicon perpetuo cum Suida componendum esse, facit ut Hesychii meminerim, qui, quum e Diogeniano multa in rhetorica lexica fluxerint, saepe aliquid confert ad emendationem. Pauca dabo exempla de plurimis. P. 338. 15 laudatur Sophocles, nempe in fabula Φαίδρᾳ. P. 339. 8 idem poeta ἐν Ἀμφιαράῳ. P. 340. 16 intelligitur Euripides in Andromeda. P. 334. 8 ἀδίοπον ex Aeschyli Phrygibus. P. 344. 27 laudatur ἄδοξα, nempe ex Aeschyli Acrisio. P. 344. 28 intelligitur Sophoclis fabula Eurysaces. P. 352. 15 ἀθράνευτον est ex Euripidis Oeneo. P. 355. 29 αἴθρια σέφη e Cratini Iliadibus. P. 358. 28 affertur Sophocles; Hesychius addit Ἀλκμαίωνι. P. 360. 21, Hesychius αἰθύσσειν affert addito Σίνωνι Σοφοκλῆς. P. 363. 10 ἀΐδρυτα est e Cratini Σεριφίοις: et multa huiusmodi nullo negotio unusquisque colliget. Unum locum addam ut emendem. P. 349. 8 legitur: Ἀηδόνειος ὕπνος· Νικόχαρις. Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ. Scripsit ni fallor poeta:

εἰ. πεύσομαι
τὸν ἀηδόνιον μόνον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.

Cum alii scriptores in nostro lexico excitantur, tum Plato. Ubi nominatim laudatur, expedita res est et nullo negotio reperiuntur loci quos grammaticus respexit. Sed interdum nomen non additur, v. c. *ἀγισείας* p. 328. 4 coll. c. Schol. Axioch. 371 D; *ἀθησαύρισον* p. 349. 17 e Legg. VIII. 844; *ἀϊσωθείη* p. 363. 13 e Protagor. 321 A; *ἀκροσφαλεῖς* p. 367. 17 coll. cum Schol. Rep. III. 403 C; p. 386. 29 *ἀμβλίσκουσιν* e Theaet. 149. D; p. 387. 15 *ἀμεταστρεπτὶ* e Rep. X. 620 E; p. 387. 16 *ἀμηγέπη* coll. c. Schol. Soph. 259 D; p. 389. 28 *ἀμωσγέπως* coll. c. Schol. Phaedr. 228 C; p. 391. 21 *ἀναμετρήσαιμι* coll. c. Schol. Epist. VII. 345 D; p. 392. 33 *ἀνατὶ* coll. c. Schol. Legg. IX. 871 E; p. 408. 13 *ἀντιτύπους* e Theaet. 156 A; p. 413. 8 *ἄξιος οὐδὲ μόνου* e Theaet. 162 E, cf. Cobet. Mnem. IX. 349; p. 441. 14 *ἀπώμοτον* coll. c. Schol. Legg. VII. 814 A; p. 447. 23 *ἀρτιμελὴς* et *ἀρτίφρονες* e Rep. VII. 536 B; p. 459. 2 *ἀτεράμων* coll. c. Schol. Legg. IX. 853 D; p. 459. 19 *ἄτιμος* coll. c. Schol. Legg. IX. 855 C.; p. 468. 10 *αὐχμηρόν* coll. c. Schol. Rep. VIII. 554 A; denique p. 471. 7 *ἀφιλασαμένη* e Legg. IX. 873 A.

His igitur locis certum est Platonem respici. In Xenophonte fere eadem res est. Non nominatur quidem, sed intelligitur tamen p. 322. 24 *ἁβρότητι* e Cyrop. VIII. 8. 8; *ἀγαπητὰ ἤθη* p. 324. 21 e Mem. III. 10. 5; *ἀγαπῴην ἄν* ex Anabas. I. 1. 4; *ἀγλευκὲς* p. 329. 21 ex Oecon. VIII. 3 cf. Cobet. Mnem. VII. 60; *ἀνεφυσῶντο* p. 399. 15 ex Hell. VII. 1. 24; *ἀξιάγασος* p. 412. 24 e Rep. Lac. X. 2; *ἀξιέρασον* p. 412. 25 ex Oecon. X. 3; *ἀπέδοξεν* p. 419. 20 ex Hell. VII. 4. 34; *ἀπημείφθη* p. 424. 11 ex Anabas. II. 5. 15.

Videamus quoque quaedam Thucydidea; *ἀκραιφνοῦς* p. 366. 8 Thuc. I. 19; *ἀναδάσασθαι* p. 390. 6 Thuc. V. 4; *ἀναδιδάξαι* p. 390. 12 Thuc. I. 32; *ἀναθρούμενα* p. 390. 19 Thuc. IV. 87; *ἀνοκωχῆς* p. 391. 12 Thuc. I. 40; *ἀνασκευασάμενοι* p. 392. 29 Thuc. I. 18; *ἀνέρσει* p. 401. 29 Thuc. I. 6, cet.

Grammaticum Bekkeri dimittere non possum priusquam Harpocrationem comparavero. Scilicet, quod supra pluribus explicui, Aelius Dionysius et Pausanias saepe ita cum Harpocratione conspirant, ut in eadem re exponenda modo plura habeant, modo pauciora. Cum neutiquam credibile sit ex his tribus

unum duorum reliquorum esse fontem, restat ut sumamus omnes sequi eundem, nempe vetustiorem quendam grammaticum, quem significavi fortasse fuisse Caecilium Calactinum. Nihil habet ea res quod quis miretur; imo si quis grammaticos longo usu cognoverit, hoc magis mirum foret, si tandem reperirentur suum judicium sequi maluisse quam aliorum. Non cadit in Hadriani tempora ea diffusa lectio quam apud eos deprehendimus et, nisi me conjectura fallit, bona pars eorum quae e veteribus Oratoribus afferunt, jam interierat. Vidimus Dionysium sedulo adhibere Diogeniani lexicon; vidimus Pausaniam aliunde accepisse proverbiorum interpretationes, quorum magnum numerum collegerat; in glossis rhetoricis, eas volo quae proprie pertinent ad usum Oratorum Atticorum explicandum et ad ius civile Atticorum, num aliter eum fecisse censebimus? In Harpocratione manifesta res est. Homo nullius judicii haud raro laudat veteres grammaticos Alexandrinos; scilicet gloriolam captat laudandis scriptoribus quos numquam legit; sed quos revera describit, horum nomina callide cavet ne resciscas. Sed haec omnia supra quantum satis videbatur, exposui. Nunc ostendam quid noster grammaticus afferat ad rem explanandam.

Legitur apud Bekk. p. 354. 4: *αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων πλέγμα· καὶ τὸ διάϛεμμα τῶν πεπλεγμένων δικτύων· καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὅπλον καὶ ἀνέμου συϛροφὴ ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσι· καὶ θώραξ· καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης.* Haec quomodo legenda sint et unde grammaticus noster habeat, patebit ex Eustathio p. 603. 16: *Αἴλιος Διονύσιός φησιν· αἰγὶς τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων δίκτυον. Παυσανίας δὲ τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων πλέγμα καὶ τὸ διὰ τῶν ϛεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.* Addit Eustathius: *καὶ οὗτοι μὲν οὕτω· οἷον δ' ἔργον ἡ τοιαύτη αἰγὶς οὐκ ἐδήλωσαν σαφῶς*, quod tamen haud supervacaneum fuerat. Sed nunc vide Harpocrationem: *αἰγίδας· ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν ϛεμμάτων δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' (c. 189) ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.* Putasne unum horum de suo sapere? Non facies collato Hesychio: *αἰγίς· ὅπλον ἐξ αἰγός· καὶ τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων.* Est hoc exemplum in paucis manifestum.

Glossa est Harpocrationis: *ἀγελαίων· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ* (§ 18), *ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιστῶν καὶ πλανήτων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζῴων ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων οὓς διαβόσκεσθαί Φασι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν.* Cum his compone Bekk. p. 325. 32: *τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζῴων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ* (266 A), *μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους· οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ* (voluit Panathenaico II.)· *καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον.* Quibuscum cf. Pausaniam apud Eust. p. 1165. 6. Qui *ἄρτους ἀγελαίους* dixit, Plato Comicus est apud Athen. III. 110 D. Hes. v. *ἀγελαῖοι ἰχθύες.*

Apud Bekkerum p. 346. 20 haec leguntur: *ἀεί· κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ· ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν διελεγόμην ἀεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν. Καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς· καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ* (vs. 670)·

ἆπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;

Cf. lex. Bachm. v. *δεῦρ' ἀεί.* Nota in Platonis Symp. 217 D legi *ἐδεδειπνήκει* et *ἀεί* abesse. Particula abest quoque in Legg. VII. 811 C . . . *λόγους οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν,* ubi lex. Bachm., h. e. Photius sec. Boethum habet *δεῦρ' ἀεὶ διελ.* Diligenter de hac varietate videndum. Sed vide nunc Harpocrationem: *ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρᾳκικῷ· πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο* (I. 18).

οὕτω μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους.

Vides locum lacunosum esse, sed minime facio cum viris doctis quorum sententias Dindorfius recenset, qui senarium concinnarunt:

οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγος.

Aut omnia me fallunt, aut apud Harpocrationem superest ille ipse e Medea versiculus 670, sed ut in lacuna graviter corruptus et infelici Graeculi conjectura suppletus.

Perspicua res est Harpocrationem v. *ἀδύνατοι* et grammaticum Bekk. p. 345. 15 eiusdem doctrinam sequi, qui Aristotelis Philochori et Lysiae locos conjunxerat. Patebit hoc si quis vel obiter locos inspexerit. Exemplo sit quantum referat in disci-

plina Antiquitatum bene tenere grammaticorum gradus et quasi cognationem, ne plures dixisse putes quod unius fide nitatur. Sed vide quam hoc sit verum apud Boeckhium in Oec. Civ. I. 344, cuius locum Dindorfius attulit.

Ad vocem Ἱππία Ἀθηνᾶ haec Harpocration: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν α΄ Εὐρώπης τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρῶτον κατασκευάσασαν διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι. Cum his compone p. 350. 25 Bekk.: Ἀθηνᾶ Ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ὡς ὁ μῦθος μεθ' ἵππου ἀνήλατο· ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν· ἄλλοι δέ φασιν ὡς Ἄδρηστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσαγορευθῆναι, ubi malim προσαγορεῦσαι cum p. 207. 32. Recte ni fallor M. Schmidtius Didym. p. 104 contendit omne hoc e Didymo fluxisse, sed illud investigandum est, si grammatici nostri ipsum Didymum non adierint, sicut verisimile est, quis fuerit qui primus Didymi copias contraxerit.

Harpocration habet v. ἄξονι· οἱ Σόλωνος νόμοι ἐν ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους (p. 629. 21)· ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται· ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δ' ἐν τῷ πρυτανείῳ γεγραμμένοι κατὰ πάντα τὰ μέρη· ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Alienum est a nostra disputatione retractare quaestionem de nescio quo discrimine inter κύρβεις et ἄξονας, quam illustravit Hullemannus in Miscell. Philol. 1850. p. 57, sed hoc unum moneo multum errare qui ex Harpocrationis verbis probare vellet illum ἄξονας vidisse, quia addat illos suo tempore salvos fuisse. Nempe hoc quoque refer ad aetatem Polemonis. Hic autem sufficit adscribere p. 413. 15 Bekk.: ἄξονες ξύλα τετράγωνα ἦν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα καὶ διὰ τινὸς περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο· μέμνηται δὲ τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες περὶ οὓς σφαῖραι καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται· καὶ τῶν ἁμαξῶν δὲ οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται. Nunc satis est conferre Phot. v. κύρβεις.

Longum est describere verbosam glossam p. 416. 24 de voce ἀπατούρια ut cum Harpocratione componam; satius est lectores ablegare ad Mehlerum qui in Mnem. IV. 152 de hac glossa egit, quae mihi quidem Platonica videtur.

Imprimis utilis ad nostram rem est Harpocrationis nota glossa ἀπρότων· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· ἐμπεπηδηκότων ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον· μήποτε γραφικὸν ἁμάρτημα καὶ δεῖ γράφειν ὥσπερ λῃστῶν· ἔν τισι δὲ γέγραπται· ὥσπερ παρνόπων· εἰσὶ δὲ οἱ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος. Putidum est de hac glossa aliquid dicere velle post Cobetum in Commentat. Philol. Sed vide mihi p. 441. 14 Bekk.: ἄπροτον· οἱ μὲν εἶδος εἶναι κογχυλίου φασίν, οἱ δὲ ἀκρίδων, οἱ δὲ μελιττῶν· ἔκαστον δὲ τούτων ἀγεληδὸν νέμεται, καὶ οἱ μὲν τὰ ἄνθη, οἱ δὲ τοὺς καρπούς, οἱ δὲ τὰ ποώδη σίνουσιν· ἀφ' ὧν καὶ τοὺς κατὰ συμμορίαν κακούργους (malim κακουργοῦντας) ἀπρότους ὠνόμασαν. Hoc imprimis est ridiculum credere κογχυλίων mentionem Dinarchi loco quodammodo convenire. Sed notatu dignum est quam vetus corruptela sit, cuius memoria repetitur non tantum ex his locis, sed etiam ex Etym. M. et ex lex. rhet. p. 204. 23, ubi ἀβρότων simili ratione explicatur.

Verbo indicabo Harpocrationis glossam ἀργᾶς initio mutilam, quae, ut aliquoties factum est, partim integrior servata est in Epitome. Compone Bekk. p. 442. 30, Schol. Aesch. et Hesychium: videbis omnes ex eodem fonte hausisse. Nullo modo fieri potest ut Harpocration sua a ceteris mutuatus sit; vel hoc solum, de quo alibi diximus, Epitomen nonnunquam integriorem esse, rem conficit.

Aliud exemplum praebebit vox ἀσράβη, de qua ita Harpocration: ἡ ἡμίονος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (p. 558)· μήποτε δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. Haec plenius apud Bekk. p. 454. 18: τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι· καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον· καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὠχοῦντο οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Similis ratio est in glossa ἀφορμή p. 472. 6, sed haec iam sufficere opinor.

Hoc unum addo esse quaedam quae harum λέξεων collector ipse addiderit. Exempla sunt p. 438. 1 ἀπότριψις, p. 324. 10 ubi Philo laudatur, fragmentum Orionis p. 332. 13, Theognosti

p. 366. 30, alia. Glossae scripturariae facile agnoscuntur, v. c. *αἱρετιεῖ με* Genes. 30. 20, *αἱ ψελλίζουσαι* Jes. 32. 4, *ἀλισγημάτων* Act. Apost. 15. 20, *ἀκηλίδωτον* Sap. Salom. 7. 26, *ἀλεῖται* Jes. 55. 6, *ἀλισγηθῇ* Dan. 1. 8, *ἀναζυγαῖς* Exod. 40. 37, cet.

§ 19.

De Suida.

Suidas cum lexicon conderet, Photii Codicem nactus qualem in superioribus dixi, paene totum in farraginem recepit. Pauca quaedam, praesertim in initio operis, casu omisit; alia consulto non descripsit, sive quia interpretatio in Codice deerat, sive quia locus impeditus erat et corruptus; cetera cum pulvisculo exhausit. Hinc intelligitur parum esse praesidii in Suida ad Photii emendationem; repraesentat corruptelas prorsus easdem et saepe plures et, si quando conjectura locum tentavit, vix est operae pretium adnotare, nam quis Suidae provinciam mandabit veteres scriptores emendandi? Verum Photii librarius incompositam quam offenderat verborum seriem cum in ordinem redigeret, commisit errores non multos quidem sed commisit tamen, quos nunc intelligis cur in Suida non appareant. Itaque non facio cum Cobeto qui contendit nihil in Suida esse, quo quis utatur ad Photium emaculandum, sed si quae sunt eius generis, ad singulas glossas adnotabo et nunc, ne res dubia videatur, quum ipsum Cobetum adversarium habeam, exemplis confirmabo. Apud Photium desunt in v. *ἐσάλευε* verba *σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τό· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν)*. In v. *εὐθετῆσαι· (οὕτως Ἀριστοφάνης)*. In v. *εὐήνορα· τὸν εὖ (τὸν ἄνδρα διατιθέντα)*. In v. *εὐκλεία· Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ (κωμῳδίας)*. In v. *ἤγαλλεν· Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς (καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις)*. In v. *θῆσσα· (θῆσσαν τράπεζαν)*. In v. *λαρινοὶ βόες· ὡς Λύκος (ὁ Ῥηγῖνος)*. In v. *μᾶλλον Φρύξ· τοσοῦτον εἶπεν ὑπερέχεις (τῶν ἄλλων ὅσον θάλασσα ποταμῶν· ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε μᾶλλον ὁ Φρύξ)*. In glossa *μὴ νόμισον*, Photii Codex *οὕτω Θουκυδίδης*, Suidae *Θαγενίδης* pro *Θουγενίδης*, quae certe non conjectura Suidae est. Glossam *ὁμοῦ* supra iam exscripsi. In glossa *πελανοί* Photius:

πέμμα ἐκ πολῆς τουτέσιν ἀλεύρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια, καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι, cet. Rectius Suidas: πέμματα ἐκ παιπάλης τουτέσιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια, ὡς αὐτός φησι (Plat. Legg. VI. 875 C) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι cet. In v. παροψίδας desunt apud Photium (σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης). In v. περίσκεπτον· (ἀΦ' οὗ ἐςὶ περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν). In v. σχολή· ἡ ἐν τοῖς λόγοις (εὐμουσία) et καὶ (σχολῇ) ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. In v. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν· Κρατῖνος (Πυλαίᾳ· Ἄνδρας) σοφούς. Haec igitur omnia et alia quaedam, quae non opus est adnotare, e Photio evanuere. Pauca esse fateberis, et haec quoque pertinent ad eandem librariorum causam, quam supra suscepi, cum significarem, si cum grammaticis contuleris, quorum opera describerent, librarios rem suam satis accurate egisse atque recte et diligenter negotio suo functos esse.

Nunc mihi certamen est cum iis qui fidem aliquam habent Suidae inscriptioni, in qua scilicet docemur ex quibus grammaticis Suidae lexicon conflatum sit. Qui cum negant Suidam descripsisse Photii lexicon, vix habeo quod reponam. Quod somniantur de Eudemo, quam infirmo tibicine nitatur, supra satis indicavi. Video in utroque Photii et Suidae lexico corruptelas et lacunas easdem; video e Photio nihil in Suida deesse quod sit operae pretium dicere: qui his argumentis nolunt manus dare, iis vereor ne numquam aliquid persuadere possim. Perpendant tamen velim hanc Photii glossam: Κέλευθος· ὁδὸς ἀπὸ τοῦ κέλλειν ὅ ἐςιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξώκειλεν ὅ ἐςιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν. Haec sic leguntur in Codice Galeano: — ὅθεν καὶ ἐξωκέλης τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος κεῖλεν ὅ ἐςιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν. Intelligis quid librarius commiserit. Bis scripsit glossam quae proxima sequitur: κέλης· τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος, sed ita ut vocabulum ἐξώκειλεν in duas partes distraheret, quo errore partum est monstrum ἐξωκέλης. Nunc vide quam egregius criticus sit Suidas, qui hinc *suo loco* habet: ΈΞΩΚΕΛΗΣ· τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος, unde nunc in Graecitatis gazam recepta est vox quam nemo vidit et nemo videbit. Δυσπειθὴς sit qui etiam nunc pergat obloqui. Simile est monstrum apud Suidam ἐξορευγμία, quod eum sibi habere iubemus, nam perperam legit apud Photium ὀξυρεγμία.

Non complectar universam quaestionem de fontibus Suidae, de qua Bernhardyus haud incuriose egit, sed ea tractabo quorum ratio cum Photio conjuncta est. Ac primum unusquisque facili negotio experiri poterit, an verum sit quod nunc non temere affirmo, quidquid apud Suidam pertineat ad ius civile Atheniensium explicandum vel ad declarandam rationem Atticae dialecti, quidquid habeat depromptum ex Aelio Dionysio, Pausania, Harpocrationis Epitome, Boetho, Timaeo, quodque adeo pertineat ad interpretationem comicorum poetarum, Platonis, Thucydidis, aliorum, haec igitur omnia cum Photio debere. Non est ardua res distinguere quae undique corrasit ex Scholiastis, ad Aristophanem potissimum et ad Sophoclem, nam plerumque ei convenit cum Scholiis quae aetatem tulerunt; cetera aliunde excerpta, proverbiis aliquot fortasse exceptis, ita comparata sunt ut a Photii ratione longissime absint; atque ita factum est ut quicumque Photio semel iterumque perlecto, ad Suidam accedat, satis certo ubique agnoscere possit, quid Suidas huic debeat, quid aliunde acceperit. Itaque quaedam videamus, quae e Photio in Suidam translata, cum dimidia pars Galeani Codicis perierit, possint tamen in lucem et vitam revocari.

Diximus iam de litera A, cum sermo esset de sexto lexico Bekkeri, sed ille grammaticus qui modo plura quam Suidas habet, e Photio servavit, modo pauciora, plerumque parum curat glossas Platonicas Boethi et proverbia Pausaniae. Haec igitur apud solum Suidam prostant. Itaque Photio, i. e. Pausaniae reddemus proverbia Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, ἀδεὲς δέδιας δέος, αἶξ οὐρανία, αἶξ Σκυρία, Αἰσώπειον αἷμα, Ἀκεσίας, ἄλας ἄγων καθεύδεις, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος, ἄλλο γλαύξ, ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, et innumera alia. Aelio Dionysio et Boetho reddes Platonicas glossas ἄγνος, Ἀδώνιδος κῆποι, ἀλαζών, ἀμαθέστερος, ἀμαθία, ἀνάγκης ἄτρακτον, ἀναδιδοῦσαν, ἀναθέσθαι, ἀναθολώσει, ἀνακαγχάσας, ἀνακογχυλιάσαι, ἀνακρουόμεθα, ἀνδραποδώδεις, ἀντιλέγειν, ἀντίληψις, ἀξιῶν, ἀπέσβηκε, ἀπ' ὄνου καταπεσών, ἀρύτεσθαι, ἀρχαῖος, ἀτεχνῶς, alias. In aliis facile agnosces eundem morem quem in Photio toties vidisti, ut in glossis: ἄλλο ἕτερον, ἁμάρτοιν, ἀμοργοί, ἀμπαλίνορος, ἀμφήμερον, ἀναβιβῶμαι, ἀναβλυσονῆσαι, ἀναγχιππεῖν, ἀνάδοχον, ἀναθεῖναι, ἄναλτον, ἀναλυθῆναι, ἀναπετῶ,

ἀνάριϛος, ἀνάσιλλος, caet. Imprimis est notabilis glossa ἀπὸ σόματος, sed tot in Suida recurrunt, quibus haec ratio confirmatur, ut vix praecipua indicare queam. Vide quoque duplicem glossam ἀναπίπτειν, in qua Thucydides et Cratinus laudantur.

In ceteris literis satis habebo adnotare quae nominatim ab Eustathio ex utroque rhetore excitantur. Haec igitur Aelii Dionysii sunt: βατήρ, cf. Eust. p. 1404. 55; βυσσαύχην, cf. Eust. p. 207. 4; γέλοιος, cf. Eust. p. 205. 45; διαβασιλίζεται, cf. Eust. p. 1425. 40; δορύξενος, cf. Eust. p. 405. 36; ἐδέατρος, cf. Eust. p. 1403. 40; ἐξέτει, cf. Eust. p. 1417. 50. Pausaniae autem: βοῦς ἕβδομος, cf. Eust. p. 1165. 6; δεύτερος πλοῦς, cf. Eust. p. 1453. 21; εἰρεσιώνη, cf. Eust. p. 1283. 6; ἐκτορμεῖν, cf. Eust. p. 598. 21; ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη, cf. Eustath. p. 836. 44; ἐπαύλια, cf. Eust. p. 1337. 43; ἐπὶ Παλλαδίῳ, cf. Eust. p. 1419. 50. Possum plura addere sed lectoribus gratum me facturum confido, si vela contraham.

§ 20.

De Etymologico Magno.

Nondum pertractarunt viri docti quaestionem de scriptoribus quos magnus Etymologus consuluit. Habet tamen ille quibus se nobis commendet, nam, licet in etymologicis quaestionibus absurda et ridicula tradat, complura tamen habet ex vetustis grammaticis excerpta, quae alibi non leguntur. Equidem nunc hoc solum videbo quid afferat ad Photii pleniorem intelligentiam.

Quis Etymologus fuerit ignoratur, sed constat de tempore quo vixit. Usurpavit scilicet et nominatim laudat Photii lexicon, ipse laudatur ab Eustathio in commentariis Homericis; floruit igitur saeculo undecimo neque mirum est eum Christianum fuisse, ut videmus p. 263. 17. In opere digerendo — sed malo componendo dicere nam indigesta moles est — paucissima addidit de suo, tantum non omnia aliunde habet et laudabili instituto auctores suos plerumque nominat, sed, ut fit, librarii interdum omiserunt nomina adscribere. Quae de suo addidit, ineptae sunt quaedam etymologiae et unica praeterea quaestio est, quam

curat, de litera ἰῶτα subscribenda. Pauperculus fuit et nullius judicii, quod non alio loco melius apparet quam p. 417. 10 in v. ἤτοι, ubi disputat de orthographia particulae ἦχι: — πολλῶν δὲ λεγόντων σὺν τῷ ἰῶτα γράφεσθαι καὶ πολλῶν ἀντιλεγόντων χωρὶς τοῦ ἰῶτα, τῆς μέντοι παραδόσεως ἐχούσης τὸ ἰῶτα, δίκαιον ἥγημαι πάντας παρακρουσάμενος τῇ παραδόσει μόνῃ ἕπεσθαι καὶ μὴ διακενῆς γράφειν ἃ χρεία οὐκ ἔστι, καὶ μάλιστα πολλαῖς καὶ ἀνεικάστοις συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει, ἀλλὰ τῷ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι οὐδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφεληθῆναι τὰ μέγιστα καὶ τοῖς μετ' ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον. In simili quaestione p. 38. 18 accingit se his verbis: γυμνάσωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς καὶ δείξωμεν .... Neque tamen ubique prima persona indicatur ipse Etymologus; quod verbi causa dicit p. 352. 25: ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω ..... non ipse intelligendus est, sed habet e Photio v. ἑωλοκρασία, qui ipse alios describit. Eadem res est in v. τρύχνον. Sed plerumque liquido constat ipsum Etymologum intelligi debere, quum dicat: ἐγὼ ἐπενόησα, τοῦτ' ἐγὼ εὗρον, ἐγὼ δέ φημι simil. Ex istis locis patet quod dixi eum fuisse ὑπόμωρον, nam non facile unquam quis procudit etymologias absurdiores. En adnotationem p. 660 extr. de origine vocabuli πέος· σημαίνει τὸ αἰδοῖον, οἶμαι ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ, ὅτι σπᾷ καὶ ἐντείνεται· ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ λ πλέος, παρὰ τὸ πλησιάζειν· ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι, δι' οὗ κτώμεθα τέκνα· ἢ Φέος οἷον Φύος δι' οὗ Φύομεν τέκνα. Ἐγὼ ἐπενόησα. Itaque macte virtute esto.

In simili argumento invenies εὗρον ἐγώ p. 62. 1 et 789. 12; ἐγὼ δέ φημι p. 51. 8, 590. 40 et 584. 14; οὐχ εὗρον ἐγὼ p. 15. 44 et 433. 5; οὕτως εὗρον ἐγώ p. 454. 28, 664. 51, 711. 56, 727. 7 et alibi ὡς ἐγώ φημι, ὡς ἐγῷμαι, ὡς οἶμαι vel simpliciter ἐγώ.

Usus est Etymologus libris permultis, Methodio, Choerobosco, Philoxeno, commentariis Homericis Apollonii Archibii filii et aliorum, eiusdem glossis Herodoteis, scholiastis Apollonii Rhodii, Pindari aliis, sed interdum parum constat utrum ipse laudatos scriptores inspexerit an alios descripserit. De antiquis scriptoribus res manifesta est; nemo credit Etymologum ut hoc utar legisse Cratinum, etiamsi eius testimonio utatur, sed etiam vetustos grammaticos non ipse inspexisse videtur. Plurima certe

habet ex Orione Thebano, qui cum quinto saeculo floreret, neque ipse Alexandrinos grammaticos consuluit, sed pendet ab auctoritate Ori Milesii, qui Phrynicho suppar fuit ut alibi diximus. Sed de Oro et Orione satisfaciet Ritschelius.

Nondum dixi de duobus lexicis quibus Etymologus usus est, etymologico et rhetorico. Lexicon etymologicum illud cuius fuerit non habeo pro certo dicere. Laudatur p. 670. 30 *πηλεύς*, p. 713. 5 *σίκιμα*, p. 802. 42 *φύλλον*, p. 814. 22 *χρέος* et p. 816. 23 *χωλός*, sed tres loci sunt de quibus dubius haereo quid pronunciem. P. 780. 34 in voce *ὑπήνη* praeter alia quaedam haec legimus: *ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν μύσακα, γένειον, πώγωνα, ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις. ταῦτα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν· εἰς δὲ τὸ αἰμωδ.... εἶχεν οὕτως.* Infra videbimus rhetoricum lexicon quod laudat, Photii esse et revera nunc ut saepe alias, quae ex illo rhetorico lexico laudat, ad verbum conveniunt cum adnotatione Photii. Sed quid lateat sub illo *αἰμωδ* .... nescio. Facile est dicere legendum esse *αἰμωδεῖν* et ad emendationem corroborandam uti possumus p. 789. 6 ubi in voce *φασκώλιον* legimus: *οὕτως εἶχεν εἰς τὸ αἰμωδεῖν*, sed quid hoc sit, multum quaerens non invenio. Facilius dicam quid lateat p. 315. 54 *ἐδεύετο· ἀντὶ τοῦ ἐνδεὴς ἦν ἢ ἐγένετο ἐνδεής· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης· τοῦτο παρὰ τὸ δέω· ἐν ἑτέρῳ σημαίνει τὸ ἐκορέννυτο, εὐωχεῖτο· ῥητορική.* Primum illud *ῥητορικὴ* indicat glossam e Photio desumtam esse. Etiamsi perierit ea pars Photii in qua illa glossa legebatur, forte fortuna tamen glossa superstes est et salva ad nos pervenit in lexico Bachmanni, ubi observabis verba quidem paullo diversa, sed tamen illud *ἐν ἑτέρῳ* comparet. Addidit, ut mihi videtur, amanuensis Photii, qui similiter addidisse videtur *ἀλλαχοῦ οὕτως* in voce *ὀργεῶνες* et *ἐν ἄλλῳ* in glossa *ὄχετλα*. Supra hoc iam attigi. Sed minor iam erit dubitatio de p. 315. 36 *ἐδέατρος*, quam vocem postquam interpretatus est, Etymologus addit: *οὕτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· ἐδέατρος· ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς· ῥητορική.* Noli hinc colligere duo eiusmodi lexica Etymologo ad manum fuisse. Quod additur *ῥητορική*, indicat id quod dixi glossam esse Photii, qui de eo vocabulo referre debuit, nam Etymologus nihil exponit nisi doctrinam Aelii Dionysii, quam novimus ex Eust. p. 1403.

40. Quod Etymologus laudat e *priore lexico*, accurate convenit cum iis quae Eustathius invenit apud Dionysium, neque multum recedit quod Etymologus laudat ex *altero* lexico. Vix opus est nunc addere, quomodo res sese habeat: amanuensis Photii exscripsit utramque Dionysii recensionem; e Photio eius adnotatio fluxit in Etymologicum, verum cum ridiculo vitio, nam quod ἐδέατρος dicitur fuisse ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων cras credam, non hodie. Qui προγεύσης erat et προήσθιε τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, erat non ἐπὶ τῶν διδύμων, quod nemo quamvis pudicus sine risu leget, sed ἐπὶ τῶν ἐδωδίμων.

Sed repetamus id quod dixi, Etymologum usurpasse Photium et hunc intelligi ubicunque in fine glossae addatur ῥητορική. Statim etiam apparebit eum usurpasse Photii recensionem paullo pleniorem quam nos habemus. Observatio haec ita comparata est, ut neque utile sit neque fieri possit ut omnes locos qui huc faciant enumerem. Componat mihi quis Photium cum Etymologo; inveniet omnes glossas quibus hic ῥητορική addidit vel εἰς τὸ ῥητορικόν vel simile quid, in Photio adhuc superesse. Inveniet haud raro testes plures adscriptos, uberiorem interpretationem sed id, quod caput rei est, corruptelas easdem. Dabo exempla.

Dubitabis fortasse collatis p. 547. 50 glossa κύρβεις, p. 573. 31 μᾶζα vel p. 682. 55 ποῖ κῆχος, nam his glossis, quamquam multo pleniores sunt quam Photianae, non adhaeret in fine ῥητορική, quod librariorum incuria omissum est. Non magis dabis manus collatis p. 57. 37 ἀλάσωρ et p. 161. 6 ἀσφάραγος, quia non Photius componi potest sed sextum lexicon Bekkeri quod pauciora habet p. 374. 22 et 456. 30. Itaque alia proferam exempla. Photius et Etymologus conveniunt p. 448. 16 θέσθαι et p. 764. 47 τράχηλος, sed plura habet Etymologus p. 737. 15: σφαδάζειν. Photius haec: σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς σενάζειν. At Etymologus post alia multa haec addit: ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς σενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων· διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, scilicet pro σφαδασμῶν, nam intelligitur Rep. IX. 579 E. Vides nunc Photium idem esse passum quod caeteri omnes passi sunt: loci quos secundum ve-

terem morem copiose laudarat, ab Epitomatore rescissi sunt magno literarum damno. Sic Photius v. ζῇ· ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Εὐριπίδης, sed Etymologus addit duos locos, ex Iphigenia scilicet et e Phrixo. In voce ζητρεῖον desunt apud Photium quos Etymologus laudat duos locos ex Eupolide et Theopompo. Photius v. ζύγαστρον omisit poetae verba servata ab Etymologo. In voce ζωπυρῆσαι apud Photium Menandri versus excidit, cf. Etym. Gud. In voce ἠτριαῖον solus Etymologus servavit duorum Aristophanis locorum memoriam. Sed nihil novi ad meam sententiam confirmandam luculentius quam adnotationem de voce ἱεροποιοί, ubi Etymologus est multo plenior. Itidem in voce κάβαισος de interpretatione inter utrumque convenit, sed solus Etymologus addit vocabulum apud Cratinum inveniri. Photius πομφόλυγες interpretatur: αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι .... Supple ex Etymologo: αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις. Confusae sunt in unum apud Photium glossae τερθρεία et τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι καλουμένην μάχην. Eandem confusionem observabis in Etymologico. Prorsus eadem res est apud utrumque in glossa τοκάδα, quae coaluit cum proxima τὸ κηρύκειον. Hoc certe non fortuito factum esse dices. In Etym. v. τευτάζειν additur in fine ῥητορική· nempe excerpta est e Boethi adnotatione apud Photium, qui nunc plura habet. Uterque habet τριπαία pro τροπαία. Vide porro glossas τηλία, τραπεζοποιός, τρικαλίνδητος, τρύζει, σκορδινᾶσθαι, ὑποσακίζεται, ὑποσμύχουσα, ὕπουλα, Φαρμακοτρίβαι, Φαρυγίνδην, Φάλος, Φῶς, alias multas; videbis Etymologum adscribere in fine ῥητορική· convenire Photium etiam in vitiis.

Nunc monendum est, ne quis erret in clara luce, lexicon rhetoricum quo Etymologus usus est, revera Photii fuisse non Philonis, quod suspicari quis possit ob ea quae leguntur p. 255. 32, ubi laudatur Philonis ῥητορικόν. Cave credas umquam tale lexicon fuisse. Philo scripsit quod affert saepe Etymologus, ῥηματικόν et hoc ipsum vocabulum reponendum est.

Non dimittam Etymologum, nisi iis locis exploratis quibus Photius nomine laudatur. In expositione vocabuli Κρόνος additur in fine Φώτιος ὁ πατριάρχης, sed nil simile invenitur in lexico. Neque crediderim hunc locum e Lexico petitum esse, non adeo

quia observatio eius generis est quales in Patriarchae lexico non leguntur, sed quia in Etymologico Gudiano non additur quod dixi, sed οὕτως ἐγὼ Φώτιος ὁ πατριάρχης. At non solet Photius in lexico addere οὕτως ἐγώ, neque addere potest, quia non ipse composuit sed amanuensis, ut saepe dixi. Certiora proferri possent de Etymologi glossa κορεσθῆναι, in qua in fine additur Φώτιος, sed ea pars operis in Galeano Codice periit. Etymologus p. 613 in v. ὀβελίσκος addit: Φώτιος δὲ ὁ πατριάρχης ὀβολὸν κληθῆναί φησιν ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Βατράχοις· ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.: Φεῦ. Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ. Ex istis nihil apud Photium est reliquum praeter haec: ὀβελός· ὀβελίσκος. Ultimo loco haec considera apud Etymologum: ἡγητηρία· παλάθη σύκων ἦν, ἣν ἐπὶ τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων Φέρουσιν ὅτι ἡμέρου πρώτης ταύτης τροφῆς ἐγεύσαντο ἢ διὰ τὸ πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις εὑρῆσθαι σῦκον, ἱερὰ συκῆ τὸ δένδρον κέκληται καὶ ὁ τόπος ἱερὸς παρ' Ἀθηναίοις ἐν οἷς πρῶτον εὑρέθη τὸ δένδρον καὶ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς ἡγητηρία· οὕτω Φώτιος ὁ πατριάρχης. Qui revera in lexico: ἡγητηρία· παλάθη ἦν σύκων ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων Φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἐγεύσαντο· tum habet glossam ἱερὰ συκῆ· οὕτω λέγεται ἡ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός, ubi explicatio excidit, nam quod additur pertinet ad explicandum ἱερὰ ὁδός. Ex Etymologi diserto testimonio locum supplere poteris.

Hoc unum restat monendum; quamquam periculosum est suspicionibus alias suspiciones superstruere velle: cum noverimus ex iis quae disputavi ad sextum lexicon Bekkeri, Suidam nactum esse Photii Codicem, in quo deinceps tot essent vocabulorum series, quot lexica amanuensis excerpsisset, ac praeterea idoneis argumentis demonstraverimus Codicem Photii quo Etymologus usus sit, Galeano haud parum fuisse pleniorem, probabiliter sumi posse talem quoque Codicem qualem Suidas habuerit, nactum esse Etymologum; postea autem librarium turbatum verborum ordinem emendasse sed eadem opera auctoritates illas delevisse, quas partim e Suida, partim ex Etymologico, partim ex Bachmanni et Bekkeri lexicis Photio haud sine veri specie vindicaverimus. Quae si probabuntur, jam de ingenti glossarum numero liquido constabit, per quas manus propagatae ad haec

usque tempora perduraverint. Desinant laudari aliquando sequiores grammatici, ut ad vetustissimum auctorem quidque referatur, nam sic demum suo pretio aestimabitur.

§ 21.

De quinto lexico Bekkeri.

Difficile est negotium dicere supra quinto lexico Bekkeri, nam desunt clara indicia, quibus certo cuidam grammatico assignes, sed in disquisitione de Photii fontibus neque silentio praeterire debeo, neque nihil est quod de opusculo hoc mihi observasse videor. Nemo fuit qui de nostro scriptore dixit ante Ruhnkenium, cuius haec sunt verba in praefatione ad Hesychium: »Cum Parisiis studiorum causa versarer, inter alia lexica antiqua necdum edita, quae Bibliotheca Sangermanensi continentur, descripsi lexicon Rhetoricum bonae frugis plenissimum atque ad ius Atticum explicandum imprimis comparatum. Hoc lexicon decimo saeculo in membrana scriptum sive Codicis illius librarius sive alius eo antiquior passim interpolarat Hesychii glossis. At qualis Hesychii? Non truncati, mutili, corrupti, quo nunc melioris desiderium levamus sed integri, illibati et omni labe carentis. Interpolator vero Hesychianas glossas largius inferserat literis A B Γ parcius literis Δ Z K Ξ, reliquas ne attingens quidem," cet. Quod hic posuit Ruhnkenius, id fidem non invenit apud Rankium qui in disputatione de vera origine lexici Hesychiani p. 16 tribus verbis significat, se a Ruhnkenii sententia discedere, quod nemo mirabitur qui ipsum Ruhnkenium viderit quam strictim totam rem attigerit. Ne hoc quidem animadvertisse videtur literam Ω fere totam ex Hesychio in nostrum lexicon fluxisse, sed post Ξ literam taedium credo fecit ut conferendi laborem omiserit. Equidem utrumque lexicon accuratissime contuli et Ruhnkenio duce, vidi verum esse quod supra posui, sive Hesychii sive librariorum culpa in Codice Marciano multa quidem deesse, quibus Diogenianus in excerpendo pepercerat, lemmata vero pleraque omnia superesse. In lexico Bekkeri autem minime superest illibatus et integer Diogenianus, sed insunt glossae aliquammultae ita ex eo excerptae, ut modo plura

servaverit quam Hesychius, modo pauciora. Itaque liber utilissimus est ad Hesychii emendationem. Quam ad rem explicandam, singulas glossas numeris distinguam, quod lectoribus quidem non satis commodum erit, sed aliter ostendi nequit, quae necessitudo inter utrumque opus intercedat.

Conflatum esse nostrum lexicon ex aliis fontibus et sponte apparet et colligi potest e glossarum ordine, quae ita *κατὰ στοιχεῖον* descriptae sunt, ut plerumque primae tantum cuiusque literae ratio sit habita, sed interdum repente per aliquot glossas idem observetur quod in Hesychio deprehendimus aliisque, scilicet ut glossae secundum omnium literarum ordinem sese accurate excipiant. Ac statim in litera A nullus ordo observatur sed a glossa 33 usque ad glossam 54, a gl. 146 usque ad gl. 162 et a gl. 211 usque ad gl. 230 in serie constituenda omnium literarum ratio est satis accurate habita. In litera B a glossa 38 fere usque ad finem, h. e. per glossas quinquaginta, ordo turbatur quidem hic illic, sed remanent vestigia satis manifesta. In litera Γ a glossa 29 usque ad glossam 112 omnia accurate decurrunt *κατὰ στοιχεῖον* secundum nostrum morem. In litera E duplex series est a glossa 36 usque ad gl. 176 et a gl. 177 usque ad gl. 191. Itidem series duplex est in litera Z. In litera H servatur literarum ordo a gl. 10 usque ad gl. 21, in litera Θ a glossa 2 usque ad finem, in litera I a gl. 5 usque ad gl. 21, in litera K a glossa 10 usque ad gl. 97. Tum in sequentibus ordo turbatur sed in extrema litera Ω denuo apparet a glossa 4 usque ad finem.

Sequitur ut dicam quem usum illa observatio habeat. Nempe iis locis omnibus quibus literarum ordo servatur, tenemus *plerumque* excerpta e Diogeniano. Constat ex eo deprompta esse quaecumque legantur *α*. 146—162, 211—233, *β*. 38—fin et quod imprimis memorabile est, *γ*. 29—112 et *ω*. 4—fin. Alibi quoque agnosco Diogenianum in turbato verborum ordine sed loci quos indicavi, quippe ex continua serie, sunt imprimis utiles, primum quia paucissimas homericas et sacras admixtas habent, unde jure colligere mihi videor eos e Diogeniano excerptos esse ac minime ex Hesychio, tum quia *in continua serie* glossarum quas nostrum lexicon cum Hesychio communes habet, paucae tantum admixtae sunt, quae nunc apud Hesy-

chium prorsus desunt, unde valido argumento egregie confirmatur quod saepe dixi, in Hesychii lexico lemmata Diogeniani non adeo multa excidisse. Denique est ea observatio utilis ad Hesychium supplendum et emendandum, de quo negotio Ruhnkenius iam saepe dixit in Auctario. Dabo quaedam exempla, sed quia res cum Photio non arctissime cohaeret, alia multa aliis sciens relinquam.

Primum laudabo glossam α. 70: ἀκροθίνιον· κυρίως μὲν ἡ τῶν θινῶν ἀπαρχή· θίνες δέ εἰσιν οἱ τῶν πυρῶν καὶ τῶν κριθῶν σωροί· καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀΦ' ὁτουοῦν ἀπαρχή. Haec servavit Hesychius: ἀκροθινίων· ἀπαρχὴ τῶν θινῶν· Θίνες δὲ εἰσὶν οἱ σωροὶ τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν· ἢ πᾶσα ἀπαρχή. Desumta haec videntur e tragico lexico, cf. Schol. Eur. Phoen. 210.

In voce αὐχμοί Hesychius nil praeter αὐχμοί· ἀνομβρίαι, sed supple e glossa α. 77: αἱ ἀνομβρίαι ἀΦ' οὗ καὶ αἱ ἐκπυρώσεις τῶν Φυτῶν καὶ ἀΦορίαι καὶ ἀκαρπίαι.

Mutila glossa est apud Hesychium ἀμΦίθυρος οἰκία· ἔχουσα ἀμΦοτέρωθεν οἰκίας. At supple ex α. 84: ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν θύρας Φερούσας ἔξω εἰς τὴν ὁδόν. Cf. Soph. Philoct. 158.

In glossa ἄγειν καὶ Φέρειν Hesychius: τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν· haec tantum. At in lexico Bekkeri: ἀντὶ τοῦ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν· ἤγετο μὲν τὰ ἔμψυχα, ἐΦέρετο δὲ τὰ ἄψυχα.

In glossa ἀνωμαλία apud Hes. interpretatio excidit. Apud Bekkerum α. 188: ἀνωμαλία· καὶ ἡ ἀνισότης καὶ ἡ νῆσος. Corrigam: καὶ (ἀνώμαλος) ἄνισος.

Grave vitium concepit Hesychii glossa ἀμνόν· μᾶλλον. ἢ τὸ ἄρτι τεχθὲν πρόβατον. Compone Bekk. α. 97: ἀμνὸν καὶ ἀμνήν· τὸ βραχὺ καὶ νεογνὸν καὶ ἄρτι τεχθὲν πρόβατον. Fugit M. Schmidtium ΜΑΛΛΟΝ ortum esse ex AMNON. Quod Eustathius de hac voce invenit in lexicis suis rhetoricis p. 1627. 13, hoc descripsit quoque Photius, a quo Suidas accepit.

Adnotat Hesychius ἀγορά· ὄνομα τόπου ἢ λιμένος. Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσιν. Addit grammaticus Bekk. α. 170: Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν, παρ' Ὁμήρῳ καὶ πάντα ἀθροισμόν.

Consideremus nunc eam seriem a gl. 211 ad gl. 230, quae e Diogeniano fluxisse videtur. Supplendus est Hes. ἄγονον· πήγανον ἢ πολύγονον· at Bekk. α. 211: ἄγονον· πήγανον μεγαλοπρεπές, πρᾶον παρ' ἐνίοις ἢ ἄγνος. Hes. ἀγορὰ Ἀργείων· τόπος

Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. At Bekk. α. 213 exp. καὶ ἐν τῇ Τρωάδι τόπος καὶ Ἀθήνησιν. Desunt contra apud Hes. glossae 212 ἀγόντων, 215 ἀγορητάς, 218 ἄγος, 221 ἄγροικος, 223 ἀγρῶσαι, 226 ἀγυρτώδη, 228 ἀγχίθυρος. Equidem Hesychii Codicem hic lacunosum esse arbitror neque puto tantum glossarum numerum ex universo lexico excidisse, quantus ex hoc specimine videri possit, nam in literis B et Γ, quibus continetur, ut dixi supra, longa series glossarum ex Hesychio petitarum, vix una et altera est cuius lemma in Codice Veneto desit. Fac periculum et videbis.

Nunc vide Hesychii glossam αὐτοβοεί· τὸ παραχρῆμά τι συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις· ἅμα βοῇ Θουκυδίδης. At Bekk. α. 247: (τὸ) παραχρῆμά (τι) συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ· οὕτω Θουκυδίδης· παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος. Mox pauca supersunt apud Hesychium e glossa α. 249: Ἄβυδος· ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς· καὶ Ἀβυδοκόμης· ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἀβυδηνοί. Hes. habet ἀνθερεών· ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται. Addit Bekk. α. 253: καὶ βοτάνη δέ τις ἀνθερεὼν καλεῖται. Hes.: Ἀνθεσηριάδας· τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου, Ῥόδιοι. Addit Bekk. α. 254: μηδέπω δὲ γεγαμημένας. Hes.: ἀποκήρυκτος· ὁ ἐφ' ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας. Supplet Bekk. α. 256: ἐκποίητος δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰσποιήσασθαι· οὕτως Ἐρατοσθένης.

Addam glossas in litera α, quae totidem verbis apud Hes. leguntur: 4, 27, 28, 147, 148, 151, 153, 158, 159, 161, 191, 214, 219, 225, 227, 229, 243, 245, 252, 255, 290. Aliae sunt ubi Hesychius plura habet quam grammaticus Bekkeri, nempe 19, 58, 74, 125, 157, 160, 169, 185, 189, 207, 208, 209, 216, 220, 224, 235, 246.

Videamus de litera B; cuius ea pars quae κατὰ στοιχεῖον conscripta est, multa habet cum Hesychio communia. Ac statim vide ap. Hes. βασσάραι· χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι. Addit Bekk. β. 38: καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασσαρέως Διονύσου· ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις. Sine sensu editur apud Hes. βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι. Rectius Bekk. β. 42: βρενθύεσθαι· διὰ

θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. Hes. habet βρένθις· θριδακίνη, Κύπριοι., et βρένθον· μύρον τι ὡς βάκκαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον· καὶ ὄρνεον βρένθος ὅπερ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι. At Bekk. β. 49: βρένθειον· μύρον τῶν παχέων ὡς ἡ βάκκαρις· οἱ δὲ ἄνθινον μύρον· καλεῖται δὲ καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃν ἔνιοι κόσσυφον. Κύπριοι δὲ βρένθιν τὴν θρίδακα λέγουσιν. In Hes. gl. βρεττία excidit πίσσα, restituendum e β. 53. Hes. exp. βέβηλον· τὸ μὴ ἱερὸν καὶ ἄθεον· καὶ ἀβέβηλον. . . . Supplebit β. 57: καὶ ἀβέβηλα τὰ θεῖα· οἱ δὲ τὸ βάσιμον χωρίον καὶ ὅσιον μὴ καθιερωμένον τε θεῷ, ἐφ' οὗ κέχρηται καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ (c. 97). Hes. habet: βέβλωκεν· ἠρεμεῖ, φύεται. Addit Bekk. β. 58: φαίνεται· βεβλωκὼς δὲ ἐληλυθώς. Non satis mirari possum M. Schmidtium, quamquam memor fuit Hom. Odyss. ρ. 190: δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ, non vidisse pro ἠρεμεῖ φύεται reponendum esse ἡμέρα φαίνεται. Sequuntur glossae 62. 63. 64 βαθμός, βαθμοί, βάθος, quas cum Hes. composuit novissimus Editor. Sequitur β. 65: βάθρον· βῆμα (καὶ τὸ ἐφ' οὗ καθέζομεν καὶ) ἡ βάσις (τοῦ ἀνδριάντος καὶ τὸ) ὑποπόδιον (καὶ τὸ ὑπόδημα ὃ καὶ ἐμβάς). Ex his exciderunt apud Hes., quae uncinis notavi. Exponit Hes. quid sit βαίτυλος (Bêt-el Hebraeorum)· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. . . Excidit etymologia quam pete ex β. 66: παρὰ τὸ τύλον ὄντα κεκρύφθαι. Hes. habet glossam βατῆρα· τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πενταθλων ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον. Addit Bekk. β. 67: Σέλευκος. Σύμμαχος δὲ τὸ μέσον ἀφ' οὗ ἁλάμενοι πάλιν ἐξάλλονται· ἄμεινον ὡς Σέλευκος· σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοί βαλόν. Indidem h. e. e Diogeniano sua habet Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1404. 55. In glossa Hes. βάτια· ὁ τῆς συκαμίνου καρπός., restitue e Bekk. β. 69: ὑπὸ Σαλαμινίων. Glossa β. 74 ita legitur: βάκχος· ὁ ἱερὸς Διονύσου ἀνήρ, καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς. (ὡς δὲ ἔνιοι σεφάνους ὑπὸ Δωριέων)· οἱ δὲ τὸν φανὸν βάκχον· καὶ ἰχθὺς· (οἱ δὲ ὄμβρικος (?) ὑπὸ Ἁλικαρνασέων βάκχος). Accedant Hesychio ea quae uncinis signavi. Itidem desunt apud Hesychium quae eodem modo indicabo in glossa β. 77: βάλανοι· τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων· καὶ ὁ τῶν δρυῶν καρπὸς· (κυρίως ὑπὸ Ξενοφῶντος) καὶ οἱ τῶν Φοινίκων. καὶ αἱ κλεῖδες (βάλανοι, καὶ τὰ ἐμπίπτοντα τῇ κλειθρίᾳ. Κρῆτες δὲ τὰ ἀμύγδαλα βαλάνους·) οἱ ἰατροὶ δὲ

βαλάνους τὰ ἐντιθέμενα τῇ ἕδρᾳ λέγουσιν. In seq. glossa rectius β. 78: βάσιμον· εὔπλωτον, εὐεπίβατον. Vide quoque glossam β. 90: βήρηκες· μᾶζαι ὀρθαί, οἱ δὲ ἁπλῶς μάζας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας· huc usque Hes., tum addit grammaticus Bekk.: παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ τὴν ἑορτὴν Βηρηκίαν λέγεσθαι, ἐν ᾗ τοῖς θύουσι προτιθέασι τοὺς βήρηκας. His igitur locis grammaticus Bekk. Hesychio plenior est. Contra in utroque lexico conveniunt β. 39. 40. 50. 59. 60. 61. 70. 71. 72. 80. 82. 85. 86. 87. 88. Plura habet Hesychius quam grammaticus Bekk. gl. 54. 55. 73. 75. 76. 83. 84 et 92. Pauca lemmata Bekkeri in Hesychio prorsus evanuere; potiora sunt 51: Βρεττηνοί et 79: βραδυπλοήσας, quae *continua* series glossarum Hesychianarum apud Bekkerum satis demonstrat unde desumta sint.

Non est alia litera quae plura Hesychiana continet quam Γ. In ea iam notavimus longam vocabulorum seriem, quae fere tota illinc sumta est. Hesychius supplendus est in glossis quae sequuntur. Habet interpretationem vocabuli γαῖσος· ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ. οἱ δὲ μισθόν. ἢ ὅπλον ἀμυντήριον. At plenius Bekk. γ. 41: γαῖσος· ἐμβόλιον σιδηροῦν τριήρων.. δὲ τὴν Φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀκοντίων ἃ Ῥωμαίους καλεῖν ὑσσούς. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντῖνοι γαῖσον τὸν μισθὸν λέγουσιν, in quibus pro τριήρων corrigam Ἰβήρων ex Athen. VI. 273, sic: ἐμβόλιον σιδηροῦν· Ἰβήρων δὲ τὴν Φωνὴν (φασι) ἐπὶ τῶν κτἑ. Unde Hesychius explicationem acceperit, quam vides eum excerpendo pessumdedisse, nunc casu constat diserto testimonio Scholiastae a Montefalconio editi ad Josuae c. 8. 18: ὁ δὲ λεξικογράφος Διογενιανὸς ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσίδηρον, ἄλλοι δὲ ἀκόντιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑσσόν. Nota porro Pausaniam quoque apud Eust. p. 544. 12 Diogeniani scrinia compilasse; sed non supervacaneum erit observare locum in lexico Bekkeri ex eius opere non esse excerptum; obstat enim ipsa vocabulorum series, quae tota e Diogeniano excerpta est. Iterum Hesychius mutilus est in voce γαίων· γαυριῶν. At in Bekk. γ. 42: γαίων· ἱλαρός, γαυριῶν, τερπόμενος· γαίουσα δὲ ὑπερφρονοῦσα· γαίεσκον δὲ ἔχαιρον. In glossa Bekk. γ. 46: γαλαξία· (ἑορτὴ Ἀθήνησι μητρὶ θεῶν ἀγομένη) ἐν ᾗ ἕψουσι τὴν γαλαξίαν· ἐστὶ δὲ πόλτος κρίθινος ἐκ γάλακτος. Desunt apud Hes. quae uncinis significavi. Componendae sunt Hes. gl. Γαληψός· παίζει μὲν Εὔπολις, παρὰ τὸ

λαμβάνειν· ἔσιν δὲ καὶ πόλις. καὶ βοτάνης εἶδος: et Bekk. γ. 51: Γαληψός· πέπαικται ἀπὸ τοῦ λαβεῖν. ἔσι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, καὶ πόλις Μακεδονίας. Vide quoque γ. 67: γαυλόν· κάδον· καὶ (γαυλοὶ) παρ' Ὁμήρῳ (τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος)· λέγεται δὲ καὶ Φρέατος ἀντλητήριον γαυλός· καὶ ἐν ᾧ τὰ πλοῖα ἀντλεῖται κάδος· (καὶ τὰ Φοινικικὰ δὲ πλοῖα γαυλοί καὶ γαυλικὰ χρήματα) παρὰ Ξενοφῶντι (τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων). Hesychius ea tantum habet quae uncinis inclusi, tum addit in fine: τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαυλοὺς καλοῦσι. Hes. exp. γαυσόν· σκαμβόν, στρεβλόν. Addit Bekk. γ. 69: χωλόν, διεστραμμένον. Γεῖσα dicuntur Hesychio αἱ ᾠαι τοῦ ἐνδύματος, nempe ex Aristophane, cf. Bekk. γ. 74. Habet Hes. γεισιποδίζειν, sed omisit adnotare quid sit γεισίποδες, quod nunc pete a Bekk. γ. 75. Plura quoque Bekk. 81 et 83 in vocibus γενεά et γενναῖος. Habet Hesych. monstrum vocabuli γενούσης, addit Bekk. γ. 86 παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ, vides igitur quam vetus corruptela sit, cuius emendatio nunc facile eruitur e Codice Bodleiano. Similiter invenies plura ab grammatico Bekk. servata esse in glossis γ. 89 γέρανος, 98 γίγαντος, 101 γλαὺξ ἔπτατο, 105 γλυκυθυμία, 106 γνύπετον, 107 γνῶθι σαυτόν et 112 γόργυρα.

Convenit uterque grammaticus in glossis γ. 30. 31. 33. 38. 39. 40. 43. 44. 45. 47. 49. 52. 53. 54. 55. 57. 58. 60. 61. 62. 63. 65. 66. 70. 71. 72. 73. 76. 77. 78. 84. 88. 91. 92. 94. 95. 97. 99. 102. 108. 109. Plura Hesychius habet in glossis 32. 34. 35. 37. 48. 56. 64. 68. 79. 81. 82. 96. 110.

Exciderunt ex Hesychio Bekk. glossae γ. 29. 85. 90. 93. 95. 100 h. e. sex inter octoginta tres, neque eae magni momenti et praeterea in Bekkeri Codice fortasse aliunde interpolatae. Hoc maxime argumento uti debere existimo qui probare velit ex Diogeniano pauca lemmata apud Hesychium desiderari. Mihi quidem res nunc manifesta videtur.

In litera Δ glossae Hesychianae sunt multo pauciores ac fortasse prorsus nullae post viginti primas. Hesychius aliquid lucratur e glossa 11, quae tamen plenior est apud Harpocrationem, 13 διδάσκαλος χοροῦ et 20 δεκάζειν. Aliae sunt quae ad verbum conveniunt, quae omnia aliquando accurate notabuntur in utilissimi lexici nova editione.

Litera Z paucarum glossarum est, sed observabis dimidiam fere partem ex Hesychio esse, quem illinc supplebis in v. *ζακυνθίδες*.

Itidem non multa Hesychiana insunt literae K. Potiora sunt in glossis 11 *καθέδραι* ubi Photium compone, 15 *καλαμίτην*, 44 *κέρκος* in qua confusa esse animadvertes *οὐρὰ* et *θύρα*, 95 *κῶμαι*, 111 *καταπροίξει* et paucis quibusdam aliis.

Litera Ξ decem tantum glossas habet, sed ex his sex sunt e Diogeniano, omnes una excepta Hesychianis multo pleniores, nempe 1 *ξενίζειν*, 6 *ξανθίζεσθαι*, 7 *ξάνιον*, 9 *ξυσίς*, 10 *ξύσον*. Nota ξ. 6 *ξανθίζεσθαι· τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες, Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρίχας.* Observatio confusa videtur, sed, nisi omnia me fallunt, vetus grammaticus quaedam tradiderat non de Laconico verbo *κοσμεῖσθαι* sed *σμῆσθαι*.

Has igiter literas notarat Ruhnkenius, verbo rem attingens in celebrata Praefatione ad Hesychium, sed casu omisit indicare literam Ω, quae fere tota ex Hesychio derivata est; sunt enim tres tantum glossae ab initio aliunde assutae, caeterae omnes aliquid conferunt ad Hesychii emendationem. Instar omnium sunt glossae *ὠλίγγην* et *ὠσχοί*.

Neque illud sine animadversione dimittam, quod Ruhnkenius affirmat, grammaticum ceteras Hesychii literas ne attigisse quidem. Sunt alibi vestigia multo rariora, sed prorsus deesse non dixerim. Veluti in litera E cum Hesychio componam glossas 2. 4. 5. 6. 7. 15. 20. 23. 24. 27. 30; tum in sequentibus glossis quae fere *κατὰ στοιχεῖον* decurrunt, vestigia rarescunt. In litera H vide glossas 2. 3. 5, sed ibi Hesychius plenior est. In litera Θ gl. 2. 3. 5. 30, quae et ipsae non multum conferunt ad Hesychii emendationem. In litera I gl. 4. 15. 16; in literis Λ M N O parum est quod huc facit, si exceperis in O litera gl. 20. 21. 22. In litera Π contulerim gl. 17 et 80, in litera Σ gl. 80, cet.

Multae sunt glossae de quibus ambigas, utrum grammaticus eas ex Hesychio habeat an aliunde; exemplo sit glossa δ. 11 *δεκατεύοντες*, de qua Hesychius fere eadem refert quae Harpocration, uterque secutus doctrinam veterum Alexandrinorum. Tales igitur glossas grammaticus haurire potuit, tum e Diogeniano, tum e rhetoricis lexicis, quibus illa aetas abundabat.

Sed missis illis glossis de quibus alii aliter judicabunt, si resecueris omnia quae certo certius ex Hesychio sunt, praesertim in literis B, Γ, Ξ et Ω, ubi ipse numerus et non interrupta series rem extra controversiam ponit, operae pretium est videre omnes glossas de quarum origine judicium ferre possimus, paucissimis exceptis, pertinere ad usum Oratorum. Hinc contuli nostrum lexicon cum Harpocratione et vidi e glossis fere mille et sexcentis, quibus libellus constat, quadringentas glossas et quadraginta eadem lemmata habere, quae apud Harpocrationem quoque videas, sed interpretatio, quamquam haud raro ad verbum convenit, plerumque paullulum diversa est: auctoritates scriptorum tantum non ubique sublatae sunt, sed in ipsa interpretatione modo hic modo ille plenior est. Ne umbra dubitationis supersit, confer α. 88: ἀβρότων et β. 21: βλιμάζειν. Sed haec res quam ὁ βουλόμενος οἷς σχολή ἐστιν comperiet verum esse, nam nihil attinet cumulare exempla, velis nolis cogit ut statuas utrumque grammaticum doctrinam suam indidem derivare, quo egregie confirmatur quod supra disputavi, Harpocrationis opusculum quod nunc habemus, excerptum esse e veteribus commentariis haud parum lautioribus.

Neque quemquam fugiet qui hanc rem susceperit examinandam, in permultis glossis nostrum grammaticum eadem tradere atque Photium, unde reperietur quoque saepe cum Etymologo convenire, quem Photio usum esse demonstravimus, cf. μ. 46, π. 161, φ. 27. Quaeritur uter alterum descripserit. Respondeo: neuter. Primum in eadem re explicanda modo hic, modo ille plenior est et doctior. Tum Photius certe non voluit excerpere parvum libellum et nihil ad praestantiam lexicorum rhetoricorum quae sequebatur, neque noster excerpsit Photium. Si fecisset, deprehenderem in excerpto quamvis mutilo interpretationes locorum poetarum quos Dionysius e Diogeniano habet, et eximias observationes de dialecto Attica, quae in Photii lexico singulis paginis pellucent, sed hic admodum rarae sunt ut τ. 47 et υ. 21. Grammaticus autem Bekkeri, proscriptis Hesychianis glossis quarum alia est ratio, tantum non ubique se continet intra usum orationis solutae. Vides iam quid sequatur. Haec si recte disputata sunt, nec puto infringi posse, quia satis constat de fontibus Photii, sequitur nostro

lexico inesse debere excerpta e Pausaniae lexico. Si nihil aliud afferrem, iam suspicio videri deberet haud nimis improbabilis, sed quia ex Eustathio cognita habemus aliquammulta Pausaniae fragmenta, conjectura per se satis verisimilis argumentis stabiliri et confirmari potest.

Prima glossa quae huc pertinet est α. 61: *ἀκροσόλιον τριήρους· τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης τὸ ἀνατεταμένον εἰς τὸ ἄνω μέρος*, in qua observatione quamvis lacera agnosco Pausaniae doctrinam, quam Eustathius servavit p. 1039. 40. Eodem modo cf. α. 93 *ἄμιππος* cum Eustath. p. 1539. 24; ε. 47 *εἰρεσιώνη* cum Eust. p. 1283. 6; θ. 20 *θριπήδεσον* cum Eust. p. 1403. 33; κ. 20 *καυσία* cum Eust. p. 1399. 5; κ. 48 *κελέοντες* cum Eust. p. 884. 7; κ. 54 *κιχλισμός* cum Eustath. p. 1880. 61; κ. 94 *κυμβεῖον* cum Eust. p. 584. 19; ψ. 7 *ψαισά* cum Eust. p. 1445. 59. Exempla sunt multo pauciora quam vellem et nullo modo efficere possunt ut res omni dubio maior videatur, sed Eustathius parum curat adnotationes de iure Attico, quae tamen fere solae in nostrum lexicon transiere. Itaque magis fortasse persuadebit id quod facile comperies verum esse, multo majorem lemmatum numerum etiam in Photio inveniri, multa quoque in Harpocratione, ita tamen ut paulo maior sit convenientia Photii quam Harpocrationis. Compone v. c. cum utroque glossam σ. 11: *συγγραφεῖς*. Unde si quis contenderet nostrum grammaticum sequi alium, qui ipse rhetoricas glossas indidem haberet atque Dionysius, Pausanias et Harpocration, quos omnes ex eodem fonte hausisse supra demonstraverim, nihil sane haberem quod reponerem, nisi observassem corruptelarum aliquam similitudinem. Qui v. c. apud Cretenses Κλαρῶται vocantur, apud Photium v. *πενέσαι* nomen habent Καλαρῶται, apud Eust. p. 295. 29 Ἀρόττται, apud nostrum π. 50 Καροταί. Sed alii fortasse plura de hoc argumento expiscabuntur.

Interdum grammaticus noster et Dionysius conveniunt, neque tamen miror cum sciam Dionysium et Pausaniam saepe eadem tradidisse. Exempla habes in glossis δ. 75 *διαβασιλίζεται* coll. c. Eust. p. 1425. 40 et θ. 2 *θαλλός* cum Eust. p. 1557. 32.

Cavendum tamen est ne quis putet nihil hoc lexico contineri praeter Pausaniae excerpta. Planissime agnosco alia quaedam sed non habeo quomodo in singulis rem accurate definiam.

Veluti certe non fortuitum est quod in complusculis glossis fere continuis diserte notatur usus loquendi oratorum. En exempla: α. 257: ἄξιον· τὸ ἄξιον παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται· α. 261: ἀρχαίου· ἐχρήσαντο τῷ ἀρχαῖον πάντες οἱ ῥήτορες· et ad eundem modum α. 271 ἀπειπεῖν, 274 ἀποσελλόμενοι, 275 ἀπολαχεῖν, 276 ἀσπαλιεύεσθαι, 277 ἀσέλγεια, 278 ἀμύνεσθαι, 279 ἀμείβεσθαι, 280 ἀτυχεῖν, 284 ἀσκεῖν, 285 ἀποδεδύσθαι et 288 ἀνατιθέναι. Simile quid in toto lexico nusquam recurrit nisi forte δ. 76. 77. 79. 81 et 82. Alibi frustra quaeres.

Paene oblitus eram monere inesse quasdam glossas Platonicas neque tamen multas. Exempla habes α. 294 ἀρισίνδην, cuius emendationem a Suida pete et ο. 21 ὀξυλαβῶν, qua glossa usus sum ad Platonem emendandum in Platonicis post Programma Gymnasii Leidensis. Insunt praeterea glossae sacrae sed paucae admodum, ut γ. 79 γειώρας.

Finem faciam indicandis aliquot veterum scriptorum locis qui ex nostro lexico emendari possunt.

Legitur δ. 5 in voce δημόσιος· ἐλλειπτικῶς δὲ λέγουσι τὸν δημόσιον παρέντες τὸν οἰκέτην. Hodie obstat Aesch. Tim. § 54: πρὸς ἄνθρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως, ubi οἰκέτην eo libentius expunxerim, quia constat Aeschinem a nostro grammatico saepissime respici, ita ut hunc ipsum locum ei ante oculos fuisse putem.

Glossa ε. 18: εἰσφρήσειν· εἰσφορήσειν καὶ εἰσδέξεσθαι· ἐμφαντικῶς δὲ εἶπε· διὰ γὰρ τοῦ ῥήματος τὴν φορὰν τῶν εἰσιόντων ἐδήλωσεν. Quis dubitabit in rhetorico lexico respici Demosth. Cherson. § 15: οἶμαι . . . . εἴ τισι μᾶλλον ἀπιστοῦσιν ἢ ἡμῖν, καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον ἢ ᾽κείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν. Imo illinc restitue εἰσφρήσειν. Illa litera ε imprimis plena est glossarum Demosthenicarum.

Alterum exemplum habes ε. 138: ἐπιτετιμημένον· τὸ τίμησιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν. Respicitur Dem. Polycl. § 6: ὁρῶντες ἐν τῷ Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον καὶ οὐκ ὄντα ἄφθονον ὠνεῖσθαι. At annona non cara *fiebat* sed *facta erat*, unde a grammatico gratus accipio ἐπιτετιμημένον.

Glossa est π. 136: προσηλῶν· καθηλῶν, Φράττων. Respicitur Dem. Mid. § 17: τὰ παρασκήνια Φράττων προσηλῶν, ubi vide

an deleri debeat Φράττων ex interpretatione natum.

Addam τ. 27: τηλία· ἤτοι ξύλινόν τι ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες ἢ πλέγμα τι ψιαθῶδες ϛρογγύλον ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρυόνας. Hic quoque locus documento sit supervacanea esse verba in Tim. § 53: διημέρευεν [ἐν τῷ κυβείῳ] οὗ ἡ τηλία τίθεται. Cf. κ. 106.

In eadem Timarchea § 59 legitur: ἀϛραγάλους τέ τινας διασείους καὶ Φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα καὶ τοὺς ὄρτυγας καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας. Respicitur hic locus in nostro lexico α. 91: ἀϛράγαλοι διάσειϛοι et Φ. 6: Φιμοί· κυβευτικὰ ὄργανα. Hinc quantocyus expunge apud Aeschinem καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. Atheniensibus interpretatione minime opus erat.

Contra υ. 13: ὑπωπιάζων· ὑπτίως καὶ οὐκ ὀρθῶς περιπατῶν, rescribe e Timarchea § 132: ὑπτιάζων.

§ 22.

De Helladio.

Operae pretium est nunc videre de Helladii Chrestomathia, de qua Photius retulit in Bibliotheca. Codex est apud eum 279, de quo ut solet, Ἀνεγνώσθη inquit ἐκ τῆς Ἑλλαδίου Βησαντίνου ἐπιγραφομένης πραγματείας χρησομαθειῶν α' β' γ' δ'. Tum excerpit observationes quasdam miscellaneas de quibus ulterius nobis inquirendum est, quia Dionysius Halicarnassensis nominatim in iis laudatur. Refert Helladius: ὅτι Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικισὰς ὠνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο (hoc corruptum est) καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. Mireris veterem et doctum grammaticum talia docuisse, quae nobis fere puerilia videntur, sed castigandi erant aequales, qui haec ignorabant et in loquendo perpetuo peccabant; neque dissimile est quod Photius ex eodem ut opinor Dionysio monet v. ἐώρων. Alter locus est: ὅτι τὸ ἀρχέτυπόν φησιν Ἑλλάδιος οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ ῥητόρων οὐδὲ τῶν μούσαις κατόχων εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἱϛορεῖ. Miratur Meursius scriptorem Antiquitatum Romanarum aliquoties ipsum usum fuisse vocabulo quod damnaret, sed confudit ut vides avum et nepotem. Sunt autem

praeter eos duos locos alii aliquammulti, in quibus vestigia Aelianae doctrinae haud difficulter deprehenduntur. Quod Helladius docet: ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες δαέρα καλοῦσιν, τὴν δ' ἀδελφὴν οὐκέτι δάειραν ἀλλὰ γάλων, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησι· Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι· καὶ θεῖον μὲν ὀνομάζουσι τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν, οὐκέτι δὲ θείαν τὸ θῆλυ ἀλλὰ τηθίδα· καὶ πάππον μέν φασι τὸν πατέρα τοῦ πατρός, μάμμην δ' οὐκέτι τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ἀλλὰ τήθην· μάμμας δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς αὐτῶν μητέρας καλεῖν εἰώθεσαν: hoc igitur conferendum est cum iis quae Eustathius ex Aelio Dionysio affert p. 648. 26 et 971. 20. Disputat Helladius de nominibus literarum, dicendum esse μῦ νῦ φεῖ χεῖ ψεῖ διὰ διφθόγγου καὶ περισπωμένως· attigit idem argumentum Aelius Dionysius apud Eustath. p. 370. 12 et Phot. v. μῶ. Quaeritur apud Helladium dicendumne sit ὁ τάριχος an τὸ τάριχος· saepe iam excitavimus Dionysii fragmentum apud Eustath. p. 1390. 50. Nil igitur mirum est, si quando Helladius eadem tradit quae Photius. Helladius unice probat καλὸς κἀγαθός, improbat ἀγαθὸς καὶ καλός. Similiter Photius in voce. Μάλη extra usum est, praeterquam in locutione ὑπὸ μάλης· consentiunt Helladius et Photius. Agit Helladius de verbo μακκοᾶν· rarissimum verbum etiam a Photio enotatum est. Helladius existimat ἄλευρον factum esse e μάλευρον· invenies vocabulum apud Photium. Uterque eodem modo interpretatur τὸ κρήγυον. Uterque probat Atticum vocabulum μάκτραν, cet. Etiam sextum Bekkeri lexicon quo multa ex Aelio Dionysio excerpta continentur, in quibusdam cum Helladio convenit. Prima statim observatio quam Patriarcha indignabundus descripsit cur Moses ἄλφα dictus fuerit, διότι ἀλφοῖς τὸ σῶμα κατάσικτος ἦν, legitur apud Bekk. p. 381. 27. De spiritu pronominis ἄττα egit Helladius; locus est multo plenior in Bekkeri lexico p. 460. 32. Helladius interpretatur ἀσράβη et ἀσραβηλάτης, cf. lex. Bekk. p. 454. 18 et 455. 15.

Quid igitur? Dicamne Helladium legisse Aelium Dionysium? Non faciam. Supra videor mihi obtinuisse Phrynichum libenter exscribere et nominatim interdum laudare Dionysium. Cum igitur videam quanta sit convenientia inter Helladii et Phrynichi reliquias, quam Photius quoque observavit cum de eo iudicium ferret, malo statuere inter Helladium et Dionysium, tertium,

Phrynichum dico, intercedere. Visne exempla quibus hoc probem? Quod fragmentum primo loco posui, ubi Helladius Dionysium auctorem affert, id non magnopere differt ab eo quod Phrynichus tradit in Ecl. p. 56. Observatio de locutione ὑπὸ μάλης apud Phrynichum est p. 84. Μάμμην apud Atticos *matrem* significare non *aviam*, iisdem fere verbis est apud Phrynichum p. 52. Dicendum esse γλωσσοκομεῖον penultima longa Helladius habet e Phrynicho p. 34. Quod intersit inter θρίδαξ et θριδακίνη exponit Helladius; lacera est Phrynichi observatio p. 52. Prudenter Aelius Dionysius apud Photium: ξύσραν καὶ σλεγγίδα λέγουσι. Phrynichus in Ecloga edicit pro imperio: ξύσραν μὴ λέγε ἀλλὰ σλεγγίδα. Factum est in Helladio quod in excerpendo saepe factum est apud alios, ut observatio inverteretur; absurdum est quod Helladius tradit incertum ipsius an Photii vitio: παλαιότερον καὶ ἡ ξύσρα τῆς σλεγγίδος.

Nondum dimittere possum Helladium. Nempe quis credat quod Photius in Bibliotheca subjungit: Helladius ἰαμβικῷ μέτρῳ διεξῆλθε τὰ προκείμενα. Non requiro in talibus poeticum colorem et fere mirari desino, cum videam Photium paulo post tradere Horapollinem grammaticum qui scripsit περὶ τῶν πατρίων Ἀλεξανδρείας *eodem stylo* conscripsisse tragoedias: συντίθησι δὲ καὶ αὐτός (h. e. sicut etiam Serenus grammaticus fecit, qui tragoedias composuit ἐν διαφόροις μέτροις, uti et Andronicus itidem διαφόροις μέτροις τοὺς λόγους ἐντείνων) δράματα τῷ ὁμοίῳ τύπῳ. Sed tamen ridiculum opus fuit opinor, quo observationes de grammatica, de historia, de mythologia, iambico metro commendabantur. Verum quid hoc ad ineptas etymologias quibus Helladius librum distendit? Composuitne etiam illas eodem metro? Difficile est Photio non credere in re tam manifesta, sed vellem tamen videre senariis inclusam hanc observationem, quam seligam quia ceteris brevior est: ὅτι τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὖαρ εἶναι εἴρηται· ἡδίστη γὰρ τότε τοῦ ἀέρος κρᾶσις. Similia tamen fecere alii boni, nam Serenus ille quem modo nominabam, composuit metricam epitomen Philonis grammatici. Servata est in Etym. p. 149. 54 haec adnotatio senario inclusa:

ἄρσην ὁ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῇ σπορᾷ.

Sed credes tamen Photium quocumque tandem modo errare?

Non patietur Etymologus. Habuit eundem librum quem Photius. Laudat τὸν Βησαντῖνον ἐν τοῖς περὶ χρησομαθείας v. νύξ p. 609. 1 et v. ποτνιᾶσθαι p. 685. 55: uterque locus in nostris excerptis exstat. Tertius locus legitur p. 212. 48: Βρενθύεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐπαίρεται, οἱονεὶ θρύπτεται· Βησαντῖνός φησιν ἐν τοῖς περὶ χρησομαθείας οὕτω· βρένθιόν ἐσι μύρον· καὶ οὕτως ἐν τοῖς Ἰάμβοις· τοὺς οὖν ἀλαζόνας καὶ τρυφεροὺς μύρῳ χρίεσθαι ἀκολουθεῖ· καὶ ἀπὸ τούτου δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντὶ τὸ ἁπαξαπλῶς βρενθυομένους λέγουσιν· οὕτως εὗρον ἐν τῷ αὐτοῦ βιβλίῳ. Fere ad verbum convenit excerptum Photii: βρενθύεται δὲ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον ὅ ἐσι μύρον· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρίεσθαι εἰώθεσαν. Sed fortasse credes aliud quid latere quod ignoremus? versus certe senarios intelligi nullo modo posse. Imo in excerptis Photii agnosco disjecta membra Helladii poetae propinantis versus flammeos medullitus. Narrat in mari Rubro apparuisse hominem Oen nomine, qui mortales astronomiam docuit; formosus superne credebatur desinere in piscem. Hoc explicat Helladius quod:

— ἡμΦίεσο κητώδη δοράν.

Vides orationem adscendere supra soccum. Libro quarto, ut intelligas eum cursum eundem tenuisse usque ad finem, cecinit quaedam σύμβολα τῆς Ἀθηναίων Φιλανθρωπίας τε καὶ συμπαθείας καὶ τῆς προνοίας καὶ ἐπιμελείας τοῦ πρέποντος. Columba fugiens accipitrem, Areopagitae cuidam decidit in sinum; homo immitis perfugam interfecit; decrevit Senatus eum fecisse impie, οὐχ ὅσια. Emergunt praeclari versus:

ἱέρακα Φεύγων ςρουθὸς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ.

Et:

κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον· ὁ δὲ τὸν πρόσΦυγα.

Et:

ἔδωκε τοίνυν οὐχὶ δίκην ςρουθοῦ χάριν
τῆς δ' ἰταμότητος τῶν τρόπων.

In quibus nil quidquam mutavi ut metro consulerem, praeterquam quod apud Photium legatur οὐχὶ ςρουθοῦ χάριν δίκην. Sed nondum dabis manus; fortuito enim verba in metri speciem concurrere. Quid si poeta ne διαΦόροις μέτροις utatur, cum Sereno et Horapolline, Homerum aspernetur laudare, nisi secum tri-

metris utatur. Agit de significatione vocabuli τέττα· utinam, inquit, ipse Homerus vocabulum interpretaretur, ut interdum facit. Quid esset ἔλλὸν ignoraremus, nisi ipse sequenti versu doceret esse νεβρόν. Utitur his verbis: καὶ γὰρ εἰπὼν ἐκεῖ πρότερον

πόδεσσιν ἔλλὸν εἶχε ποικίλον κύων,

τὸ ἄδηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν, ὑποκατιὼν τὸν νεβρὸν ἔλλὸν ὀνομάσας. Est Homeri versus in Odyssea τ. 228:

ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἔλλόν,

unde rescripsi εἶχε, nam Helladii Codices habent εἶλε, ne levissimam maculam in bono poeta relinquerem. Ultima quoque verba quae adscripsi, senarii formam habent: ὑποκατιὼν τὸν νεβρὸν ἔλλὸν ὀνομάσας.

Quod praecipuum est fragmentum in Helladii excerptis, nam alia multa sunt perexigui pretii, est de pravo dicendi genere quo usi sunt poetae Euphorion et Dionysius Syracusanus. In iis quoque metrum nullo negotio restitui potest: de Euphorione:

Ἰάσονα
ναυαγὸν εἶΦ' ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα
μᾶλλον δ' ἄγοντα ναῦν . . . . δηλοῖ.

Mox τὰ χρυσᾶ μῆλα

τῶν ἐσπερίδων Φρουροῦντ' ὄΦιν
κηπουρὸν ὠνόμασε· παρεζήλωσε δὲ
Διονύσιον πρῶτον τύραννον Σικελίας.

Hic composuit tragoedias,

ἐν αἷς τοιαῦτα συνεΦόρησε ῥήματα,

caetera quorum metrum facili opera restitui potest. Facete Helladius addit:

Εἰκότως ἄρα
τῆς τῶν τοιούτων ἀκροάσεως πολὺ
τὰς λατομίας μᾶλλον Φιλόξενος εἵλετο.

Confer Athen. III. 98 et adi praeterea Bernhard. Hist. Litt. I. p. 523 et Cobet. Orat. Inaug. p. 41.

Photius in Bibliotheca testatur praeterea se legisse Ἑλλαδίου λεξικόν. Creditur hic Helladius fuisse diversus ab altero de quo vidimus. Scriptor enim Chrestomathiae Photio auctore vixit tempore Licinii et Maximiani; ille qui lexicon condidit fide Suidae aequalis habetur Theodosii iunioris. Sed coll. Socrate

Hist. Eccl. Script. V. 16, cuius locum excitat Valck. in Praef. ad Ammon. p. 17, fortasse videbitur verisimilius, unum tantum fuisse Helladium utriusque operis scriptorem. Ut ut est, ingentem fecimus jacturam. Lexicon erat, ut Photius refert, ὧν ἴσμεν λεξικῶν πολυστιχώτατον, οὐ λέξεων δὲ μόνον ἡ συναγωγὴ ἀλλ' ἐνίοτε δὲ κομματικῶν τινων χαριεστάτων λόγων, opinor eodem modo quem Phrynichum etiam secutum fuisse scimus. Praecipue rationem habet τοῦ πεζοῦ λόγου et sequebatur literarum ordinem eodem modo quo Phrynichus Bekkeri, h. e. nihil curabat praeter primam vocabulorum literam. Caeterum Helladii non proprium opus fuisse, sed eum excerpsisse, compilasse, contulisse aliorum opera, quis est quin sponte conjiciat?

§ 23.

De Philemone.

Restat unicus grammaticus qui Aelii Dionysii et Pausaniae mentionem facit, nempe Philemon in Technologia. Superest Parisiis in unico Codice, e quo quaedam protulit Villoisonus in notis ad Apollonium. Supervenit Burneius Anglus qui primus opusculum totum edidit, sed prorsus nihil de suo adjunxit. Illa editione usus Blomfieldus egregie fallitur in docta relatione de fontibus Photii, cum contendit Philemonem huic ad manum fuisse. Sed Blomfieldus Philemonem obiter inspexerat et magis miror errores Osanni, qui paucis annis post editionem procudit, in qua nihil probavit nisi hoc, se operi sane haud difficillimo prorsus esse imparem. Nam cum Schneiderus Saxo recte observasset Philemonem in Lexico exscribere Etymologum et Eustathium vixisseque adeo post Eustathium, h. e. saeculo duodecimo, Osannus instituit ostendere Philemonem floruisse saeculo quinto. Quodsi Eustathius accuratius legisset, vidisset recte iudicasse Schneiderum; nunc ad sententiam commendandam utitur argumentis inanibus. Contendit eodem jure Philemonem fontem haberi posse, a quo Eustathius sua mutuatus sit, verum hic qui auctores suos haud incuriose laudat, Philemonis numquam meminit, nam Philemon quem laudat p. 1146. 58 ex Etym. M. p. 563. 32 est Aexonensis, aliquoties ab Athenaeo

jussus testimonium dicere. Sed est aliud argumentum multo firmius. Philemon quinquies laudat Aelium Dionysium, totidem Pausaniam. Hi loci omnes verbis prorsus iisdem leguntur apud Eustathium; nemo tamen contendet Eustathium hos laudare fide Philemonis. P. 100 *πρευμενής*, cf. Eust. p. 437. 10. P. 125 *σορός*, cf. Eust. p. 1289. 15. P. 159 *τέλος*, cf. Eust. p. 881. 25. P. 126 *ϛάθμη*, cf. Eust. p. 1022. 65. P. 186 *φορμός*, cf. Eust. p. 1452. 15. His locis Pausanias laudatur. Dionysius autem: p. 179 *φάλαγξ* cf. Eust. p. 924. 6; p. 188 *φρήτρη* cf. Eustath. p. 239. 32; p. 213 *ὤα* cf. Eust. p. 1828. 48; p. 264 *ἀπένεικα* cf. Eust. p. 983. 47; p. 159 *τέλος* cf. Eust. p. 881. 25.

Videamus nunc quid contradicat Osannus. De Schneideri sententia censet »quum tali argumento nitatur, quali ad contrarium demonstrandum uti fere possis, non opus esse data opera refellere"! Jure possis exspectare eum contulisse Eustathium; inspice tamen eius adnotationes ad locos quos modo laudavi, videbis eum fere semper hoc facere neglexisse. Sed utitur ipse Osannus fallaci argumento. Philemon mittit librum ad Antiphanem et lucubrationes suas commendat prae Hypereschii opere. Hic autem vixit quinto saeculo; non intercessere igitur, Osannus inquit, septem saecula inter Philemonem et Hypereschium. His verbis utitur: »Institutionem autem hanc Hypereschii grammaticam non credibile videtur a sexto usque ad undecimum fere saeculum perdurasse ut spatio quinque ad minimum saeculorum demenso, eam tandem aliquis vulgari usui minus convenire videri intelligeret pronunciaretque." Concedes argumentum esse non firmissimum. Vixit Hypereschius saeculo quinto exeunte; praeceptor fuit Eudociae non Villoisonianae sed filiae Leonis Magni. At Philemon potuit alium Hypereschium intelligere aequalem. Potuit praefatio a veteri opere avulsa, a grammatico Byzantino Technologiae praefixa esse. Fortasse Philemon in animo habuit lectores et Osannum decipere. Potuit aliquis uti Hypereschii claro nomine, et multa erant scripta grammatica *ψευδεπίγραφα*. Sed fieri nullo pacto potest ut Eustathius videatur exscripsisse Philemonem. Ex multis locis hoc colligi potest, sed unum indicabo. Confer scilicet p. 182 adnotationem de voce *φερνή* cum Eust. p. 742. 60: videbis Philemonem quaedam omisisse. Refert Eustathius

de Homerico vocabulo ἐπιμείλια et adscribit sententiam Apionis et Heliodori, vel Herodori, ut Eustathius perpetuo scribit. Philemon resecuit Apionis nomen; vide nunc memorabilem adnotationem Osanni, qua lecta mihi dabis eum non valde curasse quid dicat Eustathius: »Magna tamen me subit suspicio ne nomen Herodori corruptum sit, *quem inter Grammaticos Alexandrinos referri equidem ignoro*". Tum multis ambagibus docet se suspicari Herodiani nomen sub corruptela latere. Satius fuisset Eustathium inspicere, sed Osannus qui alios acriter et immerito castigat — p. 79 merus livor est — saepe implicatur turpissimis erroribus.

Ipse sermo quo Philemon utitur, ostendit eum recentissimum esse. Vel ipse operis titulus hoc demonstrare poterit, nam quinto sextove saeculo vocabulum Λεξικὸν nondum percrebruerat; Osannus in Praefatione p. XIX nil habet quod ad rem demonstrandam pertineat. Sed suspicaberis fortasse titulum esse recentem, Philemonem opus suum aliter inscripsisse. Non mirarer, nam novi complura exempla eius generis; at quid si ex ipsa Praefatione apparet titulum esse Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου. Et est sane illa praefatio vitiosissimo sermone conscripta; veluti illud quod dicitur Hypereschii Technologia Antiphani minus convenire διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ. Imprimis est ridiculum quod Philemon dicit in fine: lecto meo opere τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρον τῶν λέξεων διώξεις· imo φεύξει voluit dicere, quod est prorsus contrarium. Iam Villoisonus in Praef. ad Apollon. p. 86 questus erat de vitiosa Philemonis loquela et attulit exemplum imprimis luculentum: ἐξ αὐτοῦ ὅλος ὁ οἶκος παρονομάζεται διὰ μέσου τοῦ ϛέγειν ῥήματος, vide Osannum p. 157; sed ne mireris, locus descriptus est ex Eust. p. 640. 8. Aliud exemplum ipse Osannus notavit p. 170, ubi τρωγλοδύται dicuntur οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες. Et alia nullo negotio addi possunt.

Hoc addo, quae laudantur verba p. 19: καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο, non Euripidis esse, sicuti Osannus opinatur, sed legi apud Thuc. II. 70. Haeccine Osannum putare e poeta esse!

Sed jam satis est ut lectores intelligant Philemonis reliquias eodem pretio esse habendas atque Varini Camertis Lexicon.

Habeant quaedam quae alibi non legantur — quamquam pauca sunt, qua de re iudicium ferre poteris si aliquando separatim edita erunt — sed habeant quaedam sibi peculiaria, sunt tamen ea exigui momenti et equidem bonas horas non conteram in illarum quisquiliarum studio, sed omnia conferam ad veterum grammaticorum cognitionem. De Varino vide Henricum Stephanum ad Thes. I. 21 C.

§ 24.

Index fragmentorum lexicorum rhetoricorum apud Eustathium.

Restat ut indicem fragmenta lexicorum rhetoricorum apud Eustathium. Quod ut facere possem, multum me adjuvit *Index Scriptorum ab Eustathio laudatorum* nuper illatus Bibliothecae Academiae Leidensis, quem accuratissime confecit Valckenaerius, vide Luzacii Praef. ad Diatr. de Aristobulo. Hic quoque admiratus sum clarissimi viri indefessam diligentiam, qui si quis alius χαλκέντερος fuit. Paucissima fragmenta quae deerant supplevi.

Itaque Eustathius Aelium Dionysium semel laudat in Commentariis ad Dion. Perieg. vs. 912, in commentariis Homericis autem:

p. 84. 18.	166. 18.	203. 14.	204. 25.	205. 45.
» 206. 26.	207. 4.	217. 24.	219. 25.	228. 38.
» 228. 44.	229. 26.	231. 35.	239. 20.	239. 32.
» 243. 6.	258. 26.	294. 41.	338. 24.	341. 4.
» 368. 29.	396. 22.	398. 29.	405. 36.	421. 28.
» 455. 37.	456. 13.	527. 18.	561. 4.	576. 41.
» 589. 41.	603. 16.	648. 26.	648. 41.	648. 46.
» 668. 28.	707. 32.	735. 50.	741. 14.	746. 39.
» 749. 14.	756. 61.	772. 65.	800. 28.	801. 57.
» 809. 42.	813. 44.	858. 6.	859. 52.	862. 16.
» 862. 38.	870. 27.	877. 12.	880. 50.	881. 25.
» 881. 42.	883. 52.	884. 7.	898. 7.	901. 11.
» 905. 52.	906. 50.	907. 40.	911. 62.	913. 57.
» 914. 38.	916. 16.	924. 6.	927. 53.	939. 12.

p. 940. 18. 947. 26. 948. 19. 959. 42. 962. 16.
» 964. 63. 968. 3. 969. 1. 971. 20. 975. 37.
» 976. 32. 983. 47. 999. 32. 1158. 20. 1158. 39.
» 1160. 17. 1161. 29. 1165. 24. 1166. 54. 1166. 51.
» 1167. 19. 1178. 52. 1183. 18. 1208. 59. 1217. 1.
» 1220. 46. 1222. 33. 1231. 35. 1235. 58. 1257. 57.
» 1278. 50. 1279. 56. 1280. 36. 1291. 43. 1307. 25.
» 1324. 37. 1330. 7. 1340. 29. 1350. 34. 1369. 45.
» 1384. 44. 1384. 50. 1387. 5. 1387. 16. 1390. 50.
» 1395. 47. 1399. 58. 1403. 33. 1404. 55. 1408. 28.
» 1413. 32. 1417. 18. 1417. 30. 1419. 50. 1425. 40.
» 1425. 56. 1430. 37. 1430. 40. 1434. 1. 1435. 62.
» 1442. 3. 1446. 5. 1446. 20. 1450. 32. 1450. 42.
» 1453. 5. 1461. 25. 1471. 32. 1476. 63. 1480. 12.
» 1481. 52. 1483. 30. 1485. 58. 1493. 51. 1496. 51.
» 1508. 52. 1509. 44. 1511. 12. 1517. 8. 1528. 44.
» 1531. 63. 1532. 5. 1533. 57. 1557. 32. 1559. 50.
» 1562. 34. 1562. 41. 1579. 26. 1625. 18. 1625. 24.
» 1626. 5. 1636. 48. 1638. 10. 1647. 58. 1698. 50.
» 1710. 21. 1716. 37. 1721. 28. 1752. 30. 1761. 51.
» 1773. 30. 1822. 43. 1825. 7. 1828. 48. 1835. 41.
» 1851. 24. 1853.60sqq. 1871. 61. 1896. 50. 1914. 26.
» 1923. 60. 1926. 52. 1944. 8. 1946. 24. 1957. 59.

Pausanias semel laudatur in comm. ad Dion. Perieg. vs. 525, in commentariis Homericis autem:

p. 84. 18. 183. 12. 206. 28. 207. 4. 219. 25.
» 250. 14. 258. 24. 274. 22. 278. 3. 286. 18.
» 286. 28. 298. 2. 302. 27. 310. 30. 326. 37.
» 331. 14. 344. 12. 355. 38. 357. 4. 361. 37.
» 368. 10. 368. 38. 389. 46. 396. 1. 403. 6.
» 403. 37. 405. 41. 408. 4. 437. 10. 487. 5.
» 574. 28. 584. 19. 589. 41. 590. 21. 600. 46.
» 603. 16. 653. 54. 707. 32. 735. 50. 746. 39.
» 747. 25. 749. 6. 757. 52. 772. 25. 772. 63.
» 776. 33. 782. 52. 787. 8. 799. 34. 801. 37.
» 811. 40. 823. 36. 833. 48. 836. 44. 838. 54.
» 854. 13. 866. 17. 867. 29. 870. 27. 872. 62.
» 878. 21. 881. 25. 882. 12. 884. 7. 897. 55.

p. 905. 14. 917. 46. 918. 62. 919. 36. 941. 22.
» 947. 5. 949. 63. 953. 52. 956. 2. 962. 16.
» 965. 45. 965. 48. 967. 20. 975. 37. 976. 3.
» 976. 11. 976. 28. 998. 31. 1022. 65. 1025. 38.
» 1039. 37. 1065. 2. 1157. 34. 1158. 20. 1159. 55.
» 1161. 29. 1163. 49. 1165. 6. 1167. 19. 1221. 25.
» 1241. 17. 1278. 50. 1279. 40. 1280. 51. 1282. 47.
» 1283. 6. 1283. 42. 1291. 43. 1291. 52. 1324. 37.
» 1324. 53. 1328. 20. 1332. 13. 1333. 36. 1337. 43.
» 1385. 13. 1386. 48. 1392. 18. 1394. 41. 1395. 47.
» 1399. 5. 1399. 58. 1401. 61. 1403. 33. 1405. 28.
» 1406. 49. 1413. 32. 1417. 19. 1419. 50. 1421. 66.
» 1423. 2. 1423. 10. 1423. 12. 1425. 60. 1437. 47.
» 1445. 59. 1446. 20. 1450. 45. 1452. 15. 1453. 21.
» 1469. 27. 1472. 4. 1473. 45. 1504. 19. 1525. 45.
» 1532. 5. 1533. 60. 1534. 44. 1535. 14. 1539. 24.
» 1539. 63. 1573. 61. 1593. 25. 1595. 43. 1604. 3.
» 1631. 6. 1636. 26. 1645. 24. 1699. 39. 1727. 19.
» 1747. 1. 1757. 60. 1760. 56. 1761. 15. 1769. 32.
» 1769. 44. 1817. 44. 1818. 51. 1825. 7. 1835. 41.
» 1853. 60sqq. 1857. 15. 1864. 8. 1864. 14. 1880. 61.
» 1881. 1. 1885. 14. 1915. 7. 1923. 60. 1935. 3.

Lexica rhetorica laudantur:

p. 84. 18. 134. 56. 200. 1. 206. 26. 206. 44.
» 217. 24. 229. 26. 239. 32. 258. 26. 279. 35.
» 295. 29. 302. 27. 307. 28. 310. 30. 331. 14.
» 370. 12. 396. 22. 405. 36. 408. 4. 411. 26.
» 416. 38. 450. 24. 455. 37. 561. 17. 565. 19.
» 622. 58. 629. 54. 632. 7. 742. 58. 764. 14.
» 789. 51. 799. 54. 801. 57. 802. 26. 812. 44.
» 823. 26. 852. 37. 855. 37. 859. 4. 860. 48.
» 862. 6. 878. 21. 880. 30. 890. 15. 904. 5.
» 905. 18. 907. 38. 914. 34. 947. 26. 948. 19.
» 952. 10. 958. 24. 971. 20. 989. 47. 1036. 16.
» 1039. 26. 1039. 37. 1053. 61. 1095. 8. 1155. 64.
» 1166. 51. 1182. 52. 1221. 25. 1235. 58. 1251. 52.
» 1257. 24. 1257. 40. 1259. 50. 1279. 40. 1280. 51.
» 1282. 47. 1283. 6. 1289. 15. 1289. 50. 1291. 37.

p.1291. 43.	1328. 52.	1350. 19.	1369. 43.	1380. 65.
» 1383. 42.	1387. 5.	1387. 16.	1391. 11.	1392. 34.
» 1394. 34.	1395. 47.	1399. 28.	1401. 29.	1404. 48.
» 1407. 10.	1413. 32.	1414. 28.	1434. 1.	1446. 20.
» 1452. 15.	1493. 64.	1496. 51.	1500. 27.	1515. 50.
» 1517. 59.	1527. 60.	1528. 17.	1533. 46.	1553. 57.
» 1535. 14.	1540. 27.	1541. 22.	1541. 45.	1554. 32.
» 1571. 58.	1572. 1.	1573. 43.	1600. 5.	1621. 41.
» 1622. 44.	1624. 44.	1625. 18.	1626. 30.	1631. 44.
» 1636. 48.	1666. 64.	1688. 31.	1698. 30.	1703. 30.
» 1709. 54.	1734. 8.	1735. 30.	1739. 59.	1748. 58.
» 1750. 14.	1761. 51.	1767. 41.	1769. 32.	1770. 60.
» 1783. 39.	1788. 47.	1792. 22.	1807. 11.	1828. 48.
» 1831. 2.	1835. 39.	1853.60sqq.	1871. 61.	1872. 4.
» 1880. 61.	1885. 14.	1893. 6.	1899. 9.	1908. 40.
» 1913. 29.	1915. 17.	1920. 30.	1921. 46.	1923. 46.
» 1926. 52.	1934. 9.	1944. 8.	1957. 59.	

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

Φωτίου [1]) τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσαντινουπόλεως Λέξεων συναγωγή, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν. Προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοσομίου, οἰκείῳ μαθητῇ.

Πρόλογος τοῦ λεξικοῦ· δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν, Διογενιανῷ συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνσήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσαται. Ὅσαι δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων Ἀττικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρῳ συντελεῖν εἰσὶν εὖ πεφυκυῖαι· ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι

---

1) In summo paginae primae scriptum est, χρισῶ τὸ δῶρον ἐκ νικήτα τοῦ λύχνου, et in imo, ἐκοιμήθη ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος ὁ λύχνος. Literarum quae annum significabant, apices tantum reliquit bibliopegus, sed videntur fuisse ϛψζ, id est 6707, sive A. C. 1199. Ἀλέξανδρος ὁ Λύχνος Rhetor et Poeta Ephesius memoratur a Strabone XIV p. 951 A (642) citatus etiam a Stephano in Ταπροβάνη. Sic Porsonus. Pro ἄεδρος et ἀνοτάριος palam est legendum esse πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος.

δέονται σαφηνείας· ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας — οὔτε γὰρ ῥᾴδιον οὔτε ἀλαζονείας ἡ ὑπόσχεσις πόρρω, ἅμα δὲ καὶ μεῖζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς, — ἀλλ' οὖν ἃς μάλισά γ' εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον κεχρῆσθαι συναγαγών, τὴν ἀναγραφήν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποσάς· ἐπεὶ μηδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου Φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο· ταύτην δ' ἄρα σοι τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ Φιλίας ἀΦοσίωσιν· διὸ εἰ καί τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα, περιττὸν οὐδὲν οὐδὲ Φιλότιμον οὐδὲ νοθεῦον τὴν πρόθεσιν· ἐΦ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν Φωνὴν εὑρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιτο· τὸ γὰρ ἔχειν ὅτιοῦν ὀνόματι εἰπεῖν, τοῦ μὴ ἔχειν χρειωδέστερον· ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος, πολλὰς αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ Φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι· καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαΦέστεραι μέν εἰσι τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν. ἀλλὰ καὶ εἴ πού τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάΦεια τῇ τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἑρμηνείᾳ τὸ τοῦ λόγου διέΦθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ σαΦέστερον καὶ οὖν Ἀττικώτερον ἡρμυσάμεθα· σὺ δὲ μετὰ [1]) . . . . . τὴν παροῦσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἡ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην ὡς οἶμαι καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραΦικοὺς λόγους, ἡ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοΦωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

Περίφρασίς ἐστιν ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλά, ἀλλ' ἕν τι δηλοῦται· οἷον· ἀντὶ τοῦ ἄνθρωποι, υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως ποτὲ βαρυκάρδιοι [2]).

---

[1]) Duodecim circiter literae evanuerunt. Supplet Porsonus: σὺ δὲ ὦ κράτιστε Θωμᾶ.

[2]) Psalm. 4. 2.

Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον· δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραίζονται μάλιστα.

Ἄ· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, ὡς Ὅμηρος· ἆ δειλοί· βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἄτινα σημαίνει· παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια· καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὰ ἑαυτοῦ· τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος· τάσσεται δὲ τὸ ἃ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν· ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι· οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ· εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει· βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν· οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελῆ παρισᾷ διάνοιαν· ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ α, δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ ἄνανδρον, ἄκακον· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος· ἀλλὰ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ· καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας· καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα [1]).

---

[1]) Prior pars huius observationis, usque ad vocabulum ἀρνητικήν, Boethi est: convenit in plerisque Schol. Plat. Hipp. Mai. 295 A. Similia quoque Hesychius. Callimachi fragmentum exstat ap. Schol. Plat. et Hes. sed corruptum; est frgmt. 323 Bentl. Homeri locus est Iliad. λ. 816. Addit Schol. Plat. fragmentum Archilochi sed conclamatum, cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 245. In Odyss. β. 258 editur: ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Euripidis locus est Med. 758, Sophoclis Oed. Col. 1106. Post τὸ νῦν σημαίνει... Scholiasta addit ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησμο-

Ὅτι τὸ α ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον σημαίνει ζ', διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον· ὡς δὲ μέρος λέξεως ε' [1]).

ἀἄ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός [2]).

ἀά· σύσημα ὕδατος [3]).

ἀγχίνοια· σύνεσις [4]).

ἀγχίνους· συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν [5]).

ἀγχιστεία· συγγένεια· καὶ ἀγχιστεῖς· οἱ ἀπ' ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δ' ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται [6]).

ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους [7]).

ἀγχισίνδην· οἱ κατ' ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀρισίνδην καὶ πλουτίνδην ἐπιρρηματικῶς [8]).

ἀγχίστροφοι· συστραφέντες ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι [9]).

λόγου ποιήμασι, quem novimus e Pausania et aliunde. Altera pars Scholii desumta est ex lexico quodam Homerico: hinc plura ei communia sunt cum Apollonio. Cf. Hom. Iliad. λ. 155. ο. 14. Eust. 1763. 60 et 1664. 4. Erotian. Lex. v. ἀσήμοις τόποις. Valckenaer. Digress. a Theocr. p. 212 sqq.

[1]) Haec in margine Codicis sed manu eadem. Indicatur argumentum superioris adnotationis.

[2]) Hic est unicus in Photio locus, ubi nominatim laudatur Diogenianus. In Hesychii Codice perperam δασυνθὲν pro συντεθέν.

[3]) Cod. ἃἄ. Convenit Hesychius. Des. quatuor folia.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 332. 33. Hes.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 1. Hes.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 3 et 213. 15. Convenit quoque Lex. rhetor. p. Photium, quod hinc corrigendum. Similia habet Ammonius, de quo loco Valckenaerius egit p. 6 Animadversionum. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 130.

[7]) Glossa Platonica, cf. Schol. Plat. Rep. III. 391 A. Lex. rhet. Bekk. p. 332. 25.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 8, ubi rectius τὸ κατ' ἀγχ. Alibi, p. 444. 28 pro νομοθετῶν scribe Νόμων θ'.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 10.

ἀγχιτέρμων· ὁ γείτων, ὁ ὅμορος [1]).
ἀγχωμάλου· τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ [2]).
ἀγωγή· ἀναστροφή, τρόπος ἢ ἡ κομιδὴ καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος [3]).
ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃς καὶ ῥυτὴρ καλεῖται [4]).
ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν· οὕτως Σοφοκλῆς [5]).
ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης· οὕτως Ξενοφῶν [6]).
ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος [7]).
ἀγωγίμων· Φορτίων ἐμπορικῶν [8]).
ἀγωγόν· ἐπακτικόν [9]).
ἀγωγούς· προπομπούς [10]).
ἀγωνία· ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών· λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική [11]).
ἀγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι [12]).
ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν [13]).
ἀγωνιῶ· κινδυνεύω [14]).

---

[1]) Eur. Rhes. 426. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 15.
[2]) Thuc. IV. 134. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 12. Tim. p. 14. Moer. p. 86. Cobet. Mnem. VIII. 231.
[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 20. Lex. rhet. p. Phot. quocum confer Suidam. Hes.
[4]) Cod. ὃ καί, quod correxi e lex. rhet. Bekk. p. 333. 17. Cf. Poll. X. 55.
[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 340. 26, sed plenius Phrynichus Bekk. p. 22. 20. Locus Strattidis quem memorat, servatus est a Polluce ll. Apud Hes. nihil superest praeter ἀγωγεύς· ἱμάς.
[6]) Xenoph. Cyrop. 6. 1. 54. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 13. Euripides in Cycl. 385 eadem significatione posuit τὸ ἀγώγιμον βάρος.
[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 16. Locus corruptus est: certam medicinam non praestiterim.
[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 22. Moer. p. 52. Thom. p. 10. Conf. quoque Hesychium. Respici crediderim Dem. c. Dionysod. p. 1290. 11.
[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 23. Cf. Thom. M. p. 10.
[10]) Thucyd. II. 12. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 24. Phryn. Ecl. p. 140. Perperam Hesychius ἀγωγίους.
[11]) Cf. Thom. M. p. 12. Harp. a Bekk. corr.
[12]) Cyrop. 2. 3. 15. Lex. rhet. Bekk. p. 332. 19 Plura Lex. rhet. p. Phot.
[13]) Lex. rhet. p. Phot. p. 663 extr. coniungit cum glossa ἀγών.
[14]) Hesych.

ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναὸν ἔνθα ἀθροίζονται· καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος [1]).

ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζονται· Θουκυδίδης ε'· προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. [2]).

ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν [3]).

ἄγωνος· κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο [4]).

ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς [5]).

ἀγῶνα· τὴν συναγωγήν· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).

ἀδαγμός· ὀδαξησμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός· οὕτως Σοφοκλῆς [7]).

ἀδαμάντινα· σερρά [8]).

ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι· καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν [9]).

---

[1]) Duridis Samii est ap. Mullerum frgmt. 75; de Agone cf. Pausan. V. 26. 3. Quae sequuntur fluxere e lexico Homerico, quod notavit iam Dobraeus. Cf. Lex. rhet. p. Phot. Apollon. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 326. 20 et 198. 8. Etym. M. Respiciuntur Iliad. υ. 33, η. 298. et Odyss. θ. 260. Convenit quoque Schol. Iliad. σ. 376.

[2]) Hom. Iliad. σ. 376. Thuc. V. 50. Haud satis intelligo cur Dobraeus maluerit scribere προσελθών· reposui Codicis lectionem. Videor mihi agnoscere Aelium Dionysium.

[3]) Cf. simile proverbium ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει apud Schol. Plat. Cratyl. 421 D; adde Plat. Legg. VI. 751 D. Similia Zenob. 145.

[4]) Albert. ad Hes. p. 80. n. 26. Koen. ad Gregor. p. 592. Ahrens. Dial. Aeol. p. 120. Sed verius iudicare videtur Nauckius in libro de Aristoph. Byz. p. 208.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 28. Lex. rhet. p. Phot. Observatio est Nicandri, cf. Hes. Ammon. p. 4. Moer. p. 67. Thom. M. p. 15.

[6]) Viri docti tribuunt Aristophani poetae: malim grammaticum intelligere et referre ad Hom. Iliad. υ. 33. Cf. supra glossam ἀγών.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 22. Hes. Piersonus vocabulum reddidit Soph. Trach. 772. Cf. Schol.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 340. 33. Hes.

[9]) Cod. τὸν ἀ^{b}χῶρα: correxit Bergkius ad Aristoph. Fragmt.

ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως· οὕτως Αἰσχύλος [1]).

ἄδδιξ· μέτρον τετραχοίνικον· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

ἀδεὲς δέος· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ Φοβερὰ Φοβουμένων· ἢ ἀσφαλές, οὐ Φοβερόν [3]).

ἀδείμαντα· ἄφοβα [4]).

ἀδεκάσως· ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκήτως, ὀρθῶς [5]).

ἀδεκατεύτους· ὧν οὐκ ἀνατέθειται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς [6]).

ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν· οὐ μόνον ἡ κωμῳδία ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται· οὕτως Ἰσοκράτης [7]).

ἀδημονεῖν· κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι δήμῳ ἢ χώρᾳ. Ὅμηρος [8]).

---

p. 232. Idem habet Lex. rhet. Bekk. p. 340. 28, sed Aristoph. locus plenius laudatur p. 474. 31. Quid sit ἄχωρ docet quoque Phryn. Bekk. p. 6. 25. Cf. Pierson. Moer. p. 40. Erotian. in v. ἀγρισθῶσιν αἱ μῆτραι habet ὀδαξησθῶσιν, variam lectionem ut opinor pro ἀδαξησθῶσιν, non interpretationem. Galenus in Lex. itidem interpretatur ἀδάξασθαι. Vide praeterea Phot. v. ἠδαξήσατο. Cobet. Mnem. X. 70.

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 24 Hes. docet Aeschylum vocabulum usurpasse Ἠδωνοῖς. Corruptum est οὐδὲ μερίζουσα. Pro ἐκτίνουσα Hes. ἐκτελοῦσα.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 26 Hesych. Pollux. 4. 168 tamen μέτρον ἑξαχοίνικον dicit esse, cf. P. Leopard. Emend. XV. 23. Eustath. p. 1854. 12 vocabulum peregrinum esse dicit et addit ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα, ex Aristoph. Omnium novissimus de hac voce egit Hultschius in Metrologia p. 275. Adi quoque Albert. ad Hes. v. κάδδιχον, sed hic quidem τριχοίνικος est, ut evicit Boeckhius in C. I. G. III. p. 707. Cf. Cobet. Mnem X. 65.

[3]) Cf. Schol. Plat. Symp. p. 198 A. Diogenian. 16.

[4]) Sic recte Lex. rhet. Bekk. p. 341. 1. Perperam Photii Cod. ἀδείματα. Hesych. habet ἄδειμον· ἄφοβον.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 4 et 213. 21.

[6]) Arist. Equit. 301. Lex. rhet. Bekk. p. 342. 27. Hes.

[7]) Isocr. Aegin. 390 C. Similia habet Harpocration.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 5. Aliquid excidisse palam est: coniicio: Ὅμηρος ἀλύειν, coll. Etym. M. p. 17. 8. Pari modo Hesych.: ἀλύω· ἀδημονῶ, ἀθυμῶ.

ἀδήν· τῶν ἐν τῷ σώματι γεγενημένων ἐςὶ τοῦτο· γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας· καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας· ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὥς φησιν Ἡρωδιανός [1]).

ἄδην· τὸ ἅλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται· ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως· ἐν Χαρμίδῃ· ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν [2]).

ἀδημονῶν· ἀγωνιῶν [3]).

ἀδήριτος· ἄμαχος [4]).

ἀδηφάγος· ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γασρίμαργος [5]).

ἀδηνέως· ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ ςέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν [6]).

ἀδηφάγον ἅρμα· τὸ τέλειον [7]).

ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα, τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καὶ ἔςι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἤτοι δαψιλῶς [8]).

ἀδήωτον· ἀπόρθητον, ἀπραίδευτον [9]).

ἀδηφάγοι· ἀγωνισαὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριςοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμνασικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον [10]).

---

[1]) Herodianus bis a Photio laudatur: hic et v. θωρακείοις. Pollux. 2. 225 similia tradit. Apud Hes. v. ἀδένες scribo βουβῶνας. Lex. rhet. Bekk. p. 342. 29. Herodiani locus est π. μον. λ. p. 16 Dind.

[2]) Cf. Schol. Plat. Charmid. 153 D. Lex. rhet. Bekk. p. 341. 15. Valck. ad Herodt. IX. 38.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 5. Hes.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 8. Hes. Usurpavit Aesch. Prom. 105.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 9. Hes.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 21. Hes.

[7]) Cf. glossam sequentem.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 203. 19. Eustath. p. 1394. 34 similia invenit ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς. Vide seq. gl. ἀδηφάγοι, Harpocr. in voce et Moer. p. 89.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 7. Usurpavit Xen. Hellen. III. 1. 4.

[10]) Haec quoque glossa huc fluxit e rhetorico lexico, sed col-

ἀδίαντον. ξηρόν, ἄβροχον· ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον τὸ καλούμενον πολύτριχον [1]).

ἀδιάφθορον· ἄμωμον· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος· καὶ μὴν ἀδιάφθορον τὸ μηδεμιᾷ ὑποκείμενον φθορᾷ· ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ς'· ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν· προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης φησὶν ἀδιαφθόρως [2]).

ἀδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀήθης [3]).

ἀδιάκριτος· ἀδιαχώρισος· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων [4]).

Ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες, ἀφ' οὗ καὶ ξένοι, χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη ὀνόματα· φασὶ δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι· ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὀνόματα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι· καὶ ἕκαστον ὀνόματα δέκα διαγραψάμενον κληρῶσαι· παρὰ οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους, ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγορεῖν [5]).

ἐρᾷ· ἐπιθυμεῖ [6]).

---

latus Hesychius cum Photio, Harpocratione et Eustathio, monstrabit omnes doctrinam suam indidem habere. Vide quoque Pollux. 1. 121. Plura HSt. I. p. 651. Vocabula *δρομεῖς τινὲς ἐν Νεμέᾳ* apud Hesych. in corruptela pellucent et nunc Photii ope restituti sunt a M. Schmidtio. Ceterum malim: *ἔφη δὲ καὶ ἀδηφάγον νόσον Σοφοκλῆς*, ut referam ad Philoct. 313.

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 343. 1. Hesych. Eustath. p. 1231. 27.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 343. 3. Platonis loci sunt Phaed. p. 106 D et Legg. VI. 768 B, Aeschinis Timarch. § 147.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 13.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 11 et 213. 22. Des. centum folia.

[5]) Cod.: *ὑφ' ὧν ἐνίων* et *ὀνόματα ἴδια γραψάμενον*. Correxit Dobraeus. Praeterea Cod.: *ὄνομα ταῖς φυλαῖς*. Conf. Harpocr. Schömann. Antiq. Jur. Publ. p. 201. Wachsmuth. Antiq. Gr. II. p. 312.

[6]) Hesch.

ἐρανεμπόλοις· τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν [1]).
ἐρανέμπολοι· ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες [2]).
ἐργάτης· Φιλεργός.
ἐργασείειν· ἐργασικῶς ἔχειν [3]).
ἐράνια· δῶρα [4]).
ἐράνιον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον [5]).
ἔρανος· ἐντολή, εἰσφορὰ ἢ συλλογή· ἢ σπουδαιότερον [6]).
ἐρανισάς· ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν· πρώην ἐρανισὰς ἑσιῶν ἤψησ' ἔτνος. [7]).
ἐρανίσαι· τὸ λαβεῖν ἔρανον καὶ συλλέξαι παρά τινος [8]).
ἐρανιῶν· ἐρανισθησόμενος.
ἐρασριᾶν καὶ ἐρατίζειν λέγουσιν [9]).
ἐρατειχεύειν· σραγγεύεσθαι [10]).
ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπισατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας [11])
ἐργατίσερον λέγουσιν [12]).
ἔργον εἰπεῖν· χαλεπὸν εἰπεῖν.
ἐργολαβῆσαι λέγουσιν [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Harp. v. πληρωτής. Heraldus et Reinesius: ἐπὶ τῶν ἀργῶν.
[2]) Cf. gl. super.
[3]) Usurpavit Sophocl. Philoct. 1001. Cod. ἐργασίην· ἐργατικῶς ἔ.
[4]) Cod. ἔρανα. Hesych.
[5]) Cod. ἔρανον: emendata lectio ap. Hesych. et lex. Bachm.
[6]) Pro ἐντολὴ malim συμβολὴ, cf. Schol. Plat. Leg. XI. 915 E. In Codice nullum lacunae vestigium.
[7]) Cf. Harpocr. v. ἐρανίσας.
[8]) Cf. Harpocr. ll.
[9]) Cod.: ἐρωτίζειν. Correxit Schleusnerus.
[10]) Cod.: σρατεύεσθαι. Cf. Hes. Interpr. v. ἐρατεινεύειν. Vox obscura. Valck. Animm. ad Ammon. p. 132.
[11]) E Pausania, Eustath. p. 1437. 47. Cf. Hes.
[12]) Cod. ἐργασίτερον. Correxit Dobr. Aliter Coraes ap. HSt. p. 1975 C: ἐργάτιν ἕτεροι λέγουσι, scilicet coniungendum cum glossa superiore.
[13]) Vide glossam seq. Cf. lex. rhet. Bekk. p. 259. 13 et Lex. Bachm.

ἔργον· ὁ μισθός· καὶ λαβεῖν ἔργον· τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν [1]).

ἐργολάβοι· οἱ προϊσάμενοι τινῶν [2]).

ἐρεβίνθινος Διόνυσος· ἀντὶ τοῦ ζωμός. παροιμία· τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμὰς τῶν εἴτε χρησῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων [3]).

ἐρέβινθος· αἰδοῖον [4]).

ἐρείδειν· τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως· Ταγηνισαῖς· ἐρείδετον κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι [5]).

ἐρείδειν· συντόνως ἐσθίειν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων [6]).

ἐρεσχηλεῖν· πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ Φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης [7]).

ἐρεσχηλοῦντα· σκώπτοντα καὶ χλευάζοντα· καὶ οἷον ἐρίζοντα [8]).

Ἐρετρικὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου ἄρχοντος ἔγραψαν ψήφισμα τοὺς ὁμήρους καταλέξαι ἐξ Ἐρετριέων πλουσιωτάτων [9]).

ἐρεφθείς· ἐπισεγάσας [10]).

ἐρήμη δίκη· ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδιαιτηθῇ [11]).

ἐρήμην ἁλῶναι· [12]).

---

[1]) Malim: ἔργον· ὁ μισθὸς καὶ (ἐργολαβῆσαι λέγουσι τὸ) λαβεῖν ἔργον (καὶ) τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν, cf. Aeschin. 58. 26. Recentiores videntur dixisse λαβεῖν ἔργον, cf. IISt. III. p. 1980 extr.

[2]) Non inepte retuleris ad Plat. Rep. II. 373. B.

[3]) Aliter Hes. et Zenob. 283. Quid Photius dicat, non satis intelligo.

[4]) Aristoph. Nub. 1399, alibi. Hes.

[5]) Hinc apparet bene correctum esse in Hesychio συντόνως pro συντόμως.

[6]) Cod. ἐρέσσειν pro ἐρείδειν. Hes. refert ad Arist. Pac. 31.

[7]) Docte Piers. Moer. p. 159. Praeferenda erit forma ἐρεσχελεῖν, si probabitur ratio qua Porsonus Advers. p. 128 versiculos restituit Athen. XV. 685 F. Sed vide Etym. M. 374. 50.

[8]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 258. 29. Hes.

[9]) Cod. Ἐρετριατῶν, h. e. Ἐρετριαίων pro Ἐρετριέων. Hes. Ἐρετριακός.

[10]) Nil novi commodius quam ἐρειφθείς· *** : ⏑ ἔρεψα· ἐπεσέγασα : ⏑ Illam glossam ad Soph. Ai. 308, hanc ad Hom. Iliad. α. 39 retulerim.

[11]) Schol. Plat. Apolog. 18 C. Similia Hesych.

[12]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 245. 14.

ἔρημον ἐμβλέπειν· ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν· Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ [1]).

ἔριθος· ἡ μισθοῦ ἔρια ἐργαζομένη [2]).

ἐρείκη· εἶδος Φυτοῦ [3]).

ἐρεικτῶν· τῶν διχερεικτῶν πυρῶν καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι· τοῦτο λέγουσιν ἐρεικτόν [4]).

ἐρινάζειν· ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς, ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν καὶ ἀγρίων συκῶν· ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων [5]).

ἐριούνιον πόρον· τὸν χθόνιον [6]).

ἐρίπναι· αἱ ἀπερρωγυῖαι πέτραι [7]).

ἐρρικνωμένον [8]).

ἐρίῳ σέψαντες· ἀντὶ τοῦ σέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείας ι' [9]).

ἐρκάνη· Φραγμός [10]).

---

[1]) Cf. Bgk. Arist. frgm. p. 248.

[2]) Similia Hes. et Schol. Hom. Iliad. σ. 550.

[3]) Perperam Hesych. ἐρίκη. Adnotatio est Pausaniae, coniungenda cum glossa seq.

[4]) Codex ἐρικτῶν, διχερικτῶν, ἐρικτόν. Refer ad Arist. Ran. 505. Observatio est Pausaniae, cf. Eustath. p. 941. 21. Hes. et gloss. sacr. χίδρα in lex. Bachm. Praestat fortasse scribere δίχ' ἐρεικτῶν.

[5]) Adnotatio Pausaniae, cf. Eustath. p. 653. 54. Aliter Hes. De re Arist. Hist. Anim. V. 26. Sophocles dixit ἐξερινάζειν: Athen. III. p. 76 C, cf. Porson. Advers. p. 52 et Cobet. Var. Lect. p. 289. Etym. M. interpretatur vocabulum ἀνηρίνασος.

[6]) Codex πάρον, sed conf. Hes. ibiq. Hemst. Sumtum crediderim e tragoedia quadam, coll. Eust. p. 1194. 40 ubi ἐριούνιος explicatur χθόνιος κατὰ τοὺς τραγικούς.

[7]) Cf. Hes. Schol. Apoll. Rhod. β. 1247. Cyrillus Voss.: οἱ σηραγγώδεις παρατεταμένοι τόποι δι' ὧν μεγάλαι πνοαὶ εἰσδύουσιν: quocum conv. Suidas.

[8]) Codex ἐρικνωμένον. Cf. Hesych. v. ἐρικνώμενον et ἐρρικνωμένον. Verbo ῥικνοῦσθαι usus est Sophocles, cf. Phot. in v., fortasse hac ipsa forma.

[9]) Imo Plat. Rep. III. 398 A.

[10]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 969. 2. Male Hes. ἐρικάνην.

ἔρκεσι· δικτύοις [1]).

ἔρκη· πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν [2]).

ἑρκεῖος· γενναῖος, λέγεται δὲ καὶ Ζεύς [3]).

ἔρρειν· ἰέναι [4]).

ἑρκείου Διός· ἕρκον Ἀθηναῖοι τὸν οἶκον ἐκάλουν· τὸν οὖν φύλακα τοῦ οἴκου ἱδρυσάμενοι ἑρκεῖον Δία καλοῦσιν [5]).

ἑρκόπεζα· τὰ περιτεθειμένα ἀκανθώδη ξύλα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν δύνασθαι [6]).

ἔρμαιον· τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν [7]).

ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασίν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμῆς τρικέφαλος· [8]).

Ἑρμῆς σροφαῖος· ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος, ἀπὸ τοῦ σροφέως τῆς θύρας [9]).

Ἑρμῆς τετρακέφαλος· ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον [10]).

---

[1]) Hes. add. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.

[2]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 969. 1.

[3]) Infra plenius.

[4]) Fortasse praestat legere ἔρπειν.

[5]) Recte Albert. ad Hes. legit ἑρκίον Ἀθ. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 256. 21. Cf. Hes. Schol. Plat. Euthyd. 302 D. Harp. et Apollon. Respicitur Dinarchus ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος.

[6]) Codex κλειθηδη ξύλα: corr. Porson. Cf. Hes.

[7]) Conveniunt Schol. Plat. Phaed. 107 C. Symp. 217 A. Gorg. 486 E.

[8]) In Codice sesquilineae spatium vacuum. Ex Aristophane ἐν Τριφάλητι, cf. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 306. 27. Phot. et Harp. v. τρικέφαλος.

[9]) Codex σροφεύς· correxi ope Hes. quem praeterea vide v. σροφαῖος Ἑρμῆς. Usurpavit Arist. Plut. 1154. Cf. Eust. p. 1353. 8 et glossam seq.

[10]) E lexico rhetorico, quod ostendit Eustath. p. 1353. 7: Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ, Τελεσαρχίδου ἔργον· ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἑρμῆ τετρακέφαλε καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον, πανθ' ὁράᾳς· καὶ ἡ τετρὰς δέ φησιν ἱερὰ τοῦ θεοῦ· σροφαῖος δὲ Ἑρμῆς, φησὶν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ σροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ σρέφων καὶ ἐξαπατῶν οἷον σρόφις. Confer glossam super. et Phot. v. σροφαῖος Ἑρμῆς. De penultima longa in voce τετρα-

Ἑρμῆς· πόσεως εἶδος· ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος [1]).

Ἕρμιοι καὶ ἐξ Ἕρμου, τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς [2]).

Ἑρμιόνη· χωρίον ἄσυλον· ἢ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἱερὰ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης ἄσυλα [3]).

Ἑρμοκοπίδαι· οἱ τῶν Ἑρμῶν τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες· φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι [4]).

Ἑρμοκοπίδαι· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ τῆς περικοπῆς τῶν Ἑρμῶν αἴτιοι· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).

Ἑρμοῦ κλῆρος· ὁ πρῶτος ἀνελκόμενος· εἰώθεσαν γὰρ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ Φύλλον ἐμβάλλειν ἐλαίας καὶ πρῶτον ἀνέλκειν τοῦτον· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τοῦτον [6]).

Ἑρμώνιος χάρις· ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη [7]).

ἐρόμενος· ἐρωτῶν [8]).

ἕρπει· τῇ κοιλίᾳ βαδίζει [9]).

ἑρπήνη· πάθος ἐστὶ χαλεπὸν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος ἤτοι ὑπονέμεσθαι [10]).

ἔρρει· κατέπιπτεν.

ἔρρειν· φθείρεσθαι.

ἔρρηκε· φθείρεται [11]).

κέφαλος, adi Schiller. ad Andocid. Sluiteri p. 42. Phryn. Bekk. p. 49. 19. Phot. v. κυκοκέφαλον, alios.

[1]) Strattis apud Athen. 32 B. Pollux. VI. 100. Hes.

[2]) Conf. Harpocr. v. Ἕρμος. Hes. v. Ἕρμειος. Steph. B. in v.

[3]) Conf. Hes. et Steph. Byz. c. interpr.

[4]) Schol. Thuc. VI. 27 ostendit haec deberi Pausaniae ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ. Pausanias autem profecit e Philochoro, cf. Schol. Arist. Lys. 1094.

[5]) Arist. Lysistr. 1094. Cf. Hes. In Codice om. αἴτιοι.

[6]) Convenit Eust. p. 675. 53. Similia Phot. v. κλῆρος Ἑρμοῦ. Polluc. VI. 55. Hes. Vide Arist. Pac. 394.

[7]) Rem explicabit Hes., sed plenius Zenob. 285.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 256. 18, ubi male ἐπινέμεσθαι καὶ τρέφειν pro ὑπονέμεσθαι καὶ ἕρπειν. De forma nominis, cf. Etym. M. 377. 3.

[11]) Scribendum est ἤρρηκε: cf. Hes. v. ἔρρικε et ἤρρηκε.

ἐρρήσετε· Φθερεῖσθε· καὶ ἐρρήσας· Φθαρείς [1]).

ἐρρηνοβοσκός· ὁ προβατοβοσκός, ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν [2]).

ἐρρήσεις· μετὰ βίας εἰσελεύσῃ [3]).

ἐρρήσαντο· ἐψηφίσαντο [4]).

ἔρρ' αἰθέριον· εἰς Φθοράν. Εὐριπίδης [5]).

ἔρριον· τάχιον [6]).

ἐρριπίζετο· ηὔξετο, ἀντὶ τοῦ ἀνεκαίετο· κυρίως γὰρ ἐπὶ πυρὸς λέγεται [7]).

ἐρρόντων· Φθειρέσθωσαν.

ἐρρωγότες· διεσπασμένοι.

ἐρρωπίζομεν· σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος [8]).

ἐρρῶσθαι Φράσας· οἰμώζειν εἰπών, κατεγνωκώς [9]).

ἐρυγγάνειν· ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι [10]).

ἐρυθαίνει· πυρρὸν ποιεῖ· ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον [11]).

ἔρυμα· Φύλαγμα καὶ τεῖχος [12]).

---

[1]) Arist. Lysistr. 1240. Vesp. 1329. Pac. 500, sed ubi ἐρρήσας legatur, nescio. Cf. Phot. v. ἤρρησεν.

[2]) Photius hoc habet e lexico rhetorico anonymo; Pausanias praetulit formam ἀρηνοβοσκός, cf. Eustath. p. 799. 34; cf. Hes. v. ἀρηνοβοσκός.

[3]) Arist. Vesp. 147.

[4]) Hesych. v. ῥήσαντο eadem interpretatione. Quo glossa spectet, nescio: cf. HSt. VI. 2368 C.

[5]) Codex ἔρριον· εἰς Φθ. Correxit Blomfieldus et retulit ad Eur. Androm. 822. Idem vitium in Hes.

[6]) Non intelligo. Cf. Hes. ἐρρεῶς et ἐρραγέως.

[7]) Codex: ἐνεκαίετο. Cf. Phot. v. ῥιπίζεται.

[8]) Hesychius add. Ἴων Ὀμφάλῃ. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 927. 54. Cf. praeterea Hes. v. ῥῶπος, Phot. voc. ead. et v. ῥῶπος καὶ γέλγη et Lex. rhet. Bekk. p. 299. 27.

[9]) Dem. de F. L. § 248. Lex. rhet. Bekk. p. 243. 29. Hes.

[10]) Cf. Hes. v. ἐρύγγανον. Phryn. Ecl. p. 20. Bekk. p. 42. 8.

[11]) Cf. interpr. Hes. v. ἐρυθαίνει. De glossae origine non habeo quod dicam. Ἠρυθροδανωμένα legitur in S. S.

[12]) Cf. Hesych.

ἐρυσίβη· θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν· τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασι· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου [1]).

ἐρυσμόν· λάχανον οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες [2]).

ἔρυσος· σπυρίς [3]).

ἐρύσαζεν· εἶλκεν [4]).

ἐρύσιμον· ἑλκύσιμον [5]).

ἔρυφον· οὐκ ἐρρόφησα [6]).

ἔρωμαί σε· ἐρωτήσω σε [7]).

ἐρῶν· ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν.

ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε· τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τό· ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευε· σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τό· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν) [8]).

ἐσδραμύλιξον· εἴσδραμε [9]).

ἐσέφθην· τὸ ἐσεβάσθην. Σοφοκλῆς [10]).

ἐσθήματα· ἱμάτια [11]).

---

[1]) Schol. Plat. Rep. X. 609 A. coll. cum Lex. Bachm. ostendit hanc glossam olim fuisse duplicem. Cf. Hes. et Tim.

[2]) Alibi legitur ἐρύσιμον ut apud Hes. Sed si forma ἐρυσμὸς vitiosa est, valde antiqua est, nam legebatur in Pausaniae Codice, quem Photius descripsit et Eustath. p. 965. 48.

[3]) Albert. ad Hes. confert ὑρισσὸς, laud. Polluc. X. 129.

[4]) Convenit Hes. Fortasse glossographus respexit ad Iliad. ω. 755: πολλὰ ῥυσάζεσκεν· certe nihil novi commodius.

[5]) Nusquam alibi.

[6]) Error est Aelii Dionysii, quem vide apud Eust. p. 1430. 40, coll. Phot. v. ὄφλειν, Atticos dixisse ῥόφειν ut γράφειν et ῥόφουσιν ut γράφουσιν. Scribe igitur: ἔρροφον· οὐκ ἐρρόφησα.

[7]) Hesych.

[8]) Glossa interpolata. Uterque Dionis locus periit. Quae deerant Porsonus e Suida supplevit.

[9]) Hes. Valck. Ep. ad Röv. p. 67. Lob. Pathol. p. 125. HSt. III. 2086 B. Codex: ἐσδραγύλιξον.

[10]) Hes. add. Σοφ. Δαιδάλῳ. Cf. Choerobosc. in Anecd. Bekk. p. 1418. Infra σέφθησαν.

[11]) Hesych.

ἔσθ' ὅτε· ἔσιν ὅτε.

ἐσίνοντο· ἔβλαπτον [1]).

ἐσκήνησαν· ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν [2]).

ἐσκληκότα· προσλιπαροῦντα, προσεσκληκότα· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων [3]).

ἐσκοπεῖτο· ἀνεσκόπει.

ἐσκορδισμένος· παρωξυμμένος· ἀπὸ τῶν σκορόδων. μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων ἢ τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα [4]).

ἐς κόρακας· εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον [5]).

ἐς κόρακας· Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας ἰδόντες περιπετομένους, *τοῦ Ἀπόλλωνος* ᾤκησαν (ἐκεῖ καλέσαντες τὸ) χωρίον Κόρακας· ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους ἐς αὐτὸ ἔπεμπον. Οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζῴου ἀναιδοῦς καὶ δυνατικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησι, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας· καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ· Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ὁ δὲ Αἴσωπος (πλάττει) μυθικῶς· κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἠττηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποσρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν λέγοντας· Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἀρισείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς· Φεῦγ' ἐς κόρακας (ὅ ἐσιν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν) [6]).

---

[1]) Codex: *ἐβλάπτοντο*. Hesych. v. *ἐσίνετο*.

[2]) Conferri potest Hesych. v. *ἐσκήνωσεν*.

[3]) Addit Hesychius versum senarium, in quo illud ipsum *ἐσκληκότα* legitur, sed adeo corruptum ut intelligi nequeat: vide Interpr.

[4]) Arist. Equit. 494. Codex: *ἀλεκτρυόνων τῶν*: Dobr. inseruit *ἤ*. Paulo aliter Hes.

[5]) Hesych.

[6]) Doctrina Pausaniae, ut constat coll. Eustath. p. 1747. 1. Alia Zenob. 287. Quid lateat sub *τοῦ Ἀπόλλωνος* non exputo: quae deerant supplevi ex Eustathio. Pro *δυνατικοῦ* Dobr. suspicatur *λυματικοῦ*, *δυσοιωνισοῦ* vel simile quid. Post *Αἴσωπος* ex Eustathio addidi *πλάττει*· laudatur fabula eius 101.

ἔσμα· Ἀριστοτέλης, ὅπερ Θεόφραστος μίσχον· ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων [1]).

ἐσμὸς· πληθύς, ὄχλος· κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι.

ἐς ὀλβίαν· ὡς εἰς μακαρίαν· τὸ εἰς Ἅιδου.

ἐς ὀψιγόνους· τοὺς μετὰ ταῦτα.

ἐσπάριζεν· οὐκ ἐσκάριζεν [2]).

ἐσπάθα· σπάθῃ ὕφαινεν ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα [3]).

ἐσπαθημένος· πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπάθῃ τὴν κρόκην [4]).

ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀΦ' ἑσπέρας οὐκ ἀΦ' ἑσπέρου.

ἕσπερον κέλευθον· ἑσπέριον, ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν [5]).

ἔσαλκεν· ἐμείωσεν.

ἐσαθευμένον· τὸ κεχλιασμένον τῷ πυρί· καὶ σαθεῦσαι διὰ τοῦ θ, οὐχὶ σατεῦσαι [6]).

ἔς' ἄν· ἕως ἄν.

ἐσηλιτευμένον· ἀναγεγραμμένον [7]).

ἐσήξει· τὸ μέλλον λέγουσι· καὶ ἐσήξεις καὶ τὰ ὅμοια οὕτως [8]).

ἐσιᾶν· τρέφειν· καὶ ἐσιᾶσθαι· τρέφεσθαι, εὐωχεῖσθαι [9]).

ἐσία· δίαιτα, οἴκησις, βωμός, χυτρόπους, ἐσχάρα [10]).

ἐσιάτωρ· ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν· δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀρισταί [11]).

---

[1]) Haec ipsa verba Eustathius laudat p. 932. 32, opinor e lexico rhetorico.

[2]) Refer ad Cratini locum quem Photius laudat v. ῥάζειν. Habet e lexico rhetorico, ut patet ex Eustath. p. 416. 37 et 947. 13. Cf. Hes. in voce.

[3]) Arist. Nub. 53. Plenius Hes. Cf. v. ἐσόμφασεν.

[4]) Codex σπαθῶν. Cf. Hes. in v. et v. σπάθημα.

[5]) Eur. Orest. 998. Hesych.

[6]) Cf. Hes. in v. et Phot. v. σαθεῦσαι. Respicitur ut videtur Arist. Eccl. 127. Similia Eustath. p. 1446. 31.

[7]) Non invenio apud veteres scriptores. Cf. Hes. v. ἐσηλίτευται et Polluc. VIII. 73.

[8]) Codex ἐσῆξι et ἔσηξε.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Cf. Hesych.

[11]) Perperam Hes. ἐσιάτων. Cf. Harpocr.

Ἐσίᾳ θυόμεναι· ἀφ' ὧν οὐκ ἔξεσι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίας [1]).

ἔσιν· ἡ πρώτη ὀξεῖα ἐπειδὰν ἀποφαινώμεθα αὐτοὶ περὶ τοῦ ὑπαρχειν τι· Ἔσι πόλις Ἐφύρη· ὅταν δὲ πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑσέραν ὀξυτονητέον [2]).

ἑσιῶν· ἀρισοποιῶν [3]).

ἐσόμφασεν· ἠλαζονεύσατο· [ἢ σπάθῃ καθύφηναν· ἀντὶ τοῦ διέφθειραν τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ] [4]).

ἐς τὸν λιμένα· ὅταν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν· ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπές· Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα· λείπει γὰρ ἰσχυρός [5]).

ἐσρωμνημένος· ὁ ἐν τῇ σρωμνῇ μένων.

ἐσορέσθη· ἐσρώθη, ὠμαλίσθη [6]).

ἐσφάλιξεν· ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι πεδῆσαι [7]).

ἐσφηκωμένον· ἐσφιγμένον, ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ τὸ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ, νῶτον ἐν δεσμώμασι,
σφηκοὶ, κελαινόρινες.

Ὅμηρος· χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο [8]).

---

[1]) Codex θύομεν· correxit Hemst. ad Hes. in v. Vide Eust. p. 1579. 44. Zenob. 344.

[2]) Cf. Herodian. π. Ἰλ. πρ. p. 236 Lehrs.

[3]) Forte legendum est ἑσιατόρων et referendum ad Plat. Tim. init. Cf. Hes.

[4]) Cf. Hes. Quae uncinis circumdedi, pertinent ad id quod est σπαθᾶν· cf. supra v. ἐσπάθα.

[5]) Addit Hesych.: Ἀρισοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Cf. Zenob. 110. Diogen. 379.

[6]) Hes. In margine scriptum εὔαδε manu diversa, sed typographiae aetatem superante; notat Porsonus.

[7]) Cod. ἐσφάλιζεν: correxi ex Hesychio. Corruptum est ἐσφηλεν, sed nullam novi medicinam satis certam, cf. Dobr. et HSt. VII. 1586 C.

[8]) Arist. Vesp. 1072: διεσφηκωμένον. Hes. v. σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. Nemo dubitat opinor eundem locum Sophoclis ei ante oculos fuisse: hinc ap. Phot. reposuerim: Σοφοκλῆς Αἰθίοψι σφηκοὺς καλεῖ τοὺς ἐσφιγμέ-

ἔσφηλε· κατέβαλε [1]).

ἐς Φοινικίδα καταξᾶναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς Φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτι οἱ Λάκωνες ἐν Φοινικίσι παρετάττοντο [2]).

ἐς Φρεάτου· Φρέατος τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἐδίκαζον περὶ Φόνου [3]).

ἐσχάρα· ἡ ἐπὶ γῆς ἑσία στρογγυλοειδής, ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἕλκη· ὁ δὲ βωμὸς τὸ ἐν ὕψει ἑστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα [4]).

ἐσχάρας· τὰ τῶν γυναικῶν αἰδοῖα [5]).

ἐσχάριον· θυμιατήριον κοῖλον [6]).

ἐσχάτη ἀδικία· ἄκρα τε καὶ τελεία [7]).

ἐσχατιάν· ἔσχατον τόπον γῆς ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ η' περὶ τῆς Πολιτείας [8]).

ἔσχατος Μυσῶν· Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν, αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προσάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς,

---

νους μύρμηκας καὶ οὐ κεχυμένους τῇ σαρκώσει, opinor in descriptione eorum animalium de quibus Herodotus III. 102. Horum mentionem fecerit Sophocles in descriptione Mesopotamiae, Memnonis patriae, quam e Phot. v. ὀρθόπτερον verisimile est eum in illa fabula attigisse. De v. κελαινόρινες, cf. Lob. Phryn. 674. Homeri locus legitur Iliad. ρ. 52.

[1]) Hesych.

[2]) Codex φοινικίδας. Arist. Acharn. 319.

[3]) Cf. Hes. v. ἐν Φρεάτου et Harp. HSt. VIII. 1043. A.

[4]) Haec est doctrina Ammonii Λαμπρέως, quam vide apud grammaticum cognominem p. 32 et Valck. Animm. p. 46. Ex eodem fonte sua habent Harpocration et Lex. rhet. Bekk. p. 256. 32. Similia apud nescio quem invenit Eustath. p. 1564. 29.

[5]) Arist. Equ. 1286. Hes. Eustath. p. 1523. 30.

[6]) Ex Aristoph. Tagenistis laudat Pollux. X. 101. Habent quoque Eustath. p. 1523. 30 et Hes.

[7]) Plat. Rep. II. 361 A.

[8]) Conferri debent Harpocr. et Eustath. p. 1451. 43.

ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῇ ἐπιτασσομένων [1]).

ἐσχεδίαζον· ἡτοίμαζον [2]).

ἐσχάτως· ἄκρως. Μένανδρος· Φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως [3]).

Ἐτεοβουτάδαι· γένος πολύ, λαμπρόν· ἀπὸ Βούτου, ἀφ' οὗ ἱερεῖς καθίσανται Ἀθήνησιν [4]).

Ἐτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησιν· οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου γεγονότες· ἐκ δὲ τούτων καθίσατο ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος· καθαρῶς δ' ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον· τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ [5]).

ἑτερομόλιος δίκη· εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον [6]).

ἐτεόν· ἀληθῶς [7]).

ἑταίρας Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησιν· ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρους καὶ ἑταίρας [8]

ἑταίρα· φίλη, πόρνη [9]).

ἑταιρικός· ὁ εἰς ἑταίρας καταφερής [10]).

---

[1]) De hoc proverbio dixi in Prolegomenis p. 40. Cf. Demonem ap. Schol. Eur. Rhes. p. 244. Append. Prov. 185. Schol. Plat. Theaet. 209 B. Schneidew. in Praef. Paroemiogr. p. IX.

[2]) Cf. Hes. v. ἐσχεδιάζομεν. Cyrill. Voss.: ἐσχεδίασεν· ἐκ ταυτομάτου μετὰ σπουδῆς χωρὶς σκέψεως· ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσι μετὰ σπουδῆς ἐκδεδομένον.

[3]) Cf. Hesych.

[4]) Haud multum discrepat Harpocr. Dobraeo displicuit γένος πολὺ λαμπρόν. Mavult πάλαι: equidem ex Hesychio rescripsissem πάνυ λαμπρὸν, nisi vulgatam lectionem tueretur Eustath. p. 1644. 47.

[5]) Perperam Codex Ἀθηναίοις. Emendavi ex Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 257. 4. Cf. Schol. Aesch. F. L. § 155.

[6]) Perperam Hes. ἑτερόμυνος. In interpretatione conveniunt Hes. Phot. et Zenob. 288. Solus emendatam lectionem Eustathius habet p. 999. 64: ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. interpr. Hes. Philetaerus apud Athen. XIII. 559 A:

οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι παντα̣χοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

[9]) Contendit tamen Eustath. p. 84. 29 ἑταίρα non significare φίλη· hinc malim ἑταίρα καὶ φίλη· πόρνη, ut referam ad Plat. Rep. X. 603 B. Vide tamen Hes.

[10]) Cf. Hesych.

ἑταιριςρίαι· γυναῖκες Φιλίας κτώμεναι [1]).
ἑταιριζομένη· ἐρεθιζομένη, προσκνωμένη.
ἑταιρισάμενος· συνεργήσας.
ἑταιρήσας· πορνεύσας [2]).
ἑταιρῶν ἀνθίνων· νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα Φορεῖν [3]).
ἔταις· ἑταίροις.
ἑταιρεῖν· καὶ ἐπὶ τοῦ Φιλονεικεῖν.
ἑτερότοιχα· ἀσύμΦωνα [4]).
ἐτέλει· ἐτέτακτο [5]).
ἐτέλεσε· κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε [6]).
ἑτεροιούμενοι· ἀλλοιούμενοι [7]).
ἑτεροῖον· ἀλλοῖον [8]).
ἕτερος· Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν [9]).
ἕτερος· ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν [10]).
ἑτερόγναθος· ἀπειθής ἢ ὁ ἄπληςος καὶ ἀμΦοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων [11]).
ἑτερομάσχαλος· χιτὼν δουλικός, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν [12]).
ἑτέρωθι· ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.
ἑτέρωσέ ποι· ἐΦ' ἕτερον τόπον.
ἑτερόπλουν λέγουσι καὶ ἀμΦοτερόπλουν [13]).

---

[1]) Plat. Symp. 191 E. Cf. Tim. Interpretatio corrupta videtur.
[2]) Hesych.
[3]) Cf. Athen. XII. 521 B.
[4]) Hes. ἑτερότυχα. Lobeck. ἑτερόϛοιχα. Cf. Dobr.
[5]) Hesych.
[6]) Thuc. IV. 78.
[7]) Cf. Ammon. p. 11.
[8]) Hesych.
[9]) Cf. gloss. seq.
[10]) Antiatt. Bekk. p. 82. 1. Lex. rhet. Bekk. p. 379 11. Pluribus hanc quaestionem persequitur Eustath. p. 1573. 46: Homerum servare discrimen inter ἄλλος et ἕτερος, Atticos negligere, cf. p. 1534. 42. Brevius Schol. Arist. Pac. 11. Herodian. Piers. p. 443. Ammon. p. 61.
[11]) Cf. Hes. et HSt. III. 2127 D.
[12]) Hes. Herodian. Piers. p. 435. Schol. Arist. Eq. 882.
[13]) Demosth. 1291. 25. Polluc. VIII. 141.

ἑτερόφθαλμος· οὕτω λέγουσιν, οὐ μονόφθαλμος [1]).

ἑτέρωσε· ἀλλαχόσε.

ἔτειον· ἐνιαύσιον· ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον [2]).

ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου [3]).

ἔτνα· τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν [4]).

ἔτνος· ἔψημα [5]).

ἐτνήρυσιν λέγουσι δὲ καὶ ζωμήρυσιν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν [6]).

ἐτησίαι· οἱ ἀπὸ Βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι [7]).

ἐτήσιοι· πρόσκαιροι. Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ πρὸς τὴν τέχνην. Κρατῖνος Δηλιάσιν [8]).

ἐτιθήνευσεν· οὐκ ἐτρόφησεν [9]):

ἔτος· μάτην [10]).

ἐτόπασεν· ὑπενόησεν, ἐνόμισεν [11]).

ἐτραγῴδουν· ἐχόρευον [12]).

ἐτρύχωσεν· ἐξέτριψεν.

ἠττημένα· σεσησμένα. Φερεκράτης [13]).

---

[1]) Imo discrimen est inter utrumque. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 22. Harpocr. Phryn. Ecl. p. 54. Moer. 153. Thom. M. 378. Ammon. p. 60. Polluc. 2. 62. Cf. Valck. Anim. Amm. p. 84.

[2]) Codex *μόνον* pro *μόνιμον*.

[3]) Plura Schol. Plat. Hipp. Mai. 209 D. Hes.

[4]) Schäf. ad Greg. Cor. p. 413 corrigit *ἔτνος*.

[5]) Cf. Schol. Arist. Acharn. 245 et Eustath. p. 948. 36.

[6]) Arist. Acharn. 245. Cf. Hes. Phryn. Bekk. p. 39. 15.

[7]) Scribe *ψυχροί*. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 6.

[8]) Cod. *προσιτα εἰ — Δειλιᾶσιν*. Corr. Porsonus.

[9]) Hes. *ἐτίθεσεν*. Lex. rhet. Bekk. p. 188. 6 *ἐτίθευσεν*. Hinc fortasse males *ἐτίτθευσεν*, ut referatur ad Dem. 1309. 13. Cf. Lob. Phryn. Parerg. p. 589.

[10]) Hesych.

[11]) Cf. Phot. v. *τοπάζειν* et Hes. Recentiores vocabulum aliter usurpabant, cf. Eustath. p. 543. 19.

[12]) Cf. Phot. v. *τραγῳδεῖν*.

[13]) Codex *ἐττημένα*. Photius hoc habet ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 749. 13. Hesychius non minus vitiose *ἐττησμένα*. Cf. HSt. II. 1363 B.

εὐαγές· ἁγνόν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον [1]).
εὐάγωγον· εὐχερές [2]).
εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον [3]).
εὐαγωγία· εὐπαιδευσία [4]).
εὐαγγελεῖν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγελεῖν [5]).
εὐαγής· μεταφορικῶς κύκλος [6]).
εὐάγκαλον· εὐβάστακτον [7]).
εὐανθὴς γλῶσσα· [8]).
εὐαλδεῖ· εὐαυξεῖ [9]).
εὐάντητος· εὐαπάντητος [10]).
εὐάντητος· εὐικέτευτος· ἄντεσθαι γὰρ τὸ ἱκετεῦσαι.
εὐάντυγα· εὐάξονα.
εὐαφές· εὐμάλακτον, εὐψηλάφητον [11]).
εὖ βεβηκότα· εὐσταθῆ [12]).
Εὐβοιεῖς· οὐκ Εὐβοεῖς [13]).
εὔβοτον· καλὰ βοσκήματα ἔχον [14]).
εὖγε· καλῶς, ὁσίως· λέγεται δὲ καὶ ἐπ' εἰρωνείας πολλάκις [15]).
εὐγενέστερος Κόδρου· τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νηλέως· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων

---

[1]) Hesych.
[2]) Hesych.
[3]) Cf. Menandr. apud Stob. Flor. LXIII. 17.
[4]) Aesch. Fal. Leg. § 151.
[5]) Codex εὐαγγέλειν et καταγγέλλειν, cf. Nauck. Arist. Byz. p. 179. Phrynichus Ecl. p. 114 e Platone laudat εὐαγγελεῖς, quod refero ad Rep. IV. 432 ubi recte εὖ ἀγγέλλεις. Cf. HSt. III. 2171 B. Cobet. Mnem. V. 183.
[6]) Expensis rationibus Hemst. Dobr. et Dind. ad HSt. maxime placet: εὐαυγὴς κύκλος· μεταφορικῶς ὁ ἥλιος. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 337. 13.
[7]) Aesch. Prom. 350. Hes.
[8]) Eustath. p. 1967. 25.
[9]) Cod. εὐεξεῖ. Correxit Dind. Cf. Erotian.: ἀναλδέες· ἀναυξεῖς.
[10]) Cf. Hesych.
[11]) Hesych.
[12]) Soph. Elect. 982. Hes.
[13]) Cf. Steph. Byz. et HSt. III. 2201.
[14]) Plat. Criti. 111 A.
[15]) Hesych.

Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου Φυγάδας ἐδέξατο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον· χρησμοῦ δ' αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως· νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον· ὡς Δήμων [1]).

εὐγηρότατος· καλὸς γέρων, ἀξιότιμος [2]).

εὐγμαοδείων· εὐχῆς ἀξίων [3]).

εὐγνώμων· τὸν εὔγνωσον λέγουσι· καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα [4]).

εὐγνωμοσύνη· εὔνοια, γνησιότης [5]).

εὐδείπνους· τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς [6]).

εὐδιάλογος· ὁ εὐόμιλος.

εὐδαιμονία· εὐτυχία, εὐπραγία [7]).

εὐδίαιος· χείμαρος· καὶ τὸ τρῆμα τῆς νεώς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ [8]).

εὐδαιμονέσατος· εὐτυχής, πλουσιώτατος, μακαρισότατος.

εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη· καὶ τἆλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου.

εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος· παροιμία. καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους· παρὰ τοῦτο δ' ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός [9]).

εὐδρανής· [10]).

εὖ δρῶσι· καλῶς ποιοῦσιν [11]).

---

1) Cod. Νείλεω. Vide longum Schol. ad Plat. Symp. 208 D. Zenob. 303. Malim δι' ὃ ὀργισθέντες οἱ λοιποί.

2) Malim καλογήρως pro καλὸς γέρων. Cf. Thom. M. p. 192.

3) Hes. εὐτμαδιέων. L. Dind. ap. HSt. coniicit εὐγμαλέων.

4) Cf. Thom. M. p. 380.

5) Usus est Aesch. Ctes. § 170. Hes.

6) Aesch. Choeph. 484. Hes.

7) Cf. Hesych.

8) Codex χειμάρρους. Correxit Toupius. Cf. Phot. v. ψίμαρον. Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 858. 6; vide Hes. v. εὐδίαιον et εὐοίαιον.

9) Hes. ibiq. Interpr. Diogen. 365. Zenob. 308. Vide Dobr. Codex δαίρει πρωκτοῖς.

10) Hes. habet εὐδράνεια.

11) Hesych.

εὖεν· ἔβρεχεν [1]).
εὐέδρως· βεβαίως [2]).
εὔειρον· εὐέριον [3]).
εὔεικτον· εὐπειθές, καλῶς εἶκον [4]).
εὖ ἔχειν σόμα· τὸ εὐφημεῖν. οὕτως Εὔπολις.
εὐεκτικῶς· σχετικῶς [5]).
εὐεξία· εὐρωσία σώματος [6]).
εὐεπής [7]).
εὐερμία· εὐτυχία· ὡς δυσερμίαν· ἀτυχίαν· ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινὸν Ἑρμῆν ἔλεγον [8]).
εὐερνής· εὐθαλὴς βλαστός [9]).
εὐερμῶ· εὐτυχῶ [10]).
εὐετηρία· εὐθηνία, εὐνομία, εἰρήνη, τὸ καλῶς διακεῖσθαι [11]).
εὐζωίτου· καλῆς ζωῆς [12]).
εὔζωνοι· ἔνοπλοι ἢ οἱ μὴ ἔχοντες Φορτία [13]).
εὔζωρον· εὐκέρασον [14]).

---

[1]) Sic Cod. Mavult Cobet. Mnem. V. 414 ὖεν, quod si probabitur, glossa homerica poterit videri. Sed fortasse praestat δεῦεν, referendum ad Iliad. ψ. 220.

[2]) Perperam Hes. εὐδρῶς.

[3]) Apud Atticos semel invenitur quantum scio, Soph. Trach. 677. Atticistae commendabant formam εὖερος, cf. Phryn. Ecl. p. 58. Bekk. p. 39. 18: exempla sunt apud Suid. v. εὖερον. Hesychius habet εὐείρω· εἴπω et εὔιρον πρόβατον· μαλακόν, quae facile possunt emendari.

[4]) Hesych.

[5]) Perperam Hes. εὐεικτῶς. An Photius voluit ἐφεκτικῶς?

[6]) Hesych.

[7]) Hes. exponit εὔλαλος.

[8]) Hes. partim. Cf. Eustath. p. 675. 55. Diogen. 438 ibiq. Intt. Poll. V. 135.

[9]) Hesych.

[10]) Cod. εὐερνῶ: corr. Schneiderus. Eust. p. 675. 55 et 1439. 36.

[11]) Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 244. 29. Cf. Herodian. Piers. p. 473.

[12]) Hes. εὐζωΐου. HSt. mavult εὐζωήτου. Apud Eust. p. 1826. 25: εὐζωΐα.

[13]) Hesych.

[14]) Hes. Cf. Eur. Alcest. 756 et comicos quos laudat Phryn. Ecl. p. 58. Vide infra εὐζωρότερον.

εὐηθείας· μωρίας, ἀνοίας [1]).
εὐήθης· βλάξ, ἀνόητος ἢ ὁ χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ μωρὸς εὐφήμως [2]).
εὔηθες· ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης καὶ ὁ φιλόσοφος [3]).
εὐήλατον· τὸ καλῶς ἐληλασμένον [4]).
εὔειλος· εὐήλιος· Ἀριστοφάνης [5]).
εὐερκείας· εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως [6]).
εὐεσώ· εὐθένεια, παρὰ τὸ ἐσάναι [7]).
εὐζωρότερον· ἀκρατότερον [8]).
εὐήθης· οὐ μόνον ὁ μωρὸς καὶ ἄνους· ἀλλ' ἔσθ' ὅπη καὶ ὁ χρηστός, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τὸ ἦθος [9]).
εὔηθες· ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ· ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λόγῳ [10]).
εὐημερίαν· τὴν εὐδαιμονίαν· καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ Φερεκράτης [11]).
εὐημερία· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ· Εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι· καὶ εὐημερήσαντος, Ὑπερείδης.
εὐηνέμους· εὐδιεινούς, καλούς, ἀχειμάσους [12]).

---

[1]) Hes. Plat. Phaedr. 275 C.
[2]) Codex ἢ ἄχρησος τὸ ἦθος. Corr. Dobr. Cf. Hesych. qui interpr. χρησοήθης, quod vide an praestet.
[3]) Non intelligitur Aristoteles sed Plato philosophus, qua de re dubitare non debebat Dobraeus. Vide modo Antiatt. Bekk. p. 91. 23. Refer ad Thuc. III. 83 et Plat. Rep. IV. 425. Cf. Moer. Piers. p. 143. Thom. M. 382.
[4]) Hes. habet ἐληλαμένον.
[5]) Plura Eustath. p. 1573. 45 invenit in lexicis quibus utebatur rhetoricis. Hes. interpretatur εὔελος. Fortasse εὔειλος et εὔελος componenda sunt cum εὔειρος et εὔερος. Alii videant. Ceterum Codex εὔηλος habet.
[6]) Codex εὐερκίας· correxi ope Hesych. Refero ad Plat. Legg. VI. 778 C.
[7]) Hesych. ibiq. Interpr. Plura eiusmodi vocabula recenset Valck. Phoen. p. 168.
[8]) E comoedia desumtum, cf. Phryn. Ecl. p. 58.
[9]) Cf. supra εὐήθης post εὐηθείας.
[10]) Locus est Dem. Timocr. § 52, ubi nunc ᾤετο, Antiatticista ἠνείχετο, quod praetulerim. Vide supra ante εὐήλατον.
[11]) Xen. Hell. II. 4. 2. Cf. Hes.
[12]) Cod. εὐδινούς· corr. Porsonus, vid. Hes.

εὐήνιον· εὐπειθές, καλῶς ἡνιοχούμενον· ἡνία γὰρ τὰ λῶρα [1]).
εὐήνιος· πρᾷος, ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενος ἢ εὐπειθής· ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγοντες [2]).
εὐήρεια· εὔπλοια, εὐχέρεια [3]).
εὐῆρες· ἐπιεικές, πρᾷον [4]).
εὐήροτον· καλῶς ἠροτριαμένον [5]).
εὐήτριον· ἱμάτιον εὐυφὲς ἢ τὸ ὁμαλὸν ὕφασμα [6]).
εὐθύς· λέγουσι καὶ εὐθέως· τὸ δὲ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ ἐπὶ τόπου τιθέασιν [7]).
εὐθέος· Φανεροῦ, εὐθοῦς [8]).
εὐθενεῖν· ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν [9]).
εὖ θέσθαι· καλῶς διοικῆσαι.
εὐθετῆσαι· κοσμῆσαι, συνθεῖναι [10]).
εὐθημονεῖσθαι· εὖ τίθεσθαι ἢ συγκεῖσθαι [11]).
εὔθικτον· εὐαφές, εὐψηλάφητον [12]).
εὔθυνος· ἀρχή ἦν τις· ἐξ ἑκάσης δὲ Φυλῆς ἕνα κληροῦσι· τούτῳ δὲ δύο παρέδρους [13]).

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Cf. Hesych.
[3]) Cf. Hemst. ad Hesych. v. εὐηχερία.
[4]) Cf. Eustath. p. 1676. 16.
[5]) Codex ἠροτριασμένον: emendata lectio ap. Suid. Cf. Bentl. ad Hes. εὐηρότατον.
[6]) Codex εὐφυές. Plat. Politic. 310 E. Cf. Herodian. Piers. p. 463. Eustath. p. 1182. 16.
[7]) Cod. εὐθέ· λεγ. Vide infra glossas de eodem argumento.
[8]) Dobr. refert ad Thuc. III. 43 vel I. 34.
[9]) Cf. Herodian. Piers. p. 473. Thom. M. p. 382. Usurpavit Aesch. Eum. 893. Corruptus videtur Platonis locus in Rep. I. 329 A: ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεσερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δ' οὐδὲ ζῶντες. Malim εὐθενοῦντες, cf. Arist. Eth. I. 9. Dem. Cherson. 94. 26 lege εὐθενεῖν non εὐθηνεῖν, quod observavit Dobr. in Advers. I. p. 368. In nummis legitur εὐθηνία, cf. Spanhem. de Praest. Num. I. p. 146. II. p. 536. Recte Herwerdenus Exerc. Crit. p. 147.
[10]) Codex εὐθετίσαι. corr. Porsonus. Cf. HSt. Suidas addit οὕτως Ἀριστοφάνης.
[11]) Refero ad Plat. Legg. VI. 758 B.
[12]) Cf. Hes. v. εὐθίκτως et Phot. v. εὐαφές.
[13]) Codex εὔθινος. Cf. Schol. Plat. Legg. XII. 945 B.

ἔνθρυπτα· ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι, οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακῇ [1]).

εὐθύ· κατευθύ καὶ κατεναντίον, ἐπ' εὐθείας [2]).

εὐθυβόλῳ· ἐξ εὐθείας βάλλοντι [3]).

εὐθυτενής· ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταμένος [4]).

εὐθυγνωμίας· ὁ μάρτυς· ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριςῶν [5]).

εὐθημοσύνη· τάξις [6]).

εὐθύδημον· ἁπλοῦν δημότην [7]).

εὐθυεπείαις· ὀρθολογίαις [8]).

εὐθυδικία· ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαςηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται [9]).

εὐθὺ Λυκείου· τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν [10]).

εὐθῦναι· οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων· καὶ εὔθυνοι· οἱ τούτους ἀνακρίνοντες· Νόμων ιβ'· εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς

---

[1]) Cod. εὔθρυπτα. Antiatt. Bekk. p. 97. 15 laudat Dem. Cor. 314. 1. Convenit etiam Lex. rhet. Bekk. p. 250. 20.

[2]) Cf. Moer. Piers. p. 141.

[3]) Hesych.

[4]) Codex εὐθυγενής et τεταγμένος. Illud iam correxit Dindorf. ad HSt. in v. Vide quoque HSt. v. ἰθυτενής.

[5]) Cf. v. εὐθυτενίζουσα.

[6]) Codex εὐθυμοσύνη.

[7]) Hes. affert ex Eurip. Antiop. sed perperam habet εὐθυδήμονα.

[8]) Codex εὐθυπίαις, sed emendate scriptum in Lex. Bachm. et Hesych.

[9]) Schol. Demosth. Phorm. p. 908. 7. Lex. rhet. Bekk. p. 259. 4. Schöm. Att. Proc. p. 649.

[10]) Adnotatio Boethi ad Plat. Lysid. init. Cf. Cobet. Mnem. XI. 388, Ruhnk. Tim. 126, Valck. Animm. Amm. 90 et Prolegg. p. 14. Fabulam Μεταλλεῖς Eratosthenes putabat non esse Pherecratis, quia in ea invenerat εὐθὺς pro εὐθύ, quamquam eodem modo locutus est Eur. Hipp. 1197, de quo loco Dindorfius egit in Praef. Poet. Scen. p. XXII. Neque tamen Meinekium sequar qui apud Platonem mavult εὐθύς, etsi adsensum tulerit Dindorfii. De Pherecratis fabula vide praeterea Harp. v. μεταλλεῖς.

κατευθύνοντα· καὶ μετ' ὀλίγα· διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμασοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι· ἡμεῖς τούτους λογισὰς λέγομεν [1]).

εὐθύνα· κυρίως ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισαὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικασήρια μὲν οἱ λογισαὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασαῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν [2]).

εὐθῦναι· ἐξετάσαι ὀρθῶς [3]).

εὐθύνοντας· ὁρμῶντας [4]).

εὔθυνος· εὐθυντής [5]).

εὐθύνας· δίκας, τιμωρίας [6]).

εὐθύνουσιν· ἐρωτῶσι, δίκας εἰσπράττουσιν [7]).

εὐθύωρον· τόπος ἐσὶν ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον [8]).

εὐθυτενίζουσα· ὀρθῶς βαδίζουσα, ἐπιτατικῶς τρέχουσα, ὀρθῶς φρονοῦσα, ἀπταίσως ψηφιζομένη, τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων· ὁ μάρτυς, ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλιτα διατηρῶν καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παρισῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς [9]).

εὐθυρρήμων· ἑτοιμολόγος [10]).

εὐθὺς καὶ εὐθέως· ἀμφότερα Ἑλληνικά· τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων· οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον· εὐθὺ σκοποῦ, ἀκριβές, κατ' εὐθεῖαν [11]).

εὐθύ· σύνεγγυς σημαίνει.

εὐθυωρίαν· τὴν εὐθύτητα [12]).

---

[1]) Loci sunt apud Platonem Legg. XII. 945 A et E. Cf. Ruhnk. Tim. 126. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 15. Harp. in v.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 245. 6.

[3]) Malim c. Hes. et lex. Bachm. *διορθῶσαι* pro *ὀρθῶς*.

[4]) Eur. Hec. 39.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych.

[7]) Cf. Hesych. v. *εὐθύνονται*.

[8]) Codex *εὐθύορον*, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 12. Recte Harpocr. Cf. infra *εὐθυωρίαν*.

[9]) Codex *ἀπαρέγκλητα*: corr. Dind. ad HSt., qui praeterea *εὐθυρρήμονα* pro *εὔρυθμον*. Vide supra v. *εὐθυγνωμίας*.

[10]) Codex *εὐθυρήμων*. Hes.

[11]) Cf. Phryn. Ecl. p. 58. Ammon. p. 62 et supra.

[12]) Plat. Rep. IV. 436. E. Tim. 45 B. Cf. Erotian. in v. et v. *ἴξιν*.

εὖ ἴσθι· καλῶς γνῶθι [1]).
εὐκατάπρηγος· εὐκατάκαυγος [2]).
εὐκερματεῖν· Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι [3]).
εὔκηλον· εὔκαυγον, εὔσχιγον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός [4]).
εὔκληρος· εὐεπίτευκτος [5]):
εὐκλεία· καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ κωμῳδίας [6]).
εὐκληρία· εὐτυχία [7]).
εὔκολος· ῥᾴδιος καὶ οὐ συχνός· ὁ ἐναντίος τῷ δυσκόλῳ [8]).
εὐκόμιγος· ἐπιμελείας εὖ τετευχώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια· — ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα [9]).
εὐκράς· εὔκρατος. Εὐριπίδης· Βροτοῖσιν εὐκρὰς οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως· ἐν Ἀντιόπῃ [10]).
εὐκρινής· συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωσίας ὑγιάνας λέγεται διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατ' ἀντίφρασιν [11]).
εὐκρινές· εὐχερές [12]).
εὐκτάζου· εὔχου [13]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cod. εὐκατάπριγος: corr. ex Hes.
[3]) Cf. Phryn. Ecl. p. 158.
[4]) Hinc corrigendus Hes. v. εὔκληρον, ut vidit Albertus.
[5]) Cf. Phryn. Bekk. p. 34. 25. Codex εὐεπίτεκτος.
[6]) Codex εὔκλεια, et κωμῳδίας deest. Photius hoc habet ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 1579. 26. Cf. Choerob. in Bekk. Anecd. p. 1314, Cobet. Mnem. V. 238, M. Schmidt. Didym. p. 55. Proleg. p. 134.
[7]) Hes. in v. cf. Ruhnk. in Auct.
[8]) Cf. Hes. Pro συχνός malim σρυφνός.
[9]) Laudatur Odyss. θ. 232. Hes. et Eust. p. 1560. 6: κατὰ τοὺς παλαιούς. In (εὐκόμις)ος et (κομιδὴ γὰ)ρ inclusa evanuere.
[10]) Schol. Plat. Criti. 112 D eadem, sed omisit Euripidis senarium. Corrupte Hes. Cf. praeterea Bentl. Epist. ad Mill. p. 466. Codex: εὔκρατος εὐρυβροτοισιν.
[11]) Codex: οὗτοι δὲ καί, quod correxi. Hes. Emendate Etym. M. p. 392. 30.
[12]) Hesych.
[13]) Hesych.: εὔκταξε. Musur.: εὔκταξαι.

εὐκταῖον· εὐχῆς ἄξιον, πολύτιμον, ὑγιές [1]).
εὔκυκλος· εὔχορος [2]).
εὐλάβησον· καὶ εὐλάβησαι λέγουσιν.
εὐλαβοῦ· φυλάσσου [3]).
εὐλάχα· τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ· Δώριος δὲ ἡ λέξις [4]).
εὐλημματεῖ· εὖ ἔχει λήμματος καὶ ἀνδρείας [5]).
εὐλογισίας· εὐλογίας, εὐβουλίας [6]).
εὐμάρειαι· εὐχέρειαι [7]).
εὐμαρής· εὔκολος, εὐχερής [8]).
εὐμάρειαν· ῥᾳσώνην, εὐχέρειαν. οἱ δὲ Ἴωνες τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρίσεων ἀσχολῆσαι· οἷον, οὐρῆσαι, ἀποπατῆσαι [9]).
εὐμαρίδες· ὑποδημάτων γένος [10]).
εὐμεταβολώτερος κοθόρνου· κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον δεξιῷ τε καὶ εὐωνύμῳ ποδί· ὅθεν καὶ Θηραμένην τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν συσρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία κεῖται [11]).
εὐμοιρία· εὐκληρία.
εὐμολπίᾳ· [πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος] ἢ εὐφωνίᾳ ἢ εὐυμνίᾳ [12]).

---

[1]) Plat. Legg. III. 687 E. Cf. Moer. Piers. p. 137. Thom. M. p. 387. Hesych. v. *εὐκτόν*.
[2]) Cf. Arist. Thesm. 968. Hes. v. *εὔηλος* ibiq. Kust.
[3]) Cf. Moer. Pierson. p. 144.
[4]) Thuc. V. 16. Dindorf. ad Thes. c. Hemst. mavult *αὐλάκα*. Cf. Cobet. Mnem. VI. 165.
[5]) Hesych. laudat ex Aeschyli Κερκυόνι. Codex *εὐλημματεῖ* et *λήμματος*.
[6]) Hesych. Codex *εὐβολίας*.
[7]) Hesych. Contracta e gl. *εὐμάρειαν*, quam vide mox.
[8]) Hesych.
[9]) Idem tradit Eustath. p. 980. 41: *κατὰ τοὺς παλαιούς*.
[10]) Hesych. ibiq. Interpr. Poll. VII. 90. Etym. M. p. 393. 16 laudat Eurip. Orest. 1370.
[11]) Cf. Interpr. ad Zenob. 293.
[12]) Codex: *εὐμολπίᾳ· . . . . . εὐφρονίαι ἢ εὐμενείαι*. Correxit Bachmannus ex Hesych.; nisi mavis cum Dobraeo scribere *εὐμελείᾳ*. Quae uncinis inclusi, Dobraeus negat se certo scire quo referantur. Bekkerus in Suida scribit *εὐμολπίᾳ πολλάκις τῆς ἡμέρας τερπόμενος*, sed quis hoc dixerit non indicat.

Εὐμολπίδαι· πατριὰ Ἀθήνησιν ἀπ' Εὐμόλπου· ἐγένοντο δὲ τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἐπιστρατεύσας ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης [1]).

Εὐμολπίδαι· γένος ἀπ' [Εὐμόλπου] τοῦ Θρᾳκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος [2]).

εὐνάς· ἰδίως Θουκυδίδης τὰ ἐπίνεια· τὸ ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τῷ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτώ· τὸ δὲ ἥμισυ ἐν ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ [3]).

εὐναῖος· ἐγκεκρυμμένος· Σοφοκλῆς Δόλοψιν· Εὐναῖος εἴην δραπέτιν στέγην ἔχων [4]).

εὖ νένηται· εὖ πεπλήρωται [5]).

Εὐνεῖδαι· γένος Ἀθήνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὔνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης [6]).

εὖνοι· οἱ εὐνοοῦντες.

εὐνοίας· Φιλίας.

εὐνομουμένη· εἰρηνεύουσα, εὐθηνουμένη, καλῶς διακειμένη [7]).

εὐνούσατα· Φιλίως.

εὐνοῦχος· οὐ σπάδων ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλεῖται [8]).

εὔογκον· οὐ τὸ μέγα, ἀλλὰ τὸ μέτριον τῷ ὄγκῳ.

εὔνοσος· θεὸς ἐπιμύλιος, ἡ δρακοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων [9]).

---

[1]) Videntur haec fluxisse ex Istro, cuius fragmentum vide ap. Schol. Soph. Oed. Col. 1046. Πατριὰ pro Φρατρία.

[2]) Haec Androtionis sunt, quae plenius leguntur in laudato loco Schol. ad Soph. Inserui Εὐμόλπου fide Etym. M. p. 393. 28. Ceterum est adnotatio lacera. Attigi hunc locum in Prolegg. p. 83.

[3]) Codex ἐπίγεια. Correxit Dobr. Locus Thucydidis legitur VI. 67, ubi τὸ μὲν ἥμισυ et ἐπὶ ταῖς εὐναῖς.

[4]) Cod. εἴη quod correxi. Ex Hes. supplendum est λαγὼς — εὐναῖος εἴην, quod vidit Valck. ad Eur. Hipp. 1126.

[5]) Arist. Eccl. 838, quem locum si contuleris cum Phryn. Bekk. p. 13. 24, concedes apud Photium legendum esse ἐπινένηται.

[6]) Plura Hes. Cf. Harpocr. Eustath. p. 1327. 42.

[7]) Schleusnerus glossam descriptam esse dicit ex Ioannis Chrysostomi Homil. XVI ad Matth. V. 25. p. 168. Vide tamen Thom. M. p. 391, quocum malo καλῶς διοικουμένη.

[8]) Idem docent Moer. p. 347 et Thom. M. p. 392 et 803.

[9]) Plenius apud Hes. Photius sua habet e lexico rhetorico,

εὐοὶ σαβοί· μυσικὰ μέν ἐσιν ἐπιφθέγματα· φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύσας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος [1]).

εὐορνιθίαν· Σοφοκλῆς ἐπ' οἰωνῶν [2]).

εὐόφθαλμον· τὸ εὔοπτον.

εὔξεινον· ὄνομα πελάγους [3]).

εὐόργητος· πρᾷος [4]).

εὔοχθον· πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται [5]).

εὖ παρασχόν· ἀντὶ τοῦ παρασχόντος· δῆλον δὲ τοῦ δαίμονος, ὅ ἐσι δωρησαμένου τὴν νίκην [6]).

εὐπάθεια· διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή [7]).

εὐπατρίδαι· οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες [8]).

εὐπάροισον· εὐπαράγωγον [9]).

εὐπάρυφα· εὐκατέργασα ἢ πλούσια [10]).

εὐπάρυφος· ὁ πλατεῖαν παρυφὴν τουτέσι πορφύραν ἔχων.

εὐπατρίδαι· εὐγενεῖς [11]).

---

laudato ab Eustath. p. 1383. 42. Cf. Poll. VII. 180. Phot. v. προμυλαία. Eust. p. 1885. 24. HSt. in voce et IV. 589 med. V. 1575 D.

[1]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 17. De interaspiratione cf. Etym. M. p. 391. 13. Vide quoque Valck. Ep. ad Röv. p. 79. Glossam refer ad Dem. Cor. § 260. Adi Harpocr. qui in fine glossae quaedam addit quae minime intelligo.

[2]) Idem tradit Eustath. p. 1439. 36 κατὰ τοὺς παλαιούς, h. e. e lexicis suis rhetoricis.

[3]) Hesych.

[4]) Vide Eubulum apud Athen. VI. 260 D. Εὐοργήτως apud Thuc. I. 122. De significatione vocabuli ὀργή egit Heringa Obs. p. 49. Coniuncta est locutio ἐπιφέρειν ὀργήν, quae significat χαρίζεσθαι, συγχωρεῖν, cf. Cobet. Plat. Com. Rel. p. 25. Periit apud Platonem in Legg. IX. 879 C: ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγῆναι ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. Scribe ἐπιφέρειν et sponte excidet interpolatum ῥᾳθύμως.

[5]) Codex εὐοχοον: corr. Albert.

[6]) Thuc. I. 120 ibiq. Schol.

[7]) Antiatt. Bekk. p. 94. 28 e Platone laudat. Intelligit fortasse Rep. III. 404 D.

[8]) Cf. Moer. p. 141. Hes.

[9]) Codex εὐπάρισον, correxi ex Hes. Cf. tamen Dobr.

[10]) Cf. Hes. Alberto desumtum videtur ex Ezech. 23. 12.

[11]) Thom. M. p. 392.

εὐπετής· εὐχερής [1]).
εὐπετῶς· ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὐκόλως καὶ εὐσαλῶς [2]).
εὐπινές· τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχων [3]).
εὔπονος· εὔποτος [4]).
εὐπότμως· εὐτυχῶς [5]).
εὐπραξίαν· οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ· Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ [6]).
εὔπρωρον· εὐπρόσωπον [7]).
εὔπτορθον· εὔκλαδον.
εὐράχαντες· ἥκοντες. ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους.
εὑρέσθαι· ἐκπορίσασθαι, περιποιήσασθαι [8]).
εὑρέσθαι· ἐκπορίσασθαι [9]).
εὑρήματα· βουλεύματα [10]).
εὑρήματα· οὐχὶ εὑρέματα [11]).
εὑρησιεπής· καινολόγος [12]).
εὑρησιέπεια· εὑρεσιλογία [13]).
εὑρησιλόγος· φλύαρος, ἑτοιμολόγος [14]).
εὑρήσεται· ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται [15]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Hesych.
[3]) Vide Intt. ad Hes. v. *εὐπινῆ*. E Cratino laudat Pollux VII. 43, cf. IX. 126.
[4]) Glossa corrupta, cf. Interpr. ad Hes. in v. p. 1522. n. 13. M. Schmidt. cum Codice Marciano *εὔπωνος*.
[5]) Hesych.
[6]) Hinc corrige Thuc. III. 39. Cf. Interpr. Hes. qui Clementem Alexandrinum laudant, apud quem exstat emendata lectio Thucydidei loci. Addo Thuc. I. 33.
[7]) Hesych.
[8]) Cod. *εὕρασθαι* et *ἐκποιήσασθαι*. Cf. Phryn. Ecl. p. 56.
[9]) Emendatio glossae praec.
[10]) Hesych.
[11]) Phryn. Ecl. p. 156 ex eoque Thom. M. p. 393.
[12]) Arist. Nub. 447. Cod. *εὑρεσιεπής*.
[13]) Hes.: *εὑρησιεπίαις* vel, ut in Codice legitur, *εὕρεσιν ἐπίαις*.
[14]) Hes. Codex: *εὑρεσιλόγος* et modo *εὑρεσιέπεια*.
[15]) Cf. HSt. III. 2418 C. Deest unum folium.

εὔωνον· εὐτελές [1]).
εὐώνυμον λέγουσιν, οὐ μόνον ἀριστερόν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πλεῖσον [2]).
εὐωρεῖ· παίζει, μετεωρίζεται [3]).
εὐωρία· ὀλιγωρία· εἴληπται δ' ἐκ τῶν ἐναντίων [4]).
εὐωρία· ψιλῶς τὸ μὴ πάνυ Φροντίζειν· ἀλλὰ ῥᾳθυμότερόν πως ἔχειν [5]).
εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν κατ' ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ Φροντίς [6]).
ἔφα· εἶπεν [7]).
ἐφάλια· παραθαλάσσια.
ἐφάμιλλον· ὅμοιον, ἴσον [8]).
ἐφάπαξ λέγουσιν [9]).
ἐφαύλιζον· εὐτέλιζον [10]).
ἐφάψασθαι· ἄρξασθαι, ψηλαφῆσαι.
ἐφάψαι· ἐπὶ τοῦ δῆσαι λέγουσι τὸν λελυμένον ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος [11]).
ἐφεδρεύει· ἐπικάθηται [12]).
ἐφεδριάζειν· παιδιά τις [13]).
ἐφ' ἑαυτῆς· δι' αὑτῆς.
ἔφεδρον· δίφρον τραπεζοειδές [14]).
ἔφεδρος· ταβλιστὴς τρίτος καὶ ἐνεδρεύων [15]).
ἐφεῖτο· συνεχώρει [16]).

---

[1]) Hesych. v. εὐώνῳ.
[2]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 97. 1. Thucydidis locos dabit HSt. III. 2534 B.
[3]) Hesych.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Cf. Hesych. v. εὐωρεῖν.
[6]) Usurpavit Sophocles ἐν Σκυρίαις, cf. Hes. v. εὔωρος γάμου.
[7]) Interpretationem addidit manus recentior.
[8]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. 257. 31.
[9]) Antiatt. Bekk. p. 96. 17 laudat ex Eupolide Κόλαξιν.
[10]) Cf. Hes. Phot. v. φαυλίζει. Moer. p. 396. Thom. M. p. 889.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Olim legebatur apud Xenophontem, cf. Poll. I. 209.
[13]) Vera forma est ἐφεδρίζειν, Philemonis fabula erat ἐφεδρίζοντες, ipse ludus vocabatur ἐφεδρισμός, de quo vide Intt. ad Hes. et HSt. III. 2545 C.
[14]) Cf. Hesych.
[15]) Cf. Hes. Cod. Phot. ταυλιστής. Arist. Rân. 792, alibi.
[16]) Codex συνεχωρεῖτο. Vide Soph. Philoct. 619, alibi.

ἐφεῖτο· ἐνετείλατο [1]).

ἐφεκτοὺς τόκους· οἱ ἔγγραφοι τόκοι, οἷον ἐπεχόμενοι καὶ ὡρισμένοι, μὴ μέντοι προϊόντες μήτε συλλεγόμενοι [2]).

ἐφελκυσής· βοηθός.

ἐφέζεται· ἐπικάθηται [3]).

ἐφέξει· σαθῇ, ἐφελκύσει [4]).

Ἐφέσια γράμματα· ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τὼ ἀσραγάλω ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα· φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῶν, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον [5]).

Ἐφέσια· δυσπαρακολούθητα, ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων, ὡς προείρηται [6]).

Ἐφέσια γράμματα· καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα, ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειάν τινα φυσικὴν ἔχουσαι [7]).

ἔφεσις· ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν· ἐγένετο δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφισθέντων, ἐφεῖσθαι γὰρ αὖθις ἐξῆν αὐτοῖς εἰς δικαστήριον περὶ τῆς πολιτείας· καὶ εἰ μὲν ἐάλωσαν, ἐπωλοῦντο ὡς ξένοι· εἰ δὲ μὴ, ἐπανήεσαν εἰς τοὺς ἐξ ὧν ἀπεψηφίσθησαν δήμους [8]).

---

[1]) Hesych.

[2]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 257. 33. Interpretatio absurda, neque *τόκοι* sunt *ἐφεκτοὶ* sed *ἔφεκτοι*, cf. Demost. p. 914. 10 et Harp. in v. Etymologus ut solet sequitur doctrinam Photii.

[3]) Cf. Hesych. Codex *ἐφέξεται*.

[4]) Sic Codex. Coniicio: *ἐφέλξει· σπάσει, ἐφελκύσει.*

[5]) Proverbium, de quo fere ad verbum eadem Eust. p. 1864. 14. Hinc suspicor explicationem esse Aelii Dionysii, nam de Pausania infra videbimus. Non habeo quod addam Schneidewini copiis ad Diogen. 378, praeterquam illud, corruptum esse quod legitur in fine *τριάκοντα τὸ ἑξῆς*, pro quo Eustath. *τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς*. Latet ni fallor in corruptela verbum *τριάζειν*, de quo Photius infra; cf. etiam Rutgersium in libro de Iulio Africano, p. 112. Possis quoque: *παλαίοντα τρὶς ἑξῆς*. Alia habet Hes.

[6]) Desumtum videtur ex altera recensione Aelii Dionysii.

[7]) Apparet e laudato Eustathii loco haec Pausaniae esse. Suppleri possunt ex Hesychio. Cf. Proleg. p. 46.

[8]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 244. 8. Cf. Schöm. Att. Proc. 776.

ἐφέσεις· ὁρμάς.

ἔφεσις· ἐπιθυμία, ὁρμή, ἔκκλητος, αἵρεσις ἄλλου δικασηρίου καὶ μεταγωγή [1]).

ἐφεσιασάμενος· εὐωχηθείς [2]).

ἐφεσρίς· χλανίς [3]).

ἐφεσρίδες· ἐπιβολαί [4]).

ἐφέται· ἄνδρες οἵτινες περιιόντες ἐδίκαζον· ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐφ' αἵματι δικάζουσιν ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται εἰς ἄλλο δικασήριον γενέσθαι, τουτέσιν ἔκκλητος [5]).

ἐφέται· ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄρισα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς Φονικὰς δίκας ἔκρινον· ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικασήρια Ἐφετῶν [6]).

ἐφετικός· ἐπιθυμητικός.

ἐφετίνδα· παιδιά τις, ὅταν ἄλλῳ προδείξαντες τὴν σφαῖραν, ἄλλῳ ἀφῶσιν [7]).

ἐφεψιώμενοι· ἐμπαίζοντες καὶ ἐπισκώπτοντες [8]).

ἐφηβεία· νεότης [9]).

ἔφηβος· παῖς, νέος ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ· ὅθεν ἐφηβεύων [10]).

ἔφηβον· καὶ τὴν παρθένον ἐνίοτε λέγουσιν [11]).

ἐφήδοιτο· τέρποιτο [12]).

ἔφηκε· ἐπάνελθε, ἡ πρώτη ὀξεῖα.

ἔφηλον καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς.

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Hinc corr. Hesych. ἐφεσιασμένος.

[3]) Sic quoque Hesych. Sed praestat ni fallor χλαμύς.

[4]) Malo ἐπιβόλαια. Hesych. interpr. ἐπιβλήματα.

[5]) Codex περιόντες. Porsonus περιιόντες. Suidas et Lex. Bachm. π' ὄντες. Harpocr.

[6]) Cf. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 188. 30.

[7]) Etym. M. p. 402. 39 vocabulum e Cratino affert. Eadem quae Photius Eustathius p. 1554. 34 tradit κατὰ τοὺς παλαιούς, sed rectius habet ἐφῶσιν.

[8]) Hesych. ἐπιπαίζοντες, sed Apollonius ἐφεψιόωνται interpr. ἐμπαίζουσιν.

[9]) Hesych. p. 1543. n. 3. Codex m. pr. εφηβια.

[10]) Glossa corrupta videtur; nihil praesidii in Hesych.

[11]) Similiter Hesych.

[12]) Hesych.

ἐφήγησις· ἐφήγησίς ἐσι δίκη εἰσαγομένη ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας· οἷον Φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα [1]).

ἐφήμερος· πρόσκαιρος.

ἐφησθεῖεν· ἐπιχαρεῖεν [2]).

ἐφήσθη· ἐχάρη [3]).

ἐφθαλέου· ἐφθοῦ· καὶ ἐφθοῦν· τὸ ὀπτοῦν [4]).

ἐφθάραται· φησὶ Θουκυδίδης καὶ τετάχαται· πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά [5]).

ἐφιάλας· ἐπιβαλλόμενος [6]).

ἐφιέμενοι· ἐπιθυμοῦντες [7]).

ἐφιέτω· ἀνείτω [8]).

ἐφίεται· ἐπιθυμεῖ.

ἐφιζάνει· ἐπικάθηται [9]).

ἐφίζεται· ἐπικαθέζεται.

ἐφίησιν· ἐπιτρέπει [10]).

ἐφικέσθαι· καταλαβεῖν [11]).

ἐφικνούμενος· καταλαμβάνων [12]).

ἐφικτόν· δυνατὸν καταληφθῆναι [13]).

ἐφίππιον· ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων [14]).

ἔφιππον· Εὔπολις Αἰξίν [15]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 187. 6, quocum malim κατὰ τῶν ὑποδ.

[2]) Hesych.

[3]) Hesych. v. ἐφήσθης.

[4]) Hinc corr. εφθαλες apud Hesych. v. ἔφθα. Ceterum malim ἐφθὸν· τὸ ὀπτόν.

[5]) Thucyd. III. 13. IV. 31.

[6]) L. ἐπιβαλόμενος. Dindorfio glossa desumta videtur e Phrynicho comico, cf. HSt. III. 2566 D. Vide infra gl. ἠπιάλης.

[7]) Hesych.

[8]) Malim ἀνιέτω.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Hesych.

[11]) Cod. καταλαβέσθαι. Correxi e Schol. Plat. Hipp. Mai. 292 A.

[12]) Codex καταλαμβανόμενος.

[13]) Cf. Hesych.

[14]) Refer ad Plat. Legg. VIII. 833 B. de quo loco egit Boeckhius, vide HSt.

[15]) Antiatt. Bekk. p. 97. 11 interpr. ἱππότης ἢ ἐπιβεβηκὼς ἵπποις.

ἔφλα· ἔθλα, ἐμάλασσεν [1]).

ἔφλιψεν· ἔθλιψεν [2]).

ἐφόδια· τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα [3]).

ἔφοδος· ὁρμή [4]).

ἐφόλκια· τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη [5]).

ἐφόλκια· καράβια μικρά, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων [6]).

ἐφολκὰ λέγοντες· ὡς Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά [7]).

ἐφορία· ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτως λεγομένη [8]).

ἐφορεία· ἐπισκοπή [9]).

ἔφορος· ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς θεός.

ἐφορεύειν· ἐποπτεύειν [10]).

ἔφοροι ἐν Λακεδαίμονι ἄρχοντές εἰσι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντα ἐφορᾶν. Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι [11]).

ἐφ' ὅτῳ· ἐφ' ᾧτινι [12]).

ἔφρασεν· ἐμήνυσεν [13]).

ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον· νόμος Ἀθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐσεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν, λίκνον βασάζοντα ἄρτων πλέον τοῦτο λέγειν, αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν [14]).

---

[1]) Cf. Hes. in v. et supra v. ἔφθα. Arist. Nub. 1379. Plut. 718. Moer. Piers. p. 392.

[2]) Hesych.: ἔφλιβεν. Observatio eodem pertinet, quo glossa superior, cf. Eustath. p. 1817. 42. Codex ἔφλειψεν.

[3]) Malo ἐπιτήδεια καὶ ἀναλώματα. Et sic Thom. M. p. 397.

[4]) Hesych.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 257. 26. Malo: περιφερόμενα.

[6]) Hesych. Cf. Apollon. ἐφόλκειον et infra vocem ἔφοροι.

[7]) Thuc. IV. 108. Eustath. p. 1761. 43 laudat Callimachum. Cf. Thom. M. p. 398. Nauck. Arist. Byz. Praef. VI.

[8]) Dem. 631 extr.

[9]) Codex ἐφορεῖα.

[10]) Hesych.

[11]) Lex. rhet. Bekk. p. 257. 28. Altera pars glossae legitur in fine glossae ἐφόλκια errore manifesto. Cf. Tim.

[12]) Hesych.

[13]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. ε. 7551.

[14]) Excerptum e Pausania, ut testatur Eustath. p. 1727. 19. Usurpavit Demosth. de Cor. § 259. Cf. Zenob. 298.

ἐΦ' ὕδωρ· ἐπιμελητὴς κλεψυδρῶν ἐν δίκαις [1]).
ἐΦ' ὕδωρ· ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου [2]).
ἐΦύμνιον· τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα [3]).
ἐχέγγυον· πιστόν· καὶ ἀνέγγυον· ἄπιστον [4]).
ἐχέγγυος· ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής· ὁ διὰ πίστεως ἄξιος [5]).
ἔχε δή· ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ· ἢ ὅρα δή, πρόσεχε ἤ τι τοιοῦτο [6]).
ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζυγὸς χαλινώσας· ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν [7]).
ἐχεμυθία· σιωπή, μυστήρια.
ἐχεμυθεῖ· ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον [8]).
ἐχέμυθον· μυστήριον κρυπτὸν ἢ Φρόνιμον [9]).
ἐχέτλη· τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα [10]).
ἐν Ἐχελιδῶν· τόπος ἔχων ἱππόδρομον, ἀπ' Ἐχέλου ὀνομασθείς [11]).
ἐχθιζινόν· τὸ ἐχθεσινόν [12]).

---

[1]) Cf. HSt. in voce. Poll. VIII. 113.
[2]) Cf. Hesych. et Interpr.
[3]) Cf. v. *μεθύμνιον*.
[4]) Illud reddendum est Platoni Alcib. I. 134 E, quod Porsonus vidit, hoc legitur Rep. V. 461 B.
[5]) Cf. glossam superiorem. Priorem explicationem habet Hesychius quoque, fortasse e Boetho: alteram Timaeus, cf. Ruhnk. p. 128.
[6]) Frequens apud Platonem, cf. HSt. III. 2627 extr.
[7]) Perperam Photii codex *ζόφος* pro *ζυγός*. Miror hoc neminem correxisse; constat tamen de corruptela e collatione Eustathii qui p. 1266. 43: *Ἰσέον καὶ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ταλάντων καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα τὸν θανεῖν κινδυνεύοντα ἐλθεῖν εἰς τὰ τοῦ θανάτου λέγει ζυγά*. Est adnotatio Pausaniae quem vide apud Eustath. p. 956. 6 et ad Photium v. *ζυγός*.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Haec tria vocabula Pythagoreorum sunt.
[10]) Hesiod. Op. 465. Cf. Hesych.
[11]) Codex *ἐχελιδών* omissa praepos. Cf. HSt. III. 2599 extr. Cobet. Mnem. IX. 292.
[12]) Codex *ἐχθεζινόν*. Correxit L. Dind. ad HSt. in voce, laudato Menandri fragmento in Lex. rhet. Bekk. p. 438. 11.

ἐχθὲς καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά· καὶ χθιζινὸν καὶ ἐχθιζινόν [1]).

ἔχθημα· μίσημα [2]).

ἐχθιζόμεθα· κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν [3]).

ἐχηρώθησαν· ἀνδρῶν ἐσερήθησαν, ἐχήρευσαν [4]).

ἐχθαίρει· μισεῖ [5]).

ἐχῖνος· καδίσκος τίς ἐσι χαλκοῦς, εἰς ὃν αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων· καὶ κατεσημαίνοντο ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ περὶ τὰ ἐμβαλλόμενα [6]).

ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ· λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕσερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ [7]).

ἐχῖνοι· οἱ μὲν χαλκοῖ, οἱ δὲ ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν ἅ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασαῖς ἐπεδίδων [8]).

---

[1]) Iterum Codex ἐχθεζινόν. Phryn. Ecl. p. 142. Bekk. p. 73. 4. Moer. Piers. p. 402. Thom. M. p. 913. Anecd. Bekk. p. 556. Lob. ad Phryn. p. 323.

[2]) Hesych.: Ἔχθιμα· μισήματα. Σοφοκλῆς Τυράννοις, Piers. ad Herodian. 436 corrigit Τυροῖ. Legendumne sit ἔχθιμα an ἔχθημα dissentiunt viri docti.

[3]) Vocabulum aliunde ignotum.

[4]) Lege: ἐχηρώθη ἀνδρῶν· ἐσερήθη, ἐχήρευσεν et refer ad Herodt. VI. 83.

[5]) Codex ἐχθραίνει, quod correxi e Suida et Lexico Bachmanni. Ἐχθραίνει non indigebat explicatione, nam omnibus notum erat. Solent haec vocabula confundi; sic ἐχθαρτέος abiit in ἐχθραντέος, Soph. Ai. 679. Non magis ferri potest in Lex. rhet. Bekk. p. 146. 11: Ἐχθραίνω· αἰτιατικῇ. Ὅμηρος· ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Haec si non satis videntur, cf. Eust. p. 1487. 32.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 258. 3, quod rectius κατεσημαίνετο. Cf. Harpocr.

[7]) Convenit Diogen. 391, sed habet ἀναβάλλει, quod non intercedo quominus quis praeferat, modo bene intelligat quid sit. Ridiculum vitium est in Lex. rhet. Bekk. p. 318. 20: ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· imo ὡς ἐχῖνος.

[8]) Convenit Schol. Dem. p. 999. 16. Hinc atque ex Harpocratione sua habet Scholiasta Arist. Vesp. 1436. Corrige ἐπεδίδουν.

ἐχόμενος· ἐγγὺς ἢ κατέχων [1]).
ἐχυρῶς· ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς [2]).
ἐχύρωσεν· ἰσχυροποίησεν [3]).
ἔψειν· βάπτειν τὰς τρίχας [4]).
ἐψιμυθιῶσθαι· τὸ προστετρίφθαι τὸ πρόσωπον τρίμματι λευκῷ [5]).
ἔψητοί· πληθυντικῶς τὰ ἰχθύδια, ὡς ἀφύαι καὶ μεμβράδες. Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ τῆς λοπάδος· ἔνεισι δ' ἔψητοί τινες [6]).
ἐψιοῦσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· καὶ τὰ ἐψητά. Αἰσχύλος ἐν Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα· Ἱππῶναξ [7]).
ἐψυχαγώγησεν· ἐπήλπισε, παρεμυθήσατο, ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.
ἑωθινὰς δίκας· τὰς κρινούσας ἐντὸς ν' δραχμῶν [8]).
ἐωθώς· χωρὶς τοῦ ι Ἄρχιππος καὶ Ἀραρὼς ἔωθας καὶ Θουκυδίδης η' ἐώθεσαν [9]).
ἐῴην· λέγουσι τὸ ἀφείην [10]).
ἐώθουν· τὸ ὤθουν οὕτως λέγουσι [11]).
ἐωλοκρασίαν· τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως [12]).

---

[1]) Cf. Gloss. Psalm. p. Cyr. Voss. ἐχόμενοι· ἐγγὺς ὄντες: ~ ἐχόμενοι· ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες (Cod. ἀντικρατοῦντες). Locus est in Psalm. 93. 16 Dubito tamen de origine glossae Photii.

[2]) Hesych.

[3]) Malim: ἐχυρῶσαι· ἰσχυροποιῆσαι. Cf. Isocr. p. 107 B.

[4]) Hesych. et Poll. II. 35.

[5]) Codex ἐψημυθιῶσθαι. Lys. de Caed. Erat. § 12. Plura Lex. rhet. Bekk. p. 258. 8. Moer. p. 166. Thom. M. p. 317. Mirum est hic et in Lex. rhet. Bekk. προστετρίφθαι pro ἐντετρίφθαι.

[6]) Cf. Interpr. ad Hes. v. ἐψητεῖς. Similiter Eustath. p. 867. 49. Arist. Vesp. 679. Athen. VII. 301 C. Aristot. H. Anim. VI. 15. Vide Meinekium ad Eupolidis locum.

[7]) In Codice χονδρου et βιοτην sine acc. Primum scribendum ἐμψιοῦσα, quod Hesychius interpretatur ἐρέγματα διδοῦσα. Deinde eiiciendum est καὶ τὰ ἐψητά, errore huc illatum e glossa superiore. Denique Aeschyli videntur verba: τροφὰς διδοῦσα χόνδρον· Hipponactis βιοτὴν αὔξιμον ἐμψιοῦσα. Si quid nosti rectius. . . . .

[8]) Albertus coniicit κρινομένας.

[9]) Thuc. VIII. 69. 97.

[10]) Praestat ἀφιείην.

[11]) Coniunge cum glossa ἑώρων.

[12]) Dem. Coron. p. 242. 13. Cf. Hes. Harpocr. et gl. seq.

ἑωλοκρασία· ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμούς, πρὸς τὴν τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων ἅ ἐσιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγόρει ὁ Αἰσχίνης [1]).

ἔωλον· ἐχθεσινόν, ψυχρόν, μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον [2]).

ἔωλον· τὸ μὴ πρόσφατον· ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται [3]).

ἐωνημένοι· ἀγοράσαντες ἢ ἠγορασμένοι [4]).

ἐώρα· ὕψωσις ἢ μέταρσις [5]).

ἐωρηθήτω· κρεμασθήτω [6]).

ἑωράκη· τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπεποιήκη καὶ ᾔδη ᾔδειν. Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς [7]).

ἐώρησις· κρέμασις.

ἐωροκοπίαις· ὑψηλοφροσύναις [8]).

ἑώρων· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ δὲ ἀνάλογον ὥρων· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεσῶτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται ἢ ἀπὸ τοῦ ω· λέγουσι δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι. Θουκυδίδης δὲ μόνον ἑώρων [9]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 258. 12. Cf. glossam super. Plenius Etym. M. p. 352. 23.

[2]) Cf. Hesych. Athen. VI. 240 B. III. 95 C, alibi.

[3]) Scribe igitur apud Demosthenem in Midiana p. 551. 13: *τἀδικήμαθ' ἕωλα.*

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Codex *μετάρσιος*. Schol. Soph. Oed. Tyr. 1264. Cf. Pausaniam ap. Eust. p. 389. 46. Lex. rhet. Bekk. p. 357. 20.

[6]) Hesych.

[7]) Codex *ει* pro *η* finali quater. Plenius haec leguntur apud Eustath. p. 1946. 24, ibique non tantum Plato laudatur sed etiam Thucydides. Adnotatio prodit Aelium Dionysium auctorem, qui istiusmodi argumenta in suo opere attigit. Hic autem sequitur Panaetium. Respicit Rep. I. 328 C, Symp. 198 C, Euthyd. 271 C. Fuse de plusquamperfecti formis Cobet. Mnem. V. 260. IX. 579.

[8]) Quid si verum est *μετεωροκοπίαις*? Aristophanes Pac. 72 habet verbum *μετεωροκοπεῖν*.

[9]) Codex in fine glossae *μόνος ἑώρων*, quod correxi.

ἕως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.
ἕως οὐχὶ ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐσι. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ· ἤν τε πρὸς ἠῶ ἤν τε πρὸς ἑσπέραν [1]).
ἐώνυχον· ἡμερονύκτιον.
ἔωσε καὶ ἐώσατο λέγουσι τὸ ἀνέτρεψε καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν.

Περὶ τῶν ἕνδεκα.

ἕνδεκα ἄνδρες ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότες κλήρῳ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλάμβανον. ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν δεσμωτηρίῳ· κλέπτας δὲ καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδισάς, εἰ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβοιεν, ἐκόλαζον θανάτῳ· εἰ δ' ἀντιλέγοιεν εἰς κρίσιν καθίσων [2]).

Τέλος σὺν θεῷ τοῦ ε στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Ζ.

ζαβρόν· πολυφάγον [3]).
ζάγρα· λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόσρατος [4]).
Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος Δίονυσος [5]).
ζειρά· ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον [6]).
ζαές· μέγα, πολύ, λαμπρὸν ἢ ἰσχυρόν [7]).

---

[1]) Laudatur Xen. Cyrop. I. 1. 5, ubi hodie ἕως. Vides tamen quid Hadriani tempore in Codicibus legeretur.
[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 250. 4. Schol. Arist. Vesp. 1108. Etym. Magn. 338. 31.
[3]) Sic quoque Hesych. sed malim ζαβόρον.
[4]) Plenius Antiatt. Bekk. p. 98. 4: . . . Τιμόσρατος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγριον λέγει.
[5]) Hesych. Plura in Etym. Gud. 227. 37.
[6]) Codex ζάειρα, ἐπιβόλιον et φερόμενον. Correxi ope Hesychii v. ζειρά, qui plura.
[7]) Hesych.

ζάκορος· νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·

οὐ Μεγάβυζος ἦν
ὅσις γένοιτο ζάκορος;

καὶ ὁ ὑπηρέτης· Λευκαδίᾳ·

Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς.

ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς [1]).

ζάλη· μεγάλη ἄελλα· ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι· Πολιτείᾳ· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποσάς· καὶ ἐν Τιμαίῳ· εἴτε ζάλῃ πνεύματα ὑπὸ ἀέρος φερομένῃ καταληφθείη· συσροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν· τινὲς ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες· Κλήμης· δύναται ζάλη τις εἶναι μεγάλη συσροφὴ ἀνέμου· τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν [2]).

ζαμβύκη· μουσικὸν ὄργανον [3]).

Ζάλμοξις· Πυθαγόρᾳ δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'. Σκύθης, ὃς ἐπανελθὼν ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν· Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν Κρόνον οὕτω τιμᾶσθαι (καὶ) καλεῖσθαι Ζάλμοξιν· Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νομίμοις φησὶν ὅτι Ἑλληνικός τις γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θρᾴκῃ καὶ ἔλεγεν ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι οὔθ' οἱ μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἥξουσι πάντα τἀγαθά· ἅμα δὲ ταῦτα λέγων ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον, ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρᾳκῶν ἐν τούτῳ διητᾶτο· οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν· τετάρτῳ δὲ ἔτει

---

[1]) Cf. Phot. v. *σαίρειν* et *νεωκορήσει*. Thom. M. p. 404. Cod. *οὑτοσὶ καλός*.

[2]) Glossa Platonica. Laudantur Plat. Rep. VI. 496 D et Tim. 43 C. Codex Photii post *ἁλίζεσθαι* addit *καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος* quod eieci quia infra legitur suo loco; tum habet *ὑποτείχιον*. Contra Plato: *ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ* et *ἀποσάς*. Themistius qui Platonem imitatur Orat. VIII. 104 C. invenisse videtur *οἷον ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ ὑπὸ πνεύματος φερομένου* quae mihi vera scriptura videtur; cetera ex interpretatione orta sunt. In Timaeo Plato: *ζάλῃ πνευμάτων ὑπ' ἀέρος φερομένων*, sed fortasse praestat cum Boetho scribere *φερομένῃ*, quo ducit quoque Etym. M. p. 407. 34. Sed alii videant. De Clemente Platonis interprete, cf. Ruhnk. Praef. Tim. p. X. Attigi locum in Prolegomenis p. 62.

[3]) Hesych.

πάλιν Φαίνεται· καὶ οἱ Θρᾷκες αὐτῷ πάντα (τὰ κατ' αὐτοὺς) ἐπίσευσαν· λέγουσι δέ τινες ὡς ὁ Ζάλμοξις ἐδούλευσε Πυθαγόρᾳ Μνησάρχου Σαμίῳ καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο· ἀλλὰ πολὺ πρότερός μοι δοκεῖ ὁ Ζάλμοξις Πυθαγόρου γενέσθαι· ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τερέτιζοι καὶ Κρόβυζοι καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάλμοξίν Φασιν οἴχεσθαι, ἥξειν δ' αὖθις· καὶ ταῦτ' ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν· θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος [1]).

ζάπλουτος· μεγαλόπλουτος [2]).

ζατῶσαι· ὑποπτεῦσαι [3]).

Ζέα· λιμὴν Ἀθήνησιν [4]).

ζειλα· τὸν οἶνον οἱ Θρᾷκες [5]).

ζειρά· ζώνης ἐστὶν εἶδος [6]).

ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολπωμένοι ἢ ἀνάκωλοι· Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν ἀλλ' οὐ χλαμύδας [7]).

ζειρος· ἐνδύματος εἶδος [8]).

---

[1]) Codex Ζάμολξις, ubique: τιμᾶσθαι καλεῖσθαι, inserui καί ex Etym. M.: Ἑλληνικός τε scripsi Ἑλληνικός τις: tum πάντα ἀγαθά correxi ex Etym. M., vide si tanti est quae dixi Mnem. IV. 21: infra post πάντα inserui τὰ κατ' αὐτοὺς, fide Eustath. p. 1701. 61: tum Codex habet σαμίου: in fine quaedam nondum perpurgata, cf. Eustath. p. 1615. 4. — Herodoti locus est IV. 94: vide quoque Plat. Charmid. 158 B. Mnaseae fragmentum est apud Mehlerum ordine XIV, confer hunc p. 68. Qui laudatur Hellanicus, non est historicus sed personatus Hellanicus, vide Muellerum in fragmentis Historr. Graecc. I. p. XXX. Plerumque in Codicibus legitur Ζάμολξις· perperam, ut constat testimonio Porphyrii Vit. Pythagor. 14 sq. Proxime ad veritatem accedit Hesychius qui scribit Ζάλμοξης· recta nominis forma in Cod. Arch. Herodoti, cf. Porson. Miscellan. p. 261. Glossa est ni omnia fallunt Boethi.

[2]) Hesych. Cf. Thom. M. p. 405.

[3]) Hesych. ζατῶσαι et ζαγῶσαι.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 261. 3. Plenius Hesych.

[5]) Accentus om. in Cod. Vocabulum non aliunde notum.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 260. 31. Cf. Harpocr.

[7]) Codex ἀνακεκολαμμένοι. E Timaeo nondum contracto, ut dixi in Prolegomenis p. 114. Xenophontis locus in Anab. VII. 4. 4.

[8]) Codex sic ζειρος sine acc. Glossa corrupta videtur: supra habuimus ζάειρα.

ζέσας θυμῷ· ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ [1]).

ζέτνα· Φρύγιος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὴν πύλην [2]).

ζευγίσιον· ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης· τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν, πεντακοσιομέδιμνοι, ἱππεῖς οἱ ἱππάδα τελοῦντες καὶ τὸ θητικόν· οἱ μὲν πλουσιώτατοι πεντακοσιομέδιμνοι ἐκαλοῦντο [3]).

ζεῦγμα· οὐ τὸ σχοινίον, ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ θαλάττῃ· καὶ Θουκυδίδης ζ'· τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος [4]).

ζεῦγος· τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπεν· καὶ Αἰσχύλος· ζεῦγος τεθρίππων· ὥσε κἂν ἐκ τεττάρων κἂν ἐκ πέντε ᾖ, ζεῦγος αὐτὸ καλοῦσιν [5]).

ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικόν· ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα ἥ ἐσιν ὁμοία διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται· παραλαβόντες δ' αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς· κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης, μέση μέν ἡ νύμφη, ἑκάτερθεν δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐσι φίλος ἢ συγγενὴς ὁ μάλισα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας κἂν πεζοὶ μετίωσί τινες κόρην, ὁ τρίτος συμπαριών πάροχος λέγεται [6]).

---

[1]) Quis dixerit nescio.

[2]) Haec Hesych.: ζευμαντήν· πηγήν. Φρύγες. Vide Heringam in Observationibus p. 217. M. Schmidt. ζεύμαν· τὴν π. Φ.

[3]) Codex ζευγήσιον, sed proba forma est quam reposui quia erant ζευγῖται non ζευγῆται. Hic liquido apparet lacinias superesse ex opere multis partibus doctiore, nam quis componat adnotationem tam ineptam? Conf. Schol. Plat. Rep. VIII. 550 C, qui plura servavit. Adde Lex. rhet. Bekk. p. 260. 33, 261. 15.

[4]) Thucyd. VII. 70.

[5]) L. ἐζευγμένον pro ζευγνύμενον, ut Hes. in voce et Pollux X. 53. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 260. 29. Aeschyli locum ignoro sed miror e Photio nondum correctum esse Isocratem qui de Bigis § 26: ἵππων γὰρ ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπίασιν ἐνίκησε. Lege τεθρίππῳ, vide modo Herodt. VI. 125.

[6]) Pro εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος lege εἰς ἑσίαν τοῦ γ. Praeterea Codex: ἑκατέρου δέ τε: correxi ἑκάτερθεν δὲ ex Eustath. p. 833.

ζευξίλεως· ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί [1]).

Ζεὺς κτήσιος· ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην [2]).

Ζέφυρος· Λὶψ ἄνεμος [3]).

ζῇ· ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης [4]).

ζηλοτυπία· ζῆλος ἐξ ὑπονοίας· τοῦ ἄρρενος κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια [5]).

ζηλῶ· μακαρίζω [6]).

ζηλωτός· μακαρισός, ἐπαινετός [7]).

ζημίαν λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι· οὕτως Σοφοκλῆς [8]).

ζήσει· ἀντὶ τοῦ ζήσεται [9]).

ζητηταί· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισαμένη, πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει καὶ μὴ ἀποδεδωκότες [10]).

ζητεῖν· ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί. μηδὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι [11]).

---

50. Itidem Codex *συμπαρών*. Adnotatio est Pausaniae, ut constat ex Eustathii laudato loco, cf. p. 652. 45 et 882. 12. Quid sit *κλινὶς*, uberius apud Polluc. X. 33. Indidem desumta est Photii glossa *πάροχος*. Initio quaedam deesse videntur.

1) Usurpavit Sophocles in Andromeda, ut ex Hesych. novimus. Cf. Eustath. p. 401. 11.

2) Plura Harpocr. v. *κτησίου Διός*.

3) Fortasse glossa homerica.

4) Plenius Etymologus qui ex Iphigen. Taur. 699 laudat: *ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός* et e Phrixo: *δι' ἐλπίδος ζῆ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου*. Sophoclis locum laudat Antiatticista Bekk. p. 97. 29.

5) Hic articulus corruptus videtur. Cyrillus Voss.: *ζηλοτυπίαι· αἱ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς ἰδίας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγεῖς ὑπόνοιαι*. Fortasse praestat *ἀσελγείας*. Codex in marg. *γρ. ἀνέρος* eadem manu.

6) Hesychius add. *Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ*.

7) Pertinet ad usum oratorum, vide Lex. rhet. Bekk. p. 261. 9.

8) Antiatt. Bekk. p. 98. 7 omittit nomen Sophoclis.

9) Antiatt. Bekk. p. 97. 28 adnotavit e sexto Platonis libro de Republica: voluit nonum dicere, nam locus est p. 591 C.

10) Lex. rhet. Bekk. p. 261. 4. Harp.

11) Brevius Hes. Dobraeo glossa comica videtur et versus sic restituendus: *μηδὲ σὺ*

ζήτει πυθέσθαι.

Conf. Eur. Helen. 155: *μηδὲ σὺ ζήτει μαθεῖν*.

ζητήσεται· ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.

ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὔπολις [1]).

ζητόρων· ζητητῶν [2]).

ζιγγοῦν· τὸ ὑποπίνειν Κίλικες· οὕτως Νικόστρατος [3]).

ζυγάδην· συνεζευγμένως.

ζύγαστρον· κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον [4]).

ζύγιοι· ἑρέται τινὲς οὕτω καλοῦνται [5]).

ζυγόν· οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων [6]).

ζυγόν· ἐν μὲν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τὸ ἐκ τῶν τριῶν· ἐν δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τῶν τεττάρων [7]).

ζυγός· τοῦ σανδαλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους [8]).

ζυγομαχεῖ· σασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι· μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅταν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέχρηται Ὑπερείδης [9]).

---

[1]) Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 261. 13 omittunt Eupolidis nomen. Etymologus e Choerobosco affert duos versiculos alterum Eupolidis: ὥσπερ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών — alterum Theopompi:

ὡς μοι δοκεῖν
εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον,
τὴν δ' οἰκίαν ζητρεῖον ἢ κακὸν μέγα.

De accentu Orus dixit quem laudat Etymologus et Eustath. p. 837. 44, cf. 1411. 32.

[2]) Pro ζητητόρων, cf. Hesych.

[3]) Antiatt. Bekk. p. 98. 6 habet ζιγοῦν.

[4]) Adnotatio Pausaniae, quam vide apud Eustath. p. 956. 2. Pro Euripide Sophoclis nomen rescribendum est, nam sicut ex Eustathio et Etym. Magno constat, Pausanias laudarat ex Trachin. 692: κοίλῳ ζυγάστρῳ. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 107.

[5]) Adnotatio Pausaniae, Eust. p. 956. 2, cf. p. 1818. 52.

[6]) Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1390. 50. Vide Ammon. p. 65 ibiq. Valck. Sed Dindorfius ad HSt. recte negat discrimen esse inter ζυγὸς et ζυγόν.

[7]) Explicabit Pollux IV. 108.

[8]) Pausaniae adnotatio, cf. Eust. p. 956. 2. Vide quoque Aristoph. Lysistr. 417.

[9]) Brevius Pausanias apud Eustath. ll. et Lex. rhet. Bekk.

ζυγός· ἐν τοῖς τακτικοῖς τὸ ἐκ παρεσηκότων ἀλλήλοις πλῆθος· ἐρετικὴ καθέδρα· τὰ τοῖς ζῴοις ἐπιτιθέμενα· καὶ τὸν ζυγὸν ἐν θαλάμῳ· τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς· τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος· καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου· καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη· τρυτάνη δὲ τὸ σάσιμον· καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων [1]).

ζυγοφορούμενα· ἐν ζυγῷ σαθμιζόμενα [2]).

ζυγώσω· καθέξω, δαμάσω [3]).

ζῦθος· οἶνος ἀπὸ κριθῆς [4]).

ζωαρκῆ· τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα [5]).

ζῶμα· χιτῶνός τι ζωσοῦ γένος· οὕτω Μένανδρος [6]).

ζωμεύματα· ὑποζώματα [7]).

ζωμίλη· ἄνηθον [8]).

ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματία [9]).

ζῷον· καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι.

ζωοδότειρα· ζωὴν παρέχουσα [10]).

---

p. 261. 7. Hesych.: ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι ἢ ἀπλησεύεσθαι. Imo reponenda vox infimorum Graecorum: ἀπληκεύεσθαι. Praeter Hyperidem Demosthenes quoque p. 996 dixit ζυγομαχεῖν. Plura Etym. M. p. 412. 15. Schol. Lucian. in Anecd. Bachm. II. p. 323: Ζυγομαχεῖν· ἐπὶ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχηλεῖν λέγεται ἢ ἀμφισβητεῖν ἢ φιλονικεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι.

[1]) Ultima habet etiam Hesychius.

[2]) Hesych. ζυγοφορούμενον.

[3]) Hesychius addit Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῇ. Photius glossam habet e Pausania, cf. Eustath. p. 956. 2.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. v. ζωαννηρές· vide Intt.

[6]) Menandri locus apud Pollucem. VII. 51 legitur desumtus e fabula cui titulus Ῥαπιζομένη· οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφόν — ζῶμ' ἐνδεδυμένην.

[7]) Arist. Equ. 279. Plura apud Hesych. cuius interpretatio conferenda est cum iis quae Göllerus adnotavit ad Horat. Odar. I. 14. 6 ad Thucyd. I. 29. Habes exemplum in Actis Apost. XXVII. 17. Schmidtius laudat Boeckhium de Rebus Marit. p. 134.

[8]) Hesych. Attici scribebant ἄννηττον, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 403. 3 et de eo loco HSt. I. p. 736 A.

[9]) Convenit Pollux VI. 57.

[10]) Hesych. Glossa desumta videtur e carmine epico.

ζώπυρα· Φυσητῆρες ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ Φυσῶσι [1]).

ζώπυρα· λείψανα [2]).

ζωπυρεῖ· ἀναζῆν ποιεῖ ἢ ἐκκαίει [3]).

ζωπυρῆσαι· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρός· ἐπεὶ τοὺς ἐξ ἀρρωσίας ἀναρρωννυμένους (οὕτω) λέγουσιν οἱ Ἀττικοί [4]).

ζωπυρεῖα· Φυσητήρια [5]).

ζώπυρον· πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον.

Ζωπύρου τάλαντα· Ζώπυρος ὁ Πέρσης αἰκισάμενος ἑαυτὸν, Δαρείῳ Βαβυλῶνα εἷλεν ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ', πιστευθεὶς ἀποστάτης εἶναι [6]).

Ζωπύρου τάλαντα· Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτόν φησι Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μασιγῶσαι ἑαυτόν· καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποσερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις [7]).

ζωροπόται· ἀκρατοπόται [8]).

ζωοφυτεῖσθαι· ζωογονεῖσθαι [9]).

Τέλος Ζ.

---

[1]) Hesych.

[2]) Cf. Timaeum et Thom. M. p. 414. Glossam refero ad Plat. Legg. III. 677 B.

[3]) Hesych. interpretes sacram glossam esse affirmant. Cf. Piers. Moer. p. 170.

[4]) Scripsi ἐπεὶ pro ἐπὶ et addidi οὕτω. Magnus Etymologus addit versiculum, qui Menandri est ἐν Ἀρρηφόρῳ ut novimus ex Etymologo Gudiano: ὦ τριςκατάρατε ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.

[5]) Codex ζωπύρια.

[6]) Proverbium, cuius originem declarat glossa sequens.

[7]) Proverbium, cuius interpretatio partim servata est ab Hesychio, partim a Zenobio 309, sed ceteris plenius a Photio, qui ni omnia fallunt, hoc habet e Pausania.

[8]) Dixeris epicam glossam esse. Hesych.

[9]) Codex ζωφυτεῖσθαι.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Η.

ἦ· χωρὶς τοῦ ν καὶ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἔα, ἤμην· καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην· περὶ ψυχῆς· καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολόγος· ἢ σὺν τῷ ν [1]).

ἦα· δισυλλάβως τὸ ἐπορευόμην σὺν τῷ ι γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤια λέγουσι· καὶ ἦσαν τὸ ἤεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωσέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν· οἱ δὲ Ἴωνες [ἤεσαν καὶ] ἤισαν. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν· Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἵπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα [2]).

ἡβᾷ· ἀκμάζει, σφριγᾷ [3]).

ἡβάσκει· ἀκμάζει.

ἡβηδόν· ἡβῶντας ἢ τὰς στρατείας ἢ ἀθρόον, ὅλα καθ' ἡλικίαν [4]).

ἦ βούλονται· καθὸ βούλονται [5]).

ἡβρυνόμην· διεχεόμην [6]).

ἡβυλλιᾶν· ἡβᾶν, ἀκμάζειν [7]).

ἤγαλλεν· ἐθεράπευεν· Δίων ἐν ις' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διά τε οὖν ταῦτα καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλε· κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής [8]).

---

[1]) Codex ἢ περισπωμένως — ἦ μοι ὁ λόγος. Platonis locus est in Phaedone p. 61 B. Talia curabat Aelius Dionysius, cf. Eust. p. 1761. 51 et supra v. ἑωράκη. Multi de hoc usu Atticorum; nunc satis sit laudasse Choeroboscum in Anecd. Bekk. p. 1379, Schol. Plat. Symp. 173 A. et infra v. ἦν. Cobet. Mnem. V. 235. IX. 379.

[2]) Thucydidis locus legitur operis initio. Traditur res notissima. Convenit Schol. Plat. Rep. V. 449 A. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 33. Mnem. IX. 388, qui expungit οἱ δὲ Ἴωνες [ἤεσαν καὶ] ἤισαν. Ceterum Codex οἵπερηι ἐπίξυλα.

[3]) Hesych. Moer. p. 180.

[4]) Glossa corrupta videtur, cf. Etym. Magn. Cod. στρατιάς.

[5]) Thucyd. VIII. 71. Codex ἠβούλονται.

[6]) Plat. Apolog. 20 C.

[7]) Arist. Ran. 515. Pherecr. apud Athen. VI. 269 B. Eust. p. 1799. 12.

[8]) Glossa interpolata. Dionis locus legitur in Fragmt. Peiresc. c. 56. Apud eundem verbum ἀγάλλειν quod saepe usurpat ut

ἠγάμην· ἀπεδεξάμην [1]).
ἠγάσθην· ἐθαύμασα.
ἠγγύα· ὡμολόγει δώσειν [2]).
ἠγγυᾶτο· ὁ λαμβάνων [3]).
ἠγεῖσθέ μοι· ἄγετέ μοι [4]).
ἡγεμονεύω· διοικῶ [5]).
ἡγουμένου· Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου. ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος [6]).
ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν· φησὶ Μένανδρος [7]).
ἡγεμονία δικασηρίου· τοῖς ἄρχουσιν οὐ πάσας πᾶσιν ἐφεῖτο δίκας εἰσάγειν· ἀλλὰ τῷ μὲν ἄρχοντι τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς τῆς παρανοίας καὶ τὰς τῶν ἐπικλήρων ἐπιδικασίας· τοῖς δὲ λογισαῖς τὰς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας· τῷ μέντοι γε βασιλεῖ τάς τε Φονικὰς καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας· καὶ ἄν τις ἱερωσύνης ἠμφισβήτει· πρότερον δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις· προηγόρευε δὲ καὶ τῶν νομίμων εἴργεσθαι τοὺς ἐν αἰτίᾳ· τῷ πολεμάρχῳ δὲ ὅσαι ἀποστασίου γραφὴν ἔφερον· ἔτι μὴν καὶ ὅσα ὁ ἄρχων ἐν τοῖς ἀστοῖς, ὁ πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις διήτα· οἱ θεσμοθέται συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως· τοῖς ἕνδεκα ὅσαι λῃστὰς καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι· τῷ στρατηγῷ περὶ τριηραρχίας καὶ ἀντιδόσεως· οὕτως οὖν διαιτῶντες ἡγεμονίαν δικα-

---

XLIII. 1. XXXIX. 53, latet ni fallor in corruptela XXXVII. 22. ubi de Catone: καὶ ἕνα μὲν ἀνθρώπων οὐδένα ἐθαύμαζε, τὸ δὲ δὴ κοινὸν ὑπερηγάπα. Malim ὑπερήγαλλεν. In fine glossae excidit quod non tantum Etymologus habet sed etiam Suidas: καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις.

[1]) Hesych.
[2]) Coniunge cum glossa sequenti.
[3]) E Lex. rhet. ut videtur, cf. Eust. p. 1600. 5. Cf. Hes.
[4]) E senario versu ut videtur.
[5]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 98. 23, ubi laudatur Plat. Rep. V. 474. C.
[6]) Plat. Rep. IX. 573 E.
[7]) Imo ἠγρηγόρη et ἐγρηγόρη: idem vitium Arist. Eccl. 32, cf. Porson. ad Xen. Anab. IV. 6. 22. Adi quoque Antiatt. Bekk. p. 96. 27 et Lob. Phryn. p. 119.

σηρίου ἔχειν λέγονται· ἀλλὰ γὰρ ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν μυσηρίων ἅμα τοῖς ἐπιμελητᾶις προΐσται· ἔχει δὲ μόνος καὶ σέφανον [1]).

ἡγεμονικόν· ὁ νοῦς [2]).

ἦγεν· ἐν Τιμαίῳ ἡγεῖτο [3]).

ἡγέτης· ἡγεμών.

ἠγμένος· τεθηρευμένος καὶ παντὶ πειθαρχῶν [4]).

ἡγητηρία· παλάθη ἣν σύκων ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν· ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἐγεύσαντο [5]).

ἠγλαϊσμένη· χαίρουσα, λαμπρυνομένη.

ἠδαξήσατο· ἐκνήσατο [6]).

ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν· τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα σρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν Δήμων· ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα σραγγευσαμένων δέ· φασὶ δὲ ταύτην Τερψίωνος εἶναι [7]).

ἡ δ' αἶξ τὴν μάχαιραν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν· οὕτω γὰρ λέγεται· Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσθαι Μήδειαν, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δ' αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν [8]).

---

[1]) Cod. ἀποκλήρων — τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία: corr. Dobr. — διήτει — διαιτοῦντες. Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 310. Schöm. in Proc. Att. p. 49 commendat περὶ τῶν γερῶν τοῖς ἱερεῦσιν pro ἱερῶν. Cf. Schol. Aesch. Ctes. § 14.

[2]) Hesych.

[3]) Locum non inveni.

[4]) Hesych. et vide infra gl. ἦχθαι.

[5]) Codex παλλάθην. In fine Porsonus pro ἐγεύσαντο scripsit ἠγήσαντο· praefero codicis lectionem. Forma quam Athenaei epitome, Eustath. et Etym. M. habent ἡγητορία non videtur Attica. De Etymologo supra dixi in Prolegomenis p. 172. Nunc confer Hesychium, Eustath. p. 1399. 29 e lexico rhetorico, Athen. III. 74 D.

[6]) Hesych. Vide supra v. ἀδαξῆσαι.

[7]) Codex ἥδεα χ — σρατευσαμένων. Conf. interpr. ad Zenob. 319 et de Terpsione eiusque Gastrologia, Athen. VIII. 337 A.

[8]) Cf. Dobr. et Interpr. ad Zenob. 27. Cod. ἡ αἶξ δοῦσα — κρέα θυόντων — ἱδρ. ἠιδειαν.

ἥδει· τέρπει καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν [1]).

ἤδη· ἀντὶ τοῦ πάλαι [2]).

ἤδη· ἀντὶ τοῦ ἥδειν· Εὐθύδημος· κἀγὼ ἤδη· περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη (ἔφη) ὁ Κρίτων [3]).

ἤδη· πρὸ τούτου· λοιπόν· ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἀτόμου· μέρος δὲ χρόνου ἢ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρεληλυθότος· ἤδη τε γὰρ βαδιεῖσθαί φαμεν· καὶ τὸ συνάπτον τῷ νῦν· ἤδη τε βεβαδικέναι, οὐ πολὺ ἀφισάντες τοῦ νῦν τὸν χρόνον [4]).

ἥδισα· ἡδέως [5]).

ἡδίων· ἡδύτερος [6]).

ἡδόμενος· ἀρεσκόμενος.

ἦ δ' ὅς· οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς· καὶ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἀλλὰ περιμενοῦμεν ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων· καὶ ἦν δ' ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ. παρὸ δὴ καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν· Ὁ Ζεὺς δίδωμι Παλλὰς ἠσὶ τοὔνομα. Ἀρίσαρχος δὲ [τὸ μὲν ἦ δ' ὃς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· τὸ δὲ ἦν δ' ἐγώ, ἔφην δ' ἐγώ] τὸ δὲ ἦ τῶν ἀρχαίων ἔφη λεξιδίων, Ὅμηρον δ' οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ, οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀνάλογον, ὡς ὅταν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ·

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι·

καί· Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ·

τοὺς δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν [7]).

---

[1]) Hesych. Fortasse recte Dobr.; vide mox.

[2]) Collato Hesych., dixeris esse glossam homericam.

[3]) Codex: καὶ τῶν δὴ περὶ ψ. Dobraeus locum ita constituit: ἥδει· τέρπει: – ἤδη ἀντὶ τοῦ πάλαι καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ τὸ ἤδη ἀντὶ τοῦ ἥδειν· Εὐθύδημος, περὶ ψ. κτἑ. Cf. Lex. Bachm. et Phot. v. καὶ τὸ ἤδη. Grammaticus respicit Plat. Euthyd. 302 A. et Phaed. 63 fin. Cf. Cobet. Mnem. V. 260. IX. 379.

[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 262. 6.

[5]) Hesych.

[6]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 98. 17.

[7]) Codex in Hermippi fragmento: διδωνω πολλὰς φησι. Correxit Porsonus. Post ἀνάλογον Bernhardyus delevit μέν. Quae uncinis inclusi delenda videntur; indicatur glossae argumentum ut in voce ἄ. Est adnotatio Boethi, quem in Prolegomenis vidimus usurpasse Pamphilum. Locus Platonis legitur in Rep.

ἦ δ' ὅς· ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφη· τάττεται δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικός· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ Φίλε· τοῦτο Χάρης μέν φησι καὶ Κριτόλαος σημαίνει· διελέγχεται δ' ὑπὸ πλειόνων [1]).

ἡδυλισμός· εἶδός τι κολακείας· καὶ Μένανδρος ἐν Ἁλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν [2]).

ἡδυπαθής· Φιλήδονος, πάθει χαίρων [3]).

ἡδύς· εὐήθης· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους [4]).

ἡδύσματα· ἀρώματα ἢ εὐοσμία [5]).

ἡδυντῆρες· ἅλες· τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες [6]).

ἡδύνθαι· ἠρτύσθαι [7]).

ἡδύχρους· τὸ ἐν γάλατι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν [8]).

I. 527 C, Homeri Iliad. α. 528 et Odyss. χ. 8. Praeclara de hoc verbo Dindorf. apud HSt. VIII. 746 sqq. Cf. Cobet. Mnem. IX. 428. XI. 388.

[1]) Haec turbata sed emendatius scripta in Etym. M. p. 416. 31: . . . ὡς Χάρης δὲ καὶ Κριτόλαος ἀντὶ τοῦ ἔφασαν καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ Φίλε σημαίνει, φασί. Similiter Lex. Bachm. Plenius haec conservata Schol. Plat. Phaed. 65 B. Manifestum grammaticum errare et legitur praeterea ἦ δ' ἦ apud Platon. in Symp. 205 E. Errat quoque Scholiasta Platonis eundem errorem, dicit enim: τάττεται δ' ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ. Scilicet confudit ἦ δ' ὅς et ἦδος, quod revera indeclinabile est, cf. Aelium Dionysium apud Eustath. p. 1417. 21, quae est sententia Dindorfii ad HSt. VIII. 747 C. App. Prov. 203. Coniungenda est glossa ἦν δ' ἐγώ quae infra sequitur.

[2]) Ex Aelio Dionysio quem vide apud Eust. p. 1417. 21.

[3]) Hesych.

[4]) Convenit Schol. Plat. Rep. VII. 526 D. Cf. Tim.

[5]) Codex βρώματα. Miror tam immane vitium nondum correctum esse. Legitur ἡδύσματα Arist. Eq. 675. Erotianus laudat praeterea Eupolidem ἐν Κλοπαῖς et Menandrum ἐν Ἀρδάνῳ. Pro Κλοπαῖς Meinekius Κόλαξιν.

[6]) Fluxit ex Eratosthene, cf. Hesych. Vide porro Polluc. VI. 71. Pro ἡδυντῆτες quod manifesto corruptum est, coniicio ἡδυτῆρες verum esse. Glossam coniunxerim cum glossis superiore et sequenti. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 55.

[7]) Cf. Hesych. Moer. Thom. M.

[8]) De forma γάλατι cf. Dobr. Hesychius adnotavit vocem

ἠθάδων· συνήθων [1]).
ἠθημένος· διυλισμένος· οὕτως Ἐπίλυκος [2]).
ἠθμωδεῖν· ἀλγεῖν τοὺς ὀδόντας [3]).
ἤθνευμαι· ἠκολάσηκα [4]).
ἤθεσι· τοῖς συνήθεσι τόποις, ταῖς ἐξ ἔθους διατριβαῖς.
ἠθολόγος· θεατρισής [5])·
ἤϊα· τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην· οὕτως Ἐρατοσθένης· ὁ δὲ ποιητὴς ἁπλῶς ἔοικε βρώματα· Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται. καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμὸν ὁμοίως [6]).
ἤθεος· ὁ ὥραν γάμου ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος [7]).
ἦκειν· ὅμοιος ἦν [8]).
ἧσμεν· ἠπισάμεθα [9]).
ἧκειν· ἀντὶ τοῦ ἥκων [10]).

ἡδύπνουν, cf. Dind. ad HSt. Nauck. Arist. Byz. p. 108. Preller. Polem. p. 149.

[1]) Retulerim ad Eur. Androm. 819. Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1480. 12.

[2]) Epilyci fragmentum apud Athen. I. p. 28 C. Hesych. eius nomen omittit.

[3]) Error Photii pro αἰμωδεῖν, quod usurpavit v. c. Timocles apud Athen. VI. 241 A. Phryn. Bekk. p. 10. 6: αἰμωδεῖν· Ἀττικώτερον· λέγεται δὲ καὶ αἰμωδιᾶν. Moer. p. 179. Thom. M. Cf. Dobr. Simili vitio Photius et Hesych. ἡμιμαλλόνες.

[4]) Coniicio ἠθολόγευμαι, vide mox ἠθολόγος. Apud Hesych. legitur ἠθλίομαι· ἀκολάσως διαγήοχα. Ruhnk. ad Tim. 276 corrigit κεχλίωμαι, quod non placet.

[5]) Cf. Interpr. Hesych.

[6]) Eadem Eustath. p. 1445. 42 κατὰ τοὺς παλαιούς. Praeterea scribit Pherecratem δισυλλάβως scribere ἦα in hoc versu: τὴν γαςέρ' ἦων κἀχύρων σεσαγμένους. Homeri versus legitur in Iliad. ν. 103. Cf. Hes. et HSt. III. 195 C. et IV. 119. C.

[7]) Ex Aelio Dionysio quem laudat Eustath. p. 1166. 34. Exscribit praeterea hunc versiculum: εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ ςαῖς ἤθεος, qui Eupolidis est, ut notat Etymologus. Cf. Cobet. Mnem. X. 178.

[8]) Aristoph. Av. 1298. Cf. Cobet. Mnem. X. 59.

[9]) Codex ἐπιςάμεθα. Exempla e poetis tragicis vide ap. Etym. p. 438. 52. Cf. Cobet. Mnem. IX. 404.

[10]) Corrigo: ἧκη· ἀντὶ τοῦ ἥκειν. Cf. supra v. ἤδη et coniunge c. gl. seq.

ἥκειν· τὸ ἐῴκειν ἐπὶ γ′ προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).
ἡκιδωμένος· ἀκίδας ἔχων.
ἡκισμένους· ἠφανισμένους [2]).
ἥκισα· οὐδαμῶς, οὐχ ἧττον· καὶ Λιβάνιός φησιν· εἴ τιν' ἄλλον τρόπον ὃν ἥκισ'. ᾠήθη μετελθὼν ἐν τῷ (βίῳ) ὁ ἐπὶ τῇ Φιάλῃ ἔμπορος· ἀντὶ τοῦ (οὐ) πάνυ [3]).
ἠκονήσατο· ἀντὶ τοῦ ἠκόνησεν.
ἦσαν· ἠπίσαντο [4]).
ἡκόντων· ἀντὶ τοῦ ἡκέτωσαν [5]).
ἧκται· εἴλκυσαι.
ἧκον δέ· ἐληλύθειν [6]).
ἥκω· ἦλθον [7]).
ἡ κύων ἐπὶ τῆς Φάτνης· παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτ' ἄλλοις μεταδιδόντων [8]).
ἠλακάται· καλάμων βαβδία, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σαχύων [9]).
ἠλασρημένον· τὸν περιεφθαρμένον καὶ περιπεπλανημένον [10]).
ἠλεᾶτο· ἔθαλπεν [11]).
ἠλέκτραι· τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα [12]).

---

[1]) Arist. Av. 1298. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 34. Cobet. Mnem. VI. 382, alios.

[2]) Corrupta glossa quam non intelligo.

[3]) Inserui *οὐ* e coniectura et *βίῳ* e Schol. Plat. Legg. X. 899 D; tum scripsi *ᾠήθη*, pro quo tum apud Phot. tum apud Schol. legitur *ᾤφθη*. Apud Timaeum itidem *πάνυ* legitur pro *οὐ πάνυ*. Similis est interpolatio in voce *οὐχ ἥκισα*. Cf. Prolegg. p. 62.

[4]) Codex *ἐπίσαντο*. Coniunge c. gl. *ἧσμεν*.

[5]) Compone cum glossa *ἥκω*.

[6]) Conf. gl. seq.

[7]) Dobr.: Transpone *ἥκω· ἦλθον· ἧκον δὲ ἐληλύθειν*.

[8]) Conf. Phot. v. *κύων* et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 6, a quo accipe *μήτ' αὐτῶν χρωμένων*. Nota Eustath. p. 950. 57 in vitio consentire, unde discas quam vetus corruptela sit, quae iam inveniretur in Pausaniae Codicibus. Cf. Interpr. ad Gregor. Cypr. 161.

[9]) Cf. Eustath. p. 1053 extr.

[10]) Fortasse referendum ad Lycophr. 450.

[11]) Glossa corrupta est.

[12]) Aristoph. Eq. 532. Cf. Dind. ad HSt. IV. 128 A. et infra v. *ἠλέκτρων*.

ἤλεκτρον· ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθίᾳ [1]).
ἠλέκτρων· τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων [2]).
ἠλιόμην· ἡλισμένος ἤμην [3]).
ἤλεγχον· ἐφανεροποίουν ἢ ἀνέκρινον, ὡς Ξενοφῶν [4]).
ἦλεις· ἦλθες [5]).
ἡλιαία· τόπος Ἀθήνησιν, εἰς ὃν συνάγεται δύο δικασήρια ὅταν χίλιοι δικάζωσιν· ὧν προέσηκεν εἷς γραμματεύς [6]).
ἠλίβατον· ὑψηλόν, ἄβατον· ἢ ἐσὶν ἁλιτεῖν βαίνοντα, ἢ ὅπου ἥλιος πρῶτον βάλλει· ἁλὶ βεβηκυῖαν· Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον βαθὺν λέγει· ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον [7]).
ἠλίθιος· ἄφρων ἢ σκληρὸς ἢ ἀναίσθητος [8]).
ἡλίκον· μέγα, πηλίκον.
ἠλινδημένον· ἀντὶ τοῦ ἀνεσραμμένον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· ὅπερ Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει [9]).
Ἥλιος· ὄνομα κύριον Ἀθηναίου τινός [10]).
ἡλίσκον· τὸν μικρὸν ἅλον· Ἀριστοφάνης [11]).
ἡλίσκοντο· ἐπορθοῦντο, ἠλέγχοντο [12]).
ἠλίσμην· ἡλισμένος ἤμην [13]).

---

[1]) Hesych. ibiq. Interpr. Addidit Suidas: οἵας ἐστὶ κατασκευῆς ἡ τῆς ἁγίας Σοφίας τράπεζα.

[2]) Sic Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1483. 30 interpretatur Arist. Eq. 532: cf. supra v. ἠλέκτραι.

[3]) Recte mox ἠλίσμην. Sic supra ἧεμεν ex Harp. et ἧσμεν. Cf. Dobr. et Cobet. Mnem. IX. 405.

[4]) Xen. Anab. III. 5. 14, ut notat Cobet. Mnem. VI. 382.

[5]) Phryn. p. 151. Lob. Moer. p. 17. Thom. M. p. 31. Errat Antiatt. Bekk. p. 78. 32.

[6]) Cf. Harpocr.

[7]) Codex: ἢ ἐσιν ἁλεῖν, sed cf. Hes. Etym. M., alios. Illud ἁλὶ βεβηκυῖαν retulerim ad Odyss. ι. 243.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 262. 5 et alii multi grammatici similia.

[9]) Codex ὅπη: corr. Dobr. Eadem observatio sed contracta in Lex. rhet. Bekk. p. 262. 27.

[10]) Papius in Onomastico laudat Corp. Inscr. Gr. 1969.

[11]) Scilicet ἐν Ἥρωσιν, vide Polluc. X. 61.

[12]) Codex ἐπόρθουν.

[13]) Supra corrupte ἠλιόμην. Fortasse ἠλισγήμην verum est: sic Etym. Gud. 241. 49 habet ἠλισμένους pro ἠλισγημένους.

ἡλιωμένος· ἐπικεκαυμένος [1]).

ἠλύγη· σκιά, σκέπη· καὶ ἐπηλυγασάμενος παρὰ Πλάτωνι τὸ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος [2]).

ἡ Λύκου δεκάς· Λύκος Ἀθήνησι πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἥρως, μορφὴν ἔχων θηρίου· (ἐκ δὲ τοῦ) δεκὰς τὸ δεκάζεσθαι· πρὸς ὃ ἡ παροιμία· καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωϊ ἐκληρώθησαν [3]).

ἴλυσις· πορεία [4]).

ἤλῳ τὸν ἦλον ἐκκρούεις· ἀντὶ τοῦ ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα σπεύδεις ἐξελάσαι [5]).

ἤλωσαν· ἐνικήθησαν, ἐλήφθησαν [6]).

ἠμάλαπτεν· ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν [7]).

ἡμέδιμνον· τὸ ἡμιμέδιμνον [8]).

ἡμεδαπῶν· ἰδίων, ἐγχωρίων, αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος· ὅθεν καὶ τὸ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖον λαμβάνεται ἢ ποίας χώρας ἢ τῶν πατρίδων [9]).

ἠμείφθη· ἠλλάγη [10]).

ἤμειψα· ἤλλαξα [11]).

ἡμένη πελειάς· παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἀκακοήθων ταττομένη, κατ' ἀντεξέτασιν τῶν παλευτριῶν αἱ ἐξιπτάμεναι ἄλλας προσάγουσιν [12]).

---

[1]) Plat. Rep. VIII. 556 D.

[2]) Codex ἐπηλυγησάμενος. Ἠλύγη est in Arist. Acharn. 684. Platonis locus est in Lysid. 207 B. Eadem tradit Eust. p. 809. 44 κατὰ τοὺς παλαιούς.

[3]) Pro ἐκληρώθησαν Cod. ἐκλήθησαν: corr. Dobr. De conjectura inserui ἐκ δὲ τοῦ. Praeterea confer v. Λύκου δεκάς et Harp. v. δεκάζων: apparebit nos tenere fragmentum Eratosthenis, cf. interpr. ad Zenob. 402. Itaque verba desumta sunt e comoedia quadam.

[4]) Hesych. Legitur Eur. Hecub. 66, alibi.

[5]) Proverbium. Cf. interpr. Diogen. 416. Cod. ἡλωτὸν ἦλιον.

[6]) Hesych.

[7]) Hes. in voce ἠμαλάψαι add. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.

[8]) Idem docet Didymus apud Priscian. p. 1351. De Didymi opere vid. Hultschius in Metrolog. p. 10. Infra ἡμιμ.

[9]) Melius Suidas in fine: τίνος πατρίδος. Cf. Eust. p. 1246. 22 et Hesych.

[10]) Hesych.

[11]) Hesych.

[12]) Proverbium quod vide ap. Hes. et App. Provv. 211.

ἡ μὲν κλέος ἡ δὲ καὶ ἦσθα· παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν Φήμῃ [1]).

ἡμερίδα· τὴν ἄμπελον· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

ἡμεροδρόμος· ὁ ἥλιος· λέγονται δὲ καὶ οἱ [ἐν] ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι [3]).

ἡμεροκαλλές· ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος ἀλλὰ Φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· καλεῖται ἡμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη [4]).

ἡμερόλεγδον· τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν [5]).

ἡμερωρία· ἡμεροφυλάκια [6]).

ἡμερωρεῖν· ἡμεροφυλακεῖν [7]).

ἦ μήν· ὄντως δὴ καὶ ἀλλ' οὖν καὶ ἀλλ' ὅμως [8]).

ἡμιδιπλοίδιον· γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα· ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τὸν μηρόν [9]).

ἡμιδαπής· ἡμιτελής [10]).

---

[1]) Sic Codex et prorsus convenit Hesych. Proverbium non satis intelligo. Nil novi commodius quam Ἧι μὲν κλέος, εἶ τε καὶ ἦσθα: h. e. qualis de te rumor, et nunc es et olim eras.

[2]) Nempe Acharn. 997. Cf. Hesych. et Eustath. p. 994. 42 et 1524. 17, ubi episcopus docet κατὰ μὲν πολλοὺς ἡμερίδα significare τὴν ἥμερον ἄμπελον: scripsit ni fallor παλαιούς.

[3]) Hesych.: ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος, sed quem locum respiciat nescio. Cf. Suid. Etym. M. et Gudian. in v.

[4]) Vocabulum usurpavit Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, cf. Athen. XV. 685 D. Hinc Didymus interpretatus est in Commentariis. Theodorus sacerdos fuerit et idem cuius Ἀττικὰς γλώσσας Pamphilus usurpavit, cf. Athen. Cf. M. Schmidt. ad Didym. p. 37 et Prolegg. p. 13. Lobeckius scribit ἡμερόκαλλες.

[5]) Aesch. Pers. 63.

[6]) Codex ἡμερῶα. Hesych. ἡμερωλίας. Cf. gl. seq.

[7]) Hesych. Cf. Eustath. p. 1535. 20.

[8]) Hesych. Schol. Plat. Apolog. 22 A.

[9]) Arist. Eccl. 318. Cf. Hes. et Piers. Moer. 276.

[10]) Sic Codex sed vitiose, nam duae glossae coaluerunt in unam. Prima est ἡμιδαπῆς pro ἡμεδαπῆς, sicuti apud Hesych.

ἡμίεκτον· τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου [1]).
ἡμιθνῆτα· τὸν ἡμιθάνατον [2]).
ἡμιλλᾶτο· ἠπείγετο.
ἡμιμαλλόνες· μαινάδες, νύμφαι ἢ βάκχαι [3]).
ἡμιμέδιμνον· μέτρον χωροῦν ἥμισυ μεδίμνου· τουτέστι χοίνικας κδ΄ [4]).
ἡμῖν· ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς [5]).
ἡμιολία· ληστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλὸν ἐρετῶν ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· τριημιολία δὲ οὐ τριπλασία ταύτης ἀλλὰ τριήρους [6]).
ἡμιολίᾳ· τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου [7]).
ἡμιολίας· ἡμίσεας.
ἡμίοποι· κυρίως οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί [8]).
ἡμιτύβιον· δίκροσσον· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών [9]).

---

habemus p. 1630 ἡμεδαπῆς et p. 1633 ἡμιδαπός. Excidit interpretatio quae fuit ἡμετέρας. Ἡμιτελὴς glossa homerica est et referenda ad Iliad. β. 701.

[1]) Supple locum. ex Hesychio: ἡμίεκτον· (τὸ τετραχοίνικον ὅ ἐστιν ἥμισυ τοῦ ἕκτου· ἕκτον δὲ) τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου. Videtur adnotatio excerpta ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 1853. 60. Confer praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 262. 28 et Harpocr.

[2]) Arist. Nub. 504.

[3]) Sic quoque Hesych. vitio eodem pro αἱ μιμαλλόνες. Quaere an lateat ἡ pro αἱ, qua forma Graeci hodie utuntur. Similis est corruptela in v. ἠθμωδεῖν.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 262. 32.

[5]) Latet ni fallor vocabulum ἡμίνα, quo Epicharmus usus est, cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 1.

[6]) Codex ψιλῶν et τριήρης. Cf. HSt. IV. 164 D. VII. 2433 B. Cum Photio convenit Etymol. sed addit e nescio quo oratore: ἀλλὰ καὶ ἁρπάζεις καὶ ἀσελγαίνεις ὥσπερ ἐκ Καρικῆς ἡμιολίας ἀποπεπηδηκώς, καὶ ταῦτα υἱὸς ἀνδρὸς ἀεὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν βοῶντος.

[7]) Hesych. Cf. Böckh. Oec. Civ. I. 175.

[8]) Codex: κυρίως ἡμιτέλειοι: corr. ex Hesych. Vide fragmentum ex Aeschyli Ixione apud Athen. IV. 182 A, quo refero etiam Pollucis testimonium VI. 161. Cf. HSt. IV. 167 A.

[9]) Arist. Plut. 729. Cf. Hesych.

ἡμιΦάριον· ἥμισυ ἱματίου [1]).
ἡμμένοι· συνημμένοι [2]).
ἡμοιρηκώς· μὴ μετέχων [3]).
ἡμπέσχετο· περιεβάλετο [4]).
ἥμορος· ἄμοιρος [5]).
ἡμόριξεν· ἄμοιρον ἐποίησεν [6]).
ἡμύναθον· ἤμυνα [7]).
ἡμπείχετο· περιεβέβλητο [8]).
ἡμπλάκομεν· ἡμάρτομεν.
ἡμφιέσθαι· τὸ περιβεβλῆσθαι [9]).
ἦν· ἤμην [10]).
ἦν· ἀντὶ τοῦ ἦσαν [11]).
ἦν· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν [12]).
ἦν· ἀντὶ τοῦ ἤμην· τὸ δὲ παλαιὸν ἔλεγον ἦ κατὰ συναλιφήν, οἷον ἦα καὶ ἔα [13]).

---

[1]) Codex ἡμιΦόριον quam formam posteriores Graeculi frequentarunt. Proba forma apud Hesych. Suid., in Lex. Bachm. et in Cyrillo Voss.

[2]) Hesych.

[3]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 387. 33. Sed Hes. vitiose: ἡμοιρικοί.

[4]) Perperam Codex περιεβάλλετο. De forma ἡμπέσχετο pro ἡμπίσχετο expendendae erunt rationes Elmsleii ad Eur. Med. 1128. Vide quoque HSt. I. b. 162 B. Hesych. habet ἡμπιέχετο et ἡμπιέσχετο. Sed Graeculi negligebant duplex augmentum in ἀμΦισβητεῖν, ἀμΦιγνοεῖν aliis, invenitur hic illic ἡμπεσχόμην et ἡμπέσχετο: raro quidem, sed invenitur tamen: aegre adducor ut credam finxisse grammaticos. Acquiescam doctiorum iudicio. Conferant tamen Phot. v. ἠνείχετο.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych. ἥρμοξεν, corr. Musur.

[7]) Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 186. Cobet. Mnem. IX. 386.

[8]) Vide supra ἡμπέσχετο. Plat. Phaed. 87 B, alibi.

[9]) Plat. Charmid. 174 C, alibi.

[10]) Lege ἦ· ἤμην. Cf. supra v. ἦ. Adde Schol. Hom. Odyss. θ. 186.

[11]) Cf. HSt. III. 262 D ubi laudatur Herodian. π. μον. λ. p. 44. Notissimus est Hesiodi versiculus: τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Analogia postulat: τῆς δ' ἓν τρεῖς κ.

[12]) Lege ὑπῆρχον, cf. Eust. p. 1761. 51.

[13]) Vide supra v. ἦ. Eustath. p. 1761. 51 postquam quaedam

ἦν· ἀντὶ τοῦ η τοῦ ὑποτακτικοῦ [1]).

ἦν· δασέως ὅταν ἠθικῶς λέγηται· [οἱ δὲ παλαιοὶ] ἐν Μενάνδρῳ Αὐτὸν τιμωρουμένῳ· τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδού· Ἀλλ' ἦν χιτών σοι [2]).

ἠνδρώθησαν· ἀνδράσιν ὡμίλησαν· οὕτως Δίων πολλάκις ἐχρήσατο [3]).

ἤναυε πῦρ· λέγουσι τὸ ἧπτε πῦρ [4]).

ἤνας· κόψας [5]).

ἦν δ' ἐγώ· ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ· τάττεται καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικός [6]).

ἠνδρωμένη· παρθένος ἡ γεγαμημένη [7]).

ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον ἄμφω λέγουσι· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν [8]).

ἠνέγκατο· ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν.

ἠνείχετο καὶ ἠνώχλει καὶ ἠκηκόει καὶ ἠντεβόλει· κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα [9]).

---

exscripsit ex Aelio Dionysio, pergit laudare ἕτερον ῥήτορα, Pausaniam opinor, cuius doctrina convenit cum iis quae hic legimus. Codex ἔλεγον τὸ ἦμην κατὰ συναλειφήν.

[1]) Corrigam: Ἦν· αἰτιατικὴ τοῦ ἡ ἄρθρου ὑποτακτικοῦ. Et pari modo Hesych.

[2]) Dobr. eiecit οἱ δὲ παλαιοί. Discrimen quod grammaticus statuit esse, non satis capio. Cf. HSt. III. 212 A.

[3]) Glossa interpolata. Dion. Cass. frgmt. Peiresc. c. 92.

[4]) Respicitur fortasse Herodt. VII. 231 ubi tamen bene ἔναυε.

[5]) Hesych. Quidquid dici possit de verbo intermortuo αἶνειν erudite collegit Cobetus in Mnem. X. 60 sq. Quod solum addi potest, est ex Herodiano π. μον. λ. p. 24. 18: αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης· αἶνειν πτίσσειν.

[6]) De hoc errore dixi ad gl. ἦ δ' ὅς, quam vide.

[7]) Hesych. habet ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ἠνδρωμένη, qui senarius fortasse Cratini est, e quo Pollux III. 14 enotavit ἔμπαις.

[8]) Eustath. p. 1435. 62 plura descripsit ex Aelio Dionysio, cuius observationes etiam sine diserto testimonio ipsa forma produntur. Ex Aelio Dionysio suum habet Phrynichus Bekk. p. 41. 28. Vide Antiatt. p. 98. 11.

[9]) Codex ἠντιβόλει. Compone ἠμπέσχετο quod supra legitur. Observationis auctor videtur Aelius Dionysius. Cf. Lob. Phryn. p. 154 Piers. Moer. p. 176. Cobet. Mnem. V. 109.

ἡνίκα· ἀνταποδίδοται τῷ τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε· σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἡνίκα καθ' ἣν ὥραν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὅτε δηλοῖ καὶ τότε· τὸ δὲ ὁπηνίκα καθ' ὁποίαν ὥραν [1]).

ἡνίαι· λῶροι χαλινῶν [2]).

ἡνίοχοι· οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο, ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς [3]).

ἡνιόχους· τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν [4]).

ἤνυσρον· ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκωμένων ζῴων [5]).

ἤνυσρον· τὸ παχυμερὲς τῆς κοιλίας ἔντερον· ὧν εἰς τρία τέτμηται ἡ γαστήρ· ἤνυσρον, ἐχῖνον, κεκρύφαλον [6]).

ἠόνησας· κατήντλησας, ἔλουσας· τάχα καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἠϊόνας φασὶ παρὰ τὸ ἐπικλύζεσθαι [7]).

---

[1]) Cf. Herodian. Piers. 438. Thom. M. Lobeck. ad Phryn. p. 50 et Cobet. Mnem. VI. p. 384. Codex ἡνίκα ἀνταποδίδοται· τοτηνικαῦτα — καὶ τότε δέ· ὁπ.

[2]) Hesych. interpr. ἡνίαις. Nescio e quo loco hoc desumtum sit, sed occasione data maculam eluemus ex Isocr. Panathen. § 143: πάσας τὰς ἡγεμονίας τὰς τῆς πόλεως αὐτοῖς παρεδίδοσαν. Habesne dicere quot sint ἡγεμονίαι in civitate? Si non habes, corrige mecum ἡνίας, nam Isocrates nunc utitur vulgatissima metaphora. Exempla conquirere in re manifesta putidum arbitror: malo alio loco eximere idem vocabulum quod Isocrati reddidi. Legitur in primo Maccabaeorum libro, 6. 28: συνήγαγε πάντας τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἡνιῶν. Imo ἐπὶ τῶν ἱλῶν, h. e. τοὺς ἱππάρχους.

[3]) Ex Aelio Dionysio, vid. Eustath. p. 576. 41. Hinc descripsit Scholiast. Leid. Hom. Iliad. ε. 505.

[4]) Credibile est hanc quoque glossam ex Aelio Dionysio descriptam esse. Cf. Schol. Arist. Eq. 438. Hemst. Anecd. 121. HSt. I. p. 1322 C.

[5]) Codex μαρυκουμένων. Plura Hesych. Vocabulum frequens in comoedia, v. c. Arist. Eq. 356. Vide gl. seq.

[6]) Codex: ᾧ: altera pars interpretationis quae incipit a verbis ὧν εἰς τρία coniungenda est cum gl. super. quam vide. De significatione vocabuli ἤνυσρον, HSt. IV. 182 C. Graeci in hac re sibi non videntur constare: Aristoteli Hist. Anim. II. 17 κεκρύφαλος prima pars est, ἤνυσρον tertia. Recentiores Graeculi vocabulum non intelligebant, cf. Phryn. Ecl. p. 62. 194 et Piers. ad Moer. p. 177.

[7]) Verbum fere proprium medicorum. Moer. Pierson. p. 73. Hes. HSt. I. 1019 C. Adde Cobet. Philostr. p. 44.

ἠπάτησεν· ἐπλάνησεν [1]).

ἠπητήν· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων οὐδὲ ἠπήτριαν, ἀλλ' ἀκέστριαν [2]).

ἤπειρος· χέρσος γῆ, οἷον ἄπειρός τις οὖσα· ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς Εὐριπίδης·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα [3]).

ἠπιάλης· ἐπιάλης, ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων [4]).

ἡ Περγαία Ἄρτεμις· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν· παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτῇ [5]).

ἤπου· ἴσως, σχεδόν [6]).

ἤπου γε· πολλῷ πλέον [7]).

---

[1]) Hesych. ἠπάτηνται.

[2]) Est observatio Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1647. 58 et Lex. rhet. Bekk. p. 364. 8. E Dionysio hausit Phrynich. Ecl. p. 32 quocum coniunge Phryn. Bekk. p. 27. 26. Vide quoque Erotian. Schol. Lucian. Bachm. 137 et Thom. Mag. Apud Xen. Cyr. I. 6. 16 legitur ἠπηταί: alii Codices ῥαπταί. HSt. Xenophonti reddere voluit ἀκεσταί· oblocutus est Hemst. ad Thom. M. p. 26. Dixi de hoc loco in Prolegg. p. 139.

[3]) Eadem Schol. Apoll. Rhod. δ. 71 sed in versu Euripidis habet χθόνα.

[4]) Haec Photius habet e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 561. 17 coll. 1687. 52, unde satis constat eum scripsisse ἐπιάλτης pro ἐπιάλης. Ceterum difficile est e grammaticorum testimoniis verum eruere, cf. Phot. v. ἐφιάλας, Schol. Arist. Vesp. 1038, alios multos, de quibus retulit Dindorfius ad HSt. III. 2566 D sq. et IV. 189. E lexico rhetorico profecit Phryn. Bekk. p. 42. 1. Ἠπίαλος videtur esse febris species, ὁ ῥιγοπύρετος· incubus contra est ἠπιάλης vel ἐπιάλτης· illud scilicet lectum apud Sophronem: Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Nihili est forma ἠπιόλης, inde nata quod nescio quis perperam intelligeret quid grammaticus diceret qui postquam explicasset quid esset ἠπιάλης, tum ut est apud Phryn. Bekk. pergeret: τὸ δὲ διὰ τοῦ ο ..... h. e. ἠπίαλος. Viri nomen est Ἐφιάλτης, herois apud Homerum uti et incubi Ἐπιάλτης. Atque hoc modo ni fallor omnia grammaticorum testimonia optime componentur. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 51.

[5]) Proverbium. Diogen. 406 qui: παρόσον ἡ θεὸς ἀγείρειν καὶ πλανᾶσθαι λέγεται.

[6]) Convenit Schol. Plat. Euthyphr. 4 A. Politic. 285 D.

[7]) Convenit Schol. Plat. Politic. 285 D.

Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμασικόν· τὸ δὲ Ἥρακλες κλητικὴ πτῶσις, ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ (ὦ) Δήμητερ διαφέρει· ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως· Μένανδρος· Ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί [1]).

Ἡρακλείαν λίθον· τινὲς τὴν μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ ὡς Εὐρ. Οἰν.

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ∪ ὥσε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν·

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ [2]).

Ἡράκλεια λουτρά· τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Θερμοπύλαις κατιόντι Ἡρακλεῖ ἀνεῖναι· οἱ δ' ἐν Σικελίᾳ τὰς νύμφας· οἱ δ' αὐτὸν αὐτὰ κατασκευάσαι [3]).

Ἡρακλεώτης λίθος· ὁ ὑφ' ἡμῶν μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡράκλεια γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία [4]).

Ἡρακλείδην· τὸν Ἡρακλέα οὕτως ἔλεγον [5]).

Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος· Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κα-

---

[1]) Partim eadem in duabus ultimis Photii glossis quae supersunt. Vide quoque Schol. Plat. Menon. 91 C. Unde Photius hanc observationem habeat, apparet, nam similia Eust. p. 1385. Vide quoque Herodian. π. μον. λ. 47. 2. Plura Lob. Phryn. p. 640. Cf. v. Ἡρακλείδην.

[2]) Confer Schol. Plat. Ion. 533 D et Hesychium, videbis adnotationem esse ad Platonem referendam et verosimiliter Boethum auctorem habere, cuius opere Hesychium usum esse constat e voce διὰ πάντων κριτής. Crediderim duo Boethi fragmenta superesse ex utroque opusculo, alterum apud Photium, alterum apud Hesychium. Cfd. praeterea Etym. M. p. 573. 8 v. μαγνῆτις et Phot. v. Ἡρακλεώτης λίθος. Ipsum Euripidis ex Oeneo locum Plato ante oculos habuit. Codicis lectiones sunt εἶναι δὲ ὅτι — ὡς εὕροι νῦν τὰς γν. — πλανώμενον. Cf. Prolegg. p. 64.

[3]) Aristoph. Nub. 1051. Similia Hesych. ibiq. Intr. Zenob. 549. Diogen. 407.

[4]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 538. 26.

[5]) E Pausania apud Eust. p. 1593. 25, cf. 989. 47. Fortasse legendum est τὸν ἀΦ' Ἡρακλέους.

ταςκευαςθέντι θρόνῳ, ὅ τινες ἀγνοήςαντες γράφουςιν ὑπὸ Διὸς· καί Φαςι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύςαςαν Ἡρακλεῖ· Κλήμεντος ἡ ἱςορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμαςαῖς ἢ Ἡφαίςῳ [1]).

ἠρδαλωμένος· λεπρὸς καὶ μεμιαςμένος [2]).

ἦρδεν· ἀντὶ τοῦ ὕγραινε, διέβρεχε.

ἠρέμα· ἀτρέμα, πρᾴως, ἡςυχῇ· ἡ γὰρ ἠρεμία ἡςυχία [3]).

ἤρετο· ἠρώτηςεν [4]).

ἤρεφεν· ἐςέγαζεν [5]).

ἤρειδε· ςΦοδρῶς κατηγόρει, ἀπὸ τῶν ἐρεςςόντων [6]).

ἠρηκότες· πεπορθηκότες [7]).

ἠρημένον· ἐπικριθὲν, ἐκλελεγμένον [8]).

ἤρθη· ηὐξήθη, ὑψώθη [9]).

Ἠριδανός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν [10]).

ἐρρικνωμένον· ἐρρυτιδωμένον, παλαιόν [11]).

ἠρινοῦ τόκου· ἐπεὶ ἔαρος οἱ Φόροι ἐΦέροντο [12]).

ἠριςάναι· Ἕρμιππος· ὡς καὶ δεδειπνάναι Φαςίν [13]).

ἡρματιςμένον· ἠςΦαλιςμένον.

ἡρμόττετο· οὐχ ἡρμόζετο [14]).

---

[1]) Adnotatio Boethi. Plat. Rep. II. 378 D. Rectius fortasse apud Suidam: Κλήμης· ἡ ἱςορία καὶ παρά. Clemens laudatur etiam v. ζάλη. Cf. Cobet. Mnem. VII. 74. Prolegg. p. 62.

[2]) Alberto est glossa sacra referenda ad Sirach. 22. 1. Etymologus facit ut dubitem: laudat enim e Philemone senarium: Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωςέ μου· ἀντὶ τοῦ ἠςβόλωςεν, ἐμόλυνεν.

[3]) Hesych.

[4]) Hesych. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 263. 13.

[5]) Aristophanes Βαβυλωνίοις ap. Polluc. X. 173. Cf. v. καλυμμάτια.

[6]) Arist. Eq. 627. Cf. supra glossas ἐρείδειν. Hesych.

[7]) Hesych.: ἠρηκότων.

[8]) Hesych. interpr. ἠρημένοι.

[9]) Demosth. Olynth. II. § 8.

[10]) Cf. Pausan. I. 19. 6.

[11]) Codex: ἠρικνωμένον. Vide ἐρρικνωμένον supra.

[12]) Legerim cum Dobraeo πόκου ut referatur ad Aristoph. Av. 714. Hesych. ἠριποτόκου. Cf. Macar. 355. ibiq. Intt.

[13]) Plura quae huc pertinent apud Athen. 423 A.

[14]) Cf. Greg. Cor. p. 154. Lob. Phryn. p. 241.

Ἡροάνθια· ἑορτὴ γυναικεία ὅτε τὸ ἔαρ ἀνθεῖ [1]).
ἠροῦτο· ἠροτριᾶτο [2]).
ἤρρησεν· ἐφθάρη, ἦλθεν· ὅθεν καὶ τὸ εἰσήρρησεν [3]).
ἤρτηται· κρέμαται [4]).
ἤρτα· ἐκρεμάννυεν [5]).
ἠρτικροτοῦντο· συνεφώνουν [6]).
ἠρτίαζον· ἀσραγάλοις ἔπαιζον [7]).
ἠρτυκώς· κατηρτυκώς.
ἤρυγεν· ἠρεύξατο, ἤντλει [8]).
ἠρύγγη· λεπτὸν καὶ ἀκανθῶδες κάρφος [9]).
Ἥρως ἰατρός· οὗ μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου [10]).
ἥρως ποικίλος· τοῦτο ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐσιγμένων· ἢ διὰ τὸ τοὺς ὄφεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι [11]).
ἡρῷσσαι· αἱ ἡρωίδες [12]).
ἡρωίναι· ὁμοίως ἡρωίδες [13]).

---

[1]) Hes.: Ἡροσάνθεια: cf. HSt. IV. 201 C. Novimus Aelium Dionysium egisse de festis Graecorum. De vera nominis forma dubito.

[2]) Vide Cobet. Mnem. III. 308, alibi.

[3]) Arist. Ran. 1192. Eq. 4. Cf. v. ἐρρήσετε.

[4]) Fortasse respicitur Plat. Ion. 533 E. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Dobraeus refert ad Menandrum in Lex. rhet. Bekk. p. 447. 20: ἠρτικροτοῦντο δ' οἱ γάμοι· *the match was made up.* Codex ἠρτηκροτοῦντο.

[7]) Plat. Lysid. 206 E.

[8]) Glossa sic constituenda: ἤρυγεν· ἠρεύξατο: ~ (ἤρυσεν)· ἤντλει: ~ Contrario vitio Hes.: ἤρυσεν· ἐβόησεν ἢ ἐβόα pro ἤρυγεν, quod retulerim ad Hom. Iliad. υ. 404.

[9]) Etym. M. qui interpr. ἠρύγγιον add.: ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ σίτου σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι· et sic quoque Hesych. Cf. HSt. IV. 202. D.

[10]) Imo Demosth. Fals. Leg. p. 419. 22. Cf. Schol. et Lex. rhet. Bekk. p. 262. 16 unde discimus illi medico nomen fuisse Aristomachum. Quod nomen legitur in Lex. rhet. Bekk. p. 263. 11 Ὀρεσίνιος corruptum est: voluit fortasse Ἐλευσίνιος, vide locum.

[11]) Hinc corrige Hesych.

[12]) Apoll. Rhod. δ. 1309, alibi.

[13]) Arist. Nub. 315: ἡρῷναι.

ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ τῶν προγεγονότων [1]).

ἦσας· χάριν ἐποίησας, ἔδοξας [2]).

ἦσας· ἤδυνας [3]).

ἦσθα· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες [4]).

ἤσθην· ἐχάρην [5]).

ἥσσητο· ἥττητο.

ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν· ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως [6]).

ἠσὶ δέ· ἀντὶ τοῦ φησὶ δέ [7]).

ἠσκάριζεν· ἀντὶ τοῦ ἤσπαιρεν [8]).

ἦσμεν· ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν· ἀπὸ τοῦ ἐσμέν [9]).

ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν· ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτην, ἐκείνην [10]).

ἡττήσομαι· ἡττηθήσομαι.

ἧττον· οὐδαμῶς [11]).

---

[1]) Hesych. Proverbium usurpat Arist. Plut. 1002. Demonis explicationem habet Schol. Arist. ll. de quo copiose Hemst. p. 351 sqq. Vide praeterea Zenob. 480 et Diogen. 403 ibiq. intt. Nunc quidem intercidit apud Photium Pausaniae interpretatio, sed si bene novi eius morem in proverbiis enarrandis, non tantum Demonem descripsit sed addidit etiam Aristotelis sententiam, quam Eustathius sequitur p. 1358. 8.

[2]) Imo emenda: ἦσας· χαίρειν ἐποίησας: ~ ἦσας· ἐδόξασας. In vitio consentit Hesych.

[3]) Sic malo quam ἥσας· ἡδύνας. Hesych.

[4]) Supra ἦν· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν, ubi commendavi ὑπῆρχον. Atticistae tales formas notabant, opinor quia aequales dicebant ἦς, cf. Hesych. Moer. p. 175. Thom. M. p. 425.

[5]) Fortasse ex initio Acharn.

[6]) Codex οὐδ' ὁμοίως: correxi ex Hes. I. p. 1665. 4 et Eust. p. 1455. 6. Respicitur Thucyd. IV. 92.

[7]) Confer supra v. ἦ δ' ὅς.

[8]) Cratinus dixit, v. Phot. v. ῥάζειν.

[9]) Modo habuimus ἦσθα.

[10]) Vide quam ingeniose erutum a Musuro e foedis mendis codicis Veneti. Simillima est corruptela in codice Galeano. Cf. Schol. Thuc. II. 39, quem Pausaniam laudare vidimus v. Ἑρμοκοπίδαι. Vide praeterea interpr. ad Apostol. 771. E Cyrillo Vossiano in fine emendabo: ἢ ἐκείνην ἢ ἐπὶ ἐκείνην. Rectius fortasse M. Schmidtius ἐπὶ τᾷ . . . . ἐπὶ ταύτῃ.

[11]) Hes. Eust. p. 1455. 6. Vide supra v. ἧσσον ἑτοίμως.

ἡταίρηκεν· ἠτάκτησεν [1]).

ἠτριαῖον ἢ ἤτριον· ἐφ' ὕψους τάττεται ἡ Φωνή [2]).

ἤτριον· ἔνδυμα ὑμενῶδες [3]).

ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι· τὸ γὰρ παλαιὸν τρισὶν ἐχρῶντο κύβοις πρὸς τὴν παιδιάν· διχῶς δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀναρριπτούμενος καὶ ἰδίως ὁ κενός [4]).

ἧτρον· τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος [5]).

ἠσχάτισεν· ἐταπείνωσε· καὶ ἠσχάτισμαι· τεταπείνωμαι· ἐσχατίζω γὰρ τὸ θέμα [6]).

ηὐλήσαντο· ἐταράχθησαν, ἐσράφησαν, πεφύσηνται [7])

ηὔχεν· ἀντὶ τοῦ ἤλπιζεν [8]).

ἡ Φανίου θύρα· τὸν Φανίαν φησὶ Δήμων ὀβολοσάτην εἶναι, ἄλλως δὲ τυφλόν· ὑπανοιγομένης δ' αὐτῷ τῆς τοῦ ταμιείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας· ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς τὴν αὔλειον θύραν εἰργάσατο ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι· τῆς δὲ κατὰ τοῦ

---

[1]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 262. 8 et Hes. v. ἠτάκτησεν.

[2]) Locum sic constituerim: ἠτριαῖον ἢ ἠτριαία: ***: – ἤτριον· ἐφ' ὕφους τάττεται ἡ φωνή. In priore glossa respicitur Aristophanes, qui ἠτριαῖον dixit in alteris Thesmophoriazusis apud Athen. III. p. 104 E, ἠτριαία autem in Tagenistis apud Athen. III. p. 110 F. Laudat utrumque locum Etymologus, qua re novo argumento patet eum usum fuisse Photii codice pleniore quam nos habemus. Addit significare τὸ μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τῆς ἥβης. Altera pars glossae, in qua Dobr. ὕφους scripsit pro ὕψους, coniungenda est cum glossa sequenti.

[3]) Convenit Schol. Plat. Politic. 310 E. Huc trahe e super. gl. ἐφ' ὕφους τάττεται ἡ φωνή.

[4]) Codex ἰδίως ὁ καινός. Conf. Phot. v. τρὶς ἕξ. Hesych. Zenob. 323 et Schol. Plat. Legg. XII. 968 E, e quo noster suppleri debet, nam agnosco Boethum. Aliis verbis utitur Eust. p. 1083. 63, h. e. Pausanias.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 262. 19 affert e Dem. p. 1260. 22. Usus est etiam Plato Phaed. 118 A. Memorabili corruptela Cyrill. Voss.: τὸ ὑπὸ τὸ μέρος τῶν ὀφθαλμῶν ὕφασμα.

[6]) Conf. gl. sacr. ἠσχάτισε· sed nostra glossa alio pertinere videtur.

[7]) Obscura glossa de qua vide HSt. III. 2332 D. Hes.: ηὔληται.

[8]) Hesych. ηὔχει, quod interpr. referunt ad Aesch. Suppl. 334.

τέγους δεχομένης τὸν μοιχόν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ Φυλάττειν, τὴν Φανίου θύραν εἶναι λέγειν [1]).

ἡ Φάρυγξ λέγεται θηλυκῶς [2]).

ἠΦειδηκότες· καταπαύσαντες, μὴ Φεισάμενοι [3]).

ἠΦείθη· εἰάθη, συνεχωρήθη [4]).

ἠχαρίσηκα· τὸ ἀχαρισεῖν λέγουσι.

ἠχήν· ἦχον ἢ Φήμην [5]).

ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι [6]).

ἠχθησμένην· καταβεβαρημένην [7]).

ἠχὼ πετραία· ἡ Αἴγινα, ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια [8]).

ἠψιμάχουν· συνῆπτον μάχην.

Τέλος Η.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Θ.

Θαλάμαι· αἱ καταδύσεις· Θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων [9])

---

[1]) Codex Φανοῦ: corr. Hemst. ad Ar. Plut. p. 372. Cf. Interpr. Zenob. 324. Eustath. p. 1959. 14. Sed Photius ceteris est multo plenior.

[2]) Codex Φάρυξ. Observatio Aelii Dionysii, vide Eust. p. 1390. 50. E Dionysio Phryn. p. 22 Lobeck.

[3]) Hesych. pro καταπαύσαντες habet καταπτύσαντες.

[4]) Codex ἐάθη. Hesych. εἰάθη.

[5]) Cf. Hes. Apoll. Moer. p. 175. Thom. M. p. 428. Usurparunt alii et Plat. Rep. VII. 531 A.

[6]) Cf. supra v. ἠγμένος.

[7]) Hesych. ἠχθισμένην.

[8]) Cf. Hesych.: ἠχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν· λέγει [οἱ δὲ] τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ὄστρακα πολλά ἐστι. Est fragmentum senarii Comici. Adi Polluc. VII. 197. Meinekius verum suspicatur esse χυτρόπολιν. Cf. Aesch. Pers. 390.

[9]) Codex θαλαμαῖαι et θαλάμαι. Haec ex Aelio Dionysio sunt, vide Eust. p. 906. 49 coll. 640. 9 et 1541. 45. Vide quoque Ammonium p. 68 qui profitetur se auctorem sequi Tryphonem. Cf. Prolegg. p. 75.

θᾶκοι· θρόνοι, καθέδραι [1]).
θαλάμιαι κῶπαι· αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι [2]).
θαλαττοκοπεῖς· ματαιολογεῖς [3]).
θαλλός· λέγεται καὶ ὁ στέφανος τῆς ἐλαίας [4]).
θαλλοφόροι· οἱ γεραίτατοι παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγοντο [5]).
θάλασσα κοίλη· τὸ θέατρον [6]).
θαλίαις· ἑορταῖς.
θαμά· συνεχῶς, πυκνῶς, διηνεκῶς [7]).
θαμάκις· πυκνῶς [8]).
θαμίζεις· πυκνάζεις, συχνάζεις [9]).
θαμινὰ καὶ θαμινῶς· συνεχῶς, πυκνῶς [10]).
θάμνος· ἔστι μὲν τὸ χαμαίζηλον φυτόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος [11]).
θανατήριον· οὐ θανάσιμον λέγουσιν [12]).
θανατῶν· θανατοῦ ἐπιθυμῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀποκτέννων [13]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 26. Hesych.
[2]) Codex θαλαμίδιοι: corr. Cobet. Cf. Hesych.
[3]) Arist. Eq. 830. Cf. Phryn. Bekk. p. 42. 28. Hemst. ad Hesych. in v.
[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 20. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1557. 32. Hes. Tim. ibiq. Ruhnk.
[5]) Arist. Vesp. 540. Hes. Etym. M.
[6]) Hesych. Polluc. I. 108. Photius habet e Pausania, quem exscripsit Eustath. p. 1472. 5.
[7]) Schol. Plat. Cratyl. 428 D.
[8]) Interpr. Hes. bis laudant e Pindaro. Nostra tamen glossa alium locum videtur spectare.
[9]) Schol. Plat. Rep. I. 328 C.
[10]) Coniungenda fortasse cum gl. θαμά.
[11]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 22.
[12]) Quid hoc esset ignoraremus, nisi possemus consulere Antiatticistam p. 99. 9: θανατήριον ἀξιοῦσιν οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δεκάτῳ. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, quibus locis Antiatticista studet probare contra Atticistarum praeceptum θανάσιμον esse Atticum. Eodem modo alibi apud Phot.: Λέλογας ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι. Vide praeterea Lob. Phrynich. 652. Greg. Cor. p. 156. Dind. ad HSt. IV. 247 D. Ceterum Codex Phot. θανατήσιον habet pro θανατήριον.
[13]) Hesych. tantum θανάτου ἐπιθυμῶν. Cetera alia manus supplevisse mihi videtur. Confunditur θανατᾶν cum θανατοῦν;

Θαργήλια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος καὶ μὴν Θαργηλιών· (Θάργηλος) ὁ τῶν σπερμάτων μεσὸς χύτρος ἱεροῦ ἐψήματος· ἥψουν δὲ ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν (ἄρτον Θάργηλον) ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ (τὸν Ἀπόλλωνα) θέρειν τὴν γῆν τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ· ἵσαντο δ' ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ καὶ ἀγών Θαργήλια [1]).

Θαργηλία· Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θετταλῶν λ' ἔτη, Μιλησία τὸ γένος, ἀναιρεθεῖσα δ' ὑπό τινος Ἀργείου δεθέντος ὑπ' αὐτῆς [2]).

Θαργηλιών· μὴν Ἀθήνησιν ια'. ὠνομάσθη δ' ἐπεὶ ὁ ἥλιος τότε πυρώδης· τὸ δὲ θερμὸν θαργήλιον ὠνόμαζον· τὰ δὲ ἄνθη τότε ἐξηραίνετο.

θάρνυται· θαρσύνεται [3]).

θόρνυσθαι· συγγίνεσθαι [4]).

Θασίαν καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν [5]).

Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος· Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγέγραπτο [6]).

θάτερα καὶ θάτερον· λέγεται τό τε ἐνικὸν καὶ τὸ πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀρρενικὸν ἄτερος λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται· ἥτέρα καὶ θητέρα [7]).

θάτερον· ἕτερον μέρος.

---

melius Etym. M. p. 442. 45. Codex sic ἀποκτέννων. De forma verbi Cobet. Mnem. VIII. 360.

[1]) Codex θαργηλία, θαργηλίων et ἐψέματος. Quae videbantur deesse, addidi sed uncinis signavi. Cf. Hesych. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 263. 23. Iam vidimus Aelium Dionysium in Lexico egisse de festis Graecorum.

[2]) Vide Hes. ibiq. Hemst. Athen. XIII. 608. 609. Wachsmuth. Antiq. Gr. I. 204.

[3]) Seq. glossa θάρνυσθαι pro θόρνυσθαι et apud Hes.: θαρσύνεται· περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ, ubi Musurus reposuit θάρνυται· voluit opinor θόρνυται. In Photio delendum est θαρσύνεται· tum θάρνυται perperam scriptum pro θόρνυται, sed interpretatio periit.

[4]) Codex θάρνυσθαι. Idem vitium in Hesych.

[5]) Arist. Acharn. 671 ubi plura Schol. Vide quoque Hes.

[6]) Glossa Platonica mutila, quam servavit Schol. Plat. Gorg. 448 B. Epigramma est Simonidis.

[7]) Codex θητέρα. Doctrina Pausaniae, quem vide apud Eust. p. 1573. 61. Vide porro HSt. IV. 256 B. Piers. Herodian. p. 432.

θᾶττον· τάχιον [1]).

θᾶττον ἢ Βούτης· οἷον κατεσκευάσθη. Μίκων γὰρ ὁ ζωγράφος ὀφθαλμὸν ποιήσας καὶ κράνος περιφαινόμενον, ἐπέγραψε Βούτης [2]).

θᾶττον ἢ βάδην· λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραδέως [3]).

θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται [4]).

θαυματίζομαι· ἐκπλήσσομαι [5]).

θαυμασὴν ὅσην· τουτέσι λίαν πολλὴν ὥστε θαυμάσαι [6]).

θαυμασικά· ἀντὶ τοῦ θαυμασά [7]).

θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ [8]).

θαυμασότερον· οὕτως Πλάτων [9]).

θάψινον χρῶμα· ἀντὶ τοῦ ξανθόν [10]).

θάψος· ξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει [11]).

θέαν· τὴν ὄψιν καὶ τὴν θεωρίαν [12]).

θεατήρ· ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιεῖς.

θέαν παρ' αἴγειρον· τὴν πόρρωθεν λέγουσιν· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον [13]).

θεαιδέσατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον· εἶπε δ' Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος ὃς φησι πάντων θηρίων θεαιδέσατος γενέσθαι [14]).

---

[1]) Hesych. Piers. Herodian. p. 436.

[2]) Codex Νίκων: corr. Dobr. Cf. Zenob. 328 ibiq. Interpr. Hes. Vide Michaelis. in Rhen. Mus. XVI. 228.

[3]) Codex βραχέως: corr. Dobr. Usurpavit Xenophon aliquoties et Menander apud Etym. M. p. 184. 47. Cf. Cobet. Mnem. VI. 390.

[4]) Hesych. Cf. Tim.

[5]) Hesych.

[6]) Plat. Alcib. II. 151. A, alibi.

[7]) Postea in Codice corr.: θαυμασιτικὰ et ἀθαύμασα.

[8]) Cf. Lex. π. συντάξ. Bekk. p. 148.

[9]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. Locus Platonis in Theaet. 142 B.

[10]) Plura Hesych. ubi cf. Intt.

[11]) Coniunge c. gl. super. Cf. Hes. et Schol. Theocr. II. 88.

[12]) Hesych. Cf. infra θέαν παρ' αἴγειρον.

[13]) Codex παρέγειρον — ἔγειρος — κηρίων. Similia Hesych. Desumtum esse e Cratino patet e Lex. rhet. Bekk. p. 354. 25.

[14]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 31. Cf. Eustath. p. 378: ὁ δὲ

θεατροκρατία· ὀχλοκρατία [1]).
θεάμονας· θεατάς [2]).
θεηγόροι· θεολόγοι [3]).
θεήλατος· ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς [4]).
θειαζόντων· μαινομένων [5]).
θειάσαντες· θεόληπτοι γεγονότες [6]).
θιάσῳ μαινόλῃ· χορῷ μανικῷ.
θιασῶται· χορευταί, οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες [7]).
θιασώτης· ὁ τῶν θυσιῶν κοινωνός· ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ὀργεῶνες· ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅσπερ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ πίνειν συναγωγή [8]).
θεῖον· ἀντὶ τοῦ θεός.
θέλγητρον· τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.
θέλημος· ἀντὶ τοῦ ἥσυχος [9]).
θελκτώ· κολακευτική [10]).
θέμιν· δικαιοσύνην.
θεμισσέτω· δικαζέτω [11]).

γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέστατον διὰ τῆς αι διφθόγγου προπαραληγούσης, τοῦ θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος τὸ ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Uter intelligatur, Dionysius an Pausanias non statuam.

[1]) Codex θεατροκορασία· ὀχλοκορασία. Correctum est e Plat. Legg. III. 701 A. Cf. Lob. Phryn. Parerg. p. 425.

[2]) Hesych.

[3]) Cf. Hesych.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Thucyd. 8. 1.

[7]) Ex Clem. Alex. Protr. p. 3, laudante Pors. Cf. Hesych. Codex θιάσωμαι ολῃ̈.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 23 ubi θέειν pro πίνειν.

[9]) Videtur pertinere ad Hesych. Oper. 118.

[10]) Recte ut videtur Dind. ad HSt. θέλκτωρ, ut referatur ad Aesch. Suppl. 1040.

[11]) Codex αἰκιζέτω, emendandum e Pausania qui secundum Eustath. p. 735. 55 interpretatus erat νομοθετείτω ἢ δικαζέτω, cf. p. 1699. 39. Hesych: Θεμιζέτω· μασιγούτω, νομοθετείτω. Κρῆτες. Unde desumtum sit fateor me nescire. Cf. ad v. Θετταλίς.

θεμιτῶς· νομίμως [1]).
θεμισός· δίκαιος [2]).
θεμισεύσαντος· ἄρξαντος, δικάσαντος [3]).
θέναρ· τὸ κοῖλον τῆς χειρός· λέγεται δὲ καὶ τὸ τοῦ ποδὸς ἐλλύχνιον [4]).
θεογενεσίαν.
θεοδρομῶν· κατὰ θεὸν πορευόμενος.
θεόθυτα· ἱερόθυτα [5]).
θεοίνιον· ἱερὸν Διονύσου ἀφ' οὗ καὶ γένος [6]).
θεοὶ Μολοττικοί· οἱ χθόνιοι, ἐπεὶ ψυχοπομπεῖον ἦν ἐν Μολοττοῖς [7]).
θεοκλυτήσαντες· θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι [8]).
θεοκλυτοῦμαι· θεόθεν μυοῦμαι, θεοφοροῦμαι, θεόθεν δοξάζομαι.
θειοτελὴς Φύσις· οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες· λέγεται καὶ θεοτελὴς Φύσις.
θεόκλυτος· θεότιμος.
θεόληπτος.
θεόμητι· θεόφρονι, θεοβούλῳ.
θεομάντεις· οἱ ἐνθουσιῶντες [9]).
θεοπολεῖν· τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι [10]).
θεορρημοσύνην· τὴν θείαν διδασκαλίαν, τὴν κατήχησιν [11]).
θεόρρυτον· ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον [12]).
θεοσέπτωρ· θεοσεβής [13]).

---

[1]) Fortasse θεμισῶς ex Aesch. Choeph. 645.
[2]) Conf. Ruhnk. ad Hymn. in Cerer. 103. Hesych.
[3]) Homerus habet θεμισεύει et θεμισεύοντα, cf. Hesych. et imprimis Harp. qui e Lysia affert.
[4]) Hesych. Cf. Hom. Iliad. ε. 337. Sed ἐλλύχνιον ea potestate mihi ignotum est.
[5]) Glossa desumta e Cratino, cf. Phryn. Bekk. p. 42. 21. Lobeck. p. 159. Hesych. perperam θεόδυτα.
[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 6. Cf. Harp.
[7]) Codex οὐχ οἱ χ. E lexico rhetorico plura laudat Eustath. p. 1668. 1, quem locum supple e Lex. rhet. Bekk. p. 413. 32 v. Ἄορνος λιμήν. Praeterea vide Hes. et App. Prov. 218.
[8]) Hesych.
[9]) Plat. Apolog. 22 C.
[10]) Plat. Legg. X. 909 D. Cf. Tim.
[11]) Codex θεωρημοσύνη.
[12]) Hesych.
[13]) Hesych. Ex Eur. Hipp. 1364.

Θεὸς ἡ Ἀναίδεια· λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια· καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς ὡς Ἴστρος ἐν ιδ' [1]).

Θεσσαλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν ἀλλὰ κακουργούντων [2]).

θεοφορία· θεοφόρησις.

θεραπίς· ἡ θεραπεύτρια [3]).

θερίζειν· τὸ ἀμᾶσθαι τὸν καρπόν [4]).

θεριῶ καὶ κομιῶ καὶ πορῶ καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ι ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁρισικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω, οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ, βάρβαρον οὕτως, ὥσε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεισήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθανόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινός, ἔφη· δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν· διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεστηκὸς ἑκατέρως λέγεται καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ ι· οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τὸ ι παραλήγει [5]).

---

[1]) Diogen. 424, Zenob. 336 qui e Theophrasti opere de Legibus docet Athenis fuisse aras Ὕβρεως καὶ Ἀναιδείας.

[2]) Proverbium est, sed non desumtum e Pausaniae lexico, cuius adnotationem infra videbimus v. Θετταλῶν σόφισμα, cf. Eustath. p. 331. 14, qui eadem affert secundum ἕτερον ῥήτορα, fortasse Aelium Dionysium. Habet quoque Hesych. Usurpavit Eur. Phoen. 1416 ubi v. Valck.

[3]) Plat. Menex. 244 E.

[4]) Glossa mutila videtur. Cf. Hesych. Ammon. p. 70. Phryn. Bekk. p. 43. 1.

[5]) Codex παριῶ — ἀνέχεσθαι λέγοντας — ἑκατέρας λέγεται — τῇ μέσῃ συλλαβῇ· οὐκέτι. Hinc lux oboritur Moeridis annota-

θέρμα· ἡ πύρωσις· Θέρμη δὲ ἡ πόλις, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος καλεῖται [1]).
θερμαυσρίς· ἡ σύντονος καὶ διάπυρος ὄρχησις [2]).
θερμός· τραχύς.
θέρος· ὁ θερισμός [3]).
θέσθαι· ὑποθέσθαι [4]).
θέσις· πρᾶξις [5]).
θέσμιον· νόμιμον.
Θέρσανδρος· οὗτος εἰς παιδερασίαν δεινῶς διεβάλλετο [6]).
θεσμοθέται· ἀρχὴ Ἀθήνησιν ἀνδρῶν ἓξ, οἳ τὴν τῶν νόμων ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰςήγγελλον εἰς τὸν δῆμον καὶ τὰς χειροτονίας καὶ τὰς προβολὰς ἁπάσας καὶ γραφὰς παρανόμων· καὶ ἦσαν διορθωταὶ τῶν νόμων [7]).
Θεσμοφόρια· ὄνομα ἑορτῆς [8]).
Θεσμοφορίων ἡμέραι ιδ'· δεκάτῃ Θεσμοφόρια, ἑνδεκάτῃ κάθοδος, δωδεκάτῃ νηστεία, τρισκαιδεκάτῃ καλλιγένεια [9]).
Θεσμοφόρος· ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος.
θεσπίζει· νομοθετεῖ [10]).
θεσπίσματα· θεῖα δόγματα [11]).

---

tiunculae: βαδίζειν· Ἀττικῶς, βραχύ. Δανειῶ dixere recentiores: habes Deuteron. 15. 6 et Provv. 22. 7. Vide porro Lex. rhet. Bekk. p. 326. 22. Cobet. Mnem. V. 184. Discere poteris ex hac adnotatione post Alexandri demum tempora exstitisse qui in re tam perspicua titubarent. Cf. Prolegg. p. 37.

[1]) Indidem atque Photius similia habet Phrynichus p. 331 Lobeck. quem cf. Vide quoque HSt. IV. 329 C. Apud Thucydidem alterum legitur II. 49, alterum I. 61.

[2]) Plura exscripsit, ex lexico rhetorico ut videtur, Eustath. p. 1601. 27. Cf. Athen. XIV. 629 E. Poll. IV. 102. Hesych. HSt. IV. 328 D.

[3]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 265. 9. Hesych.

[4]) Cf. Harpocr. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Codex fortasse παιδερᾳξείαν. Aesch. Tim. § 52. Cf. Harp.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 15. Cf. Harp.

[8]) Hesych.

[9]) Codex ἡμέραι δ'. Vide quos laudat HSt. IV. 342 A et Wachsmuth. Antiq. Gr. II. p. 574. Adnotationem excerptam crediderim ex Aelio Dionysio.

[10]) Hesych.

[11]) Hesych.

Θεσσαλὸν νόμισμα· παροιμιῶδες τοῦτο τασσόμενον ἐπ' ἀπάτης [1]).

θέτης· ὁ εἰσποιησάμενος θετοὺς τινάς· μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν [2]).

Θετταλικὰ πτερά· τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν [3]).

Θετταλικοὶ δίφροι· διάφοροι [4]).

Θετταλικὴ ἔνθεσις· ὁ μέγας ψωμός [5]).

Θετταλίς· ὑπόδημα ποιόν [6]).

θετὸν· εἰσποίητον, οὐ γνήσιον [7]).

Θετταλῶν σόφισμα· καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν· ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Αἰάτῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι· ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι· κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι (ἀεὶ) ἀνεβάλλετο [8]).

θεωρικὸν καὶ θεωρική· Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν· προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας προκαταλαμβανόντων, διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ

---

[1]) Cf. Hesych. v. Θεσσαλὸν ibiq. interpr. Vide Phot. v. Θεσσαλὸν σόφισμα.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 3. Cf. Harp. Lege θέτης τινές.

[3]) E Pausania, cf. Eustath. p. 331. 14. Vide interpr. ad Diogen. 420. Hesych.

[4]) Ex eodem scriptore atque gl. Θεσσαλὸν σόφισμα, cf. Eust. p. 331. 14. Hesych. Poll. VII. 112. X. 47.

[5]) E Pausania, cf. Eustath. p. 331. 14. Hesych. apud quem interpr. conferunt Hermippum apud Athen. X. 418 D.

[6]) Steph. Byz. affert e Lysippo ἐν Βάκχαις. Hesych. add. Κρῆτες quod ad fabulae nomen retulerim.

[7]) Hesych. Cf. Harp. v. θέτης.

[8]) Cod. Ἀρατίῳ. Scripsi Αἰάτῳ cum Muellero coll. Polyaen. Strat. VIII. 44 et Steph. B. v. Δώριον, vide interpr. ad Zenob. 329. Proverbium est e Pausania, quem vide apud Eust. p. 331. 14 quocum scripsi ἀεὶ ἀνεβάλλετο. Cf. supra Θεσσαλὸν σόφισμα.

πολῖται διδόασιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας· ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν· ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις [1]).

θεωρικά· ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις, ἀγώνων τελουμένων Φιλοτίμων, συνέβαινέ τινας τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι· ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν, ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους· πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων διὰ τὸ ῥᾳδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα, θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐφεστηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικὰ εἴρηται [2]).

θεωροί· οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι φύλακες τῶν θυσιῶν καὶ χρησίμων [3]).

θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι [4]).

θήγοντες· ἀκονῶντες [5]).

θηλάζειν· τὸ τρέφειν τῷ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι· πάντες οὕτως, μάλιστα οἱ Ἴωνες [6]).

θηλάστριαν· ἣν θηλάζεταί τις· ἰακῶς· οὕτως Κρατῖνος [7]).

θηλυδρίας· τεθηλυμμένος [8]).

θηλύνοι· ἥσυχοι.

Θημακός· δῆμος Ἐρεχθηΐδος [9]).

θημῶνες· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων [10]).

Θηραῖον· ποικίλον ἱμάτιον [11]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 7 brevius. Cf. Harp. Hesych.

[2]) Corrupte ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον· fortasse ἐπὶ δραχμῇ μιᾷ: alii videant. Cf. Böckh. Oec. Civ. I. 306 sqq.

[3]) Cf. App. p. Phot. p. 581.

[4]) Proverbium plenius enarratur apud Hesych. et Zenob. 330, sed non prorsus intelligo. Cf. HSt. I. 414 D.

[5]) Eur. Phoen. 1389.

[6]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 12 et 13. Thom. M. p. 448.

[7]) Codex ἰδίως: corr. Pierson. Moer. p. 190. Hesych. laudat Sophoclem Ἀλεξάνδρῳ, Pollux III. 50 Eupolidem.

[8]) Hesych. Codex τεθηλυμένος.

[9]) Cf. Harp. Codex Θημαχός et Ἐρεχθηΐδος.

[10]) Coll. Etym. M. p. 451. 7 suspiceris glossam esse homericam mutilam, referendam ad Hom. Odyss. ε. 368. Cf. Hesych.

[11]) Perperam Hesych.: Θήρεον. Cf. Poll. IV. 118. VII. 48. Athen. X. 424 F.

Θηρικλεόυς τέκνον· κύλιξ ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς [1]).
Θηρίκλειον· ποτήριον ὑέλινον [2]).
θηρῶντες· ἐπιτηροῦντες [3]).
θῆσσαν· μισθωτικὴν ἢ εὐτελῆ· (θῆσσαν τράπεζαν) δουλικὴν τροφήν [4]).
θῆσσα· ἡ πενιχρά· ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἐπιδικαζομένη τῶν ἀγχιστείων [5]).
Θησεῖον· τὸ Θησέως ἡρῷον, ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι καὶ ἐνταῦθα [6]).
θήσομαι· ὁρίσω, ποιήσω, ἀναδείξω.
θητεία· παραμονὴ ἢ δουλεία [7]).
θῆτες· οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες [8]).
θητεύειν· μισθῷ ἐργάζεσθαι [9]).
Θιβρώνειον νόμισμα· ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι [10]).
θιγεῖν· ψαῦσαι· ἐγγίσαι [11]).
θιγγάνει· ἅπτεται [12]).
θλίβει· ἐκπιέζει [13]).
θολερός· τεταραγμένος [14]).
θοιμάτιον· τὸ ἱμάτιον [15]).
θοινᾶται· εὐωχεῖται [16]).

---

[1]) Theopompus apud Athen. XI. 470 E. Bentl. Phalar. p. 65. Piers. Moer. p. 188. Thom. M. p. 451. Eust. p. 1153. 43.
[2]) Cf. gl. superiorem. Preller. Polemon. p. 36.
[3]) Hesych.: *θηρώμενοι· θηρῶντες, ἀγρεύοντες* quod Intt. referunt ad Arist. Eq. 864.
[4]) Cod. *θῆσα*. Hes. Eur. Alcest. 2. In codice om. *θῆσσαν τράπεζαν*.
[5]) Codex *θῆσα*. Confer Harp. Adnotatio fluxit ex Aristophane Byz., cuius fragmentum servavit Eust. p. 1246. 12: vide Nauck. Arist. Byz. p. 194. Etym. M.: *προικιζομένη ὑπὸ τῶν ἀγχιστέων*.
[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 21. Hesych.
[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 19.
[8]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 19. Harpocr.
[9]) Hesych. Eur. Alcest. 6, alibi, cf. *θῆσσαν*.
[10]) Codex *Θιβρώνιον*, corr. Cobet.
[11]) Hesych.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Hesych.
[14]) Codex *θοηρός*. Idem vitium in Hesych. Corr. Cobet.
[15]) Hesych. Moer. Thom. M. p. 453.
[16]) Hesych.

θοίνη· τροφὴ, εὐωχία, κατάβρωμα [1]).

θόλος· τόπος ἐν τοῖς ἀρχείοις θολοειδής, ὀροφὴν ἔχων ἐξ οἰκοδομῆς, ἀλλ' οὐχὶ ξυλίνην ἢ διὰ τὸ ᾠκοδομῆσθαι αὐτὸν στρογγύλον· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ θόλος [2]).

θολερὸς προβαίνεις· μὴ καθεσαμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀσάτως καὶ τεταραγμένως προϊών [3]).

θοῦ· κατάθου.

θορός· τὸ σπέρμα τοῦ σώματος.

Θουριομάντεις· τοὺς περὶ Λάμπωνα· τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν· οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ· οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ· οἱ δὲ καθάριοι τῷ Λάκωνι· οἱ δὲ Πληξίππῳ Ἀθηναίῳ [4]).

Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται· ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγει γὰρ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται [5]).

θράνος· ὑποπόδιον καὶ θρανίδιον λέγουσιν [6]).

θρανίου· δίφρου [7]).

θράττειν· ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν; δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι [8]).

θρανεύομαι· συντρίβομαι, συγκόπτομαι [9]).

θρανίτιδες· κῶπαι θρανιτῶν [10]).

---

[1]) Hesych. qui per διττογραφίαν habet τροφὴ καὶ τρυφή. Hoc praetulerim.

[2]) Codex οἰκοδομεῖσθαι. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 26. Cf. Harpocr. Hesych.

[3]) Codex προσβαίνεις· corr. Dobr. Cf. Hesych. et Zenob. 431 qui θολερῶς.

[4]) Arist. Nub. 332 ibiq. Schol. Vide quoque Hesych. Pro corrupto καθάριοι Albertus suspicatur Καθάρνῳ. Ceterum Codex habet Πλησίππῳ, quod correxi.

[5]) Zenob. 332 e quo Dobr. rescripsit ταύτῃ τῇ γῇ. Quaenam Menandri fabula intelligatur, nescio. Schottus et alii: ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρῳ.

[6]) Conf. Polluc. X. 47. HSt. IV. 406.

[7]) Referendum fortasse ad Arist. Ran. 121.

[8]) Cf. Schol. Plat. Phaed. 86 E. Hes. Erotian. p. 180.

[9]) Arist. Eq. 369: θρανεύσεται. Hes.: θρανεύεται et τεθράνευμαι.

[10]) Hes. θράντιδες. Eust. p. 1400. 24. Supra habuimus θαλάμιαι κῶπαι. Hinc malo: θρανίτιδες κῶπαι· κῶπαι θρανιτῶν. Codex θρανητρίδες· κωπαιθρανήτων.

θραύεται· κλᾶται.
Θρῖα· δῆμος Οἰνηΐδος [1]).
θρεκτός· δρόμος [2]).
θρέμματα· πρόβατα [3]).
θρησκεύει· θεοσεβεῖ, ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς [4]).
θρῖα· τὰ φύλλα τῆς συκῆς [5]).
θριαί· αἱ μαντικαὶ ψῆφοι [6]).
θριάμβους· τοὺς ἰάμβους ἔνιοι ἔλεγον [7]).
θρίαμβος· ἐπίδειξις νίκης, πομπὴ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι [8]).
Θριάσιαι πύλαι· οὕτως καλοῦνται [9]).
Θριάσιον πεδίον· [10]).
θριγκός· τὸ περίφραγμα, σεφάνη, μικρὸν τειχίον, περίβολον [11]).
θριδακίνας· εἶδος μάζης [12]).

---

[1]) Codex Θρεῖα — Ὀνηῖδος.

[2]) Haec glossa nisi fallor originem debet veteri corruptelae in lexico tragico: Hesych. habet duas glossas: Θρέκτος· δρόμος, ταχαῖος ἀπὸ τοῦ θρέξαι καὶ δραμεῖν: — Θρεκτοῖσι νόμοις· ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Ἔνιοι δὲ Κρεκτοῖς. Primum notandum est Piersonum ad Moer. p. 187 pro τραχέσι conjecisse ταχέσι· sed τραχέσι est infelix conjectura Musuri: codex sec. Schowium habet τροχαῖος· itaque lege τροχαίοις et idem repone in altera glossa τροχαῖος pro ταχαῖος. Sed editores HSt. contulere Aesch. Choeph. 822: κρεκτὸν γοητῶν νόμον μεθήσομεν, unde verisimile fit Sophoclem quoque dixisse κρεκτοῖσι νόμοις. Non puto vocabulum θρεκτὸς alibi inveniri.

[3]) Hesych.

[4]) Hesych.

[5]) Cf. Hesych. interpr. et HSt. IV. 423 D. Codex θρία.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 265. 15. Hesych. Vide Callim. Hymn. Apoll. 45.

[7]) Hesych.: Θρίαμβος· . . . . . Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος· sed pro ἴαμβος praestare crediderim apud utrumque διθύραμβος. Exemplum istiusmodi confusionis apud HSt. IV. 420 C.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Interpr. Hesych. Codex Θριάσια.

[10]) Interpretationem supple e Lex. rhet. Bekk. p. 265. 11. Adde Hesych. et Thom. M. p. 454.

[11]) Schol. Plat. Rep. VII. 534 E.

[12]) Hes. ibiq. Interpr. de qua glossa Rankius egit in diatribe de Hesychio p. 75. Athen. II. 68 E. 69 B. III. 114 F. Phryn. p. 130 Lob. et ex eo Hellad. p. 532. 13 et Thom. M. p. 454.

θρίναξ· ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν [1]).
θριπήδεσα· τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα, οἷς ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο· θρὶψ γὰρ ζῷόν ἐσι κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα [2]).
θροῦς· ἦχος, φωνὴ, ἄσημος λαλιά, θόρυβος [3]).
θρυαλλίς· ἐσχάρα, λύχνος, ἀκτὶς καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις [4]).
θρυαλλίς· ἄνθος λυχνίδος ἢ λύχνου· τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου [5]).
θρυλεῖ· λαλεῖ, κυκᾷ [6]
θρῦλος· ψιθυρισμός, ὁμιλία μὴ Φανερῶς γινομένη [7]).
θρυμματίς· σκεύασμα διὰ σέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλίδων [8]).
θρύπτεται· μαλακίζεται ἢ βλακεύεται, χαυνοῦται ἢ ἀνακλᾶται [9]).
θρώσκει· πηδᾷ [10]).
θυγατριδῆ· ἐγγόνη, τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ [11]).
θυγατρίζουσα· θυγατέρα καλοῦσα [12]).
θυηλαί· αἱ διὰ τῶν θυσιῶν μαντεῖαι [13]).
θυηπόλος· ὁ θύων ἱερεύς [14]).
θυηπολοῦσι· περὶ τὴν θυσίαν ἀναστρέφονται [15]).

---

[1]) Arist. Pac. 567. Cf. Schol. Nic. Ther. 114.
[2]) Codex θρίξ. Adnotatio Pausaniae, cf. Eust. p. 1403. 33. Phot. Codex: θριπηδέσατα· cf. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 30. Usurpavit Arist. Thesm. 427.
[3]) Cf. Hesych. et Antiatt. Bekk. p. 99. 6. De glossae origine nil definio.
[4]) Arist. Nub. 585. Hesych. v. θριαλλίς.
[5]) Cf. Phryn. Lob. p. 162. Moer. Thom. M. p. 455.
[6]) Memorabilis est corruptela apud Suid. v. θρυαλλεῖ.
[7]) Hesych. plur. num.
[8]) Hesych. Polluc. VII. 66. Athen. IV. 133 C. 147 B.
[9]) Hesych.
[10]) Hesych.
[11]) Hesych. Pollux III. 17. Codex θυγατριδεῖ.
[12]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 30 ubi repone θυγατρίζειν pro θυγατριδεῖν.
[13]) Hesych. Eustath. p. 1601. 4 e lexico rhetorico nisi fallor. Etym. M. p. 457. 32 laudat Philochorum.
[14]) Arist. Pac. 1124. Hesych. Glossam coniunge c. seq. observatione.
[15]) Plat. Rep. II. 364 E. Cf. Timaeum et Hesych.

θυηχόοι· οἱ ἱερεῖς οἱ ὑπὲρ τῶν ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς [1]).

θύλακος· ὁ ῥαπτὸς Φάσκωλος [2]).

θυλακοφόροι· οἱ μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκους ἐφόρουν [3]).

θυλήματα· πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες [4]).

θυμάλωψ· δαίμων τις οὕτως καλεῖται· καὶ θυμάλωπες οἱ κεκαυμένοι ἄνθρακες ἢ ἡμίκαυτα ξύλα ἢ σπινθῆρες [5]).

θυμβροφάγον· δριμύ [6]).

θύμελον· τὸν βωμόν [7]).

θυμηδία· τέρψις, τρυφή, εὐφράσια [8]).

θυμικόν· ὀργίλον [9]).

θυμόμαντις· ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον [10]).

θυμόσοφος· εὐμαθής, φύσει εὐφυής [11]).

θυννάζοντες· ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες· τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδοις ἐλάμβανον [12]).

θύραζε καὶ θύραθεν καὶ θύρασιν· τὸ μὲν εἰς τὸ ἐκτός, τὸ δὲ ἔξωθεν, τὸ δὲ ἔξω [13]).

---

[1]) Hesych. *θυηκόοι* prob. Cobet. Eustath. p. 1601. 3 itidem *θυηχόοι*.

[2]) Interpretatio Pausaniae, cf. Eust. p. 1534. 44. Cf. Herodian. Piers. 437. 442. Thom. M. p. 457.

[3]) Pollux VII. 100 et X. 149 ex Aristophane affert, cf. Hes. ubi Askewius *βρώματα* pro *ἀρώματα*. Fortasse glossa itidem e Pausania est, coniungenda c. gl. super.

[4]) Codex *θυλήγματα*. Tim.: *θυήματα*. Cum Hes. gl. compone Phryn. Bekk. p. 42. 24 et Lobeck. 163.

[5]) Hesych. Pollux X. 101. Usurparunt tum alii tum Arist. Acharn. 320. Quod Photius scribit *δαίμων τις οὕτως καλεῖται*, sic nostrates: *kagchelduiveltje*.

[6]) Arist. Acharn. 353. Eodem refero Phryn. Bekk. p. 43. Hes.

[7]) Dobr.: *θυμελῶν· τῶν βωμῶν*. Cf. Hesych. Phryn. Lob. 163, quem sequitur Thom. M. p. 458. Plura HSt. IV. 444.

[8]) Eupolis apud Athen. VII. 286 B. Hesych.

[9]) Hesych.: *θυμικώτερος*.

[10]) Aesch. Pers. 229. Hesych.

[11]) Cod. Phot. pro *φύσει* habet *φυσικός*. Arist. Nub. 877. Hes.

[12]) Arist. Vesp. 1087. Hes. qui *τριόδουσιν*. Codex *θυνάζοντες* sed *θύννους*.

[13]) Cf. Hes. et Moer. p. 185. Lex. Bachm.: *θύραζε· ἔξω τῆς θύρας*: ~ *θύραθεν· ἔξω, ἐγγύς*: ~ *θύρηφιν· ἔξωθεν, ἔξω*: ~

θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεσήρια· ἦν οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεσηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων· τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς· Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεσήρια· τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε Κῆρες οὐκέτ' Ἀνθεσήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεσηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων [1]).

θυραίαν· τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν [2]).

θυραία· τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος [3]).

θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν πόλιν ἢ παρὰ ταῖς θύραις αὐλίζεσθαι· ὅπερ ἐςὶ καθέζεσθαι καὶ προσεδρεύειν [4]).

θυρσός· βακχικὴ ῥάβδος ἢ λαμπὰς ἣν ἐβάςαζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ [5]).

θυρσοί· θύματα [6]).

θυρέον· τὸ ὅπλον. Φιλήμων [7]).

θυτεῖον· ὁ τόπος ὅπου ἔθυον [8]).

θυτηρίοις· θυμιατηρίοις.

θύψαι· καπνίσαι [9]).

θύψαντα· πῦρ καύσαντα [10]).

θυωμάτων· [θυμάτων], μύρων, ἀρωμάτων, θυμιαμάτων [11]).

θώμιγξ· λεπτὸν σχοινίον [12]).

---

[1]) Codex bis Ἀνθεσήρια ἦ· priore loco scripsi ἦν, intellecto παροιμία, vide Hesych.: altero eieci. Tertio loco Κῆρες οὐκ ἔνι quod correxi. Paullo plenius Zenob. 333.

[2]) Codex θυρέαν. Cf. Hesych.

[3]) Codex θυραῖα. Vide Ammon. p. 71 et 72 ubi itidem laudatur Menander.

[4]) Isocr. Archidam. § 76, cf. Abresch. ad Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 265. 7. Ruhnk. ad Tim. 145.

[5]) Hesych.

[6]) Quid lateat ignoro. Cf. Hesych. v. θύσθλα.

[7]) Codex: θυρσόν: cf. Lob. Phryn. 366.

[8]) Perperam Lex. rhet. Bekk. p. 265. 6: θύσιον.

[9]) Plura Hesych.

[10]) Hesych.

[11]) Videtur ex Herodoto esse, v. c. II. 86. 40. III. 113. Cf. Hesych. Eieci θυμάτων.

[12]) Hesych. Invenitur apud Aeschylum, alios.

θωμοί· οἱ τῶν σπερμάτων σωροί [1]).
θωμίζει· τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει καὶ τὸ μασίζει [2]).
θωπευτικός· κολακευτικός [3]).
θωπεία· κολακεία [4]).
θωρακείοις· προμαχῶσιν ἢ δρυφάκτοις, λουρικίοις· διὰ διφθόγγου· οὕτως αὐτὸ Ἡρωδιανός [5]).
θώραξ· πύργος, χιτών, σῆθος, σῶμα καὶ τὸ ὅπλον [6]).
θωραχθείς· ὁπλισθείς [7]).
θωχθείς· θωραχθείς [8]).
θῶψαι· τὸ θωπεῦσαι [9]).

Τέλος τοῦ Θ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ I.

Ἰαίνει· εὐφραίνει [10]).
ἰαλεμῶ· θρηνῶ. ἰάλεμος γὰρ θρήνου εἶδος· λέγεται δὲ καὶ Ἰάλεμος ὁ υἱὸς Καλλιόπης καὶ ὁ καλὸς καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακὸν δαίμονα· καὶ Ἰαλεμώδη· τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια [11]).

---

[1]) Arist. Lysistr. 973, alibi. Cf. Hes. Piers. Moer. p. 190.
[2]) Cf. Hesych. HSt. IV. 472 A.
[3]) Plat. Legg. I. 634 A. Hesych. habet θωπικός.
[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 265. 16. Hesych. Codex κολακεῖα.
[5]) Cf. Phryn. Bekk. p. 43. 17. Plura HSt. IV. 473 sq. A prima manu ut videtur προμάχοις. Deinde διὰ διφθ. cet. inter columnas ab eadem manu.
[6]) Hesych. Fortasse pro θώρηξ ex Homero.
[7]) Melius fortasse θωρηχθείς ex Homero.
[8]) Hesych. add. Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ, quae fabula praeterea laudatur in Lex. rhet. Bekk. p. 385. 18. Cf. HSt. IV. 471 B.
[9]) Hes.: θώψεις· θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλισῇ.
[10]) Hesych.: ἰαίνομαι· εὐφραίνομαι.
[11]) Fortasse legendum est ἰαλέμῳ· θρήνῳ et pro κακὸν δαίμονα repono κακοδαίμονα, quod Hesych. habet. Certius est ferri non posse καλός· Nauckius qui cogitat de ἔκλυτος scribendo in libro de Aristoph. Byz. p. 185 manifesto fallitur. Praestat κοάλεμος.

Ἴακχος· Διόνυσος ἐπὶ τῷ μαςῷ· καὶ ἥρως τις· καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ᾠδή· καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις· ἔνιοι δὲ καὶ θόρυβος [1]).

ἰαμβίζειν· τὸ χλευάζειν [2]).

ἰαμβύκη· ὄργανον μουσικόν· εἴρηται δ' ἐν ἑτέροις καὶ ὠνομάσθη ὥς φασιν, ὅτι πρὸς αὐτὸ ἰάμβους ᾖδον· ἡ δὲ σαμβύκη νεώτερον καὶ ὀψὲ ὑπὸ Σάμβυκός τινος εὑρέθη [3]).

ἰαμβύκαι· ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον· οἱ δὲ σαμβύκαι [4]).

Ἰᾶπυξ· ἄνεμος ἐλαφρός [5]).

ἶβις· ὄρνεον ὀφιοφάγον.

ἰβύ· μέγα (καὶ ἰβυκηνίσαντες) ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα· οὕτω Τηλεκλείδης [6]).

Ἰδαρναῖοι· μάντεις ἀπό τινος Ἰδαρνοῦ μάντεως· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Καρικῆς· Καλλίστρατος δὲ τοὺς ἐκτομίας [7]).

ἰδέας· μορφάς· ἐν Ἀλκιβιάδῃ· ἀπὸ τοῦ ἰδέσθαι [8]).

ἰδέρως· ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν [9]).

ἰδίαις δαπάναις· ταῖς ἰδιωτικαῖς [10]).

Apud Hesych. pro κοάλεμος videbis κολεάμος. Pro Ἰαλεμώδη Hesych. habet Ἰαλέμου ᾠδή. Vide porro Zenob. 339. App. Prov. 224. Moer. p. 190 et 199. Eustath. p. 636. 60. Schol. Eur. Rhes. 892.

[1]) Cf. Hesych. Pro θόρυβος malim θρίαμβος, quod Photius supra interpretatus est.

[2]) Cf. Hesych.

[3]) Cf. Hesych. Sed quid est illud ἐν ἑτέροις? An *in aliis Lexicis?* Certe eodem modo in Lex. Bachm. v. ἐδεύετο usurpatur ἐν ἑτέρῳ. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 455. 2 et de eo loco in Prolegg. p. 130. Ad rem confer Athen. IV. 175 D et XIV. 637 C.

[4]) Videtur esse alterum excerptum ex eodem lexico.

[5]) Hesych.

[6]) Locum supplevi ex Hesych. et cum Alberto scripsi Τηλεκλείδης: Codex: Τηλεκλῆς. Ceterum Hesych. habet non ἰβυκηνίσαντες sed ἰβυκινήσαντες, quod correctum est ab HSt. IV. 503 B. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

[7]) Eadem Hesych., sed verbis diversis. De Callistrato egit R. Schmidtius post Nauckii librum de Arist. Byz.

[8]) Plat. Alcib. I. p. 119 C.

[9]) Hesych.

[10]) Plat. Phaedr. 233 D.

ἰδιάσαι· τὸ ἰδιολογήσασθαι [1]).
ἴδη· πᾶν σύμφυτον ὄρος.
ἰδίειν· ἱδροῦν· καὶ ἀνιδιτὶ τὸ ἀνιδρωτί [2]).
ἰδιαίτερον· ἰδικώτερον [3]).
ἰδιόξενος· ἴδιος φίλος [4]).
ἰδιόξενος· ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται· καὶ προσάγει οὗτος τὰς πρεσβείας πρὸς τὸ δημόσιον καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα ἧς προξενεῖ· δορύξενος δὲ ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονώς τινι· ἀσόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀσῶν, αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος, οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ [5]).
ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει [6]).
ἰδιώσασθαι· ἰδιοποιήσασθαι [7]).
ἰδιώτας· τοὺς πολίτας· οὕτως Θουκυδίδης [8]).
ἱδρυμένος· τεθεμελιωμένος [9]).
ἱδρύσαντο· ἐκάθισαν, ἵδρυσαν.
ἵδρυσις· ἑδραία, ἀσφάλεια.
ἰδύους· τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων [10]).
ἱεράσθαι· ἱερουργεῖν [11]).

---

[1]) Codex *ἰδιάσαιτο· ἰδ.* HSt. laudat Philon. I. p. 197. 7, qui locus apprime convenit. Cf. Hesych.

[2]) Codex *ἀνιδητί.* Glossa Platonica plenior quam ap. Timaeum legitur. Conv. Erotianus. Cf. Schol. Plat. Legg. IV. 718 E. Heringa Observ. Crit. p. 45.

[3]) Cf. Tim. v. *ἴδιον*: unde suspicor legendum esse *ἰδιωτικώτερον* non *ἰδικώτερον*. Nugatur Thom. M. p. 466.

[4]) Cf. Athen. XII. 538 C. Hesych. Moer. p. 202. Valck. ad Ammon. p. 202.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 405. 36 et Lex. rhet. Bekk. p. 456. 5. Vide praeterea gl. super. et Prolegg. p. 74.

[6]) Hesych. Phryn. p. 441 Lob.

[7]) Refero ad Plat. Rep. VIII. 547 B.

[8]) Verbi causa Thuc. I. 124.

[9]) Hesych.: *ἱδρυμένους.*

[10]) Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1158. 20. Habet idem Hesych.

[11]) Hes. Glossam Thucydideam esse suspicor, II. 2, cf. Etym. M. et infra v. *ἱερῶσθαι.*

ἱερὰ συκῆ· οὕτω λέγεται ἡ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός [1]).

ἱερεῖον· θῦμα, πᾶν τὸ θυόμενον [2]).

ἱερείας ἐνύπνιον· ἄλλοι δέ φασι δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι· Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει εἰς οὐρανοὺς ἀναγομένην καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασίλειον θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάσωρ ἀκοῦσαι τῆς Σικελίας· τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγελλεν· ἣν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν ὁ Διονύσιος [3]).

ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ ἢ καταμήνια [4]).

ἱερομνήμονες· οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάσης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν· ἢ οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάσης πόλεως· ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν· ἱερὰ δὲ τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα· καὶ ἱερὸν τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον [5]).

ἱερομύσης· ἱερὰ μυσήρια εἰσηγούμενος, ἅγιος [6]).

ἱερὸν γάμον· Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, ἱερὸν γάμον καλοῦντες [7]).

ἱερόν τι νεωκορήσας· ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας [8]).

ἱεροποιοί· κληρωτοὶ ἄρχοντες δέκα τὸν ἀριθμόν, οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι· κἄν τις καλλιερήσῃ συγκαλλιεροῦσι τοῖς μαν-

---

[1]) Quid sit ἱερὰ συκῆ librarius omisit addere, nam explicatio pertinet ad glossam ἱερὰ ὁδός, cf. Phot. v. ἡγητηρία quaeque de ea vidimus ad Etymologum in Prolegomenis p. 172. Cf. Athen. III. 74 D.

[2]) Hesych. Moer. Eustath. p. 1264. 11 qui fortasse melius τὸ θυόμενον ζῷον.

[3]) Pertinet ad Aesch. F. Leg. § 10, ubi vide Scholiastam qui fere eadem refert e Timaeo. Cf. praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 266. 9 et App. Provv. 225. Praestabit legere καὶ τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐνταῦθα.

[4]) Cf. Harpocr. Locos vide apud HSt. IV. 537.

[5]) Vide Harpocrationem et Lex. rhet. Bekk. p. 266. 1.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Cf. Hemst. ad Hes. Adde Lex. rhet. p. Phot. p. 670. 28.

[8]) Pertinet ad Plat. Rep. IX. 574 D, sed Suidas emendatius: εὐφημότερον ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλεύσας, cf. Phot. v. νεωκορήσει.

τεύμασι· καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι· καὶ τὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν οἳ τὸν ἀριθμόν εἰσιν ἀόριστοι [1]).

ἱερώσυνα· τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἱερὰ ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπὶ τιμῇ τῆς ἱερωσύνης [2]).

ἱεροφάντιδες· αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις.

ἱεροφάντης· μυσαγωγός, ἱερεύς [3]).

ἱερῶσθαι· φησὶ Θουκυδίδης· νομίσαντες κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι· σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι [4]).

ἰθαγενής· αὐτόχθων, γνήσιος [5]).

ἰθέως· ὀρθῶς [6]).

ἴθορος· παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων [7]).

ἴθυμβος· ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος [8]).

ἰθυντήρ· ὁδηγός, κυβερνήτης, χαλινός, πηδάλιον [9]).

ἰθυτενές· εἰς εὐθεῖαν τεταμένον [10]).

ἰθύφαλλοι· οἱ ἐπίορκοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ Φαλλῷ γυναικείαν στολὴν ἔχοντες· λέγεται δὲ Φαλλὸς ὅτε μὲν καὶ τὸ αἰδοῖον καὶ ποιήματα δὲ καλεῖσθαι ἃ ἐπὶ τῷ ἰσαμένῳ Φαλλῷ ᾄδεται [11]).

---

[1]) Codex ἱεροθυτοῦσι, sed vide Etym. M. cuius adnotatio descripta videtur e Photii opere nondum contracto, qua de re dixi in Prolegomenis. Idem habet Lex. rhet. Bekk. p. 265. 22.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 266. 7. Hemst. ad Hesych.

[3]) Hesych. Cf. Harpocr.

[4]) Cf. supra gl. ἱερᾶσθαι. De hac observatione egit Dobr. Thucyd. locus est V. 1, ubi κατὰ δή τινα π. rescribe e Photio.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych. Fortasse ex Herodoto.

[7]) Dobr. et Gaisford. ἴθ' ὅρος, memores scilicet Matth. XVII. 20.

[8]) Plura Hesych. Cf. Polluc. IV. 104.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Corrige Hesych. et cf. Phot. v. εὐθυτενίζουσα.

[11]) Eustathius p. 1413. 32 fide Aelii Dionysii et Pausaniae ἰθύφαλλος refert inter ea vocabula, quae a diphthongo incipiunt. Sic in Lex. rhet. Bekk. p. 246. 19 scribitur εἰθύφαλλοι. Cum Photio fere ad verbum convenit Hesych., qui itidem habet ἐπίορκοι· Suidas οἱ ἔφοροι τοῦ Διονύσου· alterum corruptum est, alterum natum de conjectura infelici. Vide quoque Harp.

ἱκέτω· παραγενέσθω [1]).
ἱκνοῦμαι· εὔχομαι, ἱκετεύω [2]).
ἱκνούμενος· παρακαλῶν [3]).
ἴκρια· τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον [4]).
ἴκτερος· λέγουσιν εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον, ὥςε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῶν ἀκτίνων, ἀφ' οὗ καλεῖται [5]).
ἴλας· ἀγέλας ἢ τάξεις· καὶ ἰλάρχας· ταξιάρχας [6]).
ἰλεός· κατάδυσις θηρίου [7]).
ἱλεω· ἱλασμόν [8]).
ἱλεωτήριον· ἱλαςήριον.
Ἰλιὰς κακῶν· ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν [9]).
ἰλιγγιᾷ· ὅταν περὶ τὴν καρδίαν ςρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος καὶ τοῦτο λέγουσιν ἴλιγγον [10]).
ἴλιον· τὸ ἐφήβαιον [11]).
Ἰλισσός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.
ἴλλειν· συνέχειν [12]).

---

[1]) Fortasse ἵκετο· παρεγένετο· καὶ ἡκέτω· παραγενέσθω, sed nullius interest talia sanare.
[2]) Cf. Hesych. qui ἔρχομαι. Albertus refert ad Soph. El. 140, M. Schmidtius ad Soph. Ai. 587.
[3]) Cf. Hesych. v. ἱκνοῦμαι.
[4]) Plura Hes. Photius fortasse habet e Pausania, cf. Eust. p. 1472. 3.
[5]) Breviter Hesych. Fortasse glossa sacra est, cf. Lev. 26. 16 et Amos. 4. 9, sed Hippocrates quoque usurpavit. Hes. etiam πόνον, sed arridet νόσον.
[6]) Cf. Eustath. p. 1413. 32.
[7]) Cf. Hesych. Schol. Theocr. XV. 9.
[8]) Sic Codex mendose. Fortasse locus restituendus ope Phrynichi Bekk. p. 44. 17: ἱλεούμενοι· ἀντὶ τοῦ ἱλασκόμενοι. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ, nempe p. 804 B.
[9]) Proverbium usurpavit Dem. F. Leg. § 148. Vide Zenob. 343. Diogen. 426. Eust. p. 444. 22 et 1175. 61. Phryn. Bekk. p. 43. 31.
[10]) Hesych. Moer. Fortasse e Plat. Phaed. 79 C.
[11]) Hesych. plura.
[12]) Fortasse glossa referenda ad nobilem in Platonis Timaeo

ἰλλόν· ϛρεβλόν· ϛραβόν [1]).
ἰλλώπτειν· ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς [2]).
ἰλλώπτει· ϛραβίζει [3]).
ἰλύς· βόρβορος [4]).
ἰλυσπῶντες· συνειλούμενοι ἢ τὴν ἰλὺν σπώμενοι [5]).
ἰμᾶν καὶ ἰμῆν· ἀντλεῖν, ἀνέλκειν· ἀναϛπᾶν [6]).
ἰμᾶν· τὸ ἀναϛπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων [7]).
ἱμάντας· τοὺς τῶν ἱϛίων. Ἀριϛαγόρας [8]).
ἱμάντες· λῶροι, δεσμοί [9]).
ἱμαοιδός· ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή· ἱμαλιὰ γὰρ ἡ τροφὴ καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων [10]).
ἱμαῖος· ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή [11]).

---

locum, cf. Ruhnk. Tim. p. 69. HSt. IV. 587. Pausan. apud Eustath. p. 947. 5.

[1]) Videtur e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 206. 26. Vide porro Hesych. Moer. Phot. v. ϛρεβλόν. Eustathius p. 745. 34 vocabulum laudat e comico, h. e. ex Arist. Thesm. 846: vide Polluc. II. 52.

[2]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 206. 26 et Hemst. ad Hesych. in voce. Cobet. Mnem. X. 80.

[3]) Codex ἰλλωτρύει: corr. Hemst. Cf. Eust. p. 206. 26 qui eadem laudare videtur ex rhetorico lexico.

[4]) Hesych.

[5]) Glossa corruptissima, in qua activa et passiva verbi formae confunduntur. Cf. Hesych. v. ἰλιϛπῶντες, Moer. p. 204 ibiq. Piers., Thom. M. p. 472., Eust. p. 1413. 34., Zonar. p. 1106 apud HSt. III. p. 250 init.

[6]) Partim e Timaeo. Cf. gl. seq. Pro ἰμῆν fortasse ἰμῆϛαι.

[7]) Ex Aelio Dionysio ni fallor, apud Eustath. p. 1453. 5. Cf. praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 266. 22. Phot. gl. super., ἰμονιά, καθίμησεν, καθιμῶϛιν et Lex. rhet. Bekk. p. 405. 11.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Imo lege ᾠδός, cf. HSt. IV. 591 A. Adde Phot. v. εὔνοϛος. Cf. Tryphonem apud Athen. XIV. 618 D et Arist. Byz. apud eundem p. 619 B. Itidem Hes. Nauckius rem attigit p. 184. Cf. Preller. Polemon. p. 71.

[11]) Vide glossam super. Adde Polluc. IV. 53.

Ἴμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπειδὴ ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι [1]).

ἰμονιά· τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον [2]).

ἵνα· ὅπου· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς ὁμονοίας· ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν [3]).

ἰνᾶσθαι· καθαίρεσθαι, ἐκκενοῦσθαι· καὶ ὑπέρινος· ὁ ὑπερκεκαθαρμένος [4]).

ἵννος· ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· πεντήκοντα ἔτη ζῇ ἡμίονος· ὁ δὲ γίννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς ἵππου, οἷον νάννος [5]).

Ἰνυκῖνος οἶνος· ἡδύς. Ἴνυκος δὲ πολισμάτιον Σικελικὸν ἐν ᾧ γίνεται οἶνος κάλλιστος [6]).

ἰξαλῆ· ἡ αἰγεία· ἐπεὶ ἴξαλοι αἱ αἶγες· καὶ ἴξαλος· πηδητικός [7]).

ἰξία· ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος κιρσός· ἔστι δὲ αἷμα νενοσηκός, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συσροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ [8]).

ἰοδόχη· βελοθήκη [9]).

ἰού· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ οἴμοι [10]).

ἴουλος· ὁ ἐν τοῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῷον· καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τι γένος ἴουλος· καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συσρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν [11]).

---

[1]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1222. 34. Hesychium emendavit M. Schmidtius.

[2]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1453. 5. Cf. supra v. ἰμᾶν.

[3]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 266. 25.

[4]) Cf. infra v. ὑπέρινος. Ex Aelio Dionysio apud Eustath. p. 877. 12. Phryn. Bekk. p. 69. 15. Hesych.

[5]) Dobraeo haec excerpta videntur ex Aristotel. H. A. VI. p. 193. 4. Eustathius p. 877. 14 idem tradit quod Photius de significatione vocabuli ἵννος, et quidem ἔκ τινος παλαιοῦ, quem ab Aristotele diversum fuisse e loci collatione apparebit. Cf. HSt. VIII. 100 et Nauck. ad Arist. Byz. p. 108 et Prolegg. p. 72.

[6]) Codex Ἰνύκιος. Cf. Hes. et HSt. IV. 609 A.

[7]) E lexico rhetorico, cf. Eust. p. 450. 23. Convenit quoque Herodian. Piers. p. 445.

[8]) Cf. Hes. et Polluc. IV. 196. Fuse HSt. IV. 611 sqq.

[9]) Melius ἰοδόκη, quod usurpavit Apoll. Rh. β. 679.

[10]) Cf. Schol. Plat. Rep. IV. 432 C. Hesych.

[11]) Confer Hesych. et doctum Scholium ad Apoll. Rhod. α.

ἴουλος· τὸ δασὺ ἐπίσειον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι [1]).

ἴουλος· χνοῦς τριχῶν· ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάση.

ἰουλίζων· ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος.

ἴπορος· πικρὸς περὶ τὰς τιμωρίας [2]).

ἱππάκη· Σκυθικὸν βρῶμα διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον [3]).

ἱπταλεκτρυών· γρύψ· διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές· ἔνιοι τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα· ἔνιοι παράσημον [4]).

ἵππαρχοι· δύο ἦσαν, οἳ τῶν ἱππέων ἡγοῦντο, διελόμενοι τὰς Φυλὰς ἑκάτερος ἀνὰ πέντε· ἐπιμεληταὶ δέ εἰσι τῶν ἱππέων καθάπερ οἱ ταξίαρχοι δέκα ὄντες εἷς ἐφ' ἑκάσης Φυλῆς τῶν ὁπλιτῶν [5]).

ἵππαρχος· ὁ τῶν ἵππων ἄρχων [6]).

ἱππάς· Σόλων τοὺς νόμους Ἀθηναίοις γράψας εἰς πέντε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε καὶ τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων· καὶ τὸ πρῶτον ὠνόμασε πεντακοσιομεδίμνων, τὸ δεύτερον ἱππέων, τὸ τρίτον ζευγιτῶν, τὸ τέταρτον θητῶν· τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο [7]).

ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ· δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ· Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο [8]).

ἰπνός· ὁ φοῦρνος· ἢ κάμινος ἢ ὁ φανός [9]).

972, coll. β. 43. Copiose HSt. V. p. 2385. Multum dubito an sana sint verba καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι. Adnotatio partim ex Eratosthene est. Cf. Prolegg. p. 14.

[1]) Cf. Hes. et Schol. Apoll. Rhod. laud. ad gl. super. Fluxit haec adnotatio e Didymo, cf. M. Schmidt. p. 66.

[2]) Non exputo quid lateat.

[3]) Codex ἵππου. Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 916. 16. Plura Hes. Aeschylus vocabulo usus est, cf. Strabon. VII, p. 300.

[4]) Cf. Hesych. Vocabulum notum tum e tragoedia tum e comoedia.

[5]) Confer Harpocrationem. Hoc est fragmentum ex rhetorico lexico nondum contracto: cf. Prolegg. p. 107.

[6]) Melius ἱππέων. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 266. 26.

[7]) Epitomator ineptit, ut vides. Cf. Hesych.

[8]) Plat. Theaet. 183 D, ibiq. Schol. Cf. Interpr. ad Diogen. 165.

[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 266. 32 et Harp. Saepius apud Aristophanem; lampas est apud eum in Pac. 839.

ἱππέρων· τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα [1]).

ἵππειος· ὁ ἐκ τεσσάρων σαδίων δρόμος [2]).

ἱππικαί· αἱ ἐξ ἵππων· ἱππικαὶ νευραί [3]).

Ἱπποταμάδαι· δῆμος Οἰνηΐδος [4]).

Ἱπποδάμου νέμησις· ἐν Πειραιεῖ· ἦν δὲ Ἱππόδαμος Εὐρυφῶντος Μιλήσιος ἢ Θούριος μετεωρολόγος· οὗτος διένειμεν Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ [5]).

Ἱπποδαμεία· ἀγορᾶς τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ Ἱπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ τὸν Πειραιᾶ κατασκευάσαντος καὶ τὰς τῆς πόλεως ὁδούς [6]).

ἱππόθορος· (ὄνος) ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ καὶ αὔλημα [7]).

Ἱπποβοώντειον· τὸ ἡρῷον· ἀπὸ τοῦ Ἀλόπης καὶ Ποσειδῶνος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ Φυλή [8]).

ἱπποκλείδην· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· παρὰ τὸ ἱππεύειν [9]).

Ἱππόλυτος· σωφροσύνης παράδειγμα [10]).

ἱπποµανές· ᾧ χρῶνται πρὸς φίλτρον. Θεόφρασος· φθονερὰ ζῷα· γαλεώτης καταπίνων τὸ γῆρας, φάρμακον ὂν ἐπιλήπτων· καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ἐνορύττων, ὅτι εἰς πολλὰ χρήσιμον· καὶ ἵππος τῶν πώλων τὸ ἱπποµανές· χρήσιμον γὰρ πρὸς Φίλτρον [11]).

---

[1]) Codex ἐρῶντα. Lege cum Dobraeo ἵππερον, ut apud Hes. Respicitur Arist. Nub. 74.

[2]) Codex ἱππεῖς, sed cf. Hes. et Polluc. III. 147.

[3]) Conf. Hesych. v. ἱππικὴ βάσις, quae paullo plenior sed itidem corrupta, vid. M. Schmidtium.

[4]) Codex Ἱπποδαμῆ et Οἰνηΐδος.

[5]) Codex νέμεσις et Εὐρυκόοντος, sed cf. interpr. Hesych., etiam novissimum.

[6]) Cf. glossam super. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 266. 28. De forma nominis cf. Cobet. Mnem. VI. 169.

[7]) Locum supplevi ex Hesych., cf. Intt. Usurpavit Anacreon apud Schol. Hom. Iliad. ω. 278; ἱππόθορον δὲ Μυσοὶ εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους, ubi Bergkius mavult εὖρον· fortasse scribendum est ἱπποθόρων. De cantu sic dicto cf. Plut. Symp. VII. 704 F.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Ex Aristophane teste Hesychio.

[10]) Cf. Georg. Cypr. Mosq. 274.

[11]) Codex Ἱππόσρατος ϙφθορα ζῷα, corr. in Indice Albert. E

ἵππου τροχός· τὸ τρυσίππιον διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχόν, ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν [1]).

ἱππόπορνε· ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε, σπανίως.

ἱπούμενος· πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος [2]).

ἱπποφορβός· ἱπποτρόφος· φορβὴ γὰρ ἡ τροφή [3]).

ἵπταται· πέτεται [4]).

ἰσάζῃ· ἴσα ᾖ [5]).

ἰσαία· ἡ μερίς [6]).

ἴσα(ι ψῆφοι) λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παρ' ὀ(λίγον)· ἔστι δὲ σχῆμα λόγου [7]).

ἴσαι ψῆφοι· (κατὰ) τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων [8]).

ἴσαι ψῆφοι· ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων· ἀπολύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἐπὶ τῶν δικαζομένων κἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος [9]).

ἴσσα· ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἐστὶ καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι [10]).

ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ.

ἴσθμιον· τὸ τοῦ Φρέατος περιστόμιον [11]).

ἰσθμιάζει· καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος [12]).

Theophrasto plura descripsit Aelianus in Hist. Anim. III. 17. Cf. praeterea Aristotel. Hist. Anim. VI. 18 et 22. Schol. Theocr. II. 48. HSt. IV. 644 C. Codex ἵππος τῶν πολλῶν.

[1]) Codex ἱππότροχος. Correxi ex Hes. Cf. Phot. v. τρυσίππιον. Zenob. 341.

[2]) Codex ἱππούμενος. Refer ad Arist. Eq. 924.

[3]) Plat. Politic. 261 D. Hesych.

[4]) Hesych. Thom. M. p. 473. Phryn. Lob. 325.

[5]) Codex ἰσάζει. Respicitur Plat. Legg. VI. 773 A.

[6]) Cf. Callim. H. in Iov. vs. 63. Vide Interpr. Hes.

[7]) Quae videbantur deesse, supplevi e glossis seqq.

[8]) Supplevi κατά.

[9]) Codex ἀναλύονται et καὶ ἴσαι. Cf. Harpocr., App. Provv. 330, Hesych. in v. et v. κἂν ἴσαι, ducta ex Arist. Ran. 685. HSt. IV. 682 A. Prolegg. p. 111.

[10]) Antiatt. Bekk. p. 100. 26 laudât Platonem in Laio. Vide Schwenckium in Mus. Rhenan. X. 150. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

[11]) Cf. Hesych. Moer. p. 193.

[12]) Alia Hesych.

ἰσθμός· θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν [1]).

ἴσκειν· λέγειν· παλαιὸν τὸ λεξείδιον [2]).

ἴσμεν· οἴδαμεν.

ἰσοβόλων· ἰσοσασίων [3]).

ἰσοκλεής· ἰσόδοξος [4]).

ἰσόκτητον· ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν [5]).

ἰσοπαλῆ· ἴσα ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος [6]).

ἰσόρροπον· ἰσοβαρές, ἰσοσάσιον [7]).

ἰσοσθενής· ἰσοδύναμος [8]).

ἰσοσάσιον· ἰσόσαθμον [9]).

ἰσοτελεῖς· ἴσα τελοῦντες, ἴσα τοῖς ἀσοῖς ὅ ἐσι τοῖς πολίταις τέλη διδόντες [10]).

ἰσοτελής· ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δ' οὐ φέρων [11]).

ἰσουργός· ἴσα ἐργαζόμενος [12]).

ἰσοφυᾶ· ἴσα [13]).

Ἰσίαια· δῆμος Αἰγηΐδος [14]).

ἴση· ἴσανε προσακτικῶς [15]).

---

[1]) Glossa manifesto corrupta, cf. notam Porsoni. Recte Etym. M., recte quoque Suidas. Lex. Bachm. c. Photio convenit. Vide si tanti est Hesych. et Ammon. p. 76. Itidem Lex. rhet. Bekk. p. 265. 27. Phot. v. *πορθμός*. Ceterum in Codice manus recens sed typographia antiquior pro *ἰσθμός* scripsit *πορθμός*, pro *πορθμὸς γὰρ* scripsit *ἰσθμός*.

[2]) Non videtur glossa homerica.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Hesych.: *ἰσόκτιτον*, quod praestat.

[6]) Hinc supple Hesych.

[7]) Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 267. 1. Harpocr. Moer. Thom. M. p. 474. Vide Valck. Animm. ad Amm. p. 112. Ruhnk. Tim. 151.

[11]) Cf. glossam super. Hesych. Moer.

[12]) Cf. Hesych.

[13]) Hesych.

[14]) Codex Ἰσεα: corr. Dind. ad HSt. IV. 691 C.

[15]) Codex *ἰσάναι*. Est fortasse glossa homerica referenda ad Iliad. Φ. 313, sed vide Piers. Moer. 208.

ἰσιατόρια· δειπνητόρια [1]).
ἰσιατόρια· τὰ ἐν οἷς εἰσιῶντο χωρία, ἃ νῦν καλεῖται ἀγνευτήρια [2]).
ἰσιοφόρος· ἁρμενοφόρος [3]).
ἰσορῆσαι· θεάσασθαι.
ἰσὸς καὶ κεραία· ὁ μὲν ἰσὸς τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον· κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥσε γενέσθαι γράμμα τὸ Ταῦ· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσαν [4]).
ἰσχιάζειν· τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε ἑαυτὸν μεταφέρειν [5]).
ἰσχνομυθίας· λεπτολογίας [6]).
ἰσοευρὴς αὐλός· ἴσον εὖρος κεκτημένος· ὥσπερ τεῖχος εὐτειχὴς καὶ σθένος ἰσοσθενής, οὕτως εὖρος ἰσοευρής [7]).
ἰσοπαχής· ἴσον πάχος κεκτημένος.
ἰσομήκης· ὁμοίως· τὰ γὰρ παρὰ τὸ μῆκος σύνθετα βαρύνεται· εὐμήκης, ὀλιγομήκης, ἰσομήκης.
ἰσχνομυθοῦντες· ἀκριβολογοῦντες [8]).
ἰσχνός· σχιζίας· ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί· οὕτως Ἀριστοφάνης [9]).
ἰσχυρικοί· ἰσχυροί.
ἰσχυρικός· ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός· οὕτως Ἀλεξις [10]).
ἰσωνία· ἰσοτιμία [11]).

---

[1]) Hesych. Cf. Herodt. IV. 35.
[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 267. 8. Cf. gl. super.
[3]) Hesych.
[4]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 267 5.
[5]) Codex ἑκατέρως. Hesych. ἰσχαλειν pro quo M. Schmidtius Laconicum ἰσχιάδδειν mavult.
[6]) Hesych.
[7]) Solus literarum ordo iam monstrare poterit hanc glossam cum duabus proximis aliunde huc adscriptam esse. Quaestio est de accentibus horum compositorum, nihil aliud. Quid sub αὐλός lateat, nescio.
[8]) Hesych.
[9]) Codex σχοιζος: correxi ope Photii v. σχιζίας, quam e Cratino affert, et Diogeniani apud Schol. Clem. apud Bast. Greg. Cor. p. 241. Aristophanis locus est in Pluto 561.
[10]) Cod. ἰσχυρίσκος: corr. Meinekius ex Antiatt. Bekk. p. 100. 12 ubi laudatur Alexis Προσκεδαννυμένῳ.
[11]) Arist. Pac. 1220.

Ἰταλιάζειν· ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν [1]).

Ἰταλιώτης· ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἢ διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος [2]).

Ἰταλιώτης· Πυθαγόρειος· ἐκεῖ γὰρ διέτριβον [3]).

ἰταμός· ἀναιδής, σκληρός, ὠμός· παρὰ τὸ ἴεσθαι ὅ ἐσιν ὁρμᾶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς [4]).

ἰτέον· πορευτέον [5]).

ἰτέας· τὰς ἀσπίδας [6]).

ἴτης· ὁ ἰταμός· οὕτως Ἀριστοφάνης· θρασὺς εὔγλωττος τολμηρὸς ἴτης [7]).

ἴτηλον· τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον· οὕτως Αἰσχύλος [8]).

ἴτρια· καπυρώδη πλάσματα [9]).

ἴτυξ· ὄρνεον [10]).

ἰυγαί· γυναικῶν οἰμωγαί, ὀλοφύρσεις [11]).

ἴυγγες· λεπτοὶ πόροι καὶ αἱ τέρψεις.

Ἴυγξ· Ἠχοῦς ἢ Πειθοῦς θυγάτηρ ἱερὰ Νίκης καὶ Ἀφροδίτης· καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ Ἰοῖ ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας· καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον· ἔσι δὲ καὶ ὄργανόν τι ἴυγξ καλούμενον ὅπερ εἰώθασιν αἱ Φαρμακίδες στρέφειν ὡς κατακαλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους· ἐσὶ δὲ καὶ ὄρνεόν τι ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν, ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις [12]).

---

[1]) Hesych. add. δεδεμένον. Quid lateat nescio.

[2]) Codex Ἰταλιώδης et ἢ om. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 22.

[3]) Plenius Hesych.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 267. 10. Cf. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Aelius Dionysius apud Eustath. p. 911. 63 ex Aristophane affert.

[7]) Arist. Nub. 445. Cf. Hesych.

[8]) Hesych. add. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.

[9]) Arist. Acharn. 1092, alibi. Cf. HSt. IV. 722 et M. Schmidtium ad Hesych.

[10]) Dindorfius confert ἴδυξ apud Choerobosc. in Bekk. Anecd. 1383 sed malim ἴυγξ.

[11]) Cod. ἰυγγαί. Recte scriptum in Lex. rhet. Bekk. p. 267. 12.

[12]) Codex ἐπί τοι. Porsonus ἐπὶ Ἰοῖ. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 265. 21 et Hesych. Schol. Theocr. II. 17 laudat Callimachum et Pindar. Pyth. IV. 380, cf. Schol. Pind. Nem. IV. 56. Corruptum est ἱερὰ Νίκης καὶ pro quo Suid. ἱερονίκης καί,

ἴυγξ· τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα [1]).
Ἰφικρατίδες· αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος [2]).
ἴφυον· λάχανόν τι ἄγριον [3]).
ἰχθυόκεντρον· τὴν τρίαιναν· χρῶνται γὰρ αὐτῇ ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων [4]).
ἰχθυουλκὸς καὶ ἰχθυοβολεύς· ὁ ἁλιεύς [5]).
ἰχθυοπτὶς ἐσχάρα· [αὕτη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων] [6]).
ἰχνευταί· οἱ ἰχνεύμονες [7]).
ἰχνηλατῆσαι· κατ' ἴχνος ἀναζητῆσαι [8]).
ἴχνος· ὁδόν, πορείαν, βῆμα.
Ἴωνες· Ἀσιῶται· καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι [9]).
Ἰωνιά· ὁ λειμὼν τῶν ἴων [10]).
Ἰωνιά· πόρνης ὄνομα [11]).
Ἰωνίδαι· δῆμος Αἰγηΐδος Φυλῆς [12]).
ἰωρός· θυρωρός, Φύλαξ [13]).
ἰωνόκυσος· κατεαγώς· οὕτως Κρατῖνος [14]).

Τέλος τοῦ Ι στοιχείου.

---

qui praeterea κατακηλούμεναι habet, quod praefero. Vide Phot. v. μίνθα. Fuse HSt. IV. 725.

[1]) Plura in Lex. Bachm.

[2]) Hesych., ubi vide M. Schmidtium. Polluc. VII. 89.

[3]) Arist. Thesm. 910 ubi Schol. Plura Hesych. Cf. Aristoph. in Lex. rhet. Bekk. p. 370. 20.

[4]) E Pausania apud Eustath. p. 811. 41, qui scribit ἰχθύκεντρον, cf. Poll. X. 133. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Codex ἰχθυοπτός. Hesych. ἰχθυοπέτης. Vera lectio apud Poll. VI. 88. X. 95. Explicatio excidit, nam quae sequuntur huc tracta e glossa ἰχθυόκεντρον.

[7]) Hes. Phryn. Bekk. p. 43. 25. Usurpavit Herodt. II. 67.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Hesych. et Eustath. p. 954. 44.

[10]) Arist. Pac. 775. Hesych.

[11]) Hesych.

[12]) Hesych.

[13]) Est pervetus vocabulum Atticum, cf. Hesych., sed imprimis App. Provv. 339.

[14]) Cf. Hesych. v. ἰωνικόν. Si vocabulum mendo vacat, contulerim Κυτολάκων· vide hoc infra apud Photium.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς Κ.

Κάβαξ· πανοῦργος [1]).

κάβαισος· ἄπληστος· κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν· καὶ τὸν μέθυσον. ἡμεῖς πίθον [2]).

Κάβειροι· δαίμονες ἐκ Λήμνου διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ ἤτοι Ἥφαιστοι ἢ Τιτᾶνες [3]).

καύης· ὄρνεόν τι [4]).

καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ [5]).

καδίσκος· οὗ αἱ ψῆφοι τῶν δικασῶν βάλλονται [6]).

Καδμεία νίκη· παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικώντων· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕσερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν· τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν· ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα, θητεύσας Ἄρει ὀκτὼ ἔτη [7]).

καθαγίζεται· ἀφιεροῦται [8]).

καθαίρωμεν· ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν. Πολιτείας γ' [9]).

---

[1]) Voluit καύαξ. Cf. HSt. IV. 1377 A.

[2]) Excidit quod Etymologus servavit, grammaticum vocabulum invenisse apud Cratinum Μαλθακοῖς. Eadem apud Hesych. et Polluc. VI. 43.

[3]) Aliter Hesych.

[4]) Codex κάβησις. Cf. v. κάβαξ.

[5]) Sic Codex sed praestat forma καχάζει: librarii scribunt καικχάζειν vel καγχάζειν vel καχλάζειν· hoc vide in Lex. rhet. Bekk. p. 271. 6. Formam καχάζειν tuetur Arist. Eccl. 849. Cf. HSt. IV. 750 B.

[6]) Aliis verbis Harp. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 275. 28. Ammon. p. 79. Thom. M. p. 479.

[7]) Proverbium quod interpretantur etiam Hesych. et Zenob. 445. Cf. Leutschium ad Greg. Cypr. 145. Usurpavit Plato Legg. I. 641 C, alii. In Αὐτὸς ὁ τὰ π. Θηβ. συντάξας excidit nomen proprium: Kusterus Λυσίμαχος. Rectius fortasse Ἁρμένδας vel Ἀρμενίδας, cf. Bernhard. ad Suid. M. Schmidt. Didym. p. 24: ὡς δὲ Λύκος.

[8]) Codex καθαγιάζεται: corr. HSt. IV. 754 D.

[9]) Plat. Rep. III. 399 E.

καθαίρων· σάμνος ἐν ᾧ ὁ καταδικάζων τὰς δύο ψήφους ἔπεμπε [1]).
καθαγίσω· καθιερώσω, συντελέσω [2]).
καθαρῶς· ἀκριβῶς [3]).
καθάρσιον· χοιρίδιον ἦν ὀπτὸν ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περισίαρχοι· περισίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περισείχειν [4]).
καθαιρήσονται· καταλήψονται.
καθαιρήσετε· οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους [5]).
καθέδρα· ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδῃ [6]).
καθέδρα· τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τῷ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ καθέδρα, ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν [7]).
καθεῖναι· ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολῦσαι [8]).
καθέντες· καταγαγόντες.
κάθες· χάλασον.
καθεσηκώς· καθεσαμένος.
κάθετον· ἔσι μὲν γραμμή τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις· σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινὰ καθιεμένον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι [9]).
καθηγεῖσθαι· τὸ ὑφηγεῖσθαι· οὕτως Φερεκράτης.
καθῆκαν· κατέβαλον [10]).
καθηκόντως· δεόντως, πρεπόντως [11]).
καθιγμένος· κατελθών, φθάσας [12]).
καθαγίσαι· νεκροῖς θῦσαι [13]).

---

[1]) De hac glossa minime satisfacit M. Schmidtius ad Hesych. in voce. Mihi quidem conclamata videtur.
[2]) Codex *καθάπτω*: Cobet. *καθαγιῶ*. Malo quod Hes. quoque habet *καθαγίσω*, ut referam ad Arist. Lysistr. 238.
[3]) Hesych.
[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 269. 16. Cf. Harpocr.
[5]) Thuc. III. 13. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 35.
[6]) Thuc. II. 18.
[7]) Codex satis ridicule *τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ*· correxi ex Lex. rhet. Bekk. p. 268. 19: *τριακοστῇ* (Λ pro A). Convenit Inscriptio Cea de qua dixi in Mnem. XI. 82. Hes. eandem rem verbo attigit.
[8]) Hesych. Poll. I. 103.
[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 270. 8. Cf. Harpocr.
[10]) Hesych.
[11]) Hesych.
[12]) Codex *καθηγμένος· καθελών*. Hesych. emendate.
[13]) Codex *καθιγνῦσαι*. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 22.

καθιεροῖ· θεῷ ἀνατίθησιν [1]).
καθικνεῖται· ἅπτεται.
καθίμησεν· κατήντλησεν [2]).
καθιμῶσι· χαλῶσι· καὶ καθιμῆσαι· χαλάσαι σχοινίον ἤ τι τοιοῦτον [3]).
καθ' οἶμον· καθ' ὁδόν [4]).
καθοσίωσις· δικαίωσις.
καθυπέρτερον· μεῖζον [5]).
καθυφῆκεν· ἐνδέδωκεν, ὑποκατέβη [6]).
καθωσιωμένος· ἀνακείμενος, ἐγγεγραμμένος.
καὶ ἀπόδος· καὶ κατάσησον καὶ σπεῖρον [7]).
καὶ δή· ὡς δή.
Καικίας· ἄνεμος, ἀπὸ Καΐκου τοῦ ἐν Μυσίᾳ ποταμοῦ [8]).
καὶ μάλα· καὶ πάνυ μὲν οὖν [9]).
καινοτομεῖν· καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως [10]).
καῖρος· σειρά τις ἐν ἱστῷ δι' ἧς οἱ σήμονες διείρονται [11]).
καιρός· καίριος τόπος καὶ συνήθως [12]).
καὶ τέως· καὶ πρότερον.
καὶ τὸ ἤδη· ἀντὶ τοῦ ἤδειν· καὶ τὸ ἐπεπόνθη· ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν [13]).
καὶ τὸ τοῦ λύκου· Φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα ἢ καὶ κύνα τῶν ποιμενικῶν πρόβατον ἐσθίοντα εἰπεῖν· ἐγὼ τοῦτ' εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίνετο [14]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Coniunge cum gl. seq.
[3]) Vide supra v. *ἱμᾶν*.
[4]) Codex *κάθοιμον· κάθοδον*, olim iam correctum in Suida.
[5]) Hesych. habet *καθυπερτέρους*.
[6]) Codex *ἐκδεδωκεν*, *ὑπεκατέβη*, quod correxi, cf. Hesych.
[7]) Alii videant: non intelligo.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Cf. Hesych.
[10]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.
[11]) Eadem Eustath. p. 1571. 58 sed non addidit ubi invenerit: agnoscere mihi videor Pausaniam.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Adnotatio Boethi, cf. supra v. *ἤδη*. De corruptelis in Codice, cf. Cobet. Mnem. VIII. 22. Vide Plat. Phaed. 63 fin. Symp. 198 C. In *καὶ τὸ ἤδη* latet *κἀγὼ ἤδη* ex Euthyd. 302 A.
[14]) Ad Plat. Phaedr. 272 C. Cf. Schol.

καὶ μήν· ἀλλὰ μήν.
καὶ δή· ἤδη [1]).
καινοτομεῖ· καινουργεῖ [2]).
καινόφιλον· λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεί.
καίριον· εὔκαιρον [3]).
καιριώτατα· ἐπικινδυνότατα, θανάσιμα [4]).
καιροφυλακῆσαι· καιρὸν ἐπιτηρῆσαι [5]).
καιροφυλάκιον [6]).
καὶ χερσί· καὶ ἔργοις [7]).
κακὰ κακῶν· Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς [8]).
κακεργέτησι· κακοεργοῖς.
κακὴ μὲν ὄψις· κόμμα· παροιμία· Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι Φρένες. Μένανδρος Σικυωνίῳ [9]).
κακιζόμενοι· ταπεινούμενοι [10]).
κακκάβην δεῖ λέγειν οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν [11]).
κακκάβη· ὃν ἡμεῖς κάκκαβον· ἔσι δὲ λοπαδῶδες, ἔχον ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας [12]).
κακκάζειν· μίμησις τικτουσῶν ὀρνίθων φωνῆς [13]).
κάκαλον· τεῖχος [14]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Coniunge c. gl. καινοτομεῖν.
[3]) Plura apud Eustath. p. 701. 6 κατὰ τοὺς παλαιούς.
[4]) Cf. gl. sup. et laud. Eustath. locum.
[5]) Demosth. usurpavit p. 678. 17. Cf. Hes. et Lob. Phryn. p. 574.
[6]) Interpretatio excidit. In Codice sesquilineae spatium.
[7]) Proverbium ductum ut videtur ex Eur. Hec. 837, cf. interpr. ad App. Prov. 238.
[8]) Codex Πλύνει. Cf. App. Prov. 239. Bergkius in fine senarii supplet κακῶς.
[9]) Cf. Interpr. ad Diogen. 489.
[10]) Thucyd. I. 105. Cf. Hesych.
[11]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. nobile fragmentum apud Eustath. p. 1390. 51. Athen. VIII. 338 A. Pollux X. 106 et Hes. E Dionysio Phrynichus p. 427 Lob. E Phrynicho Moeris. Antiatt. Bekk. p. 104: κακκάβη· Ἕρμιππος Δημόταις. Vid. Prolegg. p. 53.
[12]) Videtur observatio Dionysii ex altera operis recensione.
[13]) Cf. Hes. et Zenodot. apud Valck. Animm. Ammon. p. 231.
[14]) Hesych. pluralem affert ex Aeschyli Niobe.

κάκη· δειλία καὶ κακία· ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας περιποιεῖσθαι τὸ ζῆν, ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα, διαβέβληκεν Νόμων η' [1]).

κάκη· ἡ δειλία· παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν [2]).

κάκη· βαρέως ἡ κακία· ἐν Νόμοις Πλάτων· μετὰ κάκης μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας [3]).

κακοδαίμων· ὁ θεῷ ἀπεχθής· καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ [4]).

κακοήθης· κακότροπος.

κακοέπεια· βλασφημία [5]).

κακοπαθεῖν· ϛραγγεύεσθαι [6]).

κακοέπειαν· κακοφημίαν, βλασφημίαν [7]).

κακοτεχνιῶν· δίκης ὄνομα· εἰςήεσαν δὲ ταύτην οἱ ἑλόντες μάρτυρας ψευδομαρτυριῶν κατὰ τῶν παρασχομένων αὐτούς [8]).

κακόχαρτον· κακοῖς χαίροντα [9]).

κακώσεως· δίκης ὄνομά ἐςιν κατὰ τριῶν ταττόμενον· ἢ γὰρ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ταῖς γυναιξίν· ἢ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐπεξιοῦσιν· ὧν ἡ μὲν ἐλέγετο κακώσεως, ἡ δὲ παίδων κακώσεως [10]).

---

[1]) Imo respicitur Legg. XII. 944 C, vide mox.

[2]) Hanc observationem Photius non habet e lexico platonico, nam simillima sunt quae tradit Eustath. p. 950. 53, qui non usurpavit Boethum. Hes. affert ex Eur. Med. 1038. Agnosco Aelium Dionysium.

[3]) Hic igitur habemus duplicem glossam Platonicam, h. e. excerptam ex utroque Boethi libro. Apud Platonem nunc legitur μετὰ τάχους· Porsonus in Miscell. p. 266 reposuit ex nostro loco μετὰ κάκης. Cf. Prolegg. p. 55.

[4]) Eadem Lex. rhet. Bekk. p. 268. 1. — Photius, Hesychius, Grammaticus Bekk., addo Bachmanni, omnes ἐπαχθής, pro ἀπεχθής, ut omnes indidem hausisse appareat.

[5]) Codex κακοεπία.

[6]) Codex ϛρατεύεσθαι et scalpello factum ϛραγεύεσθαι. Mira adnotatio.

[7]) Codex κακοττείαν, quod correxit Cobet. Mnem. IX. 420.

[8]) Codex οἱ λέγοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρεῖν: correxit Dobr. cf. Harp. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 268. 24. Prorsus eaedem corruptelae apud Schol. Plat. Legg. XI. 936 D.

[9]) Hesych.

[10]) Glossa lacera quam supple ex Lex. rhet. Bekk. p. 269. 1. cf. Harp. Scripsi ἐπεξιοῦσιν pro ἐξιοῦσιν.

καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ λέγεις [1]).
κάλλαια· τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια [2]).
καλλαβίδες· τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν [3]).
καλαμίνθα· ὕλη ὁμοία ἡδυόσμῳ [4]).
καλαμᾶσθαι· τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν [5]).
καλάσιρις· χιτὼν πλατύσημος, πολεμικός· οὕτως Αἰγύπτιοι [6]).
Κάλλιον· δικαστήριον Ἀθήνησιν ἀπὸ Καλλίου τοῦ πεποιηκότος ἐπώνυμον [7]).
καλιά· νοσσιὰ ἢ οἶκος ξύλινος κυρίως· κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα [8]).
καλινδούμενοι· κυλιόμενοι [9]).
καλήβορον· ἀπεσκολυμμένον [10]).

---

[1]) Respicitur Plat. Euthyd. 293 D, ubi Scholiastes laudat Aristophanem Γεωργοῖς. Hesych. interpr. λαλεῖς. Cum Scholiasta legerim ἀγγέλλεις.

[2]) Arist. Eq. 497. Non videtur observatio Aelii Dionysii, nam paululum differunt quae affert Eustath. p. 1278. 50. Cf. praeterea Hesych. Moer. Thom. M. p. 492. Ammon.

[3]) Athenaeus testatur hoc verbo usum fuisse Eupolidem, cf. XIV. 629 F. Cf. HSt. IV. 858 C. Addo Heringae Observationes Crit. p. 223.

[4]) Arist. Eccl. 648. Hesych.

[5]) Eadem Eustath. p. 1181. 51 invenit in rhetorico lexico.

[6]) Codex καλασειρις et speciosa corruptela πλατὺς, δῆμος, neque tamen huc pertinet Aegyptiorum gens de qua haud semel Herodotus. Photium correxi ex Hesychio qui fere eadem: χιτὼν πλατύσημος ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών, κτἑ· sed Musurus scripsit ἡνιοχικός, Codex ἠνοχικόν: de hac emendatione mihi non liquet. Apud Photium fieri potest ut sub πολεμικός aliud quid subsit. Aristophanes vocabulo usus est in Thesmoph. secundis: Cratinus Δηλιάσιν: hinc venit in lexicon comicum: grammatici interpretati sunt ex Herodt. II. 81. Cf. Schol. Arist. Av. 1294, unde hausit Suidas.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 269. 33 ubi plura. Omnino cf. HSt. IV. 884 B. Cod. Κάλλειον et Καλλείου. Dobr. laudat Poll. VIII. 121.

[8]) Cf. Hesych. in v. et v. καλιήν. Dederim Hesiodo, nempe Op. 299.

[9]) Hesych. Fortasse respicitur Isocr. Soph. 295 B.

[10]) Hesych. κάβηλος et κάληβος, sed haec omnia errore nata sunt e βάκηλος, ut viri docti olim iam monuerunt. Vide quam

καλλιέρημα· θυσία εὐπρόσδεκτος [1]).

καλλίδιον· μικρὸν οἴκημα [2]).

καλλιός· ξύλινον δεσμωτήριον [3]).

Καλλιγένειαν· Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν [4]).

Καλλικύριοι· οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι πολλοί τινες τὸ πλῆθος· δοῦλοι δ' ἦσαν οὗτοι τῶν Φυγάδων, ὡς Τιμαῖος ἐν ς'· ὅθεν τοὺς ὑπερβολῇ πολλοὺς Καλλικυρίους ἔλεγον· ὠνομάσθησαν δ' ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν παντοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακοσίων πολιτείᾳ, ὅμοιοι τοῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωσι καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς Πενέσαις καὶ παρὰ Κρησὶ Κλαρώταις [5]).

Καλλιρρόην· κρήνην [6]).

καλλιώνυμος· τὸ θαλάσσιον, αἰδοῖον [7]).

καλλύνειν· κοσμεῖν λέγουσι δὲ καὶ σαροῦν [8]).

καλλυντήρια καὶ πλυντήρια· ἑορτῶν ὀνόματα· γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια, δευτέρᾳ δὲ Φθίνοντος τὰ πλυντήρια· τὰ μὲν πλυντήριά Φησι διὰ (τὸ μετὰ) τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι (τὰς ἱερὰς) ἐσθῆτας· εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γε-

---

veteres istiusmodi corruptelae sint, repetendae scilicet ab ipso Diogeniano, quem Aelium Dionysium usurpasse novimus. Hesychius indignus est qui onus horum criminum solus sustineat.

[1]) Hesych.

[2]) Hesych. Pollux X. 161 affert ex Eupolide.

[3]) Hesych. Pollux X. 161 affert e Cratino.

[4]) Hesych. Respicitur Arist. Thesm. 299.

[5]) Infra Κιλλικύριοι, quae sincera forma mihi videtur; Suidas et Zenobius 554 itidem vitiosum Καλλικύριοι repraesentant, sed sequuntur Photium. Quod Eustathius p. 295. 29 refert se invenisse in lexico rhetorico, ipsa verborum trajectio, de qua Ruhnkenius egit ad Tim. p. 214, indicio est, eum exscribere excerptum e maiore quodam opere, cf. Prolegg. p. 81. Vide porro Phot. v. κλαρῶται et πενέσαι· luce clarius apparebit omnia haec excerpta esse ex iisdem lexicis quibus Eustathius usus est.

[6]) (Plat.) Axioch. init.

[7]) Plenius Hesych.

[8]) Adnotatio Pausaniae, cf. Eustath. p. 1278. 50.

νομένη ἱέρεια τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ (καλλύνειν) κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν [1]).

καλλωπίζεσθαι· οἷον καλοκαγαθίαν ἐνδείκνυσθαι ἢ σεμνύνεσθαι· οὕτως Πλάτων [2]).

καλοκαγαθία· ἀγαθότης [3]).

κάλος· σχοινίον [4]).

καλὸς κἀγαθός· λέγεται κατὰ συναλιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός [5]).

καλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ καλέσομεν [6]).

καλυμμάτια· ἅ τινες φατνώματα. οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).

κάλλυντρα· κόσμητρα [8]).

κάλυξ· ἄνθος ῥόδου μεμυκός [9]).

καλῴδιον· σχοινίον [10]).

καλχαίνει· ἐκ βυθοῦ ταράσσει [11]).

καλῶς· τιθέασι κατὰ τὸν ἐπιδέξιον· διωτῶν καλως ταυτη μετὰ παιγνίας· ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν τιθέασι· καὶ ὅτε καλούμενοι ἐπὶ δεῖπνον ἀρνοῖντο [12]).

καμάριον· κοιτὼν καμάραν ἔχων [13]).

---

[1]) Supplevi locum ex Lex. rhet. Bekk. p. 270. 1. De festis Graecorum egit Aelius Dionysius.

[2]) Rep. III. 405 B, alibi.

[3]) Hesych.

[4]) Junge c. gl. *καλῴδιον*, infra, cf. Hesych.

[5]) Similiter Helladius in Chrestomathia, opinor e Phrynicho; Phrynichus ex Aelio Dionysio. Cf. Prolegg. p. 185. Cod. *συναλειφήν*.

[6]) Cf. Moer. Cobet. Mnem. IV. 248 refert ad Arist. Av. 203.

[7]) Codex *καλύμματα*, correctum ex Polluc. X. 173 qui laudat Aristophanem Βαβυλωνίοις.

[8]) Codex *κάλυντρα*: corr. Cobet. Fortasse glossa sacra est e Levitic. 23. 40, sed illuc non retuli quia res non satis certa videbatur, cf. Hesych.

[9]) Plura Hes. Codex *ῥοδομεμυκός* et *ο* in *ου* versum ab eodem.

[10]) Cf. Hesych. v. *κάλος*.

[11]) Codex *ταράσσεται* et sic quoque Hes. in voce, corrigendum e corrupta glossa *καχλαίνει* apud eundem.

[12]) Sic Codex corrupte sed non sum emendando; alii videant coll. Hermanno et Dobr. Cum ultimis cf. Arist. Ran. 508. Phryn. Bekk. p. 49. 20. Cobet. Mnem. V. 84.

[13]) Vitiose Hesych. *καμαρία*.

καμάριον· δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα [1]).

κάμπτεις· ἀντὶ τοῦ θραύεις.

κάμαξ· χάραξ, ὀρθὸν ξύλον [2]).

καμπυλιάζειν· κάμπτειν καὶ στρέφειν.

κάμπιος δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες [3]).

κάναστρον· τρυβλίον [4]).

κάνδυς· ἔφαμμα χειριδωτόν, τοῖς ναυτικοῖς στεγάστροις ἐοικός [5]).

κάνδυς· χιτὼν Περσικός [6]).

κανδύτανες· ἱματιοφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον [7]).

κάνδυλος· σκευασία ὀψοποιική, μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

κανηφόροι· παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν [9]).

---

[1]) Vide gl. super. Photius in Bibl. p. 454. 33 miratur ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεὺς (Agatharchides) ἀττικιστὴς καίτοι ὢν τῇ τῆς καμάρας λέξει. Ridiculum est videre veterem interpretem qui ita vertit: *hinc digressione facta auctor monet se quamvis Attice loquatur Camarae tamen (urbis in Creta) dialecto familiariter uti.*

[2]) Cf. Hesych. in v.

[3]) Conveniunt Hesych., Schol. Arist. Pac. 904. et Zenob. 347. Photius videtur accepisse a Pausania, qui docuit quid esset ἀκάμπιος δρόμος, quem locum vide apud Eustath. p. 1328. 20. Illud ipsum ἀκάμπιος δρόμος explicatur itidem secundum Pausaniam in Lex. rhet. Bekk. p. 363. 21. Hes. habet ἄκαμπιόδρομοι. M. Schmidtius: ἄκαμπτοι δρόμοι.

[4]) Idem invenit Eustath. p. 1402. 29 in lexico rhetorico. Cf. Hesych. et Poll. X. 86.

[5]) Cf. Poll. VII. 58. De forma: Spanhem. de Usu Num. I. p. 454 sq. Plura HSt. IV. 931 B.

[6]) Hesych. Cf. glossam super.

[7]) Cf. Poll. VII. 79 et Hes. qui κανδυτάναι habet. Poll. X. 137: κανδύταλις· Photius ceteris est plenior.

[8]) Codex κάνδυτος. Cf. Poll. VI. 69 et Hes. de quo emendando Porsonus egit ad hunc Photii locum, adde M. Schmidtium.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 270. 32. Cf. Harp.

κάνθαρος· ποτηρίου εἶδος [1]).
καινθάρου μελάντερος· παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῷ [2]).
καινθήλιοι· τοὺς βραδεῖς καὶ νωθεῖς οὕτως λέγουσιν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὄνων.
καινθήλιοι· ὄνοι· καὶ τὰ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ σκηνώματα τῶν στρατηγῶν [3]).
καινθήλιος· βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφυής [4]).
κάνθων· ὄνος [5]).
κάνναβις· φυτὸν λίνῳ παραπλήσιον, ἐξ οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται, ἧς τὸ σπέρμα θυμιώμενον ἱδρῶν ποιεῖ πάντας [6]).
κάνιτρον· λυχνίσκιον, κανίσκιον [7]).
κάνναι· πλεκτά τινα ἐκ καλάμων [8]).
κατιτήρια· καταβατήρια [9]).
κανοῦν· κανίσκιον [10]).
κάπανοι· ἀλφίτων εἶδος [11]).
κάπηλος· μεταβολεύς, πραγματευτής [12]).
καπηλείας· ἐμπορίας [13]).
καπηλεύειν· μεταπωλεῖν [14]).

---

[1]) Hesych. Plura apud Athen. XI. 473.
[2]) Cf. App. Provv. 241 ibiq. Intt.
[3]) Haud multum discrepat Hesych.
[4]) Convenit Schol. Plat. Symp. 221 E; itaque Boetho dabo.
[5]) Coniunge c. gl. sup. vide Schol. Plat. ll.
[6]) Codex *κάναβις*. Similia habet Hesych., sed Antiatt. Bekk. p. 105. 27 haec tantum: *Κάνναβις· Σοφοκλῆς Θαμύρᾳ. Ἡρόδοτος τετάρτῳ*, nempe c. 74.
[7]) Hesych. Cf. HSt. IV. 935 C et M. Schmidt.
[8]) Arist. Vesp. 394. Cf. Hesych.
[9]) Codex *καντήρια*, certatim a viris doctis correctum. Hesych. *καπητήρια*.
[10]) Hesych. Cf. Schol. Aeschin. p. 259, Eustath. p. 869. 51: apparebit veteres dixisse *κανοῦν* et *κανίσκιον*; recentiores ut in aliis sic hic quoque amabant diminutivam formam.
[11]) Vox aliunde ignota praeterquam quod infra *κάπνοι*.
[12]) Confer glossas *μεταβόλοι* et *παλιγκάπηλος* et videbis omnes eodem pertinere, nempe ad (Dem.) Orat. I. in Aristog. § 46: *κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολεύς*. Quoque minus dubites, confer Schol. Bavar. ad l. l.
[13]) Plat. Legg. VIII. 849 C.
[14]) Hesych. plura.

κἄπειτα· καὶ ἔπειτα [1]).
καπνίας οἶνος· κεκαπνισμένος [2]).
Καπνίας· Ἐκφαντίδης διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν [3]).
κάπνοι· ἄλφιτα· οὕτω Φερεκράτης [4]).
καπρῶντας· ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν [5]).
καραδοκεῖ· προσδοκεῖ, κατασκοπεῖ [6]).
καρανούσθω· τελειούσθω [7]).
καρατομεῖται· ἀποκεφαλίζεται [8]).
καραντες· καταφέρεις [9]).
καρβατίνη· ἀγροικικὸν ὑπόδημα [10]).
καρβανίζει· βαρβαρίζει [11]).
κάρδακες· οἱ στρατιῶται ἐν Ἀσίᾳ· λέγονται δὲ καὶ οἱ Φύλακες κάρδακες [12]).
καρδαμάλη· μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν [13]).
καρδάμη· ἐπ' ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται [14]).
καρδιαλγίαι· λῦπαι καρδίας [15]).
καρδιουλκία· τὰς καρδίας ἕλκειν τῶν θυμάτων [16]).

---

[1]) Nihili hoc est, cf. infra v. *κατά*. Fortasse observatio Aelii Dionysii misere mutilata, cf. Eustath. p. 1158. 39.
[2]) Plura Hesych. Locos poetarum servavit Athenaeus IV. 131 F et VI. 269 D.
[3]) Hesych. Refer ad Arist. Vesp. 151.
[4]) Vide supra v. *κάπανοι*.
[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1183. 20. Mirum est laudari formam *καπρῶντας*, nam de mulieribus dicitur, ut Arist. Plut. 1024.
[6]) Hesych.
[7]) Hesych.
[8]) Hesych. *καρατομῆσαι*.
[9]) Corrupta glossa; infra emendate *κάταντες*.
[10]) Hesych. Polluc. VII. 88.
[11]) Hesych. in v. et v. *ἐκαρβάνιζεν*. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 368. 29.
[12]) Cf. Hes. Photius habet e Pausania, cf. Eust. p. 368. 29.
[13]) Breviter Hesych. Eustath. p. 1414. 28 sua habet ex Athen. III. 114. F.
[14]) Vox aliunde ignota.
[15]) Hesych.
[16]) Hesych.

καρδιώττειν· τὴν καρδίαν ἀλγεῖν. Σικελιῶται. ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ς′ περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶν τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν· καὶ εὐκάρδια (οἱ) πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσιν [1]).

καρδοπεῖον· καρδόπου πῶμα ᾧ καὶ παυσικάπῃ χρῶνται [2]).

Καρδοπίων τὴν μητέρα· μύθου ἀρχή [3]).

κάρδοπος· ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου [4]).

καρηβαρῶν· τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης οἴνου [5]).

καρηβοᾶν· ὑπ' ἦχων τὴν κεφαλὴν ἰλιγγιᾶν· ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι [6]).

Κάριος Ζεύς· ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ [7]).

καρκίνοι· ὑποδημάτων εἶδος [8]).

καρκίνος· πυράγρα [9]).

Καρκίνου ποιήματα· Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ· αἰνιγματώδη· ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέσην ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν, ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον [10]).

---

[1]) Haec multo pleniora et doctiora quam apud Hesych. Deprompta videntur ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 813. 44 et 1508. 52. Dionysius haec quoque ut plurima alia habet e Diogeniano, a quo alia quaedam mutuatus est Erotianus; itidem Schol. Thuc. II. 49. Xenophontis locus est in Anab. 4. 5. 7. Eadem fere sed breviter Poll. II. 217. Cf. Prolegg. p. 29.

[2]) Cf. Hesych. Aristophanem Ἥρωσιν laudat Polluc. X. 112, quem locum si contuleris cum Phot. v. παυσικάπη et Ael. Dion. apud Eustath. p. 1280. 36, mihi dabis nostram quoque glossam Photium Dionysio debere, Dionysium Diogeniano.

[3]) Arist. Vesp. 1178. Paulo plura e Didymo excerpta apud Schol.

[4]) Schol. Plat. Phaed. 99 B.

[5]) Similia Hesych. Photius videtur habere ex Aelio Dionysio, qui praeterea καραιβαρᾶν e Pherecrate affert, cf. Eust. p. 1461. 26. Cf. Polluc. II. 41.

[6]) Codex ὑποῆχον. Et haec observatio Aelii Dionysii est, cf. Eust. p. 1461. 26. Infra καρυβοᾶν: idem vitium apud Hesych. Displicet ἐσκοτῶσθαι· malim ut illic κεκαρῶσθαι.

[7]) Hesych. scribit Καραιός.

[8]) Cf. Hesych. Pollux VII. 90 e Pherecrate affert.

[9]) Eur. Cycl. 605. Cf. Hesych.

[10]) Codex Ἡλίου pro Ἀπόλλωνος: corr. Dobr. Cf. Cobet. Praef. Nov. Lect. Vide fragmentum Carcini apud Harp. in voce.

κάρκαρον· τὸ δεσμώτηριον· οὕτως Σώφρων [1]).

καρκαδόνα· τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν, οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομά Φασιν εἶναι [2]).

Καρικῇ μούσῃ· τῇ θρηνώδει. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνωδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν· τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ, ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι [3]).

καρπαία· εἶδος ὀρχήσεως· οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει· λέγει δὲ καὶ τὸ εἶδος ταύτης [4]).

καρποῦ δίκη· οἱ γῆς ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσιν· εἶτα ἑλόντες λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας· τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται [5]).

καρπάσινοι· κορτῖναι [6]).

καρπίζουσιν· ποτίζουσιν, εὔκαρπα ποιοῦσιν [7]).

κάρτα· λίαν ἢ μεγάλως [8]).

Καρυάτεια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος· τὰς δὲ Καρύας Ἀρκάδων οὔσας ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι [9]).

καρηβοᾶν· ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι [10]).

καρυκεύων· ἀρτύων, ἡδύνων [11]).

καρυκεία· ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν [12]).

καρύκη· ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον [13]).

κάρυννος· βόλων ὀνόματα [14]).

---

[1]) Romani: *carcer*.

[2]) E Pherecratis Cratapalis, sec. Hemst.

[3]) Plat. Legg. VII. 800 D.

[4]) Xen. Anab. 6. 1. 7. Cf. Hesych.

[5]) Cf. Harpocr.

[6]) Obscura glossa.

[7]) Eur. Bacch. 406. Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Hesych. HSt. IV. 991 D.

[10]) Codex *καρυβοᾶν*: idem vitium in Hesych.: vide supra. De hac glossa Cobet. Mnem. VIII. 23.

[11]) Hesych. Coniunge c. gl. seq.

[12]) Hesych. Moer. Coniunge c. gl. seq.

[13]) Hesych. Haec Photius debet Dionysio, Dionysius Diogeniano, cf. M. Schmidt. Didym. p. 28 quosque ibi laudat.

[14]) De vera nominis forma dubitatur, sed constat usurpasse Eubulum Κυβευταῖς. Cf. Poll. VII. 205.

καρύσια· γένος καρύων [1]).
καρχαρίας· ἰχθὺς ποιός· καὶ κήτους εἶδος θαλαττίου [2]).
καρχήσιον· τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ [3]).
καρωθείς· βαρηθεὶς τῇ κεφαλῇ [4]).
Κασθανέα· πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων ἢ ἀπὸ τῆς νύμφης [5]).
καταύριον· οἴκημα ἐφ' οὗ αἱ πόρναι [6]).
κάσις· ἀδελφός.
καῦσιν· τὴν πρώτην τῶν σαχύων ἔκφυσιν, ἣ καὶ ἀμφίκαυσις ἐλέγετο [7]).
κατάβα· ἀντὶ τοῦ κατάβηθι [8]).
κατάβαλε· οἷον ῥῖψον, ἄφες καὶ κατάθου.
καταβολή· τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον [9]).
κατά· κυρίως ἐξ, ἐπί, ἐκ, ἀπό· ἢ ἀντὶ τοῦ εἶτα [10]).
καταγευσθείς· τῇ γεύσει νικηθείς [11]).
καταγιγαρτίσαι· συνουσιάσαι [12]).
καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται [13]).
καταγλωττίσματα· περίεργα φιλήματα [14]).
καταγλωττίζειν· τὸ βλασφημεῖν· ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσι· ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου [15]).

---

[1]) Ex Eubulo apud Athen. II. 52 B.
[2]) Cf. Hesych. et Athen. VII. 306 D, qui vocabulum e Sophrone affert.
[3]) Cf. Hesych. Schol. Pind. Nem. 5. 94.
[4]) Cf. Hesych. in v. ibiq. Intt.
[5]) Hesych. Verius Etym. M. Κασθαναία· πόλις Μαγνησίας κτἑ. Cf. Herodt. VII. 183 et 188.
[6]) Melius certe καταυρεῖον. Cf. Hes. Usurpavit Arist. Eq. 1285.
[7]) Codex κάσιν. Plura apud Hesych. Adnotatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1446. 28.
[8]) Vide Arist. Ran. 35. Vesp. 979. Cf. Thom. M. p. 495.
[9]) Dixeris esse glossam Platonicam, cf. Tim. Harpocr.
[10]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 268. 5. Confer Dobr. sed vix est operae pretium talia corrigere. Ἀντὶ τοῦ εἶτα: nempe κἄτα.
[11]) Glossa corrupta videtur.
[12]) Arist. Acharn. 275. Codex καταγιγαρτῆσαι.
[13]) Hesych. Arist. Acharn. 160.
[14]) Hesych. Arist. Nub. 51.
[15]) Hesych. Arist. Acharn. 380.

καταγοητεύων· ἀπατῶν [1]).
κατάγραπτος· ποικίλος.
καταγώγιον· τὸ κατάλυμα· καὶ καταγωγή· ἡ κατάλυσις· καὶ κατάγεσθαι· τὸ καταλύειν· οὕτω Φασὶν Ἀττικοί [2]).
καταγωνίζεσθαι· νικᾶν [3]).
καταδαρθάνειν· κατακοιμᾶσθαι, καθυπνοῦν.
καταδείσας· Φοβηθείς [4]).
καταδεῖται· Φοβεῖται [5]).
καταδηοῦν· κατακόπτειν, καταπραιδεύειν [6]).
καταδιιςᾶσι· καταχωρίζουσι [7]).
κατάδουπος· καταρράκτης ἢ ψόφος [8]).
καταδύεται· καταβυθίζεται, κρύπτεται [9]).
καταδύνοντα· κρύπτοντα [10]).
καταδύσεις· Φωλεούς, ὑπονόμους, σπήλαια [11]).
καταθεῖναι τιμήν· καταβαλεῖν [12]).
καταθεῖν· κατατρέχειν [13]).
καταθεῷτο· βλέποι [14]).
καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι [15]).
καταθρήσομεν· κατασκοπήσομεν [16]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cf. Moer. et Thom. M., qui ut solent sua habere videntur e Phrynicho. Vide porro Antiatt. Bekk. p. 103. 14. Pro *καταγώγιον* praestare videtur forma *καταγωγεῖον*.
[3]) Hesych.
[4]) Hesych. sed corrupte.
[5]) Suid. *καταδείδει*, sed potius crediderim interpretationem corruptam esse. Plat. Phaed. 83 D.
[6]) Hesych.
[7]) Hesych.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Legendum *καταδύοντα*.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Aliter Hesych.
[13]) Codex *καταθέειν*. Recte Hesych.
[14]) Codex *βλέποιτο*. Recte Hesych.
[15]) Hesych.
[16]) Cf. Hesych.

καταθῶμαι· ἀπερείσωμαι, καταπαύσωμαι [1]).
καταιγίς· ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· λέγεται δὲ καὶ ἡ ζάλη [2]).
καταιγίσας· κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τι τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν ἵνα μή τις ἅρῃ [3]).
καταιδεῖ· καταισχύνει [4]).
καταινέσαι· συγκαταθέσθαι καὶ συνεπινεῦσαι [5]).
καταίροντες· καταπλέοντες [6]).
καταιονῶσι· βρέχουσιν, ἀντλοῦσιν, ἀλείφουσιν [7]).
κατακᾷ· κατακαύσει [8]).
κατὰ κάθετον· τὰ ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος διασήματα [9]).
κατακανεῖν· ἀνελεῖν.
κατακαχρῦσαι· καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι· ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται [10]).
κατακερχνοῦται· τραχύνεται· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κέρχνος [11]).
κατακεκερματίσθαι· εἰς πολλὰ μέρη διῃρῆσθαι [12]).
κατακεχρῖσθαι· τὸ λιπαρῶς ἀληλεῖφθαι [13]).
κατακερτομεῖν· καταχλευάζειν [14]).
κατακηλοῦσαν· θέλγουσαν, πραΰνουσαν [15]).
κατάκλιτα· κλίνας, θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους [16]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cf. Hesych.
[3]) Similia Hesych.
[4]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.
[5]) Hesych.
[6]) Hesych.
[7]) Codex *καταιωνῶσι*. Verbum fere proprium medicorum. Cf. supra v. *ἠόνησας*.
[8]) Lobeckius prob. Dind. ad HSt. IV. 1081. B: *κατακαεῖ· κατακαύσει*. Dobr.: *κατακάη· κατακαύσῃ*. Latet ni fallor glossa Callimachea *κατακᾶσα*. Cf. Hesych. et Etym. M. p. 819. 2.
[9]) Cf. supra v. *κάθετον* et Hesych.
[10]) Codex *κατακαχρύσω, καταφρύξω καὶ συντρίψω*. Excerptum e Pausania, cf. Eustath. p. 1835. 42. Adde Hesych.
[11]) Codex *κατακέγχρυται* et *κέγχρος*. Emendate Hesych. Cf. HSt. IV. 1481 sqq.
[12]) Plat. Rep. III. 395 B. Cf. Poll. IX. 88.
[13]) Codex *κατακεκρεισθαι*.
[14]) Hesych.
[15]) Codex *τρανοῦσαν*.
[16]) Dindorf. ad HSt. scribit *κατακλίματα* ut referat ad locum

κατακορὴς ξυνουσία· ἐπιπλεονάζουσα [1]).
κατακαχρῦσαι· ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι· ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν [2]).
κατακρῆσαι· καταχέαι [3]).
κατακορμίσαι· κατακόψαι ξύλον [4]).
κατακριδεῦσαι· καταλαλῆσαι, κατανασῆσαι· λάλοι γὰρ αἱ ἀκρίδες [5]).
κατακροτεῖ· ἄγαν ἐπαινεῖ [6]).
κατακωκῦσαι· θρηνῆσαι [7]).
κατὰ κῶλον· κατὰ λέξεις.
καταλαβεῖς· πάσσαλοι [8]).
καταλαμβάνειν· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ νοεῖν.
καταλεγέσθω· καταταττέσθω.
καταλελάβηκεν· τὸ κατείληφεν Ἡρόδοτος [9]).
καταλεύσιμον· τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι λίθοις εἶπεν Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου [10]).
καταλείβει· κατασάζει.
καταλήζεται· διαρπάζει [11]).
καταλεῖναι· καταλεῖψαι [12]).
κατάλληλον· ἁρμόδιον [13]).
καταλλήλως· ἀκολούθως, ἁρμοζόντως [14]).

---

quendam Josephi, fortasse non facturus si meminisset Vat. Jes. III. 21.

[1]) Plat. Legg. VI. 776 A.

[2]) Codex καταχρυσαι. Cum Arnaldo legerim ψόφον ποιῆσαι. Similis Pausaniae observatio supra.

[3]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et infra κρῆσαι. Videtur glossa Ionica. Mehler. Mnem. IV. 162: καταχρῖσαι.

[4]) Hesych. Photius habet e Pausania, cf. Eust. p. 1291. 52.

[5]) Similia Hesych. Codex —λήσει, —σήσει.

[6]) Hesych.

[7]) Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Herodt. III. 65.

[10]) Lex. rhet. Bekk. p. 269.

[11]) Hesych.

[12]) Codex καταλιναι· καταλιψαι sine acc. Quod scripsi, scripsi cum Alberto ad Hesych. v. καταλεῖναι· καταμῖξαι.

[13]) Hesych.

[14]) Hesych.

καταλογάδην· τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα [1]).

καταλογεύς· Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας [2]).

καταλογιεῖται· καταριθμήσει [3]).

κατάλογος· ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις [4]).

καταλῦσαι· τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν [5]).

καταλύσας· κατασρέψας, ἀφανίσας ἢ εὐωχηθείς· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξαμένου κατενέξεως· οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλῦσαι [6]).

καταμεμυγμένα· τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα [7]).

καταμηλῶν· μηλῶσαι καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλην καθεῖναί που· ἦν δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων· λέγεται δὲ καταμηλοῦν καὶ τὸ βάπτειν ἔρια ὅταν πιέζηται πιλούμενα [8]).

καταμόνας· κατ' ἰδίαν [9]).

καταμνίων· κατεσθίων.

καταμυκτηρίζειν· τὸ καταγελᾶν [10]).

κάναβος· τὸ πρῶτον τιθέμενον ξύλον ὑπὸ τῶν πλαξῶν, περὶ ὃ τὸν πηλὸν τιθέντες πλάσσουσιν [11]).

καταμύουσιν· κλείονται.

---

[1]) Hesych.
[2]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 270. 17.
[3]) Hesych.
[4]) Hesych.
[5]) Glossa seq. plenior.
[6]) Hesych.
[7]) Rectius Hesych.: *κατανενυγμένα*.
[8]) Codex *κινούμενα*, quod miror nondum a quoquam correctum esse. Glossam refer ad Arist. Eq. 1150. Cf. Hesych.
[9]) Apud quosvis scriptores, veteres et recentiores.
[10]) Compone Hesych. gl. *καταμωκᾷ* cum Pausania apud Eust. p. 206. 26 et verisimile videbitur haec superesse e Pausaniae adnotatione, qua explicabatur vis verbi *κατιλλώπτειν*.
[11]) Vocabulum e comoedia desumtum, cf. Hes. et qui plura habet Polluc. VII. 164. X. 189.

κατὰ ναῦν· κατὰ τάξιν· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα [1]).

καταυδρίζεσθαι· καταπαλαίειν [2]).

κατανεανιεύεται· κατισχύει ἢ καυχᾶται [3]).

καταντικρὺ καὶ κατευθύ· τῇ τὰ οἰκεῖα συναγούσῃ ἀποτυπώματα [4]).

κάταντες· καταφερές [5]).

κατάνυται· συντελεῖται [6]).

κατανυγείς· λυπηθείς, μεταγνούς [7]).

κατανωτίσασθαι· ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου φέρειν.

κατᾶξαι· συντρῖψαι [8]).

καταξανεῖ· κατατρίψει [9]).

κατάξεται· καταλύσει [10]).

κατὰ ξυμφοράν· κατὰ συντυχίαν.

καταπέρπερος· [11]).

καταπέλτης· εἶδος κολασηρίου [12]).

καταπημήνειεν· καταβλάψειεν [13]).

καταπινεύς· τὸ ἐπιορκῆσαι [14]).

καταπεπλησμένον· κατάπλεων.

κατάπλασον· τὸ περιττόν, προσποιητόν [15]).

---

[1]) Hinc corrige Hesych. v. κατανᾶ. Apud Paroemiographos non invenio.

[2]) Hesych.

[3]) Hesych. κατανεανιευόμενος, sed solemni vitio iteratur apud eum praepositio in interpretatione κατακαυχώμενος.

[4]) Est glossa Platonica quae pertinet ad Theaet. 194 B, sed conclamata est. Plura apud Schol. Plat. Charmid. 153 A.

[5]) Cf. Hesych. Editoribus Turicensibus videtur glossa Platonica, quae pertinet ad Tim. 77 D, sed hoc incertum videtur.

[6]) HSt. IV. 1161 A scribit κατανύεται.

[7]) Cf. Hesych. Fortasse glossa sacra est, vide Genes. 27. 38.

[8]) Vide an praestet καταξῆναι, cf. Polluc. VII. 30.

[9]) Hesych.

[10]) Cf. HSt. IV. 1051 B.

[11]) Porsonus supplet ὁ χαριεντιζόμενος.

[12]) Hes. plura. Fortasse sacra glossa est, Maccab. IV. 8. 12.

[13]) Hesych.

[14]) Non sum emendando.

[15]) Habes exemplum in sexto lexico Bekk. p. 415. 9 e Menandro: ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλασον τοῦτο μὲν
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

καταπλῆσαι· μολῦναι [1]).
καταπλήττεσθαι· κατανίσασθαι [2]).
κατὰ πόδα· παραυτά, κατὰ τάξιν [3]).
καταποντοῦν· καταποντίζειν.
καταπόσον· πλεονάκις [4]).
κατὰ πρέσβιν· κατὰ πρεσβυτερίαν [5]).
καταπροΐξεται· καταφρονήσει, καταπροδώσει· οἷον προΐκα ἐκφύγοι [6]).
κατὰ πρωτείρας· πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσιν ἔτη παρὰ Λάκωσι [7]).
καταπύγους· κιναίδους [8]).
καταπύγων· ὁ μέσος δάκτυλος [9]).
καταπύγων· ἀσελγαίνων [10]).
καταπύγων· ὁ λάγνης· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφησῶν οὕτως λεγομένων ἰχθύων ὅτι ἔπονται κατ' οὐράν· ἡ γενικὴ δὲ καταπύγονος καὶ καταπύγονα ἡ αἰτιατικὴ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὕρηνται· εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπύγων· καὶ ἡ πρᾶξις καταπυγοσύνη [11]).
καταπυγίζειν· τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.
κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν· κατερραψῴδησεν ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν [12]).
καταρραψῳδήσει· φλυαρήσει [13]).

Hinc facile est intelligere quid sub Codicis lectione περιπεπτὸν lateat, nempe περιττόν: miror viros doctos hoc nondum correxisse.

[1]) Hinc corrige Hesych. v. καταπλάσαι.
[2]) Cf. Hesych.
[3]) Convenit Schol. Plat. Soph. 243 D; cf. Hesych.
[4]) Hesych.
[5]) Codex πρέσβην. Refer ad Plat. Legg. IX. 855 D.
[6]) Fortasse referenda glossa ad Herodt. III. 156. Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 275. 30.
[7]) Cf. Leutschium apud M. Schmidt. ad Hesych.. Aetatum nomina debemus Aristophani Byzantio, quem alii deinceps exscripserunt, cf. Nauck. p. 97.
[8]) Hesych. habet καταπύγου, sed uterque lexicographus corruptus videtur, nam καταπύγων in usu est. Sophron tamen apud Athen. 281 E: καταπυγοτέραν.
[9]) Cf. Poll. II. 184; corrige Hesych.
[10]) Codex καταselγαίνων.
[11]) Explicatio ducta e loco Sophronis apud Athen. VII. 281 E, cf. supra. Codex ἀλφίτων.
[12]) Pindar. Isthm. III. 55.
[13]) Hesych. Codex φλυαρίσει.

καταάρξασθαι τῶν τριχῶν· ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου [1]).
κατὰ ῥοῦν· κατὰ τρόπον, κατ' εὐθεῖαν [2]).
καττάρρους· τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα καταρρέον διὰ μυκτήρων· οἱ δὲ τὴν διάρροιαν οὕτω καλοῦσιν [3]).
κατάρρησις· κατάγνωσις [4]).
καταρρυῆναι· καταπεσεῖν.
κατασείει· καταράττει, καταβάλλει.
κατασεσείκασι· καταβεβλήκασιν [5]).
κατασίνεσθαι· καταβλάπτεσθαι [6]).
κατασκελετούμενα· λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα [7]).
κατασκήψαντος· ἐμπεσόντος.
κατασκεδάζειν· ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου ὅσον δύνανται οἱ συμπόται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν· οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῷ ζ' τῆς τοῦ Κύρου Ἀναβάσεως· μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις· καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· ἀνασὰς ὡς εὐθὺς συνέπιεν καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας [8]).
κατασκιδναμένη· σκορπιζομένη [9]).
κατὰ σκοπόν· κατὰ τὸ προκείμενον, δέον.
κατασοβεῖται· καταδιώκεται [10]).
κατασοβήσονται· καταδιωχθήσονται.

---

[1]) Aliter Hesych. et Herodian. Pierson. p. 448.
[2]) Cf. Plat. Rep. VI. 492 C.
[3]) Plenius Lex. rhet. Bekk. p. 270. 13.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Vide infra gl. *κατέσειε*.
[6]) Hesych.
[7]) Cobetus reponit *κατεσκελετευμένα*. Vulgata certe stare nequit.
[8]) Platonis locus est in Legibus I. 637 E, Xenophontis Anab. VII. 3. 32. Cf. Athen. IV. 151. Cobet. Var. Lect. p. 362. In Xenophontis loco corrigendum est: *ἀνασὰς ὁ Σεύθης*, tum rectius legitur in Anabasi ipsa *συνεξέπιε καὶ κατασκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρας*. Mirum est neminem vidisse quid sub illo *ὡς εὐθὺς* lateret.
[9]) Hesych.
[10]) Hesych.

καταsοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα [1]).
καταspέρχων· sπουδάζων [2]).
κατὰ sόμα· κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς [3]).
κατασοχάζεται· [κατὰ σκοποῦ βλέπει,] κατὰ σκοποῦ βάλλει [4]).
κατασρέψαντες· τελευτήσαντες.
κατασροφή· τέλος.
κατὰ σχολήν· πράως καὶ λάθρα· οὕτως Ἀρισοφάνης [5]).
κατατεθήπεσαν· κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν [6]).
κατατείνας· συντείνας.
κατατείνας ἐρῶ· ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι· Πολιτείας β'· διὸ κατατείνας ἐρῶ [7]).
κατάσικτον· χιτωνίσκου γένος· οὕτω Μένανδρος [8]).
κᾆτα τί· εἶτα τί [9]).
κατατομήν· οἱ μὲν τὴν ὀρχήsραν, οἱ δὲ μέρος τι τοῦ θεάτρου [10]).
καταῦσαι· καταντλῆσαι [11]).
καταφαγεῖν· ἀντὶ τοῦ (πάντα) φαγεῖν [12]).
καταφάναι· κατειπεῖν [13]).
κατάφασις· πρόρρησις διὰ συγκαταθέσεως.
καταφάσκει· προλέγει, ἐπινεύει [14]).
καταφερής· οὐχ ὁ ἄσωτος, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος [15]).
καταφιλοσοφῶν· διὰ τῆς σιγῆς νικῶν [16]).

---

1) Hesych.
2) Arist. Acharn. 1188.
3) Refer ad Plat. Legg. IX. 855 D. Convenit Schol.
4) Hesych. Quae uncinis signavi, διττογραφία sunt.
5) Respicitur Eccl. 48.
6) Hesych.
7) Locus est apud Plat. in Rep. II. 358 D.
8) Codex: Κατατικόν.
9) Cf. supra gl. κατά.
10) Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 270. 21. Cf. Harp. Poll. IV. 123.
11) Conf. Hes., fortasse ex Alcmane apud Eustath. p. 1547.
12) Supplevi πάντα ex Eust. p. 1631. 59 et Schol. Arist. Pac. 5.
13) Hesych.
14) Codex ἐπινευ ει syllaba deleta.
15) Indidem atque Photius, sua habet Phrynichus p. 439 Lob.
16) Similiter Hesych.

καταφορικῶς· σφοδρῶς [1]).
καταφυέν· γεννηθέν [2]).
κατάφωρος· φανερός [3]).
κατὰ χεῖρας· εὐκόλως [4]).
κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χεῖρας, οὐδὲ ἄλλως πως· καὶ τὸ ῥᾷσον πάντων καὶ εὐχερέσατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν· οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν· Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός [5]).
καταχήνη· κατάγελως [6]).
καταχήνη· καταχάσμησις [7]).
κατάχυσμα· ἐνίοτε τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα· καταχύσματα δὲ πληθυντικῶς τὰ παρὰ τὴν ἑσίαν κατασκευαζόμενα τῶν γαμούντων καὶ τῶν πρωτοθεωρῶν· ταῦτα δ' ἐστὶν ἰσχάδες καὶ πανσπερμία [8]).
καταχύσματα· ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσάγοιτο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ· ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτον πρεσβευόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίγνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτ' ἐποίουν [9]).

---

[1]) Hesych. apud quem miraberis ridiculum commentum M. Schmidtii.

[2]) Hesych. Sed novicia forma est καταφυέν.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Hesych. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 252.

[5]) In Teleclidis fragmento manifesto vitio Codex habet χειρῶν. Pro ῥᾷσον malim ἄρισον· notum est iocosum dictum quo grammaticus respicit. Primus de locutione κατὰ χειρὸς ὕδωρ dixit Aristoph. Byz. vide Nauck. p. 152. Hinc recepit lexicon comicum, unde fluxit in Photii lexicon; indidem Phrynichus habet Ecl. p. 144, quem exscripserunt Moer. p. 236 et Thom M. p. 510. Nobile est fragmentum Teleclidis apud Athen. VI. 268 B, qui de re ipsa egit IX. 408 B. Plura Cobet. Mnem. IV. 100.

[6]) Cf. gl. seq. Codex κατατέλος.

[7]) Codex καταγχάσμησις. Hesych. Poll. II. 97. Utitur Aristophanes Vesp. 575. Eccl. 630.

[8]) Arist. Plut. 768, alibi apud Comicos, quorum loci recensentur ab HSt. IV. 1308 sq. Corruptum est πρωτοθεωρῶν. Vide Harpocr. et gl. seq. Codex πάν σπέρμα m. pr.

[9]) Cf. gl. praec. et lex. rhet. Bekk. p. 269. 9.

κατάχυτλον· σκεῦός τι [1]).
καταψαίρουσι· κινοῦνται [2]).
καταψηφίζεται· κατακρίνει [3]).
καταψήχεται· ἀντὶ τοῦ καταψύχεται, τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτως Πλάτων ἐν Τιμαίῳ [4]).
κατεβαυκάλισεν· κατεκοίμησεν [5]).
κατεαγότα· κεκλασμένα [6]).
κατεβρόχθισεν· κατέπιεν· [7]).
κατεγγυᾶν· παραδιδόναι.
κατεγγυῶ· ἀνεγγυῶ.
κατεγλώττιζεν· κατεφλυάρει, κακηγόρει, ἐλοιδόρει [8]).
κατεγνυπωμένως· νωθρῶς, ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος [9]).
κατεδηδοκώς· καταβεβρωκώς [10]).

---

[1]) Eupolis apud Polluc. X. 63.
[2]) Hesych.
[3]) Hesych.
[4]) Plat. Tim. 84 A.
[5]) Sic Codex, sed Hesych. κατεβαυκάλησε, quod praefero. Huc retulerim quod Etym. habet p. 192. 19: κατεβαυκάλισέ με φησὶν ὁ κωμικός, sed numerosius est κατεβαυκάλησέ με. Notissima est Valckenaerii adnotatio de verbo βαυκαλᾶν in Animm. ad Amm. p. 46. Periit vocabulum apud Platonem in libro septimo de Legibus p. 790 D: matres ibi dicuntur κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων et id quidem ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι, quod medici frementes audient iam apud Graecos moris fuisse. Sed Plato scripsit καταβαυκαλᾶν. Sponsorem habeo Pollucem, qui Platonem certo certius ante oculos habuit cum scriberet IX. 127: τὸ σεῖσρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τιτθαὶ ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. Eodem fortasse respexit Maximus Tyrius Serm. 29. p. 171: καθάπερ αἱ τιτθαὶ τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι, ubi Valck. ll. reponit βαυκαλῶσι. Adi quoque Wyttenb. Ecl. Hist. p. 381.
[6]) Hesych. exponit κατατεθλασμένα.
[7]) Hesych. Respicit fortasse Hermippum apud Athen. VIII. 344 C., cf. Arist. Av. 503.
[8]) Hesych. Quod Codex habet κατηγόρει, correxit Nauckius ad Arist. Byz. p. 179. Respicit Arist. Acharn. 380.
[9]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 233. 10. Plura HSt. IV. 1044 C.
[10]) Usurpavit Arist. Pac. 388, cf. Hesych. Recentiores dice-

κατέδαρθε· κατεκοιμήθη [1]).
κατεδιήτησεν· κατεδίκασεν [2]).
κατέθεμεν· τὸ κατεθήκαμεν.
κατειργάσατο· κατηγωνίσατο [3]).
κατείρηκεν· κατεῖπεν λάθρα [4]).
κατιλλώπτειν· καταβλεφαρίζεσθαι [5]).
κατειρωνεύεται· μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται [6]).
κατειρωνευσάμενοι· καταρραθυμήσαντες καὶ ϛραγγευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσι [7]).
κατεκήλησαν· κατεπράϋναν [8]).
κατεκίκλασκε· κατέκλα [9]).
κατέληξεν· κατέπαυσεν [10]).
κατεντευχθέντα· κατεντυχηθέντα [11]).
κατεπερπερεύετο· ἐχαριεντίζετο [12]).
κατεπτήχασιν· συνεσάλησαν [13]).
κατέρεψεν· ἐσέγασεν ἢ ἐσεφάνωσεν [14]).
κατεργάσασθαι· ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης [15]).

---

bant καταβεβρωκώς, cf. Schol. Plat. Phaed. 110 E, Moer. p. 221 ibiq. Piers., Thom. M. p. 511.

[1]) Codex κατεδάρθη· corr. Cobet. Recte, nam est glossa Platonica ad Apolog. 40 D.

[2]) Hesych. Respicit Dem. adv. Boeot. p. 1013. 21.

[3]) Pollux IX. 153 laudat e Xen. Cyrop. IV. 6. 4. Idem Hes.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. Vocabulo usus est Philemon, interpretatus est Pausanias apud Eustath. p. 206. 26. Cf. supra v. καταμυκτηρίζειν.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Codex ϛρατευσάμενοι.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Cobet. Mnem. VIII. 23.

[10]) Hesych.

[11]) Hesych. HSt. IV. 1324 C affert Theodoreti locum. Etiamsi glossa non referenda sit ad Job. 7 fin.: κατεντευκτήν, vide glossas sacras, constat tamen eam esse τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας, ut Photius loquitur in Praefatione.

[12]) Hesych.

[13]) Hesych.: κατεπτήχεσαν.

[14]) Dixeris glossam desumtam esse e poeta epico.

[15]) Thucyd. VI. 11 et 33.

κατερεικτά· τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα [1]).
κατερρινημένοις· εὐτελέσιν [2]).
κατέσβη· ἐσβέσθη, ἐπαύσατο.
κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων [3]).
κατεσκληλτευμένος· ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος [4]).
κατέσκηψεν· κατέσχεν.
κατεσκληκώς· κατεξηραμμένος.
κατεσιγμένον· πεποικιλμένον [5]).
κατεσόρεσε· κατέσρωσεν [6]).
κατεσυγημένος· μεμισημένος [7]).
κάτευγμα· κατάρα [8]).
κατευμαρίζων· κατευχειρίζων [9]).
κατευμεγεθεῖν· καταδυνασεύειν [10]).
κατευνάζεται· κατακοιμίζεται [11]).
κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων [12]).
κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι· οὕτως Σοφοκλῆς [13]).
κατεφοίνιξας· κατέβαψας [14]).
κατεφύοντο· κατέτρεχον [15]).

---

[1]) Hesych. Codex κατερικτά et ἐρικώμενα. Refer ad Arist. Ran. 505. Cf. supra v. ἐρεικτῶν.
[2]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Ran. 901, qui κατερρινημένον dixit. Cf. Phryn. Bekk. p. 9. 3.
[3]) Eadem ap. Athen. X. 431 C ad locum quendam Menandri.
[4]) Cobet.: Κατεσκληκώς· κατεσκελετευμένος κτἑ.
[5]) Hesych.
[6]) Hes. Respicitur fortasse Hom. Iliad. ω. 798: κατεσόρεσαν.
[7]) Hesych.
[8]) Hesych. κατευγμάτων, quod pertinet ad Eur. Hipp. 1170.
[9]) Hesych. quocum rescribe κατευχερίζων.
[10]) Hesych.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Sic Codex, sed Platonis et Sophoclis nomina transposita, vide gl. seq. Respicitur Soph. Oed. Tyr. 246.
[13]) Imo οὕτω Πλάτων, nempe Rep. III. 393 A, cf. gl. super. Vide M. Schmidt. Didym. p. 96.
[14]) Hesych.
[15]) Cf. Hesych. κατεπιφύει.

κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ· καταχειροτονία δὲ καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει· καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ κήρυξ (οἷον) ὅτῳ ὁ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο (ὃ) πρῶτον γίνεται καταχειροτονία· (ἀποχειρστονία δὲ) ἐγίνετο οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινόν τινες καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία· λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ πόσαι πλείους εἰσὶν πότερον τῶν Φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν ἢ μή· καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους ἀριθμηθεῖσαι, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει [1]).

κατέχεσθαι· θεοφορεῖσθαι [2]).

κατορώρυκτο· κατορωρυγμένον ἦν [3]).

κατηβολή· περιοδικὴ νόσος [4]).

κατηβολή· τὸ ἐπιβάλλον [5]).

κατηγορευκότα· κατειπόντα [6]).

κατηγορίας ἔχω· ἀντὶ τοῦ κατηγορῶμαι. Δημοσθένης περὶ τοῦ σεφάνου [7]).

κατήδεσαν· κατήσχυναν [8]).

κατῆλιψ· μεσόδμη [9]).

---

[1]) Est glossa Platonica, quod minime putaveris: cf. Schol. Axioch. 368 D. Porsonus supplevit ἀποχειροτονία δέ· ego addidi (οἷον) ὅτῳ et (ὃ) πρωτον, illud cum Schol. Plat. Praeterea Codex habet: ποῖαι πλείους — ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καί — quod correxi.

[2]) Pertinet fortasse ad Plat. Ion. 533 E.

[3]) Codex κατεώρυκτο: corr. Cobet. Cf. Phryn. Bekk. p. 20. 2. Moer. p. 240. Infra κατορώρυκται.

[4]) Fortasse glossa Platonica, cf. Hipp. Min. 372 E. Vide Tim.

[5]) Codex περιβάλλει. Correxi ope Hesych. qui plura habet, quae itidem leguntur Schol. Plat. Hipp. Min. 372 E. Apud HSt. IV. 1030 D existimatur Schol. Platon. exscripsisse Hesychium: hoc quidem non affirmaverim, si quidem constat utrumque usum fuisse Boethi libello.

[6]) Hesych. Vide supra κατείρηκεν.

[7]) Eadem Antiatt. Bekk. p. 102. 11. Demosthenis locum non invenio.

[8]) Hesych. Supra καταιδεῖ.

[9]) Hesych. Vocabulo usus est Arist. Ran. 564.

κατηλοίωσεν· οὐχ ἁπλῶς ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ ξύλοις παίων, ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα τύπτων [1]).

κατεχορδεύθη· καθηδύνθη, κατεβομβήθη, ὅλος τῆς χορδῆς γέγονεν [2]).

κατῆλιψ· μεσόδμη [3]).

κατημαξευμένος· τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος [4]).

κατημελής· κατήκοος [5]).

κατηρεφέα· κατεσεγασμένα [6]).

κατηρεφέσερον· κατεσεγασμένον (μᾶλλον) ἢ κατώτερον ἐσεγασμένον [7]).

κατηχθημένος· βεβαρημένος [8]).

κατιαλίζειν· καταδύνειν [9]).

κάτιμεν· κατερχόμεθα.

κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν.

κατ' ὄναρ οὐ χρὴ λέγειν· βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλ' ὄναρ καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους καὶ ἐνύπνιον [10]).

κατοκωχή· ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή [11]).

κάτοπιν· ἢ μετὰ ταῦτα ἢ μεταξύ [12]).

κατοιχομένου· νεκροῦ, τεθνεῶτος [13]).

κατοργᾶν· ὑπερακμάζειν [14]).

---

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 270. 27 sed ibi rectius κατηλόησαν et cetera plurali numero. Refero ad Aeschin. de Fals. Legat. § 140.

[2]) Codex τῇ χορδῇ. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 23.

[3]) Idem modo habuimus.

[4]) Hesych. Corruptum videtur ἐγγεγυμνασμένος. De vocis scriptura Eustath. p. 1156. 20; 1387. 5; 1636. 26. Res simplicissima est: Iones ceterique veteres omnes dicebant ἄμαξα· Attici ἅμαξα.

[5]) Hesych. Obscurum.

[6]) Cf. Hesych. Dixeris esse epicam glossam.

[7]) Codex κατηρεφον. Correxi ex Hesych.

[8]) Codex καταβεβαρημένος· emendata lectio in Lex. Bachm. Vide quoque Hesych.

[9]) Latet ni fallor κατιταλιάζειν, sed interpretatio non convenit. Fortasse res explicanda e Plat. Legg. VI. 777 C.

[10]) Haec plenius servata a Phrynich. Lob. p. 421.

[11]) Hesych. In Codice κατο in κατα mut. m. pr.

[12]) Cf. Tim.

[13]) Cf. Hesych.

[14]) Hesych.

κατορώρυκται· κατακέχωσαι [1]).

κατουλάδα· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ· Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἡ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συρροφὰς ἀνέμων· ἴλλειν γὰρ τὸ συρρέφειν. Ὅμηρος [2]).

κατ᾽ οὐράν· κατόπισθεν, ἐκ τῶν ὀπίσω [3]).

καττύεσθαι· Ὑπερείδης· τὸ ὑποδεδέσθαι, ἀπὸ τῶν καττυμάτων [4]).

καττύεις· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ῥαπτόντων τὰ δέρματα.

καττύει· συρράπτει [5]).

κάττυμα· ἀπάτη, δόλος [6]).

καττύν· ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν σειλειὰν ὅταν μὴ σφίγγῃ [7]).

κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος [8]).

κάτω κάρα· κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα [9]).

κατώλισθον· κατέπεσον [10]).

καθωραΐζεται· σεμνύνεται [11]).

καυνός· ὁ κλῆρος [12]).

---

[1]) Fortasse e Plat. Euthyd. 288 E.

[2]) Codex *εἴλλειν*. Est adnotatio Pausaniae, cuius verba servata sunt apud Eustath. p. 1769. 32, partim plenius, partim contractius. Hesychius monstrabit Pausaniam sua debere Diogeniano : conferendus est Apoll. Argon. IV. 1695. Alteram partem adnotationis Pausaniae servavit Eustath. p. 947. 5 ; adde 206. 26.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 270. 7.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych.

[7]) Hesych. Ex Aristophane affert Pollux X. 166.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych. Arist. Pac. 153.

[10]) Hesych.

[11]) Ordo literarum poscit quod Hesychius quoque habet Ionicum *κατωραΐζεται*.

[12]) Codex *σκληρός*. Corr. Cobet. Vide Hesych. et plura apud Schol. Arist. Pac. 1081, qui exemplum e Cratino affert.

καυνάκας· ἔνδυμα ποιόν [1]).
καυρός· κακός· οὕτως Σοφοκλῆς [2]).
καυσία· εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τιάρα [3]).
καυσόν· καρπωτόν, ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν [4]).
καχλάζει· ταράττεται, φλεγμαίνει, βράττει [5]).
κάχρυς· κριθαὶ πεφρυγμέναι [6].
καχυπότοπος· καχύποπτος· τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι [7]).
Κεγχρεών· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη ἄμμος [8]).
κέδρον· οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα [9]).
κεδρίδες· κέδρου καρπός· λέγονται δὲ καὶ ἀρκευθίδες [10]).
κέδροπα· ὄσπρια καὶ οἷον χέδροπα [11]).
κειρύλοι· οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων, οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλειῶν βασάζονται [12]).
κεκάληκας· καλὸς γέγονας [13]).

---

[1]) Rectius scribetur *καυνάκης*, cf. Hesych. et Poll. VII. 59. Vocabulo usus est Arist. Vesp. 1132.

[2]) Scribe *καῦρος*, cf. Hesych. et HSt. IV. 1383 C. Nauckius reddidit Trachiniis vs. 955, cf. M. Schmidt. Didym. p. 106.

[3]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 269. 19. Similia Eustath. p. 255. 1 et 1399. 3, ubi laudat Pausaniam.

[4]) Hesych. *καυτόν*. Notius est *ὁλόκαυσον*.

[5]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 271. 3.

[6]) Plura apud Hesych. Photius sua habere videtur ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1835. 41.

[7]) Nunc legitur Plat. Phaedr. 240 E.

[8]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 23. Cf. Harp. Vocabulum vide apud Dem. adv. Pantaen. p. 974. 16.

[9]) Idem Hesych. Cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1390. 50 coll. 1536. 14. Moer. p. 232. Thom. M. p. 520. Adde HSt. IV. 1404.

[10]) Hesych. Respicit Arist. Thesm. 486.

[11]) Hesych. Nauck. ad Arist. Byz. p. 228 legit: *καὶ χέδροπα οἷον χερόδροπα*.

[12]) Plura vide apud HSt. IV. 1518 A. Scriptura *κειρύλοι* pro *κηρύλοι* ducit nos ad Arist. Av. 300. Cf. Eustath. p. 125. 43. M. Schmidt. Didym. 252.

[13]) At Hesych.: *Κεκάλακας· καλὴ γέγονας*. Displicent conamina quae M. Schmidtius recenset: alii videant an res mihi melius cesserit. Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1481. 52 docet Iones dixisse *κήλη* et *κηλήτης*, Atticos *κάλη* et *καλήτης*.

κεκαρυκευμένα· συγκεκρυμμένα [1]).
κεκιβδήλευται· διαβέβληται, κατέγνωσαι, ἀποδεδοκίμασαι, νενόθευται.
κεκλασμένους· ἰσχύοντας [2]).
κέκλοιο· ἀντὶ τοῦ λέγοις.
κεκμηκώς· κάμνων.
κεκομψευμένος· σεμνὸς ἢ ἀσεῖος ἢ εὐκαλλώπιστος [3]).
κεκοινωνημένοι· κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν, ὥς Φησι Λυσίας [4]).
κεκοτυλισμέναι· συνεσπειραμέναι.
κέρκουρος· εἶδος πλοίου βραχέος [5]).
κεκραγμόν· τὴν βοήν [6]).
κεκριγότα· τρίζοντα [7]).
Κεκροπίς· Ἀθηναία [8]).
κεκτώμεθα· κεκτημένοι ὦμεν.
κεκυπτάκασιν· ἀσχολοῦνται.
κεκωδωνισμένος· ἐξητασμένος· ἀπὸ τῶν τοὺς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων· καὶ διακωδωνίσαι τὸ ἐξετάσαι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν [9]).

Κάλη, vel si mavis κήλη quo postea reditum est, legitur apud Medicos et designat tumorem, in scroto praesertim. Ab hoc vocabulo desumtum esse suspicor verbum κηλᾶν vel Attice καλᾶν, h. e. illo vitio laborare. Hinc legerim: κεκάληκας· καλήτης γέγονας, e comoedia opinor, nam utebantur istiusmodi conviciis, vide Synes. p. 160 B, quem locum HSt. debeo: ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλός, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστόχειρ, ὁ παραβλώψ. Aelium Dionysium describit Phrynichus Bekk. p. 47. 21.

[1]) Mira interpretatio.

[2]) Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; pro ἰσχύοντας scribendum videtur ἰσχιάζοντας, quod quid sit Photius supra docuit.

[3]) Cf. Hesych. κεκομψευμένης.

[4]) Nusquam invenio. Rectius iudico quod Lex. rhet. Bekk. habet: κεκοινωμένοι.

[5]) Cod. κεκοῦρος. Corr. Cobet. Conv. Lex. rhet. Bekk. p. 272. 30.

[6]) Cf. Phryn. 337 Lob. Moer. p. 226. Thom. M. p. 522.

[7]) Hesych. Κεκριγότες apud Arist. Av. 1521.

[8]) Sic Cobet. Codex: Κεκρόπη· Ἀθηνῇ.

[9]) Arist. Ran. 722. Lysistr. 486. Paullo aliter Hesych.

κεκωφῶσθαι· κωφὸν γεγονέναι [1]).
κελαδοῦσιν· ἠχοῦσιν.
κελέοντες· ἰσόποδες· καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα [2]).
Κελεός· οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητρα ἐν Ἐλευσῖνι.
κελενδρύονα· κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ [3]).
κέλευθος· ὁδός· ἀπὸ τοῦ κέλλειν ὅ ἐστιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξώκειλεν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν [4]).
κέλης· τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος.
κέλυφος· τὸ λέπυρον τοῦ ὠοῦ [5]).
κελύφανα· τὰ λεπίσματα τῶν τραγημάτων [6]).
κελωρύειν· βοᾶν [7]).
κένανδρον· κενὸν ἀνδρῶν [8]).
κενέβρεια· ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα [9]).
κενεμβατεῖν· εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν [10]).
κέννω· πεινῶ [11]).
κενταυρικῶς· ἀγροίκως [12]).

---

[1]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 62.

[2]) Excerptum ex Aelio Dionysio quem vide apud Eustath. p. 884. 15. Cf. Hesych. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 271. 17.

[3]) Similia Hesych. Sed glossam non intelligo.

[4]) Codex: ὅθεν καὶ ἔξω κέλης τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος κεῖλεν: de hac interpolatione dixi in Prolegomenis p. 165.

[5]) Codex λέπιον.

[6]) Hesych. Ammon. p. 81.

[7]) Hesych.

[8]) Codex ἄνδρα. Corr. Gaisford. cf. HSt. IV. 1429 C. Indidem atque Photius Phryn. Bekk. p. 46. 9, sed plura servavit.

[9]) Hes. Erotian. in v. Phryn. Bekk. p. 43. 17. Copiis HSt. adde Herodian. Pierson. 466. Vocabulo utitur Arist. Av. 538, ubi Schol. laudat Aristophanis fragmentum quod plenius legitur apud Erotianum: οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Scholiast. Arist.: οὐκ ἔσαι κενέβρειον ὅταν θύσῃς. Emendat Cobetus: οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύσῃς τι κάλει με.

[10]) Hesych. Cf. Phot. v. σκαιεμβατεῖν.

[11]) Glossa obscura de qua emendanda G. Dind. dixit ad HSt. IV. 1482 A.

[12]) Hesych. Respicitur Arist. Ran. 38.

κενοΦροσύνη· ἡ ματαιοΦροσύνη.
κένταυρον· τὸ μόριον ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οὕτω Θεόπομπος [1]).
Κεντριάδαι· πατριὰ κηρύκων [2]).
κεντρότυπος· μοχθηρός [3]).
κεντυρίων· ἑκατόνταρχος [4]).
κενῶν Φάους· τυΦλῶν [5]).
κέοιτο· ὑπάρχοι [6]).
κέπΦος· εἶδος ὀρνέου ὀξύτατον [7]).
Κεραμεῖς· δῆμος Ἀκαμαντίδος Φυλῆς [8]).
Κεραμεικαί· πλατεῖαι πληγαί· τοὺς γὰρ ῥᾳθύμως τρέχοντας τύπτουσιν [9]).
Κεραμεικός· ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ πόρναι [10]).
κέραμος· οἱ μὲν τὰ κεράμια· ἀΦ' οὗ καὶ κεραμεύς· οἱ δὲ τὰς ὀπτὰς πλίνθους [11]).
κεραννύασι· κιρνᾶσιν· Ὑπερείδης [12]).

---

[1]) Idem invenit Eust. p. 1910. 10 apud veteres, qui itidem Theopompum laudabant.

[2]) Cf. Hesych. Malim *Φρατριά*.

[3]) Hesych. At vocabulum *κεντρότυπος* recentiorum est. Scribe *κέντρων· κεντρότυπος, μοχθηρός*, ut referatur ad Arist. Nub. 449.

[4]) Hesych. Glossae Romanae apud Photium, non admodum multae, interpolatae videntur.

[5]) Hesych.: *κενὸν Φάους· τυΦλῶν*. Videtur subesse fragmentum e poeta quodam, sed ludit nos vana imago: confer Hesych. v. *κνέΦας* et videbis haec superesse ex inepta quadam etymologia. Adi quoque Hesych. v. *κένεθας*.

[6]) Codex *ὑπάρχοι*.

[7]) Plura Hesych. Lex. Bachm.: *εἶδος ὀρνέου ὀξυτάτου· γρ. ὀξυόπου*. Vocabulo usus est Aristophanes, Plut. 912. Pac. 1067.

[8]) Codex *Κεραμίς*. Plura Harpocr.

[9]) Codex *Κεραμικαί*. Plura Hes. et Schol. Arist. Ran. 1093.

[10]) Codex *Κεραμικαί*. Cf. Hes. Convenit Schol. Plat. Parmenid. 127 C. Brevius: Lex. rhet. Bekk. p. 275. 19.

[11]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 14. Aliter Hesych. Adnotatio Cyrilli Voss. quam M. Schmidt. ad Hesych. exscribit, pertinet ad Iliad. ε. 387.

[12]) Cod. *κεραννύουσι· κέρνουσιν*. Confer Antiatt. Bekk. p. 103. 5. Nempe hoc voluit, Atticos non tantum dixisse *κιρνᾶσι*, quae aliorum doctrina fuerit, sed etiam *κεραννύασι*, quod confirmabat Hyperidis exemplo.

κέρας· τὸ τοῦ πολέμου μέρος καὶ τάξον [1]).

κέρας, κέρως, κέρᾳ· ἐπὶ τῆς παρατάξεως. Θουκυδίδης η'· τοῦ εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ· καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως [2]).

κεραμικὴ μάσις· ὀστρακισμός [3]).

κερασβόλα· τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ἐν τοῖς ὀσπρίοις συμφυόμενα, τῇ μὲν χροιᾷ μέλανα, στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συνεψόμενα τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκεται· εἴρηται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν· ὅταν οὖν λέγῃ κερασβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς καὶ μὴ πειθομένους τοῖς νόμοις φησίν [4]).

κερασφόρος· κερατοφόρος [5]).

κεραυνός· ἱμάτιον ποιόν [6]).

κέραμον· λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων· αὗται δ' εἰσὶν αἱ λεκανίδες κεραμεαῖ παραπλήσιαι τῇ κατασκευῇ κρατῆρι, ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν· ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ σήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας [7]).

Κερβέριοι· οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κιμμέριοι· τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν [8]).

κερδίας· κερδοσύνης, φιλοκερδίας [9]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Thuc. VIII. 42 et 25. Noli dubitare glossam Aelio Dionysio tribuere.

[3]) Plura Hesych. Cf. eundem v. Κερκυραία μάσις. Nauck. Arist. B. 239.

[4]) Fere iisdem verbis Schol. Plat. Legg. IX. 853 D. Recte Kusterus scribit: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν σποράν καὶ τὸν ἄροτον.

[5]) Hesych. Fortasse glossa Platonica, Politic. 275 C.

[6]) Hesych κεραύνιος.

[7]) Cf. Photius infra v. λεκανίς. Vide copias HSt. V. 177. Miror illud σήμονας.

[8]) Cf. Hesych. Apud Homerum de scriptura dubitabatur, cf. Schol. Odyss. λ. 14; hinc alii probarunt Κερβέριοι, quod tradit Etym. M. p. 513. 43, nempe Sophocles et Aristophanes. Huius locus exstat Ran. 187, ubi vide Scholia.

[9]) Cf. Hesych. v. κερδέα.

κερκίς· Φυτὸν αἰγείρῳ ὅμοιον [1]).

Κερκῖται· ἔθνος Ἰνδικόν, ὃ χρῆται μικρῷ πηδαλίῳ ὃ καλεῖται κερκέτης [2]).

κέρκος· ἡ οὐρά [3]).

κερκώπη· τέττιγι παρόμοιον ἕνα Φθόγγον προϊέμενον [4]).

κέρκωπες· πανοῦργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κόλακες· οἳ καθάπερ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρατικοὺς κύνας ἀπατᾷ, τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τῇ κέρκῳ τῷ λόγῳ [5]).

κερκωπίζοντες· χλευάζοντες, μωκίζοντες ὡς οἱ πίθηκοι [6]).

κέρκωψ· ἀπατεών· ἢ καὶ γένος πιθήκου [7]).

κερματίζει· εἰς λεπτὰ διαιρεῖ [8]).

κερουτιᾶν· γαυριᾶν [9]).

κεροβάτας· ὁ Πάν· ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις [10]).

κερουτιασμός· ἀπὸ τοῦ κόρου λέγουσιν [11]).

κέρχανα· τὰ ἐντάφια [12]).

κέρχνει· τραχύνει [13]).

κερχνής· ὄρνεον [14]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Codex βακρῷ· cf. Hesych. Idem argumentum attigit Pausan. apud Eustath. p. 1221. 28.

[3]) Hesych. Mira est adnotatio Antiatt. Bekk. p. 103. 6.

[4]) Hesych. Videtur adnotatio Pausaniae, cf. Eust. p. 396. 1, cf. Alexid. apud Athen. IV. 133 B. Attigit idem argumentum Aelius Dionysius, cf. Eustath. p. 229. 25. Infra v. τιτιγόνιον.

[5]) Codex τῶν λόγων. Restitui elegantiam quae recentioribus quoque in deliciis erat. Ad rem cf. Hes. Harp. Suid. Zenob. 5. Plura congesta videbis ab HSt. IV. 1476 D.

[6]) Cf. Hesych. Eustath. p. 1669. 60. Zenob. 440.

[7]) Coll. vocc. παιπάλημα et παλίμβολος glossam retulerim ad Aesch. de F. L. § 40, ubi cf. Schol.

[8]) Plato aliquoties: vide praeterea Phryn. Bekk. p. 47. 24. E Photio corrige Hesych.

[9]) Cf. Hesych. Usurpavit Arist. Eq. 1345.

[10]) Cf. Hesych. Ex Arist. Ran. 230. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 77. 249.

[11]) Κόρου manifesto corruptum. Codex κερουτασμός.

[12]) Mirum. Alia Hesych.

[13]) Hesych. Utitur Hippocrates. Codex κερχνει. Pors. κερχνοῖ.

[14]) Cf. HSt. IV. 1484. B.

κέρχνος· τραχύ τι ἐν τοῖς ἐνωτίοις [1]).

κέρχνω· πίνω [2]).

κεσός· ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλμένος ἱμάς· οἷον ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρησικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα.

κεσρεῖς νήσεις· ἐκάλουν κεχηνότας καὶ πεινῶντας· λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες· καὶ ἡ παροιμία· κεσρεὺς νησεύσεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μέν, ἧττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος ἀπέχεται· νέμεται δὲ ἰλύν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων· καὶ δῆλον ὅτι ταλαιπωρεῖ καταδυόμενος εἰς τὴν ἰλὺν καὶ ἧττόν τι φέρεται [3]).

Κέσκος· ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· διόπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν [4]).

κέσραν· τὴν μύραιναν [5]).

κεσρίνους· τὰ τεμάχη τῶν ἰχθύων [6]).

κευθμώνων· κρυπτῶν τόπων, ἐνδοτάτων.

κεφάλαιον· παραλαμβάνεται ἐπ' ἐπιγράμματος καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου· οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον [7]).

κεχαρισμένως· εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν [8]).

---

[1]) Cf. HSt. IV. 1482 extr.

[2]) Cf. HSt. IV. 1482 A. Supra *κένκω*. M. Schmidtius: *κέρχνῳ· πίνῳ*, quod non satis intelligo.

[3]) Codex *Κέσρεις· νήσας ἐ*. De pisce vide quae Athen. congessit VII. 307 C, de proverbio Zenob. 352, ubi in verbis: *τοιοῦτον γάρ ἐσιν ἄπλησον ὁ κεσρεύς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας καὶ πίνοντας κεσρεῖς ἔλεγον*, malo *πεινῶντας*.

[4]) Codex *κεσκότην· πόλις*. Mox *κέσχον*. De hoc proverbio cf. Hesych. c. novissimo interpr. Zenob. 351. Diogen. 452. Photius sua habet e Pausania, quod patet coll. Eust. p. 1392. 19.

[5]) Arist. Nub. 338: *κεσρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν*· cf. Polluc. VI. 50: *σφύραινα ἦν καὶ κέσραν ἐκάλουν*. Hinc rescribo: *κεσρᾶν· τῶν σφυραινῶν*.

[6]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 26.

[7]) Demosth. Aphob. § 7. Aeschin. Ctes. § 240.

[8]) Pertinet ni fallor ad Plat. Phaedr. 273 E.

κεχειρωμένοι· ἡττημένοι [1]).
κεκήληται· καταπεπράϋνται [2]).
κεχήνη· κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ἤδη ἤδειν [3]).
κεχηνότες· χαυνῶς ὁρῶντες [4]).
κεχραμμαίνειν· πικραίνεσθαι ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν [5]).
κεχρησμῳδημένων· μεμαντευμένων [6]).
κηδεμονία· πρόνοια· καὶ κηδεμών· Φροντιστής, προνοητής [7]).
κηδεστής· ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος ἢ πενθερός [8]).
κηδεύειν· Φροντίζειν ἢ θάπτειν [9]).
Κηκείδης· διθυραμβοποιητὴς ἀρχαῖος [10]).
κήθια· ὀξύβαφα οἷς κυβεύουσιν [11]).
κήθιον· πλεκτόν τι σύσσομον, εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀσραγάλους βάλλουσιν [12]).
κηκάζειν· κακολογεῖν [13]).
κηλῖδες· σπίλοι [14]).
κήλησις· πειθὼ μετὰ τέρψεως.
κηλίς· ῥύπος, μῶμος, μορφή, ἕλκος, οὐλή [15]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Codex κεχήληνται. Corr. Cobet. Mnem. VII. 478.
[3]) Arist. Acharn. 10.
[4]) Arist. Ran. 990.
[5]) Nisi omnia me fallunt, latet τετρεμαίνειν, quod aliquoties scribitur τετραμαίνειν apud Aristophanem, Hippocratem et Athenaeum. Itidem Hesych. scribit τετραμαίνει. Satis convenit Hippocr. p. 663. 22: τὰ ἄκρα ψύχονται καὶ τετραμαίνουσι, cf. HSt. VII. 2087 extr.
[6]) Hesych.
[7]) Plat. Rep. V. 463 D.
[8]) Codex ἐπιγαμβρίαν.
[9]) Saepe Tragici. Cf. Hesych.
[10]) Codex Κηδίδης. Ex Arist. Nub. 981. Cf. HSt. IV. 1511 B.
[11]) Cf. Hesych. et gl. seq.
[12]) Plura vide apud HSt. IV. 1510 C. Perperam Hesych. scribit κήθεια· Hermipp. apud Schol. Arist. Vesp. 674: καὶ πρὸς κύβους ἔσηκ' ἔχων τὸ κήθιον.
[13]) Habet Lycophr. 1386.
[14]) Cf. Phryn. p. 28 Lob.
[15]) Codex μορφή· emendata lectio in Lex. Bachm.

κηλούμενος· θελγόμενος, τερπόμενος· οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις [1]).
κημός· εἶδος χαλινοῦ ἢ Φιμός [2]).
κημός· πλέγμα κωνοειδὲς δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ Φορβειαί· καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τις· καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θρᾳξίν [3]).
κίνυγμα· σκιὰ καὶ εἴδωλον [4]).
κῆπος· κοῦρά τις ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη [5]).
κῆπος· γυναικὸς αἰδοῖον [6]).
κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται [7]).
κήπουρεύμα· τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον [8]).
κηρίναι· μάσιγες γίνονταί τινες οὕτως ὡς οἱ κηρίωνες· εἰ μὴ ἄρα αἱ διπλαῖ ἢ αἱ πύξιναι [9]).
κηρίῳ βῦσαι· αἱ ὑποβαλλόμεναι κηρίον ἐπετίθεσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μὴ βοᾷ [10]).
Κηρυκίδαι· γένος Ἀθήνησιν [11]).

---

[1]) Codex φλεγόμενος· corr. Cobet. Turicenses referunt ad Plat. Menexen. 235 A.

[2]) Vide gl. seq.

[3]) Codex κωμοειδές — φορβαιαι. Paulo aliter Lex. rhet. Bekk. p. 275. 25. Plura vide apud Schol. Arist. Eqq. 1147 et Hesych. qui rectius περιτιθέμενον. Alia in Lex. rhet. p. Phot. p. 671. 12. Aristophanis Scholiasta nunc memorabili exemplo ostendit qualem iacturam fecerimus et quam exilia supersint e doctis Alexandrinorum commentariis.

[4]) Cod. κήνυγμα et ita quoque Hesych. Ex Aesch. Prom. 157.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 907. 40. Hesych. Schol. Arist. Av. 806. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Troad. 1165, unde patet de hoc vocabulo egisse Eratosthenem.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Cf. Polluc. IX. 13. Pertinere videtur ad eam disputationem Aelii Dionysii, quam Eust. excerpsit p. 1853. 60. Malim legere παρ' Ἀττικοῖς.

[8]) Sic Codex, sed Lex. rhet. Bekk. p. 271. 28 κηπούρευμα. HSt. IV. 1521 B mavult κήπου ῥεῦμα.

[9]) Codex διπύξιναι. corr. Dobr. Glossam non prorsus intelligo; cf. Hesych. in v. et v. Κερκυραία μάσιξ.

[10]) Cf. Hesych. Refer ad Arist. Thesm. 503.

[11]) Articulus antiqui correctoris.

κηραίνει· τήκει, πρὸς Φθορὰν ἄγει [1]).
κημοῦν· Φιμοῦν, χαλινοῦν [2]).
κηρύκαιναν· γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν [3]).
κήτειον· λάχανον ἀνθερίκῳ ὅμοιον [4]).
κίτταν· τὴν περὶ τὸν σόμαχον τῶν κυουσῶν γυναικῶν διάθεσιν· καὶ τὸ ὄρνεον ὁμοίως καλοῦσιν [5]).
κηφήν· ἀργός, ἀπρόκοπος, μετέωρος [6]).
κιλλόν· χρῶμα ὑπόφαιον [7]).
κιβαδες· ἡμέραι [8]).
κιβδηλιᾶν· ὠχριᾶν [9]).
κιβδηλιῶντας· ὠχρούς [10]).
κίβδωνες· οἱ μετάλλειοι [11]).
κίβδηλον· οὕτως ἐκάλουν τὸ νόθον καὶ ἀδόκιμον νόμισμα καὶ παρακοπέν. Νόμων ια'· ὁ μὲν δοῦλος Φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν· κίβδηλον μέν ἐσιν ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀσεῖον, ᾖ δὲ μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ [12]).
κιβωτός· λάρναξ, κίστη [13]).
κιγκλίζει· σαλεύει, μοχλεύει, ἦχον ποιεῖ, κινεῖ [14]).
κιγκλίς· ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγκελλος, ἤτοι τοῦ ἱεροῦ οἴκου [15]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Prolegg. p. 7.
[2]) Codex *κημᾶν*. Κημὸς apud recentiores dicebatur *χάβος* ut novimus e Schol. Arist. Eq. 1147; hinc vide an pro *χαλινοῦν* reponi debeat *χαβοῦν* et supra *χάβου* pro *χαλινοῦ*.
[3]) Codex *κηρυκίνην*. Refero ad Arist. Eccl. 713.
[4]) Hesychius vocabulum hoc sensu e Cratino laudat. Cf. HSt. IV. 1537 A.
[5]) Codex *κήτταν*. Cf. Hesych. HSt. IV. 1583.
[6]) Lex. Bachm. *ἄπρακτος* pro *ἀπρόκοπος*. Est fortasse glossa Platonica, cf. Legg. X. 901 A, alibi.
[7]) Codex *κίαλον*. Corr. Dobr. Vide infra. Hes. Poll. VII. 56.
[8]) Schleusnerus coniicit *κυνάδες*.
[9]) Hesych.
[10]) Plura Hesych.
[11]) Cf. Moer. p. 239.
[12]) Apparet esse glossam Platonicam mutilam, cf. Plat. Legg. XI. 917 D.
[13]) Hesych.
[14]) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 1544. Schol. Theocr. V. 117.
[15]) Lex. rhet. Bekk. p. 271, 34. Hes. Poll. VIII. 124. Harp.

κίγκλος· ὄρνεον τὴν ὀσφὺν πολλὰ κινοῦν, ὅ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν, σφόδρα λεπτόν· καὶ ἡ πτωχότερος κίγκλου παροιμία, ἣ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι [1]).

κίδαρις· περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὕφασμα, ἤτοι εἶδος καμελαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖται· τινὲς δὲ κίταριν λέγουσι περικράνιον πίλινον ἢ σέφανον ἢ φακιόλιον ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν ἢ τὸ σρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς Φοροῦσιν [2]).

κιλίκιοι τράγοι· ἀντὶ τοῦ δασεῖς [3]).

κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων [4]).

κιδάφη· ἀλώπηξ [5]).

κιδαφίων· πανοῦργος, δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κιῶν [6]).

κίθαρος· ἰχθὺς ποιός· λέγεται καὶ τὸ σῆθος [7]).

Κιθαιρών· ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ [8]).

κίκκαβος· ὠνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου [9]).

κίκκασος· ὀβολοῦ ὄνομα [10]).

κικκαβίζειν· τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριστοφάνης [11]).

Κιλλικῶν· ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος ἀπὸ τροφοῦ Κιλίσσης,

---

[1]) Codex *σισοπ*. sed *σι* ex em. alius, ut videtur; tum 2 vel 3 litt. erasae post *καλοῦσιν*, et post *θαΐδι*. Primo *θαϊδίαι* forsan. Sic Dobr.

[2]) Codex *καλαμαυκίου — κίδαριν λέγουσι*. Grammatici fortasse invenerunt in comoedia quadam, cf. Phot. v. *τιάρα* et *κάνδυς*. Similia Hesych. et partim eadem Gloss. Provv. Salom. p. Cyr. Voss. cf. III. Esdr. 3. 6.

[3]) Codex *κιγκιόπραγοι*, quod vv. dd. certatim correxerunt. Emendate Etymologus. Diogen. 454.

[4]) De forma verbi egit HSt. IV. 1590 extr.

[5]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 117.

[6]) Articulo absoluto versus spatium in Codice. Quae desunt vide apud Hesych.

[7]) Convenit Hesych.

[8]) Addit manus typographiae initiis non antiquior, *τὸ καλούμενον καρύδης*. Cf. Prolegg. p. 7.

[9]) Recte Dobr. Refer ad Pherecratem, vide Polluc. IX. 83 et Phot. *ὀβολοῦ χίμαιρα*.

[10]) Editores Thes. IV. 1551 D malunt *βόλου*, cf. Hesych. v. *κίγκασος*.

[11]) Arist. Lysistr. 760. Codex *γυναικῶν*.

ὃς τὴν πατρίδα Μίλητον προὔδωκε τοῖς Πριηνεῦσι καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν· ἢ παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ὠμότητι διὰ τοῦτ' ἐκλήθη Κιλλικῶν· Φερεκράτης· Ἀεί ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί [1]).

Κιλίκιος ὄλεθρος [2]).

Κιλικισμόν· Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παρανομίας φόνον λέγει [3]).

Κιλικίους· τὰς πικρὰς τιμωρίας οὕτως ἐκάλουν [4]).

Κιλλεία· πρὸς τῷ Ὑμηττῷ δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων [5]).

Κιλλικύριοι· ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες τοῦ πολιτεύματος, οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται τινές [6]).

Κίλικι λιμῷ· ἀντὶ τοῦ ὀλέθρῳ· καὶ Κιλικισμούς· τοὺς ἔκ τινος παρανομίας φόνους [7]).

κιλλόν· χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν [8]).

κιμβικεία· σκιφία ἢ μικρολογία ἢ διαστροφή [9]).

κίμβικας· καὶ κικκάβους· τοὺς αἰσχρούς [10]).

κιμμερικόν· εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Codex Κιλίκιον — Μέρωπος — Κιλίκων. Rectius Hes.: τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς. Glossa pertinet ad Arist. Pac. 363 ubi vide Schol. — Muellerus in fragment. Hist. II. p. 334 omnia de eo collegit. Adde Schneidewinum ad Zenob. 3.

[2]) Interpretatio excidit quam pete ex Hes. Cf. Zenob. 353. In Codice sesquiversus spatium.

[3]) Suid. scribit παροινίας.

[4]) Hesych. Zenob. 353.

[5]) Desumtum e comoedia, cf. R. Schmidt. p. Nauck. Arist. Byz. p. 24. Sed miror neminemdum sustulisse vitium: nempe σελίνων pro ἐχίνων scribendum est. Contrarium vitium in Lex. rhet. Bekk. p. 318. 20: ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· imo ἐχῖνος.

[6]) Cf. supra, ubi perperam scribitur Καλλικύριοι. Photius habuit ex lexico rhetorico. Codex καταβαλ. — πενέσατοι.

[7]) Hesych. fere eadem. Codex κιλικιαίνω — κιλικίσους.

[8]) Supra perperam κίαλον.

[9]) Codex Κιμβικα· σφικία ἢ μέλισσα· ἢ μικρ. De hac glossa emendanda satisfaciet HSt. IV. 1536 D.

[10]) Non intelligo αἰσχρούς· melius γλίσχρους. Vel si mavis λίσχρους, quam formam Photius infra habet. Cf. Dobr.

[11]) Quod reddendum ducit Arist. Lys. 52 pro κιμβερικόν G. Dind. apud HSt. IV. 1557 B.

κιμώνεια· ἐρείπια Ἀθήνησιν ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπερκίνοντο [1]).
κιναβευμάτων· πονηρευμάτων [2]).
κινάβρα· μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην [3]).
κιναβρεύεσθαι· τὸ σκευωρεῖσθαι [4]).
κίναιδος· ἀσελγής, μαλακός.
κιναθισμόν· οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσιν.
κιμβάζειν· σραγγεύεσθαι [5]).
κίνδαξ· κινδυνος [6]).
κίνδας· εὐκίνητος [7]).
κινδαψός· ὄργανον ποιόν [8]).
κίνδυνον ἀναρρῖψαι λέγουσι μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων [9]).
κινεῖ· οἷον ἐρεθίζει· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀροτριᾶν καὶ ἀκίνητον τὸν ἀναρότριατον [10]).
κινύρεσθαι· ὀδύρεσθαι [11]).
κιξάλας· τοὺς ἐν ὁδῷ ληστάς [12]).
κίρκον· ἱέρακα ἢ οὐρὰν ἢ κωπηλάτην [13]).

---

[1]) Respicitur Cratinus, cuius fragmentum servavit Schol. Vindob. Luc. Alex. c. 4. Cf. HSt. IV. 1558 C et M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Ex Aristophane, cuius locum habet Lex. rhet. Bekk. p. 415, quem viri docti conjiciunt haud sine specie desumtum esse ex alteris Thesmoph. Habet quoque Hesych.

[3]) Haec nusquam alibi. Quid alii de voce *κινάβρα*, congessit HSt. IV. 1559.

[4]) G. Dind. ad HSt. mavult *κιναβεύεσθαι*.

[5]) Hesych. Alia forma *ὀκιμβάζειν* apud Hesych. Vide infra *σκιμβάζειν*. Codex *κινβάζειν· σραγεύεσθαι*.

[6]) Cf. HSt. IV. 1562 B. M. Schmidt.: *κίνδυν*.

[7]) Cf. HSt. ibid. M. Schmidt.: *κίνδαξ*.

[8]) Plura Hesych. Etym. M. p. 514. 35 Dionysium laudat, an nostrum Aelium nescio. Adde M. Schmidt. Didym. p. 305.

[9]) In Codex *κύβον* minori charactere ex recensione supra scriptum.

[10]) Codex *ἀναροτρίαν*.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Codex *κίξας*. Cf. Hesych. HSt. IV. 1576 D.

[13]) Cf. Hesych. *Οὐρὰ* non *κίρκος* est sed *κέρκος*.

κιρρόν· πυρρὸν ἢ αἷμα τὸ ἀπὸ ζῶντος [1]).
κιχλισμός· ὁ λεπτὸς καὶ ἀκόλαστος γέλως [2]).
κιχόρια· τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης [3]).
κιχρᾷ· δανείζει [4]).
κίων· ἡ ἐν τῷ στόματι σαφυλή [5]).
κλᾶν ἄμπελον· τὸ τέμνειν [6]).
κλαήσει· ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν [7]).
Κλαρῶται· μέτοικοι, ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Πενέσται καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις [8]).
κλασάσαι· κλάσαι, προϊέναι ἢ παρατηρεῖν [9]).
κλαυθμυρίζεται καὶ κλαυθμυριεῖται λέγουσιν οὐ κλάει καὶ κλαύσει [10]).
κλέος· τὴν φαύλην δόξαν. Ἀριστοφάνης.
κλῇσαι· οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν οὐ κλεῖσαι, καὶ κλῇδα· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης [11]).
κλειτοριάζειν· τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου [12]).
κλείθροις· κλειδώμασιν [13]).
κλεινός· ἔνδοξος ἀπὸ τοῦ κλέους.
κλεμμάδιον· κλεψιμαῖον [14]).
κλεπία· κλοπή [15]).
κλεπτόμενοι· ἀπατώμενοι.

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Codex κιχλησμός. Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 271. 30. Pausan. apud Eustath. p. 1880. 61.
[3]) De vocis scriptura cf. HSt. IV. 1592 B. Antiatt. Bekk. p. 105. 21 laudat Aristoph. Δράμασιν.
[4]) Fortasse respiciuntur Proverb. Salom. 13. 11.
[5]) Cf. Hes. et Phryn. Bekk. p. 48. 19. Schol. Nic. Ther. 246.
[6]) Hes. Phryn. Lob. p. 172. Moer. p. 229. Thom. M. p. 535.
[7]) Codex κλαιήσει. Dem. Midian. p. 546. 21. Idem Hes.
[8]) Vide quae supra laudata sunt v. Καλλικύριοι.
[9]) Κλασάσεις apud Arist. Eq. 166. Προιέναι corruptum videtur.
[10]) Cod. κλαυμυρίζεται et κλαυμυριεῖται: corr. Cobet. Cf. Hes.
[11]) Thucyd. 4. 8. De re hodie satis nota vide quae collegit HSt. IV. 1615. Cobetus quoque aliquoties ut Mnem. III. 399.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Legitur in Plat. Axioch. 371 B.
[14]) Refero ad Plat. Legg. XII. 955 B cf. Hes. et Poll. VIII. 33.
[15]) Alibi hoc non legitur.

κλέπος· Φώριον [1]).

κλεψούμενος· λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος [2]).

κλεψύδρα· κρήνη ἐν ἀκροπόλει οὕτως καλεῖται [3]).

κλεψύδρα· ὄργανον ἀστρονομικὸν ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται [4]).

κλῆρος· οὐσία ἢ λαχμός· λέγεται κλῆρος καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων· κλῆρος καὶ ἡ κληρονομία· κλῆρος καὶ μέτρον γῆς, ὅθεν καὶ οἱ κληροῦχοι ἀντὶ τοῦ οἱ τοὺς κλήρους καὶ τὰ μέτρα τῆς γῆς κατέχοντες [5]).

κλῆρος Ἑρμοῦ· συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξήρουν τοῦτο τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν· Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου [6]).

κληδών· Φήμη, μαντεία.

κληροῦχοι· οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάστου· ἡ δὲ κληρουχία αὕτη διανομὴ τῆς χώρας ἦν [7]).

κλητεῦσαι· κοινῶς μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν μαρτύρων λέγεται τὸ κλητεῦσαι· καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δ' ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων [8]).

κλητεύεις· μαρτυρεῖς [9]).

---

[1]) Codex κλέπτος· Φορεῖον. Solon dixit in legibus, cf. Hes. et Poll. VIII. 34.

[2]) Cf. HSt. IV. 1624 C. Cobet. Mnem. V. 406 reponit κλεψόμενος.

[3]) Cf. Hesych. Schol. Arist. Av. 1693.

[4]) Codex ἀστρολογικόν. Emendata lectio apud Etym. cf. Hes. Difficilem quaestionem de clepsydra tractavit Hullemannus in Miscell. Philol. 1851.

[5]) In plerisque convenit Schol. Plat. Legg. I. 630 E. Codex λαγχμός.

[6]) Haec plenius quam supra in glossa Ἑρμοῦ κλῆρος, quam vide.

[7]) Eadem fere Lex. rhet. Bekk. p. 267. 31. Cf. Harp.

[8]) Eadem fere Lex. rhet. Bekk. p. 272. 6, unde in fine adde δραχμαὶ χίλιαι, quod vidit iam Dobr. Cf. Harp.

[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 268. 12. Hesych.

κλητῆρες· οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δ' ἦσαν δύο [1]).

κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διασρέφειν· ἔσιν γάρ τι καὶ βασανισικὸν ὄργανον κλῖμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διασρέφει [2]).

κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔσι δὲ οἷον παράγει καὶ διασρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανισικὸν διασρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων [3]).

κλιμακτῆρας· οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων [4]).

κλίνη ἀμφικέφαλος· ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον [5]).

κλινίς· κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυσος καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένη [6]).

κλιντήρ· εἶδος Φορείου· ἔσι δὲ καὶ κλινοκαθέδριον [7]).

κλιντηρίδιον· κλινίδιον [8]).

κλισιάδες· αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖσον [9]).

κλινοπετῆ· τὸν κλινήρη λέγουσιν [10]).

κλισιάδες· θύραι δίπτυχοι ἢ σκηναί· καὶ κλισία· ἡ σκηνή.

κλοιός· περιτραχήλιος δεσμός [11]).

---

[1]) Lege εἰς δίκην. Plura in Lex. rhet. p. Phot. p. 671. 19.

[2]) Confer gl. seq.

[3]) Codex εἰσηγορίᾳ. Fragmentum Dinarchi plenius exstat apud Harp. qui laudat eum ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ Αἰσχίνῃ κατὰ Δεινίου. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 272. 15. Errorem Harp. notavit Cobet. Mnem. VIII. 24. IX. 410. Cf. Prolegg. p. 108.

[4]) Codex κλιματῆρας. Legitur et alibi et Eur. Helen. 1586. Adnotavit quoque Pollux.

[5]) Rectius ut opinor Pollux X. 36 ἀμφικνέφαλλος, quae iam sententia fuit Salmasii ad Script. Hist. Aug. I. p. 232, quam improbat Lobeck. Phryn. 130; sed vide novissimos HSt. editores I. b. 229 B.

[6]) Cf. Hes. Poll. X. 33 et supra Phot. v. ζεῦγος ἡμιονικόν.

[7]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 19.

[8]) Poll. X. 33 ex Aristoph. laudat κλιντήριον.

[9]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 272. 14, quocum compone Lex. rhet. apud Eustath. p. 1957. 59. Vide mox.

[10]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 12, fortasse e Xen. Hell. V. 4. 58. Codex κλινοπέτη.

[11]) Inter περι et τρ tres literae deletae.

κλοπαί· παραλογισμοί.
κλυδώνιον· τὸν κλύδωνα λέγουσιν [1]).
κλυδώνιον· κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω. Θουκυδίδης β'· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλύδωνι ἀναφέρειν [2]).
κλύει· ἀκούει [3]).
κλώζειν· ἐκβάλλειν τῇ γλώσσῃ ἠχοῦντα· καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην· ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσοντες τὸν οὐρανίσκον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν [4]).
κλώθει· κατασπᾷ, ἐπιμερίζει.
κλῳός· ὁ δεσμός [5]).
κλωπᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν καὶ τὸ λάθρα ..... [6]).
κλωπωμένη· ἐφιεμένη, ἐπιθυμοῦσα [7]).
κλωσῆρα· ἐκκεκλωσμένον [8]).
κλώψ· κλέπτης [9]).
κνάπτοντες· καταξύοντες, κατακεντοῦντες [10]).
κνάφος· ἡ γναφικὴ ἄκανθα.
κναιόμενον· καταπονούμενον [11]).
κνίψ· εἶδος μύρμηκος [12]).
κνεφαῖος· σκοτεινός [13]).
κνέφαλλον· τύλη [14]).

---

[1]) Excerptum e glossa seq.
[2]) Thuc. II. 84, sed ibi recte legitur κλυδωνίῳ.
[3]) Melius Hesych. ἐπακούει.
[4]) Indidem atque Photius, sua habet Eustath. p. 1504. 29. Cf. Hes. Poll. IV. 122 et Harp. v. ἐκλώζετε.
[5]) Codex κλώϊος. Hanc formam κλῳός pro κλοιός offendimus Arist. Vesp. 897.
[6]) Supple glossam ex Hesych.
[7]) Confer Hesych. qui plura.
[8]) Refero ad Arist. Ran. 1347 ubi vide Schol. et Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Plat. Rep. X. 616 A.
[11]) Codex κνεόμενον. Hesych.: κνεομένων, fortasse referendum ad Eur. Alcest. 108 διακναιομένων.
[12]) Cf. Hesych. Legitur vocabulum apud Arist. Av. 590.
[13]) Arist. Vesp. 124.
[14]) Codex κνέφαλον. Plura Hesych. et Herodian. π. μον. λ. 39. 15. Vide praeterea Phryn. Lob. 173. Poll. X. 41. Moer. Thom. M.

κνέφος· σκότος [1]).

κνέωρον· φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [2]).

κνημίαι· τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ κνημοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης [3]).

κνησιῶντα· ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι [4]).

κνηκίδας· ὡς ἡμεῖς τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας [5]).

κνησὰ λάχανα· συγκοπτά [6]).

Κνοιθιδεύς· ὅρος τῆς Ἀττικῆς [7]).

κνοῦς· τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ [8]).

κνύειν· ξύειν καὶ οἷον κνήθειν, Μένανδρος [9]).

κνώδων· ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους [10]).

κνίσησιν· ἀναθυμιάσεσιν [11]).

κνυζώμενον· σένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων [12]).

κνίψ· ζωΰφιον τὸ τοῦ κνιπός· ἡ γενικὴ μετέσχη εἰς εὐθεῖαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα [13]).

κνώδαλον· ζῷον μικρόν, θηρίον κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον, ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον [14]).

κόγχη· ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.

κόγχην· τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων [15]).

---

1) Cf. Hesych.

2) Fere eadem Hesych. Vide HSt. IV. 1683. Schol. Nic. Ther. 52.

3) Codex *κνημία*· corr. G. Dind. et *κνημιοπαχὲς* quod correxit Lob. ad Phryn. Cf. Hesych. et HSt. IV. 1680. A.

4) Plat. Gorg. 494 C.

5) Cf. Hesych. Suid.

6) Ex Aristophane (Antiphane) laudat Athen. IX. 373 A. Cf. Hesych. et Poll. VI. 62.

7) Titulus comoediae Antiphanis restitutus a G. Dind. Athen. VII. 287 E. X. 448 E.

8) Plenius dixit de hac voce Hesych.

9) Codex *οἱονεὶ θεῖν*. Corr. Dobr. Cf. Piers. Moer. p. 234.

10) Cf. Soph. Ai. 1024. Habet quoque Hesych.

11) Codex *κνίσεσιν*. Lex. Bachm. *κνίσσῃσιν*. Porson. *κνίσσαισιν*.

12) Arist. Vesp. 976: *κνυζούμενα*.

13) Supra vocabulum iam habuimus.

14) Cf. Hesych.

15) Tria proverbia. Pherecrates apud Athen. XI. 481 A: *κοὐχὶ*

κόθορνος· ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον [1]).
κύλα· τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα [2]).
κοινὰ τὰ φίλων· Τίμαιός φησιν ἐν τῷ θ′ ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς [3]).
κόθουρον· κήφηνα· εἴρηται δὲ ὅτι κεύθει τὴν οὐρὰν ἢ ὅτι ἄκεντρος [4]).
κοινεῖον· πορνεῖον [5]).
κοινολογία· κοινὴ διάλεκτος.
κόγχη· χήμη· σπανίως λέγεται χήμη [6]).
κόβαλος· ἢ προσποίητος καὶ σὺν ἀπάτῃ παιδιὰ κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος [7]).
κόβαλος· πανοῦργος, ἀπατεὼν ἢ τωθασής [8]).
κόβαλα· κοβαλεύματα [9]).
Κοδομή· ὄνομα θεραπαίνης [10]).
Κόδρους· τοὺς ἀρχαίους [11]).
κοδομεύτριαι· αἱ Φρύγουσαι καὶ ἐν ἱπνῷ ἀναστρεφόμεναι [12]).
κόθορνος· ὑπόδημα ἀρχαῖον κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ταὐτὸν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφαρμόττον [13])·

χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην. Κόγχην διελεῖν Teleclides dixit apud Athen. III. 87 A. Cf. Hesych.

[1]) Plura Hesych. et Phot. infra.

[2]) Cf. Hesych. Poll. II. 66.

[3]) Haec multo plenius servata a Schol. Plat. Phaedr. 279 C.

[4]) Codex *κοίθουρον*. Corr. Cobet. Vide Plat. Leg. X. 901 A.

[5]) Hesych.

[6]) Conf. Lob. ad Phryn. p. 387.

[7]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 21. Cf. Harp.

[8]) Hesych. Saepe comici, ut Arist. Eq. 450. M. Schmidt. Didym. p. 77.

[9]) Codex *κόβατρα*. Non miror confusa λ et τρ, ubi video etiam in Photii Codice confundi λ et ξ, ut *τολόται* pro *τοξόται* et supra *κίξας* pro *κιξάλας*. Legitur *κόβαλα* Arist. Eq. 417, cf. Hesych.

[10]) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 1703 A.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Pollux I. 246 et Hesych. egregie correctus a Dindorf. ad HSt. IV. 1703 A.

[13]) Fere eadem Hesych.

Κονθύλη καὶ Κυθήριοι καὶ Κυδαθηναιεῖς· δῆμος Πανδιονίδος [1]).
Κοθωκίδαι· δῆμος Οἰνηΐδος [2]).
κοικύλλειν· περιβλέ(πειν) [3]).

κρατηρίζων· οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων [4]).
κραυγασμὸς καὶ κραυγάζειν· κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν [5]).
κραυγή· νόσημα παιδίων [6]).
κλαυθμυρίζεται· ἐπὶ τῆς παιδικῆς Φωνῆς λέγεται [7]).
κραυρόν· ψαφαρόν, καπυρόν, ξηρόν· καὶ κραυρότερον· εὐθραυστότερον, σκληρότερον· κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν νόσος ἰσχυρά τις οὖσα ὡς Ἀριστοτέλης [8]).
κρέας· τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρρυμα· καὶ τὸ σῶμα· »τὴν περὶ τῶν κρεῶν"· ὁ δ' Ἰξίων γράφει· »τὴν περὶ τῶν νεκρῶν"· τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί [9]).
κρείττονες· οἱ ἥρωες· δοκοῦσι δὲ κακωτικοὶ εἶναι· διὸ καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιωπῶσιν [10]).

---

[1]) Codex Κοθύλη, Κυδαθῆναι, Πανδίονος.
[2]) Codex οἰηνίδος.
[3]) Suidas laudat Arist. Thesm. 852. Desinit fol. περιβλε. Desunt quatuor folia.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 3. Explicatur Dem. Cor. § 259.
[5]) Cf. Lob. ad Phryn. p. 337. Δίφιλος Ἀποβάτῃ dixit κραυγασμός, ut refert Antiatt. Bekk. p. 101. Cf. Moer. p. 226. Nauck. Arist. Byz. p. 65.
[6]) Cf. Hesych.
[7]) Codex κραυμυρίζεται. Cf. supra et Cobet. Mnem. VIII. 26.
[8]) Comparativus apud Plat. Tim. 60 C, cf. Tim. Lex. Vide praeterea Hesych., Aristotelem H. A. VIII. 21, HSt. IV. 1955 C.
[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 417. 4 et Hesych. Altera pars glossae pertinet ad Arist. Ran. 190 ubi vide Schol. et Schol. ad vs. 423. Itidem Phot. v. λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, ad quod proverbium Aristophanes respicit. Vide quoque M. Schmidt. Didym. p. 262.
[10]) Similia Hesych. qui addit Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Dobr. apposite laudat Menandr. Bentl. § 135. Schol. Arist. Av. 1490.

κρεμβαλιάζειν· ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν [1]).

κρέξ· ἀντὶ τοῦ ἀλαζών· οὕτως Εὔπολις.

Κρεώφυλος· Πολιτείας ι'· ὁ γὰρ Κρεώφυλος ὦ Σώκρατες ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτόν τινες καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστὶ, νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου [2]).

κροῦσις· ἀντὶ τοῦ παραλογισμός [3]).

κρημνοκοπεῖν· κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι.

κρηνοφύλαξ· λέων χαλκοῦς ἐπὶ κρήνης δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐφέρετο· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις Ἀθήνησιν [4]).

κρηπίς· θεμέλιος ἢ εἶδος ὑποδήματος, ὑποβάθρα [5]).

κρηπίς· τόπος Ἀθήνησιν· οὕτω Φιλόχορος.

κρησέρα· ὀθόνιον ἀραιόν, εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας [6]).

κρῆσαι· καταχέαι καὶ ἐπικρησαμένη· καταχεαμένη [7]).

κρησφύγετα· τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σεγνὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον ἐς σπήλαιά τινα· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα [8]).

κρητήριον· ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ ἀντὶ τοῦ καταχέαι [9]).

Κρητίζειν· τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὐτῷ ἐξείλετο [10]).

---

[1]) Cobetus Mnem. XI. 296, cuius eximiam adnotationem vide, supplet *κροτάλοις κροταλίζειν*. Vocabulum legebatur apud Hermippum, cuius locum vide apud Athen. XIV. 636 D.

[2]) Codex Κρεόφυλος. Cf. Bentl. Epist. ad Mill. p. 503. Explicatur Plat. Rep. X. 600 B.

[3]) Codex *κρεῦσις*· corr. Dobr. Cf. Arist. Nub. 317. Vide infra.

[4]) Plura Pollux VIII. 113.

[5]) Plura Lex. rhet. Bekk. p. 273. 18. Cf. Hesych. et Lex. Lucian. Bachm. p. 340.

[6]) Vocabulum usurpavit Aristoph. Eccl. 991, interpretatus est Aristoph. Byz. cf. Nauck. p. 187.

[7]) Cf. HSt. IV. 1454 A. Supra *κατακρῆσαι*.

[8]) Herodotus aliquoties, ut V. 124. Ceterum glossa corrupta est, cf. Eustath. p. 1688. 55 et 1681. 27. Codex *ϛενά*.

[9]) Hesych. Hom. Od. *η*. 164: *ἐπικρῆσαι*.

[10]) Cf. Schol. Callim. Hymn. in Iov. 8 et Zenob. 362.

Κρητίδαι· μάντεις ἀπὸ Κρήτης.
Κρητικόν· μέλος τι καὶ ῥυθμός.
Κρητικόν· βραχύ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·

οὐ πάνυ ταχύ
Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ' ἀναβαλεῖ τὸ Κρητικόν [1]).

κριδδέμεν· τὸ γελᾶν· Βοιωτοί [2]).
κρίβανον· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν οἷον κριθῶν βαῦνον, τουτέστι κάμινον [3]).
κριὸν ἀσελγοκέρων· τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν, κυρίττοντα καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν [4]).
κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς Φάτνας οὗτοι πλήττουσιν [5]).
κριοῦ διακονία· παρὰ τὴν παροιμίαν κριὸς τὰ τροφεῖα· κυρίττει γὰρ τοὺς τρέφοντας [6]).
Κρίσαμις Κῷος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ Φασὶν ἔγχελυν τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν καὶ τὸν Κρίσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· Φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ Φροντίσαντα παγγενεὶ ἀπολέσθαι [7]).
κρίσεως· δοκιμασίας, ἀκολουθίας [8]).
κρίσις· ἐξέτασις, ψῆφος, βάσανος.
κρόκαι· ψῆφοι παραθαλάσσιοι [9]).
κρόκην νήθειν λέγουσιν· καὶ καθ' ὅλου δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγό-

---

[1]) Cf. Hesych. Praeter Eupolidem vocabulo usus est Arist. Thesm. 736. Codex *ἀναβάλλει*.

[2]) Convenit Hesych. Respicitur Strattidis fragmentum apud Athen. XIV. 622 A. Codex *κριάδδεμεν*.

[3]) Etymologia Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1511. 12. Eandem habet Hesych. Plura apud HSt. IV. 1959 C.

[4]) Plura servavit Hesych. qui ostendit glossam desumtam esse e Platone Comico.

[5]) Proverbium usurpavit Menander, cf. Zenob. 363. Est sententia metrica ut plurimae aliae et legendum est *τὰ τροφεῖ'*: vide mox. Codex *τρόφια* et *ἐπὶ τὰς*.

[6]) Plura Hesych. sed partim conclamata. Est senarius e comoedia quadam desumtus.

[7]) Codex *Κρίσσαμις*. Similia Zenob. 364 et Hesych. qui add. *κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον*.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

μενον νῆμα ἐκάλουν, ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης [1]).

Κρόνια· ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν [2]).

κρόκη· ῥοδάνη [3]).

κροκοῦν· οἱ μύσαι ὥς φασι κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται [4]).

κροταλίζειν· οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν ἀλλὰ διὰ κροτάλου τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης λέγων [5]).

Κρονικώτερα· ἀρχαιότερα, μωρότερα [6]).

κρότωνος· τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζῴου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπήν ἀλλ' εἶναι ὁμαλός· διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν· ὑγιέστερος κρότωνος [7])·

κροτώνων· κυνείων Φθειρῶν.

κρουπέζαι· ξύλινα ὑποδήματα ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον [8]).

κρουσὰ γράμματα· ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.

κρουσιδημῶν· ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρῶν [9]).

κρουσιμετρεῖν· φαύλως μετρεῖν [10]).

---

[1]) Cf. infra v. *νήθειν*. Antiatt. Bekk. p. 109. Poll. VII. 32. Homeri locus est Odyss. δ. 134, cf. Eur. Orest. 1433. Codex *μυρήματα*.

[2]) Cf. Etym. Gud. p. 586. 38, de quo loco dixi in Prolegg. p. 171.

[3]) E lexico rhetorico, cf. Eust. p. 1328. 52 et 1527. 60, Hes.

[4]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 273. 25.

[5]) Dobraeus in Indice Phot. reponit *ὡς Εὐριπίδην*· respicitur certe Arist. Ran. 1305. Cf. Phryn. Bekk. p. 45. Aliter Hes.

[6]) Plat. Lysid. 205 C ibiq. Schol.

[7]) Codex *κρότανος — ὑγιαίστερος*. Alia Photius docet v. *ὑγιέστερος ὄμφακος*. Proverbium e Menandro sumtum, cf. Zenob. 527. Vide quoque Eustath. p. 1821. 46.

[8]) Coll. Eustath. p. 867. 29 dixerim esse adnotationem Pausaniae, qua explicabat Cratini fragmentum quod servavit Schol. Pind. Olymp. VI. 152, cf. Porson. Praef. Eur. Med. Vide quoque Polluc. VII. 87 et X. 153, Hesych.

[9]) Hesych. Respicitur Arist. Eq. 859.

[10]) Hesych.

κροῦσις· παραλογισμός [1]).
κρυψίνους· δόλιος, πανοῦργος [2]).
κρώβυλος· πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι [3]).
κρώβυλος· ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων [4]).
Κρωβύλου ζεῦγος· ἐπὶ πονηρῶν, ἀπὸ πορνοβοσκοῦ δύο πόρνας ἔχοντος [5]).
κρώζει· ὡς κόραξ ἢ κορώνη κράζει [6]).
Κρωπία· δῆμος Λεοντίδος [7]).
κτηδόνες· τριόδοι ἰχθύες καὶ θηρίδια καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις [8]).
κτηματίτην· τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκοῦργος [9]).
κύαθος· ἀντλητήριον, μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο.
κυαμοτρώξ· ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου [10]).
Κυαμίτης· ἥρωος ἦν ὄνομα κύριον· ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ κυαμευτοὶ ἄρχοντες ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτῷ [11]).
κυάμῳ λαχεῖν· νόμος ἦν Ἀθήνησιν ἄρχοντάς τινας κυάμῳ κληροῦν [12]).
κύβεθρον· θήκη μελισσῶν [13]).

---

[1]) Codex ἀναλογισμός. corr. Cobet. Supra perperam κρεῦσις. Respicitur Arist. Nub. 317.
[2]) Hesych.
[3]) Convenit Schol. Thuc. 1. 6. Cf. Harp.
[4]) Plura Hesych. Lex. Bachm. add.: ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἐμπλέγματος πρώην γινομένου παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Θουκυδιδείοις. Convenit Schol. Aesch. Tim. § 64: cf. Prolegg. p. 129.
[5]) Cf. Hesych. et Zenob. 369.
[6]) Habet Arist. Av. 2, alibi. Cf. Hes. et HSt. IV. 2023 C.
[7]) Codex Κρωνεια.
[8]) Breviter Hes. Dobr. adnotat: »Lege καὶ αἱ ἐπ. et forsan ἰχθυοθηρικοί.'' In re obscura nihil definiam.
[9]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 5.
[10]) Hesych. Respicitur Arist. Eq. 41.
[11]) Codex κυαμῖται ἄρχοντες· corr. Lobeck. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 14. Cf. HSt. IV. 2044 B.
[12]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 8.
[13]) Hesych.

κυβεία· ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον.
κυβηβᾶν· μαίνεσθαι, ἐνθουσιᾶν [1]).
κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος· Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι [2]).
κυβευτὴν· τὸν περὶ ἀργύρου κυβεύοντα [3]).
κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις· τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης [4]).
κυβηλίσαι· πελεκίσαι· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς [5]).
κύβηλις· μάχαιρα ἢ τοὺς βοῦς τραχηλοκοπεῖ [6]).
κύβηλις· ἀγγεῖον κεραμεοῦν ὡς πυξίς.
κύβηλις· τυρόκνησις [7]).
κυβησίνδα· ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου [8]).
κύβιτον· Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος [9]).
κύβοι· πλάσεις τινὲς ἄρτων· οὕτως Εὔπολις [10]).
κύβος· πᾶν τετράγωνον [11]).
κυδάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [12]).
κυδοιδοπᾶν· ταράσσειν [13]).

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) In priore parte glossae intelligitur Cratinus, vide mox. Similia apud Hesych., sed corrupta. Cf. HSt. IV. 2057.
[3]) Conf. Hesych. qui senarium laudat, quem Sophoclis esse patet ex Stob. Flor. CVIII. 51.
[4]) Codex τὸν θεόφρασον.
[5]) Hesych. Cf. gl. seq.
[6]) Hes. Cf. Anaxippum apud Athen. IV. 169 C et Lex. rhet. Bekk. p. 336.
[7]) Codex κύβηλος. Hes. e Cratino laudat. Cf. Poll. X. 104.
[8]) Hesych. similia, cf. Poll. IX. 122.
[9]) Codex κύβηττον. Habet Hippocrates, cf. Erotian. Galen. et Poll. II. § 141, qui addit δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων, ὅθεν Ἐπίχαρμος καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι κυβιτίζειν λέγει. Vide HSt. IV. 2060 D. Ahrens. Dial. Dor. p. 393.
[10]) Cf. Athen. III. 114 A. Codex ἐπίχαρμος sed ευπ statim in marg.
[11]) Hesych.
[12]) Hesych. Cf. Aesch. apud Schol. Soph. Ai 721. M. Schmidt. Didym. p. 101.
[13]) Hesych. Usurpavit Arist. Nub. 616. Codex κυδιδοπαῖν.

κύδαροι· πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα [1]).

κύδος· λοιδορία ἀρσενικῶς· καὶ παροιμία· κύδου δίκην ὀφείλειν (ἐπὶ τῶν) συκοφαντησάντων [2]).

κυεῖ· γεννᾷ [3]).

κύειν· τὴν ἐν γαστρὶ ἔχουσαν λέγουσιν [4]).

Κυζικηνοί· σατῆρες οἱ καλοί, μητέρα θεῶν ἔχοντες [5]).

κυκήθρα· ταραχή, συμφορά, σκυθρωπότης [6]).

κυκλάμινος· ὁ τῆς κομάρου καρπός, ὃν οἱ πλεῖστοι φαγόντες κεφαλαλγοῦντες διατελοῦσιν· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ταῖς ῥαφανίσι κυκλοειδές [7]).

Κυκλόβορος· ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς [8]).

κύκλιον χορόν· ὃν Ἀρίων ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησεν [9]).

κυκλοφορεῖται· κατὰ κύκλον φέρεται ἢ κινεῖται [10]).

κύκνοι· τὸ μὲν ζῷον δῆλον· ἔστι δὲ καὶ εἶδος πλοίου, ἴσως ὅτι κύκνος κατὰ τῆς πρῴρας τῆς νεὼς ἐκτετύπωτο ἐπισήμου ἕνεκα [11]).

κύλα· τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη· καὶ κυλοιδιᾶν ἐπειδὰν οἰδῇ ταῦτα [12]).

Κυλάραβις· γυμνάσιον ἐν Ἄργει, ἀπὸ Κυλαράβεώς τινος [13]).

---

[1]) Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 274. 18. Poll. I. 82.

[2]) In Codice desunt *ἐπὶ τῶν·* add. Porsonus. Cf. Hesych. et Zenob. 370.

[3]) Codex *κύει*, quod correxi ex Eustath. p. 1546. 21: *κύειν· τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, κυῶ δὲ τὸ γεννῶ*, quod discrimen nihili videtur, cf. HSt. IV. 2069 D. Cobet. Mnem. VIII. 175.

[4]) Coniunge c. gl. super.

[5]) Cf. Hesych. Zenob. 371. Diogen. 466.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 2076 B.

[8]) Respicitur opinor Arist. Eq. 137, cf. Hesych. et Eustath. p. 213. 37.

[9]) Est fragmentum adnotationis ad Arist. Av. 1403: plura servavit Scholiasta, qui docet Hellanicum et Dicaearchum tradidisse Arionem fuisse inventorem *τῶν κυκλίων χορῶν*, cf. Hellan. fragmt. Sturz. p. 89.

[10]) Cf. Hesych.

[11]) Lex. rhet. Bekk. p. 274. 12. Cf. Athen. XI. 474 A.

[12]) Fere eadem Timaeus et Photius supra post *κόθορνος*.

[13]) Brevius Hesych. Omnia quae huc pertinent congessit HSt. IV. 2099 A.

κύλιξ· Φιάλη, ποτήριον [1]).

κυλιχνίδα· τὴν ἰατρικὴν πυξίδα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανωτίδα [2]).

κυλλήσεις· τοὺς ὀξεῖς ἄρτους Αἰγύπτιοι [3]).

Κύλλου πήραν· ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης· καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται· Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν αὐτήν φησιν, οἱ δὲ Κυλλοπήραν· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν Φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως [4]).

κυλοιδιᾶν· τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν ἐκ μέθης· κύλα δὲ λέγεται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν [5]).

κῦμα· τὸ κυούμενον [6]).

κύμβηκα· τὸν κύαμον λέγουσι [7]).

κύμινον· ἐπὶ μικρολόγου. Μένανδρος [8]).

κύνα· τὸν κύνα δοκεῖ πρῶτος ὀμόσαι Σωκράτης [9]).

---

[1]) Hesych.

[2]) Similia Hesych. et Galen. Lex. Cf. HSt. IV. 2097 D.

[3]) Codex κυλλησπεῖς. Tradidit hoc Herodotus II. 77 et ante eum Hecataeus apud Athen. X. 418 E. Vocabulum usurpavit Aristophanes, cf. Athen. III. 114 C. Poll. VI. 73 et Hesych. De variis vocis formis cf. HSt. IV. 2099 B.

[4]) Codex: οἱ δὲ κολλοπηραν, tum deest dimidiatus versus. Partim eadem App. Vat. Provv. II. 38. Diversa Hesych. De loco emendando Meinekius egit ad Cratini fragmenta in Hist. Com. Gr. II. 79. In Photii Codice alia manus addidit: καλιὰν αὐτὴν φησίν· hinc mavult Κρατῖνος δὲ ἐν M. οἵδε Κύλλου πήραν. Aristophanis locum quem Hesych. exscribit, Bergkius habet in eodem volumine p. 1058. Proverbii ratio mihi quidem obscura est et Meinekii emendatio non satis certa videtur.

[5]) Cf. Tim. et supra κύλα.

[6]) Hesych. Legitur aliquoties in tragoedia.

[7]) Sic Porsonus, opinor quia Hesych.: κύμηχα· κύαμον, sed Codex habet τ. κύμονα λ. Nisi egregie fallor, locus sic constituendus est: Κίμβικα· τὸν μυκόνιον λέγουσι. Vide utrumque vocabulum suo loco apud Photium. Κίμβικες sive μυκόνιοι sunt φειδωλοί, γλίσχροι, λίαν μικρολόγοι περὶ χρήματα. Cf. Eustath. p. 1828. 10.

[8]) Latet fortasse κυμινοπρίσης vel κυμινοκίμβιξ, quae vocabula vide apud Eust. ll. Sed nihil definio. Cf. Cobet. Mnem. IX. 257.

[9]) Codex τονωπα: scripsi τὸν κύνα. Tum Codex ὀνομάσαι quod

κυνᾶς· τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνείων δερμάτων γιγνομένας ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρώτου· μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτως· οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες [1]).

Κυναλώπεκα· τὸν Φιλόςρατον [2]).

κυνῆ Βοιωτία· ἐπεὶ ἐκεῖ καλαὶ γίνονται αἱ κύνες [3]).

κύμβη· πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς [4]).

κυνηδόν· ὡς κύων [5]).

κυνηδόν· καὶ τὸ χαμαὶ συνουσιάζειν· καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας.

Κύννειος· Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτως λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύννης Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης· ὡς Σωκράτης ἐν ιβ'. θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· τὸ δὲ Κύννειόν ἐςιν Ἀπόλλωνος ἱερόν· Κυννείου τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον· τοῦτο δέ ἐςι τὸ θυννεῖον Ἁλῆσι καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννείῳ Ἁλῆσι οὗ Δημήτριος ὁ βασιλεύς [6]).

Κύννα· πόρνης ὄνομα [7]).

Κυνόσαργες· τόπος ἐςὶ παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην· Δίομος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν τῇ Ἑςίᾳ· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν ἥρπασεν τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ

---

correxit Dobraeus. Praeter Platonis locos cf. Cratini fragmentum apud Schol. Plat. Apol. 21 E.

[1]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 274. 9. Locus laudatus legitur § 94. Pro Βοιωτίας Codex σιωπάς.

[2]) Respicitur Arist. Eq. 1067. Cf. Hesych.

[3]) Dem. Neaer. § 94, vide supra. Adde Cobet. Mnem. VIII. 27.

[4]) Nempe in Andromeda. Locum habet Athen. XI. 482 D.

[5]) Hesych.

[6]) Codex Κύνειος — Κύννης. Post Σωκρ. ἐν ιβ' lacuna est. Tum coniicio: ὑπὸ λύκων ἁρπασθῆναι· τοῦ κνυζηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους· apud Suidam iam κνυζηθμοῦ. Ἐν Ὑμηττῷ loco non suo positum videtur. Ultima non prorsus intelligo; quae huc faciunt collegit G. Dindorfius ad HSt. IV. 2120. Ἁλῆσι οὗ pro Ἁλησίου scripsit Dobraeus. Porsonus: οὕτω Δημήτριος ὁ Μάγνης.

[7]) Idem Hes. Nomen legitur apud Aristoph.

δὲ περιδεὴς ἦν· ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεός, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων, Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐτελοῦντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται [1]).

κυνοδέσμη· δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες [2]).

κυνοκέφαλλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [3]).

Κυνόσουρα· Φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος [4]).

κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει [5]).

κυνοῦχος· βαλάντιον ἢ θύλακος [6]).

κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντερώτατα. Φερεκράτης Λήροις· ἔπειτα ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα. καὶ Αἰσχύλος [7]).

κύος· κύημα [8]).

κύπερον· ὅμορον [9]).

κυπτάζουσιν· σραγγεύονται· ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὰ βραχύτατα ἀσχολοῦνται [10]).

κυρβασίαν· κεφαλὴν ἀλέκτορος [11]).

κυρβασία· τιάρα, ἣ οἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθῇ ἐχρῶντο· οἱ δὲ σρατηγοὶ ἐπικεκλιμένῃ· καὶ περικεφαλαίας εἶδος καὶ πίλου [12]).

---

[1]) Cod. Δίδυμος pro Δίομος, correct. e Steph. Byz. Cf. Harp.

[2]) Cf. Hesych. et Phryn. Bekk. p. 49. 17.

[3]) Arist. Eq. 416. Cf. Phryn. Bekk. p. 49. 19. Vide quae adnotavimus ad v. Ἑρμῆς τετρακέφαλος.

[4]) Plenius Hesych.

[5]) Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 48. 31. Apud Aelium Dionysium apud Eust. p. 756. 51: διακυνοφθαλμίζεσθαι.

[6]) Cf. Hesych. Herodian. Piers. 442. Gramm. apud Eustath. p. 1534. 44. Vocabulum usurpavit Xen. Cyneg. 2. 9.

[7]) Brevius Antiatt. Bekk. p. 101. Meinekius in Pherecratis versu scribit: εἶθ' ἕτερα. Dobr.: ἔπειτα χἄτερα.

[8]) Aristoph. apud Polluc. 2. 6. Convenit Hesych.

[9]) Pro ὅμορον scripserim βούτομον e Schol. Theocr. I. 106. Formam Ionicam pro κύπειρον, vide Herodt. IV. 71.

[10]) Dixit Sophron, cf. HSt. IV. 2135 D. Codex σραγεύονται.

[11]) Respicitur Arist. Av. 486. Cf. Hesych.

[12]) Codex ἐπικεκλημένη. Cf. Schol. ad Arist. ll. Galen. Lex. p. 510. Erotian. p. 232, qui omnes sua indidem habent.

κύρβεις· τρίγωνοι ἄξονες ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφρασος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι [1]).

κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ οἱ πολιτικοί· καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους καὶ τετράγωνοι [2]).

κυρσάθιοι· τοὺς μειρακίσκους. Λάκωνες [3]).

κυρεῖ· τυγχάνει [4]).

κυρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι [5]).

κυρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [6]).

κυρήβια· πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα [7]).

κυρήβια· τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία, ἅ τινες καλοῦσι γόνατα [8]).

Κυρήνη· πόρνης ὄνομα [9]).

κυρία· ἡ κατὰ Φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις· καὶ κυρία· ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα [10]).

κυρία ἐκκλησία· ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν· οἷον στρατηγούς, ἱππάρχους καὶ τοὺς τοιούτους· ἄλλοι δέ φασιν καθ' ἕκαστον μῆνα

---

[1]) Partim convenit Schol. Arist. Av. 1354, cf. Harp. Locos qui huc pertinent vide congestos apud HSt. IV. 2137 sq. M. Schmidt. Didym. p. 59. Preller. Polem. p. 88. Codex *θεοφράσως*. Mirum est *κατεσκειρῶσθαι*.

[2]) Convenit Schol. Plat. Politic. 298 D. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 274. 24.

[3]) Codex *κυρσάνια*. Sed fortasse praestat *κυρσανίως* scribere ex Arist. Lys. 1248, vide quae dicemus v. *σκυρθάνια*. Cf. Hes.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. E Cratino, vide infra. Codex *κυρειβάσασθαι*.

[6]) Hesych. Arist. Eq. 272; *κυρηβάσει*. Codex *κυρειβάζεσθαι*.

[7]) Respicitur fortasse Arist. Eq. 254. E lexico comico eadem excerpsit Galen. Lex. p. 510. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 284.

[8]) Vide gl. sup. Plura apud HSt. IV. 2141 C. Cod. *ἐρήγματα*.

[9]) Arist. Ran. 1328. Plura Hesych.

[10]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 6. Substantivum est *κυρεία*, saepius usurpatum a LXX., cf. Hesych. Alterum *κυρία* apud Demosthenem legitur, alibi.

ἐκκλησίας εἶναι τρεῖς, αἱ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων [1]).

κυρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι· οὕτως Κρατῖνος [2]).

κυρίσσει· κέρατι τύπτει.

κυρίττοντες· κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν ὅταν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν [3]).

κυρκανᾶν· κυκᾶν, ταράσσειν [4]).

Κύρνος· ἐρώμενος Θεόγνιδος. Μακεδόνες δὲ τοὺς σκοτίους κύρνους καλοῦσιν [5]).

κῦρος· ἐξουσία.

Κυραννή· ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου· οὕτω Μένανδρος [6]).

κυρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι [7]).

κυρσάνια· Λάκωνες τὰ μειράκια [8]).

κυσινόχωλος καὶ ἐγκυσίχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός [9]).

Κυσολάκων· ὁ Κλεινίας, ὁ τῷ κυσῷ Λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι Λακωνίζειν λέγουσιν· Ἑλένῃ γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστέλης [10]).

κυσοχήνη· εὐρυπρωκτία [11]).

κύτταρος· ἡ τῆς βαλάνου πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις [12]).

κύτταροι· σφηκιαί [13]).

---

[1]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 19. Plura Harp. et Lex. rhet. p. Phot. p. 672. 4. Polluc. VIII. 95.

[2]) Codex *κυριβάσασθαι*, cf. supra. Cobet. Mnem. VIII. 27.

[3]) Hesych. Respicitur Plat. Rep. IX. 586 B.

[4]) Hesych. Respicitur Arist. Thesm. 429.

[5]) Brevius Hesych.

[6]) Hesych.: *κυρράνη*, iubente literarum serie.

[7]) Codex *κυρριβάζεσθαι*, vide supra.

[8]) Idem iam supra, quod vide.

[9]) Ἐγκυσίχωλος apud Hesych. quoque est, alterum vocabulum aliunde ignotum.

[10]) Cod. Μελαίνῃ. Ruhnk. in Auct. ad Hesych. Ἑλένῃ, praeterea pro Ἀριστέλης ex Hesychio scribit Ἀρίσαρχος.

[11]) Plenius apud Hesych. Codex *κυσοχίνη· ἐρυπ.*

[12]) Infra plenius. Vide quoque Hes. et Schol. Arist. Thesm. 516. Codex *βασάνου.*

[13]) Vide Arist. Vesp. 1111.

κύτταροι· βόσρυχοι καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα [1]).

κύτταρος· οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ᾧ αἱ σφηκιαὶ ἐγκάθηνται· μάχεται δ' αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν· ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικεν δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε· Θεόφραστος δὲ προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύτταρον προσαγορεύει· τοῦτο δέ ἐστιν ὥσπερ ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπέπτει [2]).

κύτινος· τὰ ἄνθη τῶν ῥοιῶν [3]).

κύφων· ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος [4]).

κύφων· ἔστι μὲν δεσμὸς ξύλινος δι' οὗ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας διείρουσιν· χρῶνται δ' ἤδη τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν [5]).

κυφόν· κεκυμμένον [6]).

κύφωνες· ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος [7]).

κυφός· κεκυρτωμένος· καὶ πάγκυφος ἐλαία, ἡ κατακεκυμμένη [8]).

κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος· Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέβλυσαν [9]).

κυψέλαι Φρονημάτων· ἀγγεῖα· ἢ κενοὶ παντάπασιν [10]).

κυψέλη· κυβέρτιον μελισσῶν· λέγεται δὲ καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτός [11]).

Κυψελιδῶν ἀνάθημα· ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐν Φαίδρῳ· παρὰ τὸ Κυψε-

---

[1]) Vide Arist. Thesm. 516.

[2]) Collato Schol. Arist. Pac. 198 apparet legendum esse ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, vide tamen Schol. Thesm. 516. Laudatus locus legitur in Vesp. 1111. Cf. Schol. Plura HSt. IV. 2163. Schmidt. Didym. p. 45. In fine lege ἀποπίπτει. Codex σφιγξίν. Dixi de hac glossa in Prolegg. p. 17.

[3]) Hesych.

[4]) Sic usurpavit Archilochus, cf. Schol. Arist. Plut. 476.

[5]) Vide Cratinum apud Polluc. X. 177, Arist. Plut. 476 ibiq. Schol. Convenit fere Hesych.

[6]) Hesych. Respici crediderim Arist. Acharn. 703.

[7]) Brevius Hesych.

[8]) Codex κατακεκαμμένη, quod correxi. Πάγκυφος ἐλαία vel si mavis ἐλάα ex Aristophane est, cf. Poll. VI. 163.

[9]) Codex ἀπέφλοσαν. Correxit Bergkius. Breviter Hesych.

[10]) Explicatius Phryn. Bekk. p. 47. 15.

[11]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 3.

λιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔσαθι κολοσσός· ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν, Κυψέλου δέ φασι τὸ ἀνάθημα· ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ περὶ Ὀλυμπίας· φησὶν οὕτως· ναὸς τῆς Ἥρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δέ εἰσιν Ἠλείων· ἔνεσι δ' ἐν αὐτῷ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερώσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον, κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησι Περίανδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ καιρῶν β' λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσὸς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. Φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· Εἰ μὴ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά· ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· Εἰ μὴ ἐγὼ νασὸς παγχρύσεός εἰμι κολοσσός, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά [1]).

κύων· τὸ αἰδοῖον [2]).

κύων ἐπὶ Φάτνης· παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλους ἐώντων [3]).

---

[1]) Codex ἐσάθη κολοσσός et in fine bis εἰμὶ ἐγὼ, quae correxit Cobetus. Vide Comment. Philolog. p. 12. Docta est animadversio Boethi ad Platonis Phaedr. 236 B. Fuse de hoc loco iterum Cobetus egit in Mnem. IX. 423 seqq., quem tamen non sequar cum pro εἰμὶ ἐγὼ νάξος scribit εἰ μὴ ἐγὼν ὤναξ. Scripsi νασός. Vide quoque M. Schmidt. Didym. p. 404. De Apella egit Prellerus Polem. p. 176 eumque Callimachi discipulum suspicatur fuisse. Vide porro Observ. meas Crit. in Plat. 1862, ad calcem. De Agaclyto vide Prell. ibid. Theognis vs. 893 dixit: πῶς ἂν Κυψελιδῶν Ζεὺς ὀλέσειε γένος, sicut locum emendavit Cobetus Mnem. V. 86.

[2]) Hesych. Cf. Eust. p. 1821. 53.

[3]) Codex Φάτνην. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 276. 6. Vide quae supra adnotavimus v. ἡ κύων ἐ. Φ.

κύων παρ' ἑντέροις· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν· δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα [1]).

κωβήλη· συνουσιασμός [2]).

κῴδιον· προβάτειον δέρμα [3]).

κωδύαι· μηκώνων κεφαλαί [4]).

κωδωνίσαι· ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτως δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες [5]).

κώθων· εἶδος ποτηρίου [6]).

κώθων· ποτήριον Λακωνικὸν στρατιωτικόν· καὶ κουρᾶς εἶδος [7]).

κωθωνίσαι· μεθύσαι [8]).

κωκύοντες· θρηνοῦντες.

κωλακρέται· ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἳ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον [9]).

κωδωνοφορῶν· περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν, ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται· οὕτως Νικοφῶν [10]).

κωλήβη· μήποτε ὁ λάσαυρος· κώληβοι γὰρ οἱ ταῦροι [11]).

---

[1]) Hesych. Diogen. 467 alia. Schleusnerus explicationem absurdam dicit: intestina enim esse canum pabulum gratissimum. Fateor; sed populares mei utuntur proverbio simillimo. Scilicet intestina canibus δυσκατάπεπτα, non δυσκατάποτα. Cf. Theocr. X. 11.

[2]) Hesych.

[3]) Hesych. Utitur Aristophanes Eq. 400, alibi.

[4]) Codex κωδύ αι litura. Alia forma est κώδεια. Litem non dirimam, sed hoc video ex Eustath. p. 1635. 9 Photium in codicibus suis invenisse κωδύαι. Teste Harpocratione et alii usurparunt et Aristophanes.

[5]) Aliter Hesych. Usurparunt Arist. Ran. 78, alii. Codex ψοφοῦντας.

[6]) Hesych. Comici saepius.

[7]) Hesych. aliter. Cf. Athen. XI. 483 B. Codex κῶθον m. pr.

[8]) Hesych.

[9]) Fere eadem Lex. rhet. Bekk. p. 275. 12. Cf. Hesych. et Schol. Arist. Vesp. 695.

[10]) Arist. Av. 841 ubi vide Schol. Itidem Hesych.

[11]) Cf. supra κωβήλη. Cobet. Mnem. VIII. 27.

κωλῆν λεκτέον· οὐχὶ ἀκροκώλιον, οὐδὲ κωλεόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).
κωλῆν· κωλέαν [2]).
κωλύμη· κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου [3]).
κωλώτης· ἀσκαλαβώτης [4]).
κῶμαι· αἱ βραχεῖαι πόλεις [5]).
κώμας· τὰ ἄμφοδα [6]).
κωμάζει· κῶμον ἢ δρᾶμα ᾄδει, ὑβρίζει [7]).
κωμασής· ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς [8]).
κώμην· οἱ πλεῖστοι τὸν στενωπὸν καὶ τὴν οἷον γειτνίασιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι· καὶ κωμήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει· καὶ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρᾳ τῆς πόλεως οἰκοῦντες· οὕτως Ἀριστοφάνης· εἴρηκεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτῳ· κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα [9]).
κωμῆτις· γείτων· κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα· ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς κοιμᾶσθαι καὶ βιοῦν [10]).
κῶμοι· ᾠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης [11]).
κῶμος· εἶδος ὀρχήσεως [12]).
κώμυθα· δέσμην χόρτου [13]).
κωμῳδίαι· ὕβρεις, διασυρμοί, ἐμπαίγματα.
κωνῆσαι· περιενεγκεῖν, διακαῦσαι, ἀπὸ τῶν πισσούντων· ἐπεὶ

---

[1]) Vide Phryn. Ecl. p. 26. Codex κωλήν.
[2]) Codex κωλῆν. Cf. HSt. IV. 2180 B.
[3]) Thuc. I. 92.
[4]) Plura Hesych.
[5]) Cf. HSt. IV. 2193 C, sed legere malim pro κῶμαι, κωμοπόλεις, ut Marc. Ev. I. 38.
[6]) Cf. Schol. Arist. Lysistr. 5.
[7]) Hesych. Retulerim ad Dem. de F. L. § 287.
[8]) Hesych. Crediderim respici Arist. Nub. 606.
[9]) Haud satis scio quo locum referam, forte ad Plat. Leg. I. 627 A. Aristophanes intelligitur fortasse in Lysistr. 5: ἡ γ' ἐμὴ κωμῆτις. Thucydidis locus legitur I. 10.
[10]) Codex κωμήτης et αὐτοῖς. Vide Schol. Arist. Lysistr. 5. Quae post ἄμφοδα in Codice leguntur, vide in v. Κωπαΐδες.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Codex δέσμη, cf. Hesych. Refer ad Theocr. IV. 18.

περιδινοῦσιν ἐν κύκλῳ τὰ πισσούμενα· κώνους γὰρ καλοῦσι τοὺς σροβίλους· εἰκότως καὶ οἱ πιττοῦντες τὰ ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς περιαγωγῆς κωνᾶν· καὶ τοῦ ἐλαίου δὴ περικωνῆσαι· εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κώνων περιαγωγῆς· οὐκ ἀπὸ τῆς πιττώσεως [1]).

κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις [2]).

κώνειον· θανάσιμον, δηλητήριον [3]).

κωνοειδές· σχῆμα τοιοῦτον οἷον σροβιλοειδές [4]).

κῶνοι· σρόβιλοι [5]).

κῷος· ἐξίτης [6]).

Κωπαΐδες· ἐγχέλυες (ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης τῆς Βοιωτίας) [7]).

κωπαῖοι· σφῆκες. οὕτως Ἀριστοφάνης.

κωπῆρες πλοῖον· ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης ἐν δ' [8]).

κωπητήρ· σκαλμός [9]).

κωραλίσκον· τὸ μειράκιον. Κρῆτες [10]).

Κωρυκαῖος· θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός· Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀτταλία· ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων τὴν ἄκραν ληστῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὁρμοῦντας κατηκροῶντο καὶ τοῖς λῃσταῖς ἀπήγγελλον καὶ τίνες εἰσὶν καὶ ποῖ πλέουσιν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· [οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι.] Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Διώξιππος Θησαυρῷ· — μὴ κατακούσειεν δέ μου Ὁ Κωρυκαῖος·

---

[1]) Cf. Hesych. G. Dind. apud HSt. IV. 2202 corrigit εἰκότως δέ et καὶ τὸ ἐλαίῳ δή. Etym. M. p. 551. 20 affert κωνῆσαι ex Aristoph. Tagenistis. Hesychius Aeschylum et Cratinum laudat. Codex περιδεινουσιν — τῶν κώνου π.

[2]) Titulus comoediae Menandri, cf. HSt. IV. 2202 D.

[3]) Hesych. Apud utrumque videtur excidisse φάρμακον.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Cf. Hesych.

[6]) Docta est de hoc argumento adnotatio servata a Schol. Plat. Lysid. 206 E.

[7]) Attica forma est Κωπᾶδες. Respicitur fortasse Arist. Pac. 1005. Quae uncinis circumdedi in Codice leguntur v. κωμήτης post ἄμφοδα.

[8]) Thucyd. IV. 118.

[9]) Hesych.

[10]) Titulus comoediae Epilyci.

Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα Σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν. Ὁ δ' Ἔφορος ἐν γ'· ὑπ' ἄκρᾳ Φησὶν ᾤκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι ἀνατεινούσῃ εἰς πέλαγος, σύμμικτοί τινες κατασκευασάμενοι πολισμάτιον, γείτονες Μυονήσῳ· τοῖς οὖν ὁρμοῦσιν ἐμπόροις προσῆσαν, ὡς ἐωνούμενοι σύμπλοοι· εἶτα μαθόντες τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέουσι, τοῖς Μυονησίοις ἀπήγγελλον· κἀκεῖνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς· ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων [1]).

κῷος· ἀσράγαλος ὁ ἐξίτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος [2]).

κώτιλος· πανοῦργος ἢ κόλαξ, ἀπατεών [3]).

κωτίλλω· λαλῶ [4]).

κωφεῖν· βλάπτειν, πηροῦν [5]).

κωφόν· ἄηχον, ἀσθενές, ἀμβλύ [6]).

κωφός· ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων [7]).

κωφότερος κίχλης· παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ λέγεται ἀφωνότερος κίχλης [8]).

κωφότερος τοῦ Τορωνέος λιμένος· περὶ Τορώνην τῆς Θράκης καλεῖταί τις κωφὸς λιμήν [9]).

Τέλος τοῦ Κ στοιχείου.

---

[1]) Eiice ea quae uncinis circumdedi. Secundum Zenob. 375 e Menandro est: Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, nam ita scribendum est pro ἠκροάζετο: idem vitium apud Hes. Emendata lectio apud Steph. Byz. In Dioxippi fragmento Codex: μὴ κατακούσειεν δέμας — κατακολουθῶν ἐνδοθεν σου. Alterum correxit Kusterus ad Suidam, alterum Porsonus. Verba ἀλλὰ μήν κτἑ tribuenda alteri interlocutori, vid. Meinek. In Ephori fragmento Dobr.: ὡς ἢ ὠνούμενοι ἢ σύμπλοοι. Bernhardyus: ὡσεὶ ὠνούμενοι. In plerisque convenit Strabo XIV. c. 1. Ceterum pro κατακήκοα malim κατακήκοε. Codex παροιμία· ζ οὐδ' αρα fere ms. Supra illud quasi ζ quod alibi in Codice valet πρὸς nescio quid erasum.

[2]) Codex κῶσος, vide supra.

[3]) Hesych.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. Glossa Sophoclea, cf. infra v. οὐκ ὤφιξεν.

[6]) Videtur glossa Platonica. Cf. Legg. XI. 932 A ibiq. Schol.

[7]) Hesych. conf. Herodt. I. 34.

[8]) Cf. Zenob. 366, qui Διονύσῳ habet·

[9]) Cf. Zenob. 368, qui Τορωναίου. Malim Τορωναίων. Ad rem vide Cobet. Mnem. VI. 287.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Λ στοιχείου.

Λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι M. Εὔπολις· — ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα· οὕτως καὶ Θεόπομπος [1]).

λαβαῖς· ἐπαφαῖς ἢ ἀφορμαῖς ἢ μέμψεσιν [2]).

λαβέ· ὀξυτονεῖν φασὶ τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον παρὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἔθος.

λαβήν· ἡ μεταφορὰ μὲν ἀπὸ τῶν παλαιστῶν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀφορμὴν κατὰ τῆς τέχνης τῆς κατ' αὐτῶν διδόντων [3]).

λαβεῖν τιμωρίαν· ἐκδικηθῆναι.

λαβοῦ· ὡς καλοῦ· καὶ τὰ ὅμοια, τὸ λαβέ [4]).

λαύρα· δημόσιος στενωπός, ἄμφοδος, ῥύμη δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν [5]).

λαβρώνιον· εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μεγάλα ὦτα ἔχον· οὕτως Μένανδρος [6]).

λαβύρινθος· κοχλοειδὴς τόπος· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν Φλυάρων [7]).

λαβεῖν τιμωρίαν· ἐκδικηθῆναι [8]).

λαβών· κυρίως καὶ ἀγοράσας καὶ μισθωσάμενος.

λάγανα· (τὰ λαλάγγια) πλακουντάρια ὡς καπυρώδη [9]).

---

[1]) Hesychius interpretatur ὅπλον. Cum Photio convenit Eust. p. 293. 39, sed habet ἐξεπλάγην.

[2]) Cf. Schol. Hom. Iliad. α. 85. Piers. Moer. p. 193.

[3]) Dobraeus: Transpone ἀπὸ τῆς τέχνης τῆς τῶν παλαιστῶν — ἀφορμὴν καθ' ἑαυτῶν. Vide Aristoph. Eq. 837. 843. Lysistr. 673. Nub. 551.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 470. 8.

[5]) Codex λάβρα. Fortasse glossa homerica, sed confer Schol. Arist. Pac. 99.

[6]) Hesych. Convenit Athen. XI. 484 C qui Menandri locum exscribit. M. Schmidt. Didym. p. 75. Codex λαβρωνεῖον.

[7]) Hesych. Cf. Lucian. Conviv. c. 6. Κοχλιοειδής m. pr.

[8]) Vide supra.

[9]) Hesych. Arist. Eccl. 823 sec. Athen. III. 110 A, ubi nunc πόπανα legitur. Saepe quoque in S. S. v. c. II. Regg. 6. 19. Exod. 29. 2. In Codice τὰ λαλάγγια a correctore supra-scriptum est.

λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες, τὰς λαγόνας τύπτοντες [1]).
Λάγεσις· θεὸς Σικελιακή [2]).
λακερύζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [3]).
λάγνας· τοὺς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.
λαίγματα· ἱερὰ ἀπάργματα [4]).
λάγνης· οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται: Τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει Πάσχειν ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν Φορῇς. ἡ δὲ ἀναλογία οἶμαι καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα [5]).
λάγνος· πόρνος, αἰσχρός, καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια [6]).
λαγῷα· τὰ λάγεια κρέα ὀνομάζουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
λαγὼς καθεύδων· παροιμία, ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν [8]).
λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν· παροιμία, δειλὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ λαγώς· ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη· καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν. — παροιμία δέ τίς ἐστιν λαγὼς τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων ταττομένη [9]).
λαθύρους· ἀράκους.
λαθών· ἀντὶ τοῦ λησόμενος [10]).
λαιά· ἀριστερὰ ἢ κολόβιον [11]).
λαιλαι· κατ' ἀποκοπὴν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας [12]).

---

[1]) Hesych. Vide Arist. Vesp. 674 ibiq. Schol. qui Pherecratem laudat.
[2]) Hesych.
[3]) Codex λαγκρύζεσθαι. Hesych.
[4]) Codex λάγματα. Pertinet ad Arist. Av. 1559, qua de re vide HSt. V. 41 D.
[5]) Indidem atque Photius sed brevius Phryn. Ecl. p. 148 Lob. Adi Cobet. Mnem. VIII. 28. Pro πάσχειν Codex παρασχεῖν.
[6]) Hesych. Supra εἰς τὰ Ἀφρ. quod melius iudico.
[7]) Cf. Moer. p. 247. Herodian. Piers. 437. Saepius apud Aristophanem.
[8]) Codex λαγωός. Convenit Hesych. Zenob. 384. Diogen. 501.
[9]) Codex λαγωός. Cf. supra v. κρέας et infra v. Ῥηγίνους. Brevius Hesych. Diogen. 505. Zenob. 385.
[10]) Cf. L. Dind. apud HSt. V. 97 A.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Codex λαιλαι: ιλ in litura; certe λ correctoris. Quid primo n. l. sec. Porsonum. Hesychius: λαί.

λαῖλαψ· μετ' ἀνέμων ὄμβρος καὶ σκότος [1]).
λαῖμα· ἀπὸ τοῦ λαιμᾶν εἴρηται τὸ βρένθυμα [2]).
λαιμαργία· ἡ σύντονος ἐπιθυμία [3]).
λαιῶν· ἀριστερῶν.
λαιψηρόν· ταχύ, ἐλαφρόν, κοῦφον· Λάκωνες τὸ ἡμίξηρον [4]).
λακερύζεσθαι· λογοποιεῖσθαι ἢ λοιδορεῖσθαι [5]).
Λακεδαῖμον· τὴν κλητικὴν προπερισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).
Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην ὁρίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν νομίζοντες καλεῖσθαι τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν. οὕτως Κρατῖνος [7]).
λακέρυζα κορώνη· ἡ μεγάλα κράζουσα [8]).
λακεῖν· ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι [9]).
Λακιάδαι καὶ Λουσιά· δῆμος Οἰνηΐδος [10]).
λάκισμα· σχίσμα [11]).
λακατάρατοι· οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων [12]).
λάκκοι· σιροί, οἰκοδομήματα χρισά, οἴνου ἐλαίου ὑποδοχεῖα [13]).
λακκόπλουτον· Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἔλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ξέρξην ἡττηθέντα ἐν τῇ παρὰ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Ut supra λάγματα, haec quoque glossa referenda videtur ad inexplicabilem in Aristophane locum, Av. 1559. Pro βρένθυμα Suidas ἱερὸν θῦμα.
[3]) Plat. Rep. X. 619 A.
[4]) Prior pars glossae Homericae videtur; in altera aliud quid latet quod non extrico.
[5]) Vide supra.
[6]) Codex Λακεδαιμῶν et περισπῶσιν· corr. Dobr. Aristoph. fragmt. vide apud Schol. Arist. Nub. 699.
[7]) Ex Aelio Dionysio, cuius locum vide apud Eust. p. 294. 43.
[8]) Plat. Rep. X. 607 B ibiq. Schol.
[9]) Cf. Hesych. Respicitur fortasse Aesch. Agam. 614.
[10]) Codex Λουσίαι.
[11]) Hesych. Vocabulum legitur Eur. Troad. 497.
[12]) Codex λακκατάρατοι et λακκαταπύγων, Cf. Cobet. Mnem. VIII. 28.
[13]) Vide infra.

Φεύγειν ἐξ Ἀθηνῶν· ἐσαθμευκότος δέ τινος τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπότος, τῶν δὲ βαρβάρων ὀξεῖαν τὴν Φυγὴν ποιησαμένων, βαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντας ὕσερον ἀνασώσειν ἐπανελθόντας· οὐ μὴν γενέσθαι [λέγεται], πρότερον γὰρ κυριεῦσαι τῶν χρημάτων Καλλίαν [1]).

λάκκος· ὄρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ ὄμβρους ὑποδέξασθαι ἢ πρὸς ἄλλων τινῶν ἀπόθεσιν [2]).

λάκκος· Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ γῆν ποιοῦντες εὐρυχωρῆ καὶ ςρογγύλα καὶ τετράγωνα καὶ κονιῶντες αὐτά, οἶνον ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· ταῦτα καὶ λάκκους καλοῦσιν· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον ψευδομαρτυριῶν· τῆς οἰκίας τὰ σκεύη λαβὼν καὶ τὰ ἀνδράποδα ἀπαγαγὼν καὶ τὰ λακκώματα ἀποσπάσας καὶ μονονοὺ δὲ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας, Μέγαράδε ἐξῳκίσθη [3]).

Λακωνικὸν τρόπον· περαίνειν [ἢ] παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις· ἥκιςα γὰρ τὰς γυναῖκας Φυλάσσουσιν οἱ Λάκωνες [4]).

Λακωνίζειν· παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριςοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β' [5]).

Λακωνικός· ςερρός, ἀνδρεῖος [6]).

Λακκόπεδον· τοὺς ὄρχεις. οὕτως Ἀνταγόρας [7]).

λακκοσκαπέρδαν· ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον· ὡς καὶ λακκαταράτους, τοὺς ἄγαν καταράτους [8]).

---

[1]) Codex λαβεῖν et ἐλπίζοντος· tum expunxerim λέγεται. Cf. Hesych. Dobr. laudat Interpr. ad Nep. Cim. I. 3 et Alciphr. I. 9. III. 7.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 276. 20.

[3]) Cf. Schol. Arist. Eccles. 154. Xen. Anab. IV. 2. 22. Demosth. locus legitur p. 845. 17 ubi τἀνδράποδα ἐξαγαγὼν καὶ τὸν λἀκκον συντρίψας καὶ τὰ θυρώματ' ἀποσπάσας καὶ μόνον οὐκ — ἐξῴκηκε. Pro οἶνον Codex οἳ ν'' sic; ante ν litera erasa, scilicet ο.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Hesych. Cf. Phot. v. κυσολάκων. Codex m. pr. θεσμοφωνειαζούσαις.

[6]) Hesych.

[7]) Codex λακόπεδον. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 220 scribit Ἀριςαγόρας. Cf. ὀρχίπεδον et Aesch. p. 12. 12.

[8]) Cf. Hesych. Manus recens in marg. λακκοσκαπέρδας λέγεται ὁ κατάρατος.

λακκοσχέας· τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεον, ὅ ἐσι τῶν διδύμων ἀγγεῖον [1]).

λακκοσχεῶν· μαλακῶν [2]).

λακπατεῖν· Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν [3]).

Λακρατίδας· τὰ κατεψυγμένα· ἐπὶ γὰρ Λακρατίδα ἄρχοντος πολλὴ χιὼν ἐγένετο [4]).

Λάκωνες· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα [5]).

Λακωνικαί· ὑπόδημα ἀνδρεῖον, σεμνόν [6]).

λαλίσατον· τὸν κατὰ λόγον σοφόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ εὔγλωττος καὶ ὁ εὔφωνος [7]).

λαλίσερον· ἀδολεσχέσερον [8]).

Λαμία· θηρίον [9]).

Λαμία· ταύτην ἐν τῇ Λιβύῃ Δοῦρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν ἱσορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δ' αὐτῇ Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν· ἔσι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον Ἀθηναίων ἡγουμένων τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν· Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· Πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν Τὰς ἐν Λαμίᾳ πάσας [10]).

Λαμία· γυνὴ Ἀθήνησιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβουσα, σκύταλον ἔχουσα καὶ ἐπιψοφοῦσα· ἔσι δὲ καὶ θηρίον [11]).

---

[1]) Cf. Hesych. v. λακκόπεδα.

[2]) Codex λακκοσχέων.

[3]) Codex bis λακπάπτειν.

[4]) Fragmentum Scholii ad Arist. Acharn. 220. Cf. Hesych.

[5]) Ex Eubulo laudat Poll. VII. 205. Codex βώλου.

[6]) Hesych. Usurpavit Aristoph. Thesm. 142, alibi.

[7]) Codex τὸ κατὰ λ. Hesych. Cf. Eur. Cycl. 315.

[8]) Hesych.

[9]) Vide mox. Lex. Bachm. add. καὶ γυνή τις ἀρχαία Λίβυσσα.

[10]) Partim eadem apud Schol. Arist. Pac. 757. Vesp. 1030. Cf. Hullemann. Durid. Sam. fragmt. p. 123, qui scribit ζηλοτυπουμένης. Brevius Hesych. Menandri locum non intelligo. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 257. 288.

[11]) Cf. Hesych. Respicitur Arist. Vesp. 1172.

λαμπάδιον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἔρια οἰσυπηρά· οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ δεσμοῦ τι γένος· οἱ δὲ τὴν χοίνικα εἰς ἣν καθιᾶσιν τὴν κνήμην οἱ ἀφῃρημένοι τὸν πόδα· οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην καταξαντας [1]).

λαμπάς· ἀγὼν Ἀθήνησι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγόμενος [2]).

λάμπη· παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου [3]).

λαμπήνη· εἶδος ἁρμαμάξης· οὕτω Μένανδρος [4]).

λαμπισίνη· ἅμαξα βασιλικὴ ἢ ῥέδιον περιφανὲς ὅ ἐστιν ἅρμα σκεπασόν [5]).

λάμπουρις· ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ [6]).

λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν [7]).

Λάμιος· ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν· οὕτω καὶ Μνησίθεος [8]).

Λαμπτραί· δῆμος Ἐρεχθηΐδος [9]).

Λαμπτρεῖς· δισσοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθηΐδος Φυλῆς [10]).

λαμπροείμων· λαμπροφορῶν [11]).

λαμπρός· ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ οἴνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς [12]).

λαμπρόψυχος· ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος [13]).

λαμπρῶς· τὸ φανερῶς οὐ τὸ ἐνδόξως· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς [14]).

---

[1]) Refer ad Arist. Acharn. 1176.

[2]) Idem tradit Herodt. VI. 105.

[3]) Cf. Hesych. et Erotian.

[4]) Codex ἅρματος ἁμάξης· corr. Dobr. Cf. Hes. ibiq. Schmidtium. Cf. Poll. X. 51. 52. 139.

[5]) Malim λαμπήνη. Codicis lectionem ἥρδιον corr. Dobr. Cf. Hes. Fortasse haec est sacra glossa, ut I Reg. 26. 5. Jes. 66. 20. Gloss. Provv. p. Cyr. Voss.: Λαμπήρας· ἁμάξας ἢ σκέπαστρα.

[6]) Hesych. De accentu Etym. M. p. 474. 4.

[7]) Convenit Thom. M. p. 566.

[8]) Conf. Hesych. Glossa pertinet ad Arist. Eccles. vs. 77. Vide Dobr.

[9]) Conf. Harpocr.

[10]) Conf. Harpocr.

[11]) Hesych. λαμπρίμων.

[12]) Legerim: Λαμπηρός· ἀφρώδης· λάμπη γὰρ ὁ ἐ. Cf. Galen. Lex. p. 514.

[13]) Antiatt. p. 106. 6 add. Ἀραρὼς Πανὸς γοναῖς.

[14]) Thucyd. II. 7. Observatio prodit Aelium Dionysium.

λαμπτήρ· ὁ νῦν Φανός· Φανός δὲ ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη [1]).
λάμπων· κυβευτικὸς βόλος· οὕτως Εὔβουλος [2]).
Λαμύνθιος· ποιητὴς ἐρωτικῶν μελῶν [3]).
λαμυρόν· εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν [4]).
λὰξ ἐντείνων· λακτίσματι τύπτων· λὰξ δέ ἐσιν ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ποιὸς ψόφος [5]).
λαξευτήριον· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν· λαοξόος γὰρ ὁ οἰκοδόμος [6]).
λαοξόος· ὁ λιθοκόπος.
λεπάδες· τὰ ὄσρεα· καὶ λοπάδες τὰ ἀγγεῖα [7]).
λάπαθον· ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν· καὶ λάχανον κενωτικὸν γαστρός· ὅθεν καὶ τὸ λαπάξαι· κενῶσαι· Ὅμηρος· νέων ἀλάπαξε Φάλαγγας· ἀντὶ τοῦ πορθῶν ἐκένου [8]).
λαπάττων· μαλάσσων καὶ λαγαρὸν ποιῶν [9]).
λαπίττειν· τὸ ψεύδεσθαι καὶ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ λαπικτής· ὁ ψεύσης διὰ τοῦ κ· ὡς σαλπικτής, συρικτής· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ· λαπισὴν καὶ λαπίζειν [10]).

---

[1]) Cf. Polluc. VI. 103. Schol. Arist. Acharn. 936. Phryn. Bekk. p. 50. 23. Ammon. p. 146. Timaeum. E Phrynicho Thom. M. p. 588. Vide quoque Galen. Lex.

[2]) Vide Polluc. VII. 205. Codex βῶλος.

[3]) Memoratur Athen. XIII. 597 E, 605 E.

[4]) Conveniunt Eustath. p. 1546. 3 et Hesych., ubi M. Schmidtius Epicratem putat respici.

[5]) Hesych.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Codex pr. m. pro λεπάδες habet λαπαδες et pro λοπάδες λαπάδες.

[8]) Adnotatio pertinet ad etymologiam verbi λαπάξαι vel ἀλαπάξαι, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 374. 12 et Athen. VIII. 362 extr. Homeri locus legitur Iliad. λ. 503 sed ibi est ἀλάπαζε. Codex νεὼν ἀλαπάξαι Φ. ἀντιπορθῶν ἐκείνου.

[9]) Codex παλάσσων καὶ λαρον π. Cf. Hesych. Erotian. Galen. et Athen. ll.

[10]) Codex λαπήττειν — λαπήκτης — σαλπίγκης, συρίγκτης — λαμπισὴν καὶ λαμπίζειν. Cf. Dind. ad HSt. V. 111 extr. et VII. 44 D. Vides grammaticum errare, nam plane contra est. Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 277. 27. Ex Eustathio p. 1761. 27 novimus Aristophanem Byzantium vocabulum invenisse apud Sophoclem, sed quod dicit significare συρίζειν, id non corrigendum videtur, sed debetur Eustathio qui obiter fontes inspe-

λαπιεῖς· λαπίξεις.

λαπίσρια· μετεωριζομένη, ῥεμβομένη, θέλουσα εὐωχεῖσθαι [1]).

λαπτώμενος· ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ αἰσχρολοιχός [2]).

λαρινοὶ βόες· οἱ ἐν Ἠπείρῳ ἀπὸ Λαρίνου βουκόλου κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς Λύκος (ὁ Ῥηγῖνος), ὅτε τὰς Γηρυόνου βους ἤλαυνε· Πρόξενος δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναί τινας τῷ Δωδωναίῳ Διί· Ἀπολλόδωρος δὲ τοὺς εὐτραφεῖς λαρινούς· λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν [3]).

λαρινοί· οἱ πίονες, σιτισοί, λιπαροί.

λάρκος· ἀνθρακικὸν σκεῦος [4]).

λάρος ἐν Νεμέσει· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων [5]).

λάρυγγα· ἀρσενικῶς λέγουσι· οὕτως Εὔπολις [6]).

λάσανα· χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον, ἐφ' ὧν ἄν τις ἰπνὸν ἐπισήσειεν ἤ τι τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων· ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται· καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον· οὕτω Φερεκράτης [7]).

λάσια· δασέα [8]).

λάσιοι· πολύτριχοι ἢ συνετοί [9]).

λάσιον· λινοῦν περίζωμα [10]).

---

xerat. Admodum verisimile mihi videtur eum sua habere indidem atque Photium, nempe ex lexicis rhetoricis. In Codice corr. mut. λαμπίζειν in λαμπισήν.

1) Hesych.

2) Apud Hesych. ordo litterarum postulat λαπτώμενος.

3) E Suida addidi ὁ Ῥηγῖνος. Cf. Schol. Arist. Pac. 925 et Athen. IX. 376 B. De Lyco Rhegino vide Mullerum fragmt. Hist. Gr. II. 370; de Proxeno II. 462.

4) Plura Harpocr. Vide praeterea Arist Acharn. 350.

5) Sic Codex Photii, sed Suidas λάρος ἐν ἕλεσι. Crediderim indicari Cratini fabulam. Vide Dobr.

6) Compone hanc observationem cum fragmento Aelii Dionysii apud Eust. p. 1390. 50. Vide quoque Herodian. Piers. p. 475.

7) Pherecratis locum vide apud Polluc. X. 44, qui plura de hoc vocabulo habet. Adde Hesych. Saepe usurpatur a Comicis, cf. HSt. V. 120 D.

8) Hesych.

9) Hesych.

10) Poll. VII. 74 et Erotian. utuntur testimonio Theopompi Comici.

λασιόκωφος· ὁ λίαν κωφός· οἷον λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν [1]).

λάσθαι· συμφοραί [2]).

λάσκε· λέγε.

λάσαυροι· λασιόταυροι καὶ ἐξῳρηκότες σφόδρα [3]).

λάταγες· οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας χαλκίον στρογγύλον ἐμφερὲς κρανίῳ τιθέντες ἐν μέσῳ καὶ τούτου στοχαζόμενοι, τοὺς κοττάβους βάλλειν περί τινων ἄθλων, καθάπερ οἱ κυβεύοντες· ἐκρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ χαλκίου τυχὼν καὶ μέγιστον ποιήσας ψόφον· ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα ὠὰ καὶ τραγήματα, ἃ ἐκαλεῖτο κοττάβια [4]).

λάτρις· θεράπαινα, δούλη, προσαῖτις [5]).

λατύπη· λιθουργικὴ ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου [6]).

λαύρα· ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς ἐπανέρχεται [7]).

Λαυρεῖον· τόπος τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾧ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.

λαυροσάται· μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσί· Φαυλότεροι δὲ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος [8]).

λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα· τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν σκῦλα λέγεται [9]).

λαφύξας· διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος [10]).

λαφύττειν· ἀναλίσκειν ἀθρόως καὶ ἀσώτως· καὶ λαφυγμὸς ἡ τοιαύτη δαπάνη· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Similiter Hes. Error grammatici ortus e vitiosa lectione apud Plat. Phaedr. 253 E pro λάσιος κωφός, ut existimat HSt. V. 122 B.

[2]) Cf. Hesych.

[3]) Cf. Eustath. p. 361. 7.

[4]) E comoedia quadam ut opinor. Vide Hesych. et Athen. XI. 481 A, alios. Plura habet Etym. p. 533. 14 v. κοτταβίζω, e Photio ut videtur. Rectius scribitur κοτταβεῖα quam κοττάβια.

[5]) Hesych. Vocabulum interpretatus est Aristophanes Byzantius, cf. Nauck. p. 194.

[6]) Cf. HSt. V. 133 A.

[7]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[8]) Cf. Hes., de quo loco vide M. Schmidt. et Thes. V. 134 D.

[9]) Hesych.

[10]) Hesych.

[11]) Λαφυγμὸς legitur Arist. Nub. 50. Ex Athenaeo VIII. 362 extr. conficio glossam coniungendam esse cum v. λάπαθον, quam vide. Codex λαφυτεῖν.

λαχανίζεσθαι· ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν· ὡς ξυλίζεσθαι καὶ Φρυγανίζεσθαι.

λαχεῖν δίκης· τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων οἳ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ λαχεῖν αὐτοὺς τῆς δίκης διέταττον· ἢ λαχεῖν δίκης ἐστὶν ὡς ἔνιοι, οἷον τὸ τυχεῖν· ὥσπερ ὕπνου λαχεῖν καὶ τροφῆς καὶ τῶν τοιούτων [1]).

λαχεῖν δίκην· δικάσασθαι [2]).

λάχνος· δασύς [3]).

λάχος· μέρος, κλῆρος [4]).

λάψαι· τῇ γλώττῃ πιεῖν [5]).

λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος· σχῆμα ἀκολάστων· Ἀριστοφάνης [6]).

λεβηρίς· τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις [7]).

λεβηρίς· ὄρνεόν τι δυσοιώνιστον.

λέγει· τοὺς χρόνους ἐναλλάσσουσιν· ὡς καὶ τὸ γαμεῖ ἀντὶ τοῦ ἔγημεν.

λέγειν· ἀντὶ τοῦ οἰκοδομεῖν καὶ συλλέγειν [8]).

λεγνῶδες· ποικίλον [9]).

λεγωνῆσαι· ἀντὶ τοῦ παῖσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

λεηλασία· αἰχμαλωσία [11]).

λεηλατεῖν· ληστεύειν, ἁρπάζειν [12]).

λεία· ἡ ἐν πολέμῳ ὠφέλεια· καὶ λεῖα· ἄρουραι.

λείας· παίδας ἀπὸ πολεμίων.

λείβει· βάλλει, σάζει.

λείβηθρον· ὀχετὸς ὑδραγωγικός [13]).

---

[1]) Hoc alibi non videtur inveniri.
[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 277 et Tim.
[3]) Fortasse pertinet ad Hom. Odyss. ι. 444.
[4]) Cf. Timaeum. Hesych.
[5]) Hesych.
[6]) Arist. Lysistr. 231. Vide Hesych. Malim ἀκόλαστον.
[7]) Hes. Erotian. p. 244 laudat Aristophanem et Strattidem.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Cf. Hesych. v. λετωνῆσαι.
[11]) Hesych. M. Schmidt. laudat Xen. Hier. I. 36.
[12]) Codex λεηλατεύειν.
[13]) Eustathius p. 1235. 58 laudat e lexico rhetorico.

λειόβατος· ἰχθύος εἶδος· ἔσι δὲ ὅμοιον νάρκῃ [1]).

λιπομαρτύριον· ἀδικήματος εἶδος, ἐφ' ᾧ γραφὴ ἦν, εἴ τις ἐκλείποι μαρτυρίαν· ἔοικε δέ πως τῷ ἐκκλητεύειν, πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο· ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν ἐκλιπὼν δὲ λιπομαρτυρίου ἐκρίνετο· ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μηδ' ὅλως στρατευσάμενος ἀστρατείας· ὁ δὲ στρατευσάμενος μὲν λιπὼν δὲ τὴν τάξιν λιποταξίας [2]).

λιπομαρτυρίου δίκη· τοῖς ἐπισταμένοις τι τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένοις ἐν δικαστηρίῳ, εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὲν ἥλωσαν ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν· εἰ δὲ μὴ ἔλοι ὁ διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμήν [3]).

λιμῷ Μηλίῳ· παροιμία, ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε' [4]).

λείρια· ἄνθη ἢ κρίνα [5]).

λῆτα· τὰ δημόσια· λῖτα δὲ ὡς σῖτα τὰ ἱμάτια παρ' Ὁμήρῳ [6]).

λιτὸν· τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς· οὕτω Μένανδρος [7]).

λιφαιμεῖ· λείπεται αἵματος [8]).

λειώσας· διακόψας.

λεκανίς· ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον, ἐν μὲν ταῖς κοιτίσι χρυσία, ἐν δὲ ταῖς λεκανίσι παρθενικὰ παίγνια [9]).

λεκανίς· κεραμέα λοπάς· καὶ τὰ ἐκπέταλα τρύβλια [10]).

---

[1]) Hesych.

[2]) Codex λειπομαρτύριον. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 276. 31.

[3]) Codex λειπομαρτυρίου. Respicitur Dem. c. Timoth. § 19, ubi: τιθέντος δέ μου τὴν δραχμὴν τοῦ λιπομαρτυρίου κατὰ τὸν νόμον.

[4]) Codex λειμῷ. Glossa addita in ima pagina a manu antiqua. Respicitur Arist. Av. 186. Conveniunt Hesych. et Zenob. 394. Thucydidis locus legitur V. 116.

[5]) Hes. Phryn. Bekk. p. 50 plura. Plura quoque HSt. V. 171.

[6]) Codex λειτά· τ. δ. λειτὰ δὲ ὡς εἰ τὰ ἱ. Corr. Dobr. Glossa interpolata ut videtur. Homeri locus est Iliad. θ. 441.

[7]) Codex λειτόν.

[8]) Codex λειφαιμεῖ.

[9]) Codex λεκανεις — κοίτησι — λεκάνεισι. Vide quae disputant Thes. Editores V. 177 A. Adde Prolegg. p. 54.

[10]) Conf. Hesych. et gl. sup.

λεκάνη· παρώνυμος τοῦ λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα ἐκάλουν, λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὧτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).

λεκάρια· λεκανίδια [2]).

λεκαρύταινα· εὐρεῖα [3]).

λέκραναι· οἱ ἀγκῶνες [4]).

λελάβηκεν· Ἡρόδοτος, καὶ καταλελάβηκεν [5]).

λελάφασιν· οἷον πεπώκασιν.

λελειουργημένα· κεκαλλωπισμένα [6]).

λέλογας· ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι [7]).

λέλογχεν· ἔτυχεν, ἀπέλαυσεν [8]).

λέκος καὶ λεκίσκιον καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια· οὕτως Ἀριστοφάνης [9]).

λελεμμένον· λελεπισμένον· οὕτως Στράττις [10]).

λελυθρωμένον· ὅλον ἐξ αἵματος πλυνόμενον, αἱματωμένον.

λέμβον· μικρὸν πλοῖον [11]).

λέμβος· ἐφόλκιον· καὶ λέμβαρχοι· οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες [12]).

λέμμα· λέπισμα [13]).

---

[1]) Dobr. corrigit ἀπὸ τοῦ λάκκος· λέκος δὲ πλ. Apud Arist. Acharn. 1110: λεκάνιον. Alios locos et virorum doctorum de iis sententias vide in Thes. V. 176 E. Infra gl. ποδανιπτῆρα.

[2]) Vide supra.

[3]) Ad glossae interpretationem Eustathius adhibendus est qui p. 1599. 51 agens de voce ἀρύταινα addit ἔστι δὲ αὕτη λεκανίδος εἴδός τι ὡς δηλοῖ ὁ κατὰ γυναικὸς κωμικευσάμενος τὸ ἐμπερδολεκαρύταινα. In Thes. III. 868 C. scribitur ἐμπερδολεκαναρύταινα. Videor mihi agnoscere metrum anapaesticum.

[4]) Pro ὀλέκραναι. Idem vitium in Hesych.

[5]) Herodt. IV. 79. VIII. 122.

[6]) Codex λελιουργημένα.

[7]) Conf. supra v. θανατήριον.

[8]) Codex ἀπήλαυσεν.

[9]) Conf. supra v. λεκάνη.

[10]) Cod. λελεπασμένον· πεπεμμένον. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 30.

[11]) Cf. Harpocr.

[12]) Cf. Hesych. et gl. sup. Nostra glossa e Pausania est, vide Eustath. p. 1761. 15.

[13]) Cf. Hesych. et Moer. p. 243. Infra λόπισμα.

λέμμα· κυρίως μὲν ὁ Φλοιός· καταχρησικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου· ἐν Τιμαίῳ [1]).

λέλαφας· πέπωκας [2]).

λέμφοι· τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου.

λέμφος· ἀνόητος, μυξώδης [3]).

λέμφους· τὰς πεπηγυίας μύξας [4]).

λέξεται· λεχθήσεται [5]).

λέοντα ξυρᾷς· παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων [6]).

λεοντῆ· ἡ δορὰ τοῦ λέοντος.

Λεοντίς· Φυλὴ Ἀθήνησιν, ἀπὸ Λεὼ τοῦ Ὀρφέως.

λεωφόρος· δημοσία ὁδός [7]).

λεπάδευόμενος· λεπάδας συλλέγων [8]).

λέπαργοι· οἱ τὰς λαπάρας λευκὰς ἔχοντες [9]).

λεπασαί· κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο· Κρατῖνος [10]).

λέπατνα· οἱ περὶ τὰ σήθη τῶν ὑποζυγίων ἱμάντες [11]).

λέπραι· λεπίδας ἔχοντα ταρίχη· καὶ λεβίαι καλοῦνται [12]).

Λέπρεον· τῆς Τριφυλίας πόλις· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοὺς κτίζοντας αὐτὴν νόσῳ χρήσασθαι λέπρᾳ [13]).

---

[1]) Refer ad Plat. Tim. 76 A, ubi vide Schol.

[2]) Codex λέμφας correctum a Cobeto, aliis. Refer glossam ad Aristophanem apud Athen. XI. 485 A.

[3]) Conf. Eustath. p. 1761. 16 e lexico rhetorico ut videtur. Vide quoque Hesych. Cum Eustathio compone Ammon. p. 87. Adi praeterea Nauck. Arist. Byz. 173.

[4]) Cf. Hesych. Eustath. p. 1761. 16. Piers. Moer. p. 251. Thom. M. p. 573.

[5]) Lego cum Cyrillo: λελέξεται, quod vide Thuc. III. 53, alibi.

[6]) E Pausania, cf. Eustath. p. 787. 8; vide praeterea Schol. Plat. Rep. I. 341 C.

[7]) Cf. Hes. Glossa fortasse referenda ad Plat. Legg. VI. 765 C.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych. λεπάργου βοὸς quod tragici videtur, cf. Eustath. p. 1430. 59 et 1676. 5.

[10]) Cf. Hes. Plura Athen. p. 485. Nauck. Arist. B. p. 220. M. Schmidt. Didym. p. 54.

[11]) Cf. Apollon. v. λέπαδνα. Plura in Thes. V. 191 A.

[12]) Cf. Hesych. v. λέβια. M. Schmidt. λεβίαι.

[13]) E Didymo haec fluxere, cf. Schol. Arist. Av. 149. M. Schmidt. Didym. p. 78. 251.

λεπτὰ πλοῖα· τὰ μικρά· ἡ Θουκυδίδης [1]).

λέπει· κατεσθίει· οὕτως Εὔπολις [2]).

λεπτήκεις· λεπτάς [3]).

λεπτὴν πλέκειν· λεγόμενόν τι ἐπὶ τῶν πενήτων· οἷον ἀκριβῆ, ϛενήν, ἀσθενῆ [4]).

λεπτόγεα· κακὸς ἀγρός, λεπτὴ γῆ, λυπρά [5]).

λεπτολογίαν· Ἕρμιππος Δημόταις [6]).

λεπτόμιτον Φᾶρος· τὸ λεπτὸν ἱμάτιον [7]).

Λέρνη θεατῶν· ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον. Κρατῖνος. οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν· ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἀπέθετο· καὶ ὡς εἰκὸς ἐΦ' ὕβρει ἐκέλευσεν τὰ δεισαια ἐκεῖ ῥίπτειν [8]).

Λεσβίων ἀξία· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων [9]).

Λέσβιον ᾠδόν· τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον [10]).

Λεσβίσαι· μολῦναι τὸ ϛόμα. Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο [11]).

λέσχαι· οἱ τόποι εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον.

---

1) Thucyd. VII. 40.

2) Codex λέπτει, corr. Meinekius. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 28.

3) Hesych.

4) Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt. et App. Provv. 259.

5) Vitiosa forma recurrit apud Hesych. Respici crediderim λεπτόγεων apud Thucyd. I. 2.

6) Interpretationem sume a Phrynicho Bekk. p. 49. 28.

7) Eur. Androm. 832. Convenit Hesych.

8) Cf. Hesych. Phot. Codex habet ἀντίκακον θέατρον κρατεῖ. Quod dedi, emendatio est Porsoni, quam Dobraeus perfecit scribendo ἀντὶ τοῦ κακῶν· τὸ θέατρον Κρ. Idem pro δεισαια conjicit θνησίδια· possis quoque δεισαλέα, sed nihil invenio quod satis certum sit. Praeter Hesychium, cf. quoque Zenob. 386.

9) Cf. Hesych. et Zenob. 388.

10) Imo emendandum est τὸν Φρῦνιν, ex Arist. Nub. 971, coll. Hesych. qui multo copiosius. Adde Phot. v. μετὰ Λέσβιον ᾠδόν et Zenob. 409, qui docet proverbium usurpasse Cratinum ἐν Χείρωσι. Photius sua habet ex Aelio Dionysto, cf. Eustath. p. 741. 14.

11) Cf. Hesych. Excerptum est ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 741. 14.

λέσχη· πολλὴ ὁμιλία, Φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι ἐν οἷς εἰώθεσαν Φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν α' Φιλοσοφουμένων [1]).

λεσχηνεύειν· Φλυαρεῖν.

λευγαλέα· διάβροχος· οὕτω Σοφοκλῆς [2]).

λευκαὶ Φρένες· μαινόμεναι· καὶ ἀγαθαὶ ἢ ἥμεροι [3]).

Λευκάτης· σκόπελος τῆς Ἠπείρου, ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἐρασταί· Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη Λεσβία ἑταίρα [4]).

λευκὴ ἡμέρα· ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ· Εὔπολις Κόλαξι [5]).

λευκὴν μᾶζαν Φυρῶ σοι· παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων [6]).

λευκὴ σάθμη· ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ σάθμη [7]).

λευκοί· οἱ δειλοί· καὶ λευκόπυγοι [8]).

λευκοπύγους· δειλούς· ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους [9]).

Λευκόσυροι· οἱ Καππάδοκες· καὶ οὓς οἱ Ἴωνες Σύρους [10]).

---

[1]) Vide Hesych. Hierocles bis laudatur a Photio, saepius in lexico Bachmanni. Suidas quinquies laudat sed fide Photii.

[2]) Etym. M. e Sophocle laudat μύρῳ λευγαλέῳ· eodem retulerim Hesych. in voce. Fugit hoc M. Schmidtium.

[3]) Dobr., alii: λ. Φ· μ·: ~ λευκαὶ ἡμέραι· αἱ ἀγαθαί. Cf. Hes. Λευκαὶ Φρένες vide apud Pind. Pyth. IV. 194. cf. II. 49. Λευκαὶ ἡμέραι apud Menandr. apud Zenob. 513 et infra.

[4]) Codex ἱερεῖς. Schleusnerus ἐρασταί, prob. Dobr., qui de forma vocis Λευκάτης conferri iubet Davisium ad Cic. Tusc. IV. 8.

[5]) Vide Hesych. Antiatt. Bekk. p. 106. Phryn. p. 473 Lob. et supra Photium. Plura in Thes. V. 223 C.

[6]) Cf. Diogen. 512 ibiq. Intt.

[7]) E Pausania, cf. Eustath. p. 1022. 65. Similia Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1531. 63. Cf. Schol. Plat. Charmid. 154 B. Vide praeterea Hes. et Zenob. 389. Codex Κιδαλίωνι.

[8]) Hesych. Photius e Pausania habet, cf. Eust. p. 455. 37, ubi scribe λευκόπυγοι pro λευκώπιοι atque ex eo supple apud Phot. λευκόπυγοι οἱ αὐτοί. Codex δῆλοι.

[9]) Ex Alexide, cf. Eustath. p. 863. 29. Convenit Hesych. Codex δήλους.

[10]) Hesych. Cf. Piers. Moer. p. 252.

λευκορύτους· δειλούς [1]).

λεύκωμα· τοῖχός ἐστι γύψῳ ἀλληλιμμένος, πρὸς γραφήν τινων πολιτικῶν ἐπιτήδειος [2]).

λευχείμων· λευκοφόρος [3]).

λέχος· συνουσία, κοίτη, μίξις.

λεχώ· ἡ ἀρτιτόκος.

λεωκόρητος· ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου ὁ μεγαλουργός [4]).

Λεωκόριον· ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς· Φρασιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη, αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρησμόν, ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος· ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, οὗ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή [5]).

Λεωκόριον· ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ ἡρῷον· Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως, υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς Φρασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ [6]).

λεωργόν· ἐν τῷ ω καὶ Ἄττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν· θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου λεουργόν [7]).

λεώς· ὁ λαός, ὁ ὄχλος. Ἀττικῶς [8]).

ληθεδών· λήθη [9]).

---

[1]) Vitiose pro λευκοπύγους quod supra iam habuimus.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 15, sed pro τινων habet γραμμάτων.

[3]) Supra λαμπροείμων.

[4]) Cf. Hesych. Res obscura est, sed hoc tamen arbitror constare non λεωκόρητος significare ἐξωλοθρευμένος, sed aliud vocabulum quod excidit, nempe λεώλεθρος. Praeterea vide HSt. V. 234 extr.

[5]) Codex κατὰ χρόνον. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 277. 13. Aelianus V. H. XII. 28, qui eosdem fontes sequitur quos Photius, nempe Atthidum quendam scriptorem, Φρασιθέαν vocat Πραξιθέαν. Dixeris fragmentum Phanodemi esse.

[6]) Cf. Harpocrationem.

[7]) Xenophontis locus est in Memor. I. 3. 9. Cf. supra v. λεωκόρητος.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

λήδιον· ἱμάτιον, τριβώνιον· ληδιώδης δὲ τριβωνιώδης, ἢ χλαμύς [1]).

λησθείς· λῃσευθείς.

λησάς· καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ.

λῆϊα· σιτοφόρα πεδία, χωράφια [2]).

λῃσαί· ἀντὶ τοῦ πειραταί.

λῆτον· δημόσιον [3]).

λήζεται· αἰχμαλωτίζει, διαρπάζει, πορθεῖ, ἐρημοῖ· ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικῷ σημαινομένῳ λέγεται.

λῃσικὸν καὶ λῃσρικὸν διαφέρει· τὸ μὲν ἐκτὸς τοῦ ρ σημαίνει τὸ σύσημα τῶν λῃσῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτῆμα τῶν λῃσῶν· Θουκυδίδης α'· τό τε λῃσικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης [4]).

ληκᾶσθαι· περαίνεσθαι [5]).

ληκῆσαι· παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται· οὕτως Φερεκράτης [6]).

ληκούμεσθ' ὅλην τὴν νύκτα· τουτέσι διαπαιζόμεθα. [οὕτως Φερεκράτης] [7]).

λήκυθον· τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλάβασον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβασον εἶπεν Ἡρόδοτος [8]).

λήκυθος· εἰώθεσαν ἐν ληκύθοις νομισμάτων ἔχειν νέων τινές, ὅθεν καὶ τοὺς ἐκδημοῦντας αὐτοληκύθους ἔλεγον [9]).

ληκυθισής· ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφοκλῆς [10]).

---

[1]) Codex λῃϊδίωι δὲ τριβωνώδης, quod ope Hesych. correctum est. Hic et in seqq. gl. ἰῶτα adscribitur, non subscribitur. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 341.

[2]) Cf. Hesych.

[3]) Cf. Hesych. Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 277. 29.

[4]) Haec in extrema pagina a m. antiq. Similia adscripta a Schol. Thuc. I. 4. Plura vide apud Lobeck. Phryn. 242.

[5]) Hesych.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Arist. Thesm. 493. Verba οὕτως Φερεκράτης male repetita e superioribus. Codex διαπαιξόμεθα.

[8]) Adnotatio quae plenius servata est a Schol. Plat. Hipp. Min. 368 C, de quo loco vide Dobr. Herodoti locus legitur III. 20. De voce ἀλάβασος vel ἀλάβασρος vide Aelium Dionysium apud Eustath. p. 1161. 29 et in sexto lexico Bekk. p. 374. 6. Plura HSt. I. p. 1385 sq.

[9]) Confer laudatum locum apud Schol. Plat. Adde Harpocr. v. αὐτολήκυθοι et Lex. rhet. Bekk. p. 465. 17.

[10]) Cf. Hesych.

ληκώ· τὸ μόριον λέγουσι τὸ ἀνδρεῖον.

Λήλαντον πεδίον· τῆς Εὐβοίας ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως [1]).

λῆμαι· κανθοί, ὄμματα [2]).

λημᾶν χύτραις καὶ λημᾶν κολοκύνταις· ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωττόντων [3]).

λημᾶν καὶ γλαμᾶν· τὸ λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχειν [4]).

λημάτια· τὰ βουλεύματα [5]).

λῆμμα· Φρόνημα, κέρδος [6]).

λήμματα λέγουσι, λήμψομαι δὲ οὐκέτι· οἱ μέντοι Δωριεῖς Φυλάσσουσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ λήμψομαι [7]).

ληματίας· Φρονηματίας, γενναδας [8]).

λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον [9]).

Λημνία δίκη· ἡ κακίστη.

Λήμνιον πῦρ· ἔστιν ἀναφορὰ ἐν Λήμνῳ πυρὸς χαλεπή τις [10]).

Λήμνιον, κακὸν βλέπων· πυρῶδες· καὶ παροιμία· Λήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν, κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων· ἐπὶ δὲ Θόαντος αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον ἀλλὰ ταῖς τῶν Θρᾳκῶν γυναιξίν· ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν· Καύ-

---

1) Codex Ληλάντους. Addit manus recens τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον. Cf. Hesych. et Prolegg. p. 7.

2) Glossa mutila videtur, cf. Hesych.

3) Cf. Hesych. et Diogen. 463. Usurpavit Arist. Nub. 527.

4) Cf. Moer. Piers. p. 111. Gramm. p. Philem. Osann. p. 298.

5) Hesych. Verum videtur λήματα.

6) Confundit λῆμα et λῆμμα. Itidem Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 276. 14. Videtur glossa Platonica, coll. Schol. Plat. Legg. X. 906 B. XI. 920 C. Emendate in lexico Bachmanni: λῆμα· Φρόνημα: ~ λῆμμα· τὸ κέρδος, βούλημα. Vide porro Moer. p. 245. Herodian. Piers. 470. Ammon. p. 89.

7) Codex bis λήψομαι· corr. Cobet. Mnem. VIII. 30 et Praef. Nov. Test. p. 71.

8) Arist. Ran. 494, cf. Hesych.

9) Cf. Hesych.

10) Arist. Lysistr. 299. Addit manus recens: σημαίνει ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐστιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸ ἐτναῖον. Cf. Prolegg. p. 7.

κασος δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τῆς Λημνίας· ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται [1]).

λῆνος· τὸ ἔριον οἱ ἀρχαῖοι [2]).

Ληναῖον· περίβολος μέγας Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον πρὸ τοῦ τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι, ὀνομάζοντες ἐπὶ Ληναίῳ· ἔστιν δὲ ἐν αὐτῷ καὶ ἱερὸν Διονύσου Ληναίου [3]).

ληνός· γεωργικὸν σκεῦος ἢ ἄγγος ξύλινον οἴνου δεκτικόν [4]).

ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· Ἀθηναίων τῶν ἀσῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄρχειν ἀναγράφεται τὸ ὄνομα προστιθεμένων τῶν δήμων αὐτοῖς· καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν γραμματείων κληροῦσι τὰς ἀρχάς [5]).

λήξεις θεῶν· λάχοι, κλῆροι, τεμένη· ἀρχῆς δὲ λῆξιν ἀντὶ τοῦ διακλήρωσιν.

λῆξιν δίκης καὶ λαχεῖν δίκην· τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων Φασίν· τὸ δὲ ἀντικαλέσαι ἀντιλαχεῖν· τὸ δὲ διανείμασθαι χρήματα διαλαχεῖν [6]).

λῆξις· παῦσις, ἡ μερίς, κληρονομία.

ληροί· κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς [7]).

λῆρος· φλύαρος, ματαιόφημος [8]).

ληϛικήν· ἀφαιρετικήν [9]).

ληϛοσαλπιγκτάς· τοὺς Τυρρηνούς ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὐρόντος [10]).

λιάζειν· λίαν ἐσπουδακέναι [11]).

---

[1]) Hesych. rectius separatim Λήμνιον βλέπει et Λήμνιον κακόν. Codex ἐπεὶ δὲ Θ. — ἅμα ταῖς τ. Θρ. corr. Dobr. quem vide. Ad rem vide Herodt. VI. 138. Indidem atque Phot. sua habet Eust. p. 154. 12. Cf. Zenob. 391. Malim: ἢ ἐπὶ τῇ δ. ἦν M. μέν φησι διά κτξ. Myrsili locum tractavit Muellerus Fragmt. Hist. Gr. IV. 458. Pro Καύκασος mavult Καύκαλος.

[2]) Coniunge c. seq. gl. ληνός.

[3]) Fere eadem in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 8.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 19. Cf. Hesych. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1307. 23.

[5]) Conf. Harpocr.

[6]) Conf. supra λαχεῖν δίκην.

[7]) Cf. Hesych. Polluc. V. 101.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Plat. Soph. 222 C.

[10]) Cf. Poll. IV. 87. Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[11]) Cf. Hesych. Apollon. de Pron. 42 C.

λειαινούσης· πραϋνούσης [1]).
λίαν ἐντός· σφόδρα πόρρω [2]).
λιβάδα· σαγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον [3]).
λιβάξεις· ἀπορρυῇς ἢ ἀποφθαρῇς [4]).
λιβάξω· φθαρῶ [5]).
λίβανον· τὸ δένδρον θηλυκῶς· Πίνδαρος [6]).
λίβερνα· καράβια.
Λίβηθρα· τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις [7]).
λιβρόν· τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόρατον. οἱ τραγικοί [8]).
λιγαίνειν· τὸ τύπτειν ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν [9]).
λιγαίνειν· ὀξέως ὁρμᾶν [10]).
λίγδος· χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τῷ δέλτα παραπλήσια δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται [11]).
λιγνύς· ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ [12]).
λιθόλευστος· λιθοβόλητος [13]).
λίθων ποτίμων· μήποτε τῶν πώρων λέγει, οἱ πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται ἢ τῶν τὴν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλισκόντων σωμάτων [14]).

---

[1]) Codex λιαινούσης.
[2]) Thucyd. VII. 5.
[3]) Cf. Hesych. Legitur Soph. Phil. 1216.
[4]) Codex λιβάζεις· ἀπορρυεὶς ἢ ἀποφθαρείς. Arist. Av. 1467. Lex. rhet. Bekk. p. 431. 10. Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt. Dobr. et Cobet. Mnem. VIII. 31.
[5]) Codex λιβάζω.
[6]) Athen. XIII. 574 A. Phryn. Lobeck. p. 187. Ammon. 89. Thom. M. 577. HSt. V. 273 A.
[7]) Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1235. 58.
[8]) Cf. Hesych. et Erotian.
[9]) Idem Eust. p. 860. 48 e lexico rhetorico. Cf. Hesych.
[10]) Cf. Hesych.
[11]) Usurpavit Sophocles apud Pollucem X. 189. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1229. 28 et 1926. 52, unde scripsi τῷ δέλτα pro τέσσαρα.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Soph. Ai. 253. Cf. Hesych.
[14]) Plat. Legg. XII. 947. D. Suidas v. ψαλίδα pro ποτίμων habet πολυτίμων, quod non displicet. Sed vide Astium.

λίθων χοαί· ἄργυρος καὶ χρυσός· καὶ γὰρ Εὐριπίδης Φησί· Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα [1]).

λιθῶντας· τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾶν λέγουσιν οὐ βραγχιᾶν καὶ ἕτερα τοιαῦτα [2]).

λίθον ἕψεις· παροιμία· ἀδυνάτῳ ἐπιχειρεῖς [3]).

λιθουργός· λιθογλύπτης [4]).

λιθουλκῆσαι· τὸ σῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

λιχμήσονται· λείξουσιν [5]).

Λιμοδωριεῖς· Πελοποννησίων οἱ διὰ λιμὸν μετοικήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον [6]).

λικμῶ· κοσκινεύω, διασκορπίζω.

λιμῷ Μηλίῳ· παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ [7]).

Λικνίτης· ἐπίθετον Διονύσου ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμᾶται [8]).

λίκνον· κόσκινον ἤτοι πτύον.

λικνοφόρος· ὁ φέρων τὸν λίκνον· καὶ γὰρ μυσικόν τι σημεῖον τῆς Δημητρίου τροφῆς ἐτίθετο ἐπὶ τῶν λίκνων [9]).

λιμόν· ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὴν λιμόν [10]).

λινεύς· κεσρεύς [11]).

---

[1]) Dobraeus conferri iussit Plat. Tim. 61 B. Similia Hesych. Convenit App. Prov. Vat. 269.

[2]) Plat. Legg. XI. 916 A. Cf. infra v. ψωρᾶν. Piers. Moer. p. 94. Codex βραχᾶν et βραχιᾶν.

[3]) Codex ἑψεῖς. Schol. Plat. Eryx. 405 B. App. Vat. Prov. 267.

[4]) Thuc. IV. 69. Cf. Hesych. Moer. p. 254.

[5]) Codex λικμήσονται· λήξουσιν. corr. Cobet. Idem vitium apud Hesych.

[6]) Plura supersunt apud Hesych. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 34.

[7]) Vide supra v. λειμῷ.

[8]) Codex λικνευτης· ἐπὶ δὲ τοῦ Δ — ἐν ᾗ — emendatum ope Hesych. vide Dobr.

[9]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 7. E Demosth. p. 313. 28. Cf. Harpocr.

[10]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1390. 50. Indidem Phryn. p. 80. Thom. M. p. 578. Sext. Emp. adv. Math. p. 31 A.

[11]) Callias in Lex. rhet. Bekk. p. 474. 3.

λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις Ποταμοῖς καὶ Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ καὶ Πλάτων [1]).

λινόν· κοινῶς μὲν ἄνθος, Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους [2]).

Λίνον· Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λίνοις ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος ἤδη χορδὰς ἐπισάμενος λίνον καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι, Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος [3]).

λινόπται· οἱ ἀποσκοπούμενοι τὰ ἐμπίπτοντα τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις θηρία· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τοὺς φυλάσσοντας τὰς οἰκίας ὁμοίως ἔλεγον [4]).

λινοπλῆγος· φρενοπλῆγος [5]).

λῖξαι· ἐκτεταμένως. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν [6]).

λίπα ἀλείψασθαι· τὸ ἐλαίῳ ἀλείψασθαι λέγουσιν [7]).

λιπαρέετε μένοντες· προσεδρεύετε μένοντες ἢ ἐπιμελεῖσθε μένοντες [8]).

λιπαρεῖ· παρακαλεῖ.

λιπαρεῖν· τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι· ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι καὶ ἀξιοῦν [9]).

λιπαρές· συνεχές.

λιπαρής· καρτερικός, λίαν ἐγκείμενος.

---

[1]) Cf. Schol. Plat. Euthyd. 298 C qui plura. Hes. Interpr. ad Zenob. 396. Ceterum lege Ποταμίοις. Nota hic laudari Aristidem, de qua re vidimus in Prolegomenis p. 62.; locus est vol. II. p. 143.

[2]) Pro λινόν scribe λείριον, quod vidit iam Dobr. Vide infra. Theophr. locus Hist. Plant. 6. 6. 9 adhibitus quoque a Polluce VI. 107. De Myrsilo dixi v. Λήμνιον βλέπων. Supra laudavi Phrynichi locum.

[3]) Ex Aelio Dionysio ut videtur, cf. Eustath. p. 421. 28. In fine glossa mutila est et corrupta sed non novi certam medicinam, quia haec alibi quantum novi non leguntur. Pro Ἀλκιόπης fortasse Ἀλκίππης. Sed quid latet sub Κροτίου?

[4]) Codex λινοιπαι. Cf. Hesych. et Polluc. V. 17. Nota Schol. Arist. Pac. 1178 laudare Aristotelem.

[5]) Hesych. Notatur accentus, cf. Thom. M. p. 578.

[6]) Pro λεῖξαι. Arist. Eq. 103.

[7]) Thuc. IV. 68. Convenit Hesych.

[8]) Herodt. IX. 45.

[9]) Hesych. v. λιπαρές.

λιπερνοῦντας· πενιχρούς [1]).

λιπερνῆτες· ἤτοι λιποπόλεις ἢ πένητες· τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅταν παρῳδῶσι τοὺς Ἴωνας [2]).

λιπομαρτύριον· Λυσίας· καὶ λειποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Πλάτων ἐν Ἀδώνιδι [3]).

λιπογνώμων· ὁ μηκέτι ἔχων ὀδόντας· γνῶμα γὰρ καὶ γνώμων ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς, ἀφ' οὗ τὰς ἡλικίας αὐτῶν διαγινώσκομεν [4]).

λιποτάκτης· Φυγάς, τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπών.

λιποτακτήσας· καταλείψας, Φυγών [5]).

λιπῶσι· λιπαίνωσι [6]).

λίριον· κοινῶς τὸ ἄνθος καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν Ἀττικοί [7]).

λισσάνιε· ἀγαθὲ ἢ φίλε. Λάκωνες [8]).

λίσπας· ἐκωμῳδοῦντο λίσπαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως, ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὅτ' ἦν ἐν Ἅιδου ὡς μεῖναί τι πρὸς τῇ πέτρᾳ τῶν ἰσχίων [9]).

λίσπαι· οἱ μέσοι διαπεπρισμένοι ἀσράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἔνιοι διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Ἅιδου καὶ πρὸς τινὰ πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ, Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν

---

1) Codex περιχρόους.

2) Vocabulum ex Archilocho est: ex eo Cratinus et Aristophanes Pac. 603, ubi vide Schol.

3) Supra λειπομαρτύριον, sed haec sincera forma est. Dem. Mid. § 103 nunc recte λιποταξίου.

4) Codex γνώμα. Cf. Phryn. Bekk. p. 49. 34. Poll. VII. 184. Hesych. Plura HSt. V. 322 C. Adnotatio fluxit ex Aristophane Byzantio, cf. Eust. p. 1404 extr. apud Nauck. Arist. B. p. 99.

5) Hesych.

6) Codex λιπαρῶσι: cf. Hesych. v. λιπῶμεν.

7) Scribe. λείριον, vide supra λείριον et λινόν.

8) Arist. Lysistr. 1171, cf. Hesych.

9) Codex ὁ τὴν ἐν Αἴδου ὡς μειαν τὴν πρὸς τὴν πέτραν· corr. Dobr. Cf. Hesych. et gl. seq. Videor mihi agnoscere duplicem glossam Platonicam, scilicet ex utroque opere Boethi; hinc repeto vitium λίσπας et λίσπαι pro λίσπους et λίσποι, male intellecto Plat. Conviv. 193 A: γεγονότες ὥσπερ λίσπαι. Cf. Prolegg. p. 56.

ἐξαιτησαμένου καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι [1]).

λίσριον· σρογγύλον πτύον, ὃ ἡμεῖς τηγανόσροφον [2]).

λισχρός· φειδωλός [3]).

λιτάζομαι· παρακαλῶ, δέομαι [4]).

λιταργίζειν· τρέχειν [5]).

λιταργίσαι· κνίσαι [6]).

λιταργιοῦμεν· ὀξυνοῦμεν [7]).

λιτή· παράκλησις.

λιτοῖς· ψιλοῖς, εὐτελέσιν.

λίτρα· ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σαθμοῦ Ἐπίχαρμος τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος [8]).

λίτρα· τὴν νομισματοδόκην καλοῦσι, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσι [9]).

λίτρον· οὐ νίτρον Ἀττικοί· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

---

[1]) Coll. Schol. Plat. Symp. 193 A, apparebit glossam Platonicam esse. Boethus autem usus est Pamphilo; vide Hesych., Poll. II. 184, Schol. Arist. Ran. 826 ubi *λίσπη γλῶσσα*, Schol. Arist. Eq. 1368, Phryn. Bekk. p. 50. 11 et 68. 2. *Λίσπαι* pro *λίσποι* errore, vide glossam superiorem.

[2]) Codex *πρόπτυον*. corr. Dobr. Hesych. habet *τηγανοσρόφιον*. Dixit Aristophanes, cf. Phrynich. Bekk. p. 51. 9, coll. Lobeck. Phryn. p. 321. Cf. Poll. VI. 89. X. 98.

[3]) Sic Hesych. *λισχρῶς*, pro *γλισχρός*, *γλισχρῶς*. Reddidimus Photio vocabulum v. *κίμβικας*. Cf. praeterea Cobet. Mnem. VIII. 51.

[4]) Hesych.

[5]) Cf. Hesych.

[6]) Pro *κνίσαι* lege *ἠνύσαι* vel simile quid.

[7]) Arist. Pac. 561, cf. Hesych. Codex *λιτάρπομεν*.

[8]) Fragmentum Diphili *ἐν Σικελικῷ* servavit Pollux IX. 81. Epicharmum *Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ* laudat Antiatt. Bekk. p. 105. 32. Vide porro Hesych. et Poll. IV. 173 ubi non Diphilum *ἐν Σικελικῷ* laudat, sed Philemonem. Ad rem vide notissimam disputationem Bentl. in Phalarid. p. 412, Hultsch. Metrol. p. 290, alios. Plura HSt. V. 337 C.

[9]) Codex *νομιμοδόκην*. corr. Cobet.

[10]) Cf. Phryn. p. 134 ex eoque Moeris. Aristophanis locum vide apud Polluc. VII. 95.

Λιτυέρσαν· ᾠδήν τινα ἣν ᾄδουσιν οἱ θερίζοντες, ὡς ἐπίσημόν τινα γεγονότα τῶν παλαιῶν τὸν Λιτυέρσαν ἀνακαλούμενοι· ἦν δ' οὗτος Μίδα υἱὸς νόθος, οἰκῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας τοὺς παριόντας ἠνάγκαζεν σὺν αὐτῷ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τῷ δρεπάνῳ, τὸ λοιπὸν σῶμα τοῖς δράγμασιν ἐνειλῶν ᾔδεν· ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· ἡ δὲ ᾠδὴ βάρβαρος· Φρύγες γὰρ αὐτὴν ᾖδον [1]).

Λιτυέρσης· εἶδος ᾠδῆς· Μένανδρος Χαλκηδονίῳ· Ἄιδοντα Λιτυέρσην ἀπ' ἀρισου τέως· οἱ δὲ αὐλήσεως γένος· Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς, τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος ἠνάγκαζε μετ' αὐτοῦ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν· ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου θερισικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη [2]).

λιφαιμεῖ· αἱμορροεῖ, λείπει τῷ αἵματι [3]).

λιχνεύουσα· λίχνως ζητοῦσα.

λιχνεία· πύκνωσις.

λίχνος· προαπτόμενος τῶν ὄψων, κατεπιθυμῶν, λιμβός, λαίμαργος.

Λειψύδριον· χωρίον τῆς Ἀττικῆς [4]).

λογγάσω· ϛραγγεύσομαι, ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια [5]).

λογάδην· ἐπιλέκτως [6]).

λογισμός· ὅτε μὲν συνήθως ὅτε δὲ ἐπὶ ψήφου ἔλεγον.

λογισαί· οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

λογισής· κριτής, δοκιμασής, ἐξεταστής.

λογογράφος· ὁ τὰς δίκας ἢ τοὺς δικανικοὺς (λόγους) γράφων [7]).

---

[1]) Cf. Hesych. et glossam seq. Codex οὗτος μὲν δαυος ν.

[2]) Malim Καρχηδονίῳ. Usurpavit praeterea Theocr. X. 41. Vide quoque Hesych. et Athen. X. 415 B. Codex Μήδου — νόθου.

[3]) Hesych. et supra λειφαιμεῖ.

[4]) Codex λιψύδριον.

[5]) Codex λογγάσα· ϛραγευσομαι. Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 50. 33 λογγάζειν invenit apud Aristophanem, Pollux IX. 136 apud Aeschylum ἐν τοῖς Κήρυξι, Antiatt. p. 106. 5 λαγγάζει apud Antiphanem. De λογγασίοις plura Etym. M. p. 569. 44.

[6]) Codex ἐπίλεκτος. M. Schmidt. ad Hesych. e Thucydide enotavit.

[7]) Supplevi λόγους ex Ammon. p. 90.

λόγον ἔχειν· ἀντὶ τοῦ Φροντίζειν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πρώτῳ [1]).
λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς [2]).
λόγου χάριν· Φησὶν Ὑπερείδης [3]).
λογάρια· Φαίδων Σωκρατικὸς Ζωπύρῳ [4]).
λοιδορούμενος· ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν.
λοιδορησμός· λέγουσιν ἀντί ..... [5]).
λοιπὰ ἄττα· λοιπά τινα [6]).
λοίσθῳ· ἐσχάτῳ [7]).
Λοκρῶν ξυνθήματα· παροιμία· τάττεται ἐπὶ τῶν παρακρουομένων [8]).
λολλοῦν· τὰ παιδία τὸν θεόν· οὕτως Ἕρμιππος [9]).
Λοξίας· εἰώθασι τὸν πρὸ τῶν θυρῶν ἱδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω προσαγορεύειν καὶ Ἀγυιᾶ [10]).
λοξά· σκολιά, καμπύλα, οὐκ ἐξ εὐθείας γινόμενα.
λοπάσιν· κλέπταις [11]).
λοπάς· σορός.
λοπάδα· τὴν θεόν. Θεόπομπος [12]).

---

[1]) Convenit Antiatt. Bekk. p. 107. 3.
[2]) Hesych. λογοποιήσαντες· e Legg. I. 636 C. Cf. Harp.
[3]) Codex Ὑπερίδης.
[4]) Poll. II. 122. Antiatt. Bekk. p. 107. 1 affert ipsa Phaedonis verba: λογάριά μοι λέγει. Phaedonis Zopyrus laudatur Diog. Laert. II. 9. 2.
[5]) Utitur Arist. Ran. 758. Immerito reprehendit Thom. p. 581.
[6]) Cf. Schol. Plat. Soph. 220 A. Lex. rhet. Bekk. p. 460. 32. Egit de vocabulo ἄττα Dawesius Misc. Crit. p. 296 et 478 et post eum Cobetus in Mnem. V. 105 et VI. 12 seqq. Scribe λοίπ' ἄττα.
[7]) Hesych.
[8]) Codex λοκροξυν. Vide Polyb. XII. 12. b. Proverbium est quoque apud Hesych. Eustath. p. 275. 43 et Zenob. 397 ubi cf. Interpr.
[9]) Cf. Hesych. v. λόγχια ibiq. M. Schmidt. qui laudat Bergkium apud Meinek. Com. Gr. V. p. LXVI. Respicitur ni fallor ea Hermippi fabula quae Θεοί dicta erat: cetera apud Bergkium admodum incerta sunt. Vide quoque Dobr.
[10]) Malim Λοξίαν [καὶ] Ἀπόλλῳ.
[11]) Editores Thes. V. 389 A suspicantur verum esse λωποδύταις, cf. Arist. Ran. 772.
[12]) Meinekius Com. Gr. II. 820 suspicatur τὴν σορόν. Cf. Hesych. et Suid.

λοπίζειν· οὐ λεπίζειν [1]).

λόπισμα· καὶ λέμμα [2]).

λορδόν· τὸ ὑπόκυρτον· καὶ λορδωτόν, τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται [3]).

λορδός· ἀπεξυλωμένος, συγκεκαμμένος τὸ σῶμα [4]).

λοῦσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι· καὶ λούμενος, οὐχὶ λουόμενος· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).

λουτρά· ἔθος ἐστὶ κομίζειν ἐπὶ ζεῦγος ταῖς γαμουμέναις καὶ τοῖς γαμοῦσιν· ἔφερον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λεγομένης κρήνης ὕδωρ· νῦν παντόθεν λουτροφόρους εἰς τοὺς γάμους ἔπεμπον· καὶ λουτροφόρον ἐπετίθεσαν τοῖς ἀγάμοις ἐπὶ τῶν τάφων [6]).

λουτρίδες· δύο κόραι περὶ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς· ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).

λούτριον· ἀπόλουμα καὶ ἀπόνιμμα [8]).

λουτροφόρον· τὸ ἀγγεῖον οἷον ἡ ὑδρία· καὶ λουτροφόρος ὁ φέρων ἢ ἡ φέρουσα τὸ λουτρόν [9]).

λοφίας· ὁ τράχηλος [10]).

λοφᾶν· λόφου ἐπιθυμεῖν· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Cf. Cobet. Mnem. IV. 108. VIII. 29.

[2]) Cf. supra λέμμα.

[3]) Cf. Hesych. Photii Codex λορδότατον pro λορδωτόν. Refer ad Hippocr. de frac. 807 B ubi perperam λορδωτὸν olim pro λορδὸν τὸν, cf. Erotian. p. 242.

[4]) Malim ἀπεσκολυμμένος vel ἀπεψωλημένος et συγκεκυμμένος. Cf. Hesych. et Suid. in v. ad quem locum Toupius pluribus et explicatius quam velles.

[5]) Arist. Plut. 658 iam laudatus Eustath. p. 1560. 30. Cf. Phryn. Lobeck. p. 188. Moer. p. 248. Cobet. Var. Lect. p. 361.

[6]) Conf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 23. Hesych. Poll. VIII. 66. Omnes e Demosth. 1086. 15 et 1089. 33 et aliis oratorum locis quos Harp. laudat.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. Hes. Aristophanis locum vide apud Polluc. VII. 167.

[9]) Vide supra v. λουτρά. Adde Polluc. III. 43. Sequitur in Codice Harpocr. glossa ubi in fine ad verba πρότερον δὲ Καλλιρόης addit m. rec. ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη Καλλιρόη καλεῖται. Cf. Prolegg. p. 7.

[10]) Cf. HSt. V. 400 A.

[11]) Arist. Pac. 1211, cf. Hesych.

λοφοπωλεῖν· ἐπινεύειν· οἱ γὰρ τοὺς λόφους πωλοῦντες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιτιθέμενοι συνεχῶς ἔνευον, ἵνα παραδείξωσιν ὑγιεῖς τὰς τρίχας καὶ ἀβρόχους τοῖς ὠνηταῖς [1]).

λούτριον· τὸ τῶν νενιμμένων ῥυπαρὸν ὕδωρ [2]).

λοχαγοῖς· στρατηγοῖς, ταξιάρχαις.

λοχαῖος σῖτος· ὁ βαθὺς ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος [3]).

λοχεία· ἡ τῶν τετοκυιῶν ἐπιμέλεια, ὡς νοσηλεία ἡ τῶν καμνόντων [4]).

λοχεύει· ἐνεδρεύει [5]).

λοχεύονται· γεννῶσι [6]).

λόχοι· Λακεδαιμονίων δ' ὡς Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης δὲ ε', Ἀριστοτέλης ζ' [7]).

λυγίζει· στρέφει, κάμπτει, ἀπὸ τῶν λύγων [8]).

λυγιζόμενος· στρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων· λύγος δὲ φυτὸν ἱμαντῶδες — δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἐν Γοργίᾳ· πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος ὥστε μὴ παρέχειν δίκην· τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται λύγοι καλοῦνται [9]).

λυγίσμασιν· συγκλάσμασιν [10]).

λύγκες· εἶδος θηρίου ὀξυδερκές [11]).

λυγμός· ὀλολυγμός [12]).

---

[1]) Aristoph. apud Polluc. VII. 157. Ex Hesychio conficio pro ἀβρόχους legendum esse ἀβρώτους.

[2]) Vide supra.

[3]) Codex κεκλημένος. Cf. Hesych.

[4]) Respici dixerim Plat. Theaet. 149 B.

[5]) Hesych. v. λοχεύοντες.

[6]) Cf. Hesych. Adde HSt. V. 405 A.

[7]) Hesych. Respicitur Arist. Lysistr. 453. Collato Hesych. et Thuc. V. 68 verisimile fit legendum esse Θουκυδίδης δὲ ζ', Ἀριστοτέλης ε'.

[8]) Glossa conjungenda videtur cum seq.

[9]) Platonis locus non est in Gorgia, sed Rep. III. 405 C ubi cf. Schol. Locus Homeri est in Iliad. λ. 105. Codex αἰδημοσχοισιλυγησειεγοργια.

[10]) Cf. Hesych.

[11]) Cf. Hesych. Legitur Eur. Alc. 582.

[12]) Merus error ut videtur. Cf. Hesych.

λυγῶδες· ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας [1]).

Λυδία λίθος· καὶ βάσανος, ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα· ἡ δὲ Μαγνῆτις τὸν σίδηρον προσάγεται, ἣν καὶ Ἡρακλειῶτιν ὀνομάζουσιν [2]).

Λυδιάζων· Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθησαν [3]).

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει· ἐπὶ τῶν ἀκολάσων, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασαινόντων [4]).

λύειν τέλη· λυσιτελεῖν [5]).

λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας· ..... [6]).

Λυκάβηττος· ὄρος τῆς Ἀττικῆς [7]).

Λύκαμβις ἀρχή· τοῦ πολεμάρχου· ψυχρῶς· ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβει· ἐπὶ δὲ τούτου ἀποσασίου καὶ ἐπικλήρου αἱ δίκαι ὑπήγοντο [8]).

Λύκειον· ἐν τούτῳ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο [9]).

Λύκιος· ἐκ τῆς Λυκίας· Ἀπόλλων Λύκειος ἐκτεταμένως.

Λυκιουργίς· εἶδος Φιαλῶν ἐπονομασθὲν ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος Λυκίου [10]).

λύκος ἀετὸν φεύγει· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφύκτων [11]).

---

[1]) Vide de hac glossa Schleusnerum, Dobr. HSt. V. 415 B, M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Brevius Hesych. Cf. Phot. v. Ἡρακλείαν λίθον. Respicitur Sophocles quem vide apud Hesych. v. Ἡράκλεια.

[3]) Legendum Λυδίζων ex Arist. Eq. 520. Cf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 479. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 31. Cobet. Mnem. VIII. 32. M. Schmidt. ad Hesych.

[4]) Hesych. Diogen. 518 ibiq. Interpr.

[5]) Cf. Hesych. quosque ibi laudat M. Schmidt. et eundem Didym. p. 93. Videtur glossa tragica.

[6]) Pind. Isthm. VIII. 95.

[7]) Convenit Schol. Plat. Criti. 113 A.

[8]) Hesych. in mutila glossa habet ἀπροσασίου, quod praefero, et docet voces desumtas esse e Cratino ἐν Νόμοις, sed vide an Cratinus simile quid potius dixerit ἐν Ἀρχιλόχοις.

[9]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Pac. 353. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 10.

[10]) Rectius scribes Λυκιουργεῖς, nam respicitur Demosth. adv. Timoth. § 31. Plura apud Harpocr. et Athen. XI. 486 C, cf. HSt. V. 424 extr. Cum Photio fere convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 5, unde malim τοῦ πρώτου σκευάσαντος. Cf. Preller. Polem. p. 37.

[11]) Codex ἀφυλάκτων, quod correxi e Diogen. 519, cf. Hes.

λύκος ἔχανεν· παροιμία· λέγουσι δὲ τὸν λύκον ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται κατὰ κενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασίν· ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β' [1]).

λύκος περὶ Φρέαρ χορεύει· παροιμία ἐπὶ τῶν πονούντων ἐπί τι μάτην, καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ μὴ δυνάμενος πιεῖν (ἢ) ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ τι, τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς Φρέαρ [2]).

λυκοσπάδες· ἵπποι αἱ Ἐνετίδες [3]).

λυκόποδας· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίῳ ὡς γενναίους· ἔλαθον γὰρ τοὺς δορυφόρους τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπίσημον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου [4]).

Λύκου δεκάς· ἥρως πρὸς τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις τῶν θηρίων μορφὰς ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα συνεστρέφοντο [5]).

Λύκου δεκάς· παροιμιῶδες, ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας [6]).

λυκοφιλίως· ὑπόπτως, ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος [7]).

λωλώ· βρῶμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίᾳ γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων [8]).

---

[1]) Vide quoque Arist. Lysistr. 629. Egerunt de proverbio Hesych. et Diogen. 520, ubi vide Intt.

[2]) Inserui ἤ; tum malim cum Dobraeo περί τι μάτην· καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος. — Vide Hesych. et Zenob. 400.

[3]) Aliter Hesych. Cf. HSt. V. 428 B.

[4]) Aristoph. Lysistr. 664; vide quoque Hesych. Ultima verba non expedio. Codex ψιλυδρίῳ — ἔλεγον γάρ. Cf. Prolegg. p. 82.

[5]) Excerptum ex Eratosthene περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, cf. Harpocr. v. δεκάζων, qui rectius τοῦ θηρίου quam τῶν θηρίων. M. Schmidt. Didym. p. 57.

[6]) Cf. Hesych., Lex. rhet. p. Phot., Zenob. 402, Phot. v. ἡ Λύκου δεκάς et glossam praec. Vide quos laudant interpretes ad Zenobium. Res obscura est.

[7]) Ex Aelio Dionysio qui addidit Menandri versiculum: λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί. Cf. Cobet. Mnem. X. 59.

[8]) Codex λυλω· ἄρωμά τι π. Cf. supra v. λολλοῦν, infra v. λωλώ, Hesych. in v. HSt. V. 469 A.

Λύλλος· ποιητὴς ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος [1]).
λυμαίνων· φθείρων, βλάπτων.
λύμη· βλάβη, φθορά, ὕβρις.
λύγξ· οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [2]).
λυπηρότεροι σαλαγμοῦ· διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς κατασάζεσθαι δυσχέρειαν λέγεται [3]).
λυόμενος· ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος καὶ ἀπολύων· οὕτως Πλάτων [4]).
λυπρόν· λυπηρόν.
λυσάμενον· λυτρωσάμενον [5]).
Λυσάνδρεια· πανήγυρις ἤγετο ἐν Σάμῳ [6]).
Λυσανίας· λύων τὰς ἀνίας· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
λύσεται· ὠνήσεται.
λύσιμα ἐνέχυρα· τὰ λυτρώσιμα [8]).
λύσῃ· ἀντὶ τοῦ λυσάτω. Νόμων θ'· παραλαβὼν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένον αὐτὸν μὴ λύσῃ, πρὶν ἂν ὁ δοῦλος πείσῃ τὸν πληγέντα [9]).
λύσιοι θεοί· οἱ καθάρσιοι, λυτικοὶ κακῶν [10]).
λυσιτελὲς καὶ λυσιτελεῖν· ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἡ μέν γε λυσιτέλεια βάρβαρον [11]).
λυσιτελές· τὸ λῦον εἰς ἃ δαπανώμεθα [12]).
λύσιοι τελεταί· αἱ Διονύσου· Βοιωτοὶ γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου, κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θρᾳξίν ἔλυσαν ἀλλήλους καὶ Διονυσίου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ὡς Ἀριστοφάνης δὲ διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον [13]).

---

[1]) Cf. Hesych. Pro Μύλλος ut videtur, cf. HSt. V. 431 B.
[2]) Codex λύξ. Cf. Poll. IV. 185. Thom. M. p. 586.
[3]) Perperam Codex: καταδικάζεσθαι. Cf. Suid.
[4]) Vide Schol. Plat. Tim. 22 D.
[5]) Vide supra λυόμενος.
[6]) Hesych. Cf. Plut. Lysandr. 18.
[7]) Arist. Nub. 1162, cf. Hesych.
[8]) Plat. Legg. VII. 820 A.
[9]) Plat. Legg. IX. extr.
[10]) Plat. Rep. II. 366 A.
[11]) Cf. Moer. 248. Herodian. Piers. 453. Thom. M. p. 587.
[12]) Cf. supra λύειν τελη et Plat. Cratyl. 417 C.
[13]) Vide Nauck. Arist. Byz. p. 240.

λυσιτελές· ὠΦέλιμον ἢ συμΦέρον [1]).
λύματα· ἐνέχυρα οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα.
λύτρα· μισθὸς ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὲρ ἐλευθερίας· ἐπὶ τὸ λυτρώσασθαι βάρβαρον δουλείας [2]).
λύχνα· οὐδετέρως Ἡρόδοτος [3]).
λυχνίς· σκληρὸς καὶ διαυγής, Πάριος λίθος [4]).
λυχνίον· ἡ λυχνία· λυχνία λεκτέον οὐχὶ λυχνίαι [5]).
λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις· ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιούντων [6]).
λυχνοῦχος· Φανός, λαμπτήρ [7]).
λυχνοκαυτίαι· οὐχὶ λυχνοκαΐαι [8]).
λυχνοῦχον· τὸν κεράτινον Φανόν, ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι· Φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς· Φιλιππίδης· ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαΦανῶν δερμάτων λαμπτῆρες· καὶ κεραμεοῖ διατετρημένοι, ὥςε διαΦαίνειν· οὕτως Ἀριςοφάνης [9]).
λυχνοκῶσα· λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης [10]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Dobraeus: Vide an leg. ἐπεὶ τὸ λυτρ. δ. β. ut scil. huc e voce λυσόμενος migrarint.

[3]) Herodt. II. 133. Cf. Athen. X. 438 B et Hesych.

[4]) Cf. HSt. V. 456 B.

[5]) Codex οὐχὶ λυχνίαν. Scilicet veteres dicebant λυχνίον et plur. num. λυχνία, recentiores λυχνία et λυχνίαι. Phryn. idem docet in Ecl. p. 138 et in Anecd. Bekk. p. 50, ut videtur ex Aelio Dionysio. Vide porro Polluc. X. 115. Ammon. p. 90. Thom. M. p. 589.

[6]) Codex ἀνεπιτήδειον.

[7]) Codex λυχνοχον. Haec plenius servata a Phrynicho Bekk. p. 50. 23 et in Ecl. p. 18. Cf. Athen. XV. 699. Hesych. Ammon. Valcken. p. 90. Pierson. Moer. p. 245. Poll. VI. 103. X. 116. Schol. Arist. Acharn. 936. Phot. infra et v. λαμπτήρ. Vide porro HSt. V. 91 C.

[8]) Cf. Phryn. Bekk. p. 21. 20 et porro Lobeck. Phryn. Parerg. p. 523. Pollux VII. 178 λυχνοκαΐα laudat ex Herodt. II. 62.

[9]) Vide quae supra laudavimus v. λυχνοῦχος. De Philippidis fragmento Meinek. Hist. Com. Gr. IV. 477. Non habeo quod restituam pro corrupto δερμάτων· fortasse κεράτων. Aristophanis locus est Acharn. 936.

[10]) Vocabulum corruptum videtur. Convenit Hes. Cf. Lobeck. Phryn. 523.

λύων· καὶ ἐκτείνοντες καὶ συςέλλοντες λέγουσιν ὡς λίαν.
λωβᾶται· βλάπτει, λυμαίνεται, ὑβρίζει [1]).
λώβη· βλάβη, ὕβρις [2]).
λῷςος· βέλτιςος.
λωποδύτης· ἱματίων κλέπτης [3]).
λωλώ· σῦκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφερὲς παλασίοις [4]).
λῶπος· ἱμάτιον [5]).
λωφᾶν· τὸ ἡρεμεῖν· καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ οὐ τὸ πεπαῦσθαι καὶ παντελῶς [6]).
λωφήσομεν· ἀντὶ τοῦ παύσομεν· κυρίως δὲ εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.
λωφήσαντος· ἀναπαυσαμένου, ἡσυχάσαντος.
λώφησις· παῦσις, πτῶσις.

Τέλος σὺν θεῷ τοῦ Λ ςοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ M.

Μάγαδις· ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς [7]).
μαγγανεύειν· μίσγειν καὶ κυκᾶν καὶ ἀρτύειν [8]).
μαγγανεία· ἣν ἡμεῖς μαγείαν· μάλιςα δὲ ἡ τῶν ἀγυρτῶν οὕτω λέγεται.
μάγαρον· οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυςικὰ ἱερὰ κατατίθενται· οὕτω Μένανδρος [9]).

---

[1]) Conf. Plat. Criton. 47 E.
[2]) Hesych.
[3]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 276.
[4]) Conf. supra ubi Codex λυλω et Polluc. VI. 76.
[5]) Vide supra λωποδύτης et Poll. VII. 42, Herod. Piers. p. 469.
[6]) Dobr. legit πεπαῦσθαι δὲ παντελῶς. Videor mihi agnoscere observationem Aelii Dionysii, referendam ad Thuc. VI. 12.
[7]) Alia e lexico tragico Hes. Cf. HSt. V. 480. M. Schmidt. Didym. p. 89 et 303.
[8]) Fortasse pertinet ad Arist. Plut. 310.
[9]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1387. 16.

μαγάς· σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῆς κιθάρας νευράς [1]).

μάγγανον· παράδοξόν τι· λέγεται δὲ καὶ ἡ γοητεία μαγγανεία.

μαγγανευτής· ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν.

μαγίδες· μᾶζαι· καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

μαγίστερ· διδάσκαλε [3]).

μαγίς· μάχαιρα· καὶ μάγειρος ὁ τὰς μάζας μερίζων [4]).

μάγνον· Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ· τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα [5]).

μάγους· τοὺς μαγγανεύοντας· καὶ μαγείαν οἱ τραγικοὶ λέγουσιν.

μαγύδαρις· φυτὸν σιλφίου μανώτερον καὶ ἧττον δριμύ· ἔνιοι τὸν τοῦ σιλφίου καυλόν [6]).

μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τὸ νὴ Δία ἐπὶ τὸ ναί· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ νά [7]).

μαδαγένειον· τὸν μαδαρὰ ἔχοντα γένεια [8]).

μᾶζα· ἄρτος, Φύραμα.

μᾶζαν· τὴν τροφὴν ἐνίοτε ἔλεγον [9]).

---

[1]) Similia Hesych. Cf. Athen. XIV. 635 A.

[2]) Vide de hoc loco Nauck. Arist. Byz. 206.

[3]) Glossa interpolata.

[4]) Pro μάχαιρα lege μᾶζα. Adnotatio fluxit ex Arist. Byz. cf. Eustath. p. 1761. 33, vide supra v. μαγίδες.

[5]) Collato Dobraeo, putarim Romanum vocabulum *magnum* explicari per μέγαν· tum allata fuit vox μάγον e Sophoclis Oedipode Tyr. 387, sed perperam pro Οἰδίποδι scriptum Ὀδυσσεῖ et μέγαν pro μάγον· eandem corruptelam subesse iudico in Act. Apost. VIII. 9: λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν, ubi malim μάγον. Ultima verba τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα corrupta sunt et intelliges coll. Hesych. v. μαγίδες.

[6]) Cf. Hesych. Plura HSt. V. 490.

[7]) Hunc locum Cobetus Mnem. VIII. 33 sic restituit: Μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ νὴ Δία ἔλεγον ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ Δία καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναὶ μὰ Δία· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ ναὶ μὰ τὸν Δία. Vide Aelium Dionysium apud Eust. p. 1450. 42. Infra ναὶ μὰ Δία.

[8]) Poll. II. 88: μαδησιγένειον. Cf. Lobeck. Phryn. p. 662.

[9]) Hesych. Refero ad Arist. Pac. init. cf. Schol.

μάζης ὄνιον· ἄρτου πρᾶσις [1]).
μαζονομεῖα· οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πίνακες [2]).
μαθηματικόν· ἀντὶ τοῦ Φιλομαθῆ· ἐν Τιμαίῳ· τὸν δη θη μαθηματικὸν ἢ τινα ἀλλὴ σΦοδραν μελετην διάνοιαν κατεργαζόμενον· καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν γυμνασίαι προσομιλοῦντα [3]).
μάθος· ζήτησις [4]).
μαῖαν· ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλητόμον· ἡ δὲ ὀμφαλητόμος Ἰακὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ μαιεύεσθαι λεκτέον οὐχὶ μαιοῦσθαι [5]).
μαιευτικῆς· ἰατρικῆς [6]).
μαιόμενοι· ζητοῦντες, ἐρευνῶντες [7]).
Μαιμακτηριών· καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι ε'· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γὰρ ὅ ἐσιν ὁρμήσαντες ἐτρύγησαν ἄμπελον καὶ οἶνον ἐποίησαν [8]).
μαινάδας· μαινομένας, ζητούσας βακχεύειν, παραφόρους.
μαινάς· Βάκχη [9]).
μαινόλης· μανικός.
μάκαιραν· μακαρίαν [10]).
μακαρίτας· τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος [11]).
μακκοᾶν· παραφρονεῖν. κοᾶν γὰρ καὶ κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ Φρονεῖν [12]).
μακαρίτας· τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως, ὡς μακαρίων ὄντων τῶν

---

[1]) Hesych. Kusterus ad Suidam legit πράσιμον.
[2]) Codex μαζονομία et πινες pro πίνακες. Corr. Cobetus. Cf. Hesych. Usus est Aristophanes Ὀλκάσιν. Cf. Phot. v. σκαφίδας, Poll. VI. 87. X. 84. Porro HSt. V. 495 A.
[3]) Plat. Tim. 88 B, ubi bene τὸν δὴ μαθ. ἤ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κ. — γυμνασικῇ π.
[4]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 207.
[5]) Codex Ἀττικόν, Lobeck. Phryn. p. 651 recte Ἰακόν, coll. Eustath. p. 971. 20, qui excerpsit ut videtur lexica quae habebat rhetorica.
[6]) Plat. Theaet. 161 E.
[7]) Codex μαιευόμενοι. Refer ad Pind. Olymp. I. 44.
[8]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 280. 27. Cf. Harpocr.
[9]) Hesych.
[10]) Similia Hesych.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Cf. Hesych. et Hellad. in Phot. Bibl. Usurpat Arist. Eq. 395. Codex κοᾷ γὰρ καὶ κοννεῖν τὸ Φ. primo: κοννεῖν in κοεῖν τὸ νοεῖν vertit manus antiqua.

τελευτησάντων ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος· Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.

Μακάρων νῆσος· ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμένδας [1]).

μακρὰ γραμμή· ἡ καταδικάζουσα· ὁ δ' ἀπολύων βραχεῖαν ἐσημειοῦτο [2]).

μακρὰν οὐσίαν· λέγουσι τὴν πολλὴν Ἀττικοί.

μακρὰν τιμῆσαι· τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμήν, ὅτε τινὰ καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμήματι, βραχεῖαν δὲ ὅταν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν [3]).

μακράν· εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ· μακρόθεν δὲ τὸ ἐκ τόπου· λέγουσι δὲ καὶ τὸ μακρὰν ἐκ τόπου πολλάκις.

μακραίωνας· μακροβίους [4]).

μακρὰ χαίρειν· οἰμώζειν, σενάζειν [5]).

μακρὸν ποιῶ· ἀντὶ τοῦ μηκύνω· οὕτω Φιλιππίδης [6]).

μακροπόνηρος· ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν [7]).

μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

μάκτραν καὶ κάρδοπον διχῶς λέγουσιν [9]).

μάλ' εἰκότως· πάνυ δικαίως [10]).

μαλακίζεται· ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι, τοὺς δ' ἄνδρας ἀσθενεῖν [11]).

μαλακία, νόσος [12]).

---

[1]) Hesychius qui omittit ὡς Ἀρμένδας. Fortasse verius est Ἀρμενίδας, cf. quos laudat Mueller. Fragmt. Hist. Gr. IV. 339.

[2]) Hesych. Respicitur Arist. Vesp. 106.

[3]) Codex τίμησιν· corr. Schöm. Att. Proc. p. 726. Cf. supra gl. μακρὰ γραμμή.

[4]) Aeschyl. apud Plat. Rep. II. 383 B.

[5]) Cf. πολλὰ χαίρειν.

[6]) Antiatt. Bekk. p. 108 add. Φιλάρχῳ.

[7]) Interpretatio postea in Codice adscripta.

[8]) Arist. Ran. 1159 et Ὀλκ. apud Phot. v. σκαφίδας.

[9]) Cod. καρδωπόν. Arist. Ran. 1159. Cf. Hellad. in Phot. Bibl.

[10]) Plat. Rep. III. 413 C. Similiter Hesych.

[11]) Gravidae imprimis μαλακίᾳ laborant. Vide glossam seq.

[12]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278 et Hesych.

μαλακόν· ἀπαλὸν ἢ καὶ ὁ ἀσελγής [1]).
μαλακὸς καὶ μαλθακός· ἑκατέρως· Θουκυδίδης δὲ ἄνευ τοῦ θ· καὶ μαλακίζεσθαι οὐχὶ μαλθακίζεσθαι [2]).
μἀλλά· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά [3]).
μαλάχιον· κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης [4]).
μαλάχη· οὐ μολόχη· παρ' οὐδενὶ γὰρ κεῖται· εἴρηται δε διὰ τὴν μαλακότητα [5]).
μάλευρον· τὸ ἄλευρον. Ἀχαιός [6]).
μαλθακόν· ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
μαλθακόν· εὔλυτον.
μαλθάξαι· ἀγαθῦναι, καταπραῦναι.
μαλκιῆν· ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητος εἶναι [8]).
μαλκίειν· τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους.
μάλιστα· ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει [9]).
μᾶλλον μᾶλλον· οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου· οὕτω Μένανδρος.
μᾶλλον μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον· Ἄλεξις Ἀτθίδι· πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ· Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον. Ἀναξίλας Ὥραις. Ἄλεξις Πεζονίκῃ [10]).

---

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278. et Hesych. Addam Gl. Prov. p. Cyr. Voss. μαλακοί· οἱ ἐν σχήματι γυναικῶν πρὸς γυναῖκας εἰσιόντες ἢ ἀπαλοί.

[2]) Thuc. II. 18. Ceterum discrimen inane est.

[3]) Codex μαλαν· ἀντὶ τοῦ οὐ καλά. Correxit Dobr. Respicitur credo Arist. Ran. 103.

[4]) Cf. Hesych. Locus Aristoph. est apud Poll. VII. 96 ex alteris Thesm. Recentiores μολόχιον scribebant, alii comparabant μαλακός· hinc variae corruptelae.

[5]) Cf. Hesych. et Athen. II. 58 D. Plura Ermerinsius ad Hippocr. I. p. 348.

[6]) Hesych. Hellad. apud Phot. et Zonar. p. 1334.

[7]) Cf. Hesych.

[8]) Vide de hoc verbo HSt. V. 555 B et Cobet. Mnem. III. 306 sqq. et VII. 425. Addo Etymologi adnotationem p. 594. 46 de Hesiod. Op. 528. Vera forma est μαλκίειν.

[9]) Thuc. III. 92, vide Schol. Cf. Schol. Thuc. I. 17. Codex ἀκριβοῦς.

[10]) Codex μᾶλλὸν semel et ἐπινεφεῖ. corr. Cobet. Mnem. III. 310. Pro πῶς Meinek. mavult ὡς. Brevius Antiatt. Bekk. p. 108. 5.

μᾶλλον Φρύξ· ἡ παροιμία ἐνθένδε· οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου τίς τῶν ὄντων εὐδαιμονέσατος, οἱ μὲν ἀπεκρίνοντο τὰ ἄγρια ζῷα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει· οἱ δὲ, πελαργοί· δίχα (γὰρ) νόμου τῇ Φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσιν· Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας· παρεσὼς δὲ ὁ λογοποιὸς Φρὺξ τὸ γένος, τοσοῦτον, εἶπεν, ὑπερέχεις .....[1]).

μαμμάκυθος· μωρὸς καὶ τηθαλλαδοῦς[2]).

μαμμᾶν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Κλεινίας[3]).

μάμμην· τὴν μητέρα καλοῦσιν καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν[4]).

μαμμίαν· Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ Φαγεῖν λέγειν[5]).

μανά· ἀραιά· καὶ μανότης ἀραιότης· οὕτω Πλάτων[6]).

μανδαλωτόν· εἶδος Φιλήματος, ὡς γιγγλυμωτὸν καὶ δράπετον καὶ ἕτερα[7]).

μανδαλωτόν· μήποτε κλεισόν· μάνδαλος γὰρ ὁ θύραν κλείων.

μάνδραι· ἵππων σηκοί[8]).

μανδραγόρας· ὑπνωτικὸς καρπός[9]).

μανδύας· εἶδος ἱματίου ὅπερ καλεῖται λωρίκιον[10]).

---

[1]) Codex τῶν σοφῶν. Dobraeus τῶν ὄντων. Vide Zenob. 416 et Suidam qui raro casu nunc Photio plenior.

[2]) Usus est Aristoph. Ran. 989, alii. Cf. Dind. ad HSt. V. 558 C, cuius copiis adde Philem. p. 15 ibiq. Osann. M. Schmidt. Didym. p. 78. 250.

[3]) Convenit Schol. Plat. Alcib. 118 E. Hesych. habet: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς, ἐσθίειν, sed malo ἐςὶ τῆς π. φ. Collato Phot. v. μαμμίαν dixeris Boethum hoc excerpsisse ex Aelio Dionysio.

[4]) Excerptum ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 971. 20 coll. p. 565. 19. Hinc Phryn. Ecl. p. 52 et ex eo Moeris.

[5]) Vide supra. Adde Hesych.

[6]) Cf. Tim. ibiq. Ruhnk.

[7]) Codex γιγγλιμωτόν. Cf. Hesych. Apud Eust. p. 1880. 62 vide quoque δράπετον· hinc ne mutes cum Dobr.

[8]) Codex μάνδρα· ἱππωσηκοι. m. pr.

[9]) Plura Schol. Plat. Rep. VI. 488 C. Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 20. Schol. Dem. Philipp. IV. p. 133. 1.

[10]) Cf. Hesych. Egit de hoc vocabulo Aelius Dionysius, cf. Eust. p. 1854. 32; cf. Polluc. VII. 60.

μανδύη· τήβενα [1]).

μάμμην· τὴν μαμμίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάμμαν. Ἀριστοφάνης [2]).

μάννης· ποτηρίου εἶδος [3]).

μάννης· βόλος Φαῦλος· καὶ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν [4]).

μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ· καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί· καὶ ἡ μάννα ἀπὸ τοῦ τετρίφθαι ὠνόμασαι [5]).

μανθάνειν· καὶ τὸ παραλαμβάνειν τι μάθημα καὶ τὸ συνιέναι.

μανοῦμαι· ἀντὶ τοῦ μανήσομαι λέγουσιν [6]).

μάραγνα· μάσιξ [7]).

μάραγνα· μάσιγος γένος, οἷον ταυρεία τις [8]).

μαράθῳ καὶ λεύκῃ· ταῦτα Φυτὰ μυσικά ἐσι· καὶ ἡ μὲν μάραθος ἀγωγός ἐσιν ὄφεων καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ γῆρας ἀποδύονται· ἡ δὲ λεύκη ὅτι Ἡρακλῆς ἀνελθὼν ἐσέψατο τούτῳ [9]).

Μαραθών· δῆμος Αἰαντίδος.

Μαραθώνιον ποίημα· Αἰσχύλος· εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ [10]).

Μαργίτης· ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος· ὃν Φασιν ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι, νύμφην δὲ ἀγόμενον μὴ ἅψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ Φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρὸς εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη [11]).

---

[1]) Codex τηβερνα.

[2]) Codex μάνην, μανίαν, μάναν. Correxerunt Dobr. et Nauck. Arist. Byz. p. 137. Cf. supra v. μάμμην. Glossa excerpta videtur ex altera recensione Aelii Dionysii.

[3]) Cf. Polluc. VI. 99. Athen. XI. 487 C. Schmidt. Didym. p. 74.

[4]) Cf. Hesych. Poll. VII. 204. Athen. XI. 487 C. XV. 667 A. Schmidt. Didym.. p. 74. Codex μάννης βωλος· Φ.

[5]) Haec partim leguntur quoque apud Tim.

[6]) Cf. Moer. et Thom. M. p. 597.

[7]) Hesych. Poll. X. 56 laudat Platonem Com. ἐν Κλεοφῶντι. Cobet. Plat. Com. p. 151.

[8]) Eur. Rhes. 817, vide Hesych.

[9]) Respicitur Dem. de Cor. § 260. Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 26 sed ibi quaedam e Photio corrigenda.

[10]) Aliter Hesych.

[11]) Malim μηδ' ἅψασθαι et εἴ γε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. Vide Harp.

μάργος· μαινόμενος [1]).
μαργῶσαν χέρα· μαινομένην χεῖρα [2]).
μαρμαίρει· λάμπει, καταυγάζει [3]).
μαρμαρυγή· ἄϛραψις, λαμπηδών [4]).
μαρίλη· ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς· Σοφοκλῆς [5]).
μαρίλη· ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη [6]).
Μαριανδυνὸν θρηνητήν· οὕτως Αἰσχύλος [7]).
μάρσιπος· σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον [8]).
μάσθλης· δέρμα καὶ ὑπόδημά τι Ἰακώτερον [9]).
Μαρμάριον· τῆς Εὐβοίας ὅρμος· καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος· οὕτω Μένανδρος.
μαρτύρωνται· ὅταν, ἀντὶ τοῦ μαρτυρίᾳ ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται· Πολιτείας β'· τὸν Ὅμηρον μαρτύρωνται [10]).
μάρτυς· ὁ μάρτυρ· καὶ τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα· Μένανδρος.
μάσμα· μάϛευμα, ζήτημα· οὕτω Κρατίλῳ [11]).
μάσσει· Φυρᾷ, ζυμοῖ [12]).
μασαρύζει· τρέμει, ἀγωνιᾷ [13]).

---

qui interpretatur Aesch. Ctes. § 160. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 279. 12. Vide praeterea Eust. p. 1669. De Margite Welcker. in Mus. Rhen. XI. 498.

1) Cf. Hesych.

2) Codex χεῖρα. Eur. Hec. 1128. Convenit Hesych.

3) Cf. Hesych.

4) Cf. Hesych. Erotian.

5) Codex μαρεινη. Pro interpretatione habemus ineptam etymologiam. Tum ex Hesychio suppleverim καὶ μαριλοκαύτας τοὺς ἀνθρακευτάς.

6) Cf. Hesych. Codex μαρινη.

7) Aesch. Pers. 937: Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος. Cf. Hesych. et Polluc. IV. 54. Codex μαριανδυνον· θ.

8) Codex μάρσιππος. Ex antiquioribus solus Xenophon in Anab. IV. 3. 11 vocabulo usus est, sed ibi fortasse interpretamentum pepulit genuinum vocabulum. Cf. Poll. VII. 79. X. 138. Moer. Thom. M.

9) Hesych. Cf. HSt. V. 599.

10) Glossa mutila. Respicitur Plat. Rep. II. 364 C.

11) Codex Κρατῖνος. Plat. Cratyl. 421 A.

12) Cf. Hesych.

13) Arist. Acharn. 689. Cf. Hesych. Codex μασαβύζει.

μάσακας· τὰς ἀκρίδας· Σοφοκλῆς [1]).

μασιγίας· δοῦλος, ὁ δι' ἁμάρτημα μασιζόμενος.

μασαρύζειν· τὸ κακῶς μασᾶσθαι· Κυρηναῖοι [2]).

μασῆρες· οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων, τῶν ἀειφυγίᾳ φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μασῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μασοῖς τῶν ὀρῶν ζητούντων τὰ θηρία [3]).

μασίξω· ἀντὶ τοῦ κνίσω.

μασιγώσιμος· μασίγων ἄξιος [4]).

μασροπός· μαυλιστής, πορνοβοσκός [5]).

ματρυλεῖον· τόπος ἔνθα οἱ μασροποὶ διέτριβον [6]).

μαλάττεσθαι· μαλακεύεσθαι [7]).

ματτύης· σκευασία τις περιφορημάτων χρήσιμος εἰς ποτὸν καὶ κῶμον πλείω· Φιλήμων [8]).

ματρυλεῖον· τόπος ἐν ᾧ γρᾶες μασροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μητέρας εὐφήμως [9]).

μασχάλην αἴρεις· ἀντὶ τοῦ καθωμισθήσῃ· οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μασχάλας καταμωκώμενοι καὶ οἱ μνησῆρες· Χεῖρας ἀνίσχοντες γέλῳ ἔκθανον [10]).

---

[1]) In lexico rhetorico apud Eust. p. 1496. 51 additum: *ἐν Φινεῖ*.

[2]) Codex *μασηρύζειν*. Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1496. 51.

[3]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 6. Alia Harp.

[4]) Dobr. suspicatur sic olim lectum fuisse Arist. Ran. 633.

[5]) Codex *μαβλισής*· cf. Hesych.

[6]) Codex *μασρυλεῖον*.

[7]) Codex *μάττεσθαι*. corr. Dobr.

[8]) Pro *περιφορημάτων* malim *ἢ ἐπιφόρημά τι*. Locum Philemonis servavit Athenaeus XIV. 663 F.

[9]) Pro *μητέρας*. Codex *μασρυας*· correxi ope Zonarae p. 1335. Partim eadem leguntur apud Harp.

[10]) Vide hunc locum pleniorem et Cratini versiculum exscriptum apud Hesych. et Zenob. 407. Pro *καθωμισθήσῃ* legendum puto *κωθωνίζει* vel *κωθωνίζῃ*. Originem corruptelae investigare possumus, coll. Apostol. 1104, qui adnotationi cuidam quae simillima est Photianae glossae *μασχαλίσματα*, praefigit lemma *μασχαλισθήσῃ ποτὲ*, tum praeter Electram laudat Sophoclis Troilum. Hinc suspicor apud Photium excidisse glossam *μασχαλισθήσῃ ποτέ· κατωμισθήσῃ. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ*, e qua nunc

μασχαλίσματα· Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ τοῦ (τὴν) μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτου καὶ ὁρμάσαντες ἐξεκρήμνασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες· καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις [1]).

ματαΐσαι· μαται [2]).

μάτην· ματαίως [3]).

μάτην· ἄλλως. Ἴωνες [4]).

ματηρεύειν· μασεύειν, ζητεῖν [5]).

ματιολοιχός· ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν [6]).

μὰ τὼ θεώ· γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν κόρην καὶ τὴν Δήμητραν· ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι [7]).

μαυρόν· τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενές [8]).

μαυρός· μωρός [9]).

μαχασαι· κρατήσειν λέγουσι [10]).

μαχαιρίδες· αἱ κουρικαὶ μάχαιραι· οὕτως Εὔπολις [11]).

---

nihil superest praeter corruptum vocabulum καθωμισθήση. Vide porro Nauck. Arist. Byz. p. 222.

[1]) Sophoclis locus est in Electr. 445. Pro ὁρμάσαντες malim ὁρμαθὸν ποιήσαντες. Conf. Hesych. et quae diximus ad glossam superiorem. M. Schmidt. Didym. p. 105.

[2]) Sic Codex.

[3]) Cf. Herodian. Piers. p. 462.

[4]) Malim τηνάλλως legere, cf. Phot. in voce. Vides corruptelae originem.

[5]) Sic quoque Hesych. sed praestat μασηρεύειν.

[6]) Arist. Nub. 451, ubi Bentl. ματτυολοιχός. Conf. Hesych. et Eustath. p. 543. 7.

[7]) Pertinet ad Arist. Eccl. 155, vide Schol. Hinc quoque pendet Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Sic Codex, cf. Hesych. v. μαχᾶν.

[11]) Cf. Moer. p. 259. Herodian. Piers. p. 466. Thom. M. p. 600. Ammon. p. 90.

μαχλάδας· πόρνας [1]).

μάχλος· ἀσελγής, ἄσωτος.

μαχλοσύνη· κατωφέρεια, γυναικομανία [2]).

μαχλῶντες· πορνεύοντες [3]).

Μεγάβυζος· στρατηγὸς βασιλέως, ἀναπεμφθεὶς εἰς Αἴγυπτον, ὑφ' οὗ ἐνικήθησαν Ἀθηναῖοι [4]).

μεγάλην θεόν· Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις· ἴσως τὴν Βενδῖν· Θρᾳκία γάρ [5]).

Μεγάλλειον μύρον· ἀπὸ τοῦ εὑρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ Μεγαλλείου [6]).

μεγαλόνοια· ὑπερηφανία, μεγαλοφυΐα [7]).

μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανής [8]).

μεγαλόφρων· μεγαλόψυχος [9]).

μεγαλώνυμον· μεγαλόδοξον, περίφημον, ὀνομαστόν [10]).

μεγάμυκος· μεγαλομύκητος ἢ ὄνος [11]).

μεγάνορος πλούτου· ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύναται ὁ χρυσός· νεῦρα γὰρ πολέμου λέγεται εἶναι [12]).

Μεγαρέων δάκρυα· ἐπεὶ πλεῖσα ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα φύεται, εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Thom. p. 601.

[2]) Codex *κατωφερία*. Fortasse gl. homerica. Iliad. *ω*. 30.

[3]) Hesych.

[4]) Vide Hemst. laudat. in Thes. V. 630. Adde M. Schmidt. ad Hesych.

[5]) Codex: *ἴσως Τελβαιναιν· Θρᾴκιος γάρ*. Correctum ex Hes. qui similia habet. Codex *θρᾴκιος* an *θρῳκιος* non l.

[6]) Codex *Μεγαλοῖον*: *μ*. et *μεγάλου* — *μεγαλοίου*. Cf. Hes. Athen. XII. 553 B. Poll. VI. 104. De scriptura nominis vide Cobet. Orat. p. 127 et Mnem. IV. 261: adde M. Schmidt. ad Hesych. Ferri non debet apud eos grammaticos quos Photius sequitur *εἰς τό* pro *ἐν τῷ*.

[7]) Codex *ἡ περιφάνεια*· corr. Dobr. Vocabulo usus est Plat. Legg. XI. 935 B. Cf. Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Arist. Nub. 569. Cf. Hesych.

[11]) Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[12]) Pindar. Olymp. I. 4.

[13]) Cf. Hesych. Alia in Lex. rhet. Bekk. p. 281. 26. Plura

μεγαρίζοντες· λιμώσσοντες ἢ μεγάλα λέγοντες [1]).
Μεγαρικαὶ σφίγγες· αἱ πόρναι οὕτως εἴρηνται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγκται οἱ μαλακοὶ ὠνομάσθησαν ἢ καὶ ἀπὸ Μαίας οὕτω λεγομένης ἐν Μεγάροις [2]).
μεθαρμοζόμενος· μετερχόμενος [3]).
μεθεῖναι· ἀφεῖναι, ἀμελῆσαι [4]).
μεθήκειν καὶ μετιέναι καὶ μετελθεῖν· τὸ ἐπὶ τινὰ ἐλθεῖν [5]).
μεθῆκεν καὶ μεθέηκεν· λέγουσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γοῦν μεθέηκεν Ἰακὸν καὶ παλαιόν [6]).
μεθείς· ἐῶν, ἀφιών [7]).
μέθεξις· μετοχή, κοινωνία [8]).
μεθέσθαι· καταλιπεῖν.
μεθέορτοι ἡμέραι· ἅς τινες ἐπίβδας, αἱ ταῖς ἑορταῖς ἐπαγόμεναι· καὶ ἄνθρωπος μεθέορτος ὁ κατόπιν ἑορτῆς ἥκων [9]).
μεθιεμένους· ἐῶντας, προδιδόντας [10]).
μεθίετο· προΐετο, ἠφίετο.
μεθοδεύει· μετέρχεται, τεχνάζεται, ἀπατᾷ [11]).
μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὅρων [12]).
μεθορμιζόμενος· μετερχόμενος [13]).

Zenob. 408, ubi vide Intt. Codex *σκόρδα φυτεύεται* et in margine ab eodem ut videtur *γράφεται φύεται*.

[1]) Hesych. Confunduntur *μεγαρίζειν* et *μεγαλίζειν*, cf. M. Schmidt.

[2]) Glossa fluxit e Callia Comico, ut patet ex Hesychio ubi vide M. Schmidt. Praeterea HSt. V. 651 D et Meinek. Fragmt. Comic. V. p. CXIII.

[3]) Dobr. agnovit *μεθορμιζόμενος*, quod vide infra et Hesych.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Cf. Hesych.

[6]) Codex bis *ἐμέθηκε* pro *μεθέηκε*.

[7]) Malim *μεθιείς*.

[8]) Plat. Parm. 151 E. Sophist. 256 A. Cf. Hesych.

[9]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 279. 22. Pollux I. 34 *μεθέορτοι ἡμέραι* ex Antiphonte laudat. Codex *αἷς τινες επι δασαι* cum unius lit. spatio inter *επι* et *δασαι*.

[10]) Vide Porson. de hoc loco in Add. ad Phot. Cf. Hesych.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Cf. Hesych. Dederis Aelio Dionysio ob Eust. p. 862. 16.

[13]) Hesych.

μεθόδιον· τὸ μετὰ τὴν ὁδόν [1]).
μετῴδιον· τὸ μετὰ τὴν ᾠδήν [2]).
μεθύμνιον· τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή [3]).
μειαγωγῆσαι· θῦσαι· μεῖον γάρ ἐσι τὸ ἱερὸν τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς Φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν [4]).
μειλίγμασιν· ἀπάργμασιν [5]).
μειλικτηρίοις· προσηνέσιν, ἡδέσιν, πραέσιν [6]).
μειλίξασθαι· πραῦναι.
μηρύεται· σωρεύεται, εἰλεῖται· καὶ μηρυόμενον καὶ μήρυμα καὶ μηρύω, τὸ εἰλῶ καὶ σωρεύω [7]).
μεισητία· πρὸς ὅτιοῦν ἄχαρις ἀπλησία [8]).
μεῖον· ἔλαττον, μικρότερον [9]).
μεῖον· τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς Φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖον ἀποδεδειγμένου τινὸς ϛαθμοῦ· ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ Φράτορες εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγός· ὁ τοῦτο παρέχων [10]).
μειονεκτεῖν· τὸ ἧττον φέρειν, ἐλαττοῦν [11]).
μειονεκτούμενοι· ἐλαττούμενοι.
μειρακιεύεσθαι [12]).
Μελεαγρίδες· ὄρνεα ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει· λέγουσι δὲ

---

[1]) Coniunge c. gl. μεθόριον.
[2]) Codex μεθώδιον. De scriptura μεθῴδιον cf. Albert. v. μεθόπωρον. Adnotatio nihili est. Cf. μεθόριον. Similis est adnotatio infra παλινοδία, πληθόχορος.
[3]) Cf. v. μεθόριον.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 7. Plura apud Harpocr. Alia apud HSt. V. 684 D. Eupolidis fragmentum emendat Cobet. Mnem. V. 105.
[5]) Codex ἀπαιτήμασιν quod correxi ex Hesych. Respicitur ut videtur Aesch. Choeph. 15.
[6]) Cf. Hesych. Vide Aesch. Pers. 610.
[7]) Codex μηρεύεται, μηρευόμενον, μήρευμα, μηρεύω. Adnotatio in summa pagina addita a manu antiqua.
[8]) Rectius infra μισητία, quod vide.
[9]) Cf. Hesych.
[10]) Altera glossa rhetorica, vide supra. Cf. Harpocr. Pro οὐ μεῖον Codex οὐ μεῖζον quod correxi.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Semiversus spatium.

οἱ μὲν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβάλλειν εἰς τὰς Μελεαγρίδας ὄρνιθας· οἱ δὲ τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως [1]).

μελάγχρως καὶ μελαγχρής· ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η· Κρατῖνος [2]).

μελαμπύγους· τοὺς ἀνδρείους [3]).

μέλασμα· τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος [4]).

μελεδωνοί· Φροντισαί, ἐπίτροποι, προεσηκότες [5]).

μελαμπύγου τύχης· μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι Λίμνης υἱοί· ἀκολασαινόντων αὐτῶν πολλά, ἡ μήτηρ ἔλεγε Φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον· ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα ἀναφόρων ἐδέθησαν· εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δ' ἔλεγον ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον· καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν [6]).

μέλημα· Φρόντισμα [7]).

μελίαι· βέλη [8]).

μελίνεως· ἀμπέλου εἶδος [9]).

μελίνη· εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς [10]).

---

[1]) Brevius Hesych. Kusterus pro Λέρνῃ scribit Λέρῳ, cf. HSt. V. 725 C.

[2]) Cf. Moer. p. 262. Μελαγχρής comici imprimis, quorum locos vide in Thes. V. 709 D.

[3]) Cf. supra v. λευκοπύγους et Eust. p. 863. 29.

[4]) Malim τῆς κόμης, coll. Poll. II. 35.

[5]) Respicitur fortasse Herodt. II. 65, cf. Hesych.

[6]) Proverbio usus est Archilochus apud Schol. Hom. Iliad. ω. 315. Interpr. ad Zenob. 410 recensent grammaticorum locos quibus proverbium explicatur. Pro ἐδέθησαν Codex ἐδεήθησαν et pro ἀνωφόρων Apostol. 1119 ἐν ἀνωφόρῳ· sed haec quidem conjectura est. Zenobius qui similia tradit κάτω ἄρας, unde cum Kustero rescripserim κατωκάρα.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Hesych. Polluc. VI. 82.

[10]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278. 21. Plura Harpocr. Cf. Hesych.

Μελιτέα κάπρον· Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασύς ἐστιν· καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνας εἶχεν ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς [1]).

Μελιτέων οἶκος· ἐν τῷ δήμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ Φοιτῶντες ἐμελέτων [2]).

Μελίτη· δῆμος Κεκροπίδος [3]).

μελίπνους· ἡδύπνους.

Μελητίδης· εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃς οὐκ ἤδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Κόροιβος καὶ ὁ Ἀμφισείδης [4]).

μελιτοποιχειν· τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται [5]).

μελιτοῦττα· μᾶζα διὰ μέλιτος [6]).

μελλήδρυον· ἡ τῆς δρυὸς μήτρα [7]).

μέλλει· ἔοικεν [8]).

μελλήσας· ὑπερθέμενος, βραδύνας· καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας [9]).

μέλλησις· ὑπέρθεσις [10]).

μελληταί· ὑπερθετικοί [11]).

---

[1]) Codex ἄρισον — μυλῶνα, quod ex Hes. correxi. De hoc loco Meinekius dixit Fragmt. Com. Gr. II. p. 1002.

[2]) Eadem Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 281. 25. Eius domus Aristophanes meminit ἐν Γεωργοῖς et Plato Comicus, ut patet e Zenob. 127, quem locum Meinekius emendat in Fragmt. Com. Gr. II. p. 994.

[3]) Schol. Plat. Parm. 126 E, cf. Harp.

[4]) Codex Μελιτίδης· corr. Cobet. Meminit Meletidis Aristoph. Ran. 991. Glossa contracta in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 18. Cf. Hesych. Vide praeterea Diogen. 412 et Suid. v. γέλοιος. Lex. rhet. Bekk. p. 211. 30 habet Ἀμφιετίδης, quod vide an praestet.

[5]) Sic Codex. Hesych.: μελιτόπολιν. Coniecturae vv. dd. non satisfaciunt.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Non intelligo. An φιλύρα pro μήτρα?

[8]) Schol. Plat. Rep. VIII. 566 E. Brevius Hesych.

[9]) Hesych. om. καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας. Photius confundere videtur μελλήσας et μελήσας.

[10]) Hesych. Sed plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 13.

[11]) Hesych.

μελήσω· σπουδάσω, Φροντίσω [1]).
μεμάχηται· οὐχὶ μεμάχεσαι· καὶ μεμαχημένος, ὁ μεμαχεσμένος [2]).
μεμεληµένως· πεπονημένως [3]).
μέμηνεν· μαίνεται [4]).
μεμισθαρνηκώς· ὁ μισθῷ καμών [5]).
μεμοιραμένων· λαχόντων, κληρωσαμένων [6]).
μεμοίραται· μετέχει, εἴληχεν [7]).
μέμορται· μεμοίραται [8]).
μεμύηται· πεπείραται [9]).
μεμυκότα· κρύψαντα, καμμύσαντα ἢ κεκολλημένα.
μέμφειραν· τὴν μέμψιν· Τηλεκλείδης [10]).
μεμφθῇ· τὸ μέμψηται· Θουκυδίδης [11]).
μεμφωλή· ἀντὶ τοῦ μέμψις [12]).
Μέμφιδος· Ἀττικοὶ τὰ πολλά· Ἴωνες δὲ καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ Μέμφιος, μήτιος, Σύρτιος· Αἰσχύλος Πέρσαις· Ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων Μέγας Ἀρσάκης [13]).
μεμψιβολεῖν· μέμφεσθαι.
μεμψίμοιρος· Φιλεγκλήμων.
μέμψιν καὶ μομφὴν ἄμφὼ λέγουσιν [14]).

---

[1]) Codex μελλήσω.
[2]) Malo οὐ μεμαχεσμένος. Codex οὐχὶ μάχεσθαι.
[3]) Codex μεμελημένος· πεπονημένος. Emendata lectio apud Hes. Ex Plat. Protag. 344 B.
[4]) Lex. Bachm. add. τετύφωται.
[5]) Aesch. Tim. § 154.
[6]) Hesych. μεμοιραμένη.
[7]) Codex εἴληφεν. Legitur Tim. Locr. de Anim. M. p. 95 A, de quo loco vide Gelderum.
[8]) Cf. HSt. V. 702 C.
[9]) Hes. μεμύημαι, quod fortasse pertinet ad Philipp. IV. 12.
[10]) Antiatt. Bekk. p. 107. 18: Μόμφιν· ἀντὶ τοῦ μέμψιν· Τηλεκλείδης. Meinekius: fortasse μέμπτειραν· τὴν μεμφομένην.
[11]) Thuc. IV. 85.
[12]) Hesych.
[13]) Aeschyli locus est in Pers. 56 ubi Ἀρσάμης. Respicitur fortasse Thuc. I. 104. Pro μήτιος prima facie esse videtur νήσιος. Totus articulus inter columnas a m. antiqua.
[14]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 107. 19 et Hesych. et de iis locis HSt. V. 1157 C. Nauck. ad Arist. Byz. p. 212 et M. Schmidt. ad Hesych.

μέν γε· ἢ ἀντὶ τοῦ μέντοι λέγουσιν ἢ ἀντὶ τοῦ μέν.

Μένδη· ἡ ἐν Πελλήνῃ πόλις· καὶ Μενδαῖος ἄνθρωπος· καὶ οἶνος ὁ ἐκ ταύτης· Μένδης δὲ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ νομός· καὶ ὁ ἐντεῦθεν Μενδήσιος [1]).

μερμηριῶ· μεριμνήσω, διατάξω [2]).

μενοῦνγε· ἐκ συνδέσμων τριῶν, τὸ ἀληθές.

μέντοι· τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων [3]).

μέντοι· τὸ δὲ μέντον βάρβαρον, εἰ καὶ Χρύσιππος χρῆται [4]).

μερὶς οὐ πνίξ· τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεσέρων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων ὅτι αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμός· καὶ ἕκαστος ἑκάστῳ τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει· μερὶς οὐ πνίξ [5]).

μερμερῶ· Φροντίζω ἢ χολῶ [6]).

μέρμηρα· ἡ εἰς ὕπνον καταφορά [7]).

μεσάγκυλος· * * * [8]).

μεσαιπόλιος· ὠμογέρων.

Μεσσάπιον· ὄρος Εὐβοίας· ἀπὸ Μεσσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν [9]).

μεσαύλιον· κυρίως μὲν ἡ μέση θύρα· καλεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ μέσαυλον [10]).

μεσαύχενες· οἱ ἀσκοὶ ἢ δεσαύχενες [11]).

---

[1]) Cf. Harpocr.

[2]) Codex *μενθηριῶ*, cf. Dobr. et Lobeck.

[3]) Nescio quid lateat. Vide si tanti est Bernh. ad Suid.

[4]) Codex *ᾧ καί·* corr. Dobr. Cum hac observatione et iis quae proxime praecesserunt, cf. Phrynich. Ecl. p. 150. Adde Eustath. p. 722 59.

[5]) Proverbium a Dicaearcho explicatum fuisse patet e Zenob. 423.

[6]) Supra *μερμηριῶ*.

[7]) Cf. Hesych. Refer ad Arist. Vesp. 5 et vide ibi Schol. Adde Phryn. Bekk. p. 28. 4.

[8]) Codex *μεσάγκυλος· μεσοσπολιός, ὠμογέρων*. Correxit Nauck. Aristoph. p. 98. Altera glossa tragica videtur, altera pertinet ad Hom. Iliad. *ν*. 361. Apud Hesych. quod in interpretatione legitur *οὔπω γέρων*, corrige *ὠμογέρων*.

[9]) Codex Μεσάπιον et Μεσάπου.

[10]) Codex *ἀντὶ τοῦ μεσαύλιον*. Correxi ope loci Aelii Dionysii apud Eust. p. 862. 16 ubi reponam: *ἣν καὶ μεσαύλιον αὐτὸς λέγει*.

[11]) Codex *οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες*. Corr. Dobr. De loco difficil-

μέσσαβον· τὸ μέσον.

μεσεγγύημα· ἀργύριον παρακείμενον ἐφ' ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό [1]).

μεσέγγυος· μεσίτης, ἐγγυητής, μέσος δύο μερῶν.

μεσεγγυοῦνται· ἐγγυηταὶ γίνονται, ἐγγυητὰς ποιοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν [2]).

μεσεύειν· μέσην [3]).

μεσοκόποι αὐλοί· ὑποδεέστεροι τῶν τελείων καὶ ὄντες μέσοι [4]).

μεσοκρινεῖς· οἱ ἀντὶ στηριγμάτων ἐν τοῖς ἀργυρείοις ὑποκείμενοι, ὥστε μὴ καταπίπτειν ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὰ μέταλλα· ἐκαλοῦντο δὲ μεσοκρινεῖς ὅτι μέσοι ὄντες τῶν ἔργων διέκρινον τοὺς ὅρους τῶν μισθωμάτων [5]).

μεσοπέρδην· ἐκ τῶν μέσων· ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην, μεμνημότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων [6]).

Μέσον· δικαστήριον Ἀθήνησι.

μεσοῦται· πληροῦται [7]).

μεταβαλών· γραφείς [8]).

μετάβολοι· πραγματευταί, μεταπρᾶται [9]).

Μεταγειτνιών· μὴν Ἀθήνησι δεύτερος· ὠνομάσθαι δέ φασιν ἀπὸ τῆς μεταβάσεως τῆς εἰς τὸ ἄστυ, ταύτης τῷ μηνὶ τούτῳ γενομένης ὑπὸ Θησέως [10]).

μεταδόρπια· ἐπίδειπνα [11]).

---

limo vide Meinek. Fragmt. Com. II. p. 1215. L. Dind. ad HSt. V. 807 A. M. Schmidt. ad Hesych.

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 3, ubi rectius *παρά τινι κείμενον*. Vide quoque Harpocr.

[2]) Nempe Isocr. Sophist. § 5. Codex habet *μεσεγγύονται*.

[3]) Supple *εἶναι*, nam respicitur Plat. Legg. VI. 756 E.

[4]) Hesych. Poll. IV. 77. Athen. IV. 176 F.

[5]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 7. Cf. Poll. III. 87. VII. 98 et Lex. rhet. p. Phot. Codex *μισθουμένων*.

[6]) Codex *μεσομέρδην*. Cf. Hesychium. De hoc loco egerunt Dobr. et Dind. ad HSt. V. 830 D, quos consule. Ceterum Codex *μεμνηκότα*.

[7]) Plat. Legg. I. 649 B.

[8]) Fortasse pertinet ad Plat. Phileb. 51 A.

[9]) Vide quae adnotavimus ad v. *κάπηλος*.

[10]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 26. Cf. Harpocr.

[11]) Plat. Criti. 115 B.

μεταγενής· μεταγενέσερος [1]).
μεταίχμιον· μεταξὺ δύο Φαλάγγων τοῦ πολέμου [2]).
μετακόσμιον· τοῦ κόσμου κρείττονα.
μετάκερας· τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ψυχρόν. Φιλύλλιος [3]).
μέταλλα· τὰ ἀργυρεῖα· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μεταλλᾶν· ἐζητεῖτο γὰρ ἡ ἀργυρῖτις ἄμμος [4]).
μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· παρὰ Κρατίνῳ παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα Φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρῳδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο· ἀκαταστατούσης γάρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι Φεύγοντα μεταπεμψάμενοι ἤκουον αὐτῶν ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ κατεσάλησαν [5]).
μεταλλεῖς· οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι [6]).
μεταλλεύει· μεταΦέρει [7]).
μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι [8]).
μεταμείβων· μεταλλάσσων [9]).
μετάπεμπτος· προκληθείς [10]).
μεταποιοῦμαι· Φροντίζω, προνοοῦμαι [11]).
μεταπεττεύειν· τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταβαίνειν· ἀπὸ μεταΦορᾶς τῶν πεττευόντων, οἵτινες πολλάκις μεταβάλλονται ἐν τῇ παιδιᾷ [12]).

---

[1]) Hesych. Refer glossam ad Menandrum apud Athen. XIII. 559 E.

[2]) Reddiderim Aelio Dionysio, ob Eustath. p. 862. 16.

[3]) Hes. pro ψυχρόν habet χλιαρόν et omittit Philyllii nomen. Cf. Athen. II. 41 D et III. 123 D.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 11. Cod. μέταλα et μεταλᾶν.

[5]) Vide quae notavimus voce Λέσβιον ᾠδόν.

[6]) Codex μεταλεῖς — μεταλα. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 11. Cf. Harpocr.

[7]) Cod. μεταλεύει. Locum sic constituerim: μεταλλεύει·* * * :– Interpretationem pete ex Hesych. Ernesto p. 199 glossa sacra videtur. Tum [μεταλλάσσειν·] μεταΦέρειν, quae glossa referenda erit ad Plat. Tim. 19 A.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Cf. Thuc. VI. 74.

[11]) Hesych. Vide mox.

[12]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 280. 9 ubi μεταλλάσσεσθαι pro μεταβάλλεσθαι.

μεταποιεῖσθαι· ἀντιποιεῖσθαι. Πολιτικῷ Πλάτων· ἥκισα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης· (ἀντὶ τοῦ) ἀντιποιουμένους· Θουκυδίδης ἐν τῇ λοιμικῇ κατασάσει· καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι· σημαίνει ἀντιποιούμενοι [1]).

μετάρσιος· μετέωρος, ὑψηλός [2]).

μετασοβῶν· ἀποδιώκων.

μεταιτῆσαι· καὶ τὸ αἰτῆσαι καὶ τὸ χρήσασθαι [3]).

μετασοιχειοῦσα· μετασχηματίζουσα [4]).

μετασχεῖν· ἐπιλαβεῖν [5]).

μετατάξασθαι· ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν [6]).

μεταφῦναι· μεταπλασθῆναι.

μεταχειρίζειν· ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι· Θουκυδίδης [7]).

μεταχρωννύντες· μετασχηματίζοντες.

μετειλήχει· μετέσχεν.

μετεκβολή· μεταβολὴ καὶ ἐξάλλαξις. Κρατῖνος.

μετεμόσχευσεν· μετεφύτευσεν [8]).

μετοίκων λειτουργίαι· αἱ σκαφηφορίαι· εἰσὶ δὲ μέτοικοι ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδόντες τὸ μετοίκιον δραχμῶν δώδεκα [9]).

μετεωρολέσχαι· περὶ οὐρανοῦ φλυαροῦντες [10]).

μετεωροπολῶν· τὰ οὐράνια σκοπῶν [11]).

μετῇ· ἐξῇ [12]).

μετῆλθε τὴν ἄλοχον· ἀντὶ τοῦ προσωμίλησεν αὐτῇ [13]).

μετοιχήσονται· μεταπορεύσονται, μετέλθωσιν.

μετοίχεσθαι· μετελθεῖν, μεταβαίνειν.

μετόν· ἐξόν [14]).

---

1) Plat. Politic. 289 E. Thuc. II. 51.
2) Cf. Erotian. p. 647. 26.
3) Codex μεταςῆσαι. Corr. Dobr.
4) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 393. 1.
5) Cf. Thucyd. II. 16.
6) Cf. Thucyd. I. 95. Codex ἀντιμετελθεῖν.
7) Thucyd. IV. 108. Cf. Antiatt. Bekk. p. 107. 21.
8) Hesych.
9) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 280. 1.
10) Cf. Plat. Rep. VI. 489. C.
11) Cf. Plat. Phaedr. 246 C.
12) Hesych. Infra μετόν.
13) Pindar. Isthm. VI. 7. Codex αὐτήν.
14) Convenit Schol. Plat. Legg. X. 900 E.

μετουσία· κοινωνία.
μετοχετεύειν· μετακομίζειν.
μετρεῖσθαι· δανείζεσθαι [1]).
μετρῆσαι· ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι. Ἀλκαῖος.
μετρίως· τὸ συμμέτρως. Θουκυδίδης [2]).
μετριάζει· ταπεινοφρονεῖ [3]).
μέτριοι· εὐγνώμονες [4]).
μέτριος· ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν ἢ τὸ ἦθος ἐπιεικής [5]).
μέτρον· ἐν Τιμαίῳ· τὸ ὅσον μέτρον ὅσοις τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως [6]).
μετρονόμοι· ἄρχοντες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμόν, ὧν πέντε μὲν ἐν ἄσει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ· καὶ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ᾖ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων [7]).
μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέσῃ ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισαὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη [8]).
μέχρι αἰδοῦς· ἀντὶ τοῦ μέχρι αἰδοίων [9]).
Μηδικὴ πόα· ἡ τρίφυλλος λεγομένη [10]).
μηδοσύνη· βουλή.
μήκων· ἄμμος μεταλλική [11]).
μηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι [12]).
μῆλα· πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Hesiod. Oper. 347.
[2]) Thucyd. II. 66.
[3]) Cf. Hesych.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Cf. Hesych.
[6]) Sic Codex sed Plat. Tim. 39 B collatus monstrare videtur legendum esse: *τοσοῦτον μέτρον ὅσον εἰς τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως.*
[7]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 278. 25. Indidem hausta atque Harpocr. glossa.
[8]) Codex *ἀμετρία*. Cf. Zenob. 419 ibiq. Intt.
[9]) Retulerim ad Plat. Legg. VI. 772 A.
[10]) Hesych. Ex Arist. Eqq. 606.
[11]) Cf. Poll. VII. 100.
[12]) Vide Eust. p. 1394. 30 et M. Schmidt. ad Hesych.
[13]) Convenit Hes. De eo loco egit Nauck. Arist. Byz. p. 197 sqq.

μηλόβοτον· γῆν εὐτραφῆ, ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων [1]).
μηλόβοτος· ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις ἤτοι τοῖς κτήνεσιν, εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν [2]).
μηλολόνθη· χρυσοκάνθαρος [3]).
μηλολόνθαι· τὰ χρυσίζοντα πτηνά.
μηλοσφαγίαις· θυσίαις προβάτων [4]).
μήλωθρα· τὰ βεβαμμένα ἔρια· καὶ τὸ βάψαι, μηλῶσαι, ἀπὸ τῆς εἰς τὴν βαφὴν τῶν ἐρίων καθέσεως [5]).
μήλῳ βαλεῖν· τὸ πτοῆσαί τινα καὶ εἰς ἔρωτα ὑποβαλεῖν [6]).
μηλῶσαι· τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος· καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι· τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ· Ἀριστοφάνης· Τὴν φάρυγα μηλῶν δύο δραχμὰς ἕξει μόνας [7]).
μῆν'· τὸν μηνίσκον [8]).
μηναγύρτης· ἀπὸ μηνὸς συνάγων [9]).
μήνιγξ· ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου [10]).
μηνίσκους· τοὺς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθεμένους, ἵνα τὰ ὄρνεα μὴ προσίζηται [11]).
μηνοειδής· σεληνοειδής [12]).
μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς· οὕτω Θουγενίδης [13]).
μηνύεσθαι· μηνυτρίζεσθαι [14]).

---

[1]) Codex μηλοβοτέα — προβάτοις. Cf. Hesych.
[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 28.
[3]) Arist. Nub. 763. Vide Hesych. et veterem grammaticum apud Eust. p. 1329. 25, alios apud HSt. V. 981.
[4]) Hesych.
[5]) Cf. Hesych. et Eust. p. 1394. 32 quem patet sua indidem habere atque Photium.
[6]) Usurpavit Arist. Nub. 997, interpretati sunt Hesych. et Diogen. 563. Corruptum videtur ὑποβαλεῖν.
[7]) Cf. Hes. Poll. IV. 181. Codex τὴν φάρυγγα μηλῶσαι δ.
[8]) Codex μήν. Refero ad Arist. Av. 1115.
[9]) Cf. Ruhnk. Tim. p. 11 et M. Schmidt. ad Hesych.
[10]) Hesych.
[11]) Hesych. Refero ad Arist. Av. 1114.
[12]) Thucyd. II. 28. Cf. Hesych.
[13]) Cod. Θουκυδίδης. Suidas quod miraberis Θαγενίδης. Cf. Prolegg. p. 164. Emendarunt Piers. Moer. p. 334 et hunc secutus Porsonus ad Eur. Hec. 1166. Antiatt. Bekk. p. 107. 30 laudat Sophoclem Πηλεῖ et tum affert μὴ ψεῦσον ex Arist. Thesm. 877, opinor.
[14]) Hesych.

μηνυτήν· τὴν γυναῖκα· Κρατῖνος [1]).

μὴ οὖσα δίκη· οἱ ἐπὶ διαιτητοῦ ἐρήμην λαχόντες καὶ λέγοντες ἀδίκως καταδεδιητῆσθαι ἀντελάγχανον τῷ ἑλόντι αὐτήν, οὐ μόνον δὲ οἱ Φεύγοντες ἀλλὰ καὶ οἱ διώκοντες· ἐντὸς δὲ ἡμερῶν δέκα ἐξῆν λαχεῖν τὴν μὴ οὖσαν δίκην, μετὰ δὲ ταύτας οὐκέτι [2]).

μὴ παιδὶ μάχαιραν· ἐπὶ τῶν εἰκῇ ἐγχειριζόντων· καὶ Εὔπολις Δήμοις· Μὴ παιδὶ τὰ κοινά [3]).

μήρυμα· σπείραμα, κάταγμα, νῆμα [4]).

Μητιχεῖον· δικαστήριον [5]).

Μήτιχος· ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλεύόντων [6]).

Μητρῷον· μητραγύρτης ἐλθών τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί Φασιν· οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτόν, ἐμβάλλοντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν· λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον, ἵνα ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην· καὶ περιΦράττοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀνασήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου· ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοΦυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον [7]).

μητραλοίας· ὁ τὴν μητέρα τύπτων.

μητρίδα· τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης [8]).

μητρυιόν· Θεόπομπος τὸν πατρυιόν [9]).

---

[1]) Cobetus in Mnemosyne V. 100: μηνυτίν.

[2]) Pro λαχόντες Hudtwalckerus Diaet. p. 101: ὀΦλόντες. Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 29. Cf. Pollucem VIII. 60. Plura in lexico rhetorico post Photium sed corrupta. Codex τῷ ἑλόντι αὐτόν.

[3]) Cf. Hesych. et Diogen. 646.

[4]) Cf. Hesych. et Pollucem VII. 29.

[5]) Codex Μητιοχεῖον. Cf. Hesych. Poll. VIII. 121. Interpr. ad Provv. App. 294, Bast. Epistol. Crit. p. 158.

[6]) Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 309. 17, sed ibi οὐ excidit.

[7]) Supplevi lemma quod excidit. Tum scripsi ἵνα pro ἐν ᾧ ἀνεῖλον. Vide locos laudatos ab HSt. V. 1029 B. Adde Suid. v. βάραθρον. Codex ἔλαβον χρόνον.

[8]) Plat. Rep. IX. 575 D.

[9]) Convenit Eust. p. 560. 16 secundum veteres. Vide quoque Poll. III. 27 et Moer. Omnes indidem. Codex πατρῷον.

Μητρῷον· τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐν ᾧ ἦν γράμματα δημόσια καὶ οἱ νόμοι [1]).

μὴ Φέρειν· ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν· καὶ μισθοφόροι οἱ λαμβάνοντες [2]).

μηχανή· βουλή.

μηχανικόν· Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν [3]).

μηχανορράφος· ἐπινοητής, κακῶν κατασκευαστής [4]).

μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι· τὸ ὀνειρώττειν. Σοφοκλῆς [5]).

μία λόχμη· παροιμία· οὐ τρέφει μία λόχμη δυ' ἐριθάκους· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐσιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον [6]).

μίαν μάχαιραν· τὴν ψαλίδα· Ἀριστοφάνης [7]).

μία χελιδών· παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ· βούλεται δέ τι εἰπεῖν· μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν· μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος ἐν Ἠθικοῖς [8]).

μιαρὰ ἡμέρα· ἐν τοῖς Χουσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι, ῥάμνῳ ἔωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον [9]).

μίασμα· βαφή [10]).

μιάστωρ· ὅταν τις αὐτὸν μὴ καθαρὸν εἰδὼς παρέρχηται ἵνα μὴ δεῖ μεμιασμένος [11]).

---

[1]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 6. Cf. Harpocr.

[2]) Codex μισθοφορεῖν. Respici credo Aristoph. Vesp. 1121. Similia Hesych.

[3]) Hist. Gr. III. 1. 8.

[4]) Hesych. Respicitur Eur. Androm. 1116 vel Soph. Oed. Tyr. 387.

[5]) Ni omnia me fallunt, Sophoclis nomen pertinet ad glossam superiorem. Ἐκμιαίνεσθαι frequens est apud LXX.

[6]) Cf. infra v. οὐ τρέφει. Hes. Vide Interpr. ad Zenob. 411.

[7]) Arist. Acharn. 849, ubi dativus legitur. Cf. Hesych.

[8]) Codex μία ἡμέρα καὶ εἰ τὸν σοφόν· correxi ope Hesych. et Zenob. 412. Aristotelis locus legitur Eth. I. 7. 16.

[9]) Cf. Hesych. et Eust. p. 456. 6. Aelius Dionysius scripsit de festis diebus, teste Photio.

[10]) Cf. HSt. V. 1041 A.

[11]) Codex μεμιγμένος. Possis quoque μεμολυσμένος. Cf. Hesych.

μιάσορα· λυμεῶνα, Φονέα.
μιγάδες· τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα [1]).
μίγδα καὶ μίγδην· μεμιγμένως.
μίδας· βόλου εἶδος· καὶ θηρίδιόν τι λεπτόν, ἐν τοῖς ὀσπρίοις γινόμενον [2]).
Μίθρου· Μίθραν νομίζουσιν εἶναι οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον καὶ τούτῳ θύουσιν πολλὰς θυσίας [3]).
μίκαιον· μικρότατον [4]).
μικρολόγος· σκνιπός, Φειδωλός [5]).
μικροῦ δεῖν· παρὰ μικρόν [6]).
μικροῦ δέω· παρὰ μικρὸν λείπω.
μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ· τίμιον, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν· Εὔπολις Μαρικᾷ· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν ἐσι τοὐβολοῦ [7]).
μίλον· ἄνθος τι [8]).
μιλτωρυχία· τόπος ἐν ᾧ μίλτος ὀρυσσεται· οὕτως Ἀμειψίας [9]).
μιμαίκυλος· ὁ τῆς κρανίας καρπός· οἱ δὲ τῆς κομάρου [10]).
μίμαρκυς· ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μεθ' αἵματος ἐσκευασμένα [11]).
μίνθα· τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύσμον, εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἅιδου παλλακήν· ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιν ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἴυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δ' ἐν τῷ περὶ

---

[1]) M. Schmidt. refert ad Isocr. 45 C.
[2]) Eubulus apud Polluc. VII. 204. Adde Hesych. et App. Prov. 298.
[3]) Cf. Hesych.
[4]) Scripserim μικκύλον, collato Etym. M. p. 587. 45: μικκίλος· μικρὸς ὑποκοριστικῶς.
[5]) Cf. Hesych.
[6]) Hesych. om. δεῖν.
[7]) Codex ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ.
[8]) Usurpavit Cratinus ἐν Μαλθακοῖς, cf. Poll. VI. 106. Vide Meinek. Fragmt. Com. II. 73 et V. 17.
[9]) Amipsiam ἐν Μοιχοῖς laudat Pollux VII. 100. Eustathius p. 510. 30 laudat e lexico rhetorico.
[10]) Vide locos poetarum apud Athen. II. p. 50 E. F. Breviter Hesych. et Poll. VII. 144. Debebat Photius μιμαίκυλον.
[11]) Usurpavit Arist. Acharn. 1112. Cf. Poll. VI. 56 et plura apud Hesych.

γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὑρεθὲν τῶ καταφρονηθῆναι τὸ Φυτόν [1]).

μίνθη· καλαμίνθη, ἡδύοσμος, βοτάνη εὐώδης [2]).

μινθωθῆναι· τὸ μολυνθῆναι· καὶ μινθοῦν· τὸ ὀσφραίνειν ἀσχημόνως.

μινύρεται· κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει [3]).

μινυρίζω· θρηνῶ ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω· παρὰ τὸ μείω· Πλάτων ἐν γ΄ Πολιτείας· μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς [4]).

μίξοφρυν· σύνοφρυν [5]).

μίσασθαι· τὸ μιτώσασθαι. Πλάτων [6]).

μισθάρνης· μισθὸν ἀντικαταλλάττων [7]).

μισθάριον· τὸν μισθόν. Εὔπολις.

μισθαρνία· ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

μισθαρχίδης· ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ οἱ ἄρχοντες [8]).

μισθοφόρος· ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος [9]).

μισθός· τὸ ἔπαθλον [10]).

μισθώσασθαι· τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείσασθαι.

μισήτη· τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐσι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐσιν· οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν

---

[1]) Novimus e Polluce VI. 68 Cratinum vocabulum usurpasse ἐν τοῖς Νόμοις. Manarunt haec e Didymi lexico comico, sicuti constat diserto testimonio Schol. Arist. Plut. 313, de quo loco M. Schmidtius egit Didym. p. 72. Pauca servata sunt apud Hesych. et Schol. Arist. Ran. 1075. De Aristocle dixit M. Schmidtius Didym. p. 25 ubi reponit apud Photium: διὰ τὸ κοπρῶδες εὑρεθὲν καταφρονηθῆναι. Fluxit ni fallor itidem ex Aristocle Photii adnotatio Νηΐς, quam inter glossas homericas retuli. Vide quoque supra v. Ἴυγξ. Plura HSt. V. 1075 C. De Mentha Ovid. Metam. X. 729.

[2]) Vide gl. super. et adde Thom. M. p. 617.

[3]) Hesych. Reddiderim Soph. Oed. Col. 671.

[4]) Plat. Rep. III. 411 A ibiq. Schol.

[5]) Cratinus apud Polluc. II. 49.

[6]) Hesych. Poll. VII. 31.

[7]) Plenius apud Hesych.

[8]) Hesych. Ex Arist. Acharn. 595.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Haec plenius servata apud Hesych.

παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που τοῦτ' ἔφη· Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλήστου κατὰ τὴν τροφὴν ἡ λέξις τίθεται [1]).

μισητία· ἡ πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπλησία [2]).

μνᾶ· ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν [3]).

μναρόν· μαλακόν, ἡδύ, ῥᾴδιον· οὕτω Κρατῖνος [4]).

μνείαν· τὴν μνήμην· Σοφοκλῆς [5]).

μνίειν· κατεσθίειν [6]).

μνῆμα μὲν ὁ τάφος, μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θουκυδίδης [7]).

μνημήϊα· μνημόσυνα.

μνησικακεῖν· τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι τῶν κακῶν.

μνία· τὰ τῆς θαλάσσης ἐξανθήματα ἢ βρύα [8]).

μνίει· ἐσθίει [9]).

μνῶ· μνήσκω.

μνώμενος· μνησευόμενος· καὶ ἐμνήσατο· ἐμνησεύσατο· Εὔπολις [10]).

μνωμένη· μνησευομένη.

μογερῶν· μοχθηρῶν [11]).

---

[1]) Codex Παρὰ σφυρόν, qui versus Archilochi videtur. Cf. Bergk. Poet. Lyr. p. 498. Meinek. Fragmt. Com. II. p. 202. Compone Ammon. p. 94 et Eustath. p. 1650. 64. E lexico comico Tryphon habet, Aelius Dionysius e Tryphone, quod ostendere conatus sum in Prolegomenis p. 76. Velsenus de nostro loco Tryph. fragmt. p. 13. Brevius Hesych.

[2]) Cf. Schol. Arist. Av. 1620, unde disces hanc observationem comparatam cum superiore ex Aristophane Byzantio fluxisse in lexicon comicum. Cf. Nauck. p. 169.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 278. 17.

[4]) Cf. Hesych. Schneiderus et Cobetus μνιαρόν, improbantibus editoribus Thes.

[5]) Antiatt. Bekk. p. 107. 25 add. Ἀλεξάνδρῳ.

[6]) Codex μνείειν. Cf. Hesych. et infra.

[7]) Laudatur Thuc. II. 41. V. 11. Cf. Ammon. p. 95. Antiatt. Bekk. p. 107. 14.

[8]) Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[9]) Hesych.

[10]) Cod. μνώμενος· ἐμνησεύσατο· καὶ μνησευόμενος· καὶ ἐμνήσατο.

[11]) Dederim Soph. El. 93. Cf. Hesych.

μόθων· ὄρχημα Φορτικὸν καὶ κορδακῶδες· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος [1]).

μοιμυᾶν καὶ μοιμύλλειν· τὸ τὰ χείλη διαστρέφειν [2]).

μόρα· σύνταγμά ἐστι Λακωνικόν· καὶ ὄνομα λόχου· ἦν δὲ ἀνδρῶν οἱ μέν Φασι Φ', οἱ δὲ ,α [3]).

Μοισᾶν· πληθυντικῶς τὰς Μούσας.

μοιχίδιον· τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον· οὕτως Ὑπερείδης [4]).

μομβρώ· ἢ μορμώ· καὶ τὸ φόβητρον [5]).

μοναυλίαν· τὸν δίχα γάμου βίον [6]).

μονίπποις· τοῖς ἐφ' ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζομένοις δρόμον [7]).

μονοείμονα· μονοχίτωνα.

μονόλοπα· μονόφυλλα, μονόδερμα [8]).

μονοπείρας· τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ μονοληστάς· οὕτω Μένανδρος [9]).

μυχόπεδον· γῆς βάθος, Ἅιδης· καὶ μυχόνους· ὁ κρυψίνους· καὶ μυχορρήμων· ὁ βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων [10]).

μονῳδεῖν· θρηνεῖν [11]).

μονονουχί· σχεδόν, ἐγγύς [12]).

μονοστόλῳ· μίαν στολὴν ἔχοντι [13]).

μονότροπος· μόνος τραφείς, ἄγαμος, ἀγύναιος [14]).

---

[1]) Codex *φορικον*. Arist. Eqq. 697. 641. Cf. Hesych. et Poll. IV. 101.

[2]) Arist. Lysistr. 126. Cf. Hesych. et Poll. II. 90. Vide de hoc verbo Dindorf. ad Thes. V. 1238 B. Idem verbum reddendum mihi videtur corrupto Hipponactis fragmento apud Sext. Emp. adv. Math. p. 54 D.

[3]) Codex *μοιρα*. Similia Lex. rhet. Bekk. p. 279. 13. Cf. Harp.

[4]) Antiatt. Bekk. p. 108. 1 add. *ἐν τῷ κατ' Ἀριστοφῶντος*.

[5]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[6]) Plat. Legg. IV. 721 D.

[7]) Glossa Platonica, nempe Legg. VIII. 834 B, e Pausania excerpta, cf. Eust. p. 1539. 24.

[8]) HSt. mavult *μονόφλοια* pro *μονόφυλλα*. Hesych. utramque Photii glossam confundit.

[9]) Codex *μόνον λῃστάς*. Correxit Coraës.

[10]) Codex *μυχορήμων*.

[11]) Ex Arist. Pac. 1012. Cf. Hesych.

[12]) Hesych. Schol. Plat. Axioch. 365 B.

[13]) Hesych.

[14]) Hinc corrige Hesych. *μόνος σραφείς*. Codex *ἀγαβός*.

μονουχία· ὁ μόνος βίος, χωρὶς γάμου [1]).

μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ μονῳδεῖν· τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι [2]).

μονῳδία· λέγεται ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός [3]).

μορίαι ἐλαῖαι· ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια· ἦσαν δὲ πρῶται δώδεκα τὸν ἀριθμόν, αἱ μεταφυτευθεῦσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν· ἤτοι ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ Φόνου τοῦ Ἁλιρροθίου ὀνομασθεῖσαι οὕτως· ἢ ὅτι ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες [4]).

μορμολυκεῖα· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα [5]).

μορμολύττεται· φοβεῖ [6]).

μορμορύττει· ἐκφοβεῖς, παρὰ τὴν μορμώ [7]).

μορμυρίζει· καταράττει, ἠχεῖ, ὡς ἐπὶ ὑδάτων [8]).

μορμώ· ὃν ἡμεῖς μορμόφοβος [9]).

μόρον· τὸ συκάμινον· Αἰσχύλος [10]).

μορφή· εἶδος, ἰδέα, πρόσοψις [11]).

μόσσυνες· ἐπάλξεις, πύργοι [12]).

μοσχεύητε· τρεφητε· κυρίως γὰρ μοσχεία ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία [13]).

---

[1]) Fortasse μοναχία vel μονοτροπία.

[2]) Cf. supra μονῳδεῖν.

[3]) Hesych. Utramque glossam ad comoediam retulerim.

[4]) Brevius Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 280. 16. Confer Scholion ad Sophocl. Oed. Col. 701, quod sine dubio fluxit e Didymi commentariis. Itidem Etym. M. p. 590. 42.

[5]) Reddiderim Platoni Phaed. 77 E. Cf. Hesych. et Tim.

[6]) Malim μορμολύττηται, ut referam ad Plat. Crit. 46 E.

[7]) Codex μορμορύζει et ἐκφοβεῖ. Refero ad Plat. Gorg. 473 D. Cf. Tim.

[8]) Codex μορμορύζει· καταταράττει. Cf. M. Schmidt. ad Hes.

[9]) Aristoph. Eqq. 693.

[10]) Antiatticista Bekk. p. 108. 17. Exscripsit Aeschyli locum Athen. II. 51.

[11]) Hesych.

[12]) Hesych.

[13]) Codex μοσχεύηται· τρέφηται. Ex Dem. Aristog. I. § 48. Similia Lex. rhet. Bekk. p. 280. 18, ubi μεταφυτεία.

μοσχεύματα· ἀπαλὰ Φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων [1]).
μοσχεύων· μεταΦυτεύων.
μοσχεῖα· ἀπαλὰ Φυτά.
μοτοῖ· τιτρώσκει, ταράσσει [2]).
μοτοΦαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἐπιτελουμένη [3]).
Μουνυχία· τόπος τοῦ Πειραιῶς· ἀπὸ Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντακλέους [4]).
Μουνυχιών· καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι δέκατος· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐν Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, ἥρωός τινος καθιερώσαντος αὐτὴν ἐπὶ τῷ τοῦ Πειραιῶς ἀκρωτηρίῳ ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ. — Δεῖ εἰδέναι ὅτι μετροῦσιν Ἀθηναῖοι τοὺς μῆνας τοῦτον τὸν τρόπον· νουμηνία, εἶτα δευτέρα ἱσαμένου, καὶ τρίτη καὶ τετάρτη, καὶ οὕτως μέχρι τῆς ἑνάτης· εἶτα δεκάτη, ἑνδεκάτη, δωδεκάτη καὶ λοιπὸν τετάρτη ἐπὶ δέκα, ἕως εἰκάδος· ἔπειτα εἰκάς, καὶ εἰκὰς δευτέρα· καὶ λοιπὸν καθ' ὑΦαίρεσιν ἑνάτη Φθίνοντος, ὀγδόη Φθίνοντος, ἑβδόμη Φθίνοντος, ἕως δευτέρας Φθίνοντος, ἥτις ἐστὶ παρ' ἡμῖν εἰκὰς ἑνάτη· τὴν δὲ τριακάδα ἕνην καὶ νέαν ἐκάλουν· ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει παρωχημένον ὅπερ ἕνον ἐστίν· τὸ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος ὅπερ νέον ἐστίν [5]).
μουσικά· τερπνὰ τὰ δι' αὐλῶν καὶ κινύρας καὶ τὰ ὅμοια [6]).
μουσικήν· καὶ τὴν μαντείαν οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν ποιητικήν· λέγεται δὲ καὶ τὸ εὐπαίδευτον καὶ ἐπιδέξιον μουσικόν· καὶ τὸ ἐμμελές [7]).

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Hesych. Collata sacra glossa *μοτώσει* quam infra adscripsi, pro *ταράττει* malim *σπαράττει*. Ceterum cf. Cobetum Mnemos. VIII. 34.
[3]) De hoc vocabulo cf. M. Schmidt. ad Hesych. Codex pr. m. *μονοφαγία*.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 23 unde rescripsi *Ἀρτέμιδος* pro *Ἀθηνᾶς*. Vide praeterea Harpocr.
[5]) Pro *καὶ οὗτος* correxerim *καλεῖται οὕτως*. Alteram partem glossae habet quoque Lex. rhet. Bekk. v. *μετροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μῆνα*, p. 280. 30; unde locum emendat Dobraeus. Mihi simplicissima ratio videtur: *καὶ λοιπὸν τρίτη ἐπὶ δέκα ἕως εἰκάδος· ἔπειτα εἰκὰς καὶ εἰκάδος ὑστέρα καὶ λοιπόν κτἑ.* Errore ipsius Grammatici *εἰκὰς* bis nominatur.
[6]) Hesych.
[7]) Cf. Hesych. Porsonus *λέγει*.

μοχθεῖ· κακοπαθεῖ [1]).
μοχθηρός· ἐπίπονος ἢ πονηρὸς ἢ κακός· καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται· οὕτω Δείναρχος. Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξεν· καί φησιν οὗτος ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις· κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρός, ὅντιν' ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καταγέλως [2]).
μυᾶτε· σκαρδαμύττετε [3]).
μύαγρος· ὁ μυοθήρας [4]).
μύγης· γέροντος ἀδυναμία [5]).
μύγματα· καταξέσματα [6]).
μυδαλέον· δρύϊνον, παρ' Ἀρχιλόχῳ διάβροχον· λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον αἷμα, τὸ ἐννότερον, ῥυπαρόν [7]).
μυδαλέον· βεβρεγμένον.
μυδιᾶν· νοτιᾶν, δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι [8]).
μύδρος· σίδηρος πεπυρωμένος [9]).
μυδῶντες· βραχέντες, διυγραμμένοι, σαπέντες [10]).
μύζει· θηλάζει, λείχει [11]).
μύησις· μάθησις, κατήχησις, ἐπιστήμη [12]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cf. Ammon. p. 96. Codex *οὐ Δείναρχος*.
[3]) Hesych. Ex Arist. Lysistr. 126. Codex *μυιᾶται· σκαρδαμύττεται*.
[4]) Hesych.
[5]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. v. *μύδης*.
[6]) Hesych. Ex Eur. Androm. 827.
[7]) Pro *δρύϊνον* lege *δίυγρον*. Tum pro *παρ' Ἀρχιλόχῳ* Meinekius apud Bergkium Poet. Lyr. p. 498 : *παρ' Αἰσχύλῳ*, coll. Aesch. Pers. 536. Vide quoque M. Schmidt. ad Hesych., ubi *ὄμμα* pro *αἷμα* et *νοτερόν*.
[8]) Timaeus *μυδᾶν* et omittit *νοτιᾶν*.
[9]) Cf. Hesych. et Schol. Aesch. Prom. 366.
[10]) Codex *βρεχόντες*. Porsonus ; *βρεχθέντες*.
[11]) Hesych. Pertinet haec glossa ad explicandum vocabulum *μύζουρις* de quo Eustathius dixit p. 1821. 54, cf. Nauck. Arist. Byz. p. 168. Hinc intelliges Hesychium addere potuisse *πιέζει*.
[12]) Codex *μαθησία*.

μυθήσας· εἰπών.
μῦθος· λόγος ψευδὴς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν [1]).
μῦθος ἐσώθη· ἐπίρρημά ἐσι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις [2]).
μυῖα χαλκῆ· καὶ μυΐνδα· παιδιᾶς εἶδος ἦν οἱ παίζοντες ἀποτεταικότες τὰς χεῖρας, ἐπιμύουσιν ἕως ἂν λάβωνταί τινος [3]).
μῦα· καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι καὶ δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [4]).
μύκης· τὸ παρὰ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου διεγειρόμενον [5]).
Μυκόνιον· τὸν γλίσχρον· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι· ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον [6]).
μυκτῆρας· τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς τρήματα [7]).
μυκωμένους· βοῶντας [8]).
Μυκόνιος γείτων· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μυκόνου καὶ εὐτέλειαν [9]).
μυλακρίδες· σίλφαι αἱ μαλακαί, ἔλλευκοι· ἢ τρωξαλλίδες καὶ ἀλετρίδες. Πλάτων Λάκωσι [10]).
μύλη· τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται [11]).
μυλάς· ἡ πορνή [12]).

---

[1]) Laudatur ex Aphthonio. HSt. V. 1251 B.
[2]) Refero ad Platonem, cf. Schol. Rep. X. 621 B. Theaet. 164 D. Phileb. 14 A.
[3]) Cf. Hesych. Poll. IX. 110. 113. 122. 123. Eust. p. 1243. 30, qui plura.
[4]) Codex παρὰ τῶν Ἀττ.
[5]) Hesych. qui περὶ τὴν μύξαν. Adde Phryn. Bekk. p. 52. 1. Plura HSt. V. 1257 B.
[6]) Usurpavit Cratinus apud Athen. I. 7 F; de quo loco Meinekius dixit Fragmt. Comm. I. p. 175 et Cobet. Mnem. X. 173. Adde Hesych. Vocabulum reddidi Photio v. κύμβηκα.
[7]) Arist. Pac. 158.
[8]) Plat. Rep. III. 396 B.
[9]) Codex Μυκώνιος et Μύκωνος. Cf. Interpr. ad Zenob. 421, Cratinum apud Athen. I. 7 F.
[10]) Codex μυλαβρίδες — τριξαλίδες et ἀετρίδες, quae corr. Dobr. coll. Hesych. et Poll. VII. 19.
[11]) Cf. infra v. ὄνος. Similia Hes. Moer. p. 256. Thom. p. 620.
[12]) Rectius HSt. μυλλάς.

μύλος ἀκούει· ἐπὶ τῶν ἀκουόντων μὲν, μὴ προσποιουμένων δὲ ἀκούειν [1]).

μύλωθρον· ὅπου ἄλφιτα ἀλεῖται.

μύξαν· αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

μυούμενος· τελούμενος, μυσαγωγούμενος [3]).

Μυρρινοῦς· δῆμος Πανδιονίδος [4]).

μύραινα· καταφερής, ἀπὸ τοῦ ζῴου· Ὦ προδότι καὶ παραγωγὲ καὶ μύραινα σύ [5]).

μύρρινος· ὁ στέφανος τῶν Ἀθήνησι ἀρχόντων [6]).

μυρρινῶν· ἀρχῆς ἐπιθυμῶν· μυρρίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο (οἱ ἄρχοντες) [7]).

μυρίων· συνέδριον ἦν μυρίων ἐν Μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας [8]).

μυρμηκιᾶν· τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντας ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶτταν Φασι [9]).

Μύρμηκος ἀτραπός· ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης· ἀντιφωνεῖ ἤ τι τοιοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα· ἔστιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκαμβωνιδῶν ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου [10]).

μύρτα· ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης [11]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Zenob. 414 qui Μύλλος scribit et proverbium affert e Cratino ἐν Κλεοβουλίναις.

[2]) Cf. Hesychium et Poll. II. 72 qui Sophocli testimonium denunciat, cuius locum vide apud Aelian. H. A. VII. 39.

[3]) Hesych.

[4]) Codex Μύραιναι. Correxit Dobraeus.

[5]) Aliter Hesych. Cf. Meinekium Fragmt. Com. II. p. 593. Codex ᾧ προδοτικαὶ παραγωγαί.

[6]) Dobr. refert ad Arist. Eqq. 964, cf. Schol. et Hes. Idem in fine recte delet μυρρίναις γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες.

[7]) Supplevi locum ex adnot. super. Vide Schol. Arist. Vesp. 857. Hesych. Polluc. X. 69.

[8]) Plenius apud Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 280.

[9]) Idem affert Eustathius p. 1259. 50 e lexico rhetorico, unde scripsi μυρμηκιάν pro Codicis lectione μυρμηκίας. Cf. Hes. et HSt. V. 1293 B.

[10]) Codex Σκιβωνιδῶν. Refero ad Arist. Thesm. 100, cf. Hes. et Schol. ad ll. Plura apud HSt. V. 1294 D.

[11]) Hesych. Schol. Plat. Epist. XIII. 361 B.

μύρτον· τὸ σχίσμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου, οὗ τὸ μεταξὺ κλειτορίς· ἀφ' οὗ τὸ ἀκολάσως ἅπτεσθαι κλειτορίζεσθαι· τὸ δὲ χεῖλος ὑποδορίς· τὸ δὲ σύμπτωμα μυρτοχειλίς [1]).

μῶρον· οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον· ὥςε· Μήθ' ἁλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν [2]).

μῦσαι· τὸ μετ' ἀνάγκης τι ὑπομεῖναι [3]).

μύσαντος· καμμύσαντος.

Μυσικάρφης· ὄνομα, Μυσικάρφους, οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν· Ἀρίσαρχος δὲ ἐπ' ὀνόματός τινα ἀηδῶς ἐπιγλῶτταν· οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικαρφί, ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρατῖνος Ὥραις [4]).

μυσκέλενδρον· τὸ τοῦ μυὸς ἀποπάτημα, μυόχοδον [5]).

μυσίλαι· κοῖλοι ψωμοί [6]).

μῦς λευκός· οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, μάλιςα οἱ λευκοί· οὗτοι δ' εἰσὶ θήλεις· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται [7]).

μύσος· μίασμα [8]).

μῦς πίσσης γεύεται· ἐπὶ τῶν νεωςὶ ἀπαλλασσόντων (κακῶς)· καὶ· Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ· ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου πύκτου κακῶς Ὀλυμπίασιν ἀπαλλάξαντος [9]).

---

[1]) Codex σχῆμα et μυρτοχείλη, cf. Hesych. et Poll. II. 174.

[2]) Codex μυρῶν, περισπῶσι et μήτε. Cf. HSt. V. 1339 D. Pro ὥςε Meinekius mavult ὡς τό· Dindorfius conjicit ὡς Τηλεκλείδης.

[3]) Corrupte Hesychius.

[4]) Sic Codex ἐπιγλῶτταν: ipsa sententia erui potest e glossa Hesychii, de verbis ipsis dubito; sed pro ἐπιγλῶτταν tuto rescribi potest ἐπιγελῶντα. Cf. Dind. ad HSt. V. 1311 B et Meinekium Fragmt. Com. II. 168. Initio malim Μυσικάρφης, Μυσικάρφους· ὄνομα κύριον.

[5]) Codex μυσισκέλενδρον. Cf. Hesych. et Poll. V. 31.

[6]) Codex μύσκλαι· οἱ λειψωμοι. Correxit Dobr. ope Hesych. Emendatio confirmatur ab Eustathio p. 1476. 63, qui idem affert ex Aelio Dionysio.

[7]) Hesych. Diogen. 545. E Philemone ductum apud Aelian. Hist. Anim. XII. 10.

[8]) Hesych.

[9]) Codex γεύει· corr. Cobet. Mnem. VIII. 36 quem omnino

μυόχοδον· οὐδενὸς ἄξιον· Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ· ὁ μυόχοδος γέρων Λεληθέναι σΦόδρ' οἰόμενος [1]).

μυσαγωγεῖ· μυσήρια ἐπιτελεῖ, εἰς μυσήρια ἄγει, ἢ ἐκδιδάσκει [2]).

μυσαγωγός· ἱερεύς [3]).

μυσήρια· τελεταί.

μύσης· ὁ τὰ μυσήρια ἐπισάμενος ἢ διδάσκων.

μύσακα· τὸ χεῖλος [4]).

μυσιπόλος· ὁ περὶ τὰ μυσήρια ἀναστρεΦόμενος.

μυσηρίων ἐπιμελητής· ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυσηρίων, ὃς ἦν χειροτονούμενος ἄρχων [5]).

μυσίλην· ψωμὸν κοῖλον, ἄρτον ὃν ἐποίουν ἵνα ζωμὸν ἐν αὐτῷ ῥοΦῶσι [6]).

μύτις· ὃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῷα· ἐΦ' οὗ τὸν βολὸν ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡ σηπία ἔχει· κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ στόμα· διὰ δὲ τῆς μύτιδος ὁ στόμαχος τείνει ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων Φησίν [7]).

μυττωτόν· ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδου [8]).

---

cf. Idem addidit κακῶς. Proverbium usurpavit Dem. Polycl. § 26. Adde Hesych., Diogen. 164 et Lex. rhet. Bekk. p. 208. 6. Laudat quoque Eustath. p. 1828. 17. Alterum proverbium vide apud Zenob. 446: Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ. Vide Rutgers. Olympionic. p. 65. Schol. Theocr. XIV. 51.

[1]) Brevius Hesychius. Menandri versum perperam constituit Meinekius.

[2]) Brevius Hesych.

[3]) Hesych.

[4]) Fortasse pro μάστακα, ex Hom. Odyss. δ. 287. Sed vide lexicon rhetoricum apud Eustath. p. 1496. 51. Adde Antiatt. Bekk. p. 108. 28 cuius adnotatio obscura est.

[5]) Hinc corrige Lex. rhet. Bekk. p. 279. 30.

[6]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1476. 63, supra v. μυσίλαι et Hesych. Plura HSt. V. 1099 B.

[7]) Codex μύσις — ἡσίοδος ἔχει· κεῖται δ' εὖ πως ταμα δία δέ τις μύσιχος ὁ στομ. — Corr. Cobetus ex Aristol. Hist. Anim. IV. 1. 11. In media glossa manent quaedam corrigenda. Aristotelem usurpavit Athenaeus VII. 323 D, Athenaeum Eustathius p. 949. 63.

[8]) Hesych. Usurparunt comici, ut Arist. Eq. 771 et Eupolis, quem Erotianus laudat, qui plura servavit e lexico comico.

μυττωτεύσομεν· συγκόψομεν, ἀπὸ τοῦ διὰ σκορόδων τρίμματος [1]).
Μυσῶν λεία· ἐπὶ τῶν καταφρονήτων καὶ εὐκαταφρονήτων [2]).
μυχάλμη· βυθὸς θαλάσσης.
μυχέσατον· ἐσώτατον [3]).
μυωξία· ὑβριστικὸς λόγος· σημαίνει δὲ τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς [4]).
μυωτός· χιτῶνος εἶδος [5]).
μύωψ· μῦά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς [6]).
μωκός· χλευαστής, μωρός, σκώπτης· καὶ μωκωμένης· χλευαζομένης [7]).
μωλύτερον· ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἦθος οὐκ ἔχον [8]).
μώλωψ· ἔναιμον ἄλγος [9]).
μωμᾶται· ψέγει.
μῶν ἆρα· σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαι· ζητεῖν [10]).
μῶν ἐστίν· ἆρά ἐστιν.
μώνυχα· ἁπλῆν καὶ μὴ διεσῶσαν [11]).
μωρός· ἔνιοι τὴν πρόσκαιρον εὐήθειαν προπερισπωμένως, τὴν δὲ κακίαν ὀξυτόνως· οἱ δὲ ἁπλῶς προπερισπῶσι· σύγκειται δὲ κατὰ στέρησιν τῆς ὥρας [12]).
μωρότερος Μορύχου· παροιμία. Πολέμων λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις οὕτως· μωρότερός εἰμι Μορύχου ὃς τἄνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. Μόρυχος δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Διόνυσος κατ' ἐπίθετον διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ

---

[1]) Codex μυττωτεύσωμεν· συγκύψωμεν, corr. ex Arist. Vesp. 63. Cf. Hesych.
[2]) Cf. Harp. Lex. rhet. Bekk. p. 279. 15. Adi quoque interpr. Paroemiogr.
[3]) Editt. HSt. malunt μυχαίτατον.
[4]) Dubitatur utrum verum sit μυωξία an μυωνία, sed satis constat respici Epicratis locum, quem laudat Aelian. H. A. XII. 10. Cf. Hesych. Fortasse praestat μυωπία. *As lewd as a whole nest of mice*, vertit Dobraeus.
[5]) Cf. Hesych. Poll. VII. 60.
[6]) Plura Hesych.
[7]) Hesych.
[8]) Codex ἦχον. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 14: ἄνθος. Corr. Dobr.
[9]) Hesych. Pollux III. 79 ex Hyperide laudat. An pro ἄλγος legendum ἕλκος?
[10]) Malim μῶν· ἆρ' οὐ· σημ.
[11]) Hesych. Suppleverim ἔχοντα ὁπλήν.
[12]) Cf. supra et aliorum locos apud HSt. V. 1339 D.

τρύγη γλεύκει τε καὶ σύκοις· μορύξαι δὲ τὸ μολῦναι· Ὅμηρος γοῦν τὸ μεμολυμμένος μεμορυχμένος φησίν· εὐήθειαν τούτου καταγνωσθῆναι παρ' ὅσον ἔξω τοῦ νεὼ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυται παρὰ τῇ εἰσόδῳ· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθές τι διαπραττομένων [1]).

μῶ· τὸ μῦ στοιχεῖον· Δημόκριτος [2]).

Τέλος τοῦ M στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ N στοιχείου.

Νάβλα· εἶδος ὀργάνου [3]).

ναΐδες· πηγαὶ ἢ νύμφαι παρὰ τοῖς νάμασι διατρίβουσαι [4]).

ναὶ μὰ Δία· Ἀττικὴν ἔχει συνήθειαν· ἴσον δ' ἐστὶ τοῦτο· ναὶ μὰ τὸν Δία [5]).

ναικισήρεις· καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν [6]).

ναὶ μήν· ναὶ οὕτως [7]).

ναὶ τάν· οὕτως ὤμνυον [8]).

ναίχι· τούτῳ χρῶνται συνεχῶς.

νάκος· ἔντριχον δέρμα ἤτοι δορὰ προβάτου [9]).

νακοτίλται· οἱ τῶν προβάτων κουρεῖς [10]).

---

[1]) Cf. Interpr. ad Zenob. 413. Pro κατ' ἐπίθετον Codex: κατεπείθετο. Homeri locus est ex Odyss. ν. 435. Preller. Polem. p. 110.

[2]) Idem in lexico rhetorico apud Eust. p. 370. 16. Cf. vv. παράπηγμα et ῥερυθμῶσθαι. Prolegg. p. 125.

[3]) Hesych. Plura Athen. IV. 175 D. Solent Attici νάβλας dicere.

[4]) Hesych. Codex ναείδες.

[5]) Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1450. 42.

[6]) Mirum vocabulum. Cf. Hesych. qui ναικισσορεύοντας et ναικισσήρεις habet.

[7]) Hesych. add. Φρύγες, perperam ut videtur.

[8]) Hesych. — Codex ναὶ τ'ἄν· οὐ ὤ.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Hesych. Pollux VII. 28 e Philemone affert sed improbat.

νᾶμα· ὕδωρ, ποτόν [1]).
ναματιαῖα· τὰ ἀπὸ ναμάτων ὕδατα καὶ πηγῆς, οὐκ ἀπὸ ὑετοῦ [2]).
ναμέρτεια· ἀλήθεια [3]).
ναρᾶς τε Δίρκης· ῥευσικῆς. Αἰσχύλος [4]).
νᾶνος· ἐπὶ τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλείδῃ καὶ Ἀριστοτέλει· καὶ ὁ Θεόφραστος· ὡς νᾶνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νᾶνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσιν [5]).
νᾶνος· κολοβός, μὴ αὔξων [6]).
ναναρισαί· γένος τι ἄσωτον [7]).
Ναξία λίθος· ἡ ἀκόνη [8]).
νασμούς· τὰς ἀπορροίας [9]).
ναός· ἀπὸ τοῦ νάειν [10]).
ναρᾶς τε Δίρκης· ῥευσικῆς. Αἰσχύλος [11]).
Ναξία λίθος· ἡ Κρητικὴ ἀκόνη· Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης [12]).
νάπη· ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος [13]).
νᾶπυ· σίνηπι [14]).
νάρκη· μυρμηκίασις [15]).
νασόν· πυκνόν, μεσόν, πλήρη, μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι [16]).

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 283. 7. Fortasse ex Aesch. de F. L. § 115.
[3]) Codex *ναμεργία*. E Soph. Trach. 173, cf. Hesych.
[4]) Perperam Hesych. *ναιρᾶς*.
[5]) Codex *νανός, νάννον, νάννοι*. Cf. Hesych. Aristotelis locus legitur Hist. Anim. V. 24. Cf. supra v. *ἶννος*.
[6]) Codex *νάννος· κονδός*. — Corr. Nauck. Arist. Byz. p. 109 n.
[7]) Melius *ἀσώτων*. Cf. Hesych. v. *νανναρὶς* et *νανννάριον*.
[8]) Codex *Ναξίανθος· ἡ ἀκοή*. Corr. Cobet. Vide infra.
[9]) Hesych.
[10]) Haud paulo rectius *ναρός*.
[11]) Idem iam supra. Codex *ναρᾶσθαι· Δ*.
[12]) Hesych. Steph. Byz. Cf. Mus. Rhen. X. 394.
[13]) Hesych.
[14]) Vide quantam iacturam fecerimus interitu lexici comici, coll. Athen. IX. 366 D. Adde Hesych. et Phryn. Ecl. p. 288.
[15]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Vesp. 713.
[16]) Hesychius *νασός· συνεχής, ὁδοιπόρος, ὁλοσφύρητος, μὴ ἔχων ὑπόκουφά τινα*· lege *ὁλοίτροχος*.

ναϛός· πλακοῦντος εἶδος· καὶ ναϛοφαγεῖν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν ζυμίτην ἄρτον· ὡς ἐπίπαν καὶ μέγα [1]).

ναύαρχος· ὁ τῶν νεῶν ἄρχων [2]).

ναυβάτης· ἐπιβάτης ἢ ναύτης [3]).

ναύειν· ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν ἢ παρὰ τὴν ἑσίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι [4]).

ναύκληρος· ὁ τῆς νεὼς κύριος καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ, ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν [5]).

ναυκληρεῖν· καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν. Ἄλεξις [6]).

ναύκραροι· τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν δήμαρχοι· καὶ οἱ ἐκμισθοῦντες τὰ δημόσια.

ναυκραρία· τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν ναυκραρία καὶ ναύκραρος· ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ συμμορία καὶ ὁ δῆμος· ναύκραρος δὲ ὁποῖόν τι ὁ δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος· ὡς καὶ Ἀριϛοτέλης φησί· καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ· ἄν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῇ· καὶ τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ τὴν ναυκραρίαν· ὕϛερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένους δῆμοί εἰσιν καὶ δήμαρχοι ἐκλήθησαν· ἐκ τῆς Ἀριϛοτέλους Πολιτείας, ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων· Φυλαὶ δὲ ἦσαν τέϛσαρες καθάπερ πρότερον καὶ Φυλοβασιλεῖς τέϛσαρες· ἐκ δὲ τῆς Φυλῆς ἑκάϛης ἦσαν νενεμημέναι τριττύες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάϛην· ὁ Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ Φησίν, ὅτι Κλεισθένους δέκα Φυλὰς ποιήσαντος ἀντὶ τῶν τεϛσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διαταγῆναι· αὐτοὺς δ' ἐκάλουν ναυκράρια, ὥϛπερ νῦν εἰς τὰ ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦϛι συμμορίας [7]).

---

[1]) Hesych. in v. et post v. *ναυϛολίαν*. Pollux VI. 75. Athen. III. 111 C. XIV. 646 E. Ultima Photii verba non intelligo.

[2]) Hesychius.

[3]) Hesychius.

[4]) Obscura glossa. Cf. Hesych. et HSt. v. *ἐναύω*. Rem non conficit M. Schmidt. ad Hesych. v. *ἐναύων*.

[5]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 10. Harp.

[6]) Antiatt. Bekk. p. 109. 19 add. Ἄλεξις *Λοκροῖς*.

[7]) Conf. Harp. et Polluc. VIII. 108 sqq., qui itidem Aristotelem sequitur. Porro cf. Aristotelis fragmenta ex Rep. Atheniensium 8 et 18 Muelleri. Hic in corrupto loco commendat *Καὶ ἐν τοῖς νόμοις λέλεκται· ἐάν τις ναυκραρίας κτλ.* adeo ut ipsa legis cuiusdam Soloneae verba citentur. Tum:

ναυκρατίαν· Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.
ναυλοχεῖν· ναυλοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν. Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· καὶ ναυλόχιον ὃ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔνεισιν [1]).
ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις [2]).
ναυλοχεῖ· ἐν τῇ νηὶ κατατέτακται [3]).
ναυμαχησείοντες· πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχοντες [4]).
ναύποδες· οἱ νησιῶται [5]).
Ναυσικύδου· καὶ σὺν τῷ σ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια διττῶς. Ἀριστοφάνης [6]).
ναῦς· Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ νεὺς ἢ νηύς· καὶ τὰς πλαγίους Ἴωνες νεὼς ἢ νηός, νηΐ· νηΐτην δὲ πληθὺν τὴν ναυτικήν [7]).
ναυσίπορος· ὑπὸ νεῶν πλεόμενος [8]).
ναύσαθμον· τὸν λιμένα [9]).
ναυσολοῦν· ναύσολον [10]).
ναυσολίαν· πλοῦν [11]).
ναυτικὴ συγγραφή· τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὃ ποιεῖταί τις ἐπὶ ὑποθήκῃ [12]).
ναυτίδας· γυναῖκας, ὡς ναύτας [13]).
ναυτιλλόμενος· πλέων [14]).
ναυτοδίκαι· Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες [15]).

ἐκ τῆς πολιτείας ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων, Φυλαὶ μὲν ἦσαν κτλ. In fine malim: οὕτως δ' ἐκάλουν ναυκραρίας, ὥσπερ νῦν τὰ εἰς ἑκατὸν κτλ. Ad rem Boeckhius in Oec. Civ. I. 709, alibi.

1) E Thucyd. VII. 4. Pro ναυλοχᾶν Codex ναῦς λοχᾶν.
2) Idem Pollux IX. 28. Coniunge cum gl. sup.
3) Hesychius.
4) Thucyd. VIII. 79.
5) Hesych. et Eustath. p. 1515. 27: ναυσίποδες.
6) Arist. Eccl. 426.
7) Codex νηΐτην δὲ πληθυντικήν· corr. Cobetus. Thucyd. II. 24: νηΐτῃ στρατῷ. Idem argumentum tractavit Phryn. Ecl. p. 68.
8) Codex νηῶν περόμενος.
9) Cf. Hes. An varia lectio Arist. Acharn. 95? cf. Schol.
10) Fortasse glossa corrupta est et referenda ad Aesch. Sept. 858.
11) Hesych. Ex Eur. Androm. 795.
12) Mutilam glossam supple e Lex. rhet. Bekk. p. 283, 9.
13) E Theopompo, cf. Poll. VII. 190.
14) Hesych.
15) Convenit Pollux VIII. 126, cf. Hesych. Harpocr.

ναυτοδίκαι· ἄρχοντες εἰσὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες· ἄρχοντές τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν Φυλακῆς [1]).

ναυσολία· ὁ πλοῦς [2]).

ναυττιᾶν· ἐν τοῖς δυσὶ τ λέγουσιν.

ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον· τὴν ναυτικὴν δύναμιν καλοῦσιν [3]).

ναύφαρκτον βλέπειν· φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος· Πρὸς τῶν θεῶν ἄνθρωπε ναύφαρκτον βλέπεις [4]).

νεαλής· ἐκτείνεται τὸ α· Ἀριστοφάνης Λημνίαις· Ἕως νεαλὴς ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμήν. Μένανδρος [5]).

νεαλής· κυρίως ὁ νεωστὶ ἁλωκὼς ἰχθύς· λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς [6]).

νεᾶν· οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν οὐ νέωσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίσαμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν [7]).

νεάζομεν· μειρακιευόμεθα· καὶ ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἥκομεν [8]).

νέακας· τοὺς νέους Νικοφῶν Πανδώρᾳ [9]).

νεανίας· τολμηρούς [10]).

νεανιεύεται· νέου ἔργα ποιεῖ [11]).

νεανισκεύεται· Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις, Εὔπολις Αἰξίν· ἰδίως ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις· Γυναῖκ'

---

[1]) Codex ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ν. Duplex glossa est de ναυτοδίκαις et de ναυφύλαξιν, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 283. 3 et 5. Ναυφύλαξ ex Aristophane laudatur a Polluce VII. 139.

[2]) Cf. supra.

[3]) Codex τὴν Ἀττικὴν δ. quod correxi. Cf. Arist. Eq. 567, alibi. Vide gl. φάρκτεσθαι.

[4]) Ex Arist. Acharn. 95. Nota formam ναύφαρκτον. Codex πρὸς τὸν θεόν.

[5]) Hinc supple Phryn. Bekk. p. 52. 20. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 15.

[6]) Cf. Schol. Plat. Politic. 265 B et Lex. rhet. Bekk. p. 282. 27.

[7]) Xenoph. Oecon. 7. 20. Infra νεᾶσαι. Et sunt aliae eiusdemmodi observationes apud Photium.

[8]) Codex μειρακευόμεθα. Duae glossae videntur conflatae in unam, cf. Hesych.

[9]) Codex Κτησιφῶν. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 9. Correxit Ruhnk. Tim. 282.

[10]) Hesych. τολμηρός.

[11]) Plura Hesychius.

ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν· αὕτη νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου [1]).

νεανιεύματα· κομπάσματα, κενὰ τολμήματα [2]).

νέα νουμηνία· ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἥτις ἐςὶ νουμηνία Ἑκατομβαιῶνος μηνός.

νεᾶσαι· μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριαμένην γῆν, ἐπαροτριᾶσαι [3]).

νεάτην· οὐχὶ νήτην λέγουσιν καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον. Κρατῖνος Νόμοις.

νεβλᾶραι· τὸ περαίνειν· ἄσημος Φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν· Ἀριςοφάνης Δαιταλεῦσιν [4]).

νεβρίζειν· ἢ νεβροῦ δέρμα Φορεῖν ἢ διασπᾶν νεβρούς· κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους [5]).

νεβρίς· ἐλάφου δέρμα [6]).

νεήλατα· τὰ νεωςὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα καὶ μέλιτι δεδευμένα, οἷς καὶ ἀςαφίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεφυρῶντο. ἐκάλουν δέ τινες αὐτὰ καὶ ἀμβροσίαν· κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ νεήλατα μὴ προστιθέντες τὸ ἄλφιτα [7]).

νεῖα· τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ξύλα [8]).

νείκας· τειμάς· ὁμοίως Ἀττικοί [9]).

νεῖν· κολυμβᾶν, καὶ τὸ νήθειν [10]).

νεοχμιζομένου· καινουργουμένου [11]).

---

[1]) Codex Σφιγξίν. Meinekius Hist. Crit. Com. p. 115 Αἰξίν. De altero Eupolidis loco vide Meinek. Fragmt. Com. II. p. 472, ubi laudat Raspii suspicionem : νεανίσκοῦντος. Nihil definio. Codex: γυναῖκες — μᾶλα — καὶ ἀγαθὴν αὐτῇ.

[2]) Codex καινά. Plat. Rep. III. 390 A.

[3]) Codex νεάσαι, ἠροτριασμένην, ἐπαροτριάσαι. Corr. Cobet.

[4]) Codex νεβλάρετοι· περαίνει. Corr. Dobr. coll. Hesych.

[5]) Demosth. de Cor. § 259. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 282. 20 et Harpocr.

[6]) Hesychius.

[7]) Dem. Cor. § 260. Cf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 282. 22. Simpliciter memorat Pollux VI. 77. Codex προσΦέρουσιν — ἄλφα.

[8]) Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 283. 12. Moer. p. 270.

[9]) Codex τιμάς. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 42.

[10]) Cf. Moer. p. 267. Thom. M. p. 624. Hes. Cobet. Mnem. VIII. 42.

[11]) Codex νεκνιζομένου· corr. Dobr. coll. Hesych.

νεκυόμαντις· ὁ ἐπερωτῶν τὸν νεκρόν [1]).
Νεμέσεια· ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἀγομένη πανήγυρις, ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται [2]).
νέμεσθαι· ὡς τὸ πολύ, τὸ λαμβάνειν πρόσοδον παρὰ Θουκυδίδῃ [3]).
νεμήσασθαι· διαμερίσασθαι.
νεμήσεις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας ὑποκρινουμένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν (ἔτος) ἄκριτος παραλαμβάνεται· ἔσιν οὖν οἷον διαιρέσεις [4]).
νεμόμενα· μεριζόμενα· καὶ νομή· διαίρεσις καὶ μερισμός.
νέμονται· διοικοῦνται.
νέμω· νεμήσω [5]).
νενησμένην· σεσωρευμένην [6]).
νένηται· πεπλήρωται ἢ σεσώρευται [7]).
νένωμαι· διανενόημαι [8]).
νενώμεθα· διανενοήμεθα [9]).
νένοφεν· νενέφωται [10]).
νενώπηται· καταπέπληκται καὶ κατεσύγνακεν [11]).
νεόγαμος· ὁ νεωστὶ γήμας [12]).
νεογιλόν· νεογέννητον [13]).
νεόδμητον· νεοδάμαστον [14]).

---

[1]) Cf. Gl. Provv. p. Cyr. Voss.: νεκυόμαντις· ὁ τοὺς νεκροὺς ἐρωτῶν ἐν τῷ μαντεύεσθαι. Hinc fortasse glossa sacra.
[2]) Codex νεμεσία et γενομένη quod correxi e Lex. rhet. Bekk. p. 282. 32. Cf. Harpocr. Usurpavit Demosth. Spud. § 11.
[3]) Nempe I. 2.
[4]) Codex ὑποκρινομένους et om. ἔτος, quae correxi. Convenit fere Hesychius.
[5]) Codex νομήσω. Sed vide Herodian. Piers. p. 460.
[6]) Cf. Arist. Nub. 1203: νενησμένοι.
[7]) Arist. Eccl. 838, cf. supra v. εὖ νένηται.
[8]) Codex νένομαι.
[9]) Hesych. Cf. Etym. M. p. 601. 20. Codex νενόμεθα.
[10]) Hesychius. Ex Aristophane; cf. infra v. ξυννένοφεν. Codex νενήφοται.
[11]) Hesych. Cf. Bentl. Epist. ad Mill. p. 507.
[12]) Codex νεογαμής.
[13]) Hesych. Cf. Isaeum apud Polluc. II. 8.
[14]) Cf. Hesych. v. νεοδμήτην.

νεοεργές· προσφάτως εἰργασμένον [1]).
νεοθαλής· νεωστὶ ἀνελθών [2]).
νεοκατασάτοις ἀνθρώποις· φησὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ νεωστὶ κατῳκισμένοις [3]).
νεόκμητον· νεωστὶ κατεσκευασμένον [4]).
νεοκράς, νεοκρᾶτος· καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἁλικράς [5]).
νεόκρατος· κρατὴρ διττός, ὁ μὲν ἐν σπονδαῖς, ὁ δ' ἐν περιδείπνοις [6]).
νεόκρατος· νεωστὶ κεκραμένος [7]).
νεωκορήσει· ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει· κορεῖν γὰρ λέγουσι τὸ καλλύνειν, τὸ σαροῦν καὶ ἐκκαλλύνειν· τό τε ἐκκορηθείης ἀντὶ τοῦ ἐκκαλλυνθείης [8]).
νεολαία· νέος λαὸς καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος [9]).
νεολαίαν· τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν [10]).
νεολώφητος· νεωστὶ λελωφηκυῖα [11]).
νεολέως· ἔφηβος [12]).
νεόνανον· τὸ παραχρῆμα γεγονός· παίζειν τι δε ἔχειν. ὡς τοὺς μετοίκους νέου προσάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν [13]).
νεοπευθῆ· ἀρτιμαθῆ [14]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Imo ex Hesychio emenda: νεωστὶ ἀνθῶν.
[3]) Thucyd. III. 93.
[4]) Hesychius νεοκμήτῳ.
[5]) Codex νεόκρατος.
[6]) Similia Hesychius.
[7]) Hesychius.
[8]) Plat. Rep. IX. 574 D ibiq. Schol. Ἐκκορηθείης e Menandro est, cf. Schol. Arist. Pac. 59.
[9]) Cf. Hesych. et Phryn. Bekk. p. 52. 25. Fortasse ex Aesch. Pers. 668. Codex νεολέα.
[10]) Codex νεολέαν — νεολέας.
[11]) Hesych. νεολώφητοι. Coll. Antiatt. Bekk. p. 109. 7 dabo Thucyd. III. 26.
[12]) Codex νεολέος. Corrige ex Hesych.: νέος· νεώτερος, ἔφηβος.
[13]) Νεόνανον perperam pro νεογιλόν ut vidit Dobr. quem cf. Alteram partem glossae Cobetus corrigit: νέμειν δὲ τὸ ἔχειν, ὡς τοὺς μετοίκους νέμειν προσάτην ἀντὶ τοῦ ἔχειν.
[14]) Codex νεοπεφθῆ. Cf. Hesych.

νεοσπαδῆ· νεωσὶ τὰ σπάργανα περικείμενον [1]).
νεορρύτοις· νεωσὶ ῥέουσι.
νέορτος· ἔφηβος [2]).
νέος ἐσὶ καὶ ὀξύς· ἀμαθής ἐσι καὶ προπετής [3]).
νεοπέπειρος· ὁ ἄρτι πεπανθείς.
νεοτευχές· νεωσὶ κατεσκευασμένον [4]).
νεοττός· ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυρρόν· Μένανδρος Ἀνδρίᾳ· Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, Φιλτάτη, Τὸ νεόττιον· Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ᾠῶν συγγράμματί φησιν· ᾠῷ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τοῦτο φήσαντες· καὶ ἐσὶ τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος· ὅτι δὲ τὸ ὠχρὸν νεοττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησμῶν· ὄναρ γάρ τινά φησιν θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ᾠά, προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτῃ· τὸν δὲ εἰπεῖν, ὀρύττων θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· εὑρόντα δὲ σαμνίον ἐν ᾧ ἄργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει· Ὠιῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια [5]).
νεόφθιτον· νεωσὶ τελευτῆσαν, νεωσὶ φθαρέν [6]).
νεοχμόν· νέον [7]).

---

[1]) Cf. Hesych. Ni omnia me fallunt, glossa mire corrupta est. Cf. θαλλὸν νεοσπάδα apud Sophocl. apud Athen. XIII. 587 A, cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Corrige ex Hesych. νέος· νεώτερος, ἔφηβος· vide supra.

[3]) Plat. Gorg. 463 E. Similia Hesych.

[4]) Fortasse glossa homerica. Iliad. ε. 194: νεοτευχέες.

[5]) Ex hac adnotatione pauca supersunt apud Hesych. Fortasse Photius debet Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 228. 44. In Menandri versu Codex νεοττόν, cf. Bentl. Menandr. § 16 et Meinekium Fragmt. Com. Gr. Clearchi opus in Codice est περὶ οἴνων, sed vide de conjectura ᾠῶν Bernhardyum ad Suid. Tum ᾧ διαδίδοται quod correxit Dobr., sed sequentia corrupta videntur; malim certe τὸ ὑπὸ τὸν ὑ., cf. Mueller. Fragmt. Histor. II. 326. Dobr. scripsit οἱ πρὸ τοῦ, Codex οἱ πρῶτοι.

[6]) Cf. Hesych. Codex νεόφθητον.

[7]) Hesych. Fortasse ex Aesch. Pers. 693.

νεύματα· βουλεύματα.
νεφώσεως· συννεφείας.
νεωκόρος· ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων [1]).
νεολαία· νέων συναγωγή [2]).
νεῶνας· τοὺς νεῶν οἴκους. Ἴωνες [3]).
νεωρεῖν· νεωφυλακεῖν [4]).
νέωρον· νέον [5]).
νεώς· Ἀττικῶς ὁ ναός [6]).
νεώσοικοι· οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάττῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν [7]).
νέωτα· τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἤτοι εἰς τὸ μέλλον [8]).
νεωτερίζει· καινὰ πράττει [9]).
νεωτερικόν· νεανικόν· λέγουσι δὲ τὸν ἀνδρικόν.
νεωτεροποιός· ἀνταρτης, τύραννος, ἐπιθέτης [10]).
νὴ Δὶ καὶ νὴ Δία ἑκατέρως [11]).
νηδὺς ἐλαιάεσσα· ἐπὶ Κύκλωπος, Σικελή, ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς [12]).
νήθειν οὐ μόνον νεῖν τὴν κρόκην Φασίν [13]).
νηκτά· ἔνυδρα, κολυμβητά [14]).
νηλεῶς· ἀπανθρώπως, σκληρῶς [15]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Lex. Bachm. Interpolator addit καὶ φιλοκαλῶν.
[2]) Hesych. Cf. supra. Codex νεολέα.
[3]) Cf. Hesych. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1562. 34, unde rescripserim νεωσοίκους. Cf. Harp.
[4]) Hesych. Itidem ex Aelio Dionysio, cf. Eust. ll.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius.
[7]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 1.
[8]) Interpolator add. ἢ τὴν αὔριον ἡμέραν.
[9]) Hesychius.
[10]) Conf. Dobr. ad hanc gl.
[11]) Cf. Dindorf. Praef. Poet. Scen. Gr. ad Aesch. Prom. 568.
[12]) Usurpavit Sophocles Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι, cf. Hesych. in v. et v. ἐλαιάεσσα. Codex νηδύς· ἐλαῖα ἔσσα — ἐλεηρᾶς.
[13]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 23. Polluc. VII. 32. Plura in Thes. V. 1484 C. Νήθειν legitur Plat. Politic. 289 C.
[14]) Hesych. M. Schmidt. laudat Sap. Salom. XIX. 18.
[15]) Hesych. Fortasse ex Aesch. Choeph. 251.

νῆν· νήθειν κρόκην [1]).
νηλίποδες· ἀνυπόδητοι [2]).
νηποινί· ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς [3]).
νηρίται· κόγχης τι γένος.
νηρίθμους· ἀναριθμήτους, ἀπείρους.
νήσουσιν· σωρεύσουσιν.
νησαίη λίθος· οἱ μὲν τὸ σαρδόνιον ἀπὸ τῆς νήσου, οἱ δὲ σμάραγδον· ἐν Κύπρῳ γὰρ μεταλλεύεται [4]).
νισαίας· ἵππους [5]).
Νισαῖον· πεδίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης [6]).
νῆσιν· τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν. Ἀριστοφάνης [7]).
νῆσις· ὁ ἄσιτος· καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον [8]).
νῆσις· ἔντερον ἐν ᾧ περιελίττουσιν οἱ μάγειροι τὰς χορδάς [9]).
Νῆσις· Σικελικὴ θεός· Ἄλεξις [10]).
νήσειραν· στερουμένην τροφῆς [11]).
νησύδριον· νησίον μικρόν.
νὴ τήν· μὰ τήν [12]).
νητικήν· ἄνευ τοῦ σ· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην [13]).

---

[1]) Codex *νεῖν*. Corr. Cobetus Mnemos. V. 112. Adde Thes. V. 1470 B.
[2]) Codex *νηνίποδες*. Corr. Cobet. Vitiose quoque Hesychius *νηδύπους*, cf. M. Schmidt.
[3]) Convenit Schol. Plat. Legg. IX. 874 C. Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 283. 1.
[4]) Hesych. Videtur e tragico poeta desumtum.
[5]) Tum apud Photium tum apud Hesychium ordo literarum requirit *Νησαίας*. Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et Bernhard. ad Suid. v. *ἵππος Νισαῖος*.
[6]) Cf. Herodt. VII. 40.
[7]) Vide Aristophanis locum apud Athen. III. 96 C.
[8]) Cf. Hesychium.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Similiter Eustath. p. 1180. 14. Codex *νήσης*.
[11]) Hesych.
[12]) Codex *νήτην· μάτην*. Corr. Dobr. Cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1450. 42. Recentiores errabant et errat Petronius c. 53.
[13]) Hinc corrige Plat. Politic. 282 A. Vide tamen Poll. VII. 209.

νὴ τὸν καὶ ναὶ μὰ τόν· κατομοτικὰ ταῦτα· ἀπομοτικὰ δὲ οὐ μὰ τὸν Δία· ὥςε ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποιήσω [1]).

νηφάλια· θύματα δίχα σπονδῆς [2]).

νηφάλιοι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται ἀλλ' ὕδωρ καὶ μελίκρατον [3]).

νηφάλια ξύλα· τὰ μὴ ἀμπέλινα μήτε σύκινα μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται [4]).

νήχεται· κολυμβᾷ [5]).

νίβα· χιόνα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν Θράκῃ [6]).

νιγλαρεύων· τερετίζων· καὶ ὁ νίγλαρος· κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. Εὔπολις Δήμοις· Τοιαῦτα μέντοι νιγλαρεύων κρούματα [7]).

νιγλάρους· τερετισμούς [8]).

νίγλαροι· τερετίσματα καὶ περίεργα κρούσματα [9]).

νίδες· αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παίδων. Σικελοί [10]).

νικαίην· νίκην.

νίκαςρον· νικητήριον [11]).

Νιοβιδῶν ἐπὶ τῶν ἀρσένων καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν [12]).

νίφαργον· νιφάδι λελευκασμένον [13]).

νίφει· χιονίζει [14]).

---

[1]) Codex *ποίησον*. Corr. Cobet. Adnotatio fluxit ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1450. 42. Praeterea Codex *νητον· καὶ ναὶ ματόν· — οὔ μα τόν*.

[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 282. 31.

[3]) Eadem Eust. p. 1493. 51, qui sua habere videtur e lexico rhetorico, puta Aelii Dionysii, qui exscribit Diogenianum. Doctrina est Philochori, quod discimus e collatione Schol. Soph. Oed. Col. 100. Similia Hesych. sed breviter. Cf. Preller. Polem. p. 74 et Prolegom. p. 83.

[4]) Hesych. Haec quoque e Philochoro.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Hesych. ibiq. novissimum edit.

[7]) Breviter Hesych.

[8]) Usus est Pherecrates apud Plutarch. de Mus. p. 1142 A.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesych. *νιΐδες*. Cobet. *νηΐδες*, sed vide M. Schmidt.

[11]) Hesych. *νίκεςρον* et *νικαθρον*.

[12]) Suppleverim *ἐπὶ τῶν θηλειῶν Νιοβίδων*.

[13]) Hesychius.

[14]) Codex *νείφει*. Convenit Hesych.

νιφόεσσα Ἑλένη· λευκή [1]).
νῖψαι· μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή, ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται· καὶ ἔνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ [2]).
νοητά· τὰ μὴ αἰσθητά, τὰ ἀόρατα [3]).
νοβακκίζειν· τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν. Αἰσχύλος Νιόβῃ [4]).
νοθεύει· ἀπατᾷ, ἀπαλλοτριοῖ [5]).
νόθος· ὁ μὴ (ἐκ) δύο ἀϛῶν.
νομάδες· βοσκόμεναι ἀγέλαι [6]).
νομαδόϛοιχοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ ϛοῖχον ὀρχούμενοι [7]).
νομάδων· ἀγρίων, βαρβάρων [8]).
νομαί· μερισμοί.
νομῆς· ἐγκοίλια πλοίου [9]).
νομιζόμενα· νόμιμα ἢ ὑπολαμβανόμενα.
νομίζουσιν· ἀντὶ τοῦ νομίσματι χρῶνται [10]).
νομικόν· τὸν ἐπιϛήμονα τῶν νόμων. Ἄλεξις Γαλατείᾳ [11]).
νόμιον· δίκαιον [12]).
νομοθέται· καὶ οἱ εἰσηγούμενοι καὶ ἐκκλησία τις Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο, ἢ τοὺς εἰσφερομένους ἐδοκίμαζον νόμους [13]).
νομοΐϛορες· νομομαθεῖς [14]).
νόμος· θεσμός, συνήθεια.

---

[1]) Codex Σελήνη pro Ἑλένη. Corr. ex Hesych. qui add. Ἴων Φρουροῖς. Cf. Thes. V. 1530 A.
[2]) Cf. Schol. Hom. Iliad. α. 420. Sed recte in Odyss. τ. 505: Ἐπεὶ νίψεν καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Cobet. Var. Lect. p. 361.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Codex σεισμός. Ruhnk. in Indic. Phot. Αἰσχύλος. Fuit cum verum iudicarem ἰοβακχίζειν.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex ὤμων. Recte Hesych. νομῶν, qui praeterea ἐρχόμενοι.
[8]) Hesychius.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Plat. Eryx. 400 A et Schol. Arist. Nub. 249.
[11]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 11.
[12]) Hesych. Codex: νομι ον. unius lit. spatium.
[13]) Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 14.
[14]) Hesychius.

νοσακερῶς· τρυφερωδῶς, μαλακῶς, νοσωδῶς [1]).

νόμος· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος, ὀξύς· Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει· καὶ Ῥωμαῖοι παρασρέψαντες νοῦμμον λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ τὰ διανενεμημένα μέρη τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ τὸ δίκαιον ἔγγραφον [2]).

νοσηλεία· ἡ τῶν νοσούντων ἐπιμέλεια· καὶ νοσηλεύεσθαι· τὸ νοσοκομῆσαι [3]).

νοσηλεύεσθαι· νοσεῖν οὐκ ἐπαχθῶς.

νοσηλεύω· νοσοῦντα θεραπεύω.

ὀρύη· ὄσπριόν τι. Θεόφραστος δὲ συνώνυμά φησι τρύχνον ὀρύην τιθύμαλλον [4]).

ὀρύη· τιθύμαλλον [5]).

νόσον ἔχειν· ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ [6]).

νόσος· ἡ οἰκαδε ἐπάνοδος ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως [7]).

νόσον· ὁδόν· νευχάσας· νεανιευσάμενος [8]).

νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροις· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένη [9]).

νοσφιζόμενον· ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον [10]).

νοτόθεν· ἐκ μεσημβρίας.

---

[1]) Cf. Hesych. et Poll. III. 105.

[2]) Codex ταύτην. Suidas τακτήν. Breviter Antiatt. Bekk. p. 109. 24.

[3]) Codex νοσηλέα.

[4]) Codex bis νορύη. Corr. Cobet. Mnem. IX. 402. Cf. Phot. v. τρύχνον. Corrupte itidem Hesych. Hinc fortasse vocabulum ὀρύη reddendum est Theophrasto H. Plant. IX. 11. 5.

[5]) Codex νορτή.

[6]) Convenit Antiatt. Bekk. p. 109. 17.

[7]) Hesychius.

[8]) Pro νευχάσας forte verum est νεοχμίσας· vide supra νεοχμιζομένου. Duae glossae sunt in unam conjunctae.

[9]) Compone Phot. v. τάδ' οὐ παρὰ Κ., quae e Teleclide laudantur. Hesych. proverbium affert et addit: ἐςὶ δὲ Πεισάνδρου κομμάτιον, opinor e fabula Platonis Comici, cuius fragmentum vide apud Athen. X. 441 E: ὑμῖν γὰρ οὐδὲν καθάπερ ἡ παροιμία Ἐν τῷ καπήλῳ νοῦς ἐνεῖναί μοι δοκεῖ. Cf. Dobr. et Interpr. ad Diogen. 584.

[10]) Cf. Hesych. Fortasse ex Epist. Paul. ad Tit. II. 10.

νουβυσικόν· νοῦ βεβυσμένον καὶ γέμον [1]).
νουβυσικῶς· νουνεχῶς [2]).
νουθετίαν καὶ νουθετησμὸν λέγουσι [3]).
νύκας· ἀνοίξας [4]).
νυκτερίδος αἶνος· αἰνιγματωδῶς δηλοῖ περὶ νυκτερίδος, ὅπερ ἔκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα [5]).
νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι [6]).
νυκτίβιος· ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων [7]).
νυκτιλόχοι· οἱ λῃσταί [8]).
νυκτῶν μέσων· διὰ μέσης νυκτός [9]).
Νυμφαῖον· Νυμφῶν ἱερόν [10]).
νυμφαγωγόν· τὸν παράνυμφον [11]).
νύμφαι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες [12]).
νυμφεύτρια· ἡ παράνυμφος [13]).
νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ· καὶ ἡ νεόγαμος δὲ καὶ ἡ γαμετή, κἂν ᾖ πρεσβυτέρα, ὡς Πηνελόπη καὶ ἡ Ἑλένη παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ· καὶ ἡ θεὰ ἡ ἐπὶ τῶν ὑδάτων [14]).

---

[1]) Arist. Eccl. 441.
[2]) Arist. Vesp. 1294.
[3]) Pollux IX. 139 alterum e Platone, alterum e Menandro laudat. Vide Lobeck. Phryn. p. 511.
[4]) Nescio quid lateat.
[5]) Refer ad Plat. Rep. V. 479 C, cf. Schol.
[6]) Hesychius plura.
[7]) Hesychius plura.
[8]) Hesychius.
[9]) Codex μέσον.
[10]) Fortasse e Menandro apud Harpocr. v. Φυλή.
[11]) Plura Hesych. Lex. rhet. p. Phot. Poll. III. 41. Nauckius p. 148 componit cum fragmento Aristophanis Byzantii apud Eustath. p. 652. 41.
[12]) Hesychius ostendit haec coniungenda esse cum sequenti gl. de eadem voce. Convenit Eustathius p. 1736. 5 etiam in vitio Codicis Photii νυμφαῖοι pro νύμφαι· οἱ.
[13]) Fortasse respicitur Arist. Acharn. 1056.
[14]) Codex γαμετὴ καὶ πρεσβυτέρα Πηνελόπη. Corr. Dobr. Alteram glossae partem inde a verbis καὶ ἡ νεόγαμος non ad νυμφεύτρια pertinet, sed ad νύμφη. Homeri loci sunt Odyss.

Νυμφαῖον· ὄρος Ἀρκαδίας [1]).

Νύμφαι· σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυτταρίοις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται· οἱ δὲ ἁπλῶς τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, Σάμιοι· καὶ τὸ ἀνάμεσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσιν· καὶ τῶν ῥόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκυῖαι, νύμφαι· καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι, νύμφαι· καὶ αἱ Μοῦσαι δὲ ὑπὸ Λυδῶν, νύμφαι· ὅτι δὲ πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω, δῆλον· περὶ δὲ τῶν θεῶν Διονυσίῳ πᾶσα ἱστορία συνῆκται ἐν τριάκοντα τρισὶ βίβλοις [2]).

νυμφικὰ λουτρά· τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα [3]).

νύμφη· πηγή· καὶ ἡ νεόγαμος γυνή.

νύμφιος· κτητικῶς, ὡς Τύριος, Φρύγιος, Λύδιος.

Νυμφόβας· ὁ Σειληνὸς τῶν Νυμφῶν ἀνήρ [4]).

Νυμφόληπτοι· οἱ Νύμφαις κατειλημμένοι [5]).

νυμφοσόλος· νυμφαγωγός [6]).

νῦν· τὸν παρόντα χρόνον δηλοῖ.

νυνδή· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν· Νόμοις· ἢ νυνδὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα; καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας Πόθον ἐσέλλου· νῦν δε ψαμάθοις (Ἐν) ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελέαγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νυνδὴ μ' ὡς ἐπράϋνας τύχη; Μάγνης ἐν Τιτακίδῃ· Εἰπέ μοι· νυνδὴ μὲν ὦμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῄς· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἴρηκεν τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου·

δ. 743 et Iliad. γ. 130, quibus Penelope et Helena Nymphae vocantur. Similia Hesych. habet. In Codice laborat interpunctio: sustuli vitium.

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Coniunge c. sup. gl. *νύμφαι* quam vide. Haec plenius servata quam apud Hesych. — Codex *Διονυσ* pro *Διονυσίῳ*, recte Suidas. Sed alia manent corrigenda. Intelligitur ni fallor Dionysius Rhodius, cf. Muell. Fragmt. Hist. II. 11.

[3]) Hesych. Cf. Arist. Lysistr. 378. Plura supra v. *λουτρά*, ubi vide quae notavimus.

[4]) Decerptum ex Achaeo, cf. Hesych.

[5]) Codex *αἱ νύμφαι κατημμέναι*. Cf. Hesych.

[6]) Hesychius.

ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς Φαμεν ἡμεῖς νῦν δή [1]).

νυνὶ μ' ἔπεισας· μᾶλλον νῦν λέγω [2]).

νυός· καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ· χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί [3]).

νυρίζει· ξύει, νύσσει [4]).

νύρων· νύττων [5]).

νύχιος· νυκτερινός [6]).

νύχος· νύξ.

νωδός· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας [7]).

νωγαλεύματα· τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα, τὰ ἐπιδορπίσματα [8]).

νώδυνον· ἀνώδυνον [9]).

νωθείας· βραδυτῆτος [10]).

νωθρός· ἀσθενής.

νώμενος· ὁ νηθόμενος [11]).

Νωνακρεύς· πύκτης, παγκρατιαστής [12]).

---

[1]) Codex Νόμοις η'. Corr. Dobr. Platonis loci sunt Legg. III. 683 E ubi eiice ὀλίγον ἔμπροσθεν, auctore Badhamo, et Legg. I. 629 D, ubi editur πάντων πολέμων. Deinde Euripidis in Hippolyto est vs. 233. In fragmento e Meleagro Codex τύχην. Denique Codex Πυτακίδῃ pro Τιτακίδῃ· correxit Bernhardyus, probante Meinekio. Plura Cobet. Var. Lect. p. 255. Mnemos. IX. 363. Codex Εὐριππιδες ut saepe, tum ὅροις — θύρας ποθεν — ψαμάθοισιν ἀ.

[2]) Cobetus Mnem. IX. 368 scribit: Νυνὶ μ' ἔπεισας μᾶλλον ἢ νυνδὴ λέγων.

[3]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 135.

[4]) Hesych. Scribam νύζει. Simili vitio supra κυρίσαι pro κῦσαι.

[5]) Hesych. Et hic malim νύζων.

[6]) Hesych. νύχιαι.

[7]) Hesych. Cf. Poll. II. 96.

[8]) Hesych. Usurpavit Araros apud Athen. II. 47 D. Vide infra.

[9]) Hesych. Fortasse ex Soph. Philoct. 44.

[10]) Plat. Theaet. 195 C.

[11]) Cf. supra νῆν.

[12]) Hesych. Usurpavit Aristophanes laudante Steph. Byz. Cf. Meinek. Fragmt. Com. II. 1216.

νῶντας· ῥέοντας [1]).
νῶντος· σωρεύοντος.
νωτίσαι· ἐπάρασθαι [2]).
νωγαλεύματα· Ἀραρὼς Καμπυλίωνι· Τὰ κομψὰ δῆτα ταῦτα νωγαλεύματα· Κόγχαι τε καὶ σωλῆνες αἵ τε καμπύλαι Καρῖδες. Ἀντιφάνης Βουσίριδι· Βότρυς, ῥοάς, Φοίνικας, ἕτερα νώγαλα [3]).
νωτοπλῆγα· μασιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα· Φερεκράτης Κραπατάλοις· Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν [4]).
νωτοΦόρος· ὁ ἐπὶ νώτου βασάζων [5]).
νῶτον· οὐδετέρως λέγουσι τὸ νῶτον· καὶ πληθυντικῶς τὰ νῶτα [6]).
νωχελῆ· βραδεῖα [7]).
νωχελής· βραδύς, ὀμαλός, ἄχρηστος [8]).
νωχελῶ· οὐ δυναμένῳ κινεῖσθαι, Φεύγοντα [9]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Ξ.

Ξάνιον· ἐπικόπανον [10]).
ξανθοῖσιν ὀρνέοις [11]).
ξανθίζεσθαι· κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας [12]).

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Codex bis νωταλεύματα et νωταλαῖν. Cf. Athen. I. 29 D. II. 47 D. 86 D. III. 105 E et de his locis Meinek. Fragmt. Com. III. 35. 274. 340.
[4]) E lexico rhetorico apud Eustath. p. 629. 54.
[5]) Hesychius.
[6]) Ex Aelio Dionysio apud Eustath. p. 1390. 50. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. Phryn. Ecl. Moer. Herodian. Piers. et Thom. M.
[7]) Malim βραδέα, cf. Eur. Orest. 800.
[8]) Hesych. Bosius pro ὀμαλός suspicatur ὁ μιλός, cf. M. Schmidt.
[9]) Non sum emendando. Alii videant.
[10]) Codex ξάνθιον· ἐπικοπτόν. Cf. Poll. VI. 90. X. 101.
[11]) Hesychius. Deest interpretatio.
[12]) Hesych., sed plenius Lex. rhet. Bekk. p. 284. 9: ξανθίζεσθαι· τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες. Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι

ξανῆσαι· κοπιᾶσαι [1]).

ξάνιον· κτένιον ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδεματίοις· κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῆς [2]).

ξανῶ· κοπιάσω· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν· Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαί φησιν· Ἠδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα [3]).

ξαίνω· νήθω, σωρεύω.

ξανᾶν· πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν [4]).

ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγεμών [5]).

ξεναγῶν· ξενοδοχῶν [6]).

ξενηλατεῖν· Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξήλαυνον τοὺς ξένους [7]).

ξενίαν· καταγώγιον, κατάλυμα [8]).

ξενίζειν· ξένῃ χρῆσθαι Φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέξασθαι [9]).

ξενικὸν ἐμπόριον· ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ὥσπερ ἀσικόν, ὅπου οἱ ἀσοί [10]).

ξειρίς· φυτὸν ἀρωματικόν· Ἀριστοφάνης [11]).

ξυνεκόπην· ἐπὶ τοῦ πληγὰς ἔλαβον· οὕτω Μεταγένης [12]).

ξενολόγος· ξένους συλλέγων στρατιώτας [13]).

τὰς τρίχας. Collato Herodt. VII. 209, apparet legendum esse τὸ σμῆσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες.

[1]) Codex ξανήσει· κοπιάσει. Vide infra.

[2]) E lexico rhetorico apud Eustath. p. 860. 48. Cf. Hesych. Poll. V. 96. Non prorsus intelligo Lex. rhet. Bekk. p. 284. 7.

[3]) Hinc supple Hes. et Polluc. VII. 30. In Codice ξανῆσαι supra scr. a rec. m. κοπιᾶσαι.

[4]) Cf. Poll. VII. 30. Verba transposita videntur.

[5]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 284. 11.

[6]) Hesychius.

[7]) Hesych. ξενηλατοῦνται ex Arist. Av. 1012.

[8]) Hesych. Cf. HSt. V. 1643 C.

[9]) Hesych. Plenius Lex. rhet. Bekk. p. 283. 29. Harp. Ad rem cf. Cobet. Mnem. VI. 295.

[10]) Lex. rhet. Bekk. p. 284. 5.

[11]) Codex ξειρης. Cf. Hesych. et HSt. V. 1639 B.

[12]) Codex ξενοκοπεῖν· corr. Meinekius coll. gl. συγκόψαι infra, ubi συγκόψαι affertur e Metagenis Θουριοπέρσαις. Cf. Antiatt. Bekk. p. 114. 1.

[13]) Hesychius.

ξένος· καὶ ὁ καταγόμενος καὶ ὁ ὑποδεχόμενος [1]).
ξενίζειν· τὸ ξενικῶς διαλέγεσθαι [2]).
ξενίσεις· ξενοδοκίας . Θουκυδίδης [3]).
ξηραλοιφία καὶ ξηραλοιφεῖν· τὸ ἄνευ τοῦ λούεσθαι ἀλείφεσθαι [4]).
ξηρὸν καὶ αὖον ἑκατέρως.
ξηρὸς ἱδρῶς· ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος [5]).
ξεναπάτας· ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν· Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ· Τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην [6]).
ξιφισμός· σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης· καὶ ξιφίζειν τὸ χειρονομεῖν παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα [7]).
ξιφήρης· ξίφος ἔχων [8]).
ξιφηφόρος· ξιφήρης [9]).
ξόανον· ἄγαλμα, εἴδωλον, ζῴδιον, ἀνδριάς [10]).
ξουθόν· λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές [11]).
Ξοῦθον· ὄνομα κύριον.
ξύει· γράφει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἔνθεν καὶ τὰ ξύσματα γράμματα [12]).

---

[1]) Convenit Eustath. p. 1413. 62.
[2]) Vide supra et Harpocr. Usus est vocabulo hoc sensu Dem. Eubulid. § 18.
[3]) Thucyd. VI. 47.
[4]) Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 284. 13. Convenit Eust. p. 764. 13. Codex ξηραλοκιεῖν.
[5]) Convenit Eustath. p. 764. 13.
[6]) Antiatt. Bekk. p. 109. 30 om. Euripidis locum. Post ἐπὶ τῶν nulla lacuna in Codice.
[7]) Codex χειροτονεῖν quod correxi. Eadem Eust. p. 1604. 51 cum eodem vitio, quae Aelii Dionysii crediderim, nam paulo diversa de eodem argumento e Pausania laudantur ab Eustath. p. 1167. 19. Ξιφίζειν Cratinus dixit apud Etym. M. p. 270. 5.
[8]) Vide gl. seq.
[9]) Malim utraque glossa coniuncta: ξιφήρης· ξίφος ἔχων, ξιφηφόρος.
[10]) Similia Hesychius.
[11]) Similia Hesych. Cf. Aeschyl. apud Arist. Ran. 932.
[12]) Cf. Hesychium.

ξυήλην· ἣν ξυάλην λέγομεν· Ξενοφῶν Κύρου Ἀναβάσει· εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπάρτα πυκνὰ ἐσραμμένα· εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλη Λακωνική· — ἣν Ἀττικοὶ κνῆσιν Λάκωνες ξυήλην λέγουσι μόνον· — ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήσι χαλκείῃ· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν· — κἀπικνῆν κἀπεσθίειν· οἱ δὲ Λάκωνες τοὔνομα ξυήλην, ὡς καὶ Ξενοφῶν φησὶν ἐν δ' τῆς Ἀναβάσεως ὅτι Δρακόντιος ἔφυγε ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνῆν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν· ὡς καὶ Σώφρονα τίς τὸν ξύοντ' ἀντιξύει; καὶ πάλιν· ὁ χοραγὸς ξύεται [1]).

ξύλον πρῶτον· τὸ πρῶτον βάθρον [2]).

ξυμβαθῇ· συμβαθῇ· ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν [3]).

ξυμβῇ ἡ πεῖρα· ἀντὶ τοῦ ἐπιτευχθῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ [4]).

ξύμβολον· ἀρρενικῶς λέγουσι τὸ σύμβολον [5]).

ξυμβόλους· οὕτω τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι [6]).

ξυμφέρειν· ξυμφωνεῖν [7]).

ξυναυλία· αὔλησίς τις σύμφωνος, ὑπὸ δύο περαινομένη· αὐλῳδία [8]).

---

[1]) Xenophontis loci sunt in Anab. IV. 7. 15 et 8. 25, de quo loco vide quid Cobetus dixerit Mnem. VI. 392. Homeri locus est in Iliad. λ. 638. Dobraeus emendat *λέγουσιν*. *Ὅμηρος· ἐπὶ δ' αἴγ.* et *ἄκων* e Xenophonte reponendum esse suspicatur pro *Λακωνικῇ*. Tum: *οὕτω δὲ καὶ τὸ κνῆν*. Vide porro Piers. Moer. p. 234. Ex Eustath. p. 1509. 44 videmus Aelium Dionysium in lexico attigisse Xenophontem. In fine fortasse: *ὡς καὶ Σώφρων· αἴ τις τὸν ξ.*

[2]) Codex *βάραθρον*. Corr. Cobetus Var. Lect. p. 122. Plura Hesych. Usurpavit Arist. Vesp. 90, alibi.

[3]) Codex *ξύμβαθι· σύμβαθι*. Correxi e Thucyd. IV. 30. Vide infra.

[4]) Thuc. III. 3. Codex *ξυμβή· ἡ — ἐπετεύχθη*.

[5]) Coniunge c. gl. seq. Codex *ξύμβοιον*.

[6]) Haec glossa et superior plenius servatae sunt ab Hesychio et Schol. Pind. Olymp. 12. 7, qui Philochorum laudant. Codex *ξυμβούλους — δήμητρι*.

[7]) Cf. Schol. Arist. Eq. 1233.

[8]) Hesych. Fortasse ex Arist. Eq. 9.

ξύν· Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες [1]).

ξύνδυο· καὶ ξύντρια λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

ξυμβάλλεται· καὶ συμβάλλεται.

ξυνείρεται· συνάπτεται [2]).

ξυνάορον· γαμετήν [3]).

ξύνες λέγουσι καὶ σύνες.

ξυννένοφε· ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐσιν· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ· καὶ ἐν Νήσοις· Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει· ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα [4]).

ξύνθημα· καὶ σύνθημα.

ξυνηρέτης· σύμφωνος· ὡς ὁ ἐναντίος, ἀντηρέτης [5]).

ξυμφορά· συντυχία.

ξύνηβον· συμπότης [6]).

ξυνωρίς· συζυγία· ἢ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγνυμένον [7]).

ξυρήκης· ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν [8]).

ξυρίδες· καμπάγια, ζυγάβδια· ἢ ἄλλο ὑπόδημα διάφορον [9]).

ξυσαρχεῖς· τοῦ γυμνασίου ἄρχεις.

ξυσίδα· λεπτὸν ὕφασμα, περιβόλαιον [10]).

ξυσίς· χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος· οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα· οἱ δὲ τὸ λεπτὸν παρὰ τὸ ἐξύσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα [11]).

---

[1]) Cf. supra ξυμβαθῇ et ξυμβῇ.

[2]) Codex ξυναίρεται. Correxit Cobetus.

[3]) Hesych. Ex Eur. Orest. 654.

[4]) Breviter Hesych. v. ξυννενοφυῖαν. Codex ξυνένοφε.

[5]) Codex ἀντιρέτης.

[6]) Sic Codex. Sed Hesych. ξυνήβιος· συμπότης, συνῆλιξ, unde latere putaverim ξυνέφηβος.

[7]) Hinc supple lacunam apud Hesych.

[8]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 939. 12. Codex ξυρήκη — κουρίων.

[9]) Latet fortasse ἀναξυρίδες, cf. editt. Thes., qui malunt ζυγάδια scribere.

[10]) Coniunge c. seq. gl., vide Schol. Plat. Rep. IV. 420 E.

[11]) Convenit fere Schol. Plat. ll. Hinc similia in Lex. rhet. Bekk. p. 284. 14 et Harp. Brevius Hesych. Apud Timaeum in voce restitue ἐξύσθαι pro ἐξέσθαι.

ξυσόν· δορύλλιον, ἀκόντιον· καὶ τὸ τέλειον δόρυ· καὶ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται [1]).

ξυνωμοσάμην· συνήγαγον καὶ φίλους ἐποίησα.

ξυνῶνα· τὸν κοινωνόν· Σοφοκλῆς [2]).

ξυναλλαγῆναι· τὸ συμβῆναι. Θουκυδίδης [3]).

ξυνσάσσεται· συσκευάζεται [4]).

ξυρεῖσθαι· οὐδὲ ξυρᾶσθαι λέγουσιν [5]).

ξυρόν· ἐκτεταμένως τὰ πολλὰ λέγουσιν [6]).

ξυσίδες· εἶδος ὑποδημάτων ἢ κόσμος γυναικεῖος ἢ σκεῦος ἱματίων τι [7]).

ξυσίς· περισκελὲς ἔνδυμα.

ξυσός· τόπος ἀνειμένος ἀθλητῶν [8]).

ξύσραν καὶ σλεγγίδα λέγουσι [9]).

ξυσάς· ἀμπελοτόμον δρέπανον· καὶ γῆ ἀμπελοφόρος [10]).

---

[1]) Similia Hesych. Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 284. 18 sed scribe ibi τέλειον pro τὸ λεῖον.

[2]) Cf. HSt. V. 1688 A.

[3]) Thucyd. IV. 19.

[4]) Codex ξυνξάσσεται.

[5]) Cf. HSt. V. 1690 C.

[6]) Cf. HSt. V. 1692 A. Moer. p. 272.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 284. 3: οἱ μὲν εἶδος ὑποδήματος, οἱ δὲ κόσμου γυναικείου, οἱ δὲ σκεύους, οἱ δὲ ἱματίων. Cf. HSt. V. 1691 B. Malim certe ἐνδύματος.

[8]) Idem iam supra.

[9]) Cf. Phryn. Ecl. p. 299 Lob. et Helladium. Plura HSt. V. 1698 C. Prolegom. p. 186.

[10]) Hesych. v. ξυσάδες, ubi vide M. Schmidt.

CORRIGENDUM.

Amicus Phrynichi fuit Cornelianus Sulpicius, de quo vide Frontonis quintam Epistolam Graecam et primam Epistolam Latinam ad Amicos. Hoc me fugit cum supra scriberem Prolegom. p. 86.

-10957

Patrol.
20_ 2
2499

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

RECENSUIT, ADNOTATIONIBUS INSTRUXIT ET PROLEGOMENA ADDIDIT

S. A. NABER.

VOLUMEN ALTERUM.

CONTINET LEXIC. O—Ω CUM APPENDICE ET INDICE.

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

Patrol. IV Photius 3 (2)

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

RECENSUIT, ADNOTATIONIBUS INSTRUXIT ET PROLEGOMENA ADDIDIT

S. A. NABER.

VOLUMEN ALTERUM.

CONTINET LEXIC. O—Ω CUM APPENDICE ET INDICE.

LEIDAE, E. J. BRILL.
1865.

Ἀρχὴ τοῦ Ο στοιχείου.

Ὀαὶ τῶν ἱματίων· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· — ὅτε τὰς ὀὰς ἴσας ἐποιήσατο· οἱ γὰρ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἱὸς δέρμα προσέρραπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο [1]).

ὀαρισμοί· διάλογοι.

ὀάς· μηλωτάς, οἷς γὰρ πρόβατον [2]).

ὀάς· τὰς τῶν ἱματίων [3]).

ὀβελίας ἄρτος· ὁ ἐπ' ὀβελῶν ὀπτώμενος· λέγονται δὲ καὶ ὀβελιαφόροι, οἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις τοὺς ὀβελίας ἄρτους αἴροντες· ἐτάσσετο δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροίκων [4]).

ὀβελίας ἄρτος· περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως ὀπτώμενος· γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης.

ὀβολὸν ἐκβαλεῖν· τὸ ἐλάχιστον καὶ τὸ μηδὲν σημειωθῆναι [5]).

---

[1]) Vide Eustathium qui p. 1828. 48 eadem laudat ex lexico rhetorico anonymo, e quo constat hic quidem *ὀαί* scribendum esse, quamquam legitima forma sit *ᾠά*. Indidem supple: *ἵνα ἥκιστα τρίβοιτο τὰ κάτω τῶν ἱματίων*. Vide praeterea infra v. *ὀάς* bis et *ᾠά*. Poll. X. 182. Arist. Byz. apud Nauck. p. 197. Plura congesta in Thes. V. 1710 sq.

[2]) Aelius Dionysius apud Eustathium p. 1828. 48: *ᾠά· μηλωτή, διφθέρα· οἷς γὰρ τὸ πρόβατον*. Hinc suspecta mihi videtur forma *ὄα* pro *ᾠά*. Hermippus apud Polluc. X. 181: *νικᾷ δ' ᾠά λιθίνην μάκτραν*, de quo loco vide Meinek. Fragmt. Com. II. 403. Numquam ni fallor metrum requirit penultimam brevem.

[3]) Adde infra v. *οἶαι*.

[4]) Rectius Moeris *ὠπτημένος*. Antiatticista Bekk. p. 111. 7: *Ὀβολίας ἄρτους· τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς*. Plura Pierson. ad Moerid. Cf. Poll. VI. 75. Athen. III. 111 B.

[5]) Dobraeus quem vide mavult *ζημιωθῆναι*.

ὀβολός· ὁ τόκος· εἶδος νομίσματος· ὀβολὸς δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἕξ ἐσι χαλκῶν, ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ἑπτά· τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἀργυρίου λιτρῶν τῶν νῦν τεσσάρων καὶ νομισμάτων ὀκτὼ καὶ ἕξ· ἡ δὲ μνᾶ ἑξήκοσόν ἐσι τοῦ ταλάντου· τὸ δὲ τάλαντον τοῦ χρυσίου ἑξαπλάσιόν ἐσιν [1]).

ὀβολοῦ χίμαιρα· ἐν Ἅιδου [2]).

ὀβολὸς ἡλιασικός· ὃς τοῖς δικάζουσιν ἐδίδοτο.

ὀβολοσάτης· δανεισὴς ἐπ' ἐνεχύροις· σήσασθαι γὰρ τὸ δανείσασθαι [3]).

ὀβολοσατῆσαι· τὸ λαβεῖν τόκους [4]).

ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα· τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία· Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς [5]).

ὀγκίαν· τὸν σαθμόν. Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος [6]).

ὀγκύλλεσθαι· ὑψαυχενεῖν· καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι [7]).

ὠγκυλμένος· ὑπερήφανος [8]).

ὀδαξησμός· κνησμὸς καὶ ὀδόντων τρισμός [9]).

ὀδαγός· διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός [10]).

Ὅδιος Ἑρμῆς· ὁ ἐνόδιος [11]).

ὀδακτάζειν· δάκνειν [12]).

---

[1]) Apparet glossam corruptam esse: certam medicinam non praestiterim. Cf. Hultsch. Metrol. p. 291. Quid lateat quodammodo suspicari poteris inspectis locis quos Rankius laudat de Hesych. lexico p. 128 sqq.

[2]) E Pherecratis Cratapalis ut videtur, cf. Dobr. et Hemst. Polluc. IX. 83.

[3]) Antiphanes apud Athen. III. 108 F, alibi. Cf. Schol. Aesch. Tim. § 39. Harpocr.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 286. 32.

[5]) Similia Eustathius e lexico rhetorico affert p. 1595. 47, ex Aristophane Byzantio p. 1625. 45. Aristophanis locus plenius servatus est ab Aeliano N. A. VII. 47, cf. Nauck. p. 112. 125. Alia indidem excerpsit Phryn. Bekk. p. 30. 31. Codex δικτυουλικοις.

[6]) Malim οὐγκίαν, cf. Antiatt. Bekk. p. 110. 22.

[7]) Hesych. Arist. Pac. 465: ὀγκύλλεσθε. Codex ὀγκύλεσθαι.

[8]) Codex ὠγκυλωμένος. Cobetus ὀγκυλλόμενος, sed malo quod dedi.

[9]) Hesychius. Cf. supra v. ἀδαξῆσαι.

[10]) Hesychius. Cf. Porson. ad Eur. Or. 26.

[11]) Codex ὁδαῖος. Cf. Hesychium et infra.

[12]) Cf. Hesychium.

ὀδῆσαι· τὸ ᾠνήσασθαι· Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι [1]).
ὅδιος· Ἑρμοῦ ἐπίθετον [2]).
ὁ Διὸς Κόρινθος· παροιμία ἐπὶ τῶν πάλαι μὲν εὐπραγησάντων, ὕστερον δ' οὐ καλῶς ἀπαλλαξάντων [3]).
ὁδοιδόκος· ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ [4]).
ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς· λεγόμενον· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην [5]).
ὀδοντισμός· εἶδος αὐλήσεως [6]).
ὁδοποιοί· οἱ ὁδῶν ἐπιμεληταί [7]).
ὀδός· ἀρσενικῶς· καὶ οὐδὸς· ὁ τῆς θύρας, οὗ χρὴ ὁδός ..... Ὀδεύειν· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἀττικῶν, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίσασθαι· παρ' Ὁμήρῳ δέ ἐσιν [8]).
ὁδουρις· πρῶτος [9]).
ὁδουρεῖς· προπορεύῃ.
ὁδουρούς· τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας [10]).
Ὀδυσσέα· ἡ ἐσχάτη μακρά· καὶ τὰ ὅμοια [11]).
ὁδωρεῖν· ὁδοφυλακεῖν.
ὄζαι· τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων.
ὄζειν· οὐ μόνον ὀδωδέναι λέγουσιν [12]).
ὀϊσούχου· Φαρέτρας [13]).

---

[1]) Brevius Hesych. Locus est in Cyclope vs. 98.
[2]) Hesychius. Cf. supra.
[3]) Cf. infra v. Πυθώδε ὁδός et ὑπέρου περιτροπή. Zenob. 221. Plura Schol. Plat. Euthyd. 292 E e Demone, cf. Schol. Pind. Nem. VII. extr.
[4]) Cf. Hesychium. Codex ὁδοιδοκώς.
[5]) Brevius App. Vat. Prov. 312. Senarium restituam: ζητεῖς λαβεῖν. In Aristophanis fragmento malim Οἴμου.
[6]) Hesychius. Plura HSt. V. 1736 C.
[7]) Aesch. Ctesiph. § 25.
[8]) Lacunam indicavit et supplevit Cobetus Mnem. VIII. 45. Aliter Dobraeus. Cf. Eustath. p. 156. 30. Homeri locus est in Iliad. λ. 569.
[9]) Hoc dele; emendata glossa continuo sequitur.
[10]) Hinc corrige Hesychium. Ex Euripidis Archelao laudat Schol. Pind. Pyth. II. 54.
[11]) Cf. Piers. Moer. v. ἱππέας.
[12]) Infra: ὤζηκεν λέγουσιν.
[13]) Codex ὀϊσόχου. E poeta quodam Epico, cf. Hes. et Eust. p. 1024. 62.

οἰσόν· δισυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ βέλος [1]).
οἴδια· προβάτια [2]).
οἳ· ὅπου.
οἳ· περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ, ὀξυτόνως δὲ τὸ οὗτοι· Συμποσίῳ· οἳ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα· καὶ οὗ· ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· Πολιτείᾳ· πλὴν οὗ [3]).
οἰήτας· τοὺς κωμήτας· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ [4]).
οἶαι· διφθέραι, μηλωταί [5]).
οἴακες· πηδάλια, αὐχένες [6]).
οἰακίζει· κυβερνᾷ.
οἰακισής· κυβερνήτης.
οἰακοσρόφος· κυβερνήτης [7]).
οἰακοσροφῶν· κυβερνῶν [8]).
οἰγνύει· ἀνοίγει.
οἰδαίνων· φλεγμαίνων, ψύχων [9]).
οἰδεῖ· φλεγμαίνει, πεφύσηται [10]).
οἴδημα· ὄγκωμα, φλεγμονή, ἀπόσημα· ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως λέγεται [11]).
οἰδήματα· ἐπάρματα ἢ φυσήματα.
οἴδησις· φλεγμονή, φύσημα.
οἴησις· ἔπαρμα, ὑπόνοια [12]).

---

[1]) Cf. Hesychium et Moerid. p. 275. Codex *ὄϊσόν*.
[2]) Codex *ὄἴδια*.
[3]) Plat. Symp. 174 E et Rep. X. 617 E. Vide de his locis Pors. ad Eur. Med. 734 et Cobet. Mnem. IV. 310. Legitur in Codice *ἔνδον* non *ἔνδοθεν*, quod propter Cobetum moneo. Tum *συμπόσιον οἱ*.
[4]) Codex *οἴητας*.
[5]) Vide supra: haec quoque plenius exstant apud Eustath. p. 1828. 48 e lexico quodam rhetorico, opinor Pausaniae.
[6]) E lexico rhetorico apud Eustath. p. 1533. 47, cf. Hesych. et Diogenianum apud Eustath. ll.
[7]) Hesychius. Usurpavit Aesch. Prom. 515. Sept. 62.
[8]) Hesychius. Cf. Aesch. Pers. 767.
[9]) Cf. Hesychium. Pro *ψύχων* malim *φυσῶν*.
[10]) Fortasse e Plat. Gorg. 518 E.
[11]) Cf. Hesychium.
[12]) *Ἔπαρμα* nihil ad *οἴησις* pertinet, sed ad *οἴδησις*.

οἰκέα· τὸν οἰκογενῆ οἰκέτην οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι· οἰκέτας καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν πάντας [1]).

οἰκάριον· τὸ οἰκίδιον [2]).

οἰκείαν· τὰ τοιαῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκείαν, ὅτι οὐ κυρίως κέχρηνται τῷ ὀνόματι· οἰκείους γὰρ ἐκτίθεται ἐν τῷ περὶ Συγγενικῶν τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσημένους ἔξωθεν· ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει οὐχ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων· ὁ γὰρ τὴν ἐπιγαμίαν λαμβάνων ἐστὶ συγγενής, οἰκεῖος δὲ ὁ συγγενής [3]).

οἰκεῖλαι· ἐκβληθῆναι [4]).

οἰκεῖος· ἴδιος.

οἰκίδιον· τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν, ὡς καὶ χρυσίδιον καὶ τὰ ὅμοια [5]).

οἰκίσκος· περδικοτροφεῖον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς [6]).

οἰκογενές· τὸ οἰκόθρεπτον ἀνδράποδον [7]).

οἶκοι γενοίμην· ἐπὶ τῶν ἐκφυγεῖν τὰ δεινὰ εὐχομένων [8]).

οἰκόπεδον· ἔρημον κατάπτωμα οἴκου [9]).

οἰκόσιτος· ὁ τὰ οἴκοθεν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ἐσθίων, οὐχὶ τὰ τῶν πέλας [10]).

οἰκητήρια· τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη [11]).

---

[1]) Eadem Eustathius p. 1423. 2 procul dubio e lexico rhetorico. Cf. Harp. Fluxere haec ex Aristophane Byzantio, cuius observationem vide apud Eust. p. 566. 12. Vide Nauck. p. 196.

[2]) Vide Lysiam apud Poll. IX. 39, coll. Hesych.

[3]) Codex *κέχρηται — ἐκτίθενται — συγγενῶν*. Quae in fine addita sunt, aliunde irrepsere, iudice Dobraeo. Aristophanis locum tractavit Nauckius p. 129.

[4]) Codex *οἰκεῖλαι*. Idem vitium in Hesych. M. Schmidtius refert ad Thucyd. IV. 12. Cf. Prolegom. p. 28.

[5]) V. c. Arist. Nub. 92.

[6]) Photius habet e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 1423. 2, ubi additur Aristophanis versiculus: *τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις*; vide praeterea Harpocr. Observatio e Didymo fluxit, de quo vide M. Schmidt. Didym. p. 311. Codex *παιδικοτροφεῖον*.

[7]) Scripserim *οἰκογενής*. Cf. Hes. Fortasse e Plat. Men. 82 B.

[8]) App. Provv. 314.

[9]) Cf. HSt. V. 1794 C.

[10]) E lexico rhetorico, cf. Eust. p. 1423. 2. Plura Athen. VI. 247 F, cf. Hesych.

[11]) E lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 1423. 2 qui *οἰκοπορεῖα*;

οἰκότριψ· οἰκέτης [1]).
οἰκοτρίβαιον· τὸ οἰκογενὲς παιδάριον [2]).
οἰκουρός· οἰκονομικὸς ἢ οἰκοφύλαξ· οὐρὸς γὰρ ὁ φύλαξ [3]).
οἰκουρὸν ὄφιν· τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα· καὶ Ἡρόδοτος· φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο [4]).
οἰκούρια· ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρουσιν αἱ μητέρες τοῖς οἴκοι τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ παίγνια [5]).
οἰκουρουμένης· τῆς ἀσφαλῶς τηρουμένης καὶ ὑποικουρουμένης ὑγρότητος· ἤτοι τῆς ἐνδομυχούσης καὶ ἔνδον κατεσπαρμένης [6]).
οἰκονόμους· τοὺς κατὰ τὸν οἶκον νεμομένους [7]).
οἰκότριβες· οἱ ἐκ δούλων δοῦλοι, οἳ καὶ οἰκογενεῖς λέγονται· ἐνομίζοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἀτιμότεροι τῶν ὠνητῶν· ὅτι οἱ μὲν ἐκ δούλων οἱ δ' ἐξ ἐλευθέρων ἐγένοντο, καὶ οἱ μὲν ἀεὶ δοῦλοι, οἱ δὲ ὕστερον [8]).
οἰμώκτιαν· ἀντὶ τοῦ οἰμώξειαν [9]).
οἰνάνθη· ἡ τῆς ἀμπέλου ἔκφυσις, καὶ Φυτὸν ὀρεινὸν εὔοδμον [10]).

Photii Codex similiter *οἰκυπορεῖα*. Hesychius *οἰκητόρια*. Emendatam lectionem Pollux X. 11 affert ex Alcaeo comico. Cf. Prolegg. p. 51.

[1]) Plura apud Hesych. et apud alios.

[2]) Codex *οἰκοτρύβλιον*. Et ita quoque Hesychius et Eustathius p. 1423. 2, secundum lexicon rhetoricum. Emendata lectio apud Polluc. III. 76. Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et Prolegom. p. 52.

[3]) Cf. Hesychium.

[4]) Respicitur Arist. Lysistr. p. 759. Cf. Hesychium. Photius habet e lexico rhetorico cf. Eustath. p. 1423. 2. Herodoti locus est VIII. 41. Creuzerus apud Mueller. Fragmt. Hist. I. p. 355 locum sic restituit: *καὶ Ἡρόδοτος μὲν ἕνα φησὶν ἐν τῷ ἱερῷ, Φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο.* Sed aliud quid in *αὐτοῦ* subesse crediderim.

[5]) Codex *οἰκουρία — οἴκοις*. Similia lexicon rhetoricum apud Eustath. p. 1423. 2 et Hesychium.

[6]) Cf. infra *ὑποικουροῦν*.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 286. 18. Cf. Hesychium et Eustath. p. 1854. 16.

[9]) M. Schmidt. ad Hesychium corruptam glossam rectissime interpretatus est. Latet adverbium *οἰμωκτί*, quod vide apud Zonaram et *οἰμώξειαν* quae glossa petita est e Soph. Ai. 962.

[10]) Hesych. Cf. Cratinum apud Athen. XV. 685 D.

οἰνήρυσις· κοτύλη, οἰνοχόη [1]).

Οἰναῖοι τὴν χαράδραν· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ· τῶν γὰρ Οἰναίων παροχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιρραγὲν ὕδωρ πολὺ κατέκλυσε πάντα [2]).

οἰνιστήρια· σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι· Εὔπολις Δήμοις [3]).

Οἴνη· βόλος κενὸς καὶ ἀντικείμενος τῷ ἐξίτῃ [4]).

οἰνίζει· μονάζει [5]).

οἱ νομοφύλακες τίνες· ἔδοξέ τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως· οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφανωμένοι ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἀνέβαινον· οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίοις λευκοῖς ἐχρῶντο· καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐπὶ θρόνων ἐκάθηντο καταντικρὺ τῶν ἐννέα ἀρχόντων καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμουν, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ἠνάγκαζον δὲ καὶ τὰς ἀρχὰς χρῆσθαι τοῖς νόμοις καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δόξειεν ἢ ἀσύμφορον τῇ πόλει [6]).

οἰνόπται· εὐτελὴς ἀρχὴ Ἀθήνησιν, παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισίν [7]).

οἰνόπται· ἐπιμεληταὶ τοῦ τοὺς Φράτορας ἡδὺν οἶνον ἔχειν· Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· εὐτελὴς ἀρχή τις Ἀθήνησιν [8]).

οἶνος ἄνευ παιδευτῶν· δύο παροιμίαι, ἡ μέν· οἶνος καὶ ἀλήθεια,

---

[1]) Hesych. Ex Arist. Acharn. 1067. Cf. Phryn. Bekk. p. 39. 15 et 55. 7.

[2]) Ex Hesychio apparet haec e Demone fluxisse. Cf. Zenob. 429. Codex *οἰνέοι* vel *οἱ νέοι* et *οἰνέων* vel *οἰνέων*.

[3]) Similia apud Hesychium et Eustathium p. 907. 18, qui cum Photio perperam scribit *οἰνιαστήρια*. Cf. Athen. XI. 494 F et Pollux. III. 52.

[4]) Codex: *Οἰνηβόλος· καινὸς καὶ ἀντικείμενος τ εξει*. Cf. Hes. ibiq. M. Schmidt. Poll. VII. 204. Schol. Plat. Legg. XII. 968 E.

[5]) Hesychius add. *κατὰ γλῶσσαν*.

[6]) Cf. Harp. et Lex. rhet. p. Phot. p. 675. 27, unde constat haec excerpta esse e Philochoro.

[7]) Convenit Athen. X. 425 B, qui laudat Eupolidis fragmentum. Cf. Poll. VI. 21. Hesych. E Didymo, vide mox.

[8]) Cf. M. Schmidt. Didym. 38.

ἡ δέ· οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἁπλοϊζομένων καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων [1]).

οἰνόσπονδοι· αἱ γινόμεναι θυσίαι μετ' οἴνου σπονδῆς [2]).

οἰνοῦττα· μᾶζα οἴνῳ δεδευμένη, μελιτοῦττα δὲ ἡ μέλιτι [3]).

οἰνώνης· οἷον οἶνον συνωνούμενος.

οἰνωπός· οἰνώδης, διαυγὴς ἢ μέλανος.

οἷοι· μόνοι ἢ δυνατοί [4]).

οἷόν τε· δυνατόν, ἀρκούντως ἔχον, κατὰ δυνατόν [5]).

οἷος· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος. καὶ οἷός τε· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος. καὶ οἷος ἦν· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος ἦν· τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσπούδαζεν· Λυσίας· ἐβιάζετό τε γὰρ καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν· τοιοῦτος οἷος ὁ πατήρ [6]).

οἷον· τὸ ἀνταποδοτικὸν τοῦ τοιοῦτον· καὶ τὸ ἐπὶ παραδειγμάτων παραλαμβανόμενον· καὶ τὸ ἐπὶ θαυμασμοῦ· ὡς τό· οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· οὐδὲν οὕτως καλὸν οἷον τὸ ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου [7]).

οἶσθα· ἀντὶ τοῦ οἶδας· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ σ· μετὰ δὲ τοῦ σ ποτε ἢ διὰ μέτρον ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι σύμφωνα [8]).

οἰσά· Φορητά [9]).

οἰσπώτη· οἰῶν ῥύπος, οἴσυπος. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς [10]).

---

[1]) Non sum loco restituendo. Cf. Athen. II. 57 F. Diogen. 628. Schol. Plat. Symp. 217 E. Meinek. Fragmt. Com. IV. 307 et ad calc.

[2]) Codex *οἰνόσπονδα*. Cf. Hes. et Lex. rhet. Bekk. p 287. 22.

[3]) Hesych. Cf. Arist. Plut. 1121. Codex *μελίττουτα*.

[4]) Confundit *οἷοι* et *οἶοι*, ut vides. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 284. 27.

[5]) Codex *ἔχειν*. Cf. Hesychium.

[6]) Lysiae locus est ex oratione *κατὰ Λυσιθέου*, ut conficio ex Harpocr. in v.: *οἷος εἶ καὶ οἷός τε εἶ*. Cf. Cobet. Mnem. IX. 290. Codex *θῆραν*.

[7]) Locus est Demosth. Midian. § 46. Nota interpretamentum *οὕτως καλόν*.

[8]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1773. 20. Laudat Hom. Odyss. *α*. 337: *θελκτήρια οἶδας*. Cf. HSt. III. 199 B.

[9]) Hesychius. Ex Thucyd. VII. 75.

[10]) Codex *οἷον ρ. οἴσοπος — ἐπικλίνη*. Ex Arist. Lysistr. 575. Glossa mutila est, cf. M. Schmidt. Didym. p. 35.

οἰσρεῖ· ἐρεθίζει, ἐκμαίνει [1]).
οἰσρηλατούμενοι· πυρούμενοι, ἐκμαινόμενοι [2]).
οἰσροπλῆγα· τῇ μανίᾳ πεπληγότα [3]).
οἶσρος· ἐρεθισμός, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής [4]).
οἰσύπη· ἡ ῥύπος τῶν ἐρίων [5]).
οἰσυπηρός· ῥυπαρός [6]).
οἴχεται· πορεύεται [7]).
οἰχήσομαι· πορεύσομαι.
οἰχόμενος· πορευόμενος.
ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων [8]).
ὀκέλλει· προσορμεῖ, ἐκρίπτεται· εἴρηται ἐπὶ τῶν νηῶν [9]).
ὀκιμβάζειν καὶ σκιμβάζειν· τὸ σραγγεύεσθαι [10]).
ὀκλαδίας δίφρος· ὃν οἱ ἀκόλουθοι τοῖς πλουσίοις εἰς ἀγορὰν ἠκολούθουν φέροντες [11]).
ὀκλάζει· χωλεύει, εἰς τὸ γόνυ κάμπτεται, δισάζει, ἀποκάμνει, λαγγάζει [12]).
ὀκλάξ· οὕτως καὶ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς [13]).
ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
ὀκνῶν· ἀναδυόμενος [14]).

---

[1]) Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt. Codex ἐκμαίνοι.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Hesychius. Lexicon rhetoricum apud Eustath. p. 629. 54 laudat Soph. El. init.
[4]) Plenius apud Hesychium.
[5]) Cf. HSt. V. 1840 A.
[6]) Cf. Hesychium. Usurpavit Arist. Acharn. 1176.
[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 284. 26.
[8]) Pollux X. 90 laudat e Cratete Ἥρωσιν. Cf. App. Prov. 317.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Codex σρατεύεσθαι. Vide glossas κιμβάζειν et σκιμβάζειν. Et apud Hesych. οἰκιμβάζειν ibiq. M. Schmidt. Res admodum obscura; praestare videtur forma σκιμβάζειν.
[11]) Cf. Hesych. et Athen. XII. 512 C. Fortasse ex Arist. Eq. 1384. Plura apud HSt. V. 1853 B.
[12]) Similiter Hesychius.
[13]) Cf. Hesychium.
[14]) Cf. Hesychium. Fortasse ex Thucyd. I. 120.

ὀκρίβαντας· ἐμβάτας [1]).

ὀκρίβας· ὄχημα ἡνιόχου [2]).

ὀκρίβας· σκηνή, ἰδίως πάντων τῶν λεγόντων· τὰ πλαστικὰ πήγματα ἐφ' οἷς διατυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερείσματα τῶν ξυλίνων θεάτρων· βέλτιον φαίνεται τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγῳδοί.

ὀκρίβας· τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο· καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι [3]).

ὀκορνούς· τοὺς πάρνοπας· Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ· οἱ δὲ Ἴωνες ἀττελέβους [4]).

ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν· ἰδὼν γὰρ αὐτὴν γαληνίζουσαν ἔφη· εἰ μὴ ᾔδειν σε [5]).

ὀκριάζων· τραχυνόμενος. Σοφοκλῆς [6]).

ὀκτώπηχυς καὶ ὀκτώπους· Φιλήμων [7]).

Ὀκτώπαν ποταμόν· Αἰσχύλος διαπέπλακε ἐν Νεανίσκοις [8]).

ὀκτώπους ἤτοι ὁ σκορπίος [9]).

ὀκτώπους· ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν [10]).

ὀκτώπουν· Κρατῖνος Θρᾴτταις· Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἀντὶ τοῦ σκορπίον· παροιμία γὰρ· [σκορπίον] ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησίν· — ἐκ ποδῶν δ' ἄνω Ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα· Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω [11]).

ὀλὰς οὐχὶ οὐλὰς λεκτέον [12]).

ὀλαγμεύειν· ὀλὰς βάλλειν [13]).

---

[1]) Codex ἐμβάντας. Vide Hesych. et HSt. V. 1859 A.

[2]) Sic marg. Codicis Lex. Bachm. Photii Codex: σχῆμα.

[3]) Cf. Schol. Plat. Symp. 194 B. Adde Hes. Tim. et Prolegom. p. 60.

[4]) Similia Hesychius, sed omissa Aeschyli mentione.

[5]) Aliter Zenob. 430.

[6]) Hesychius omittit Sophoclis nomen.

[7]) Haec glossa et sequentes referendae sunt ad Aelium Dionysium, quem vide apud Eustath. p. 1417. 30.

[8]) Codex διαπέπλευκε. Corr. Cobet. Var. Lect. p. 121.

[9]) Codex ὀκτώπας. Vide mox Cratini locum.

[10]) Eiecto ὀκτώπους Cobetus coniungit cum gl. sup.

[11]) Uncinis circumdedi σκορπίον· aliter Meinekius.

[12]) Codex οὐχὶ ἅλας. Correxit Cobet. Mnem. VIII. 20. Cf. HSt. V. 2379 C.

[13]) Cf. Hesychium v. ὀλαιμεύς ibiq. M. Schmidt.

ὀλβοδότης· πλουτοδότης.
ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται· ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ ὀλέθρου ὑμῶν πέρας, οἳ ἐνδέδεσθε τῷ ὀλέθρῳ [1]).
ὄλεθρον· τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον [2]).
ὀλέκρανον· ἀγκών, οἷον τῆς ὠλένης κάρα ἢ κράνιον [3]).
ὀλέκρανον· τὸ ὀσοῦν τοῦ ἀγκῶνος [4]).
ὀλέκρανα· τοὺς ἀγκῶνας καὶ τοὺς πήχεις τῶν ποδῶν λέγουσι [5]).
ὀλίγα ἄττα· ὀλίγα τινά [6]).
ὀλιγαρχούμενοι· ὑπ' ὀλίγων ἀρχόμενοι· τρεῖς δέ εἰσι πολιτεῖαι, βασιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία [7]).
ὄλιγγοι· γένος ἀκρίδων [8]).
ὀλιγίσου· παρὰ μικρόν [9]).
ὀλίγωρος· σὺν τῷ γ.
ὀλιγογνώμων· ὀλίγωρος [10]).
ὄλιγγος· ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων [11]).
ὀλιγοδεής· ὀλίγα χρήζων [12]).
ὀλιγοδρανής· ὀλίγα ἰσχύων [13]).
ὀλίγου δεῖν· σχεδόν, παρὰ μικρόν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν.
ὀλισθηρός· εὐόλισθος, εὐχερῶς μεταγινώσκων.

---

[1]) Codex οἷον δεδέσθαι. Corr. Cobet. Hesychius. Proverbium vide quoque apud Diogen. 596.
[2]) Sic Porsonus, sed Codex μοίριον vel μώριον, hinc cum M. Schmidtio ad Hesychium scribere malim κοσμάριον γυναικεῖον, coll. Polluc. V. 101 et Aristophanis fragmento apud eundem VII. 95.
[3]) Codex ὠλέκρανον et sic ter. Dobraeus edidit quod scripserat Porsonus, sed in Codice exstare videtur τῆς ὠλένης κάρανον.
[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 286. 22.
[5]) Cf. Moerid.
[6]) Rectius scribetur ὀλίγ' ἄττα. Cf. Cobetum Mnem. VI. 14. VIII. 45 et supra λοίπ' ἄττα.
[7]) Ex Plat. Rep. VIII. 552 B. Convenit Hesychius. In Lex. rhet. Bekk. p. 285. 3 ὀλιγαρχία pro ὀλιγαρχούμενοι.
[8]) Cf. infra et Hesychium v. ὀλίγιοι.
[9]) Hesychius.
[10]) Hesychius.
[11]) Cf. supra.
[12]) Hesychius. Cf. Polluc. VI. 28.
[13]) Hesychius.

ὄλισβοι· δερμάτινα αἰδοῖα.
ὁλκάδες· πλοῖα [1]).
ὁλκεῖον· χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων [2]).
ὁλκῇ· δυνάμει ἢ βάρει ἢ σαθμῷ.
ὁλκήν· ἐπαγωγήν, τροπήν [3]).
ὁλκοί· σχοινία εἰς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδεια [4]).
ὁλκὸς ἄνθρωπος· ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ἄνθρωπος [5]).
ὁλκοῖς· ἄγειν καὶ ἑφέλκεσθαι δυναμένοις [6]).
ὁλκόν· ἰσχυρὸν τόνον ἢ ἑλκυστικὸν ἢ ὅρμον ἢ ὁδόν [7]).
ὁλκός· ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος ἢ οὐρὰ ἢ ὁλκός· κυρίως τὸ τῶν δρακόντων σύρμα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα· δρακοντοειδὲς γὰρ διὰ πάσης τῆς νεὼς διῆκον.
ὁλκούς· ἑφελκομένας.
ὁλκούς· ναυστάθμους [8]).
ὅλμοι καὶ ὑφόλμια· ἐπ' αὐλῶν· Εὔπολις Φίλοις· Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὅλμους οἵμοι τῶν κακῶν [9]).
ὁλοκαρπούμενον· ὅλον προσφερόμενον [10]).
ὁλόκληρος· οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὁλόκληροί εἰσιν· Μένανδρος Θεττάλῃ· ὁλόκληρος οὗτός σοι, ξένε.
ὁλοκαυτισμός· ὁλοκαρπία [11]).
ὁλός· θολός [12]).
ὁλοσχερῶς· ὁλοτελῶς [13]).

---

[1]) Hesychius ὁλκάδεσσι.
[2]) Menandri et Philemonis locos vide apud Poll. X. 176.
[3]) Glossa fortasse referenda ad Plat. Phileb. 57 D.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 285. 9.
[5]) Antiatt. Bekk. p. 111. 1 add.: Πλάτων Πολιτείας πέμπτῳ. Hoc quidem non memini me legere. Sed cf. Rep. VII. 527 B.
[6]) Codex δυνάμενον. Emend. lect. in Lex. Bachm.
[7]) Hinc M. Schmidtius emendat Hesychium.
[8]) An ex Thucyd. III. 15?
[9]) Ut senarius restituatur, nil novi commodius quam: Ῥέγκειν δὲ τοῖς ὅλμοισιν· οἵμοι τῶν κακῶν. Meinekius rem reliquit integram.
[10]) Hesychius.
[11]) Cf. Phryn. Bekk. p. 56. 14.
[12]) Hesychius. Cf. Phryn. Bekk. p. 12. 23. Plura Dind. ad HSt. V. 1910 A.
[13]) Antiatt. Bekk. p. 110. 18 laudat Diphilum Ἐγκαλοῦσιν. Cf. Hes.

ὁλοσπάδες· ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφοκλῆς [1]).
ὁλόσφυρον· τὸ ὁλοσφύρατον [2]).
ὅλολυν· Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον [3]).
ὁλολύττουσιν· οὐχὶ ὁλολύζουσι. Μένανδρος [4]).
ὁλόλυας· τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι [5]).
ὁλόσχοινος· ἡ σχοῖνος· καὶ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι [6]).
ὁλούφειν· τίλλειν ἢ κατασπᾶν· οἷον ὁλοσφίζειν [7]).
ὁλοφυκτίς· φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώττης.
ὁλοφυκτίς· οἷον ἐπινυκτὶς ἢ δοθίην· ὅταν δὲ ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦτο γένηται, λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ὅσα ποθεῖς τις σοι μερίδα ἀπέδωκε· δοκεῖ δὲ ταῦτα ἐπιγίνεσθαι τῇ γλώττῃ καὶ ὅταν ὑπὲρ ἀπόντος καλοῦ ἢ καλῆς διαλέγηται [8]).
ὁλόφωνος ἀλέκτωρ· ὁ ἀλεκτρυών· οὕτως Κρατῖνος [9]).
ὁλοφυρμός· θρῆνος [10]).
Ὀλύμπια· τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια· Ἀθήνησι καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλυμπιεῖον πεντασυλλάβως, ὡς Ἀσκληπιεῖον· Ἀριστοφάνης [11]).
ὄλυρα· ζειαί, εἶδος σπέρματος [12]).
ὀλώλαμεν· ἀπολώλαμεν [13]).

---

[1]) Hesychius omittit Sophoclis nomen.
[2]) Cf. Phryn. Lobeck. p. 203 et Hesychium.
[3]) Vide infra.
[4]) Proba forma est *ὀλολύζειν*, quam vide apud Menandrum ipsum eo loco quem Meinekius IV. p. 166 affert e Strabone VII. p. 297.
[5]) Codex *ὀλόλους*. Vide Anaxandridis locum apud Athen. VI. 242 E. Cf. HSt. V. 1904 C.
[6]) Plura apud Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 287. 3.
[7]) Hesych. Cf. Dind. ad HSt. V. 1913 D. Sed aliud quid latet ni fallor.
[8]) Cf. Hesych. et Erotian. qui perperam *περινυκτίδες*. Plura apud HSt. V. 1914 A. Praeterea Codex *ἐπέδωκεν*. Correxit M. Schmidtius.
[9]) Cobetus add. *ἀλέκτωρ*. Cf. Athen. IX. 374 D. Hesych.
[10]) Fortasse e Thucyd. VII. 71.
[11]) Cf. HSt. V. p. 1922 extr. Cobet. Praef. Novi Test. p. 58 et in Mnemosyne X. 85.
[12]) E Dem. Cherson. § 45, ut patet e Lex. rhet. Bekk. p. 284. 28 quod *ὀλυρῶν* habet.
[13]) Hesychius.

ὅλῳ ποδί· ὅλῃ δυνάμει.

ὅμαιμος καὶ ὁμαίμων· ἀδελφὸς ἢ συγγενὴς καὶ ὁμονήδυος [1]).

ὁμαιχμία· ὁμομαχία, συμμαχία· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι [2]).

ὁμαλές· ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὁμαλόν, ἐπὶ τόπου· Θουκυδίδης· καὶ προελθόντες εἰς τὸ ὁμαλόν· καὶ πάλιν· ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι [3]).

ὁμίχματα· τὰ οὐρήματα, Αἰσχύλος [4]).

ὅμμα ραπτόν· ἐπὶ τῶν παλευτριῶν περισερῶν [5]).

ὅμαυλον· ὁμόκοιτον [6]).

ὀμβρήσαντος· πηγάσαντος.

ὁμέθνιον· ὁμόφυλον.

ὁμηρεῖν· ὁμοῦ ἡρμόσθαι [7]).

ὁμέσιον· ὁμόοικον, ὁμωρόφιον [8]).

ὁμηρέταις· ὁμοψήφοις, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐρέσσειν· ὁμογνώμοσιν [9]).

ὁμήρους· τὰ ἐνέχυρα, παρὰ τὸ ὁμηρεῦσαι, ὅ ἐσι συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν διαφόρων [10]).

ὁμευνέτου· συγκοίτου, ἀνδρός [11]).

ὁμηρεύειν· συμφωνεῖν [12]).

ὅμηρον· ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον [13]).

ὀμνύναι καὶ ὀμνύειν· διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἰσάναι μόνως οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἰσάνειν [14]).

---

[1]) Cf. Nauckium Arist. Byz. p. 132.
[2]) Cf. Hesychium. Fortasse e Thuc. I. 18.
[3]) Thucydides V. 65.
[4]) Codex ὁμαμαιτα. Emendavi ex Hesychio.
[5]) Nescio quid lateat.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex ὁμείρειν. Cf. Hesychium.
[8]) E Callimacho, cf. Cobetum in Mnemosyne X. 417.
[9]) Codex ὁμηρίταις. Hesychius.
[10]) Breviter in Lex. rhet. Bekk. p. 287. 26.
[11]) Eur. Med. 953. Corrige Hesychium v. ὁμευνήτου.
[12]) Hesychius. Cf. supra ὁμηρεῖν.
[13]) Cf. Hesychium voce ὅμηροι.
[14]) Indidem atque Photius, sua habet Phryn. Bekk. p. 51. 29, alibi.

ὄμνυθι καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι [1]).
ὁμόδουλος· σύνδουλος [2]).
ὁμόγνια· ὁμογενῆ ἢ γνήσια ἢ Φίλα.
ὁμοθυμαδόν· ὁμοφρόνως, ὁμοψύχως [3]).
ὁμοδίαιτος· ὁμοτράπεζος [4]).
ὁμοίας λαβάς· ἀντιμεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις [5]).
ὁμοθύμως· ὁμοψύχως, ὁμοφρόνως, ὁμολόγως [6]).
ὁμογάλακτες· οἱ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος, οὓς καὶ γεννήτας ἐκάλουν [7]).
ὁμοερκής· ὁμότοιχος [8]).
Ὁμολῷος Ζεύς· ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας· καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπὸ Ὁμολῴας προφήτιδος τῆς Ἐνυέως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι ὁ Ἀριστόδημος ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν· Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς συναγωγῆς διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ Δημήτηρ Ὁμολῴα ἐν Θήβαις [9]).
ὁμόπτεροι· ὁμότριχες [10]).
ὁμονήδυος· ἀδελφὸς γνήσιος.
ὁμόνοια· συνέδριον, ἀρχή τις· καλεῖται δὲ ὁμονοίας ἐπιστάται.
ὅμορος· πλησιόχωρος [11]).
ὁμοροῦσα· γειτνιῶσα, πλησίον ἐλθοῦσα [12]).

---

[1]) Indidem atque Photius, Phrynichus Bekk. p. 41. 8.
[2]) Hesychius. Legitur Plat. Phaed. 85 B.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius.
[5]) E Plat. Phaedr. 236 B.
[6]) Hesych. et Lex. Bachm. adiectivum interpretantur.
[7]) Cf. Hes. Schol. Plat. Crit. 51 E. Poll. VI. 156. Videtur adnotatio fluxisse e Philochoro, cf. Harp. v. *γεννῆται*.
[8]) Codex *ὁμοείρκτης — ὁμόσοιχος*. Corr. ex Hesych. et Poll. VI. 156 qui vocabulum e Solone affert. Cf. quoque Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 286. 33. Additur in Codice *ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους*, quod pertinet ad sequentem Homericam glossam *ὁρμόθεν*.
[9]) Codex *Ἀρισοφάνης* pro *Ἀρισόδημος*, cf. Valck. ad Schol. Eur. Phoen. 1120 et 1126. Vide Aristodemi fragmentum apud Muellerum III. 308. Adde Schol. Theocr. VII. 103 et plura apud HSt. V. 1978 sq.
[10]) Ex Eur. Electr. 530. Cf. Hesych. et Poll. VI. 156.
[11]) Hesychius.
[12]) Hesychius.

ὁμορροθεῖ· συμφωνεῖ [1]).
ὁμωρόφιον· ὁμόσκηνον [2]).
ὁμόσιτον· ὁμοῦ τρεφόμενον [3]).
ὁμόσπονδος· φίλος [4]).
ὁμοτέρμονας· πλησιοχώρους, τοὺς ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντας [5]).
ὁμότεχνον· οὐ σύντεχνον [6]).
ὁμότιτθον· οὐχ ὁμότηθον [7]).
ὁμοῦ· ἐν τῷ αὐτῷ· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀναμὶξ ὁμοῦ.
ὁμοῦ· Δημοσθένης τῷ ὁμοῦ κέχρηται ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶ γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἐνθάδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν δισμυρίων εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι φανερόν· Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τῷ Λυσίᾳ κεχρῆσθαι ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα· Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀσέ' Ἀχιλλεῦ· Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν [8]).
ὄμπνην· Ἀθηναῖοι ὅταν τὸν νεὼν ἱδρύωνται πυροὺς μέλιτι δεύ-

---

[1]) Hesychius. E Soph. Antig. 536 ut videtur.
[2]) Codex ὁμορρόφιον. Fortasse e Dem. Cor. § 287.
[3]) Cf. Hesychium et Pollucem III. 61.
[4]) Hesychius. Fortasse e Dem. Cor. § 287, cf. ὁμωρόφιον.
[5]) Glossa referenda videtur ad Plat. Legg. VIII. 842 E. Cf. Timaeum.
[6]) Convenit Thom. M. p. 649. Plura apud HSt. V. 1990 A.
[7]) Codex οὐχ ὁμότιθον. Pollux ubi colligit τὰ ἐκ τοῦ ομο σύνθετα VI. 155, plura habet eorum quae vidimus apud Photium et ὁμότιτθον e Dinarcho affert.
[8]) Haec multo pleniora quam quae apud Harpocrationem servata sunt. Demosthenis locus est c. Aristog. I. § 51. Duos locos Isaei ex Orationibus contra Dorotheum et contra Callicratem exscribit Suidas, quem miraberis Photio nunc esse pleniorem. Cf. Prolegom. p. 108. Lysiae locus teste Suida legebatur ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. Homeri locus est in Iliad. ψ. 83. Alia e veteribus commentariis servavit Schol. Plat. Phaed. 72 C. Paucis verbis res absoluta in Lex. rhet. Bekk. p. 255. 1. Plura quae huc pertinent vide apud HSt. V. 1993. Cobet. Mnemos. IV. 295. Codex ἐγγὺς τῶν μυρίων.

σαντες, ἐμβαλόντες εἰς καδίσκον, εἶθ' οὕτως ἐπιθέντες τὸ ἱερεῖον, συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτῳ καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας, προσαγορεύοντες ὄμπνην, εὐθένειαν οἰωνιζόμενοι· ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ Ὀμπνία [1]).

ὀμπνεύειν· αὔξειν [2]).

ὄμπναι· πυροὶ μέλιτι πεφυραμένοι [3]).

ὀμπνίου νέφους· μεγίσου [4]).

ὀμφαλητομία· ὅτε αἱ μαῖαι τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους ἀποτέμνουσι· καὶ αὐταὶ δὲ ὀμφαλητόμοι λέγονται [5]).

ὄμφακα· πᾶν τὸ αὐσηρὸν λέγουσιν [6]).

ὀμφάλειος· εἶδος σύκου, ἰσχάδος.

ὀμφαλισήρ· ᾧ τοὺς τῶν παιδίων ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν [7]).

ὀμφύνειν· σεμνύνειν [8]).

ὀμώμοκα· Ἄρχιππος Ὄνῳ [9]).

ὁμωχέτας· Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμωροφίους· Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις [10]).

ὀναίμην· ἀπολαύσω, ἐπιτύχοιμι [11]).

ὄναιντο· ὠφεληθεῖεν· καὶ ὄνασθαι· ὠφεληθῆναι.

ὀνειρόπληκτον· ὑπ' ὀνείρων πληττόμενον [12]).

ὀνειροπολεῖ· Φαντάζεται [13]).

(ὄνασθαι)· ὀνήσασθαι, ὠφεληθῆναι, ἀπολαύειν [14]).

ὀννησιφόρος· ὠφέλειαν φέρων [15]).

---

[1]) Codex ὄμπην bis et Ὄμπνια.

[2]) Cf. ὀμφύνειν.

[3]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 287. 21.

[4]) Hesych. Glossa desumta e Sophoclis Theseo, vide infra.

[5]) Codex αὗται. E Plat. Theaet. 149 D.

[6]) Cf. Phryn. Bekk. p. 53. 9: ὄμφακας βλέπειν.

[7]) Hesychius. Cf. Pollucem II. 169.

[8]) Hesychius ὀμφύνειν· αὔξειν, σεμνύνειν, ἐντιμότερον ποιεῖν. Cf. Hesychium v. ὤμφυναν. Mira res.

[9]) Scilicet istiusmodi exemplis Atticistae docebant perperam aequales ὤμοκα pronunciare; vide exempla in Phryn. Ecl.

[10]) Codex ὁμορροφίους. E Thuc. IV. 97. Similia Hes.

[11]) Hesychius.

[12]) Hesychius.

[13]) Hesychius. Ex Arist. Nub. 15.

[14]) Supplevi ὄνασθαι quod in Codice deest. Cf. ὀνίνασθαι.

[15]) Hesychius. Cf. Polluc. V. 136. Codex ἀπολαβεῖν.

ὠνητήν· ἀγορασήν, ἐναπόλαυσον [1]).
ὀνήτωρ· ὠνησιν Φέρων· καὶ ὀνάτωρ ὁμοίως [2]).
ὀνίδια· τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα [3]).
ὀνίνασθαι· ὀνεῖσθαι, ὠφελεῖσθαι.
ὀνίνησιν· ὠφελεῖ.
ὄνοι· ἐν ᾧ κρόκην νήθουσιν [4]).
ὄνοι κανθήλιοι· [5]).
ὀνοκίνδιος· ὀνηλάτης, ἀσραβηλάτης [6]).
ὄνος· τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων τάσσει [7]).
ὄνος ἄγων μυσήρια· ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούντων καὶ παρεχόντων εὐφροσύνην· διὰ τὸ τῷ καιρῷ τῶν μεγάλων μυσηρίων ἐξ ἄσεος Ἐλευσῖνάδε τοὺς ὄνους κομίζειν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια· τότε γὰρ θλίβονται μᾶλλον τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀγόμενα βασάζοντες. Δήμων ἐπὶ τοῦ μύλου λέγεσθαί φησιν, ὅτι σεφανοῦσιν αὐτὸν τότε [8]).
ὄνος εἰς ἄχυρα· παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυσικῶς χρωμένων [9]).
ὄνος ἐν μελίτταις· Κράτης Τόλμαις· καὶ ὄνος ἐν μύρῳ· παροιμία [10]).
ὄνος λύρας· Μένανδρος Ψοφοδεεῖ· ἡ δ' ὅλη παροιμία· Ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων μηδὲ ἐπαινούντων [11]).
ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος· Εὔπολις Ταξιάρχαις [12]).

---

[1]) E Thucyd. III. 40.
[2]) Codex ὀνιάτωρ.
[3]) Codex ὀνιαία et ita quoque Hes. quem correxit M. Schmidt. Cf. Poll. V. 91.
[4]) Cf. Hes. Poll. VII. 32. X. 125 sed ibi ἐφ' οὗ pro ἐν ᾧ.
[5]) Interpretationem pete e Lex. Bachm. Ὄνοι κανθήλιοι· οἱ σεσαγμένοι· κανθήλια γὰρ τὰ σάγματα.
[6]) Hesych. Usurpavit Eupolis apud Schol. Arist. Av. 1556.
[7]) Cf. Hesych. Fortasse ex Aelio Dionysio, vide Eustathium p. 862. 38. Aristotelis locum non inveni.
[8]) Ex Arist. Ran. 159. Cf. Hesych. et Diogen. 598.
[9]) E Philemone apud Athen. II. 52 E. Idem reddidit Meinekius Phrynicho Bekk. p. 7. 23. Cf. Diogen. 591.
[10]) Cf. Diogen. 632 ibiq. Intt.
[11]) Codex ἡδοχη π. Cf. Interpr. ad Diogen. 633. Imprimis compone Schol. Plat. Theaet. 146 A et Eust. p. 1601. 44.
[12]) Cf. Meinek. Fragmt. Com. II. 530.

ὄνος ἰσόσπριος· ζῷον πολύπουν σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμῳ φαίνεται [1]).

ὄνος ὕεται· ἐπὶ τῶν μὴ ἐπισρεφομένων. Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι· Σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι. Κρατῖνος Δραπέτισιν· Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται.

ὄνου γνάθος· τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον [2]).

ὄνου πόκοι· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν πλύνειν [3]).

ὄνου θάνατος· ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

ὄνου παρακύψεως· ὄνου παρακύψαντος, ὄρνιθες πτοηθεῖσαι ἰσὸν ἀνέρρηξαν, ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἰσοῦ τῷ τοῦ ὄνου δεσπότῃ ἐνεκάλεσεν· ὅθεν ἡ παροιμία [4]).

ὄνου πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν· Ἀρίσαρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα οἷον ἀποκείροντα [5]).

ὄνου σκιά· καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Ὅτι ἄν τι γίγνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ· Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστί; περὶ ὄνου σκιᾶς. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν Ὄνου σκιάν· οἱ δὲ πρῶτον φθέγξασθαι τοῦτο Δημοσθένην ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου, ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροωμένους· παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν ἤρξατο διηγεῖσθαι ὡς Μέγαράδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον· καύματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον οὔτ'

---

[1]) Hesych. Glossa desumta e Sophocle qui ἐν Κωφοῖς σατύροις dixit: κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος, cf. Schol. Apoll. Rhod. I. 972.

[2]) Ex Eupolide, vide Hesych. et Diogen. 600.

[3]) Fortasse e Pausania, cf. Eustath. p. 787. 7. Zenob. 438. Ceterum malim χύτραν ποικίλλειν ut infra.

[4]) Zenob. 439 laudat Menandrum ἐν Ἱερείᾳ.

[5]) Vide Hesychium. Fortasse locus referendus ad Arist. Ran. 188, cf. supra. Ceterum de proverbiis non Aristarchus egit quantum scimus sed Aristophanes, cuius nomen fortasse Photio reddendum. Cf. Prolegg. p. 41.

ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν· τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν φάσκοντα ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥςε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι· ταῦτα δὲ εἰπὼν, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτοὺς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν, ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν· δῆλον δὲ ὅτι λεγομένῳ τούτῳ ἐχρήσατο Δημοσθένης· διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρῳδῶν τὴν παροιμίαν φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς [1]).

ὀνοταζομένη· ἐκφαυλιζομένη· Ἴωνι Μεγάλῳ δράματι [2]).

ὄντως· ἀληθῶς [3]).

ὀνυχίζεται· ἀκριβολογεῖται· οὕτως Ἀριστοφάνης [4]).

ὄνυχος ἕλκος· οἷον ἕλκυσμα ἢ μακρὰ γραμμή [5]).

ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον· ἐλλείπει ὅτι ὁ δὲ ἀκούων ἐκίνει τὰ ὦτα [6]).

ὀξάλειοι· συκαῖ τινές [7]).

ὀξίνη διάθεσις· ἣν Φασιν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα [8]).

ὀξίνην· τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι [9]).

ὀξίς· λαγύνιον ὀξηρόν [10]).

---

[1]) Archippi fabula fuit Ὄνου σκιά. Hesychius in voce laudat Arist. Vesp. 191 qui locus simillimus est verbis hic ex Aristophane laudatis, ita ut errorem quendam subesse crediderim. Partim alia apud Zenob. 528. App. Provv. 526 ubi vide Intt. Schol. Arist. Vesp. 191. Schol. Plat. Phaedr. 260 C.

[2]) Hesychius.

[3]) Hesychius.

[4]) Malim ὀνυχίζει. Cf. Phryn. Ecl. 126 et Bekk. p. 13. 13; 55. 9 et 74. 2.

[5]) Dobraeus confert Arist. Vesp. 108.

[6]) Cf. Intt. ad Zenob. 542.

[7]) Hesychius. Athen. III. 76 A secundum Heracleonem et Nicandrum vocabulum affert ex Apollodoro Carystio. Adde Poll. VI. 81.

[8]) Mendum latere suspicor.

[9]) Antiatt. Bekk. p. 110. 17 e Diphilo affert.

[10]) Cf. Moer. p. 281. Thom. M. p. 651. Plura HSt. V. 2048 D.

ὄξος ΣΦήττιον· ἴσως ἂν οἱ ΣΦήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι [1]).

ὀξύβαφον· οὐχὶ ὀξόβαφον λεκτέον [2]).

ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται [3]).

ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο· Εὔπολις Δήμοις [4]).

ὀξυθυμεῖσθαι· οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν, τὸ ὀργίζεσθαι ἀκραχόλως [5]).

ὀξυπρῴρῳ ταύρῳ· ὀξυκέρατι [6]).

ὀξυρεγμεῖν· ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐπυξίσῃ ἡ τροφή· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη· Καὶ μὴν ἄκουσον ὦ γύναι θυμοῦ δίχα Καὶ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας [7]).

ὀξύρροπον· ὀξέως θέον [8]).

---

[1]) Arist. Plut. 720. Cf. Hesychium. Adnotatio est Didymi, ut patet coll. Athen. II. 67 D. Vide M. Schmidt. Didym. p. 76. 247.

[2]) Indidem atque Photius Phryn. Bekk. p. 56. 21 qui plura conservavit. E Phrynicho habet Helladius apud Schol. Dioscorid. in Matth. Med. p. 361, quem locum debeo HSt. V. 2051. C.

[3]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 288. 7, sed plura et docte Harpocration, qui docet nostram explicationem e Didymo fluxisse, cf. M. Schmidt. Didym. p. 39. Prolegom. p. 109.

[4]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 287. 24. Vide Eupolidis locum apud Harpocr. ll. Prior glossae pars Aristarchi est, quam sine dubio Didymus servavit, altera est ipsius Didymi explicatio, cf. M. Schmidt. Didym. p. 319. Codex ἀγχονομαῖα.

[5]) Hinc vide an corrigi debeat Eur. Androm. 689.

[6]) Hinc corrige Hesychium. Respicitur tragoediae locus qui hodie ignoratur. Fortasse latet in corruptela Soph. Tr. 13, cuius versiculi integram lectionem solus Strabo servavit, ut notum est.

[7]) Cf. Phryn. Bekk. p. 56. 19 de quo loco vide Thes. V. 2062 C. Adde Teletis locum in Stob. Flor. V. 76 qui ridicule interpolatus est ut alii viderunt. Obiter elue in fine unam maculam: ὅτι ἡ ὄρνις ἐπισᾶσα καταβάλοι· imo ἐπιπτᾶσα. Codex σκηναῖς — ἀκούσιον — αὐτῇ.

[8]) Fortasse e Plat. Rep. III. 411 B.

ὀξυωπέσερος· ὀξύτερον βλέπων.
ὀξυωπεῖν· ὀξέως βλέπειν.
ὀπαζόμεναι· θεραπεύουσαι καὶ ἑπόμεναι [1]).
ὀπασθείς· ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς [2]).
ὀπαία κεραμίς· ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα· Δίφιλος Χρυσοχόῳ· — διακύψας ὁρῶ Διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σΦόδρα [3]).
ὀπαδός· ἀκόλουθος [4]).
ὀπάζει· θεωρεῖ ἢ παρέχει ἢ διώκει [5]).
ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην [6]).
ὀπή· δι' ἧς ἐςὶν ἰδεῖν· ἔνθεν καὶ ὀπήτιον [7]).
ὀπισθοδόμος· τὸ ὄπισθεν παντὸς οἰκήματος· ἢ ταμιεῖον τῆς πόλεως ἐν ἀκροπόλει ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς νεώ [8]).
ὀπισθοτίλαν· τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοὶ ὄπισθεν ἀ(ποτιλῶσαν) [9]).
ὄπισθεν καὶ κατόπιν· Ἵππεῦσιν [10]).
ὀπίαν τυρόν· τὸν πεπηγότα ὑπὸ ὀποῦ [11]).
Ὀπικίαν· τὴν τῶν Ὀπικῶν χώραν. Θουκυδίδης [12]).
Ὀπικοί· οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦντες.
ὄπλαί· αἱ πυξίδες· τῶν ἵππων οἱ ὄνυχες [13]).
ὀπλή· ὁ κυκλοειδὴς ποὺς τῶν κτηνῶν, οἷον βοῶν, προβάτων καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐχόντων μικροὺς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπισθίοις.

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesych. ibiq. M. Schmidt. cuius tamen rationem improbo.
[3]) Brevius Hesychius.
[4]) Hesychius.
[5]) Pro *θεωρεῖ* malim *θεραπεύει*, vide supra. Aliter Dind. ad HSt. V. 2075 A.
[6]) Cf. Moer.
[7]) Cf. Polluc. II. 53. Vide Heringae Obs. Crit. p. 55.
[8]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 286. 26. Cf. Harp.
[9]) Codex *ὀπισθοτείλαν*, sed praestat *ὀπιτθοτίλαν*, nam observatio ducta est e Strattidis loco quem servavit Athen. XIV. 622 A. Cf. Hesychium et Eustath. p. 1818. 4. Locum supplevit Porsonus.
[10]) Scilicet Arist. Eq. 625. Nempe hoc vult Athenienses non tantum dixisse *ὄπισθεν* sed etiam *κατόπιν*.
[11]) Codex *ὀπιάντορον*. Respicitur Eur. Cycl. 136, cf. Athen. XIV. 658 C.
[12]) Thucyd. VI. 4.
[13]) Hesychius. Cf. Thes. V. 2094. A.

ὁπλιτεύειν· ὁπλίζεσθαι.

ὁπλίττομαι· οὐ πείθομαι· καὶ τοῦτο Βοιώτιον· Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις [1]).

ὄμπνιος χείρ· πλουσία χείρ, πλούσιος [2]).

ὄμπνιον νέφος· μέγα, πολύ, ηὐξημένον. Σοφοκλῆς Θησεῖ [3]).

ὄμπνιος λειμών· ὁ σῖτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρποί, ἐπεὶ Ὀμπνία ἡ Δημήτηρ λέγεται [4]).

ὀμπνιηρὸν ὕδωρ· τὸ τρόφιμον [5]).

ὅποι· ὅπου.

ὅποι ποτέ· ὅπου ποτέ [6]).

ὀπός· τὸ τῶν δένδρων δάκρυον· καὶ τὸ ἀποσάλαγμα τοῦ γάλακτος [7]).

ὅπου γε δή· [8]).

ὁ προτυχών· οὐχ ὁ προστυχών [9]).

ὀπτάνιον· τὸ μαγειρεῖον [10]).

ὀπτήρια· ἀνακαλυπτήρια [11]).

ὀπωπέναι· ἑωρακέναι [12]).

ὀπωρώνας· ὠνητὰς ὀπώρας [13]).

ὅρα δὴ καὶ σκόπει· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· ἀντὶ τοῦ· βλέπε τοῖς ὀφθαλμοῖς [14]).

ὁρᾶτε· ἀντὶ τοῦ ἐνθυμεῖσθε· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας [15]).

---

[1]) Nihil ejusmodi in Eccles. legitur. Cobetus corrigit ὁ πίττομαι· adi quoque M. Schmidt. ad Hesych. Equidem ἐπέχω· fortasse latet proverbium quod in App. Vatic. 217 est, de quo cf. Erasmum et Nauck. Arist. Byz. p. 238.

[2]) Codex ὄπνιος. Hesychius ὀμπνειόχειρ.

[3]) Codex ὄπνιον. Supra ὀμπνίου νέφους.

[4]) Codex ὄπνιος et Ὀπνία. Cf. supra et Hesychium.

[5]) Codex ὀπνιηρόν. Recte Hesychius.

[6]) Hesychius.

[7]) Cf. Hesych. Indidem atque Photius, sua habere videtur Eust. p. 619. 44. Plura HSt. V. 2108 sqq.

[8]) Parva lacuna in Codice.

[9]) Imo plane contra est, quod vidit Cobetus.

[10]) Codex ὀπτανεῖον. Cf. Phryn. Ecl. p. 120. Hesych.

[11]) Cf. Hesych. et Poll. III. 36.

[12]) Vide an illud reddi debeat Platoni in Cratyl. 399 C.

[13]) Cf. Phryn. Ecl. p. 88 laudantem Dem. Cor. § 262.

[14]) Demosth. Leptin. § 84.

[15]) Demosth. Fals. Leg. § 48.

ὀργᾶν· τὸ ἐπείγεσθαι· καὶ κατοργᾶν· τὸ κατεπείγειν [1]).

ὄργανα χρόνου· ἐν Τιμαίῳ· τοὺς πλάνητας, τοὺς δ' εἰς σελήνης, τοὺς δ' εἰς ἄλλα ὅσα ὄργανα χρόνου [2]).

ὀργάς· χωρίον οἷον ἄλσος μέγα· καὶ ὀργεῶνες· οἱ εἰς τοῦτο συνάγοντες καὶ τοῖς ἐνταῦθα θεοῖς ὀργιάζοντες [3]).

ὀργάς· θυσία, τελετή, μυςήρια [4]).

ὀργάς· ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία [5]).

ὄργια· μυςήρια, ἱερά [6]).

ὀργεῶνες· οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες· ὀργιάζειν δέ ἐςι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν, τουτέςι μυςήρια καὶ νόμιμα· Νόμων δ'· μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ Φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια. Σέλευκος δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων ὀργεῶνάς φησι καλεῖσθαι τοὺς συνόδους ἔχοντας περὶ τινὰς ἥρωας ἢ θεούς· ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτω καλοῦσιν· ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ· Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας· καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων· Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών· Εὐχαῖς δὲ σῴζοις δεσπότας Παιωνίας· περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφεν καὶ Φιλόχορος· τοὺς δὲ Φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας οὓς γεννήτας καλοῦμεν [7]).

---

[1]) Convenit fere Timaeus.

[2]) Plat. Tim. 42 D. Quaedam corrupta sunt in hac glossa.

[3]) Plenius de hac voce apud Harpocr. ibiq. Intt.

[4]) Malim certe ὄργια scribere.

[5]) Timaeus omittit καὶ σύμφυτος.

[6]) Hesychius.

[7]) Glossa Platonica, ut vides. Confer Harpocrationem in v. et apparebit non integras superesse Harpocrationis observationes quod multi credunt, sed ad breviorem formam redactas. Platonis locus legitur in Legg. X. 910 B, sed ibi recte est μὴ κεκτῆσθαι θεῶν ἐν ἰδίαις. De Antimachi fragmento vide quae Bernhardyus ad Suidam congessit. Philochori fragmentum laudavit quoque Harpocr. v. γεννῆται, unde restitues: οὓς νῦν γεννήτας καλοῦμεν, vide quoque Phot. v. ὁμογάλακτες. Ceterum memoratu digna est ingeniosa Gaisfordi conjectura: Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γ'· ἔνθα Κ. Cf. Cobetum Mnem. IX. 429. Codex .β.
ἀγακλέας ὀργίωνας.

ὀργάδες· τὰ ἱερὰ χωρία· ἤτοι ἀπὸ τῶν ὀργίων ἢ τῶν μυςηρίων· ἢ παρὰ τὸ ὀργᾶν ὅ ἐςιν ἐπιθυμεῖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμοῦντες τρυγᾶν τὰ ἱερὰ Φυτά, οὐ τολμῶσι διὰ τὸ ἐπάρατα εἶναι [1]).

ὀργεῶνες· πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀλλαχοῦ οὕτως [2]).

Ὀργάνη ἢ Ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ [3]).

ὀργεῶνες· σύνταγμά τι ἀνδρῶν, ὡς (τὸ) τῶν γεννητῶν καὶ Φρατόρων· ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν οἷον θύειν καὶ εὔχεσθαι [4]).

ὀργεωνικά ἐςι θύματα· τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων [5]).

ὀργῶσα· ἐπιθυμοῦσα ἢ μανιῶσα [6]).

ὀριγνωμένοις· ἐπιθυμοῦσιν [7]).

ὀρέγει· παρέχει [8]).

ὀρέγεται· ἐπιθυμεῖ [9]).

ὄρειοι πόδες· αἱ κῶπαι [10]).

ὀρεχθεῖν· ἐπιθυμεῖν· ταὐτὸν καὶ ὀρεκτιᾶν [11]).

ὀρείχαλκος· ὁ διαυγὴς χαλκός [12]).

ὀρέξει· δώσει, ἐκτείνει [13]).

ὄρεξις· ἐπιθυμία [14]).

---

[1]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 287. 14. Harp. et Phot. supra.

[2]) Vide infra.

[3]) Hesychius. Cf. supra v. Ἐργάνη.

[4]) Haec coniungenda sunt cum illo ἀλλαχοῦ οὕτως in gl. sup. Inserui τό e Lex. rhet. Bekk. p. 286. 11.

[5]) Cf. Harp. v. δημοτελῆ.

[6]) Cf. Hesychium v. ὀργῶσαν.

[7]) Codex ὀργιωμένοις. Corr. Dobr. Cf. Hesychium v. ὀριγνώμενοι. Perperam Porsonus: ὀργιουμένοις. Adde Cobet. Mnem. IX. 43.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius.

[10]) Rectius Hesychius ὀρείοις ποσί, e tragoedia quadam, ut apparet.

[11]) Codex ὀρεκτεῖν, sed vide Arist. Nub. 1368. Adi quoque Hesychium.

[12]) Hesychius. Plura servavit Schol. Apoll. Rhod. IV. 973 qui in fine addit: Οὕτως ἦν ἐν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ, de quo loco vide Nauckium Aristoph. Byzant. p. 222 et Didym. M. Schmidt. p. 70.

[13]) Cf. Hesychium et Timaeum.

[14]) Hesychius.

ὀρεωκόμος· ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος [1]).
ὀρέσης· ἐν ὄρεσι διαιτώμενος.
ὀρεῖς· ἡμιόνους· καὶ ὀρεωκόμους· τοὺς ἐπιμελουμένους τῶν ἡμιόνων.
ὀρδάνιον· ἐν ᾧ ἦν ὕδωρ ἵν' οἱ περιρραινόμενοι καθαροὶ ἀπέρχωνται [2]).
Ὀρθάνης· Πριαπώδης θεός· ἐντέτακται Ἑρμῇ καὶ Νύμφαις [3]).
ὀρθοκέρως· ὀρθόθριξ· Σοφοκλῆς [4]).
ὀρθόκωμος Ἡρακλῆς· ἵδρυται Ἀθήνησιν.
ὀρθοῖ· σῴζει.
ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις· ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης· Ὑπερείδης φησίν· ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης· Αἰσχίνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου [5]).
ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει· ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπερείδης.
ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασεν Τέρπανδρος· ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν [6]).
ὀρθοπλὴξ ἵππος· ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ὡς δ' ὀρθοπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις [7]).
ὀρθόπτερον· Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον· καὶ τὰ περίσφα [8]).
ὀρθρογόη· χελιδών [9]).
ὀρθόφρων· ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς [10]).

---

[1]) Cf. infra gl. *ὀρεῖς*. De orthographia HSt. V. 2169 B.
[2]) Rectius scribetur *ἀρδάνιον*, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 441. 30, Polluc. VIII. 66, Eust. p. 707. 32. Hesych.
[3]) Sic Porsonus, sed vix recte. Codex *ἐντέτεκται ἑρμοῦ καὶ νύμφης*. Quid lateat apparet ex Hesych.; ipsa verba restitui non possunt. Vocabulum e comoedia desumtum est.
[4]) Cf. Hesych. et Poll. II. 31.
[5]) Aeschinis locum nondum inveni.
[6]) Cf. Hesych. et Poll. IV. 65. Omnes indidem. Codex *ἀνατετραμμένοι*· emendata lectio apud Suid.
[7]) Eustathius p. 629. 54 laudat e rhetorico lexico.
[8]) Cf. Hesychium qui *ὤμους* pro *κολωνούς*. Conf. Photium v. *ἐσφηκωμένον*.
[9]) Codex *ὀρθογόη*. Idem vitium in Hesychio. Usurpavit Hesiod. Oper. 566.
[10]) Hesych. om. Sophoclis nomen.

ὀρθοσάδιοι· οἱ ϛατοὶ χιτῶνες· οἱ γὰρ συρόμενοι συρτοί [1]).
ὄρθριον· ἀντὶ τοῦ ὄρθρου.
ὀρθριάζειν· μαντεύεσθαι [2]).
ὀρθριοφοίτης· ὁ παραγενόμενος ὄρθρου.
ὀρθῶς· κατ' ὀρθὴν γνώμην· καὶ ἐϛὶν ἀμείνων ἡ λέξις τοῦ καλῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐννοιῶν [3]).
ὀριγνώμεθα· ὀρεγόμεθα.
ὁρκάνη· περίφραγμά τι ἀκανθῶδες [4]).
ὁρκάνη· ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον· λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος, ὅ ἐϛι περιβόλου φράγμα [5]).
ὁρκάνας· εἱρκτάς [6]).
ὁρκαπάτην· χλευαϛὴν δι' ὅρκων.
ὁρκάνην· τὴν σαργάνην λέγουσιν [7]).
ὁρκίζειν καὶ ὁρκοῦν· ἑκατέρως.
ὁρκίλλεσθαι· τὸ διακενῆς ὀμνύναι [8]).
ὁρκύπτεσθαι· ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱϛάμενον [9]).
ὁρκωμοσία· τὰ θύματα καὶ ἱερεῖα [10]).
ὁρκωμοτεῖν· τὸ ὀμνύναι· Ἀριϛόφάνης Βαβυλωνίοις.
ὁρκωτὰς οὐχὶ ὁρκιϛὰς οὐδὲ ὁρκωμότας λέγουσιν [11]).
ὁρμᾶν· οὐ τὸ ἐξιέναι που, ἀλλὰ τὸ ὁρμῇ πρός τι χρῆσθαι [12]).
ὁρμαθός· σύνδεσμος, ϛοῖχος [13]).
ὅρμενα· τὰ τῆς κράμβης· Ποσείδιππος Συντρόφοις· ἔνδοθι προνο-

---

[1]) Observatio e Pausania desumta videtur, cf. Eust. p. 1166. 51. Cf. porro Hesych. Poll. VII. 84. Phryn. Ecl. p. 102.
[2]) Hesych. *ὀρθιάζειν*, sed cum Alberto malim *θριάζειν*, cf. Phot. v. *θριαί* et Lex. rhet. Bekk. p. 265. 15.
[3]) Cf. supra v. *καλῶς*.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 285. 11. Cf. Eust. p. 233. 41.
[5]) Cf. Harp. et Hesych.
[6]) Fortasse ex Eur. Bacch. 611. Cf. Hesych.
[7]) Cf. Hesychium.
[8]) Albertus mavult *ὁρκίδδεσθαι*. Sed vide Thes. V. 2199 B et M. Schmidt. ad Hesych.
[9]) Cf. Hesych. *ὁρκύπτειν* et Suid. v. *ὤρκυπτεν* et *ὤρκυπτον*.
[10]) Cf. Poll. I. 38 et Phryn. Bekk. p. 53. Hesych.
[11]) Codex *ὁρκωντας*.
[12]) Codex *ἐξεῖναι*.
[13]) Fortasse e Plat. Ion. 539 E. Codex *ϛῖχος*.

μεύειν ὅρμενα· παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν· Νικοστράτῳ· ῥήτορες Ἐξωρμενικότες δυσχερεῖς παλιναίρετοι [1]).

ὁρμιάν· Ἀντιφάνης Ἁλιευομένῃ.

ὅρμενον· τὸ ἄγριόν τι λάχανον κυρίως οὕτως καλούμενον· καταχρησικῶς δὲ καὶ πᾶν τὸ ἐκκεκαυληκὸς παντὸς λαχάνου καὶ ἄνθους [2]).

ὁρμίσκος καὶ ὅρμος· περιτραχήλιος κόσμος, ἐνώτια, χαλαστήρια [3]).

ὁρμωμένους· προθυμουμένους· λέγεται δὲ καὶ ὁ γενεαλογούμενος [4]).

ὀρνιθευομένου· μαντευομένου δι' ὄρνιθος.

ὀρνίθεια δίκτυα· ἐν οἷς τὰ ὄρνεα ἁλίσκεται [5]).

ὀρνιθευτήν· ἰξευτήν [6]).

ὀρνιθοκόοι· ὀρνιθοσκόποι [7]).

ὄρνις· Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ ὄρνιξ· καὶ αἱ πλάγιαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ· παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις [8]).

ὄροβοι· ὀσπρίου τι εἶδος γνωρίμου [9]).

ὀργυίας λέγουσιν οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης [10]).

ὀρόγκους· τοὺς τῶν ὀρῶν ὄγκους [11]).

ὅρος· καὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας καὶ τὰ τέλη ὅροι ὀνομάζονται [12]).

ὅρος· ἐπιγραφόμενος τοῖς ὑποκειμένοις χωρίοις καὶ ταῖς οἰκίαις [13]).

---

[1]) Recte Meinekius Fragmt. Com. III. 290 quem vide, reponit Νικόστρατος. Repete corruptelam ex omisso fabulae nomine. Cf. Phryn. Ecl. p. 111. Bekk. p. 38. 18.

[2]) Cf. supra. Adde Hesychium.

[3]) Cf. Hesychium et Moer. p. 289.

[4]) Cf. Arist. Plut. 257.

[5]) Plat. Legg. VII. extr. Cf. Harp.

[6]) Cf. Harpocr.

[7]) Codex ὀρνιθοκλόνοι, cf. Thes. V. 2222 A.

[8]) Alcmanis locum laudat quoque Athen. IX. 374 D, sed plenius exstat apud Antig. Caryst. Hist. Mir. c. 27 ubi νηλεές pro ἀδεές. Bergkius scribit νηλεγές. Apparet Athenaeum et Photium sua indidem habere, nempe e Pamphilo.

[9]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 286. 24.

[10]) Hinc Porsonus emendat Arist. Av. 1130, vid. Alb. Indic.

[11]) Cf. Hesychium ibiq. M. Schmidt.

[12]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 285. 12. Cf. Harp.

[13]) Coniunge cum gl. sup. cf. Lex. rhet. Bekk. ll.

ὀρός· τὸ λεγόμενον ὑΦ' ἡμῶν ῥύπον· ἐςὶ δὲ ὑποςάθμη γάλακτος [1]).
ὀροσάγγαι· σωματοφύλακες βασιλέως [2]).
ὀρονύχιον· ὄρος νυκτερινὸς τουτέςι Φυλακή.
ὀρρωδεῖν· ἀντὶ τοῦ Φοβεῖσθαι· καὶ ὀρρωδία· τὸ δέος [3]).
ὀροτύπος· ὑλοτόμος [4]).
ὀροτύπους· τοὺς γίγαντας ὅτι ταῖς τῶν ὀρῶν κορυΦαῖς ἔβαλλον [5]).
ὄροΦος καὶ ὀροΦή· ςέγη [6]).
ὀροΦοιτῶνται· εἰς ὄρη περιερχόμενα [7]).
ὄρρος· τράμις καὶ ὀρροπύγιον· οὕτως καὶ οἱ Ἴωνες· ὀρθοπύγιον δὲ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων [8]).
ὄρρος· ὁ ταῦρος [9]).
ὀρσολοπεῖν· λοιδορεῖν, πολεμεῖν.
ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται [10]).
ὀρτάλιχοι· οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί [11]).
ὄρτυγας· συςέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ υ· καὶ τὸν ὀρτυγοκόπον βραχέως· δηλοῖ ἈριςοΦάνης Δαιταλεῦσιν [12]).
ὀρτυγοκόπος· παιδιά τις ἐν ᾗ ὄρτυγας ἱςᾶσιν ἐν γύρῳ οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεΦαλήν· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταβαλὼν τὸν ὄρτυγα λαμβάνει ἐξῆς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει θατέρῳ τοὺς ὄρτυγας τύπτειν· καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσιν· λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδῃ· οὐκ, ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν

---

[1]) Cf. Eust. p. 906. 59 et 1625. 64. Hesych.
[2]) Cf. Hesychium et plenius in Lex. rhet. p. Phot. p. 585. Respicitur Sophoclis locus ut videtur, nam Herodotus aliter usurpat.
[3]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 284. 30.
[4]) Cf. HSt. V. 2256 B. Ὀροτόμος Porsonus.
[5]) Ad Hesych. locum cf. M. Schmidt.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Hesych. περιερχόμενον, cf. M. Schmidt.
[8]) Cf. Moer. ibiq. Piers. et M. Schmidt. Didym. p. 77. 249. Hesych. Vide Prolegg. p. 38.
[9]) Cf. Ammonium quocum convenit Herennius Philo apud Eustath. p. 906. 50.
[10]) Hesych. Ex Aesch. Pers. 10. Codex ὀρσοπλῆται.
[11]) Hesychius.
[12]) Codex ὀρτυγοκόμον. Olim de hac re quaesitum fuisse videmus ex Athen. IX. 393 B, qui laudat Demetrium Ixiona, qui contrariam doctrinam tuetur.

δεῖ σε ἀποβλέποντα τὸν ὀρτυγοκόπον καὶ τοιούτους ἄλλους· ἐμφαίνων ὅτι οὐ πρὸς τοὺς τυχόντας ὁ ἀγὼν ἐσι, πρὸς δὲ τοὺς ἀρίσους· διόπερ οὐ ῥαθυμητέον [1]).

ὀρτυγομήτρα· ὄρτυξ μέγας [2]).

ὀρτυγοκοπεῖν· ἐν γύρῳ τιθέντες ὄρτυγα εἰώθασιν ἐπ' αὐτὸν βαδίζειν· ἔπειτ' ἐὰν μὲν πληγεὶς ὁ ὄρτυξ ἔλθοι πτερυσσόμενος, περὶ τὸν παταξαντα γίνεται τὸ βραβεῖον καὶ ἀποφέρει τὸν ὄρτυγα· ἐὰν δὲ μείνῃ περὶ τὸν ἄντικρυς, καὶ ἀποφέρει τοῦτόν τε αὐτὸν καὶ ἕτερον παρὰ τοῦ λειφθέντος [3]).

ὀρφανισαί· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν ἵνα μηδὲν ἀδικῶνται.

ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις· σίχοις ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν [4]).

ὀρχίλος· βασιλικὸς σαλπιγκτής· ὄρνεον ὁμοίως σάλπιγγι φθεγγόμενον [5]).

ὀρχιπεδεῖν· τὸ περὶ τὰ παιδία κακοσχολεῖσθαι [6]).

ὀρχήσρα· πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ· εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήσραν· — ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾠκεῖτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός [7]).

ὄρχους· τὰς κατὰ σίχον φυτείας [8]).

ὀρχήσρα· τὸ νῦν τοῦ θέατρου λεγόμενον σίγμα· ἐκεῖ γὰρ ὠρχοῦντο οἱ χοροί [9]).

---

[1]) Vides glossam Platonicam esse. Respicitur Alcib. I. 120 A ubi minus recte *ὀρτυγοτρόφον*, quod in *ὀρτυγοκόπον* mutandum est non tantum fide Photii sed etiam Athen. XI. 506 D et Schol. Arist. Av. 1297. Pro *ἐμφαίνων* Codex *ἐν Φαίδωνι*, quod primus correxit Leopardus ad Suidam. Cf. Cobetum Mnemos. IX. 430.

[2]) Hesych. Vocabulum est apud Cratinum et Aristophanem.

[3]) Codex *ὀρτυγοσκοπεῖν*. Manent quaedam corrigenda sed medicina non satis certa est. Vide supra et Polluc. IX. 107.

[4]) Convenit Schol. Arist. Acharn. 995.

[5]) Ex Arist. Av. 568, cf. Hesych.

[6]) Etymologia valde inepta. Praeterea vera forma est *ὀρχιπεδίζειν*, sed apud Arist. Av. 142 olim legebatur *ὠρχιπέδησας* pro *ὠρχιπέδισας*. Cf. Cobet. Mnem. V. 202.

[7]) Codex *ὤϊκειτ'*, vide Dobraeum et Meinekium Fragmt. Com. IV. 658.

[8]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 287. 16.

[9]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 286. 16.

ὅσα μὴ ἀπῆν τό γε ἀτρεμεῖν· ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον οὐκ ἀπῆν αὐτοῦ τὸ ἀτρεμεῖν [1]).

ὅσα μὲν τὸ δοκεῖν κακωθεῖσαι, τὸ δ' ἀληθὲς κακῶν ἀπαλλαγεῖσαι· ἀντὶ τοῦ τὸ μὲν δοκεῖν κακωθεῖσαι καὶ ἐξῆς.

ὁσημέραι· διαπαντός, πάντοτε, καθ' ἡμέραν [2]).

ὅσια· ταῖς θυσίαις ἐπιλέγεσθαι ἀπηρτισμέναις· οἷον ἐφεῖται καὶ ὅσιόν ἐςι γεύεσθαι ἤδη τῶν ἀποτεθυμένων [3]).

ὅσιον χωρίον· τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν, εἰς ὃ ἔξεσιν εἰσιέναι· Ἀριςοφάνης Λυσισράτῃ· ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον· καὶ ὅσια χρήματα τὰ μὴ ἱερά· λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκαιον ὅσιον [4]).

ὁσίους θαλάμους· τοὺς μὴ θείους ἀλλ' ἀνθρωπίνους [5]).

ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτῳ τινός· οἷον μὴ ἱερὰς ἀλλ' ὁσίας νομισθῆναι [6]).

ὀσμή· ἡ δὲ ὀδμὴ Ἰακόν [7]).

ὀσμύλια· ἰχθύδια εὐτελῆ· Ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια· Φησὶν Ἀριςοφάνης [8]).

ὅσον βιώσιμον· ὅσον ζῆσαι.

ὅσον οὐκ ἀποτετέλεσο· ἀντὶ τοῦ σχεδόν [9]).

ὅσον οὔπω· ταχύ, μετ' ὀλίγον ἢ ἀντὶ τοῦ ἤδη [10]).

ὄσσος· ὀφθαλμός· ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀρσενικῶς, παρ' Ὁμήρῳ οὐδετέρως [11]).

---

[1]) Desumtum ex Aristide III. p. 404 notante Abreschio. Unde haec glossa in Photium manaverit non exputo. Cf. Prolegom. p. 62.

[2]) Conveniunt Schol. Plat. Charmid. 176 B. et Hesych.

[3]) Malim sane *ἐπιλέγεται*.

[4]) Convenit Schol. Plat. Rep. I. 344 A. Apud Aristoph. Lysistr. 743 pro *ἀπέλθω* legitur *μόλω' γώ*. Codex *Εἰλείθυα*.

[5]) Hesych. E tragoedia petitum crediderim.

[6]) Glossa petita videtur e Xen. Hell. III. 3. 1, cf. HSt. V. 2286 C. Adi quoque Cobet. Mnem. V. 385.

[7]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 110. 23. Eandem observationem vide apud Phryn. Bekk. p. 56. Lobeck. p. 89.

[8]) Cf. Hesych. Fragmentum petitum ex Aristoph. Danaidibus, vide Poll. II. 76 coll. cum Athen. VII. 324 B.

[9]) Thuc. IV. 69.

[10]) Thuc. VI. 34. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 300.

[11]) E lexico rhetorico idem excerpsit Eust. p. 855. 37.

ὀσακός· οἱ δὲ ἀσακός· καράβου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἄσακον Ὄσακον Ἴωνες· Κάρ' ὧ χάρων· Ὄσακος ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων [1]).

ὀσαφίδα· οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις· — ὁ δὲ Ζεὺς ὀσαφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλατων ἡ Νόμοις· τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσαφίδος [2]).

ὄσινον· οὐκ ὀσέϊνον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι [3]).

ὀσοῦν· δισυλλάβως οὐκ ὀσέον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί [4]).

ὀσολογεῖν· ὀσᾶ συλλέγειν [5]).

ὀσολόγος· παρ' Ἐπιλύκῳ· καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀσολόγοι.

ὀσράκων· τῶν τοῦ ᾠοῦ· Αἰσχύλος [6]).

ὀσρακίνδα· παιδιὰ ἡ ἐπ' ὀσράκων [7]).

ὀσράκου περισροφή· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγομένη [8]).

ὀσρακισμός· οἱ κακονούσατοι τῷ δήμῳ ἐξωσρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο, ὀσράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ Φευξομένου [9]).

ὀσρακισμὸς καὶ ἐξοσρακισμός· Φυγῆς ἐσιν εἶδος ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ εἰς ὄσρακον ἐγγράφειν ἕκασον τῶν Ἀθηναίων, εἴ τις αὐτοῖς ἐνομίζετο πρέπειν μεθίσασθαι τῆς πόλεως [10]).

ὄσρεια· σὺν τῷ ι μᾶλλον [11]).

---

[1]) Brevius Hesych. Dobraeus corrigit καὶ ὁ Χάρων pro Καρ' ὧ χάρων. Cf. Athen. III. 105 B.

[2]) Hinc corrigendus videtur Plat. Legg. VIII. 845 B. Cf. Athen. III. 105 B. Vide quoque Lex. rhet. Bekk. p. 455. 28 ubi docemur apud Atticos utramque formam in usu fuisse. Aliter Lex. rhet. Bekk. p. 453. 27.

[3]) Ex Arist. Acharn. 863. Conveniunt Poll. II. 232. Antiatt. Bekk. p. 110. 27. Phryn. Bekk. p. 54. 30. Hinc Platonis Timaeum corrigit Lobeckius, vid. HSt. V. 2305 B.

[4]) Cf. Moer. p. 284. Thom. M. p. 659.

[5]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 286. 23.

[6]) Ipsum Aeschyli versum vide apud Hesychium.

[7]) Fortasse ex Arist. Eq. 851. Cf. Hesych. qui interpretatur παιδιὰ ἣν ἐπὶ τῷ ὀσράκῳ. Poll. IX. 110.

[8]) Glossa Platonica, cf. Schol. Plat. Rep. VII. 521 C. Plura congessit Schneidewinus ad Diogen. 595.

[9]) Hesychius.

[10]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 285. 20 sed docta imprimis est adnotatio in Lex. rhet. p. Phot. p. 675. 12.

[11]) Cf. Moer. p. 285. Cobet. Mnem. XI. 241.

ὄσριμα· περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι· — βοῦς ὀσρίμου ἐξήλασσεν [1]).

ὀσφραίνεσθαι λέγουσιν ὡς ἡμεῖς.

ὄσχη· τὸ σὺν τοῖς βότρυσι κλῆμα.

ὀσχοφορεῖν· ἑορτή τις ὀσχοφόρια καλουμένη· ὄσχος γὰρ καλεῖται κληματίς, ἐκκειμένους ἔχουσα τοὺς βότρυας, ἣν εὐγενὴς παῖς ἔφερεν εἰς τὸ ἱερὸν Σκιράδος· ὁ τρόπος δι' ὃν τοῦτο ἐγίνετο, διάφορος τοῖς παλαιοῖς ἀπεδόθη [2]).

ὅτ' ἂν οὖν· πάνυ μὲν οὖν [3]).

ὄτλος· ὁ πόνος καὶ ὁ μόχθος· καὶ ὀτλεῖν τὸ μοχθεῖν [4]).

ὄτοβος· θόρυβος.

ὁ τὸν πατέρα εὑρὼν χαλκοῦ χρείᾳ [5]).

ὁ τὸν κυσὸν τρωθεὶς ἤδη Αἰσώπου μάλισα τοῦ κράνους χρεία [6]).

ὅτου χάριν· τίνος ἕνεκεν [7]).

ὀτρυγηφάγον· τὸν κριθοφάγον· Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός [8]).

ὄττα· φήμη· μαντεία διὰ κληδόνος· καὶ ὀττεύεσθαι τὸ μαντεύεσθαι [9]).

ὁ τυχών· ὁ παρατυχών· λέγουσι δ' ὅταν τὴν προσπάθειαν καὶ τὸ φιλόσοργον δηλώσῃ, οὐχ ὁ τυχών [10]).

ὅτῳ γὰρ φίλον· ᾧτινι ἀρέσκει.

---

[1]) Cf. Hesychium.

[2]) Codex ἡ οὖν εὐγενής, quod correxi. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 285. 29 et Harpocr. Scribitur etiam per ω, cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 318. 27. Codex ὠσχοφορεῖν et ὠσχοφόρια.

[3]) Non expedio.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Nihil expedio.

[6]) Dobraeus corrigit Ἴιδεις ὅπου μ. recte ut opinor, sed praestat fortasse ἤδησθ'. Versus sunt choliambici ut vides; alibi ni fallor non exstant.

[7]) Hesych. Bernhard. ad Suid. laudat Arist. Plut. 260. 281.

[8]) Cf. Hesychium. Archilochi versiculum vide apud Eustath. p. 1597. 28. Cf. Bergkium Archil. fragmt. 31. Cf. Hesychium v. ἀτρυγηφάγου.

[9]) Convenit Schol. Plat. Legg. VII. 800 C. Brevius Timaeus.

[10]) Non prorsus intelligo.

οὐ γὰρ ἄκανθαι· λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων ἀπὸ τῆς τοῦ βίου ἐπὶ τὸ ἠρεμώτερον μεταβολῆς [1]).

οὐδαμῇ· ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθι· Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ [2]).

οὐδαμά· οὐδέποτε· Ἀριστοφάνης [3]).

οὐδαμῶς· κατ' οὐδένα τρόπον.

οὐδ' ἀπὸ γείσων ὕσεν· ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου [4]).

οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο· τοὺς γὰρ Μολιονίδας ἔφυγε· Δήμων δὲ ἐν β' τῆς δευτέρας συντάξεως Ἡρακλέα τὸν Ἰδαῖον Δάκτυλον καταδείξαντα Ὀλύμπια, πρὸς δύο διαπυκτεύσαντα ἡττηθῆναι [5]).

οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας [6]).

οὐδείς· οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ δ· οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ τοῦ θ οὐθείς [7]).

οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ περαίνεται [8]).

οὐδὲν ἄπο τρόπου· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπεικός· Ἀττικοί [9]).

οὐδένες· τὸ πληθυντικὸν τοῦτο σύνηθες τοῖς παλαιοῖς· καὶ οὐδένων καὶ οὐδέσι καὶ οὐδένας.

οὐδ' ἐν δέρματι· ἀντὶ τοῦ γυμνός, ὑπερβολικῶς [10]).

οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου· οὐ γὰρ τοιοῦτον ἐγὼ δύναμαι εἰπεῖν οἷον ὁ νόμος [11]).

οὐδὲν ἱερόν· Ἡρακλῆς εἶπεν Ἀδώνιδος ἰδὼν ξόανον· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνων ὀφειλόντων τιμᾶσθαι· ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον [12]).

οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος [13]).

---

[1]) Proverbium quod bis usurpavit Aristophanes, cf. Hesych. in v. Cf. Intt. ad Greg. Cypr. Cod. Mosq. 21.

[2]) Antiatt. Bekk. p. 110. 25.

[3]) Codex *οὐδαμᾷ*. Hesych. omittit Aristophanis nomen.

[4]) Nota corruptelam apud Apostol. 1314: *οὐδ' ἀπὸ γῆς ὤνησεν.*

[5]) Codex *Δίων* pro *Δήμων*. Cf. Interpr. ad Zenob. 449.

[6]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 455. 37. Plura Interpr. ad App. Prov. 335. Codex *ὄψον ἢ κ.*

[7]) Cf. Phryn. Ecl. 76. Thom. M. p. 661. Ammon. 105.

[8]) Vide Intt. ad Apostol. 1231.

[9]) Hesych. om. *Ἀττικοί*. Cf. Schol. Plat. Theaet. 143 C. Exempla apud Stallbaumium ad Plat. Rep. V. 470 B.

[10]) Cf. Hesych. Codex *οὐδὲν δ.*

[11]) Demosth. Med. § 46. Vide supra v. *οἷον.*

[12]) Vide de hoc proverbio Intt. ad Zenob. 447.

[13]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 455. 37. In Codice duo semiversus vacui.

οὐδὲν πρὸς ἔπος [1]).

οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τραγῳδίαν εἰς αὐτὸν ποιήσαντος ἐπεφώνησάν τινες τοῦτο· ὅθεν ἡ παροιμία· βέλτιον δὲ οὕτως· τὸ πρόσθεν εἰς τὸν Διόνυσον γράφοντες τούτοις ἠγωνίζοντο, ἅπερ καὶ Σατυρικὰ ἐλέγετο· ὕστερον δὲ μεταβάντες εἰς τραγῳδίας γράφειν, κατὰ μικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐτράπησαν, μηκέτι τοῦ θεοῦ μνημονεύοντες· ὅθεν καὶ ἐπεφώνησαν· καὶ Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ, Θεαίτητος δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας Παρράσιόν φησι τὸν ζωγράφον ἀγωνιζόμενον παρὰ Κορινθίοις ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον· τοὺς δὲ ὁρῶντας τά, τε τῶν ἀνταγωνιστῶν ἔργα ἃ κατὰ πολὺ ἐλείπετο, καὶ τὸν τοῦ Παρρασίου Διόνυσον ἐπιφωνεῖν· τί πρὸς τὸν Διόνυσον· ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων [2]).

οὐδ' ἐν σελίνοις· ἐπὶ τῶν μηδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων· ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοὺς κήπους ἰόντων· ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα, τοὺς λεγομένους περικήπους, σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον· βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία· οὔπω οὐδ' ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν [3]).

οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐσυκὼς ἀνήρ [4]).

οὐδὲ πυρφόρος· ὅταν πολλοὺς ἀποφῆναι βουλώμεθα τοὺς τελευτήσαντας, λέγομεν ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ὑπελείφθη· οἷον· οὐδὲ ὁ τὸ πῦρ οἴσων εἰς τὴν πόλιν, καθάπερ εἰ ἐλέγομεν· οὐδὲ σκηνοφύλαξ ἤ τις τῶν παραπλησίων [5]).

οὐδὲ τἀρχαῖον ποιεῖ· ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων· ὁ δ' ὀξὺ κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων [6]).

οὐδ' ὑφ' ἑνών· Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ' οὐδένων λέγουσιν ὑπερβιβάζοντες [7]).

---

[1]) Arist. Eccl. 751. Cf. Intt. ad Greg. Cypr. Cod. Mosq. 372.

[2]) Cf. Intt. ad Zenob. 440.

[3]) Usurpavit Arist. Vesp. 478. Cf. Hesych. et App. Provv. 338 ibiq. Intt.

[4]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 455. 37. Cobet. Mnem. V. 201. In Codice versus vacuus.

[5]) Cf. Intt. ad Zenob. 434. Proverbium usurpavit Herodt. VIII. 6, alii.

[6]) Haec corrupta sunt. Proverbium alibi non invenio.

[7]) E Xen. Hell. V. 4. 1 cui reddidit Cobet. Mnem. VI. 55.

οὐ καθέςηκεν· οὐ νήφει, μαίνεται.
οὐκ ἂν δύναιο γαςρὶ πενθῆσαι νεκρόν [1]).
οὐ καλῶς· ἀντὶ τοῦ κακῶς.
οὐκ ἂν ἐβίων· οὐκ ἂν ἐβίωσα [2]).
οὐκ αἰσθήσομαι· οὐ προσποιήσομαι.
οὐκ ἄπο τρόπου· οὐ πόρρω τρόπου.
οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν [3]).
οὐκ ἀσκίῳ· ἀντὶ τοῦ κενῷ· ἀσκίοις γὰρ τὰ παιδία μορμολύσσεται [4]).
οὐκ ἀποτευκτήσεις· οὐκ ἀποτεύξῃ λέγουσι καὶ οὐκ ἀτυχήσεις [5]).
οὐκ ἀψάλακτος· οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀράπισος [6]).
οὐκ ἄτραχυς· ὁ τραχύς [7]).
οὐκ ἐμποίνιμον· οὐ δόκιμον [8]).
οὐκ ἐκφρῶσιν· οὐκ ἐξαφῶσι. Σοφοκλῆς [9]).
οὐκ ἐντελεῖς· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις [10]).
οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· οὐ βλασφημήσω [11]).
οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἡ παροιμία· εἰώθεσαν γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν [12]).
οὐκ ἐσκοράκισεν· οὐχ οἷον ἔφη οὐκ ἐς κόρακας, ἀλλ' οἷον οὐχ ὑπερηφάνησεν, οὐκ ἐφρυάξατο.

---

[1]) Proverbium ductum ex Hom. Iliad. τ. 225. Codex γαςήρ.
[2]) Codex ἐβίω.
[3]) Codex φθανοίμην. Cf. Dobr. et Cobet. Mnemos. V. 201. VIII. 146.
[4]) Codex ἀσκίω et μορμύσσεται. Respicitur Crates Ἥρωσιν, cf. App. Provv. 346. Locum ipsum servavit Hesych. in voce.
[5]) Aelium Dionysium hic laudasse suspicor Arist. Nub. 426. Cf. Lobeck. Phryn. 764.
[6]) Codex ἀποψάλακτος quod Lobeckius correxit ad Phrynich. 764. Cf. Hesych. v. ἀψάλακτος qui addit Σκύθαις Σοφοκλῆς, sed perperam habet ἀκράτητος.
[7]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.
[8]) Refer ad versiculum: Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
[9]) Videtur potius Euripidis esse e Phoen. 264, ubi vide Scholion, de quo Dindorfius egit in Praef. Poet. Scen. p. 29. Cobet. Mnem. XI. 442.
[10]) Cobet. ἐγκαλεῖς. Mihi locus videtur gravius vitium alere.
[11]) Hesych. Ex Arist. Lysistr. 37.
[12]) Similiter Zenob. 428.

οὐκ ἐς μακράν· ἀντὶ τοῦ ταχέως.
οὐκ ἐτός· οὐκ ἀπεικότως ἢ οὐ μάτην· παρὰ τὸ ἐτώσιον ὅ ἐστι μάταιον· οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως [1]).
οὔκουν· οὐδαμῶς.
οὐ κωφεῖ· οὐ βλάπτει· Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἐπὶ Ταινάρῳ Σατύροις [2]).
οὐλάδες· πῆραι [3]).
οὐ λελήθασι· Φανεροί εἰσιν [4]).
οὐλόκομος· Ἄλεξις [5]).
οὐλόθριξ· οὐχὶ οὐλότριχος· καὶ οὐλότριχα οὐχὶ οὐλότριχον.
οὐ μάλα κυκκᾶ· τὸ μηδέν [6]).
οὐ μάλα κυκκᾶς· παροιμία οὐδὲν σημαίνουσα [7]).
οὐ μηκέτι· ἀντὶ τοῦ οὐκέτι· Μένανδρος.
οὐ μὴ δ' ἐρεῖς· ἀντὶ τοῦ παῦσαι λέγων [8]).
οὐ μήν· ἀλλὰ μήν, οὐδαμῶς, οὐ μόνον· ἢ ἔτι μήν, ὅμως δέ [9]).
οὗ· ἑαυτοῦ· ὧν δὲ ἑαυτῶν [10]).
οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὔξασθαι, φασὶν, ἐν τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῇ Ἀφροδίτῃ· ἢ διὰ τὸ δυσείσβολον εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς [11]).
οὐ παρῆν· οὐ παρήμην [12]).
οὐραγεῖ· τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ [13]).

---

[1]) Cf. Schol. Plat. Rep. VIII. 568 A. Brevius Timaeus.
[2]) Codex *οὐκ ὤφιξεν — ἐν ἐπὶ τεράρῳ* — correxit Dobraeus. Recte Hesychius *οὐ κωφεῖ*, ubi vide M. Schmidt. Adde HSt. IV. 2213 D et VII. 1771 D. Apud Dindorfium Sophoclis fragmentum est 223.
[3]) Hesych. Ruhnkenius mavult *θυλάδες*, cf. HSt. V. 2380 C.
[4]) Isocr. Panegyr. § 12.
[5]) Cf. Poll. II. 23. In Codice deest semiversus.
[6]) Sic Cod. Plura Hes. sed itidem corrupta. Cf. M. Schmidt. et Intt. ad Diogen. 604.
[7]) Vide glossam super.
[8]) Legitur alicubi apud Sophoclem, ni fallit memoria.
[9]) Convenit Schol. Plat. Legg. VIII. 822 C.
[10]) Sophron dixit *ὦν*, cf. Apollon. de Pron. 122 C.
[11]) Cf. Hesych. et Zenob. 437, ibiq. Intt.
[12]) Malim *παρῇ*.
[13]) Cf. Hesych. Fortasse e Sap. Sir. 35. 11.

οὔπως· οὐδένα τρόπον· καὶ Θουκυδίδης ε' καὶ Ὅμηρος· Ὦ γέρον οὔπως τοῦτο ἐγὼ τελέεσθαι ὀΐω [1]).

οὐ ῥᾳδίως· ἀντὶ τοῦ κακῶς· Θουκυδίδης· Ἀρισογείτων ὕστερον λαμφθεὶς οὐ ῥᾳδίως διετέθη, Ἁρμόδιος δὲ αὐτοῦ παραχρῆμα ἀπόλλυται [2]).

οὐρανία αἶξ· ἢ οἱ εὐχόμενοι πάντως ἐπετύγχανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι· Κρατῖνος Χείρωσιν· Αἶξ οὐρανία [3]).

οὐράνιον· μέγα [4]).

οὐρανίαν παιδιάν· ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν [5]).

οὐρανιζέτω· πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνείσθω· Αἰσχύλος [6]).

οὐράνιον ἄχος· τὸν κονιορτόν· Σοφοκλῆς [7]).

οὐράνιον νέφος· ἤτοι τὸ κατ' οὐρανὸν ἢ ὑπ' οὐρανὸν ἐλαυνόμενον [8]).

οὐράν· αἰδοῖον· Σοφοκλῆς [9]).

οὐρητιᾶν ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν.

οὔρια πλεῖν λέγουσιν.

οὐρίσαι· ἀποκατασῆσαι εἰς οὔριον [10]).

οὔριος· ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος ἄνεμος [11]).

οὐροδόκην· τὴν ἀμίδα· Ξενοφῶν· οὔρειον δὲ βῖκον, Ἀντισθένης [12]).

οὐσίας δίκη· οὐσίας εἰσάγουσι δίκην πρὸς τοὺς ἁλωκότας ἐν προτέρᾳ δίκῃ χρέους ἢ καρποῦ, ὡς δέον ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας ἃ κατεδίκασαν [13]).

---

[1]) Thucyd. V. 15. In Hom. Odyss. γ. 226 legitur: οὔπω τοῦτο ἔπος τ.

[2]) Thuc. VI. 57. Brevius Hesych.

[3]) Cratinus dixerat δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν, cf. Zenob. 26. Similiter atque Photius Hesychius. Aliter Pausanias apud Eust. p. 917. 33.

[4]) Cf. Arist. Ran. 781. 1135. Similiter Hesych.

[5]) Codex οὐράνιον. Cf. Hesych. Poll. IX. 106.

[6]) Hoc malo quam Hesych. οὐρανίζετο.

[7]) Hesych. E Soph. Antig. 418.

[8]) Hoc e Cratino est, cuius locum servavit Hephaest. p. 46. Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[9]) Cf. Hesych. v. οὐραί qui omittit Sophoclis nomen.

[10]) Eadem e veteribus laudat Eust. p. 1452. 46.

[11]) Cf. Hesychium.

[12]) Xenophontis nomen hic vitiosum videtur M. Schmidtio. Vide quoque Cobet. Mnem. VI. 304. Xenophon nominaverat προχοΐδα.

[13]) Cf. Harpocr. et infra.

οὐσίαν· τὰ χρήματα ὡς ἡμεῖς· Εὔπολις Πόλεσιν· Ὃς τὴν Μαραθῶνι κατέλιφ' ἡμῖν οὐσίαν· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· — κοὐσίαν τ' εἶχον συχνήν [1]).

οὐσίας δίκη· οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίου καὶ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας λέγονται δικάζεσθαι, προτέραν μὲν δίκην τὴν τῶν οἰκιῶν, περὶ ἐνοικίων· δευτέραν δὲ περὶ καρποῦ τῶν χωρίων· τρίτη δὲ ἐπὶ τούτοις ἐγίνετο ἡ ἐξούλης· καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι τοῦτο κρατεῖν τῶν κτημάτων κἂν ἡττηθεῖεν τὴν πρώτην τοῦ ἐνοικίου δίκην καὶ τοῦ καρποῦ τὴν δευτέραν· εἰ δὲ καὶ τὴν τρίτην ἡττηθεῖεν τὴν ἐξούλης οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν ἀλλ' ἐξίσασθαι ἤδη τῶν κτημάτων [2]).

οὗς· ὠτὸς ἡ γενική· οἱ δὲ Ἴωνες οὔατος.

οὑτοσί· ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς λέγουσιν.

οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δ' ἐστὶν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον [3]).

οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· παροιμία ἧς μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Δημόταις· Ἱπποκλείδης ὁ Τισάνδρου μέλλων γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου, ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέρᾳ, ἀπωρχήσατο περιττῶς· μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους καὶ Μεγακλεῖ τῷ Ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν Ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος ὅτι ἀπώρχηται τὸν γάμον τὸν Ἀγαρίστης, ὑποτυχὼν ἔφη· οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ [4]).

οὐχ ἥκιστα· μάλιστα, πάνυ, οὐχ ἧττον [5]).

οὐχὶ καὶ ναίχι· Ἑλληνικά.

οὐχ οἷόν τε· οὐ δυνατόν [6]).

ὄφελμα· αὔξημα· Σοφοκλῆς [7]).

---

[1]) Codex ἐν Μαραθῶνι. Tum Dobraeus in Indice mavult: Πλούτῳ β'· οὐσίαν. Locus est in Arist. Plut. 754.

[2]) Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 285. 34. Codex ἐξῆν τοῖς ἐθέλουσι.

[3]) Cf. supra v. μία λόχμη.

[4]) Historia ducta ex Herodt. VI. 129. Cf. Hesych. et Zenob. 431 ibiq. Intt.

[5]) Cf. Timaeum et supra v. ἥκιστα.

[6]) Hesych. interpr. οὐχ οἷοί τε.

[7]) Hesych. omittit Sophoclis nomen. Cf. Eust. p. 1887.

ὄφελον καὶ ὄφελες καὶ ὄφελε· τοῖς προσώποις συσχηματίζουσιν ὡς ῥῆμα· καὶ διὰ τοῦ ω· ὤφελον ἐγὼ καὶ ὤφελες σὺ καὶ ὤφελεν οὗτος· τάττουσιν αὐτὰ ἐπὶ πραγμάτων ἤδη γεγονότων ἃ ἐβουλόμεθ' ἂν ἄλλως γεγονέναι· οἷον ὤφελε μὴ γεγενῆσθαι τόδε· ὤφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο· Μένανδρος [1]).

ὄφεις· ψέλια δρακοντωτά [2]).

ὄφις· ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἑνικόν [3]).

ὄφις ὀροφίας· λέγεται οὕτως [4]).

ὄφεις παρείας· τοὺς ἐπηρμένας ἔχοντας τὰς παρειάς· δοκοῦσι δὲ ἥπιοι εἶναι καὶ μὴ ἀδικεῖν ἀνθρώπους, ἐσθίειν δὲ τοὺς ἔχεις καὶ εἶναι τῶν μυσηρίων ἱεροί [5]).

ὀφθαλμιᾶσαι· φθονῆσαι, ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάσχειν [6]).

ὀφθαλμὸν ἐπιβαλεῖν· τὸ περιέργως θεάσασθαι· οὕτως Ἄλεξις [7]).

ὀφθαλμὸν βασιλέως· [8]).

ὄφλημα· χρεώστημα [9]).

ὄφλησις· χρέος, ὀφειλή.

ὀφλάνειν· ἀντὶ τοῦ ὀφλισκάνειν [10]).

ὄφλειν καὶ ῥόφειν· τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν [11]).

ὀφλισκάνουσι καὶ ὄφλουσι· χρεωστοῦσιν.

ὀφρυάζειν· τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς [12]).

---

[1]) Cf. Moer. et Thom. M. p. 665.

[2]) Hesychius in v. Menandrum laudat; hinc eius nomen e superiore glossa huc retraxerim.

[3]) Exemplum est apud Aesch. Choeph. 542.

[4]) Cf. Poll. VII. 120 et Eust. p. 1448. 62. Codex ὀφισυροφειας.

[5]) Dem. Cor. § 260. Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 286. 29. Cf. Schol. Arist. Plut. 690.

[6]) Codex ὀφθαλμίσαι. Corr. ex Hesych. et Lex. Bachm.

[7]) Codex ἐπιβάλλειν. Antiatt. Bekk. p. 110. 15 add. Ἄλεξις Τροφωνίῳ.

[8]) Ex Hesych. supple τὸν πεμπόμενον κατάσκοπον. Refero ad Arist. Acharn. 92. In Codice semiversus vacuus.

[9]) Cf. Herodian. Piers. 471. Thom. M. p. 666. Hesych.

[10]) Hesychius.

[11]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1430. 40. Ad rem vide Cobet. Mnem. VIII. 48. XI. 247.

[12]) Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 53. 29 et Poll. II. 50.

ὀΦρύην· τὸ μετέωρον· Εὐριπίδης [1]).
ὀΦρυόεντες· ὑπερήΦανοι [2]).
ὀΦρυόεις· ὑπερήΦανος.
ὄχανον· ὅθεν ἡ ἀσπὶς κρατεῖται τῇ χειρί.
ὀχάνοις· δεσμοῖς [3]).
ὀχεία· μίξις, συνουσία [4]).
ὀχεῖον· ἅρμα, δίΦρος, ἅμαξα [5]).
ὄχετλα· ὀχήματα· ἐν ἄλλῳ σχήματα [6]).
ὀχετόκραναι· τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δέ Φασι τοὺς ὑπονόμους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετούς [7]).
ὀχετεύει· σαλεύει, μεταΦέρει [8]).
ὀχετός· σωλήν, ἀγωγός, ῥύαξ [9]).
ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι· αἱ ἐξοχαί [10]).
ὄχθοιβος· λῶμα· Φερεκράτης Λήροις· Μίτραν ἀλουργῆ, στρόΦιον, ὄχθοιβον, κτένα [11]).
ὀχθοίβους· τὰ λώματα· ἔστι δὲ περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργὲς πρόσραμμα [12]).
ὄχθους· ὕψη, ὑψηλοὺς αἰγιαλούς [13]).
ὄχλος· τὸ πλῆθος καὶ τὴν ὄχλησιν [14]).

---

[1]) Ex Eur. Heracl. 394. Cf. Hesych.
[2]) Hesychius.
[3]) Plura Hesychius.
[4]) Hesychius.
[5]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 287. 32. Harp. Hesych.
[6]) Bene *ὀχήματα*, perperam *σχήματα*. Cf. Hesych. et Proleg. p. 130 et 169.
[7]) Fere eadem in Lex. rhet. Bekk. p. 287. 6. Poll. X. 30 ex Hyperide laudat. Vide quoque Etym. M. p. 644. 48 unde rectius scribes *κεράμεαι* quam *κεράτιναι*.
[8]) Credo respici Plat. Legg. II. 666 A. Pro *σαλεύει* scripseram *σωληνεύει*, sed nunc vide M. Schmidt. ad Hesych.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Fere eadem Hesychius.
[11]) Cf. Hesychium. Etym. M. p. 570. 54 et infra.
[12]) Fortasse respicitur altera Arist. Thesm. editio, cf. Poll. VII. 95.
[13]) Cf. Hesych. Fortasse respicitur Aesch. Agam. 1161.
[14]) Lex. rhet. Bekk. p. 287. 30.

BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA

ὀχῶν· ὀχευτικῶς ἔχων [1]).

ὀχμάζεται· συνέχεται, χειροῦται [2]).

ὄχος Ἀκεσσαῖος· ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ Ἄκεσσα Σικελικὴ πόλις· Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις· Ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα [3]).

ὄψανον· τὴν ὄψιν [4]).

ὀψαρτυτής· μάγειρος [5]).

ὀψαρτυτική· μαγειρική.

ὀψιπέδων· οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος [6]).

ὀψὲ ὁδοῦ· ὀψὲ πορείας.

ὀψιαίτερον· οὐκ ὀψίτερον.

ὀψιπέδων· ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα [7]).

ὄψιν· οὐ τὸ πρόσωπον οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν λεκτέον [8]).

ὀψισθῆναι· τὸ ὀψὲ ἐλθεῖν λέγουσιν [9]).

ὀψ' ἦλθες ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἵεσο· παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων [10]).

ὀψιγενής· βραδέως γεννηθείς [11]).

ὄψος· μοχθηρός [12]).

ὀψώνιον· τὴν ὀψωνίαν· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον [13]).

Τέλος τοῦ Ο στοιχείου.

---

1) Codex ὀχλῶν· ὀχ. ὀχῶν. correxi ex Hesych.

2) Cf. Hesychium voce ὀχμάζει.

3) In Codice Sophoclis senarius perperam adhaeret glossae ὄχανον. Cf. Hesych. qui rectius Ἀκεσαῖος et Ἀκέση.

4) Hesych. Ex Aesch. Choeph. 534 ut videtur.

5) Hesych. Poll. VI. 37 ex Hyperide laudat.

6) Codex ὀψεπέδων. Cf. Hesych. qui perperam ὀψιπαίδωνας.

7) Cf. supra.

8) Cf. Thom. M. p. 668.

9) Cf. Hesych. et Antiatt. Bekk. p. 110. 29.

10) Cf. Hesych. Poll. VII. 133. App. Provv. 349 ibiq. Intt.

11) Codex ὀψιγεννής, sed cf. Hesych.

12) Mira glossa. Convenit Hesych.

13) Cf. Poll. VI. 38.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Πῖ στοιχείου.

Πάγας· δίκτυα, παγίδας [1]).
πάγη· θηρατικὸν ὄργανον· καὶ ἔστι τετράγωνον [2]).
παγκάλης· πάνυ καλῆς [3]).
παγκρατιασαῖς· ἀθληταῖς, πύκταις [4]).
παγκράτιον· πυγμή, ἀγών, ἄθλησις [5]).
πάγκυφος ἐλαία· ἡ κατακεκυμμένη [6]).
πάγον εὐτειχῆ· ἐν ὄρει τετειχισμένην [7]).
παθαίνεσθαι· οὐ δεινοπαθεῖν [8]).
παιάν· εἶδος ᾠδῆς [9]).
παιᾶνας· κώμους, εὐφημίας [10]).
Παιανίαζε ἐπορεύετο· μὴ Παιανιοῖ· τὸ γὰρ Παιανιοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημαίνει δύναμιν [11]).
παιδαγωγηθεῖσαν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἀχθεῖσαν [12]).
παιδάριον· οὐ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ λέγουσι [13]).
παιδάρια· τὰ μείζονα καὶ τὰ ἄρτι γεγονότα λέγεται [14]).

---

[1]) Fortasse e Sophoclis fragmento 378 Dind. Cf. M. Schmidt. ad Hesychium.
[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 294. 29.
[3]) Scripserim: Παγκαλής· πάνυ καλή. Illud παγκαλής olim legebatur Plat. Min. 319 C.
[4]) Plat. Legg. VIII. 830 A legitur παγκρατιασάς, cf. Hesych.
[5]) Plat. Legg. VII. 795 B, alii.
[6]) Poll. VI. 163 ex Aristophane laudat. Cf. Hesych. et supra κυφός. Codex κατακεκαμμένη quod correxi.
[7]) Ex Eur. Androm. 1010. Rectius Hesych.: τετειχισμένον.
[8]) Imo contra est.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Reddiderim Plat. Symp. 177 A, ubi cf. Schol. Vide quoque Hesychium.
[11]) Codex Παιάνιζε. Corr. Porsonus.
[12]) Plat. Legg. VI. 752 C.
[13]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 298. 10. Cf. Moer. p. 321.
[14]) Hesychius. De hoc argumento copiose egit Aristophanes Byzantius, cf. Nauck. p. 92.

παιδέρως· (οἱ μὲν) σφραγῖδος ὄνομα, οἱ δὲ ἀλείμματος [1]).
παιδεύειν· παιδοτροφεῖν [2]).
παιδιὰν καὶ παίγνιον ἑκατέρως λέγουσιν.
παιδικά· ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά· καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δ' ἐρασαῖς δῆλον ὡς οὕτω ἐξείληπται· ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ· Παπαῖ τὰ παίδιχ' ὡς ὁρᾷς ἀπώλεσας. καὶ Κρατῖνος Πανόπταις· Μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπῃ νῦν. Ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας Εὔπολις· φησὶ γὰρ [ὡς] πρὸς αὐλητρίδα τις· Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς· καὶ Κρατῖνος δὲ Ὥραις τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ· μακάριος τῶν παιδικῶν. Οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ· κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων· Πλάτων Φαίδρῳ· ἐσπούδακας ὦ Φαῖδρε ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐλαβόμην ἐρεσχελήσων σε· λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες οἷον τὸ ἁρμόζον παιδί· ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων [3]).
παιδεύειν· παιδοτροφεῖν [4]).
παιδικώτερον· ἱλαρώτερον.
παιδισκάριον· κοράσιον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμῴδηκε Φιλιππίδης ὡς ξενικόν [5]).
παιδείαν· παιδικὴν ἡλικίαν [6]).

---

[1]) Locum supplevi ex Hesych.
[2]) Hesychius.
[3]) Glossam Platonicam esse apparet coll. Schol. Plat. Parm. 127 B. Boethus sua habet e Pamphilo, cf. Schol. Aristoph. Vesp. 1021 ubi itidem in eodem argumento laudatur Sophoclis locus quem tamen non prorsus intelligo. De priore Cratini loco quid viri docti sentiant vide apud Meinek. Fragmt. Com. Poet. II. p. 105. Apud Plat. Phaedr. 236 B legitur ἐπελαβόμην et ἐρεσχηλῶν. Cf. Cobet. Mnem. IX. 429. Proleg. p. 66 et 86.
[4]) Supra iam habuimus.
[5]) Cf. Hesych. De nostro loco vide Meinek. Fragmt. Com. IV. 477. Phryn. Ecl. p. 24 et 102. Adde Cobet. Philostr. p. 70.
[6]) Malim certe παιδίαν.

παιδιά· παῖγμα.
παιδοκόμον· παῖδα τρέφοντα.
παιδολέτειρα· παιδοφόνον [1]).
παιδοτρίβας· ἀλείπτας, γυμνασάς [2]).
παιδοῦσσα· ἐγκύμων [3]).
παίει· τύπτει [4]).
παίειν· ἐσθίειν [5]).
παιπάλη· ἄλευρον, ἀπὸ κριθῶν ἢ ἀπὸ κέγχρου [6]).
παιπάλημα· τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ [7]).
παιπάλημα· οἱ μὲν ὁ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος ἄνθρωπος· καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀρῶν παιπάλημα λέγει· οἱ δὲ τὸν εὐρίπισον καὶ εὐμετάβολον, ἀπὸ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου [8]).
παῖσαι· τύψαι [9]).
παισθείς· τυπτηθείς [10]).
πεττείαις· παιδιαῖς, τάβλαις [11]).
παιῶνας· ἰατροὺς καὶ ἀλαλαγμούς· καὶ παιωνίζειν· τὸ ἀλαλάζειν.
παιώνιον· ἰατρεῖον, θεραπευτήριον· ἢ σωτήριον φάρμακον [12]).
πακτῶσαι· σφηνῶσαι θύραν [13]).
παλαιόν· οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιὸν ἐπ' ἀργυρίου ἐκ δα-

---

[1]) Scribendum est παιδολέτειραν, ob Eur. Med. 849. Cf. Hes.
[2]) Convenit Schol. Plat. Lysid. 207 D.
[3]) Codex παιδοῦσα. Callimachus dixit. Cf. Cobet. Mnemos. X. 416.
[4]) Plura Hesychius.
[5]) Aristoph. Acharn. 835. Cf. Hesychium.
[6]) Arist. Nub. 262. Photius habere videtur ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 898. 7.
[7]) Brevius Hesychius.
[8]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 295. 18 fortasse ad explicandum Aesch. F. L. § 40. Homerus non παιπάλημα dixit, quod mirabundus audies fuisse qui frustra apud eum »quaereret", sed παιπαλοέσσας, cf. Schol. Odyss. κ. 97.
[9]) Hesych. Usurparunt Arist. Plut. 1055, alii.
[10]) Aesch. Sept. 961.
[11]) Cf. Hesychium.
[12]) Codex παιωνεῖον. Cf. Cratet. apud Athen. VI. 268 A et Aesch. Agam. 848: φαρμάκων παιωνίων.
[13]) Fortasse ex Archilocho, cf. Poll. X. 27.

νείσματος ὀφειλομένου· οὕτως Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον· καίτοι εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησικλεῖ τὰς ν' παλαιάς, ὥσπερ οὗτός φησι [1]).

πάλαι· τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασιν.

πάλαι καὶ τρίπαλαι καὶ δεκάπαλαι λέγουσιν [2]).

παλαιοθέτης· παλαιοπράγμων καὶ δρασήριος [3]).

πάλαι θεοῦ· παλαιᾶς θεοῦ [4]).

παλαιότερον· καὶ ἄνευ τοῦ ο λέγουσι· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν παλαίτατον [5]).

παλαισάς· σπιθαμάς, ἢ ἔμπαλιν [6]).

παλαμᾶσθαι· τεχνάζεσθαι [7]).

παλαμίς· τεχνίτης [8]).

παλαμναῖος· φονεὺς ἢ μιαρός· παλαμναῖοι γὰρ λέγονται οἱ διὰ χειρὸς ἀνδροφονοῦντες· παρὰ τὴν παλάμην· καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστροπαῖος ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς [9]).

παλαμωμένων· χερσὶν ἐργαζομένων.

παλάσια· τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς [10]).

παλασή· θηλυκῶς· Κρατῖνος Νόμοις· μεῖζον τὸ δέος παλαισῆς· Φιλήμων Ἐφεδρίταις· Σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψιαθίον Ἴσως παλαισῆς [11]).

---

[1]) Fortasse rectius scribetur Ἀλκιβιάδην.

[2]) Ex Arist. Eq. 1154.

[3]) Hesychius.

[4]) Codex παλαιθέου et sic quoque Hes. Sed cf. HSt. VI. 63 D.

[5]) Codex παλαίτερον.

[6]) Lex. Bachm. ἢ ἐν πάλῃ. Neutrum intelligo.

[7]) Cf. Hesych. παλαμήσασθαι.

[8]) Hesych. add. παρὰ τοῖς Παλαμνίοις quod Meinekius scribit παρὰ τοῖς Σαλαμινίοις, cf. M. Schmidt.

[9]) Alia Harp. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 293. 12.

[10]) Cf. Hesych. Adde HSt. VI. 62 A.

[11]) Ruhnkenius recte pro δέος scribit πέος. Phrynichus Ecl. p. 130 unice probat formam παλασή, non παλαισή. Cf. HSt. VI. 70. C. Crediderim veram formam esse παλασή, nam video tum aequales Phrynichi nominis formam docendos fuisse, tum librarios ubique inferre παλαισή. Hinc Photii ipsa glossa παλασή est, quae forma literarum ordine commendatur, sed

παλεύετε· θηρεύετε· καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας παλευτρίας καλοῦσιν [1]).

παλευταί· (οἱ) τὰ λίνα (ἱστῶντες) οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται· ὡς καὶ παλευτρίδες· αἱ περιστεραί [2]).

παλεῦσαι· ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι· καὶ παλεύτρια· περιστερὰ πλάνος [3]).

παλεῦσαι· ὑπαγαγέσθαι· ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλαίειν· οὕτως δ' ἔλεγον τὸν εὐεξαπάτητον.

παλημάτιον· λεπτὸν ἄλευρον [4]).

παλιλλογία· ταυτολογία [5]).

παλιμβαλής· ὁ ἀνάταυρα πεσών.

παλίμβιος· ὡς ἐξ ἀναβιώσεως [6]).

παλιμβολία· ἡ εὐμετάβλητος γνώμη.

παλίμβολος· ἀδόκιμος, εὐμετάβολος, ἀνελεύθερος· Κλήμης· δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβουλος, ἐναντιόβουλος, ἐναντιογνώμων· ὡς καὶ παλίνδης ὄνος [7]).

παλίμφημα· δύσφημα, κακά, ἐναντία [8]).

παλινάγγελος· ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος [9]).

παλιναίρετα· ἐπεσκευασμένα καὶ οἷον ἐπίγναφα, οὐ καινὰ οὐδὲ ὑγιῆ [10]).

παλινδικεῖ· ἐπισυνάπτει δίκην [11]).

---

in versiculis Cratini et Philemonis perperam legitur παλαιστή. Codex pr. m. σκηπόδιον.

[1]) Hesych. interpr. παλεύεται.

[2]) Codex παλευτά et om. οἱ et ἱστῶντες. Locus correctus ex Hesych. Cf. HSt. VI. 77 D.

[3]) Cf. Hesych. v. παλεύσας.

[4]) Hesych. Pollux VI. 62 ex Aristophane laudat.

[5]) Hesychius.

[6]) Hinc emendatus Hesych.

[7]) Adnotatio est Boethi referenda ad Plat. Legg. IV. 705 A. Ex eodem sua descripsit Hesychius. Scripsi παλίμβουλος altero loco pro Codicis lectione παλίμβολος. Ultima vocabula non intelligo. Suidas habet: παλίνδης ὄνομα.

[8]) Rectius fortasse Hesych. pro κακά habet κακόφημα.

[9]) Cf. Hesychium.

[10]) Glossa Platonica referenda ad Tim. 82 E. De Timaei glossa e Photio emendanda dixi in Prolegg. p. 114. Cf. Hes. Harp.

[11]) Hesychius.

παλινδορία· σκύτος [1]).
παλινδρομῶν· ὑποσρέφων [2]).
παλιγκάπηλος· ὁ μεταπράτης [3]).
παλιγκάπηλος· ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· λέγουσι δὲ καὶ παλινέμπορος [4]).
πάλιν· καὶ αὖθις· καὶ αὖτις· ταῦτα τὰ τρία ταὐτὸν σημαίνει, ὥσε καὶ ἐκ παραλλήλου χρῶνται ἀμφοῖν, αὖτις πάλιν, πάλιν αὖτις λέγοντες [5]).
παλινοδία· ἐναντία ὁδός [6]).
παλινοσήσας· ἐπανελθών [7]).
παλινσκίῳ· σκοτεινῷ· τὸ γὰρ πάλιν ἐπίτασιν δηλοῖ ὡς παλιγκάπηλος καὶ παλίμπρατος [8]).
παλιντράπελον· ἀντίσροφον, ἐναντίον, ἀντεσραμμένον [9]).
παλινῳδία· ἐναντία ᾠδή ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις [10]).
παλίρρυτα κύμβαλα· [11]).
παλίνσκιον· τὸ ὑπ' ἄλλου σκιαζόμενον [12]).
παλιώρους· ἀκοντισάς [13]).
Παλλάδος πρόσωπον· τοὺς σατῆρας, ἀπὸ τοῦ σεσημασμένου· ἑκ θατέρου γὰρ Ἀθηνᾶς πρόσωπον ἦν [14]).
παλλακόν· τὸν παλλακευόμενον [15]).

---

[1]) Addit Hesychius Platonis Comici testimonium.
[2]) Hesychius παλινδρομεῖ.
[3]) Vide quae diximus ad v. κάπηλος.
[4]) Hesych. Respicitur fortasse Arist. Plut. 1156.
[5]) Rectius scribes: καὶ αὖ· καὶ αὖθις.
[6]) Infra παλινῳδία. Notatur discrimen, nihil aliud. Sic supra habuimus μεθόδιον et μετῴδιον. Cf. Prolegom. p. 127.
[7]) Hesychius.
[8]) Harpocration e Sophoclis Inacho laudat χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ, ubi fere praetulerim λειμῶνι.
[9]) Cf. Pindar. Olymp. II. 69.
[10]) Lex. Bachm. add. οἷα Στησίχορος ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς Ἑλένης.
[11]) Codex παλίνρυτα.
[12]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 294. 6.
[13]) Hesych. παλινώρους· ἄκοντας. Res obscura.
[14]) Vide Hesych. et Poll. IX. 76.
[15]) Hes. παλλακός· ἐρρωμένος, ubi Musurus scribit ἐρώμενος. Fortasse praestat apud Photium παλλάκιον scribere ob Aelii Dionysii adnotationem apud Eustath. p. 1419. 51.

παλμός· τρόμος, σεισμός [1]).
παλτά· τὰ δόρατα [2]).
πολτάριον· σεμίδαλις [3]).
παμμάχιον· παγκράτιον [4]).
παμμήσορα· πάντων τεχνίτην [5]).
παμπήδην· παντελῶς [6]).
παμπησία· παγκτησία [7]).
παμπληθεῖς· πάνυ πολλάς [8]).
Παμύλης· Αἰγύπτιος θεὸς Πριαπώδης [9]).
παμφαής· ἡ πᾶσι φαίνουσα, φαιδροτάτη [10]).
πάμφορος· παντοῖα φέρων [11]).
παναγές· καθαρόν· ἅγος γὰρ καὶ ἁγνεία καὶ μύσος κατ' ἀντίφρασιν [12]).
παναγής· ὁ κατὰ πάντα ἁγνός [13]).
Παναθήναια· Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ, πρὸ τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Γῆς· Ἀθηναίων· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως· πεντέτης· καὶ ἀγωνίζεται παῖς, Ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος· καὶ ἀγενείου· ἀνήρ· τὸ δὲ νικῶντι δίδοται ἆθλον ἔλαιον ἀμφιφορεῦσι· καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ [14]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesychius.
[3]) Codex παλτάρια· correxit Cobet.
[4]) Cf. Dind. ad HSt. VI. 112 A.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius. Schol. Soph. Ai. 916.
[7]) Hesychius. Idem Eustath. p. 1502. 48 sec. veteres.
[8]) Plat. Legg. VI. 782 B.
[9]) Codex Παμύλης. Corr. Cobet. Addit Hesych. testimonium Cratini minoris Γίγασιν.
[10]) Codex Φαιδρότης· scripsi Φαιδροτάτη. Cf. Hesychium.
[11]) Hesychius παμφόρῳ.
[12]) Codex ἅγος.
[13]) Cf. M. Schmidt. ad Hesychium.
[14]) Repraesentavi corruptam Codicis lectionem. Est glossa Platonica quae non multum emendatius legitur apud Schol. Parm. 127 A: ἡ τῶν Παναθηναίων ἑορτὴ καὶ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρῶτον ὑπ' Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ· ἄγεται δὲ ὁ

Παναθήναια· ἀγὼν πεντετηρικὸς Ἀθήνησιν [1]).
πανάκεια· θεραπεία [2]).
παναλκές· ἰσχυρότατον [3]).
πανάμερον· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας [4]).
πανάνυτον· παντοδύναμον.
πανάπυσος· ἀνήκοος.
παναρμόνιον· παντόθεν ἡρμοσμένον [5]).
παναυγές· πάνυ λαμπρόν.
πανδαισίας· πολυτελοῦς τραπέζης, εὐωχίας [6]).
πανδαισία· πολυτελὴς τράπεζα [7]).
Πάνδια· ἑορτή τις ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης· ἢ ἀπὸ Πανδίονος οὗ ἐστὶ καὶ Φυλὴ ἐπώνυμος· ἄγεται δὲ αὕτη τῷ Διί, ἐπονομασθεῖσα ἴσως οὕτως ἀπὸ τοῦ πάντα δεῖν θύειν τῷ Διί [8]).
πανδείνως· εὐφήμως· λέγεται δὲ ὡς παναθλίως.
πανδερκεῖς· πάντα ὁρῶντες [9]).
πανδήμου· παντὸς τοῦ πλήθους ἢ παντὸς τοῦ δημώδους καὶ ἀγελαίου ὄχλου [10]).
πανδοκεῖον· καταγώγιον· τὸ διδόμενον μισθοῦ ϛεγανόμιον· λέγεται καὶ διὰ τοῦ χῖ διὰ τὴν τῶν ϛοιχείων συγγένειαν [11]).
πανδωρία· ἡ γῆ [12]).
Πανιὰς αἶσα· ἀπὸ τοῦ Πανός [13]).

ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν· καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια οὐ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνήρ· τῷ δὲ νικῶντι διδόασιν ἔλαιον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ ϛεφανοῦσιν αὐτὸν ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Cf. Proleg. p. 60.

[1]) Cf. Harpocr.
[2]) Hesychius.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Hesychius πανάμερος.
[5]) Hesychius. Fortasse e Plat. Rep. III. 404 D.
[6]) Cf. Hesychium et Harpocr.
[7]) Codex πανδαίσιον.
[8]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 292. 10. Cf. Harpocr.
[9]) Hesychius.
[10]) Hesychius. Fortasse e Soph. Ai. 844.
[11]) Cf. infra v. ϛεγανόμιον. Codex ϛεγανομεῖον.
[12]) Ex Hesych. corrige πανδώρα. Cf. Aristoph. Av. 971.
[13]) Aeschyli glossa est apud Hesych. Πανίας βήσσας, quam hic quoque reposuerim. Cf. M. Schmidt.

παγκαρπία· πανσπερμία [1]).
πανόν· ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέν, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ· Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ [2]).
πανόπτης Ζεύς· πολυόφθαλμος· καὶ πανόπτρια [3]).
Πανὸς σκῶλος· ὄνομα σχήματος [4]).
πανός· δέσμη κληματίδων· οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν· Ἀριστοφάνης [5]).
Πανὸς σκοπός· μανιώδης, ἐπεὶ τῶν φαντασιῶν αἴτιος ὁ Πάν· παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος [6]).
πανοσπρία· ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις [7]).
Πάνοψ· ἥρως Ἀττικός· καὶ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις [8]).
πανοῦργος· ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος· λέγεται δὲ καὶ ὁ πάνυ Φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπισάμενος [9]).
πανσέληνον λεκτέον οὐ πληροσέληνον.
πανσθενέσατον· ἰσχυρότατον [10]).
πανσπερμία· παγκαρπία [11]).
πανσρατιᾷ· οὕτως λέγει καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι [12]).
πάντα θεῖ καλαύνεται· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων [13]).

---

[1]) Hesychius. Legitur apud Soph. fragmt. 464, alibi.
[2]) Codex σχηματισθέντα.
[3]) Sic Porsonus. Codex γάμῳ· ζευς: ~ Πανόπτης· π. κ. π. Sed malim cum Dind. ad HSt. VI. 157 C scribere Πανόπτης· Ζεύς: ~ Πανόπτης· πολυόφθαλμος· καὶ πανόπτρια: ~
[4]) Cf. Hesychium ibiq. M. Schmidt.
[5]) Intelligitur fortasse Arist. Lysistr. 308 ubi nunc φανόν.
[6]) Fortasse ex Eupolide, cf. Phot. v. σκοπός. Apud Hesych. omnia turbata. Ultima verba παρὰ τὸ φ. λ. superiori glossae reddiderim. Dobraei est longa adnotatio de hac glossa in Adversariis.
[7]) Hesychius. Pollux I. 248.
[8]) E Platon. Lysid. init. M. Schmidt. ad Hesych. coniicit ἐν τοῖς ρ' ἐπ.
[9]) In bonam partem accipiunt paullo minus antiqui.
[10]) Hesychius πανσθενεσάτῳ.
[11]) Fortasse e Plat. Tim. 73 C.
[12]) Codex πανσρατεία. Intelligitur Thuc. II. 31.
[13]) Plenius Schol. Arist. Eccl. 109: ὅκ' ἀργύριον ἦ πάντα θεῖ καλαύνεται. ubi corrigam: οἷς ἀργ.

πάντα κάλων σείειν· παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων· παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων [1]).

πάντα κάλων· ἐπὶ τῶν μετὰ πάσης προθυμίας πραττόντων.

πάντα λίθον κινεῖν· Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσεν πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν· οἱ δὲ εἰρῆσθαί Φασιν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων [2]).

πάντα ὀκτώ· οἱ μὲν Στησίχορόν Φασιν ἐν Κατάνῃ ταφῆναι πολυτελῶς πρὸς ταῖς ἀπ' αὐτοῦ Στησιχορείοις πύλαις λεγομέναις· καὶ τοῦ μνημείου ἔχοντος ὀκτὼ κίονας καὶ ὀκτὼ βαθμοὺς καὶ ὀκτὼ γωνίας· οἱ δὲ ὅτι Ἀλήτης κατὰ χρησμὸν τοὺς Κορινθίους συνοικίζων ὀκτὼ φύλας ἐποίησεν πολίτας καὶ ὀκταμερῆ τὴν πόλιν [3]).

παντάπασιν· ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ ὁλοσχερῶς, σφόδρα [4]).

πανταχῇ· πάντα τρόπον· καὶ πανταχοῦ· ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε· εἰς πάντα τόπον [5]).

παντέλειον· ὁλόκληρον.

παντευχίαν· πανοπλίαν [6]).

παντὶ σθένει· ὅλῃ δυνάμει [7]).

παντί τῳ· παντί τινι [8]).

παντοδαπά· παντοῖα [9]).

παντοδαπώτερον· συγκρίνοντες λέγουσιν.

παντὸς μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ πάντως.

πάνυ· λίαν.

πάνυ σφόδρα· ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνυ [10]).

---

[1]) Hesych. Vide Intt. ad Zenob. 462. Similiter Schol. Plat. Sisyph. 389 C.

[2]) Hesychius similia; sed malim legere ἧς μέμνηται Ἀριστοφάνης quam Ἀρίσαρχος. Vide praeterea Intt. ad Zenob. 463.

[3]) Cf. Polluc. IX. 100. Alia et deteriora Zenob. 478.

[4]) Hesychius.

[5]) Pro καὶ πανταχόθι legerim: καὶ πανταχόθεν· ἐκ παντὸς τόπου.

[6]) Hesychius. Haud raro tragici.

[7]) Hesychius.

[8]) Hesychius.

[9]) Cf. Hesychium.

[10]) Non assentior, cf. Aesch. F. L. § 36, qui locus laudatur ab HSt. VI. 179 C.

παμφάλυγα· τὸν πομφόλυγα· Σώφρων [1]).
πανώλης· πανώλεθρος [2]).
Πάξοι· νῆσοι κατ' Ἰταλίαν [3]).
παππάζοιεν· πατέρα καλοῖεν [4]).
πάππας· τοὺς πατέρας καλοῦσιν [5]).
πάππος· αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους τρίχες, μύσαξ δὲ αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω [6]).
πάππoι· αἱ τῶν ἀκανθῶν ἐξανθήσεις [7]).
παρά· διά.
παραβαλέσθαι· τὸ παύσασθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.
παραβάλλεσθαι· τὸ ἐξαπατῆσαι· Θουκυδίδης α'· οὕτως καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην ἀγορεύων [8]).
παραβαλοῦ· παύου· κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας [9]).
παραβάλλεσθαι· παρακαθῆσθαι, συνθέσθαι [10]).
παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς· τὸ παθητικὸν τοῦ παραβεβηκέναι, πάνυ ἀκολούθως· Θουκυδίδης [11]).
παραβιβάζεσθαι· παραβαίνεσθαι.
παραβλέπειν· ὑποβλέπειν.
παραβληθησόμενος· συγκριθησόμενος, ὁμοιωθησόμενος [12]).
παράβολος· [13]).

---

[1]) Codex παμφάλυα.
[2]) Hesychius.
[3]) Hesychius.
[4]) Codex παπάζοιεν· παρακαλοῖεν. Bene Hesychius.
[5]) Codex πάπας. Haec et superior observatio e lexico rhetorico quod Eustath. laudat p. 565. 19.
[6]) Eadem laudat Eustath. p. 1496. 51 e rhetorico lexico, sed diserte memorat scripturam μάσαξ. Cf. p. 1353. 57.
[7]) Cf. Hesychium. Eustath. p. 565. 34.
[8]) Thucyd. I. 133. Hom. Iliad. δ. 6.
[9]) Cf. Hesychium. Ex Aristoph. Ran. 180, ut videtur.
[10]) Legerim παρακαταθέσθαι pro παρακαθῆσθαι.
[11]) Thucyd. I. 123.
[12]) Hesychius.
[13]) Interpretationem vide apud Phrynich. Bekk. p. 60. 16. In Codice semiversus vacuus.

παραβύουσα· παρακαλύπτουσα [1]).

παράβυσον· παρακεκρυμμένον, λάθρᾳ γινόμενον [2]).

παραγγείλας· [3]).

παραγκωνίσας· ἀποσρέψας, ἐκ τῶν ἀγκώνων δήσας [4]).

παραγνούς· παρανοήσας.

παραγραφή· δίκη λεγομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, μηδὲ ἀγωνίσασθαι τὴν εὐθυδικίαν· παρεγράφοντο δὲ διὰ τρόπων δ'· διὰ προσώπων, διὰ χρόνων, διὰ τόπων, διὰ τρόπων [5]).

παραγράφεται· ἐξουθενεῖ, παραιτεῖται, ἀποβάλλεται [6]).

παραγραφή· ὅταν λέγῃ τις ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ τὸ ἔγκλημά ἐσιν, εἰσήχθη πρότερον εἰς δικασήριον καὶ γένηται περὶ αὐτοῦ γνῶσις· καὶ διὰ τοῦτό φησι μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίσασθαι κρίσιν· μάλισα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασαῖς, οἳ πλεονάκις περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσιν· λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ἅμα τοῖς δικασαῖς παραδεικνύς, ὡς οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμους ψηφίσαντες· καὶ τοῦτό ἐσι παραγραφή· καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισαι παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἔνεσιν αὐτὴν ὁ εἰσάξων, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γὰρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἑκάσῳ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσάγειν τινά· παραγράφεσθαι οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτόν τι ἐγκαλουμένοις, περὶ οὗ οὐ νενομοθέτηται [7]).

παράδειγμα· εἰκὼν ἢ χαρακτὴρ ἔννοιαν ἔχων αἰσθητοῦ πράγματος· ἰσέον δὲ ὅτι ἄλλο παράδειγμα καὶ ἄλλο παραβολή· παράδειγμα μὲν γάρ ἐσιν ὅταν ἀντιπαραθῇ τις ὅμοιον ὁμοίῳ, οἷον λογικῷ λογικόν· παραβολὴ δὲ ὅταν ἀνόμοιον ἀνομοίῳ οἷον ἀλόγῳ λογικόν ἢ ἔμπαλιν.

παράδειξις· ὁμοιότης, δήλωσις.

παραδιαιτᾶσθαι· τὸ παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι.

---

[1]) Cf. Hesychium ibiq. Ruhnkenium.
[2]) Cf. Hesych. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 292. 24.
[3]) In Codice semiversus vacuus.
[4]) Hesychius παραγκωνίσασθαι.
[5]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 297. 17. Cf. Harp. et infra.
[6]) Hesychius tantum ἐκβάλλεται.
[7]) Malim ψηφίσαιντο et τοιοῦτόν τι.

παρὰ δίκην· παρὰ τὸ δίκαιον [1]).
παράδοξον· ἀπροσδόκητον, θαυμαστόν [2]).
παραθέουσι· παρατρέχουσιν [3]).
παραθήγειν· ἀκονᾶν, παροξύνειν [4]).
παραθήκην· Πλάτων Συμμαχίᾳ [5]).
παραιρημάτων· τῶν ἱματίων. Θουκυδίδης [6]).
παρασαβάζειν· παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβοὺς καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν [7]).
παραθήξονται· παρακονήσονται.
παραθρήσειας· παρίδοις [8]).
παρεξόρουσον· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι· Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι [9]).
παραιρήσεται· ἀφαιρήσεται.
παραιροῦνται· ἀφαιροῦνται [10]).
παρ' ἀκαρῆ· ὀλίγου [11]).
παραιτεῖσθαι· παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν [12]).
παραιτητής· παράκλητωρ, ἀπολογούμενος.
παρακαταθήκη· ἐνέχυρον [13]).
παρακατάσασις· ἀργυρίδιον ἦν μία δραχμὴ ὑπὸ τῶν ἰδίας δικαζομένων δίκας τοῖς διαιτηταῖς καταβαλλόμενον· ἔτι δὲ καὶ παρὰ

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesychius. Corrige Lex. rhet. Bekk. p. 289. 2.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius.
[5]) Vide an παρακαταθήκη verum sit ob Phryn. Ecl. 138.
[6]) Cf. Hesych. et Antiatt. Bekk. p. 112. Ex Thuc. IV. 48.
[7]) Hesych. παραισαβάζειν et haec quoque scriptura in Photii codice.
[8]) Codex παρίδης. Conferenda est Hesych. glossa: παραθροξίας· περιδραμείας, quae nunc editur παραθρέξειας· παραδράμοις.
[9]) Codex παραιξορουσον, de quo monstro vide Dobraeum, Dindorfium, Meinekium, Cobetum.
[10]) Hesychius.
[11]) Codex παρακαρής. Corr. Bernhardyus. Plat. Axioch. 366 C.
[12]) Idem Lex. rhet. Bekk. p. 289. 21.
[13]) Hesychius.

τῶν ὑπομνυμένων αὐτάς· κατεβάλλετο δὲ καὶ τοῖς θεσμοθέταις ἐπί τισι γραφαῖς [1]).

παρακεκομμένος· ἐξεσηκώς, παράφρων, μαινόμενος [2]).

παρακελεύεται· προτρέπεται, διεγείρει [3]).

παρακελευσοί· οἱ ἐκ παρακελεύσεως καὶ παρακλήσεως συλλαμβάνοντες καὶ οὐ σασιάζοντες [4]).

παρακελευσοί· οἱ σπουδασαί· ὁ γὰρ σπουδασὴς τὸν αὐσηρὸν καὶ σπουδαῖον οἰκεῖον δηλοῖ [5]).

παρακινοῦνται· ἐξισάμενα.

παράκλητος ὡς ἡμεῖς εἴρηκεν Λυκοῦργος.

παρακοᾶν· παρανοεῖν καὶ παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κονᾶν τὸ Φρονεῖν [6]).

παρακονᾶν· τὸ ἐν τῷ Φιλεῖν διατρίβειν [7]).

παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖν· παροιμία, ἐπὶ ἀναισθήτων [8]).

παρακροτοῦντες· παραθαρσύνοντες, παρορμῶντες.

παρακεχόρδικεν· οἷον παρημάρτηκεν λέγουσιν Ἀττικοί, καὶ παράχορδον [9]).

παρακρούεσθαι· ἐξαπατῆσαι· ἤτοι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐ βίᾳ ἀλλ' ἐξ ἐνέδρας παρακρουόντων χειρὶ ἢ ποδί [10]).

παρακρουσιχοίνικος· παρακρουόμενος ἐν τῷ μετρεῖν· τὸ γὰρ ἀπατᾶν παρακρούσασθαι ἔλεγον, ὅθεν καὶ κρουσιμετρεῖν καὶ θυροκρουσεῖν [11]).

παραλέγειν· τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας ἐκλέγειν [12]).

πάραλοι· οἵ τε ἐν τῇ νηῒ τῇ παράλῳ πλέοντες καὶ οἱ τὴν παρά-

---

[1]) Codex ἀργύριον ἐν μιᾷ δραχμῇ, corr. ex Lex. rhet. Bekk. p. 290. 19. Vide quoque Harpocr. v. παράσασις.

[2]) Hesychius παρακεκομμένον· ἄνανδρον.

[3]) Sic Plat. Legg. VIII. 837 C.

[4]) Cf. Thucyd. VI. 13.

[5]) Non prorsus intelligo et nescio quo referendum sit.

[6]) Cf. Hesychium. Supra v. μακκοᾶν.

[7]) Hesychius exp. τὸ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς.

[8]) Codex ἀποπέρδειν. Corr. Cobet. Hesychius. Cf. Intt. ad Diogen. 643.

[9]) Cf. Hesychium.

[10]) Cf. Harpocr.

[11]) Hesychius. Pollux IV. 169.

[12]) Ex Aristoph. Eccl. 904. Cf. Hesych. et Poll. II. 35.

λιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι πεδιάσιοι καὶ διάκριοι· πάραλος δὲ τριήρης ἱερὰ καλεῖται, ἥτις διηνεκῶς ταῖς ἐπειγούσαις χρείαις ὑπηρετεῖ· ὁπότε δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἠβούλοντο ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἀπὸ Σικελίας, τῇ παράλῳ ἐχρῶντο· λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Σαλαμινία· ὕστερον δὲ ἄλλαι δύο προσεγένοντο αὐταῖς Ἀντιγονίς τε καὶ Δημητριάς [1]).

παραλογισμός· ἀπάτη λογισμοῦ [2]).

παραλογιστής· ἀπατεών [3]).

παράλογον· λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης· τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν· οἷον τοῦ πολέμου τὸν παραλόγον· καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος [4]).

παράλογος· τὸ ἀνέλπιστον, τὸ παρὰ προσδοκίαν.

Παράλιον· ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος ἀφ' οὗ τάχα καὶ ἡ Πάραλος ναῦς [5]).

πάραλος· ἱερὰ τριήρης ὥσπερ καὶ ἡ Σαλαμινία· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι τριήρεις δύο Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριάς, ἔτι δὲ καὶ Ἀμμωνιάς· ἀλλ' ἡ μὲν πάραλος ἐπέμπετο πρὸς τὰς θεωρίας, εἴς τε Δῆλόν φημι καὶ Ὀλυμπίαν· ἡ δὲ Σαλαμινία πρὸς τὸ μεταπέμπεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῆς Ἀττικοὺς ἀδικεῖν δοκοῦντας· ἐπολέμουν δὲ ὅμως καὶ αὗται αἱ τριήρεις [6]).

πάραλος· ναῦς ἱερά, θεωρίς· ἦν δὲ καὶ ἑτέρα Σαλαμινία [7]).

παραλοῦμαι· παροιμιακῶς· εἰώθεσαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἔᾶν· (οἷον) συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι [8]).

---

[1]) Fortasse haec pertinent ad Thucyd. VIII. 74. Vide infra et Lex. rhet. p. Phot. p. 675. 28. Codex *ἀντιγόνης — δημητρίας* et sic mox sed *ἀμμωνιάς*.

[2]) Hesychius.

[3]) Hesychius.

[4]) Thucyd. I. 78. II. 85.

[5]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 294. 1. Pro *ἥρωος* Codex *ἡρῴου*.

[6]) An *ἐξ αὐτῆς Ἀττικῆς*? Ceterum cf. supra et Harpocr.

[7]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 293. 3.

[8]) Supplevi *οἷον*. Cf. Polluc. VII. 168 et Hesychium ibiq. M. Schmidt. Rem non satis intelligo.

παράλληλον· ὅμοιον, ἀκόλουθον, ἐγγὺς ἀλλήλων, ἐξ ἴσου [1]).
παραλουργίς· παράβαφος [2]).
παραμείψας· παραλλάξας [3]).
παραμπυκίζεται· παραπλέκεται τὰς τρίχας [4]).
παραμυθῆσαι· συμβουλεῦσαι· καὶ παραμυθήσασθαι, ὡσαύτως [5]).
παραπαίων· ληρῶν [6]).
παραπέτασμα· τὸ προκάλυμμα κυρίως τῶν πορνῶν ὃ προβάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας· ἔχει δὲ καὶ ἄλλα σημαινόμενα ἡ λέξις [7]).
παράπηγμα· κανόνα· καὶ εἶδός τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ [8])
παραπλαγιάσας· πλαγιασάμενος [9]).
παράπηχυ· ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν· τοῦτο δὲ καὶ πάρυφες καλοῦσι· τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον, ἔγκυκλον [10]).
παραπλέξαι· ἐμπλέξαι [11]).
παραπλήξ· μαινόμενος, παράφρων, τὰς Φρένας βεβλαμμένος [12]).
παρὰ πόδας· εὐθέως ἢ ἐγγὺς ἢ πλησίον [13]).
παραπτερυγίζειν· κολακεύειν, ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων.

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Poll. VII. 56. Cf. M. Schmidt. ad Hes. v. παραλουργεῖς.
[3]) Perperam Hesychius παραμήξας.
[4]) Idem sec. veteres Eustathius tradit p. 1280. 51, credo ex Arist. Lysistr. 1316 ubi παραμπύκιδδέ τε, quod olim legebatur uno vocabulo παραμπυκίδδετε, quod proxime abest a παραμπυκίδδεται vel παραμπυκίζεται.
[5]) Nunquam in usu fuit activa forma. Fortasse aliud quid latet.
[6]) Hesychius παραπαίει.
[7]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 294. 9.
[8]) Vocabulum Democriteum, cf. Diog. Laert. IX. 48. Prolegom. p. 125.
[9]) Codex πλασάμενος. Emendata lectio apud Hesychium.
[10]) Usurpavit Macho apud Athen. XIII. 582 D. Cf. Hesych. Poll. VII. 53. IV. 118 et 120. Postrema glossae verba in Codice perperam iterata post vocem παρ' ἔκασα.
[11]) Hesychius. Rectius fortasse παρεμπλέξαι, cf. infra v. παρεπλεξάμην.
[12]) Hesychius.
[13]) Hesychius παρὰ πόδα.

παναρμόνιον· ὄργανον μουσικόν. Ἄλεξις· — ἐν ᾧ Τὸ παναρμόνιον τὸ καινὸν ἔντεινον τεχνῶν [1]).

παράρρυμα ποδός· τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας [2]).

παρασάγγης· εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὅ ἐσι σάδια τριάκοντα [3]).

παρασημαίνει· δηλοῖ, χαράττει [4]).

παράσημος· ἀδόκιμος [5]).

παράσημος ῥήτωρ· ὁ Φαῦλος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων· τούτων γὰρ τὰ Φαῦλα παράσημα λέγεται [6]).

παράσιτοι· οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι· κεῖται ἡ λέξις ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ [7]).

παρασεῖσαι τὰς χεῖρας· τὸ ἐν τῷ τρέχειν γινόμενον.

παρασκήνια· αἱ εἴσοδοι αἱ εἰς τὴν σκηνήν [8]).

παράσιτος· κοσσοτράπεζος [9]).

παρασπισής· παρεσὼς ὁπλίτης [10]).

παράσασις· ἡ διδομένη δραχμὴ ὑπὲρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην· Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄρισοι καταβαλεῖν παράσασιν [11]).

παρασπονδήσας· παραβὰς τὰς σπονδάς [12]).

παρασπονδοῦμαι· παραβαίνομαι.

παρασησάμενος· παραλαβών, ἑλών, καταρεψάμενος [13]).

---

[1]) In ἐν ᾧ Dobraeo et Meinekio visum est latere fabulae nomen, Λίνῳ vel Ὑπνῳ. Pro τεχνῶν equidem praetulerim τρέχων. Cf. Meinek. Fragmt. Com. III. 524.

[2]) Codex παράρυμμα. Plura apud Hesychium qui laudat Sophoclis Polyxenam.

[3]) Hesychius. Cf. Prolegom. p. 112,

[4]) Rectius quam Hesych. qui exp. παραχαράττει, παραδηλοῖ.

[5]) Cf. Hesychium.

[6]) E Demosth. de Cor. § 242. Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 292. 15. Cf. Harpocr.

[7]) Hesych. Fluxisse hoc videtur e Polemone, cf. Athen. VI. 234 F. 235 B. C. Plura HSt. VI. 379 C. Preller. Polem. p. 119.

[8]) Paulo plura Lex. rhet. Bekk. p. 292. 12. Cf. Harpocr.

[9]) Hesychius. Cf. HSt. IV. 1874 C.

[10]) Hesychius.

[11]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 298. 32. Cf. Harp. Cobet. in Mnemosyne V. 201.

[12]) Hesychius.

[13]) Cf. Hesychium qui exp. μεταπαλεσάμενος.

παρασάται· οἷον οἱ παρισάμενοι ἢ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἕνδεκα, τουτέσι, τοῖς βασανισαῖς [1]).

παρασησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν· Πολιτείας η'· ἀντὶ τοῦ κατασήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν· τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται· ὁ δ' ἐγκαλῶν γράψας τὸ ὄνομα εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσιν [2]).

παρασχεδόν· παραυτίκα.

παρατέθηγμαι· ἠκόνημαι [3]).

παρατηρημάτων· ἐπιτηρήσεων, κληδονισμῶν καὶ ἀπαντήσεων καὶ οἰωνοσκοπιῶν καὶ μαντειῶν [4]).

παρατίλτρια· οὐ δρωπακίσρια· καὶ παρατιλλόμενος· ὁ πιττούμενος [5]).

παρὰ τούτου· ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου· καὶ παρὰ τοῦτον ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦτον· οὕτως πανταχοῦ Ἀρριανός.

παρατρύζει· παραφωνεῖ· εἴληπται δὲ ἀπὸ τῶν ὀρνέων ὅταν τοῖς οἰκείοις νεοττοῖς γοερὰ ἐπιφωνῶσιν [6]).

παρατεῖναι· τὸ ἐπιτρῖψαι καὶ ἀπολέσαι· ὁ κωμικὸς ἐπὶ Εὐβοίας· Οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους [7]).

παραύλια· πρόσχωρα [8]).

παραυτίκα· ἔγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογυώτερον· Θουκυδίδης· εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν [9]).

παραφέρων· παράγων [10]).

παράφορος· ὁ παρ' ἑαυτὸν καὶ ὑπὸ δαίμονος παραφερόμενος [11]).

---

[1]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 296. 32. Sed apud Photium scribendum est *οἱ βασανισαί*.

[2]) Codex *γράψας τὸ ο*. Glossam refer ad Plat. Rep. VIII. 555 B.

[3]) Hesychius.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Vocabulo Cratinus usus est, cf. Athen. XIV. 638 F.

[6]) Codex *παραφρονεῖ*. Recte Hesychius et Lex. Bachm.: *παραφωνεῖ*.

[7]) Codex *ἐπισρέψαι*. Corr. Cobet. Respicitur Arist. Nub. 212. Ad Timaei glossam *παρατενεῖς*, cf. Ruhnk. et Cobet. Mnemos. VII. 124.

[8]) Hesychius qui *πρόχωρα*.

[9]) Thucyd. I. 27 recte habet *ξυμπλεῖν* pro *ξυμμαχεῖν*. Cf. Cobet. in Mnemosyne VIII. 49.

[10]) Fortasse ex Aesch. Tim. § 132.

[11]) Similiter Hesychius. Fortasse e Plat. Legg. VI. 775 D.

παραχαράκτης· διαστροφεύς [1]).
παραχειμάζοντι· Δημοσθένης. καὶ παρεχείμασεν Ὑπερείδης [2]).
παραχρᾶται πολύ· σφοδρῶς συνουσιάζει, ἀκολάστως μίγνυται· εἴρηται δὲ καὶ ἐφ' ἑκάστου πράγματος ὃ ἐκ περιουσίας γίνεται [3]).
παραχορδίζειν· διαφωνεῖν, ἁμαρτάνειν [4]).
παραυχενίζων· παρακρούων [5]).
παρέγγραπτον· νόθον [6]).
παρεγγεγραμμένος· ὁ μὴ ἀστός [7]).
παρεγγράπτους· ξένους, νόθους.
παρεγγυᾷ· παραδίδωσι, παραγγέλλει, παραινεῖ, παρακατατίθεται [8]).
παρεγγυήσαντος· παρασχόντος [9]).
παρεγγυῶν· παραινῶν, διαβεβαιούμενος.
παρεθείς· παραλυθείς.
παρεθέντος· ἐκλυθέντος.
παρεῖαι ὄφεις· ὄφεις παρειὰς ἔχοντες μεγάλας, ἱεροί, οὐ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ὄφεις ἀδικοῦντες [10]).
παρίετο· παρητεῖτο.
παρεικάθη· παρέλθη [11]).
παρήκοντα· παρατείνοντα· ὡς διήκοντα, ἐπεκτεινόμενα.
παρεικότος· παραλελυμένου.
παρειμένον· κεχαυνωμένον.
παρειμένος· παρεωραμένος [12]).

---

[1]) Vocabulum παραχαράκτης novicium est. Excidit fortasse glossa παρατρώκτης, cf. Albert. ad Hesych. cuius ratio probatur in Thes. VI. 439 D. Vide quoque M. Schmidt. ad Hes. π. 708.
[2]) Demosth. c. Phorm. § 8.
[3]) Aliud quid latere videtur. Attici certe dicebant παραχρῆται.
[4]) Supra παρακεχόρδικεν. Antiatt. Bekk. p. 113. 2 ex Aristophane laudat παραχορδίσαι, cf. Eccl. 295.
[5]) Hesychius exp. παρακλίνων.
[6]) Hesychius.
[7]) Haec fortasse coniungenda cum gl. sup. cf. Hesych.
[8]) Hesychius.
[9]) Hesychius. Cf. Harpocr.
[10]) Demosth. de Cor. § 260. Explicatius Harpocr.
[11]) Plat. Soph. 254 C. Pro παρέλθη Cobetus Mnem. IX. 387 scribit παρείκῃ.
[12]) Plenius Hesychius.

πάρειμι· παρελεύσομαι.
παρείς· ἐάσας, ἀφείς [1]).
πάρεισι· παρελεύσεται.
παρήσεται· παραιτήσεται [2]).
πάρεισι· παραρρηδήσεται [3]).
παρεισκρίνει· παρεισέρχεται, παρεισβάλλει [4]).
πάριτε· παραγίνεσθε [5]).
παρ' ἕκασα· ἑκάστοτε.
παρεκβατικῶς· συντόμως.
παρεκόπτου· ἠφάνιζες· ἀπὸ τῶν τὰς πτέρυγας παρακοπτομένων ὀρνέων [6]).
παρεκότει· ὠργίζετο.
παρέλαβον τὴν πόλιν οὐ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων (τὴν Μαραθωνομάχον) ἀλλὰ γραῦν σανδάλια ὑποδεδεμένην καὶ πτισάνην ῥοφοῦσαν [7]).
παρελαχάνιζες· παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες [8]).
παρέλεξας· τὰς ὑπερεχούσας τρίχας ἐν ταῖς ὀφρύσιν εἰώθασιν ἐκλέγειν· ἔνιοι δὲ ἐκσύρουσι τὴν τοιαύτην θεραπείαν γίνεσθαι [9]).
παρελθών· ἀντὶ τοῦ εἰσελθών.
παρέλκον· περιττὸν ἢ παρατεῖνον [10]).
παρέλυσαν· ἀπήλλαξαν, μετέσησαν. Θουκυδίδης· τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς [11]).
παρεμβαλόντων· κυκλωσάντων.
παρέμφασις· παραίνεσις, συμβουλή.

---

[1]) Hesychius.
[2]) Codex παρείσεται. Corr. Cobet. Mnem. VII. 478.
[3]) Sic Porson. sed Codex παρερηδήσεται. In Indice a Dobraeo laudatur Arist. Eqq. 330.
[4]) Hesychius παρεισκρίνεται.
[5]) Sic emendo Codicis lectionem: παρεῖτε· παραγίνεσθαι. Cf. Arist. Acharn. 43.
[6]) Hesychius. Ex Arist. Eqq. 804. 858.
[7]) Nota vox est Demadis. Scripsi παρέλαβον pro παρέλαβεν et addidi τὴν Μαραθωνομάχον. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 182.
[8]) Dindorfio in Thes. VI. 310 B desumtum videtur e poeta comico Euripidem carpente. Interpretationem non prorsus intelligo.
[9]) Supra παραλέγειν.
[10]) Vide an delendum sit ἢ παρατεῖνον· mihi certe διττογραφία videtur.
[11]) Thucyd. VII. 16. Cf. Phrynich. Bekk. p. 59. 16.

παρενδατη· παρεντεθη [1]).
παρενθήκη· ἐπὶ τῶν παρεργαζομένων τεχνιτῶν [2]).
παρεξειρεσίαν· τὸ ἔξω τῶν ἐρεσσόντων. ἐν δ' Θουκυδίδης [3]).
παρεξηυλημένον καὶ κατατετριμμένον· τὸ ἀμυδρόν· ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν αὐλῶν τῶν κατατετριμμένων· Ἀριστοφάνης· Οὐδὲν ὄντας ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους [4]).
παρενείρει· παρεμβάλλει· ἤγουν λέγει.
παρεπλεξάμην· παρέπλεξα τῶν τριχῶν ἀπὸ τοῦ ἐμπλέκειν [5]).
παρέπτη· παρῆλθεν.
πάρεργος· ὀλίγωρος· καὶ παρέργως· ὀλιγώρως.
παρέρχεται· ὑπερβάλλει [6]).
πάρες· ὑποχώρησον.
πάρεσις· νέκρωσις.
παρετέον· σιωπητέον, παραλειπτέον [7]).
παρευδοκιμησάσης· νικησάσης ἤτοι εἰς δόξαν ὑπερβάσης.
παρευθύνει· παραφέρει, βιάζεται [8]).
παρευνηθείς· παρακοιμηθείς.
παρηβηκώς· γεγηρακώς [9]).
παρηβῆσαι· παρακμάσαι.
παρηγορίας· συμβουλῆς ἢ παρακλήσεως.
παρήκαμεν· ἐπέμψαμεν ἢ ἀφήκαμεν.
παρῆν· παρήμην [10]).
παρῆσθα· παρῆν [11]).

---

[1]) Sic Codex et idem apud Hesych. Coniicit Albertus: παρενδοθῇ· παρεντεθῇ. Res incerta. Malim certe: παρενταθῇ· παρεντεθῇ.
[2]) Plenius haec vide apud Hesychium.
[3]) Codex παρεξερεσίαν. Hesych. Respicitur Thuc. IV. 12.
[4]) Aristophanis locus legitur Acharn. 681. Vide quoque Hes. Ceterum legendum videtur: παρεξηυλημένον· ὃν καὶ κατατετριμμένον vel simile quid.
[5]) Supra παραπλέξαι. Dindorf. in Thes. VI. 358 D mavult παρενεπλεξάμην et παρενέπλεξα.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex παραληπτέον. Plat. Legg. VII. 796 A.
[8]) Cf. Hesychium παρευθύνουσι.
[9]) Herodt. III. 53.
[10]) Vide seq. gl.
[11]) Cobetus latere suspicatur παρῆ, παρῆσθα, παρῆν.

παρήσω· παράσχω [1]).

παρθένοι· οἱ γεννώμενοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γήμασθαι· ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων Ἐρεχθέως θυγατέρες· παρὰ δὲ Γοργίᾳ παρθένος ἐπὶ παντὸς ἀμετόχου τέτακται· καλοῦνται δὲ ἐκ μεταλήψεως καὶ ἄφθοροι [2]).

παρθένοι· τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ, πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, δευτέρα δὲ Πανδώρα, τρίτη Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, πέμπτη Ὠρείθυια, ἕκτη Χθονία· τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας· ἐσφαγιάσθησαν δὲ ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν ΣΦενδονίων· διὸ καὶ οὕτως καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ ε΄ Ἀτθίδι, μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν· καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ [3]).

παρίαμβοι καὶ παριαμβίδες καὶ ἴαμβοι· κιθαρῳδικοὶ νόμοι οἷς προσηύλουν [4]).

παριεμένους· παρερχομένους.

παρίεται· παραλύεται [5]).

παριλλαίνουσαν· παραβλέπουσαν [6]).

παριππεύσαντες· παραδραμόντες.

παρ' ἵππον καὶ κόρην· τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐπειδή τις τοῦ γένους τῶν Κοδριδῶν Ἱπποµένης τοὔνομα ὃς καὶ τελευταῖος ἐβασίλευσεν, τὴν θυγατέρα καθεῖρξεν ἐν χωρίῳ τινὶ μεθ' ἵππου μαινομένου διότι λαθραίᾳ μίξει τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐλυμήνατο· καὶ ὁ ἵππος τὴν κόρην βορὰν ἐποιήσατο ἀφ' οὗ παρ' ἵππον καὶ κόρην ὁ τόπος ἐν ᾧ τὸ πάθος ὑπέσχη καλεῖται [7]).

---

[1]) Hesychius παρήσομεν.

[2]) Apparet interpretationem initio corruptam esse, sed certam medelam non video. Fortasse quaedam desunt.

[3]) Valckenaerius legit ὑπὲρ τῶν ΣΦενδαλέων. Glossa mihi fluxisse videtur e Didymi commentario in Euripidis Erechtheum. Cf. Bernh. ad Suid. Intt. ad Apostol. 1307. Preller. Myth. Gr. II. 100. Addo fortasse rectius scribi ΣΦενδονῶν, coll. Lex. rhet. Bekk. p. 202. 22.

[4]) Codex οἳ πρ. Cf. Poll. IV. 83. 66. Phot. v. ὄρθιον νόμον. Vide quoque Hesychium.

[5]) Aliter Hesychius.

[6]) Hesychius exp. παρεμβλέπουσα.

[7]) Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 295. 12. Adnotationem

πάρισθι· παραγίνου, παρατύγχανε· Ἕρμιππος Δημόταις [1]).
παρίσθμια· τὰ περὶ τὸν Φάρυγα [2]).
Πάρνης· τὸ ὄρος, θηλυκῶς· Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι Φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκάβηττον· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, καὶ ἑξῆς [3]).
πάρνοπες· ἀττέλαβοι· οἱ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδας οὕτως ἀπέδοσαν [4]).
παροιμία· λόγος ὠφέλιμος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ παροδικὸν διήγημα· οἶμος γὰρ ἡ ὁδός [5]).
παροινίας· ὕβρεις [6]).
πάροινος· μέθυσος [7]).
παροισθέντι· παρενεχθέντι [8]).
παροιστρῶσι· παρακαθίσωσι θυμῷ.
παρό· διό.
παροκλάζων· γονατίζων [9]).
παροκωχή· παροχή παρὰ Θουκυδίδῃ· ὡς ἡ ἀνοκωχὴ καὶ διοκωχή [10]).
παρολκή· ὑπέρθεσις [11]).
παρομαρτεῖ· παρακολουθεῖ [12]).
παρ' ὄντινα οὖν· παρὰ πάντα [13]).
παρορμᾷ· διεγείρει, παροξύνει [14]).

---

refero ad Aesch. Tim. § 182. Cf. Intt. ad Diogen. 301, Heraclid. Pont. in Rep. Athen. 3, alios multos. Ceterum Codex βοᾶν habet, Porsonus βοράν, de qua correctione dubito, nam nihil refert βορὰν legi apud Suidam. Historiam non esse sed meram fabulam de Hippomene, Aeschines docere poterit.

[1]) Codex παράπνου.
[2]) Hesychius φάρυγγα.
[3]) Dindorf. legit καὶ τὸν Λ. Cf. Tim. ibiq. Ruhnk. et HSt. VI. 527 D. Codex θηλυκῶς ἐσιν — φροῦδε.
[4]) Brevius Hesychius. Cf. Timaeum.
[5]) Similia Hesychius.
[6]) Hesychius παροινίαι.
[7]) Hesychius.
[8]) Suspiceris contra: παρενεχθέντι· παροισθέντι, nam παρενεχθέντι Erotianus affert ex Hippocrate. Hesychius c. Phot. conv.
[9]) Hesychius παροκλάζοντες.
[10]) Thucyd. VI. 85. Codex ἀνακωχὴ καὶ διακωχή. Cf. Cobet. in Mnemosyne V. 188. X. 89.
[11]) Hesychius.
[12]) Hesychius.
[13]) Plat. Theag. 128 B.
[14]) Hesychius.

παρ' οὐδέν· εὔκολον, εἰς οὐδέν [1]).
παροχετεύει· παραπλαγιάζει· ἢ ἀπὸ ἑτέρου ὑδρηγοῦ εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ [2]).
παροχετεύοντες· μεταφέροντες.
παροχλίζουσι· μετακινοῦσιν.
παροχήσομαι· πάροχος ἔσομαι [3]).
πάροχος· ὁ παροχούμενος ἐκ τρίτων τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης [4]).
παροψίδας· [5]).
παροψίς· ἐμβάφιον, ὀξυβάφιον [6]).
παροψίς· οὐ τὸ ἀγγεῖον ἀλλὰ καὶ ὄψον κεκαρυκευμένον [7]).
παρουσία· λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φάωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας· καὶ πολύ ἐσιν ἐπὶ τούτου παρ' Ἀττικοῖς· καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι δὲ τάσσεται· ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους· τὴν παρουσίαν Τῶν ἐγγὺς ὄντων· Θουκυδίδης ἐν τῇ α'· Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ· τούτῳ γὰρ τὸ ἐναντίον σημαίνει ἡ ἀπουσία [8]).
παρρησία· ἐξουσία, ἄδεια [9]).
παρυφή· ἡ ἐν ἐσθῆτι ἐργασία.
παρύφως· [10]).
παρῶ· ἀφῶ, συγχωρῶ [11]).

---

[1]) Hesychius. Exempla in Thes. VI. 205 D.
[2]) Cod. παροχεύει. Cf. Hes. Usurpavit Plato Legg. VIII. 844 A.
[3]) Convenit Polluc. III. 40.
[4]) Fortasse adnotatio est Pausaniae, cf. Eustath. p. 833. 48 et Phot. v. ζεῦγος ἡμιονικόν.
[5]) Supplet Porsonus e Suida σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης, sed Lex. Bachm. exp. πίνακας, καυκίας.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex ὄψον καὶ μακαποιαι. Corr. ope Phryn. Bekk. p. 60. 3, cf. Ecl. p. 74. Exempla poetarum apud Athen. IX. 368 D.
[8]) Codex παρ' αὐτοῖς. Cf. Harp. Corr. Meinekius. Perperam Suidas Φαίδωνι, cf. Porson. Eur. Med. 140 et Wyttenb. Plat. Phaedr. 265. Thucyd. locus legitur I. 128. Vocabulum a Dindorfio redditur Dem. p. 166. 11, cf. Cobet. Mnem. VII. 20.
[9]) Hesychius.
[10]) Latet παρυφασμένη vel simile quid, fortasse coniungendum c. gl. sup.
[11]) Cf. Hesychium.

παρῶαι· ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ χρώματος [1]).
παρῳδούμενος· ψεγόμενος [2]).
παρωθοῦντες· ἐκβάλλοντες.
παρῶμμαι· ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί· Μένανδρος Ἡνιόχῳ [3]).
παρώνυμον· ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγόμενον [4]).
παρώπια· καὶ ἀντήλια· τὰ παρὰ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων δερμάτια [5]).
παρῶπτο· παρεώρατο [6]).
παρώσας· ἐκβαλών [7]).
πάσῃ τέχνῃ· ἐκ παντὸς τρόπου· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· Σὺ δ' ἦν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν Ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον [8]).
πασπάλη· τὸ τυχόν· οἱ δὲ κέγχρον· οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα· Ἱππῶναξ· πασπαλιφάγον γρόμφιν [9]).
πάσσακι· πασσάλῳ [10]).
πασσυδί· παντελῶς· ὁ Θουκυδίδης η'· μὴ οὕτω γε πασσυδὶ διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυδί· ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους [11]).
πασά· ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον [12]).
πάσσους· παχυτέρους.

---

[1]) Cf. Hesychium. Usurpavit Arist. H. A. IX. 45.
[2]) Codex λεγόμενος.
[3]) Codex ἡνιόβῳ.
[4]) Hesychius. Cf. Aesch. Eum. 8.
[5]) Ex Aelio Dionysio apud Eustathium p. 914. 44, ubi quod addit ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέγουσι lego οἱ νεώτεροι. Similia Hesych. et Polluc. II. 53 et X. 54, sed hi ἀνθήλια scribunt, Codex ἀντίλια.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex παρεκβαλών. Cf. Hes. M. Schmidt. Didym. p. 107.
[8]) Arist. Lysistr. 412. Codex οὐδ' ἦν.
[9]) Arist. Vesp. 91, cf. Schol. Similiter Hesych. sed omittit Hipponactis auctoritatem. Codex πασπάλιν φαγών.
[10]) Codex πασπακίῳ· π. Correxi ex Aristoph. Acharn. 763, cf. M. Schmidt. ad Hesych.
[11]) Codex οὕτω τε et γράφουσι πασσυδί — Φερεκράτου. Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 166. 14. Dixit de hoc loco Cobetus in Mnem. X. 93.
[12]) Excerptum ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1278. 50. Vide quoque Hesychium.

πασχητιᾷ· πάσχειν θέλει [1]).

πατάνια· τὰ ἐκπέταλα καὶ τὰ ἀναπεπταμένα λοπάδια· οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα [2]).

πάταχνα· ποτήρια Φιαλοειδῆ ἐκπέταλα [3]).

πάτορες· κτήτορες [4]).

πατάγημα· ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος· Μένανδρος· Οἷον πατάγημ' ἥκεις [5]).

πατραλοίας· πατρατύπτης [6]).

πατρίληκτος· ἡ οὐσία ἡ πατρικὴ καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰληγμένη κλήρῳ [7]).

πατριώτης· ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ καὶ οὐ πολίτης [8]).

πατριῶται· οἱ δοῦλοι ἀλλήλων· πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας [9]).

πατριαί· χῶραι, Φυλαί, τοπαρχίαι [10]).

πατρονομούμενοι· οἱ τοὺς ἀπὸ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες [11]).

πατρῴζοντα· τὰ τοῦ πατρὸς Φρονοῦντα [12]).

πατρῴων πατρίων καὶ πατρικῶν· πατρῷα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα· πάτρια δὲ τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς, ὡς Ἀντιφῶν· πατρικῶν δὲ, ὅταν περὶ προσώπων ποιῶνται τὸν λόγον, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος [13]).

---

[1]) Hesychius.

[2]) Isti scil. dicebant πατίνιον a *patina*: Dobr. Cf. Hesychium. Poll. VI. 90. X. 107. Athen. IV. 169 E. F. Codex ἀναπεππαμένα.

[3]) Cf. Hesychium.

[4]) Cf. Hesychium. Vide Dind. Thes. VI. 624 B.

[5]) Codex ἀντίλαλος. Correxit Mehl. Mnem. IV. 41.

[6]) Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 384. 8, alibi. Cf. Thes. VI. 607 C.

[7]) Codex εἰλημμένη. Corr. Cobet. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 294. 12.

[8]) Hesych. Poll. III. 54. Antiatt. Bekk. p. 113. 20 et gl. seq.

[9]) Codex οἱ δοῦλοι ἑλλήνων· corr. Cobet. Var. Lect. p. 244 et in Mnemosyne VIII. 50.

[10]) Fortasse glossa sacra.

[11]) Plat. Legg. III. 680 E, cf. Tim.

[12]) Hesychius exp. πατρῴζουσαι.

[13]) Laudatur Aesch. Ctes. § 52. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 297. 30.

παττᾰλεῦσαι· προσπῆξαι.

παῦ· τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως [1]).

παῦλα· ἀνάπαυσις [2]).

παυσικάπη· μηχάνημα τροχῷ ἐμφερές, δι' οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον καὶ τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν [3]).

παχεῖς· Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνήθως [4]).

παχνουμένης· ἀνιωμένης [5]).

παχύνοι· παχύνοες, ἀνόητοι [6]).

παχύτερον· ἀμβλύτερον, οὐκ ἀκριβές [7]).

πεδιακὰ πρόβατα· τόπος Ἀθήνησιν ἰδίως οὕτως ὀνομάζεται ἐν ᾧ πρόβατα ἐγίνετο καλὰ νεμόμενα [8]).

πεδίον· ἁπλῶς μὲν τὴν γῆν σημαίνει τὴν ὁμαλήν· σημαίνει δὲ καὶ τόπον τινὰ Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον [9]).

πεδοικούσης· μετοικούσης [10]).

πεδῆται· πεπεδημένοι, συνδεδεμένοι [11]).

πεδότριψ· ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονώς· καὶ πέδων ὁ αὐτός, καὶ ὀψιπέδων [12]).

πέδαυρος· μετέωρος [13]).

πεζέταιροι· οἱ ἀπὸ ἱερατικῶν ἔργων ἑταῖροι καὶ Φίλοι γεγονότες· Δημοσθένης δὲ τοὺς περὶ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου Φρουροὺς οὕτως

---

[1]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1408. 28.

[2]) Hesychius.

[3]) Ex Aelio Dionysio qui apud Eustath. p. 1280. 36 rectius: ὥστε μὴ ἐσθίειν· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὥστε μὴ δ. Cf. quoque Hesych. et Schol. Arist. Pac. 14, qui laudat Aristophanem.

[4]) Ex. gr. Aristoph. Pac. 639.

[5]) Hesychius. Cf. Aesch. Choeph. 81: παχνουμένη.

[6]) Hesychius.

[7]) Hesychius pro ἀμβλύτερον habet ἀδρότερον.

[8]) Codex παιδία καὶ πρόβατα. Emendatius haec leguntur in Lex. rhet. Bekk. p. 296. 14. Plura Harpocr. Vide quoque Hesych.

[9]) Refero eodem.

[10]) Cf. Hesychium v. πεδοίκους.

[11]) Cf. Hesych. Sic Callias et Crates fabulas suas inscripserunt.

[12]) Cf. Eustath. p. 1542. 48.

[13]) Codex πέδουρος· correxit Cobet. Mnem. VIII. 50. Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

ὀνομάζει, οἳ ἦσαν καὶ πιεσοὶ καὶ ἰσχυροί· ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ λέγεται τῶν πεζῶν αἵ εἰσι τῶν ἱματίων ᾠαι, ἐπεὶ ἔξωθεν εἰσὶν αὗται περὶ τὰ ἱμάτια κατεσκευασμέναι [1]).

πεζὰς μόσχους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ· αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι [2]).

πεζίδα· τὴν ᾠαν τοῦ ἱματίου· Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις· καὶ τὴν ἀργυρόπεζάν τινες οὕτως εἰρῆσθαι [3]).

πεζῇ· τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ Φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν· Παῦσαι μελῳδοῦσ' ἀλλὰ πεζῇ μοι Φράσον, ὁ Κωμικός· τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν [4]).

πέζα· τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ᾠαν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δέρμα προβάτων προσέρραπτον [5]).

πεζολόγος· συγγραφεύς.

πεζοφοροῦσιν· ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν ἱματίων ἢ τοῖς ποδήρεσιν [6]).

πεζῷ γόῳ· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας, ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι, αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι [7]).

πειρᾶν· τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ· Μένανδρος [8]).

πεισόμενον· παθεῖν μέλλοντα [9]).

πείσονται· πάθωσιν [10]).

πεκτούμενος· τιλλόμενος [11]).

---

[1]) Respicitur Dem. Olynth. § 17. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 289. 8. Cf. Harpocr. Ceterum in Etym. M. p. 699. 47 pro ἱερατικῶν legitur ὁδοιπορικῶν. Codex λέγονται.

[2]) Brevius Hesychius. Codex κάνθαροι.

[3]) In fine deesse suspicor φασιν.

[4]) Quod adhaeret τὰς ἑταίρας cet. loco motum videtur. Codex μὲν ᾠδούς.

[5]) Haec compone c. gl. ὀαὶ τῶν ἱματίων. Vide quoque Poll. VII. 62.

[6]) Recte Hesychius: πεζοφόροις ζώμασιν· Αἰσχύλος Τοξότισιν addita simili expl.

[7]) Similiter Hesychius. Codex καὶ πεζέταιραι χ.

[8]) Hinc supple Hesychium. Cf. Timaeum.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesychius.

[11]) Hesychius. Ex Arist. Lysistr. 684.

πεκτεῖν· κείρειν πρόβατον [1]).

πελαγίζειν· Ὑπερείδης· τὸ ἀπὸ πελάγους περαιοῦσθαι [2]).

πελάζειν· πλησιάζειν, ἐγγίζειν [3]).

πειρᾶν· τὸ λόγους περὶ συνουσίας προφέρειν· καὶ πειραθῆναι· τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους· Θουκυδίδης· πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου καταγορεύει τῷ Ἀριστογείτονι· σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλως διαπειρᾶσθαι [4]).

πέλανοι· πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν ἀλεύρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια· »καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι". Διονύσιος Θρᾷξ· θεοῖς ἀπαρχαί τινες· λέγεται δὲ πέλανος καὶ ὁ περὶ τῷ σώματι πεπηγὼς ἀφρὸς καὶ τὸ περιπεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, οἷον· λιβανωτός, κόμμι· καὶ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός [5]).

πελαργικοὶ νόμοι· ἀντεκτρέφειν τοῦς γονεῖς· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).

πελαργικόν· τὸ ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν κατασκευασθὲν τῆς ἀκροπόλεως τεῖχος· τούτους γὰρ κληθῆναι Πελαργούς, οἷον Πελασγούς, ὡς πλάνητάς τινας· ἢ ὅτι ἰδόντες αὐτοὺς πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σινδόνας λαμπρὰς περιβεβλημένους, πελαργοῖς εἴκασαν [7]).

πέλας· πλησίον, γείτων [8]).

πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ

---

[1]) Hesychius. Ex Arist. Av. 714.

[2]) Hoc corrigendum ex Antiatt. Bekk. p. 111. 24: τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι.

[3]) Hesychius. M. Schmidtio glossa Homerica videtur.

[4]) Thucyd. VI. 54. Locum laudat quoque Eustath. p. 445, Aelii Dionysii fide, opinor.

[5]) Codex ἐκ πολῆς. Cf. Ruhnk. ad Tim. 211 et Intt. Suidae apud quem locus paulo integrior exstare videtur. Glossa Platonica est, referenda ad Legg. VI. 702 C. Mira hic est mentio Dionysii Thracis. Vide Prolegg. p. 66 et 126. Suidas Θρᾳξίν. Vide porro Harp. qui laudat Eur. Or. 215. Sed potuitne umquam πέλανος significare obolum vati datum? Cf. Hesych. v. πεδανός ubi M. Schmidt. sui est dissimilis, et Nicandr. Alex. 488.

[6]) Refero ad Arist. Av. 1353. Cf. Hesychium.

[7]) Codex τυράννων — δόντες. Corr. Cobet. cf. Etym. p. 659. 12. Ex Arist. Av. 832. Vide quoque Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 299. 16.

[8]) Convenit Hes. Aliter Lex. rhet. Bekk. p. 299. 10.

καὶ ἑκτήμοροι ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν [1]).

πελάται· οἱ μισθῷ δουλεύοντες, ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· οἷον ἔγγισα διὰ πενίαν προσιόντες· Ἀριστοτέλης [2]).

πέλεκυς· ὁ δὲ πέλυξ βάρβαρον [3]).

Πελληνικαὶ χλαῖναι· διάφοροι· καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἑρμαῖα ἐδίδοντο [4]).

πελιδνόν· μέλαν· λέγεται καὶ πελιτνὸν παρὰ Θουκυδίδῃ [5]).

πελιοί· μέλανες, ὠχροί [6]).

πελίκαν· Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι· Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος [7]).

πελιτνόν· Θουκυδίδης διὰ τοῦ τ [8]).

πέλται· λόγχαι καὶ ἀσπίδια τετράγωνα [9]).

πελτασαί· τοξόται ἢ τοὺς ξυσοὺς κατέχοντες [10]).

πελτασαί· οἱ πέλτας ἔχοντες στρατιῶται· πέλτη δὲ εἶδος ἀσπίδος οὐκ ἐχούσης ἴτυν, οὐδ' ἐπίχαλκον, οὐδὲ βοὸς ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη [11]).

πέλλυτρα· κόσμος τις [12]).

πέμματα· πλακούντια [13]).

---

[1]) Codex τὸν καρπόν. Glossa Plat. cf. Schol. Euthyphr. 4 C et Prolegg. p. 56.

[2]) Haec coll. Schol. glossa Platonica videtur. Vide porro Ruhnkenium ad Timaeum.

[3]) Indidem atque Phot. Eust. habet p. 383. 27 et 1636. 12.

[4]) Cf. Hesychium et Poll. VII. 67.

[5]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 735. 57. Laudat Thucyd. II. 49. Requiritur forma πελιτνόν in versu Alexidis apud Athen. III. 107 D. Cf. Piers. Moer. p. 325. Plura in Thes. VI. 700 D.

[6]) Convenit Hesychius.

[7]) Usurpavit Cratinus ἐν Θρᾴτταις. Cf. Hesych., Athen. XI. 495 A, Pollucem X. 67. 73. 78. Utilis est horum locorum comparatio.

[8]) Observatio ex altera editione Dionysii.

[9]) Confundit πέλται et παλτά.

[10]) Iterum errat eundem errorem.

[11]) Paulo plura in Lex. rhet. Bekk. p. 297. 8.

[12]) Codex πελλοίρα. Cf. Hesych. Poll. II. 196. VII. 91 qui Aeschylum laudat ἐν Φρυξίν apud Bekk., vulgo ἐν Φοινίσσαις.

[13]) Haud satis scio utrum glossa Platonica an sacra sit. Con-

πέμπε· τὰ πέντε καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες καὶ Ἀττικοί· πεμπάζειν γὰρ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν· καὶ Ξενοφῶν πεμπάδαρχον καὶ Πλάτων πεμπάδα [1]).

πέμπειν· τὸ πομπεύειν· Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ· Μικρὰ Παναθήναια, ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε, Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος· καὶ πέμψαντες· τὸ πομπεύσαντες. Θουκυδίδης [2]).

πέμπτῃ Φθίνοντος· ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχείας γραφαὶ ἐδίδοντο· Μένανδρος Χαλκίδι.

πέμφιξ· πνοή· Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων [3]).

πέμψιν· ἀποσολήν [4]).

Πενέσαι· οἱ παρὰ Θεσσαλοῖς μὴ γόνῳ δοῦλοι· ἀπὸ τῶν ὑφ' Αἵμονος ἐν Ἄρνῃ νικηθέντων Βοιωτῶν, οὐ φυγόντων τὴν παρ' αὐτῷ δουλείαν ἀλλὰ μεινάντων μέχρι τῆς τρίτης γενεᾶς, φιλησούντων τῇ χώρᾳ· παρέδοσαν δ' ἑαυτοὺς ἐφ' ὅρκῳ ἐπὶ τῷ μήτε παθεῖν τι ἐργαζόμενοι μήτε ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῆς χώρας· καὶ ἀπὸ τοῦ μεῖναι μενέσαι καλούμενοι, ὕστερον πενέσαι μετωνομάσθησαν, παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος [5]).

---

venit Schol. Plat. Rep. II. 373 A, sed convenit quoque Lex. XII. proph. p. Cyr. Voss., ubi respicitur Ezech. 45. 24.

[1]) Codex πέμπτα· πεντε καὶ Αἰολ. — πεμπτάζειν — καὶ πεμπώλαρχον· καὶ Πλάτων πέμπελα καὶ Ξενοφῶν. Xenophontis locus est in Cyrop. II. 3. 21, Platonis in Phaed. 110 A. Observatio Aelii Dionysii videtur.

[2]) Thucydidis locus est VI. 56. In Menandri versibus viri docti restituunt trochaeos: equidem malim sic:

τὰ μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς
πέμποντά σε . . . . . Μοσχίων,
μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

[3]) Cf. Hesychium. Aeschyli locum cum paucis aliis excerptum e lexico tragico servavit Galen. ad Hippocr. Epidem. Vol. IX. p. 385. Codex πέμψιξ.

[4]) Thucydides VII. 17.

[5]) Codex Αἰγίνῃ. Dobraeus Ἄρνῃ. Vide quae Eust. p. 295. 29 profert e rhetorico lexico, de quo loco docta est disputatio Ruhnkenii ad Timaeum in voce. Similia supra habuimus, vide Κλαρῶται, Καλλικύριοι, Κιλλικύριοι: omnia ni fallor fluxere e Callistrato, cf. R. Schmidt. p. 331 Nck. et Prolegg. p. 81.

Πενέσαι· οἱ τῶν Θεττα̃λῶν δοῦλοι ἴσως παρὰ τὸ πένεσθαι, ὥσπερ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων Εἵλωτες καὶ τῶν Κρητῶν Κλαρῶται [1]).

πενιχρὰν λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ πέννησσαν [2]).

πενθερά· τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ· καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ· Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει· ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησί· Καὶ σὲ ὦ γεραιὲ τήν τε παῖδα μὴ δῶς ἐμοί Γαμβρὸς νομίζῃ καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός· καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀλκάθῳ φησίν· ἄξιος δὲ ἐμὸς Γαμβρὸς κεκλήσει παῖδά μοι ξυνοικίσας. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν· εἶπε γὰρ πενθερὸν τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ· Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήσραν περὶ Ἀχιλλέως· Σὺ δ' ὦ μεγίσων τυγχάνουσα πενθερῶν· ἀντὶ γαμβρῶν [3]).

πεντέπηχυ· καὶ πεντέκλινον· καὶ πεντέχαλκον· καὶ πεντέμηνον· καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτω λέγουσι διὰ τοῦ ε [4]).

πεντέκτενοι· περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ τὰς ᾠὰς πέντε κτένας πορφυροῦς [5]).

πεντεσύριγγον ξύλον· πέντε ὀπὰς καὶ τρήματα ἔχον, τραχήλῳ, χερσί, ποσίν· Ἀριστοφάνης [6]).

πέντε κριταί· οἱ τοῖς κωμῳδοῖς ἀποδεικνύμενοι [7]).

Πεντέλεια· ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ ὁ Λάδων ποταμός [8]).

πεντελιθίζειν· διὰ τοῦ ε λέγουσιν [9]).

---

[1]) Codex Καλαρῶται: cf. apud Eustath. ll. Ἀρότται. Lex. rhet. Bekk. p. 292. 7 ubi καροταί. Vide quoque Lex. rhet. p. Phot. p. 676. 18.

[2]) Codex πένισσαν. Cf. Hesychium.

[3]) Fragmentum ex Alcmaeone corruptum est; hoc video legendum esse τήνδε παῖδ' ἣν δῷς ἐμοί, de ceteris ἐπέχω. Doctrina est Aristophanis Byzantii, cf. Nauckium p. 134. Codex γερεέ — πρωτελαος — ἀλκάςω — ξυνοικήσας.

[4]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1417. 32. E Dionysio sua habet Phryn. Ecl. p. 182. Vide Cobet. Var. Lect. p. 248 et Mnem. VII. 423.

[5]) Indidem ut videtur. Vocabulum e Menandro laudat Phot. v. περίνησα. Adde Poll. VII. 52. Codex περὶ — πεντεκτένας πορφύρους.

[6]) Arist. Eqq. 1049. Cf. Hesych. Codex τρίματα.

[7]) Cf. Hesychium et Zenob. 264.

[8]) Hesychius.

[9]) Cf. supra vide πεντέπηχυ. Comicorum locos voce apud Pollucem IX. 126.

πεντηκόνταρχος· ὁ τῆς πεντηκοστῆς τοῦ τέλους ἄρχων [1]).
πεντηκοστολόγοι· τελῶναι· Μένανδρος [2]).
πεντετηρίς· πενταετηρίς [3]).
πέξαι· κεῖραι [4]).
πεπαλημένος· βεβαμμένος· καὶ πεπαληκέναι λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα [5]).
πεπαίνει· πραΰνει.
πεπαρῳνήκασιν· ἡμαρτήκασι [6]).
πέπειρον· ἀκμαῖον· εἴρηται δὲ ἐπὶ ὀπώρας ὡρίμου [7]).
πεπιναρωμένα· [8]).
πεπελτωμένα· πεπιναρωμένα [9]).
πεπεμμένην λέγουσιν οὐ μόνον ἀπεσαλμένην [10]).
πεπιλημένη· συνεσφιγμένη.
πεπλαδηκός· ὑγρανθέν, σεσηπός [11]).
πεπλασμένον· κακοῦργον [12]).
πέπληκται· ἥττηται· Μένανδρος [13]).
πεποιωμένον· ποιότητα ἔχον [14]).
πεπρωμένη· εἱμαρμένη, τύχη, γένεσις [15]).

---

[1]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 297. 11. Sed legendum videtur πεντηκόσαρχος. Cf. Harp. et Thes. VI. 742 A.
[2]) Plura vide in Lex. rhet. Bekk. p. 297. 21 et apud Harp.
[3]) Cf. supra v. πεντέπηχυ et Phryn. Ecl. p. 180.
[4]) Hesychius.
[5]) Codex πεπαλμένος et πεπαλκέναι. Corr. Cobet. Cf. Hesych. πεπαληκέναι et πεπαλημέναι, qui βεβλαμμέναι exp. Utrum verum sit dubito.
[6]) Hesych. πεπαρῳνηκότων. Moer. p. 332. Eust. p. 1325. 34.
[7]) Cf. Hesych. et Moer. p. 120.
[8]) Delendum videtur: cf. gl. seq.
[9]) Malim πεπελιωμένα vel πεπελιτνωμένα.
[10]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 423. 5. Legitur Dem. Aristocr. § 159. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 253.
[11]) Codex πεπλαδικός. Emendata lect. in Lex. Bachm. Hesychius πεπλαδηκώς.
[12]) Cf. Hesychium.
[13]) Codex πέπλεκται. Corr. Dobr. Vide quoque Cobet. Mnem. VIII. 50.
[14]) Hesychius.
[15]) Cf. Hesychium. Codex πεσπρωμένη.

πέποσχα· Δωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηνται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐσιν [1]).
πεπραδῖλαι· πορδαὶ ἢ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι [2]).
περᾷ· πλέει.
περαίνοντας· τελειοῦντας [3]).
περαιτέρω· πλέον πάνυ [4]).
περγάμιον· δήμιον [5]).
πέργαμον· τὴν πόλιν Ἴωνες λέγουσιν· οἱ δὲ πάντες τὰ ὑψηλά [6]).
Πέρδικος ἱερόν· παρὰ τῇ ἀκροπόλει· Εὐπαλάμῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες Δαίδαλος καὶ Πέρδιξ, ἧς υἱὸς Τάλως, ᾧ φθονήσας ὁ Δαίδαλος τῆς τέχνης, ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἐφ' ᾧ ἡ Πέρδιξ ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὴν ἐτίμησαν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα [7]).
περίτρια· ἡ περιαγγέλλουσα τὴν ὥραν [8]).

---

[1]) Etymol. M. p. 662. 11 laudat Epicharmi: Ἃ δὲ Σικελία πέποσχε. Codex Στησίχωρος.

[2]) Codex πεπραδίδαι. Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[3]) Plat. Legg. IV. 723 E.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Schol. Plat. Phaedr. 243 A. Suidas πάντα. Itaque legam: Ἀττικοὶ δὲ πάντα τ.

[7]) Codex ἧς υἱὸς Καλὸς et Κωμικοῖς. Cf. Apollod. III. 15. 9 et Athen. IX. 388 F qui exscribit Sophoclis locum.

[8]) Hesychius περάτρια. Lex. Bachm. περήτρια. De hoc vocabulo alii alia quae vide apud M. Schmidt. Mihi placet περιαγύρτρια legere. Sequenti glossa videbis quid sit περιαγείρεσθαι. Confirmat emendationem litterarum ordo. Refero ad eum morem de quo Athen. VIII. 360 B: Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

Ἦλθ' ἦλθε χελιδών
καλὰς ὥρας ἄγουσα κτἑ.

Ciconia ipsa περιαγύρτρια dicebatur, quum pueri περιαγειρόμενοι eius adventum nunciarent.

Ἃ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται.

Hoc est οὐκ ἀπωθούμεθα. Et statim addebant πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα. Saepe vidi Leidae, quum sub anni finem pueri vesperi civium domos adirent et ianuis adjacentes nunciarent instare Christi diem natalem.

περιαγειρόμενοι· ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί· Πολιτείας ε΄ ἐπὶ τέλει· λέγεται γὰρ ὅτι τὸ μὲν ἐξαρχῆς ἆθλα προὐτίθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὃν τρόπον καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν· ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἢ συγγένειαν προσήκοντες στεφάνοις ἀνέδουν· τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεγγυς καθήμενοι καὶ περιουσιάζοντες πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν· οἱ δὲ πορρώτερον ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους· ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας. Ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς περιαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα. ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀσύλου φησὶν οὕτως· Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων; Ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων [1]).

περιαγές· ἐπικαμπές.

περιαγκώνισμα· [2]).

περιαλγής· ὡς πενήρης τῷ τόνῳ· καὶ τοῦ δράματος τοῦ Πλατωνικοῦ [3]).

περιαγοραῖος· λάλος [4]).

περιαθρεῖν· περισκοπεῖν [5]).

---

[1]) Codex *νικηφόροι περιαγόμενοι — περισιάζοντες — ἐπαγείρειν καὶ λ.* Adnotatio est Boethi et pertinet non ad Plat. Rep. V sed X extr. Cf. Ruhnk. Tim. 216. Boethus sua invenit apud Pamphilum qui laudabat Eratosthenem, cf. Schol. Eur. Hec. 569. Vide Eratosth. post. Herodt. Didotii p. 203, Aelium Dionysium apud Eustath. p. 1430. 37, Lex. rhet. Bekk. p. 331. 14. De Astylo Rutgers. ad Afric. Olymp. p. 32. Cf. Cobet. Mnem. IX. 431. XI. 388. — Pind. Pyth. IX. extr. Periit verbum apud Dionys. Halicarn. II. 19; *περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες·* malim *περιαγείρουσιν*. In versu Simonidis malim *ἀγῶσι*.

[2]) In Codice semiversus vacuus.

[3]) De hoc loco vide Dobr. in Adv. et Thes. VI. 783 D. Quod scripsi, Porsoni est, Codex: *ὁ σπενήρης*. Cobet. Plat. Com. Rel. p. 166: *Περιάλγης· ὡς πενθήρης τῷ τόνῳ· ὄνομα κύριον τοῦ δρ. τοῦ Πλ.*

[4]) Hesych. Bernhardyus mavult *περιαγόραιος*.

[5]) Hesych. Cf. Plat. Axioch. 370 D.

περίαλλος· τὸ ἰσχίον [1]).
περιαμησάμενος· θερίσας [2]).
περιάοιδος· ἐγκύκλιος ᾠδή [3]).
περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται· ἢ μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ [4]).
περιαυτά πως· οἷον ἐγγὺς καὶ παρὰ μικρόν [5]).
περιαυτίζεται· περὶ ἑαυτοῦ μέγα φρονεῖ ἢ ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει [6]).
περιαυτολογεῖν· περὶ ἑαυτοῦ λέγειν τουτέστι μετὰ ὑπερηφανίας.
περίβαλε· οἷον περίλαβε· καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον λέγουσι· σπανίως δέ.
περιβάλλων· περιλαμβάνων [7]).
περίβαρα· ὑποδήματα [8]).
περιβαρίδες· ὑποδήματα γυναικῶν [9]).
περίβλεπτος· ἔξοχος, μέγιστος [10]).
περιγηθής· περιχαρής [11]).
περιγράψαι· οἷον ἀποκτεῖναι, ἐπεὶ οἱ ἀποθανόντες περιγράφονται καὶ περιαιροῦνται τῶν ἀρχείων [12]).
περιγίνεται· περιττεύει· Ἀριστοφάνης [13]).
περιγυρίδα· περιφέρειαν [14]).
περιδαρδάπτεσθαι· κατεσθίεσθαι [15]).
περιδόσθαι· τὸ συνθέσθαι· καὶ Ὅμηρος· Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον [16]).

---

1) Codex περίαλλας. Cf. Hesychium.
2) Hesychius.
3) Hesychius.
4) Hesychius.
5) Sic Codex. Quo glossa referenda sit nescio.
6) Cf. Hesychium. Vide quoque Thes. VI. 789 D.
7) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. v. περιβάλλειν.
8) Hesychius. Poll. VII. 94.
9) Hes. E Cephisodoro ap. Poll. VII. 87. Cod. fortasse γυναικεῖα.
10) Hesychius.
11) Hesychius.
12) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 295. 28.
13) Cf. Hesychium qui omittit Aristoph. nomen. Plut. 554.
14) Hesychius. Cf. Hemst. Aristoph. Plut. 576.
15) Hesychius.
16) Codex περιδεδόσθαι. Corr. Cobet. ex Arist. Eq. 791. Homeri locus est in Iliad. ψ. 485.

περιδεής· περίφοβος [1]).
περίδειπνον· ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις γινομένη [2]).
περιδέραια· περιτραχήλια κόσμια [3]).
περίδινον· πειρατήν [4]).
περιδράττεσθαι· περιέχεσθαι.
περιδύεται· κρύπτεται, εἰσδύεται [5]).
περιδοῦ· σύνθου· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης· οὕτως Δίφιλος [6]).
περιεῖχεν· ὑπερεῖχεν [7]).
περιιλάμενος· περιειλησάμενος [8]).
περιεκόκκασα· περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην· Ἀριστοφάνης [9]).
περιεκτικόν· περιέχον [10]).
περιέπειν· φυλάσσειν ἢ ἐνεργεῖν.
περιεπτισμένον· λελεπισμένον, περιεξεσμένον, περικεκαθαρμένον [11]).
περιερέττων· κωπηλατῶν [12]).
περιεργάζεσθαι· ἀντὶ τοῦ πολυπραγμονεῖν.
περιέσεσθαι· περιγενήσεσθαι.
περίσια· καθάρσια [13]).
περιεσκεμμένος· ἠκριβωμένος [14]).
περιεσόμεθα· περιγενησόμεθα.
περιέσηκεν· περίσαται, περιέσραπται [15]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 294. 22.
[3]) Hesychius. Legitur in Aristoph. fragmt. 309.
[4]) Codex περιδήλιον. Hesych. Respicitur ut videtur Plat. Legg. VI. 777 D ubi vide Schol. Cf. Athen. VI. 264 F.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius. Cf. Arist. Nub. 644.
[7]) Cobet. coni. περρεῖχεν· περιεῖχεν. Cf. Hesych. v. περρέχειν et Ahrens. Dial. Aeol. p. 151.
[8]) Codex περιειλάμενος. Correxit Cobet. Var. Lect. p. 361. Mnem. V. 202. Arist. Ran. 1066 perperam: περιιλλόμενος.
[9]) Nempe Arist. Eq. 697 ubi olim περιεκόκκυσα.
[10]) Hesychius.
[11]) Cf. Hesychium. Arist. Acharn. 507 legitur περιεπτισμένοι.
[12]) Hesychius.
[13]) Codex περίεσι· καθαρά. Corr. Toupius. Cf. Thes. VI. 940 D. Infra vide gl. περισίαρχος.
[14]) Hesychius.
[15]) Fortasse e Thuc. I. 32. Pro περίσαται malim περιέσαται.

περιέσιξαν· περιεκύκλωσαν [1]).
περιεσήξει· περισαθήσεται [2]).
περιέχεσθαι· ἀντέχεσθαι [3]).
περιεχόμενον· ἀντιποιούμενον [4]).
περιήγγελλεν· ἐκέλευεν [5]).
περιῆλθεν· ἐξηπάτησεν [6]).
περιῆν· ἐνίκα, περιεγίνετο, ὑπῆρχεν [7]).
περιήγητος· ὁ περιπόρφυρος χιτών [8]).
περιηχήθην· περιεψιθυρίσθην [9]).
περίθετος κεφαλή· ἡ περιθέτη. Ἀριστοφάνης· κεφαλὴ περίθετος ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ [10]).
Περιθοῖδαι· δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς· ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος· νόμος δ' ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων, Θεσσαλοὺς δ' ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν· τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοίδας· Ἔφορος ἱστορεῖ ἐν γ' [11]).
περιθρέξει· περιδραμεῖ [12]).
περιθειῶσαι· περικαθᾶραι [13]).
περιθυρεῖν· περὶ θύρας εἶναι.
περιιόντα· περιερχόμενον [14]).
περιιππεύων· περιτρέχων [15]).

---

[1]) Codex περιέσηξαν. Correxit Cobet. Conferri iubeo Herodt. IV. 202.
[2]) Hesychius.
[3]) Conf. Herodt. I. 71.
[4]) Conf. Herodt. III. 53.
[5]) Cobetus παρήγγελλεν. Dubito.
[6]) Conf. Herodt. III. 4.
[7]) Cf. Hesychium.
[8]) Codex περιήτητος. Recte Hesychius. Usurpavit Antiphanes apud Poll. VII. 57.
[9]) Hesychius.
[10]) Arist. Thesm. 258.
[11]) Brevius Harpocr. Cf. Prolegg. p. 108.
[12]) Arist. Ran. 194.
[13]) Hesych. Cf. Menandrum apud Clem. Alex. Strom. p. 844.
[14]) Hesychius περιιόντας.
[15]) Hesychius περιιππεύοντας.

περιισάμενος· Φεύγων [1]).

περὶ κάτω τραπήσεται· ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω συνήθως λέγουσιν [2]).

περικόπται· κλῶπες [3]).

περικεφαλαία· ἡ ἐκ τῶν τριχῶν (περιθετή) [4]).

περικνύων· περιξύων.

περικωνῆσαι· σπογγίσαι [5]).

περικόρημα· τὸ περισάρωμα· κόρημα γὰρ λέγεται τὸ σάρον· ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος, ὁ τὸν ναὸν κορῶν καὶ σαρῶν [6]).

περίνησα· περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις· Μένανδρος Βοιωτίᾳ· Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ [7]).

περίνεως· ὁ δεύτερος ἱσὸς καὶ πάντα τὰ περιττά [8]).

περινοεῖ· νοεῖ περιττῶς [9]).

περίνεως· τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς λιπόνεως τοὺς λιποτάκτας· Θουκυδίδης [10]).

περίνοια· ὑπερηφανία ἢ μηχανὴ ἢ τέχνη [11]).

περινομαί· περιχωρίαι· Ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ· Μένανδρος [12]).

περινοσοῦντας· περιερχομένους [13]).

περίοδος· περιέλευσις, κύκλος [14]).

---

[1]) Cf. Cobet. Mnem. VIII. 52.

[2]) Cf. Cobet. Var. Lect. p. 90 et Mnem. XI. 174.

[3]) Hesychius.

[4]) Supplevi locum ex Hes. em. a Dind. in Thes. VI. 844 B.

[5]) Codex περικονῆσαι· περισπογγῆσαι. In interpretatione praepositio solemni vitio iterata. Photium cum Hesychio contulit Cobetus sed non tulit assensum M. Schmidtii. Respicitur credo Aristoph. Vesp. 600.

[6]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 296. 27. Codex νεακόρος.

[7]) Cf. Hesychium et Poll. VII. 52.

[8]) Cf. Hesychium e Photio emendatum.

[9]) Hesychius.

[10]) Codex λειπόνεως et λειποτάκτας. Respicitur Thuc. I. 10.

[11]) Brevius Hesychius.

[12]) Albertus περιχορεῖαι scribit: Hesych. exp. περιφοραί. Dubius haereo quid probem. Cf. Thes. VI. 870 D.

[13]) Hesychius περινοσήσαντες et περινοσοῦντι.

[14]) Alia Hesychius.

περιοίκιον· ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ ὁ περὶ τὴν ἔπαυλιν τόπος [1]).

περιοίσειν· τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν· Θουκυδίδης ζ΄· σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου [2]).

περιοισικός· ὁ Φορητός.

περιόν· ὑπερβάλλον.

περὶ ὄνου σκιᾶς· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδιατριβόντων τοῖς μηδενὸς ἀξίοις [3]).

περίοπτον· περιθέατον, μέγα, ὑψηλόν [4]).

περιορᾶσθαι· καραδοκεῖν, ἀποθεωρεῖν, περισκέπτεσθαι, Φροντίζειν· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς Μεγαρέας περιορωμένους ποτέρων ἔσαι ἡ νίκη· καὶ πάλιν περιορωμένους τὸν πόλεμον λέγει· καὶ ὁ Βρασίδας τῆς Μένδης περιορώμενος [5]).

περιοργῶς· ἄγαν παρωρμημένος [6]).

περιοργής· ὡς περιχαρής· ἐν δ΄ Θουκυδίδης εἴρηκεν· ὀργιζόμενος [7]).

περιορίσαι· περινοῆσαι [8]).

περιορισθῆναι· γνωρισθῆναι ἢ ὑπὸ ὅρον γενέσθαι [9]).

περιορισμός· ἐξορισμός.

περιοχή· περιπέτεια καὶ ὑπόθεσις, θλίψις, συνοχή [10]).

περιόψεται· παρίδῃ, καταΦρονήσει [11]).

---

[1]) Hesychius. Cf. Harpocr. qui ex Isaeo laudat.

[2]) Thucyd. VII. 28. Alteram partem adnotationis quae ad Thucydidem non pertinet, vide quoque apud Hesychium.

[3]) Plura de hoc proverbio in voce *ὄνου σκιά*.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Thuc. IV. 73 legitur *ὁποτέρων*. Secundum locum nondum inveni. Tertius legitur IV. 124.

[6]) Codex *περιόργως* et sic quoque Hesych. Fortasse ex Aesch. Agam. 215.

[7]) Thucyd. IV. 130. Codex *περιεργής*.

[8]) Hesychius.

[9]) Cf. Hesychium. Malim certe *ὑπὲρ ὅρον* et pro *γνωρισθῆναι* arridet *ὑπερορισθῆναι*, quod si verum est in superiore glossa non *περινοῆσαι* legerim sed *ὑπερορίσαι*.

[10]) Partim glossa sacra videtur: explicatio certe *ὑπόθεσις* referenda ad Act. Apost. 8. 32. Quod sequitur *θλίψις*, *συνοχή*, contulerim cum II. Regg. 33. 14. Cf. Hesych. et Ernest. Gloss. Sacr. Hesych. et Suid.

[11]) Hesychius. Vide apud Arist. Nub. 125.

περιπαθῶς· συμπαθῶς, λυπηρῶς [1]).
περιπείρει· περικεντεῖ [2]).
περιπέτεια· προπέτεια ἢ σύμπτωμα ἢ σύμβασις [3]).
περιπετῆ γενέσθαι· περιπεπτωκέναι [4]).
περίπλεον· πλήρη.
περὶ πλήθουσαν ἀγοράν· περὶ ὥραν τετάρτην ἢ πέμπτην ἢ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πληθύει ἡ ἀγορά [5]).
περὶ πόδα· οἷον ἁρμόττον σφόδρα ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί· Πλάτων· Ὡς ἔσι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα· καὶ ἐν Σκευαῖς· Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα [6]).
περιποιήσει· κτήσεται.
περιποίησιν· κτῆσιν [7]).
περίπολος· οἱ ἔφηβοι περίπολοι τῆς χώρας καὶ φύλακες ἐγένοντο, προγυμναζόμενοι εἰς τὰ πολέμια [8]).
περὶ πολλοῦ ποιοῦ· τίμα, θεράπευε [9]).
περιπολῶν· περιτρέχων.
περιπτώσεις· συμφοράς.
περίπυσον· ἐξάκουσον, διαβόητον.
περιρρηδεῖς· οἱ ἐπὶ ὀχημάτων ἢ οἱ ἐπικείμενοι ἢ οἱ ἐρριμμένοι [10]).
περισσά· τὰ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλούμενα ἄζυγα· οἷον ἕν, τρία καὶ τὰ ὅμοια· ἄρτια δὲ τὰ ζυγά· οἷον δύο, τέσσαρες.
περίσημα· διαβόητα [11]).
περισκελές· σκληρόν, δυσχερές [12]).
περισκεπές· κεκαλυμμένον.

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesychius περιπείρῃ.
[3]) Cf. Hesychium qui omittit προπέτεια, quam ob rem διττογραφίαν crediderim.
[4]) Nota Arrian. Anab. IV. 8. 16.
[5]) Legitur Xen. Anab. II. 1. 7. Plura servavit Phryn. Bekk. p. 54. 7. Codex καὶ ἔκτην.
[6]) Cf. Hesychium et Pollucem II. 196.
[7]) Hesychius περιποίησις.
[8]) Plura Harpocration.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Hesych. et Erotian. Cogitavit grammaticus de vocabulo ῥέδιον· hinc οἱ ἐπὶ ὀχημάτων, quod quam absonum sit vides.
[11]) Hesychius περίσημον.
[12]) Hesychius.

περισκυβίζοντος· ἐκδερματίζοντος [1]).
περισπᾶν· ἐξαπατᾶν καὶ τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαί τι.
περισπώμενος· ἐμπαιζόμενος, ἐξαπατώμενος.
περισοβεῖν· περιφέρειν· Εὐριπίδης [2]).
περισσοεπῆσαι· περισσολογῆσαι.
περίσενος· οὗτος δράκων καλεῖται.
περισερόν· ἀρσενικῶς· Φερεκράτης [3]).
περισέριον· τὸ περισερίδιον· ἐσὶ δὲ κοσμάριόν τι [4]).
περισίξαι· περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιελάσαι· ἀπὸ τοῦ σίχους [5]).
περισίαρχος· ὁ περικαθαίρων τὴν ἑσίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς ἑσίας ἢ τοῦ περισείχειν· Ἴσρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς περίσιά φησι προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περισίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφορροῦντες, ἑκάσου τῶν ἱερῶν οἰκίαις περιειλημμένου δημοσίαις καὶ περίδρομον ἔχοντες [6]).
περισοιχίζεται· περιαιρεῖ, λαμβάνει· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν οἵτινες σοίχους περιβάλλουσιν τοῖς ὄρεσι· σοῖχοι δ' εἰσὶν αἱ λεγόμεναι σάλικες [7]).
περισοιχίσαντος· περιλαβόντος [8]).
περισολή· περιβολή, ἐπαγωγή [9]).
περίσωον· περίσυλον σοὰς ἔχον [10]).

---

[1]) Codex περισκυτίζοντος.
[2]) Codex περισο. Correxit Schleusnerus. Non ipse Euripides dixit περισοβεῖν sed Pamphilus eum laudarat in disputatione de hoc verbo; planissime hoc conficitur ex Athen. XI. 504 A. Cf. Hesychium et Prolegg. p. 52.
[3]) Vide locum Pherecratis apud Athen. IX. 395 B, quem nullus dubito Pamphilum sequi.
[4]) Codex περισέριον et περισερνίδιον. Cf. Hesychium et Poll. V. 101.
[5]) Cf. Hesych. et supra περιέσιξαν. Retulerim ad Herodt. IV. 2.
[6]) Pauca supersunt apud Hesychium. Adnotationem refero ad Arist. Eccl. 128.
[7]) Haec plenius quam in Lex. rhet. Bekk. p. 288. 23. Vide quoque Harp. Respicitur Dem. Philipp. I. § 9. Codex περιαίρει.
[8]) Hesychius. M. Schmidt. laudat e Polyb. VIII. 5. 2.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Hesychium. Poll. I. 78.

περισφάτως ἔχων· περιωδύνως [1]).
περισχέσθαι· ἀγαπῆσαι [2]).
περισχιδεῖς· οἰκετικὸν ὑπόδημα [3]).
περισχών· κατασχών, περιβαλών [4]).
περιτεύξεται· συντύχῃ, περιπεσεῖται [5]).
περιτροπῇ· ἐν περιόδῳ [6]).
περιτρόχαλα κείρονται· Ἡρόδοτος [7]).
περιττότης· δύο σημαίνει ἡ λέξις τό τε ὑπερβάλλον οἷον· εἰς περιττότητά σε Φιλῶ· καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον ἀλλ' ἄχρηστον [8]).
περιτυλίξας· περιειλήσας.
περιφερές· κύκλῳ στρογγύλον [9]).
περιφοιτῶντα· περιερχόμενα [10]).
περιφορά· κίνησις [11]).
περιφρονεῖν· ὑπερφρονεῖν [12]).
περιχάρειαν· περιττὴν χαράν [13]).
περιχλαινίζεται· περιβάλλεται [14]).
περίχολος· ὑπέρχολος.
περίψημα· κατάμαγμα ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη ἢ ἀπολύτρωσις· οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπ' ἀπαλλαγῇ τῶν συνεχόντων κακῶν· περίψημα ἡμῶν γενοῦ· ἤτοι σωτηρία καὶ ἀπολύτρωσις· καὶ οὕτως ἐνέβαλον τῇ θαλάσσῃ, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτινύντες [15]).

---

[1]) Hesychius omittit ἔχων.
[2]) Hesychius.
[3]) Codex περισχιδές· οἰκτικόν. Cf. Hesychium.
[4]) Aliter interpretatur Hesychius.
[5]) Hesychius.
[6]) Cf. Herodt. II. 168.
[7]) Herodt. III. 8.
[8]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 296. 24.
[9]) Hesychius.
[10]) Hesychius exp. περιερχόμενον.
[11]) Hesychius.
[12]) Respicitur Arist. Nub. 225. Cf. Hesychium.
[13]) Plat. Legg. V. 732 C.
[14]) Hesych. habet περιχλανίζεται et exp. καλλωπίζεται, nempe τῇ χλανίδι quod intelligo, sed nemo καλλωπίζεται τῇ χλαίνῃ.
[15]) Codex κάταγμα. Cf. Hesychium. Vocabulo usus est Pau-

περιψῆν· διὰ τοῦ η, οὐ περιψᾶν [1]).

περιωδυνίαν· ἀλγηδονίαν καὶ περιττὴν ὀδύνην [2]).

περιωπή· καὶ πισύνη· καὶ πύϛις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ περιωπὴν τὴν Φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον ὡς Ὅμηρος [3]).

περιώσας· ὠθήσας [4]).

πέρπερος· ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος· οἷον, λάλος, προπετής, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν [5]).

Περσέα καὶ Θησέα καὶ Αἰγέα καὶ Ἀχιλλέα· καὶ τῶν ὁμοίων πάντων ἐκτείνουσι τὸ α τὸ τελευταῖον καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως [6]).

Περσικαί· καὶ περιβαρίδες· ὑποδημάτων εἴδη [7]).

πέσημα· πτῶμα [8]).

πεσκέων· δερμάτων [9]).

πεσσεύων· μετατίθησι τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ κρεῖσσον, ἀπὸ τῶν πεσσῶν [10]).

πεσσοί· αἱ παιδιαὶ ἀπὸ τῶν πεσσῶν, οἵπερ εἰσὶν ἀσράγαλοι [11]).

πέταυρα· τίγνα [12]).

πέταχνον· ποτήριον ἐκπέταλον [13]).

πεταχνοῦνται· ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν [14]).

---

lus Apostolus in priore Epist. ad Cor. IV. 13, neque tamen sacram glossam putaverim, nam hae exilius scriptae sunt. Ubi et quando mos invaluerit de quo hic Photius, nescio.

[1]) Vide Arist. Eq. 909.

[2]) Plat. Legg. V. 732 C.

[3]) Thucydides IV. 86. V. 14. I. 136.

[4]) Hesychius.

[5]) Brevius Hesychius.

[6]) Cf. Piers. Moer. p. 192. Porson. Eur. Med. 870.

[7]) Codex περσικά. Cf. Hesychium. Ex Arist. Nub. 151.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius.

[10]) Apud Hesychium glossa est πεσσεύων μετατίθεσο.

[11]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 295. 1, sed habet ὅπερ ἐσὶν ἀσράγαλος.

[12]) Hesychius. Cf. infra v. πέτευρον. Codex σίγνα.

[13]) Hesychius. v. πέτακνον. Cf. Athen. XI. 496 A et Alexin apud Athen. III. 125 F.

[14]) Aristophanis locum servavit Athen. II.

πέτευρον· πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον· Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε [1]).

πετρόβλητον· τὸ ὑπὸ πέτρας τιτρωσκόμενον· καὶ πετροβλήτους νεφροὺς τοὺς ὑπὸ λίθων βαλλομένους καὶ πάσχοντας [2]).

πεττεύει· μεταφέρει· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων [3]).

πεττεύουσι· ταβλίζουσι [4]).

πεττοί· βόλια ἐν οἷς ταβλίζουσιν [5]).

πευθῆνες· ἐπήκοοι [6]).

πεφασμένον· εἰρημένον ἢ πεφανερωμένον [7]).

πεφενάκικεν· ἠπάτησεν [8]).

πέφηνας· τὸ εἴρηκας· Μένανδρος [9]).

πέφηνεν· ἐφανερώθη [10]).

πεφρασμένος· παρεσκευασμένος εἰς τὸ Φρασθῆναι, προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν· Αἰσχύλος [11]).

πεφοριῶσθαι· πεπαχύνθαι τὸ δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· κατ' ἔνδειαν δὲ πρόκειται τοῦ ν· Φορίνιον γὰρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ [12]).

πέφυκεν· Φύσει ὑπάρχει [13]).

πεφυκώς· Φύσει ὑπάρχων [14]).

---

[1]) Quia video viros doctos fuisse qui hoc minus intelligerent, addo hoc velle Photium, Aristophanem dixisse *πέτευρον* non *πέταυρον*. Cf. Hesych. et Poll. X. 156.

[2]) Rectene *νεφρούς*? An *νεβρούς*?

[3]) Cf. Hesychium. Tim. et Schol. Plat. Legg. VII. 820 C.

[4]) Hesychius exp. *κυβεύουσιν*.

[5]) Hesychius.

[6]) Vocabulum novicium videtur.

[7]) Hesychius. Cf. Harpocrationem.

[8]) Hesychius. E Demosth. Olynth. II. § 7.

[9]) Vix credam.

[10]) Hesychius.

[11]) Hesychius habet *προσακτικήν* et omittit *Αἰσχύλος*.

[12]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 293. 20, explicatius Harpocration qui Lysiam laudat. Verba *κατ' ἔνδειαν δ. π. τ. ν.* non intelligo: hoc video, agi de scriptura *πεφορινῶσθαι*, de qua vide Harpocrationem.

[13]) Hesychius.

[14]) Hesychius.

πεφυσιγγωμένοι· οἷον ἐσκοροδισμένοι· φύσιγγες γὰρ αἱ τῶν σκορόδων ἐντεριῶναι [1]).

πεφώραται· πεφανέρωται, εὕρηται.

πεφορημένα· ἐννηνεγμένα [2]).

πηδάλια· οἴακες, αὐχένες [3]).

πηκτίς· πανδούριον ἤτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον [4]).

πηκτὸς θάνατος· ὁ τοῦ Αἴαντος· περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει [5]).

Πηλέως μάχαιρα· παροιμία· ταύτην ἀναγράφει καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα Φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐν τῇ μαχαίρᾳ· ἐδόκει σωφροσύνης γέρας Ἡφαιστότευκτος ἣν εἰλήφει μάχαιραν ὁ Πηλεύς· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ τιμιωτάτων κτημάτων· διὰ γὰρ σωφροσύνης ὑπερβολὴν παρὰ θεῶν λαβεῖν φασὶ τὸν Πηλέα ξίφος, Ἡφαίστου κατασκευάσαντος [6]).

πήλασθαι· κληρώσασθαι.

πηλαμύς· διὰ τοῦ υ [7]).

πηλὸς οὗτος· ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

πήλυξ· δαγάς [8]).

πηνήκη· περικεφαλαία τριχωτὴ καὶ περιθετὴ κόμη· ἔνθεν καὶ πηνηκίζειν τὸ ἀπατᾶν· τῆς δὲ περιθετῆς κόμης τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον τὸ δὲ πηνήκην ἐκάλουν [9]).

πηνίκα· πότε.

πηνίον· ζῷον ὅμοιον κώνωπι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Κείσεσθον

---

[1]) Hesychius. Ex Arist. Acharn. 526.

[2]) Codex πεφωρημένα. Alia Hesychius.

[3]) Cf. Hes. v. πηδαλίοις. Phot. v. οἴαξ, Diogen. laudatum in rhetorico lexico apud Eust. p. 1533. 46 et Prolegg. p. 27 et 30.

[4]) Cf. Hesychium. Usurpavit Plato Rep. III. 499 C.

[5]) Cf. Hesychium. E tragoedia quadam.

[6]) Malim ἐπὶ τῇ μ. pro ἐν τ. Respicit quidem ad eiusmodi proverbium Aristophanes poeta in Nub. 1063, sed nunc intelligitur Aristophanes grammaticus. Cf. Nauck. Arist. B. p. 240. Vide quoque Hesychium. Zenob. 420 et Eustath. p. 1101. 63.

[7]) Add. Hesychius ἰχθὺς ἐν Πόντῳ.

[8]) Hesychius. M. Schmidt. Laconicam glossam esse censet.

[9]) Haec partim quoque apud Hesychium. Cf. Poll. II. 30 et X. 170. Cobeto Mnem. VI. 19 vera forma videtur πηνίκη et πηνικίζειν.

ὥσπερ πηνίῳ βινουμένῳ· ἀντὶ τοῦ ξηροί· σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ Χαιρεφῶντα εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν· ὅτι δὲ κώνωπος εἶδός ἐσι, Σπεύσιππος ἐν τῷ β τῶν ὁμοιοτήτων φησὶν οὕτως· πηνίον, ἐμπίς, κώνωψ [1]).

πηνώμενον· πηνιζόμενον, τριβόμενον [2]).

πήχεων· οὕτως, οὐ πηχῶν· ὡς καὶ πήχεως, οὐ πήχους [3]).

πυτία· κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων [4]).

πιεζόμενος· βαρούμενος, δαμαζόμενος.

Πιερίδες· αἱ Μοῦσαι αἱ ἐν Μακεδονίᾳ [5]).

Πιερία· ὄρος [6]).

πιθάκνη· μικρὸς πίθος ὃν οἱ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσιν [7]).

πιθανούς· τοὺς εὐπειθεῖς· Ξενοφῶν Κύρου Παιδείᾳ· πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες ὥσε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον, πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ Φοβεροὺς τοὺς Φοβουμένους. Θουκυδίδης [8]).

πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς· ὁ πιστικώτατος καὶ πείθων τοὺς πολλοὺς παρὰ Θουκυδίδῃ [9]).

πῖλον χαλκοῦν· εἶδος περικεφαλαίας εἰς ὀξὺ ἠγμένης [10]).

πιλήσεσιν· πυκνώσεσιν.

πίλοις· πιλωτοῖς [11]).

πιμελή· πάχος, λιπαρότης [12]).

---

[1]) Cf. Dind. Poet. Scen. p. 572. Ad rem vide Aristot. Hist. Anim. V. 19. Codex: κείσαισθον — πηνίῳ κινουμένῳ ἀν ξηροῖς.

[2]) Hesychius.

[3]) Cf. Phryn. Ecl. p. 104. Moerid. p. 327.

[4]) Codex πηγύνη· κνίκος. Imprimis vide Moerid. v. ὀπός. Plura in Thes. VI. 2291.

[5]) Vide gl. seq.

[6]) Convenit Hesychius sed equidem utraque glossa conflata in unam legerim: Πιερίδες· αἱ Μοῦσαι, ἀπὸ Πιερίας ὄρους ἐν Μακεδονίᾳ.

[7]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 290. 23 ubi respicitur Dem. Onet. I. § 28. Adde Hesych. Moer. p. 392. Usurpavit Arist. Eq. 792. Plut. 546.

[8]) Xen. Cyrop. II. 2. 10 ubi προσταττόμενον et πείθονται. Thucyd. II. 3.

[9]) Thucyd. VI. 35.

[10]) Aristoph. Lysistr. 562. Cf. Hesychium.

[11]) Hesychius.

[12]) Cf. Hesychium.

πίμπραται· καίεται, ἐμπυρίζεται [1]).

πινάκιον· σύμβολον δικαστικὸν χαλκοῦν ἢ πύξινον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ α ἕως κ· ἦσαν γὰρ δέκα Φυλαί [2]).

πινακοπώλην· ὀρνιθοπώλην· τίλλοντες γὰρ αὐτὰ ἐπὶ πίνακος ἐτίθεσαν οἱ πωλοῦντες [3]).

πίννα· εἶδος ὀστρέου [4]).

πιναρά· εὐτελῆ, ῥυπαρά, ταπεινά [5]).

πινώδης· ῥυπαρά [6]).

πιννοτήρης· καριδιον ἢ καρκινίδιον ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις, οὗ σεριθεῖσαι διαφθείρονται· λέγεται δὲ καὶ πιννοφύλαξ [7]).

πιπίζειν καὶ τιτίζειν· μίμησις ὀρνέων φωνῶν [8]).

πίσαι· ποτίσαι [9]).

πίσον· τὸ ὄσπριον. Ἄλεξις [10]).

πισσοκωνήτῳ πυρί· τῷ εὐκαύτῳ, ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις [11]).

πισήριον· ποτισήριον [12]).

πισύγγιον· σκυτεῖον [13]).

---

[1]) Hinc supple Hesychium.

[2]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 299. 3. Vide Harpocr.

[3]) Hesychius. Ex Arist. Av. 14.

[4]) Hesychius *πῖνα*, de qua scriptura vide M. Schmidt. Cf. infra gl. *πιννοτήρης*.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Hesychium.

[7]) Usurpavit Arist. Vesp. 1510. Cf. Hesych. et Athen. III. 89 D. Convenit ad verbum Aristotel. H. A. V. 15, sed habet *καρκίνιον* quod rectius fortasse quam *καρκινίδιον*. Notum est Aristophanem Byzantium usurpasse Historiam Animalium; hinc eiusmodi excerpta fluxere in Pamphili lexicon. Cf. Prolegg. p. 72.

[8]) Codex *πιππιζειν*, cf. HSt. VI. 1102 D. Adde Hesychium. Usurpat Arist. Av. 307.

[9]) Rectius *πῖσαι*. Cf. Hesych. et Thes. VI. 1102 C.

[10]) Cf. Eustath. p. 802. 3. Vide alios Comicorum locos apud Athen. IX. 406 C et Poll. VII. 181.

[11]) Cf. Hesych. in v. et v. *κωνῆσαι*. Codex *πισσοκώνη· τῷ π.*

[12]) Hesychius.

[13]) Codex *σκυτίον*. Convenit Hesychius. Cf. Poll. VII. 82.

Πιτάνη· Φυλὴ καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς· λόχος δὲ οὐκ ἐγίνετο Πιτανάτης, ὡς Θουκυδίδης [1]).

Πιτάνη εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται· λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραγίαις· παρ' ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβέβηκε πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· Φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ πάλιν ὑπ' Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι [2]).

πυτίνη· ἀσκὸς μικρός [3]).

πίτυλος· κτυπητής, Φανταστοσκόπος.

πλαγγών· κορυκόσμιον κήρινον, ὅπερ δᾶγυν οἱ Ἴωνες [4]).

πλαγίως· δολίως.

πλαδαρόν· χαῦνον, ὑγρόν· πλάδος γὰρ καὶ πλάδωσις [5]).

πλάθανον· ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους [6]).

Πλάδος· δούλου ὄνομα.

πλαδῶσιν· ὑγροῖς, χαύνοις, ἀσθενέσιν [7]).

πλαίσιον· τετράγωνος τάξις στρατεύματος καὶ τὸ ἐκ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, ὅ τινες πλινθίον καλοῦσιν [8]).

πλαισός· οὗ κὰν τῷ β βλαισός· ὁ γονύκρουσος· οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουτος [9]).

πλάξ· καὶ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα [10]).

πλάκα· τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα [11]).

πλάνον· τὴν πλάνην ἐνίοτε λέγουσιν ἀρρενικῶς [12]).

πλανύττειν· πλανᾶσθαι ἢ πλανᾶν [13]).

---

[1]) Cf. Thuc. I. 20. Vide Hesychium. Cobet. Mnem. XI. 346.
[2]) Cf. Intt. ad Zenob. 461.
[3]) Codex πιτυάνη. Hesychius πιτυδάνη. Corr. Sopingius.
[4]) Codex πλάγγων et δάγυνον. Cf. Hesych. et Schol. Theocr. II. 110.
[5]) Cf. Hesychium, Erot. et Etym. M. p. 674. 22.
[6]) Codex πλάδανον. Recte Hesych. Cf. Poll. VII. 22. X. 112.
[7]) Similiter Hesychius.
[8]) Similia Hesych. Cf. Schol. Thuc. VI. 67. Moer. p. 312.
[9]) Sic Codex. Dindorf. mavult: ὁ κὰν τ. et γονύκροτος — ἐγγονύκροτος.
[10]) Cf. Hesychium. Lobeck. Paral. p. 94.
[11]) Cf. Hesychium qui plura.
[12]) Cf. Schol. Soph. Oed. Tyr. 67. Moer. p. 315. Eust. p. 333.
[13]) Arist. Av. 3. Cf. Hesychium.

πλάσιγξ· τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίρροπον [1]).

πλαταγώνιον· τὸ μηδέν· κυρίως δὲ τὸ τῆς μήκωνος Φύλλον· καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν τουτέσιν ἠχεῖν· καταχρησικῶς δὲ ᾠτινιοῦν πλάτος ἔχοντι, ὅθεν καὶ ἡ πλαταγή· ἐσημειοῦντο δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὴν τῶν ἐρωμένων σοργήν, τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν, ἐσέργοντο [2]).

πλαταμών· πλατὺς τόπος· καὶ τὸ παραθαλάσσιον πλατὺ χωρίον [3]).

πλατειάζειν· ἀλαζονεύεσθαι [4]).

πλατειάσαι· τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ παῖσαι· Φερεκράτης [5]).

πλατίστακος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [6]).

πλατυγίζει· τοῖς πτεροῖς κρούει.

πλέα· πλήρη [7]).

πλέθρα· μέτρα γῆς ἤγουν ἄρουραι· ἢ τοὺς διύγρους τόπους καὶ βοτανώδεις· ἔχει δὲ τὸ πλέθρον πήχεις ξς' δίμοιρον [8]).

πλέθρισμα· δράμημα [9]).

πλέθρον· τὸ τοῦ σαδίου ἕκτον μέρος, ὅπερ ἐσὶ πηχῶν ξή· ὅλον γὰρ τὸ σάδιόν ἐσι τετρακοσίων [10]).

πλείω καὶ πλέω· ἄμφω Ἑλληνικά.

πλέκος· πλέγμα [11]).

πλειόνως· καὶ τὸ πολὺ λέγουσι καὶ πλέον.

πλεισηριάσας· πλείονος πωλήσας οὗ ὠνήσατο [12]).

---

[1]) Plura Hesychius.

[2]) Codex πλάσσειν et πλάτη, quae correxi. Brevius Hesych. Cf. Schol. Theocr. III. 29.

[3]) Codex πολὺς ποταμός: correxi ope Hesychii.

[4]) Codex πλατιάζειν. Hesychius πλατεάζειν. Cobet. Mnemos. VII. 479 correxit ἰταλιάζειν. Cf. Thes. VI. 1167. C. Equidem coll. Hesych. malim πλατυγίζειν.

[5]) Codex πλατιάσαι. Correxit Meinekius.

[6]) Hesychius.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Vide Schol. Plat. Criti. 115 D. Schol. Hom. Iliad. ε. 245. Hultsch. Metrol. p. 31 et de ἄρουρα p. 38.

[9]) Hesychius exp. δρόμημα.

[10]) Brevius Timaeus.

[11]) Hesychius. Fortasse ex Aristoph. Pac. 528.

[12]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 296. 17 ubi πλεισηριάσαντες, quod e Lysia excerptum est, cf. Harp. Hesych. Etym. M. p. 676. 18.

πλειϛοβολίνδα παίζειν λέγουσιν ὡς ἡμεῖς Ἀττικοί [1]).
Πλειϛός· ποταμὸς Δελφῶν [2]).
πλεῖϛον ὅσον· (πολύ) [3]).
πλεκτάναι· οἱ πόδες τοῦ πολύποδος [4]).
πλευμονίαν· νόσον τὴν ἐρωτικήν [5]).
πλεύμων· διὰ τοῦ λ — καὶ Ὅμηρος· πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός [6]).
πλίγμα· βῆμα [7]).
πλῆκτρα· τὰ τῶν ὀρνίθων κέντρα [8]).
πλῆμα· πλήρωμα [9]).
πλημμελεῖν· τὸ ἀτακτεῖν καὶ ὑβρίζειν καὶ ῥᾳθυμεῖν· καὶ πλημμελές· τὸ ἐκμελὲς καὶ ἀπαίδευτον· Λύσις· τὸ δὲ ἄχρηϛον Φίλον ὁμολογεῖν πλημμελές· Νόμων θ'· σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμελῶς ἂν δόξειε λέγειν [10]).
πλήμμυρα· οὐ πλήμη λεκτέον· καὶ πλημμυρίδα.
πλησιφαής· ἡ πληροσέληνος ἡμέρα [11]).
πλινθεύεται· ἐξαπατᾶται· ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ [12]).
πλῴζει· πορεύεται· πλοῦς γὰρ ἡ ὁδός.
πλοιάρια· ὑποδήματά τινα [13]).
πλόϊμα· πλευϛικὰ ἢ τὰ πλῷ πεμπόμενα [14]).

---

[1]) Codex πλειϛοβολεῖν· διαπαίζειν: ~ πλειϛοβολεῖν· λ. ω. ἡ. Ἀ. Corr. Cobet. Cf. Hesych. et Poll. IX. 95.
[2]) Hesychius. Fortasse ex Aesch. Eum. 27.
[3]) Porsonus addidit πολύ.
[4]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 293. 10. Cf. Diphilum apud Athen. VII. 316 F.
[5]) Hesychius. Cf. Meinek. Fragmt. Com. IV. 659.
[6]) Cf. Moer. p. 309. Eust. p. 483. 10, 1436 extr. Plura in Thes. VI. 1261. Homeri locus legitur in Iliad. υ. 486.
[7]) Codex πλῆγμα. Cf. Eustath. p. 1564. 48. Plura Cobet. in Mnemosyne VIII. 54.
[8]) Hesychius. Cf. Arist. Av. 759.
[9]) Hesychius.
[10]) Plat. Lys. 222 B. Legg. IX. 859 E.
[11]) Cf. Hesychium. Eustath. p. 1692: Σελήνη πλήθουσα, ὅθεν τοῖς ὕϛερον συντέθειται τὸ πλησισέληνον, ὅπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησιφαές.
[12]) Hesych. in v. et v. ἐπλινθεύθησαν. Lex. rhet. Bekk. p. 253. 8. Cf. Thes. VI. 1231 C.
[13]) Hesychius. Poll. VII. 93 laudat Aristophanem.
[14]) Thucydides I. 8. Cf. Hesychium.

πλοιάριον· λεκτέον ὡς παιδάριον· Ἀριστοφάνης [1]).

πλοῖ· τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων [2]).

πλοκαμῖδα· Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι.

πλοκαμίς· ὁ οὖλος βόστρυχος· κατὰ συστολὴν δὲ ἐκφέρεται· καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.

πλόκιον· ἁλυσίου χρυσείου πλοκή.

πληθόχωρον· τὸ πολλὰ χωροῦν.

πληθόχορος· ὁ πολλὰ χορεύων ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνιστῶν [3]).

πληθοχορεία· ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία.

πλόκιον Γοργάδος· τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνος Ἀστεροπῇ τῇ Κηφέως, καθ' ὃν χρόνον Κηφεὺς Ἡρακλεῖ συνεστράτευσεν εἰς Λακεδαίμονα, ἵνα τούτου ἀποδημοῦντος ἡ πόλις ἀπόρθητος μείνῃ [4]).

πλύνεται· λοιδορεῖται, αἰσχρῶς ὑβρίζεται [5]).

πλόχανον· πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται [6]).

πλύσμα· οὐ πλύμα [7]).

πλῶτες· εἶδος ἰχθύων [8]).

πλωτὸν· πλεόμενον [9]).

πνεύσας· σφοδρῶς ὀργισθείς [10]).

πνιγεύς· ὁ φοῦρνος [11]).

πνῖγος· καῦμα [12]).

---

[1]) Arist. Ran. 139.

[2]) Hinc Cobetus correxit Plat. Politic. 298 D. Cf. Tim. 89 A. Locum sic constitue: πλοῖ· τὸ πληθυντικόν· καὶ τοὺς πλοῦς· κατὰ τοῦς πλοῦς κτἑ. Cf. Cobet. Mnem. VII. 96.

[3]) Traditur discrimen vocum πληθόχωρος et πληθόχορος. Cf. v. μετῳδιον. Prolegg. p. 127.

[4]) Cf. Apollod. Biblioth. II. 7. 3. Videtur desumtum e tragoedia quadam.

[5]) Cf. Hesychium.

[6]) Convenit Schol. Plat. Tim. 52 E.

[7]) Imo πλῦμα verum est. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 41.

[8]) Hesychius. Cf. Epicharmum apud Athen. VII. 307 B.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesychius.

[11]) Plura Hesychius. Usurpavit Arist. Nub. 97.

[12]) Hesychius.

Πνύξ· Ἀθήνησιν ἐκκλησία· ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τὸν ὄχλον ἐκεῖ· ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνὰ εἶναι τὰ περὶ αὐτὴν οἰκήματα [1]).

πόα· ἑκάστη βοτάνη οὕτως λέγεται· ἡ δὲ σμήχουσα ποία λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσίᾳ [2]).

ποάσριαι· αἱ τὴν πόαν ἐκλέγουσαι τοῦ σίτου καὶ τὴν καλάμην [3]).

ποδανιπτῆρα καὶ λεκάνην λέγουσιν [4]).

ποδαπόν· διὰ τοῦ δ, οὐχὶ διὰ τοῦ τ· ἐστὶ γὰρ οἷον ποίου δαπέδου [5]).

ποδεῖα· ἐνειλήματα ποδῶν [6]).

ποδεών· κυρίως τοῦ ἀσκοῦ τὰ προὔχοντα, ἤτοι τῶν ποδῶν τὰ δέρματα [7]).

ποδηγέσερον· ὁδηγητικώτερον.

ποδήρης· ἕως τῶν ποδῶν χιτών, οἱ δὲ τὸ συρραπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον [8]).

ποδοκάκκη· ξύλον ᾧ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κοῦσος λέγεται [9]).

ποδοσράβη· εἶδος πάγης, ᾧ οἱ κυνηγοὶ πρὸς τὰς θήρας ἐχρῶντο [10]).

ποδώνυχον· ἐσθὴς τῆς Πανδρόσου κυκλοτερής [11]).

πόει· χωρὶς τοῦ ι λέγουσι.

ποῖ θεῖς· ποῦ τρέχεις [12]).

ποιητέον· ἀντὶ τοῦ ἃ δεῖ ποιεῖν.

ποιήσειας καὶ γράψειας καὶ ποιήσειαν καὶ γράψειαν Ἀττικοὶ μᾶλλον, οἱ Ἴωνες δὲ καὶ οὕτω καὶ ποιήσαις καὶ γράψαις.

---

[1]) Convenit Schol. Plat. Criti. 112 A. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 292. 30.

[2]) Non videtur legi apud Demosthenem et Lysiam.

[3]) Hesychius. Comici vocem usurparunt.

[4]) Cf. supra v. λεκάνη.

[5]) Cf. Phrynich. p. 56 Lobeck., Thom. M. p. 724, Cobetum in Mnemosyne VIII. 410.

[6]) Hesychius. Usurpavit Crates apud Poll. VII. 92.

[7]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 295. 21. Lectio vix sana est.

[8]) Alia Hesychius.

[9]) Hesychius laudat e Platone Comico. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 292. 21 et Harpocr. qui Didymum laudat. Ceterum Codex κοῦσπος, quod correxi.

[10]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 290. 25. Plura Harpocr.

[11]) Perperam Codex πανδώνυχον. Cf. Hesych. et Poll. X. 191.

[12]) Arist. Vesp. 854.

ποῖ· εἰς τίνα τόπον· τὸ δὲ ποῦ· ἐν τίνι τόπῳ καὶ εἰς τίνα τόπον.
ποῖ κῆχος· ποῖ γῆς, εἰς τίνα τόπον· Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ἐγγύς [1]).
ποικιλόπτερος· ποικιλόβουλος [2]).
ποικιλτής· ὁ ποικίλα ποιῶν ἔργα [3]).
ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον [4]).
ποιμένας· καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λέγουσιν.
ποιμάνωρ· ποιμὴν ἀνδρῶν [5]).
ποινᾶν καὶ ἀποινᾶν· τὸ λυτροῦν. Σόλων [6]).
ποκάδες· τρίχες [7]).
πολέμαρχος· Ἀθήνησιν ἄρχων εἷς τῶν θ'· οὗτος τὸ μὲν παλαιὸν τῶν ἐν πολέμοις ἡγεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὕστερον δὲ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνης ἀφαιρεθείς, προείσηκει μὲν τῶν τε ξένων καὶ τῶν μετοίκων, οὐκ ἤμειψε δὲ τὴν κλῆσιν [8]).
πολεμησείειν· πολεμητικῶς ἔχειν· Θουκυδίδης ἐν τῇ α'· ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο· οὕτως καὶ γαμησείειν Ἀττικοί φασι καὶ ἄλλας φωνὰς οὕτως σχηματίζουσιν [9]).
πολεμιστὴς ἵππος· οὐχ ὡς ἄν τις οἰηθῇ, ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτήδειος, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα φέρων ὡς εἰς πόλεμον εὐτρεπισμένος· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώνισμα [10]).
πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει· ἀντὶ τοῦ δεῖν πολεμεῖν· ἰσέον δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα θετικὰ ἐπιρρήματα ἔχουσιν ἐν αὐτοῖς ἢ χρὴ ἢ τὸ

---

[1]) Codex ποῖ· ἦχος: — ποῖ· ἐγγύς, εἰς τ. κτέ. Plenius apud Herodianum in Etym. M. p. 682. 55, qui laudat Aristophanem et Pherecratem. Leviter errat M. Schmidt. Didym. p. 59, cf. supra v. εὐθὺ Λυκείου. Vide quoque HSt. IV. 1539.

[2]) Codex ποικιλόσερον. Hesychius ποικιλόσερνος. Quod scripsi retulerim ad Eur. Hipp. 1270.

[3]) Ex Aesch. Tim. § 97. Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 295. 25.

[4]) Plura Lex. rhet. Bekk. p. 289. 22. Cf. Hes. et Poll. IV. 115.

[5]) Codex ποιμανδρῶν. Cf. Hesych. Ex Aesch. Pers. 241.

[6]) Codex λύτρον. Corr. Cobet. Cf. Dem. Aristocr. § 33.

[7]) Codex πλοκάδες. Cf. Hesych. Ex Arist. Thesm. 567.

[8]) Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 290. 27.

[9]) Thuc. I. 33. Hom. Iliad. ξ. 37.

[10]) Paullo brevius Lex. rhet. Bekk. p. 289. 6 a quo accipe ηὐτρεπισμένον. Cf. Hesych. et Schol. Arist. Nub. 28. Sed ἵππος πολεμιστήριος, Dem. Phaenipp. § 24.

δεῖ· οἷον γαμητέον· ἀντὶ τοῦ χρὴ γαμῆσαι· ἢ πλευσέον· ἀντὶ τοῦ δεῖ πλεῦσαι· καὶ οὐ παραδοτέα· ἀντὶ τοῦ οὐ χρὴ παραδοῦναι [1]).

πολιορκία· Φυλακή [2]).

πόλεις παίζειν· τὰς νῦν χώρας καλουμένας ἐν ταῖς ζ' ψήφοις [3]).

πολισσούχοις· τοῖς τῶν πόλεων ἄρχουσιν [4]).

πολιτεύμασιν· ταῖς πολιτείαις ἢ ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσιν [5]).

πολιτοκοπεῖν· Δίφιλος [6]).

πολιτικός· ἀσεῖος μετά τινος τέχνης [7]).

πολλὰ χαίρειν Φράσας· ἀποταξάμενος, ἀπογνούς [8]).

πολλοσημόριον· τὸ ἐλάχιστον μέρος [9]).

πολλοστόν· ἐπὶ τάξεως καὶ μορίου· Δημοσθένης καὶ ἄλλοι [10]).

πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα [11]).

πολλοῦ γε καὶ δεῖ· οὐδ' ὅλως [12]).

πολλοῦ δὴ δέω καὶ λέγειν· σιωπῶ, πόρρω λίαν εἰμὶ τοῦ λέγειν, οὐ βούλομαι λέγειν.

πόλου· οὐρανοῦ ἢ κόσμου [13]).

Πολυγνώτου λαγώς· ἐζωγραφημένος ἐν τῷ Ἀνακείῳ ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου [14]).

---

[1]) Thuc. I. 79. 86.

[2]) Codex πολεορκία. Cf. Hesych. qui plura habet. M. Schmidt. refert ad Thuc. I. 98.

[3]) Codex χαρὰς. Vide Hesych. Schol. Plat. Rep. IV. 422 E. Praeter Platonem ll. usurpavit Cratinus ἐν Δραπέτισιν, cf. Zenobium 467.

[4]) Codex πολιούχοις. Ex Aesch. Sept. 271.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Poll. IX. 26. Phryn. Bekk. p. 57. 34 laudat e Platone comico.

[7]) Hesychius.

[8]) Hesychius. Cf. gl. μακρὰ χαίρειν.

[9]) Thucydides VI. 86.

[10]) Dem. Phil. III. § 25, alibi. Interpr. Dem. Timocr. § 196.

[11]) Cf. Intt. Zenob. 468. Porson. Opusc. 204. Versus spatium in Codice.

[12]) Hesychius.

[13]) Cf. Plat. Axioch. 371 B.

[14]) Cf. Leutsch. Paroemiogr. Gr. II. 768.

πολυειδής· πολύμορφος [1]).
πολύθεσον· καὶ πολύσεπτον· ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον [2]).
πολυθρύλητον· πεφημισμένον, διαβεβοημένον, ὀνομαστότατον [3]).
πολυσμαράγοιο· ἠχητικοῦ [4]).
Πολυμνήσει' ἀείδειν· γένος τι μελοποιίας· Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνησος [5]).
πολλύνεται· πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.
πολύποδος δίκην· αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών [6]).
πολύσιπτος· πολυπόρευτος [7]).
πολύς· σφοδρός.
πολυσχιδής· πολυμερής [8]).
πολυτελές· τὸ δαπανηρόν· Θουκυδίδης [9]).
πολυτελεῖν· τὸ πολυδαπάνως ζῆν [10]).
πολυτιμητιζόμενος· θεραπευόμενος [11]).
πολύτορον· δέρμα τὸ τοῦ ἐχίνου [12]).
πολυφασίας· πολυλογίας [13]).

---

[1]) Cf. Plat. Rep. X. 612 A. In Codice in summae paginae margine manus valde recens, Πολυδάμας· σκουτουσσαῖος ut apud Suid. ed. Med. nisi quod ms. Καὶ εἰς ἀγέλην β. — ταῦρον τῶν ὀ. π. τῆς χ. δραξάμενος, ἐπεὶ οὐκ ἀνίει ὁ τ. πηδῶν — τρεῖς δὲ τῶν ἀθηναίων — ἐδηλοῦτο ἐν ὀλυμπία.

[2]) Codex πολύθετον. Cf. Bentl. Callim. Hymn. Cerer. 48.

[3]) Codex πολυθρύλλητον. Plat. Rep. VIII. 566 B. Cf. Hesych.

[4]) Codex πολυμάργοις· ἠχητικοῖς. Correxi ex Hesychio.

[5]) Hesychius. E Cratino cuius locum vide apud Schol. Arist. Eqq. 1287. Cf. Herwerden. Addend. ad Meinek. p. 3.

[6]) Collato Hesychio senarium subesse crediderim: ὁ πουλύποδος δίκην — ἑαυτὸν αὐτὸς καταφαγών. De forma πουλύπους satisfaciet Athen. VII. 316 A. Vide quoque Intt. ad Diogen. 676.

[7]) Codex πολυξείνοις. Cf. Intt. Hesychii.

[8]) Hesychius πολυσχιδές.

[9]) Thucydides VII. 27.

[10]) Nusquam alibi hoc legitur.

[11]) Cf. Cobetum Mnem. VIII. 20.

[12]) Apud Hesychius lemma est πολύτορον δέρμα ἐχίνου quod exponitur: ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν, ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν. M. Schmidtius sibi agnoscere videtur senarii fragmentum δέρμ' ἐχίνου πολύτορον.

[13]) Hesychius.

πολυφραδέσερον· συνετώτερον ἐν λόγῳ [1]).
πολύχουν· πολυφόρητον ἢ πολυειδῆ [2]).
πολφοί· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρεικτῆς ἑψόμενα [3]).
πομπεία· λοιδορία· καὶ οἱ δικανικοὶ χρῶνται τῷ ὀνόματι [4]).
πομπεύει· ὡς νενικηκὼς μεγαληγορεῖ.
πομπή· θεώρημα.
πομπή· ἀπόπεμψις· σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοινῶς [5]).
πομπὴν ἔπεμπον· ἢ ἀνεπόμπευον [6]).
πομπήν· τὴν πέμψιν· Θουκυδίδης δ'· ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπήν [7]).
πομποσολεῖ· ἐκπέμπει τῇ νηΐ τὸν σόλον [8]).
πομφόλυγες· αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι .... [9]).
πομφόλυξ· ἐκβρασμὸς ὕδατος [10]).
πόνηρος· ἐπίπονος, ἡ πρώτη ὀξεῖα [11]).
πόντια ῥάκη· τὰ σπαράγματα τῶν σπόγγων [12]).
ποντεινοί· σπόγγοι [13]).
Πόντος· κυρίως μὲν ὁ ἔνδον τῆς Χερρονήσου καὶ Εὐξείνου καλούμενος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα ἡ θάλασσα.
πόνῳ πονηρός· σφόδρα πονηρός [14]).

---

[1]) Codex συνετόν, cum Hesychio.
[2]) Duae glossae sunt apud Hesychium.
[3]) E Phot. Hesych. emendat M. Schmidt. Cf. Poll. VI. 61 qui Aristophanem laudat.
[4]) Harpocration laudat Dem. Cor. § 11.
[5]) Timaeus nihil praeter ἀπόπεμψις. Supple ex Eustathio τὸ κοινῶς προέλευσις λεγόμενον, cf. Prolegom. p. 115.
[6]) Conjunge cum gl. seq. Refero ad Plat. Rep. I. 327 A.
[7]) Thucyd. IV. 108. Coniuncta cum sup. gl. prodit Aelium Dionysium auctorem.
[8]) Hesychius.
[9]) Plenius Etym. M. p. 682. 10 exp.: αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις. Alia Hesychius. Cf. Prolegom. p. 171.
[10]) Hesychius exp. ὕδατος κάχλασμα.
[11]) Cf. HSt. V. 1232. Phot. supr. v. μόχθηρος.
[12]) Codex ποντaράκη. Corr. ex Hes. Agnosco poetam tragicum.
[13]) Hesychius ποντινοί. Malim certe πόντιοι.
[14]) Codex πονοπόνηρος. Cf. Hesychium. Ex Arist. Vesp. 466 vel Lysistr. 350. Cf. Thes. VI. 1470 C.

ποππύσματα· κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάσους ἵππους [1]).

πορεῖα· τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα [2]).

πορθήσειας· ἕλοις, λάβοις.

πόρθησις· ἐρήμωσις [3]).

πόρδαλιν· οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Ἀττικοὶ πάρδαλιν· Ὅμηρος τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ο, τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α [4]).

πορθμός· πέραμα, ἀμφίγειος θάλασσα· ἰσθμὸς γάρ ἐσι γῆ σενή, ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλασσαν· πορθμὸς δὲ θάλασσα ὑπὸ γῆς περιεχομένη [5]).

πόριμον· εὐπόριστον [6]).

πορισαί· οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ [7]).

πόρον· διέξοδον, τρίβον καὶ περαίωσις ποταμοῦ [8]).

πόρος· πέρας ἢ ποταμὸς ἢ ὁδὸς ἢ Φυσήματα ὑδάτων ἢ μηχανὴ ἢ τέχνασμα [9]).

πόρπαξ· τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον [10]).

πορποῦσθαι· φιβλοῦσθαι.

πορσύνεται· ὁδεύεται, ἀπὸ τοῦ πόρου· Σοφοκλῆς [11]).

Ποσειδεών· καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησιν ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ καθιερῶσθαι τῷ Ποσειδῶνι [12]).

---

[1]) Idem apud Eustath. p. 565. 19. Brevius Hesychius.

[2]) Legitur Plat. Tim. 44 E. Legg. III. 678 C. Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 296. 12.

[3]) Hesychius.

[4]) Idem Eustathius affert p. 1251. 52 e vetere rhetorico lexico. Convenit Apollonii doctrina. Homeri loci sunt Odyss. δ. 457 et Iliad. γ. 17.

[5]) Hinc emendanda corrupta Photii glossa *ἰσθμός*. Cf. Mus. Rhen. XVI 481.

[6]) Hesychius.

[7]) Aliter in Lex. rhet. Bekk. p. 294. 19. Cf. Dem. Philipp. I. § 33 et Thucyd. VIII. 48.

[8]) Cf. Hesychium v. *πόρος*.

[9]) Sic Porsonus, sed Codex *ποταμοῦ*, unde malim *πόρος· πέρασις ποταμοῦ κτἑ.*

[10]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 905. 52.

[11]) Hes. om. Soph. nomen. Legitur vocabulum Philoct. 781.

[12]) Legerim *ἕκτος οὗτος μήν*, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 297. 16 et Harpocr.

πόσθιον· αἰδοῖον· ἢ τὴν Ἀφροδίτην [1]).

πόσθων· κυρίως λέγεται παιδάριον· οὕτω γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου· πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσιν· δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν [2]).

ποταγωγίδες· Φάνται ἢ μηνυταί [3]).

ποταίνιος· πρόσφατος· Δώριος δὲ ἡ λέξις [4]).

πότε· λέγεται πρὸς τὸ νῦν κατ' ἄμφω καὶ κατὰ τὸ παρεληλυθὸς καὶ κατὰ τὸ μέλλον· κατὰ μὲν τὸ παρεληλυθός· πότε ἐγένετο· κατὰ δὲ τὸ μέλλον· πότε ἔσαι.

πότερον· τὸ πευστικὸν βαρυτόνως, ὀξυτόνως δὲ ποτερός, ἄτερος· καὶ προστιθέντες τὸ ἕτερον λέγουσι συνήθως ἕτερον [5]).

πότερον· ἆρα, ὁποῖον, ποταπόν.

ποτίκρανον· προσκεφάλαιον· ὅτε δὲ τὸ ὑπειρέσιον ἐφ' οὗ καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες [6]).

πότις· ἡ γυνὴ ἡ μεθύση [7]).

ποτήριον λέγουσιν, οὐ μόνον ἔκπωμα· Ἀριστοφάνης [8]).

Ποτνιάδας· Βάκχας· Εὐριπίδης [9]).

ποτνιᾶται· παρακαλεῖ, ἐπικαλεῖται θεούς [10]).

ποτνιώμενος· δυσφορῶν, μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν [11]).

ποτώμεναι· διατρίβουσαι [12]).

ποῦ μήν· ποῦ δὴ οὖν.

πρακτικόν· ἀνυστικόν [13]).

---

[1]) Haec corrupta, emendanda ex Arist. Thesm. 254: νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.

[2]) Pro δηλοῖ Cod. δεῖ. Corr. Dobr. Nota Lex. Bachm.: Πόσθων· ὁ παιδαριώδης καὶ ἀναγωγός· Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι. Cf. Prolegom. p. 128.

[3]) Apud Syracusanos, cf. Arist. Pol. V. 11. Vide Thes. VI. 1849 A.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Codex προσιθέν cum spatio vacuo. Tum nota in margine locum esse corruptum.

[6]) Cf. Hes. Poll. II. 42. VI. 9. Rectius scribetur ὑπηρέσιον.

[7]) E Phrynicho Comico laudat Poll. VI. 19.

[8]) Nempe Arist. Eqq. 120. 123. 257. 1289. Cf. infra v. ὕαλος.

[9]) Eur. Bacch. 663. Plura Hesychius.

[10]) Cf. Hesychium.

[11]) Cf. Tim. Moerid.

[12]) Ex Arist. Pac. 815. Cf. Hesychium.

[13]) Hesychius.

πράγματ' ἐξ ἀπραξίας· λεγόμενόν τι [1]).

πραμεῦσαι· παρελθεῖν, παραλλάξαι [2]).

Πράμνειος οἶνος· Ἀρίσταρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνειον ἔλεγεν· τινὲς τὸν ὤνιον οἶνον ἢ παραμόνιον· τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου Πραμνείας ὀνομαζομένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραΰνοντα τὸ μένος· Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ ἔφη καὶ Πράμνον πέτραν εἶναι ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι [3]).

πρανὴς ὁδός· κατωφερής.

πρανιχθῆναι· τὸ ἐπὶ σόμα πεσεῖν [4]).

Πραξιδίκη· θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύοντο· Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης Σωτῆρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδίκης γενέσθαι Κτήσιον υἱὸν καὶ θυγατέρας Ὁμόνοιαν καὶ Ἀρετήν, ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδίκας κληθῆναι· Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεσιν Ὠγύγου θυγατέρας Ἀλαλκομένειαν Θελξινόην Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι [5]).

Πράσιλλος· πόλις Μακεδονική [6]).

πρασοκουρεῖς· χλωροί [7]).

πρατήρ· οὐχὶ πράτης ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται [8]).

πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν, κήρυξ δημόσιος [9]).

πραττομένους· ἀπαιτουμένους· Ἰσοκράτης· καὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους [10]).

---

[1]) Cf. Diogen. 659.

[2]) Scripserim παραμεῦσαι ut referam ad Pind. Nem. XI. 13: μορφὰν παραμεύσεται ἄλλων, h. e. παραβήσεται.

[3]) Codex ἐν τρίτῳ ἐν ᾗ καὶ ὁ πράγμων πέτραν, quod correxi. Boethi glossa est et pertinet ad Plat. Ion. 538 C. Excerpsit autem e Pamphilo, quem palam est Athenaeum quoque sequi I. 30 C. Pro ὤνιον malim μόνιον. Cf. Prolegom. p. 15.

[4]) Cf. Hesychium πρανιχθέντα et πρηνιχθέντα.

[5]) Codex Ἀλκομενία Θελξινία. Vide quae congessit Mehlerus ad Mnaseam p. 66.

[6]) Ex Eupolide ubi sic legebatur pro Γράσιλλος, cf. Hesych. et Steph. Byz.

[7]) Rectius Hesychius: πρασοκουρίς· ζῷον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Conf. Strattis apud Athen. II. 69 A.

[8]) Conf. Poll. VII. 8 qui πράτης affert ex Isaeo et Hyperide.

[9]) Hesychius. Poll. VII. 8 e comoedia affert.

[10]) Legitur Isocr. Soph. § 7.

πράως· οὐ πραέως· καὶ πρᾶον οὐ πραΰ· καὶ πρᾶος οὐ πραΰς [1]).
πρέμνα· τὰ παχέα ξύλα [2]).
πρεμνίζειν· καταβάλλειν τὰ πρέμνα, τουτέστι τὰ παχέα καὶ μεγάλα ξύλα [3]).
πρέψαι· τὸ ὁμοιῶσαι· Αἰσχύλος.
πρεσβεύειν· προτιμᾶν· Εὐριπίδης [4]).
πρέσβεων καὶ πρεσβευτῶν· ἑκατέρως ὑπὸ τῶν ῥητόρων εἴρηται· ἐστὶ δὲ τὸ καθωμιλημένον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν σῶζον ὅταν εἴπωσι πρέσβεις· καὶ χρῶνται τούτῳ συνήθως ἅπαντες· εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ πρεσβευτάς [5]).
πρεσβυγένεια· παλαιοτέρα γένεσις· καὶ συγκριτικῶς προὐργιαίτερον [6])
πρεσβύτερος Κόδρου· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος Ἀθήνησι Κόδρου [7]).
πρηγοριών· ὁ πράτης καὶ προαγορεύων καὶ προλέγων [8]).
πρῆμναι καὶ πρημνάδες· γένος ἰχθύων [9]).
πριάμενος· ἀγοράσας [10]).
πριαμωθῆναι· ξυρηθῆναι· τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐσίν [11]).
πριμιλιγίων· τιμῶν ἤτοι βασιλικῶν δωρεῶν ἢ προνομίων [12]).
πριμικήριος· ὁ πρῶτος τάξεως τυχούσης [13]).

---

[1]) Cf. Lobeck. Phryn. p. 404.
[2]) Hesychius. Usurpat Arist. Lysistr. 267.
[3]) Hesychius *πρεμνιάσαι* habet. Cum Photio convenit Lex. rhet. Bekk. p. 293. 21. E lege quadam laudat Poll. VII. 146.
[4]) Hes. Laudatur Eur. Hipp. 5. Cf. Schol. Plat. Symp. 186 B.
[5]) Cf. Intt. ad Thom. p. 734.
[6]) Hesychius. Usurpat Herodt. VI. 51. Tria ultima verba expunxerim; desunt quòque apud Hesychium.
[7]) Hesychius. Intt. ad Diogen. 645.
[8]) Cf. Hesych. *πρηγορεύων· προαγορευτὴς ἢ δημοκόπος.* Mira glossa.
[9]) Codex *πρῆμαι καὶ πρημάδες.* Cf. Hesychium et poetarum locos apud Athen. VII. 328 E.
[10]) Hesychius. Convenit Schol. Plat. Legg. XI. 915 E.
[11]) Hesych. Πριαμωθήσομαι. Convenit quoque Eust. p. 1344. 8.
[12]) Codex *πριμιγγιλίων.* Est Romana vox *privilegia*, cf. Hes. et Veter. Gl. Verb. Iur.: *πριβιλέγια· προνόμια.* Cf. Prolegom. p. 126.
[13]) Hesychius: *ὁ πρῶτος τῆς τυχούσης τάξεως.* In Veteri Gloss. Verb. Iur. Πριμοισκρίνιοι· οἱ πρῶτοι τῆς τάξεως. Vides quid lateat.

πρὶν ἢ πτίσαι τὰ ἄλευρα· παροιμία· καὶ· Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν σὺ τὴν ἅλμην κυκᾷς· καὶ· Πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις [1]).

πρησήρ· πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ [2]).

πριών· ὀξυτόνως τὸ ἄρμενον· πρίων δὲ ὡς παίων ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν πρίονες διὰ τοῦ ο Κρατῖνος [3]).

πρίω· ἀγόρασον [4]).

πρό· ἀντὶ τοῦ ἀντί. Φιλήμων Παγκρατιαστῇ· Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου. Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος, Ὅμηρος [5]).

προαγήλη· τιμήσει [6]).

προαγωγός· διδάσκαλος κακῶν [7]).

προαιρούμενοι· προφέροντες [8]).

προαλέσατον· προπετέσατον [9]).

προαλίσαντες· προαθροίσαντες [10]).

προαναθρώσκειν· προπηδᾶν [11]).

προανάσχοι· προανατείνοι [12]).

προαύλια· προαυλήματα, ὡς προαμβολὰς καὶ προανακρούσεις [13]).

προαύλιον· ὃ προενδιδοῦσιν οἱ αὐληταί, οἷον προαύλημα [14]).

---

[1]) Convenit Eust. p. 1792. 42. Vide adnot. ad Diogen. 693. Quid scribendum sit pro ἰχθῦς nescio, sed senarium latere video.

[2]) Plura Hesychius.

[3]) Pluribus de hac glossa Dindorfius egit ad Thes. VI. 1609. Videtur Photius errare; *serra* certe πρίων est non πριών. Codex τέμνων τὸ ἄρμενον.

[4]) Codex ἀγοράσω. Hesychius. Arist. Acharn. 34, alii.

[5]) Convenit Antiatt. Bekk. p. 112. 5. Homeri locus legitur in Iliad. ω. 734.

[6]) Sic Codex. Rescribendum videtur προσαγῆλαι· τιμῆσαι, cf. Eupolidem in Lex. rhet. Bekk. p. 329. 19. Videatur Thes. VI. 1842 D.

[7]) Hesychius.

[8]) E Plat. Lysid. extr.

[9]) Videtur Photius pervertisse Atticistae doctrinam, nam προαλέσατον novicium est, probum προπετέσατον. Hesychius tamen προαλεσάτην.

[10]) Legitur προαλίσαντας Joseph. B. J. III. 7. 25.

[11]) Hesychius.

[12]) Codex προανατείλοι. Cf. Hesychium.

[13]) Hinc emendandus Hesychius.

[14]) Codex προενδίδωσιν. Cf. Plat. Cratyl. 417 E.

προβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ προτείνεσθαι· Θουκυδίδης· τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοὶ ξισε καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον· ἔσαι δὲ ἀεὶ προβαλλομένοισι. καὶ ὁ ῥήτωρ· τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ ἀεὶ προβαλλομένους [1]).

προβαλλόν· ἀσπίδα.

πρόβατα· πάντα τὰ τετράποδα [2]).

προβατεία· ἡ τῶν προβάτων κτῆσις καὶ νομή [3]).

προβατοκάπηλος· προβατοπώλης· ἐλέγετο δὲ Λυσικλῆς [4]).

προβιβάσαντες· προάξαντες [5]).

προβουλεύματα· τὰ τῆς βουλῆς περὶ τῶν ψηφισμάτων βουλεύματα ἃ πρὸ τοῦ δήμου ἐβούλευεν· τὰ γὰρ ψηφίσματα πρῶτον μὲν εἰσίετο εἰς τὴν βουλήν, εἶτα δεξαμένης εἰσεφέρετο εἰς τὸν δῆμον ἤδη προκυρωθέντα καὶ προβουλευθέντα· εἰ δὲ μὴ ἐδέξατο ἡ βουλή, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον εἰσεφέρετο ἀλλὰ παρανόμων ὁ εἰσάγων ἡλίσκετο· μετὰ μέντοι καὶ τὸν δῆμον χειροτονῆσαι, κύρια ἦν τὰ προβουλεύματα, εἰ μή τις ἐγράψατο [6]).

πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον [7]).

πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου [8]).

προβῦσαι· ἐξελκύσαι [9]).

πρόδικον δίκην· τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν· Ἀριστοφάνης Κεν-

---

[1]) Thucydidis locus corruptus est in Photii Codice cuius lectionem repraesentavi, emendate exstat I. 73. Sed Demosth. de F. L. § 2 hinc emendandus est; ibi enim pro προβαλλομένους legitur glossema προτεινομένους.

[2]) Antiatt. Bekk. p. 112. 1 add. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, nempe IV. 61.

[3]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 294. 21. Cf. Poll. VII. 184. Codex μόνη.

[4]) Codex προβατοπῶλος. Cf. Arist. Eq. 132 et Schol. Arist. Eq. 765.

[5]) Hesychius προβιβάσαντα. Codex προάρξαντες.

[6]) Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 289. 26 et 31. Pro εἰσίετο malo εἰσήγετο.

[7]) Expunge πρόμολον. Glossa pertinet ad Arist. Nub. 1164. Habet etiam Hesychius.

[8]) Cf. Schöm. Antiq. Jur. Publ. p. 181. Hesychius add. ἢ ὁ προσκεπτόμενος.

[9]) Ex Arist. Vesp. 249. Plura Phrynich. Bekk. p. 59. 18. Poll. II. 72.

ταύρῳ· Ἐγὼ γὰρ εἴ τί σ' ἠδικηκ' ἐθέλω δίκην Δοῦναι πρόδικον ἓν τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί [1]).

προδωσίκομπος· ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς [2]).

προδοτίτερον λέγουσιν ὡς λαγνίτερον καὶ κλεπτίτερον καὶ πτωχίτερον [3]).

πρόδρομοι· ἄδοξοι [4]).

προεγκεῖσθαι· ἐπικεῖσθαι [5]).

πρόεγμα· τήριγμα.

πρόεδροι· οἱ τὰ περὶ τὰς ἐκκλησίας Ἀθήνησι διοικοῦντες· εἷς ἐκληροῦτο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἐξ ἑκάστης Φυλῆς· πρόεδροι δὲ ὅτι προεδρίαν εἶχον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις [6]).

πρόεδρος· ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμών [7]).

προειδόμενοι· προγνῶσαι [8]).

προείλαντο· ἠθέλησαν [9]).

προείμεθα· προήκαμεν [10]).

προέμενος· ἐκδούς, προδούς, περιφρονήσας [11]).

προέμενος· ἀντὶ τοῦ προαφεὶς τῶν αὐτοῦ τι πρὶν πίτιν λαβεῖν [12]).

προέπεσον· προπετῶς ἐποίησαν. Ὑπερείδης [13]).

προδικασία· οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν Πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται· τοῦτό φασι προδικασίαν [14]).

---

[1]) Sic Porsonus. Codex εἴ τις ἡ δίκη θέλω — ἓν — ἔνι (τῶν an τῷ ante φίλων incertum, sed primo videtur fuisse τόν). Cobetus Mnem. V. 193 rescribit: ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν τινός.

[2]) Convenit Eust. p. 710. 12; intelligis unde habeat.

[3]) Codex λεπτίτερον.

[4]) Nescio quid lateat.

[5]) Hesychius exp. προϋπάρχειν.

[6]) Similia lex. rhet. Bekk. p. 290. 8. Cf. Harpocr.

[7]) Hinc emendatus Hesychius.

[8]) Forma novicia.

[9]) Hesychius. Glossam sacram esse crediderim: Gl. Provv. Salom. p. Cyr. Voss.: οὐ προείλατο· οὐκ ἠθέλησεν.

[10]) Codex προειλόμεθα. Corrigunt Dobraeus et Cobetus.

[11]) Codex ἐκδιδούς. Hesychius.

[12]) Convenit Plat. Legg. VIII. 849 E. Codex προαφιτῶν.

[13]) Antiatt. Bekk. p. 112. 10 habet προπεσεῖν et add. Ὑπερείδης Ῥοδιακῷ.

[14]) Pollux VIII. 24 ex Antiphonte laudat.

προέντες· προδόντες [1]).
προέσθαι· προδοῦναι [2]).
προετικός· χαριστικός [3]).
προεχόμεθα· ὑποβαλλόμεθα ἢ προβαλλόμεθα [4]).
προηγγελκέναι· προμεμηνυκέναι.
προήκατο· προέδωκεν [5]).
προμνώμενον· τὸν περὶ γάμου ἐντυγχάνοντα καὶ μνηστευόμενον [6]).
προηροσία· ἡ ὑπὲρ τῶν καρπῶν θυσία γινομένη ὑπ' Ἀθηναίων κατὰ μαντείαν ἐν Ἠλιδι [7]).
προηροσίαι· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι [8]).
προήσομαι· προδώσω [9]).
προήχθην· προετράπην· ὡς ἐξήχθην καὶ ἐξετράπην [10]).
πρόθεσις· τὸ τὸν νεκρὸν προθεῖναι· προετίθεσαν δὲ πρὸ τῶν θυρῶν ὥστε φανερὸν γίνεσθαι ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς τινὸς ἀνῄρηται· ὡς δὲ ἔνιοι, πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἀνηλῶσθαι· τὰ παλαιὰ γὰρ ἦσθιον ἀλλήλους [11]).
προιέμενος· προδιδούς.
προσίσαται· ἐπιπολάζει· ἀπὸ τῆς τροφῆς μετενήνεκται [12]).
προΐσορες· οἱ μαρτυροῦντες [13]).
προΐσχεται· προβάλλεται [14]).
προκόλπιον· πρὸ τοῦ κόλπου· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ δωροδόκων [15]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesychius.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius tantum προβαλλόμεθα. M. Schmidtio glossa sacra est, ducta ex Epist. ad Rom. III. 9.
[5]) Hesychius.
[6]) Codex προημώμενον. Corr. Schleusnerus. Glossa pertinet ad Plat. Menex. 239 A. Cf. Cobet. Mnem. VII. 477.
[7]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 294. 7. Cf. Harpocr.
[8]) Paullo plura Hesychius v. προηρόσια. Cf. Schol. Aristoph. Plut. 1054. Codex ἀρότρου.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Hesychium.
[11]) Tribus verbis Lex. rhet. Bekk. p. 291. 5.
[12]) Codex προίσαται. Idem vitium in Hesychio.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesychius.
[15]) Cf. Hesych. qui exp.: πρὸ τοῦ κόλπου ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ, quam dittographiam habeo.

προκόμιον· κόμην [1]).

προκαλεῖσθαι· οὐ τὸ εἰς ἀγῶνα καὶ μάχην ἀλλὰ τὸ εἰς συμβάσεις καὶ συνθήκας. Θουκυδίδης· οἱ δὲ δικανικοὶ ἐπὶ πάσης προκλήσεως [2]).

προκαταβολὴ καὶ προσκατάβλημα· τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθεσμίαι ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον· ὅπερ οὖν μέρος χρημάτων πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον προσκατάβλημα [3]).

προκόττα· κουρᾶς εἶδος [4]).

προκότταν· τὴν πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσιν· κοττὶς γὰρ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ κεφαλὴ λέγεται [5]).

προκνίς· γένος ἰσχάδων [6]).

προκόττα· ἡ πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσις [7]).

προκεχωρηκότες· προεληλυθότες· Θουκυδίδης [8]).

πρόκριτον· ἐκλεκτὸν ἢ πονηρόν [9]).

προκώνια· ἢ ὡς Κράτης πυροκώνια· αἱ ἄφρυκτοι κριθαὶ ἢ πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι [10]).

προκώνια· κριθαὶ ἄφρυκτοι, εἰς ἄλφιτα ἁδρὰ κεκομμέναι· οἷον πυροκώνια [11]).

πρόκωπος· ἕτοιμος, πρόχειρος [12]).

πρόληψις· γνῶσις [13]).

---

[1]) Coniunge cum gl. πηνήκη. Vide Pollucem II. 30. Utitur Xenophon Equ. V. 6, alii.

[2]) Thucydides IV. 18.

[3]) Codex προσκαταβόλημα. Cf. Demosth. Timocr. § 97.

[4]) Plura Pollux II. 29.

[5]) Haec compone cum Hesychio e Photio emendato.

[6]) Hesychius. Athenaeus XIV. 653 B e Pamphilo laudat, Eustath. p. 1688. 31 e rhetorico lexico.

[7]) Codex προκόπα. Vide supra.

[8]) Thucydides III. 111. Phot. exp. προκεχωρηκότος.

[9]) Hesychius Προικός· πονηρός ~ Πρόκον· ἠλίθιον et Πρόκοος· πονηρός.

[10]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 294. 24. Plura Harpocr. Codex πυρὶ μέλιτι.

[11]) Codex οἷον προκεώνια.

[12]) Codex πρὸ κώπης. Cf. Aesch. Agam. 1655. Sed Cobetus mavult προνωπής ex Eur. Androm. 729.

[13]) Hesychius.

προμαντεία· τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρῆσθαι τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ· ἦν δὲ προεδρία τὸ αὐτό [1]).
προμήθεια· πρόνοια [2]).
προμηθεῖσθαι· προβουλεύεσθαι, προνοεῖσθαι.
προμηθεύσασθαι· προνοήσασθαι [3]).
προμνῶμαι· προξενῶ, προμνηστεύομαι [4]).
προμυχθίζει· πρόσω χωρεῖ [5]).
προμυλαία· θεὸς προμύλιος ἦν ἀφίδρυντο ἐν τοῖς μυλῶσιν ὡς εὔνοσον [6]).
Προνάπης· ὄνομα κύριον [7]).
πρόνοια· πρόγνωσις [8]).
προναία Ἀθηνᾶ· οἱ μὲν διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἑσάναι αὐτήν, οἱ δὲ ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκῃ ἡ Λητώ [9]).
προνομή· διαρπαγή [10]).
προνομίας· τιμῆς πλείονος.
προνομίων· προλημμάτων [11]).
προνωπής· προτεταγμένος, προέχων [12]).
προνώπιον· τὸ προεκκείμενον [13]).
προώδων· ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος [14]).
προοίμιον· πρόλογος [15]).

---

[1]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 289. 18.
[2]) Hesychius.
[3]) Novicium est.
[4]) Plat. Theaet. 151 B.
[5]) Codex *προμυθίζει*. Vide elegantissimam emendationem Dindorfii ad HSt. VI. 1783 B. Adde M. Schmidt. ad Hesych.
[6]) Brevius Hesych. et Poll. VII. 180. Cf. Phot. v. *εὔνοσος*.
[7]) Plura neque tamen certiora Lex. rhet. Bekk. p. 294. 14.
[8]) Vide supra.
[9]) Codex *πρόνοια*. Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 293. 26. Conf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 299. 5. Plura in Thes. VI. 1783 D.
[10]) Cf. Hesychium ibiq. M. Schmidtium.
[11]) Hesychius.
[12]) Vox e tragoedia sumta. Legam *προτεταμένος* c. Hesychio.
[13]) Ex Eur. Hipp. 374. Cf. Hesych. et Poll. II. 53.
[14]) Codex *προόδων*, cf. Lobeck. Paral. 248. Photius habet e Pausania, cf. Eustath. p. 854. 13. Vide quoque Hesychium. Phryn. Bekk. p. 58. 21. Poll. II, 96.
[15]) Hesychius.

πρόοπτον· τὸ προορώμενον καὶ προφανές· οἷον τὸ προκείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν [1]).

προπάτωρ· ἢ ὁ πάππος ἢ ὁ πρόγονος [2]).

πρόπεμπτα· τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράφειν ὅτι ἔξαι ἡ ἐκκλησία εἰ τύχοι, ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς συνέλθωσι καὶ ἕκαστον τῶν βουλῶν προευτρεπισθῇ [3]).

προπέρυσιν λέγουσιν ὡς ἡμεῖς [4]).

προπηλακίζων· ἀδικῶν, ὑβρίζων, διασύρων, ἐξουθενῶν [5]).

προπίνει· διὰ τοῦ οἴνου τιμᾷ καὶ δίδωσι· καὶ Δημοσθένης δὲ τοὺς προδιδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς, προπίνειν ἔφη τοῖς ἐχθροῖς [6]).

πρόποδες· μεγάλους πόδας ἔχοντες [7]).

πρὸ ποδῶν· τὸ παρατυχόν, οἱονδήποτε [8]).

προπολέμια· ἔοικεν εἶναι τὰ πρὸ τοῦ πολέμου θυόμενα ὑπὲρ τῆς νίκης [9]).

πρόπολος· δούλη προπολεύουσα [10]).

προπόλῳ· θεράποντι.

πρόρριζον· ἐκ ῥιζῶν [11]).

προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ σρεβλὰ ξύλα [12]).

πρὸς ἀκτῖνα· ἀνατολή [13]).

---

[1]) Breviter Hesych. Cf. Moer. p. 329. Eodem modo προῦπτον exp. Lex. rhet. Bekk. p. 288. 26. Utitur vocabulo Thuc. V. 99.

[2]) Photius confundit προπάτωρ et πατροπάτωρ, notante Cobeto. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 294. 31.

[3]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 296. 8. Alia Harpocr.

[4]) Sed Phryn. Bekk. p. 60. 32 commendat formam πρωπέρυσι, quam Apollonius quoque habet in Bekk. Anecd. p. 577. 25. E Pherecrate laudat Zonaras Lex. p. 1745 ex emendatione Bergkii.

[5]) Cf. Schol. Plat. Theaet. 164 E. Gorg. 483 B. Hesych.

[6]) Codex προδίδωσι pro δίδωσι, et προσπίνειν. Cf. Xen. Anab. VII. 3. 26. Demosthenis locus legitur de Cor. § 296.

[7]) Plura Hesychius.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 292. 19.

[10]) Codex προπόλιος.

[11]) Cf. Hesychium.

[12]) Glossa Platonica, cf. Schol. Phileb. 56 B. Vide quoque Hes.

[13]) Malim πρὸς ἀνατολήν.

προσανέχων· προσέχων, προσκεκολλημένος [1]).
πρόσαντες· δυσχερὲς καὶ ἐναντίον [2]).
πρὸς ἀπαλέξησιν· πρὸς βοήθειαν [3]).
προσαρασσόμενα· προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα [4]).
προσαύρετο· προσηγάγετο [5]).
προσβάλλει· προσέρχεται.
προσγράφει· προσκρίνει [6]).
προσδοκᾶν· ὑπονοεῖν, ὑπολαμβάνειν, προσδέχεσθαι.
πρόσεισι· προσελεύσεται [7]).
πρόσειλος· πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐσραμμένος [8]).
προσείσας· προανακινήσας [9]).
προσέκειτο· ἀντὶ τοῦ προσεῖχε· Θουκυδίδης ἐν α΄ [10]).
προσδεχόμενοι· προσδοκῶντες.
προσδεῖσθαι καὶ ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὀλίγων τινῶν κτῆσιν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὅλου δηλοῖ [11]).
προσείρων· προσάπτων [12]).
προσέκοψεν· ἀντὶ τοῦ προσέπαισεν· Ἄλεξις [13]).
προσέκοψεν τῷ ἀνθρώπῳ· ἀντὶ τοῦ ἠλλοτριώσατο· οὕτως Ποσείδιππος.
πρὸς ἐμοῦ εἶ· οἰκεῖός μου, ἐγγύς μου, φίλος μου, παρ' ἐμοί [14]).
προσεποίσω· προσεπάξω [15]).

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Similiter Hesychius προσάντης.
[3]) Codex προσαπολέξησιν.
[4]) Hesychius προσαρασσόμενον.
[5]) Hesychius προσηύρετο.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex προσείσεται.
[8]) Ex Eupolide apud Schol. Aesch. Prom. 450 habet Phryn. Bekk. p. 14. 26, sed ibi rectius τετραμμένη.
[9]) Codex προσανακινήσας. Idem vitium in Hesych.
[10]) Thucydides I. 93.
[11]) Grammaticus ante oculos habebat Dem. Olynth. I. § 19. Codex κτίσιν.
[12]) Hesychius προσίρων. M. Schmidtius προσείρων reddendum suspicatur Eur. Erechth. XX. vs. 10.
[13]) Antiatticista Bekk. p. 112. 9 προσέπταισεν, quod recte et Ἄλεξις Ἐπιστολῇ.
[14]) Hesychius brevius.
[15]) Hesychius.

προσερήσομαι· προσερωτήσω [1]).
προσερρύη· προσεφοίτησεν, προσῆλθεν, οὐ προσέρρευσεν [2]).
προσέχειν· ἀντὶ τοῦ ἀκούειν καθόλου τιθέασιν καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάσσεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ παρακεῖσθαι· τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐνοούντων καὶ φιλοσοργούντων.
προσεχές· ἐγγύς [3]).
προσηγλάϊσο· ἐλελάμπρυντο [4]).
προηγμένον· ὑψηλόν, τίμιον [5]).
προσηγορία· προσφώνησις [6]).
προσημπόλησα· προσέλαβον.
προσηροσίαι· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι [7]).
προσηρτημένος· προσκεκολλημένος [8]).
προσθεῖναι τὰς θύρας· ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι· Ἡρόδοτος ἐν γ' [9]).
προσίσχε· τὸ πρόσεχε· Κρατῖνος· καὶ μὴ προσίσχε βαρβάροισι βουκόλοις· καὶ Εὔπολις· προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε· καὶ Θουκυδίδης γ'· παρανῖσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως· οὕτως δὲ καὶ ὑπίσχομαι οἵ τε τραγικοὶ καὶ Ἀριστοφάνης· Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι [10]).
προσίασι· προσέρχονται [11]).
προσίενται· προσάγονται [12]).
προσίεται· ἀρέσκεται, προσδέχεται [13]).
προσιζήσαντες· προσκαθίσαντες [14]).

---

[1]) Codex ἐρωτήσω. Hesychius exp. ἐπερωτήσω.
[2]) Cf. Lobeck. Phryn. 739. Cobet. Mnem. VIII. 60.
[3]) Hesychius.
[4]) Codex προσηγλαΐσθω· ἐλαμπρύνετο. Recte Lex. Bachm. προσηγλάϊσο. Legitur Joseph. B. J. V. 5. 2.
[5]) Codex προσηγμένον et τιμιώτατον. Alterum iam Dobraeus correxit.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Lege προηροσίαι, ut recte supra. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 61.
[8]) Hesychius.
[9]) Herodt. III. 78. Convenit Antiatt. Bekk. p. 111.
[10]) Thucydides III. 22.
[11]) Hesychius.
[12]) Hesychius.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesychius quem e Photio emenda.

πρόσιμεν· προσερχόμεθα [1]).
προσιτόν· προσδεχόμενον [2]).
προσιών· προσερχόμενος [3]).
προσκαλέσαι· ἀντὶ τοῦ προσκαλέσασθαι [4]).
προσκεφάλαιον κλητέον, ἀλλ' οὐ τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ τὸ ὑπηρέσιον [5]).
προσκέψομαι· περισκοπήσω [6]).
προσκείμενοι· οἱ κολλώμενοι, οἱ προσεγγίζοντες [7]).
πρόσκλησις· κλῆσις ἐπὶ δίκην [8]).
προσκλήσεις· πρὸς ἃς καλεῖ τις (εἰς) δικαστήριον ἢ βουλὴν κλητῆρας ἔχων· πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητὴν καὶ οἷον ἐπὶ βάσανόν τινος ἀνδραπόδου ἢ μαρτυρίαν τοῦδέ τινος βάλλεσθαι [9]).
προσκομισέον· προσενεκτέον [10]).
προσκυρεῖ· προσεγγίζει [11]).
πρόσοδος· εἰσφορά, εἴσοδος ἢ παρουσία, ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι [12]).
προσμερεῖται· προσαρμόζει.
προσουρίου· ἐπιτηδείου [13]).
πρόσοψιν· θεωρίαν [14]).
προσπελάζει· προσεγγίζει [15]).
προσποιεῖται· οἰκειοποιεῖται ἢ πλάττεται καὶ ὑποκρίνεται.
προσπορισθέν· ἐπινοηθέν, προσοδευθέν.

---

[1]) Hesychius.
[2]) Cf. Hesychium. Glossa vix sana est.
[3]) Hesychius.
[4]) Retulerim ad Thucydidem VIII. 98.
[5]) Cf. supra v. *ποτίκρανον*, Cratinum apud Pollucem X. 40. Improbatur Romanum vocabulum *cervical*, *κερβικάριον*, sec. Dobraeum.
[6]) Vide Arist. Eq. 154.
[7]) An e Thucydide II. 84?
[8]) Cf. Harpocrationem.
[9]) Certam medicinam non video. Cf. Bernhard. ad Suidam.
[10]) Hesychius.
[11]) Codex *προσκυροῖ*. Recte Hes. Forte ex Aesch. Choeph. 13.
[12]) Thucydides IV. 110.
[13]) Hesychius *πρὸς οὐρίου*.
[14]) Thuc. II. 89. Perperam Codex: *πρὸς ὄψιν· πρὸς θεωρίαν*.
[15]) Hesychius. Plat. Symp. 206 D: *προσπελάζῃ*.

προσρήσεσι· προσηγορίαις [1]).

προσατήριος· Ἀπόλλων· ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο· Σοφοκλῆς [2]).

προσεστερνισάμην· περιεπτυξάμην [3]).

προστέτηκεν· προσκεκόλληται.

πρόστιμον· ζημίαν, παραγραφήν [4]).

προστρόπαιος· δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν, ἐπεὶ οἱ μετὰ τὸ σαθῆναι ἤδη τὸ τρόπαιον οἱ ἀναιροῦντές τινα τῶν πολεμίων πρόσροποι καὶ ἐναγεῖς εἰσίν [5]).

προστρόπαιος· παρακαλῶν.

προστυχής· ὁ κατὰ τύχην ἐντυχών [6]).

προστρέπεσθαι· ἀποπέμπεσθαι, τρέπεσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ [7]).

πρόσφατος· κυρίως μὲν ὁ νεωστὶ ἀνῃρημένος· Φάσαι γὰρ τὸ Φονεῦσαι, ἀφ' οὗ καὶ Φάσγανον· καταχρησικῶς δὲ καὶ πᾶν ὅτι οὖν ἄρτι συμβεβηκός [8]).

προσφέρωνται· ἀντὶ τοῦ προστεθῶσιν [9]).

πρὸς φθεῖρα κείρασθαι· Εὔβουλος Δούλῳ [10]).

πρόσφορον· οἰκεῖον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον [11]).

προσφερεῖς· ὁμοίας [12]).

προσφυές· προσοικειούμενον [13]).

προσφυῶς· οἰκείως, ἀκολούθως.

προσχίσματα· εἶδος ὑποδήματος· Ἀριστοφάνης [14]).

---

[1]) Hesychius πρόσρησις.

[2]) Similiter Hesych. Ex Electra Soph. 637. Vide Schmidt. Didym. p. 103.

[3]) Codex προσέρνησα. Hesychius προσσερνισάμενος.

[4]) Hesychius.

[5]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 296. 4. Pro ἐπεὶ οἱ malim ἐπειδή.

[6]) E Platone laudat Moeris 321, nempe Politic. 264 C.

[7]) Codex ἐφ'. Cf. Plat. Legg. IX. 866 B.

[8]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 293. 29. Ridicule Phrynich. Ecl. p. 14. 164.

[9]) Codex προσφέρονται· ἀντιπρ. Emendata lect. in Lex. Bachm.

[10]) Imo Δόλωνι legendum est. Cf. praeterea Poll. II. 29.

[11]) Cf. Hesychium.

[12]) Ex Eur. Or. 408. Vide Hesychium.

[13]) M. Schmidt. in Hesych. scribit προσῳκειωμένον.

[14]) Cf. Poll. VII. 91. Habet quoque Hesychius.

πρόσχορδα· σύμφωνα [1]).

πρόσχωροι· περίοικοι [2]).

προσῳδία· ἡ μετὰ τοῦ ὀργάνου ᾠδή [3]).

προσωπεῖον· πρόσχημα.

προσοκείλαντες· προσορμίσαντες.

προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία· Μένανδρος [4]).

προτέλεια· τὰ προθύματα· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ γάμου· τέλος γὰρ λέγεται ὁ γάμος· καὶ προτέλειος ἡ πρὸ τῶν γάμων τελουμένη θυσία [5]).

προτέρα καὶ προτεραία· καὶ ὑςέρα καὶ ὑςεραία.

προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμειρέων ἱεροποιίᾳ τράγον προτήνιον θύειν νόμος [6]).

προτιμᾶν· τὸ Φροντίζειν· καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ἀριςοφάνης [7]).

προτέλεια· ἡμέραν ὀνομάζουσιν ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς ὡς τὴν θεὸν, καὶ θυσίαν ἐπιτελοῦσιν [8]).

προτεμενίσματα· προπύλαια ἢ προάςεια [9]).

προτομίζεσθαι· προάρχεσθαι [10]).

προτομαὶ βασιλικαί· εἰκόνες βασιλικαί· καὶ προτομαὶ λέοντος· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων [11]).

προτόνιον· ἱματίδιον ὃ ἡ ἱέρεια ἀμφιέννυται· ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι· προτόνιον δὲ ἐκλήθη ὅτι πρώτη Πάνδροσος μετὰ τῶν ἀδελφῶν κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα [12]).

---

[1]) E Plat. Legg. VII. 812 D.

[2]) Vide Plat. Legg. V. 737 D.

[3]) Hesychius.

[4]) E Pausania, cf. Eustath. p. 881. 25.

[5]) Cf. Eust. ll. Vide quoque Lex. rhet. Bekk. p. 293. 5 et Hes.

[6]) Vox obscura, cf. Nauck. Arist. Byz. 106 qui coniicit Καβείρων pro Καμειρέων. Prolegom. p. 72.

[7]) Dem. Halonn. § 16. Arist. Ran. 638. Thucyd. VIII. 64. Vide Phryn. Bekk. p. 60. 2. Codex Φορτίζειν, corr. Porsonus.

[8]) Codex προτελείαν — θυσίας ἐπιςέλλουσιν.

[9]) Hesychius.

[10]) Suid.: προτολμίζεσθαι. Cf. Thuc. III. 84: προετολμήθη.

[11]) Cf. Hesychium. Poll. II. 47. Ammon. p. 46.

[12]) Non prorsus intelligo. Cf. Hesychium et Pollucem X. 191.

πρότριτα· τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ· Θουκυδίδης ἐν β'· τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς [1]).

προύνεικον· οὐ τὸν ἀκόλασον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντά τινα ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ· καὶ ἔγκειται τὸ ἐνείκω [2]).

προύνεικος· δρομαῖος, γοργός [3]).

προῦπτον· Φανερόν [4]).

προνούστερος· ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος· Σοφοκλῆς [5]).

προὐργιέστατον· προτιμότατον [6]).

προὔργου· πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον· Ἰσοκράτης φησίν· ἵνα προὔργου τι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον [7]).

προὔχειν· προέχειν [8]).

προὐργικίτερον· τὸ πρὸ τοῦ ἔργου αἱρετώτερον.

προὔχοντο· προέβαλον· οὕτως καὶ Θουκυδίδης ἐχρήσατο ἐν α' ἱστοριῶν λέγων· εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προὔχονται· ἀντὶ τοῦ προβάλλουσι, προτείνουσιν [9]).

προφορούμενοι· Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἀντὶ τοῦ δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι, εἰς τὰ ἐναντία· προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν τὸν σήμονα τοῖς διαζομένοις [10]).

προχάζοις· προβαίνοις [11]).

---

[1]) Thucydides II. 34.

[2]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 983. 47. Rectius scribes cnm Hesychio *τὸν κομίζοντα τὰ ὤνια ἐξ ἀγορᾶς*. Pollux VII. 132 e nova comoedia affert. Vide quoque Etym. M. p. 691. 19, de scriptura nominis grammaticum in Bekk. Anecd. p. 1415. Plura in Thes. VI. 2079 A.

[3]) Cf. Hesychium.

[4]) Hesychius. Lex. rhet. Bekk. p. 297. 7.

[5]) Codex *προυνουσέρως*. Sophoclis locus est in Aiac. 119. Cf. Antiatt. Bekk. p. 111. 25. M. Schmidt. Didym. p. 100.

[6]) Codex *προυνουργέσατον*. Correxit Albertus. Hesychius habet *προὐργιαίτερον*.

[7]) Isocr. 44 D.

[8]) Hesychius.

[9]) Hom. Odyss. *γ*. 8. Thuc. I. 140. Vide quomodo Aelius Dionysius utriusque scriptoris studium coniunxerit. Thucydidis locum emendat Cobetus Mnem. XI. 378.

[10]) Codex *παραφθείρειν*. Arist. Av. 4 ubi vide Schol. Polluc. VII. 32. Phryn. Bekk. p. 60. 7.

[11]) Hesychius.

προχοίδιον· σαμνίσκιον, ὡς εἰς κατάχυσιν [1]).

πρόχους· ξέσης, τὸ μέτρον [2]).

πρόωμαι· παραχωρήσω [3]).

πρύμναν ἐκρούοντο· πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐσι τὸ κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν, μὴ σρέψαντας τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ Φανερῶς Φεύγειν κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες, ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες τιτρώσκωνται [4]).

πρύτανις· διοικητής, προστάτης, Φύλαξ, βασιλεύς, ἄρχων, ταμίας, ἔξαρχος [5]).

πρυτανεῖα: πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια καταταssομένη, ἣν οἱ δικασάμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον, ὡρισμένην ζημίαν κατατιθέντες ἑκάσοις [6]).

πρυτανεία· ἐκτεταμένως μὲν καὶ θηλυκῶς ἀριθμός τις ἡμερῶν· οὐδετέρως δὲ σαΦῶς μὲν οὐδεὶς εἶπεν τί δηλοῖ· τινὲς δὲ ἀργύριόν τι ἔΦασαν εἶναι ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι, ἐξ ὧν τὸ δικασικὸν ἐδίδοτο τοῖς ἑξακισχιλίοις· πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός· δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτόν, ὅτι καὶ δέκα αἱ Φυλαί· ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον· ἐπέβαλεν δὲ ἑκάσῃ Φυλῇ τῶν δέκα λε' ἡμέρας καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι Φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρῶτον ἑκάσῃ εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λς' ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λε' [7]).

πρῴην· τὴν τρίτην ἡμέραν· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάνω ἡμερῶν.

πρωΐ· καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψέ· καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ βραδέως [8]).

---

[1]) Codex εἰ κ. Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 59. 10. Polluc. X. 70, alibi.

[2]) Hesychius πρόχοος.

[3]) Cf. Hesychium et Lex. rhet. Bekk. p. 288. 15.

[4]) Thucydides I. 50.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 291. 15.

[7]) Fere eadem Schol. Plat. Legg. XII. 953 C. Cf. Harpocr. In glossa media quaedam corrupta.

[8]) E Pausania, cf. Eust. p. 1025. 38. Vide quoque Hesych. et Phryn. Bekk. p. 61. 18. Praestat πρῴ scribere.

πρωϊαίτερον· θᾶττον ἢ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον.

πρώϊα· οὐ πρώϊμα· καὶ δισυλλάβως πρῷα [1]).

πρωΐαν· οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ ἀλλ' ἐν σύντάξει δείλην πρωΐαν· τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος· καὶ δείλην ὀψίαν· τὸ περὶ ἥλίου δυσμάς.

πρωΐ· ταχέως, πρὸ ὥρας.

πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνη· παροιμία ὅταν τις μὴ δύνηται ἀπονίψασθαι ἀλλ' ἡ κοιλία ἐπιφέρηται· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν οὖν καὶ εἰκῇ πραττομένων ἐλέγετο [2]).

πρωτόλειον· ἀπαρχήν [3]).

πρωτόλεια· τὰ ἀπάργματα τῆς λείας ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν ἢ αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτολήϊα.

πρῶτον ξύλον· πρῶτον βάθρον ἢ προεδρία [4]).

πρωτοπραξία· τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον, εἰσπραττόμενον [5]).

πρωτόνεῳ· οἱ πρῶτον πλέοντες ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες.

πρωτόνεως καὶ ἀρχένεως καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως· καὶ περίνεως Θουκυδίδης α' [6]).

πτακίδες· δειλοί [7]).

πτακίς· δειλός, ὁ ἐπτηχώς [8]).

πτακωρεῖν· πτήσσειν, δεδοικέναι [9]).

πτακίδες· δειλοί [10]).

πτέον· διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον [11]).

πτέρνη, οὐ πτέρνα.

---

[1]) Codex δισυλλάβως πρωΐ. Corr. Cobet. Cf. Phryn. Bekk. p. 61. 17. Πρῷα legitur Arist. Vesp. 264, vide Mnem. VIII. 64.

[2]) Arist. Vesp. 604, ubi vide Schol. Hesych. et Intt. ad App. Provv. 361.

[3]) Hesychius.

[4]) Arist. Acharn. 25. Cf. Poll. IV. 121.

[5]) Hesychius.

[6]) Thucydides I. 10. Codex ἀρχαίνεως.

[7]) Codex δεσμοί. Vocabulum comicum, cf. Hesych. et Poll. III. 136.

[8]) Codex ὀπτικώς. Correxit Cobet. Mnem. VIII. 64.

[9]) Hesychius.

[10]) Codex πτεκάδες. Idem supra iam habuimus.

[11]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 948. 10. Cf. Poll. I. 245. X. 128.

πτερνίδες· τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων [1]).
πτερνίζει· ἀπατᾷ ἢ λακτίζει [2]).
πτεροφόρους· πτερὰ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους [3]).
πτέρυγας· τὰ πηδάλια· Σοφοκλῆς [4]).
πτερυγίζων· πετόμενος [5]).
πτερυγίζειν· ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύειν, ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων πέτεσθαι νεοσσῶν· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ [6]).
πτήσσει· πτοεῖται [7]).
πτίλον· πτερὸν ἁπαλώτερον [8]).
πτισάνη· κεκομμένη κριθὴ καθαρά.
πτίσαι· κόψαι [9]).
πτοίαν· πτόησιν, θόρυβον, τάραχον, συναθροισμόν, πτυρμόν [10]).
πτόλισμα· πόλις.
πτόρθους καὶ κλῶνας· τὰς ἐκφύσεις τῶν δένδρων· οἱ δ' Ἀττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν [11]).
πύκτης· παγκρατιαστής, ἀθλητής [12]).
πτυκτίον· βιβλίον [13]).
πτύσχλοι· ὑποδημάτιόν τι· καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι [14]).
πτυχαί· αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις καὶ τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα [15]).

---

[1]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 870. 27. Hesych. Poll. II. 197. IV. 182 qui ex Alexide affert.
[2]) Paulo plura Hesychius.
[3]) Similia Hesychius.
[4]) Plura Hesychius.
[5]) Aristoph. Eq. 522.
[6]) Arist. Plut. 574. Cf. Hesych.
[7]) Arist. Vesp. 1490.
[8]) Cf. Hesychium v. πτίλα.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Hesychium et Erotianum.
[11]) Respicitur Plato Protagor. 334 B.
[12]) Codex πτύκτης. Infra recte suo loco.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesych. πτύοχλον, sed verum est ἔπτυσχλον, cf. Hemst. ad Hesych. et Cobet. Mnemos. VIII. 65. Phryn. Bekk. p. 16. 11. Codex καὶ omittit.
[15]) Cf. Hesychium v. πτύχες.

πτῶμα· σῶμα.

πύανοι· κύαμοι· ἀφ' ὧν Πυανόψια [1]).

Πυανόψια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος· ὠνομάσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ἑψόμενον ἔτνος τῶν κυάμων· τὸ γὰρ ἔτνος καὶ τὴν ἀθάραν πύανα καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ μήν ἐσι Πυανεψιὼν λεγόμενος [2]).

Πυανεψιών· μὴν Ἀθήνησι δ', ἐν ᾧ καὶ τὰ πύανα ἕψεται εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· πύανα δὲ πάντα τὰ ἀπὸ γῆς ἐδώδιμα ὀσπριώδη, ἃ συνάγοντες ἕψουσιν ἐν χύτραις, ἀθήραν ποιοῦντες [3]).

πύγαργος· ἀετοῦ γένος [4]).

πυγαῖα· τὰς σπείρας τῶν κιόνων καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀσοῦν [5]).

πυγμή· πάλη, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος [6]).

πυγοσόλος· μαυλίσρια [7]).

πυγών· τὸ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸν κόνδυλον τοῦ μικροῦ δακτύλου [8]).

πυδαρίζειν· σκιρτᾶν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι [9]).

πυελίς· ὁ σΦραγιδοΦύλαξ [10]).

πύελος· ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται [11]).

Πύθια· πανήγυρις, ἑορτὴ Ἑλληνική [12]).

πύθη· ἀντὶ τοῦ ἱσορήσης καὶ μάθης· ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν [13]).

---

[1]) Cf. Hesychium. Poll. VI. 61.

[2]) Plura Pausanias apud Eust. p. 1283. 6. Cf. Harpocr.

[3]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 297. 15.

[4]) Hesychius. Plura in Etym. M. p. 695. 43.

[5]) Hesychius. Cf. Poll. II. 183.

[6]) Similiter Hesychius. Poll. II. 138. Cf. Hultsch. Metrol. p. 35.

[7]) Cf. Etym. M. p. 695. 31. Ex Hesiod. Op. 371.

[8]) Similiter Hesychius. Poll. II. 138. Cf. Hultsch. Metrol. p. 35.

[9]) Cf. Hesychium. Etym. M. p. 696. 3. Schol. Arist. Eq. 697. Vides σπαράττεσθαι corruptum esse. An ἀρραβάττειν? Cf. Pausaniam apud Eust. p. 1853. 60 et Phot. v. ῥαβάττειν.

[10]) Lex. rhet. Bekk. p. 295. 10. Cf. Hesych. et Harp. qui ex Aristophane affert.

[11]) Cf. Hesychium. Poll. X. 63. Phryn. Bekk. p. 60. 6.

[12]) Hesychius. Codex πυθεία.

[13]) Codex ἱσορήσεις. Cf. infra glossam πυνθάνεσθαι.

Πύθιον· ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ Θαργήλια [1]).

Πύθιος· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη Ἀπόλλωνι, ἀπὸ τοῦ Πυθῶνος.

Πύθια καὶ Δήλια· Φασὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα ἅμα ἐν Δήλῳ πέμψαι εἰς θεοῦ χρησόμενον εἰ τὰ τῆς θυσίας ἄγει κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον· τὴν δὲ Πυθίαν ἀνελεῖν· ταῦτά σοι Πύθια καὶ Δήλια, βουλομένην δηλοῦν ὅτι ἔσχατα· μετ' ὀλίγον γὰρ χρόνον αὐτὸν ἀπολέσθαι συνέβη· Ἐπίκουρος δ' ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα ἐπιστολῶν ταῦτα [2]).

πυθόληπτος· ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς [3]).

πυθοῦ χελιδόνος· παροιμία ἀπὸ τινὸς Χελιδόνος θεολόγου ἀνδρὸς καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἐν τῷ περίπλῳ· οἱ δὲ ὅτι θρηνητικὸν τὸ ζῷον· οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ προσημαίνει [4]).

Πυθώδε ὁδός· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ ταὐτὰ πρασσόντων ὡς καὶ Διὸς Κόρινθος [5]).

πύθω· σήπω· καὶ τὸ πυθόμενος· σηπόμενος· ἔνθεν καὶ ἡ Πυθία διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ σαπῆναι τὸ τοῦ δράκοντος σῶμα· Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης καὶ τὸ πύον ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναί φησιν· ἐστὶ γὰρ σεσηπὸς αἷμα.

πυκάζεται· σκεπάζεται, κοσμεῖται [6]).

πυκνί· ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων οὕτως λέγεται· παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ [7]).

πυκασμός· δασύτης [8]).

---

[1]) Thucydides II. 15.

[2]) Plura Zenob. 515 qui Menandrum laudat. Alia Lex. rhet. Bekk. p. 299. 8. Codex ποιήσαντες — χρησόμενον εἶτα.

[3]) Hinc supple Hesychium.

[4]) Hesychius cfdus. et App. Provv. 363. Proverbium usurpavit Aristophanes. Mnaseae fragmentum vide apud Mehlerum p. 118.

[5]) Codex ἐπὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πρ. et ὡς πρὸς Δ. Locus plenius servatus est in v. ὑπέρου περιτροπή. Cf. Hesychium et Diogenianum 234.

[6]) Cf. in App. gl. sacr. πυκάζει et πυκάζουσι.

[7]) Codex πυκνή. Cf. Harpocr. Lobeck. Paral. p. 320.

[8]) Gl. XII Proph. p. Cyr. Voss. interpr. σκεπασμός.

πυκτεύειν· εἶδος γυμνασίου καὶ παλαίστρας.

πύκτης· παγκρατιαστής, ἀθλητής.

πυλαγόρος· ὁ πεμπόμενος ἐκ τῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν ῥήτωρ ὥστε ἐκεῖ ἀγορεῦσαι· Πυλαγόρος δὲ παρὰ τὸ ἐν τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν· Πυλαία δὲ τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· ἦσαν δὲ Πυλαγόροι τρεῖς [1]).

πυλαϊστάς· τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας διὰ τὸ παραγίνεσθαι τοιούτους τινὰς ἀνθρώπους εἰς τὸν προειρημένον τόπον [2]).

Πυλάρτης· δούλου ὄνομα [3]).

πυλωρεῖ· Φυλάσσει.

πύνδαξ· πυθμήν [4]).

πυνθάνεσθαι· μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν· ἢ ἕτερόν τι σημαίνει παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν· ἔστι γάρ τις ὡς δῆλον διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύσματος καὶ ἐρωτήματος [5]).

πυόν· τὸ πρὸ τοῦ γάλακτος ἀμελχθέν, τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, αὐτὸ τὸ γάλα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν, γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ γάλακτος ἑψηθὲν ἔνιοι [6]).

πυόν· τὸ πυρίεφθον· τινὲς δὲ πᾶν γάλα νέον· ἢ ὃ ἂν μετὰ γάλακτος ἑψηθῇ χθεσινοῦ.

---

[1]) Codex εἰς τὸν πόλεμον. Porsonus εἰς τὴν Πυλαίαν· scripsi ἐκ τῶν πόλεων, coll. Lex. rhet. Bekk. p. 292. 26. Vide quoque Harpocrationem.

[2]) Codex πυλαισάτους. Corr. Cobet. post Hemst. Vide apud Hesych. πυλαιασάς. Vocabulum reddendum mihi videtur Dem. Olynth. II. § 19: λοιποὺς δὴ περὶ αὐτὸν εἶναι λῃστὰς καὶ κόλακας κτἑ. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 65. — Οἶδεν Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας proverbium est apud Zenob. 436, ubi vide interpretationem.

[3]) An Ἄιδου ὄνομα?

[4]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 870. 28. Poll. X. 179 et Hesych.

[5]) In Lex. rhet. Bekk. p. 297. 27 laudatur Thucydides, nempe I. 5. Cf. gl. περιωπή et πύθῃ. HSt. VI. 2290 C. Aquil. Rom. p. 152 Ruhnk. Codex διαφθορά.

[6]) Cf. Schol. Arist. Pac. 1150, Hesych. et Ael. Dion. apud Eustath. p. 1626. 5. HSt. VI. 2243. Coqui negant γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ γάλακτος coqui posse.

πύππαξ· ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ, ὡς πένθους ἀμετάφρασον· ὡς τὸ τρισαιδέκατον [1]).

πυρακτῶν· ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων.

πυραμειδής· πυροειδής [2]).

πύραυνος· ὁ τὸ πῦρ ἐναυόμενος [3]).

πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων [4]).

πυργοῦται· ὑψοῦται [5]).

πυργηρούμενοι· τὰ τείχη φυλάττοντες [6]).

πύρδανα· τὰ λείψανα [7]).

πυριάτη· θηλυκῶς, τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως, οὐδὲ πυρίεφθος [8]).

πυριλαμπίς· πτηνόν τι μικρόν, ὃ ἐν τῷ σκότῳ λάμπει· καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων λαμπυρίς [9]).

πυριλαμπίς· τὸ ζῷον καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν οὐ λαμπυρίς [10]).

πῦρ ἐπὶ πυρί· παροιμία ἧς μέμνηται καὶ Πλάτων· κακὸν ἐπὶ κακῷ [11]).

πυριρραγής· σαθρός, ἄχρηστος· ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαρησσομένου κεράμου [12]).

---

[1]) Ad ultimum vocabulum sic Porsonus, »αι per tale fere compendium f quod nisi τῷ σ adhaereret esset καί. Legendum videtur ἰού quod in ιγ′ facile mutari potuit". Vide praeterea Hes. Schol. Plat. Euthyd. 303 A. M. Schmidt. Didym. p. 54.

[2]) Sic Codex, sed ex Hesych. correxerim: πυραμίδες· πυραμοειδεῖς λαμπάδες. Et sic iam M. Schmidt.

[3]) Idem Eust. p. 1547 extr. Plura Hesych.

[4]) Euripid. Or. 762. Cf. Hesych.

[5]) Hesychius.

[6]) Aesch. Sept. 22. Corrige Hesychium.

[7]) Plura Hesychius. Suspicor πύραυνα verum esse, cf. HSt. VI. 2257 D.

[8]) Itaque recte Eubul. apud Athen. XIV. 640 C. Plura de hoc argumento congesta in Thes. VI. 2265 A.

[9]) Codex πυριλάμπη.

[10]) Cf. Thes. V. 93 C.

[11]) Nempe Legg. II. 666 A. Conveniunt Hesych. et Zenob. 469, ubi vide Intt. Gotting.

[12]) Hanc formam tuetur quoque Pollux VII. 164, laudans Cratinum et Aristoph. Acharn. 933, sed alibi legitur πυρορραγές. Cf. HSt. VI. 2275 C.

πυροὶ ἐπικάλαμοι· οἱ μήπω θερισθέντες ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ἅλω, οἱ μήπω ἀπηλοημένοι ἀλλ' ἐν τοῖς δράγμασιν ὄντες· ἢ πυροὶ ἐπικάλαμοι λέγονται οἱ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς ἥτις οὐκ ἔσχεν ἀνάπαυμα ἐπισπαρέντες, τουτέσιν ὅταν σῖτος ἐπὶ σίτῳ χωρὶς διαλείμματος ἐπισπαρῇ [1]).

πυρραῖς γένυσι· ξανθαῖς θριξίν [2]).

πυρόεσσαν· πυρίπνουν, πῦρ πνέουσαν [3]).

πυρπαλάμη· ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί [4]).

πυρπολεῖται· καίεται, ἐμπυρίζεται.

πυρρίχαις· ταῖς ἐνόπλοις ὀρχήσεσιν [5]).

πυρσεύει· πῦρ ἐξάπτει [6]).

πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις [7]).

πυρσολόφους· τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους· Ἀντίμαχος [8]).

πυρφόρος· πῦρ φέρων· πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἱερέας τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολεμίοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἡττηθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ, εἰώθασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι οὕτω λέγειν ὅτι οὕτως ἀπώλοντο ὥςε οὐδὲ πυρφόρος, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν ἱερεύς, ὑπελείφθη τῷ ϛρατῷ [9]).

πύσμα· ἐρώτημα [10]).

πύσεις· ἐρωτήσεις [11]).

πυσιᾶσθαι· πυνθάνεσθαι [12]).

---

[1]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 291. 23. Cf. Lysiam apud Suidam v. *ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν*. Locum debeo Dindorfio in Thes. III. 1613 C. Adde Lex. rhet. Bekk. p. 216. 25.

[2]) Hesychius. Ex Eur. Phoen. 32 ubi *πυρσαῖς*.

[3]) Codex *ἐπίπνουν*· scripsi *πυρίπνουν* cum Kustero.

[4]) Codex *πυρπαλάμην*. Cf. Hesych. et Thes. VI. 2277 C.

[5]) Hesychius *πυρρίχας*.

[6]) Plura Hesychius.

[7]) Interpretationem ex Hes. pete. Cf. Bentl. Epist. ad Mill. 465.500.

[8]) Perperam Hesychius *πυρώλοφοι*.

[9]) Malo *πολέμοις*. Cf. Hesych. Diogen. 615. Zenob. 434. Supra *οὐδὲ πυρφόρος*.

[10]) Cf. supra gl. *πυνθάνεσθαι*.

[11]) Thucydides I. 5.

[12]) Hesychius *ἐπυσιᾶτο*.

πίτυλος· ἡ συσροφὴ τῶν χειρῶν, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται [1]).
πίτυλος· ἡ συνεχὴς τῶν πυκτῶν κροῦσις [2]).
πυτίνη· πλεκτὴ λάγυνος. Ἀριστοφάνης [3]).
πώγωνα πυρός· τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός· Εὐριπίδης Φρίξῳ [4]).
πωληταί· οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ προθεσμίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας· ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον· ἔτι δὲ καὶ οἱ ξενίας ἁλόντες καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλον εἰς τὸ δημόσιον [5]).
πωλητήριον· τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπερείδης [6]).
πωλοδάμνης· πωλοδαμαστής [7]).
πῶλοι· καὶ ἐπὶ βοῶν· Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῷ γάμῳ· Ἀνδράποδα πέντε, πωλικὸν ζεῦγος βοῶν [8]).
πῶμα· τὸν πότον οὕτως λέγουσιν [9]).
πώμαλα· οἷον οὐ μάλα [10]).
πώρινον· λίθον [11]).
πωτᾶσθαι· πέτασθαι [12]).

Τέλος τοῦ Π στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Ρ.

Ῥαβάττειν· σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν [13]).

---

[1]) Codex πύτυλος. Idem vitium in Hesychio.
[2]) Codex πύτυλος. Cf. Poll. II. 147.
[3]) Cf. Hesych. et Poll. VII. 174. Codex λάννος.
[4]) Cf. Hesych. et Poll. II. 88.
[5]) Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 291. 17.
[6]) Cf. Poll. VII. 11 et Moerid. 314.
[7]) Hesychius. Utitur Xen. de Re Eq. 2. 1.
[8]) Codex pro ἐν Ἱερῷ habet ἐνιθρῶ et pro πέντε, πέμπεται.
[9]) Codex τὸ πότον.
[10]) Codex οἴνου μᾶλα quod correxi. Cf. Harpocr. Hesychium et Lex. rhet. Bekk. p. 289. 3.
[11]) Hesychius.
[12]) Malim ποτᾶσθαι.
[13]) Cf. Hes. et ἀρραβάσσειν apud Paus. apud Eust. p. 1853. 60. Lex. rhet. Bekk. p. 446. 26. Codex συντόμως. Cf. Prolegom. p. 153.

ῥαβάττειν· ἀντὶ τοῦ ἄνω κάτω βαδίζειν [1]).

ῥᾶγα· ῥῶγα [2]).

ῥαγδαῖον· ἄθρουν καὶ πολύ, ἀπὸ τοῦ καταράσσειν· καὶ μεταφορικῶς ἄνθρωπον ῥαγδαῖον τὸν πολὺν καὶ ἄθρουν· καὶ ὀξὺς ἄνεμος καὶ πολύς· ῥαγδαῖος [3]).

ῥάδα· τὰ ῥόδα· ὅθεν καὶ ῥαδινή [4]).

ῥᾴδια· ὑπόδημά ποιον [5]).

ῥᾳδιουργός· οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία· ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπ' εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει [6]).

ῥαθαίνεται· ἀντὶ τοῦ σπείρεται.

ῥαθαπυγίζειν· τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν [7]).

ῥαθασσόμενοι· ῥαινόμενοι [8]).

ῥαιβόν· σκαμβόν, καμπύλον [9]).

Ῥαικούς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας· Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται [10]).

ῥαίοιτο· φθείροιτο [11]).

ῥά· ἀντὶ τοῦ δή· οὕτως Πλάτων [12]).

ῥαγδαῖος· ταχὺς ἢ σφοδρός [13])

ῥαγδαίους· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων· τοὺς κεκινημένους καὶ σφοδροὺς καὶ βιαίους· Ἀντιφάνης Ἀγροίκοις· Ῥαγδαῖος,

---

[1]) Codex ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν.

[2]) Vide infra v. ῥάξ. et Hesych. Plat. Legg. VIII. 845 A.

[3]) Cf. Hesych. et infra, ubi comicorum loci adducuntur.

[4]) Nihil extundo.

[5]) Hesych. Poll. VII. 94 e comoedia affert.

[6]) Observatio Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1509. 44. Ex altera recensione petitum est quod infra sequitur. Vocabulum usurpavit Xen. Mem. II. 1. 20, alibi.

[7]) Similiter Hesych. Poll. IX. 122. 126. Usurpavit Aristoph. Eq. 796. Vide Nauck. Aristoph. Byz. p. 164. Cobet. Mnem. IX. 165.

[8]) Hesych. Codex ῥαθασσώμενοι.

[9]) Similiter Hesychius. Ex Archilocho affert Polluc. II. 193. Vide de hoc loco disputationem Dindorfii in Thes. VI. 2418.

[10]) Eustathius p. 890. 15 invenit in veteri rhetorico lexico, barbaros dixisse Ῥαικούς, Sophoclem Γραικούς. Cf. Hesychium.

[11]) Hesychius. E Soph. Trach. 268.

[12]) Merus error. cf. v. ῥακετρίζειν.

[13]) Lex. Bachm.: ῥαγδαίου· σφοδροῦ ἢ ταχέος.

ἄμαχος, πρᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς· Δίφιλος Πολυπράγμονι· Τί ποτ' ἐσίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν· ἐσὶ καὶ ἐν Πρυτάνεσι Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα, καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους [1]).

Ῥαδαμάνθυος ὅρκος· ὁ κατὰ κυνὸς ἢ κυνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων· Κρατῖνος Χείρωσι. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι [2]).

ῥᾴδιον· εὐχερές.

ῥᾳδιουργός· πλασογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία· ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπ' εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει [3]).

ῥᾳδίως· εὐχερῶς, ταχέως [4]).

ῥάζειν καὶ ῥύζειν· τὸ ὑλακτεῖν· Ἕρμιππος Εὐρώπῃ· Ῥύζων ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους· ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν· Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον· καὶ ἑξῆς· Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπεπόρδει [5]).

ῥᾳθυμία· ἀμέλεια [6]).

ῥαΐσας· ὑγιάνας [7]).

ῥᾳθυμεῖν· οὐχ ὡς ἡμεῖς φαμὲν τὸ τοῖς Ἀφροδισίοις σχολάζειν, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ ῥᾴσα τῷ θυμῷ διδόναι [8]).

ῥαχετρίζειν· τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων [9]).

---

[1]) Codex μεῖζον εἰ — πολυπραγμονεῖ.

[2]) Eadem Schol. Plat. Apolog. 21 E. Cf. Zenob. 581. Hes. et Schol. Arist. Av. 521. Codex θεοῖς δὲ σιγῶν.

[3]) Conf. supra. Videatur quoque Hesych.

[4]) Hesychius.

[5]) Codex ῥυζὸν ἅπαντας — ὁ δὲ σκαρίζει κατέπαρδε. Conf. Meinek. Fragmt. Com. Gr. II. 33. Cobet. Mnem. VIII. 48. Vide quae Eust. p. 1792. 22 laudat e rhetorico lexico. Cratini fragmenta nondum persanata sunt. An respicit et ridet Soph. Ai. 299?

[6]) Utrumque coniungit Dem. Philipp. III. § 5.

[7]) Hesychius. E Dem. Olynth. I. § 13. Cf. Harpocr.

[8]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 300. 8.

[9]) Codex ῥακετρίζειν. Cf. Poll. II. 136. Plato intelligitur Comicus, ut vides.

ῥαχίζειν· τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως ἤτοι διακόπτειν, ὡς φησι παρ' Εὐριπίδῃ [1]).

ῥάκιον καὶ ῥάκος· ἄμφω λέγουσιν.

Ῥακίδαι· δῆμος Ἀκαμαντίδος.

ῥακτρίαι· ῥαβδία μικρὰ οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσι [2]).

ῥάμνος· φυτὸν ὃ ἐν τοῖς Χουσὶν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐμασῶντο ἔωθεν· καὶ πίττῃ ἐχρίοντο τὰ σώματα· ἀμίαντος γὰρ αὕτη· διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμόνων [3]).

Ῥαμνουσία Νέμεσις· αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι· διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας· ἱδρύσατο δ' αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσασαν ἐν τῷ τόπῳ· τὸ δ' ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ, ὃς καὶ Ὀλυμπίασι τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψε· Παντάρκης καλός· ἦν δὲ οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ [4]).

ῥάμφος· ῥύγχος ὄρνιθος [5]).

ῥαμφάξει· ῥύγχῳ ὠθήσει [6]).

ῥάξ· θηλυκῶς ἡ ῥάξ· ὁ δὲ ῥώξ καὶ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός [7]).

ῥάξαι· ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν· οὕτως Ἀπολλόδωρος [8]).

ῥάξας· τὸ δὲ ῥήξας οὐκ Ἀττικόν· καὶ παρὰ τοῖς δικανικοῖς ἐστὶν ἡ χρῆσις.

---

[1]) Codex ῥακχίζειν. Postrema corrupta sunt. Cf. Hesychium et infra ῥαχίζειν et ῥαχίζων. Itidem M. Schmidt. Didym. p. 99. 269, qui coniicit ὡς φησι παρ' Εὐριπίδῃ Δίδυμος, quod multis nominibus displicet.

[2]) Codex ῥάκτρια· ῥαιδία· μικρά· τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσα. Cf. Hesych. Poll. VII. 146. X. 130. HSt. VI. 2335 B.

[3]) Breviter Hesychius. Codex πίττην.

[4]) Breviter Hesych. De Agoracrito idem tradit Zenob. 482 secundum Antigonum Carystium. Pausanias Agoracritum memorat IX. 34. 1, Pantarcem V. 11. 3; VI. 10. 2, sed Eleum fuisse dicit. Codex μηλαίας — ἐπέγραψεν ἀοτάρχης· καλὸς δὲ ἦν.

[5]) Hesychius.

[6]) Codex ῥυγχωθήσει. Corr. Cobet. Cf. Hesych.

[7]) Observatio Aelii Dionysii, vide Eustath. p. 1485. 59. Convenit Phryn. Ecl. 26.

[8]) Antiatt. Bekk. p. 113. 12 laudat Dem. Conon. § 8.

ῥᾷον· εὐχερές, εὔκολον.

ῥαπίσαι· πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί, ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης [1]).

Ῥάρ· Τριπτολέμου πατήρ [2]).

ῥάρον· ἰσχυρόν [3]).

ῥᾷσα· ῥᾳδίως, εὐχερῶς [4]).

ῥᾳσώνη· ἀνάπαυσις, τέρψις, τρυφή, εὐκολία, ῥᾳθυμία, ἡδυπάθεια, χαυνότης, ἀργία· εἴρηται καὶ ῥᾳσωνεύειν ἐν τῷ λη' Δίωνος Ῥωμαϊκῶν [5]).

ῥάφανον· τὴν ῥαφανῖδα· Ἐπίχαρμος [6]).

ῥάφανος· κράμβη· ῥαφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον [7]).

ῥάττει· ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων [8]).

ῥᾷον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους [9]).

ῥαχάδας· τὰ δενδρώδη χωρία [10]).

ῥάχετρον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν [11]).

ῥαχθέντος· ῥαγέντος [12]).

ῥαχίαν· οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν, καὶ τὸν τόπον αὐτὸν ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης [13]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 300. 10 ubi male ἀπλείσῳ χειρί. Cf. Hes.

[2]) Hesychius Ῥᾶρος.

[3]) Hesych. Grammaticorum locos vide in Thes. VI. 2342 C.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Alia Hesych. Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 300. 14. Dionis locus est 38. 39.

[6]) Cf. Tryphonem apud Hesychium. Videatur Velsenus p. 88.

[7]) Cf. Poll. I. 247.

[8]) Malim ῥυπαπαί, vide infra.

[9]) Fragmentum est Lysiae ex oratione πρὸς Αἰσχίνην, cf. Athen. XIII. 612 C, ubi eiice ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν et τῆς χειρός. Cf. Plat. Euthyd. 294 B. Arist. Plut. 1057. Philetaerus apud Athen. XIII. 587 F. Martial. I. 20. Similis est glossa παρέλαβε τὴν πόλιν. Vid. Observ. meas Crit. in Platonem, 1864 p. 72.

[10]) Cf. Hesychium v. ῥαχάς.

[11]) Codex ῥάχετον. Cf. Hesych. et Poll. II. 136. M. Schmidt. Didym. p. 41.

[12]) Hesychius exp. σπαραχθέντος.

[13]) Corrigit Dobraeus: οἱ δὲ Ἴωνες τὴν πλήμην· ἄμπωτιν δὲ

ῥαχίζειν· τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχισής· ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχισὴς Δημοφῶν [1]).

ῥαχίζων· διακόπτων· καὶ τοὺς κακούργους ῥαχισάς [2]).

ῥαχισής· ὁ διατέμνων.

ῥάχοι· οἱ μυρικίναι ῥάβδοι [3]).

ῥάχοισιν ὀρχάδος σέγης· Σοφοκλῆς δὲ τοῦς Φραγμοὺς τῆς ποίμνης.

ῥάχους· τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσι [4]).

ῥαψῳδοί· τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοί ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός.

ῥαψῳδὸς κύων· ἡ Σφίγξ· οὕτως Σοφοκλῆς [5]).

ῥάψαι· συνθεῖναι [6]).

ῥαψῴδημα· ψεῦσμα [7]).

ῥαψῳδοί· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἳ ἐκλήθησαν οὕτως ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον· ῥαψῳδῆσαι δέ ἐσι τὸ φλυαρῆσαι ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός [8]).

ῥαψῳδία· φλυαρία, λόγων συναφή, ἀδολεσχία [9]).

ῥᾴων· εὐθυμότερος καὶ ἀπήμων.

Ῥέας πόντος· ὁ Βόσπορος· ἢ ὅτι καὶ Ἀδρίας καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος ποταμοῦ Ἀδρίου [10]).

ῥέθος· πρόσωπον, ἐρύθημα, μέλος, σπλάγχνον [11]).

Ῥῖπαι· ὄρη Σκυθικά, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ [12]).

τὴν ἀ. Idem error in Lex. rhet. Bekk. p. 388. 8. Thucydidis locus est IV. 10. Cf. rhetoricum lexicon apud Eust. p. 1540. 27.

1) Vide supra.

2) Soph. Ai. 56. Redde vocabulum Polybio XIII. 6. 4 ubi παρασχίσαι.

3) Plura Hesychius.

4) Cf. Hesychium. Idem Eust. p. 1540. 27 tradit, e rhetorico lexico ut videtur.

5) Soph. Oed. Reg. 391. Cf. Hes. M. Schmidt. Didym. p. 98.

6) Hesychius.

7) Hesychius.

8) Codex ἁπλῶς λαβεῖν. Conveniunt Schol. Plat. Ion. 530 A et Lex. rhet. Bekk. p. 300. 3.

9) Cf. Hesychium.

10) Cf. Hesychium et App. Provv. 365.

11) Similiter Hesychius.

12) Codex Ῥειπαι. Hesych. Cf. Schol. Soph. Oed. Col. 1248.

Ῥειτά· ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς καλούμενα Ῥειτά· οὕτως Σοφοκλῆς [1]).

Ῥειτῶν τόπος· ἱερῶν ῥευμάτων [2]).

ῥέκος· ζῶμα, ζώνη [3]).

ῥελατόρια· ἀνάφορα [4]).

ῥέμει· πειρᾷ, ὀδυνᾷ, σήπει [5]).

ῥέξαι· ποιῆσαι, πρᾶξαι· Ἀθηναῖοι δὲ θῦσαι, παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βλάψαι [6]).

ῥέπει· κλίνει [7]).

ῥερυθμῶσθαι· ἐσχηματίσθαι, συγκεκρίσθαι [8]).

ῥεῦμον· βρέφος νεογνόν [9]).

Ῥηγίνους· τοὺς δειλούς. Ξέναρχος γὰρ ὁ Σωφρονος τοῦ μιμογράφου υἱός, ἐκωμῴδει τοὺς Ῥηγίνους ὡς δειλούς, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου πεισθείς [10]).

Ῥηγίνου δειλότερος· [11]).....

ῥῆγμα· ἡ κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος οὐλή [12]).

ῥήγνυται· διαιρεῖται καὶ διακόπτεται [13]).

ῥῆμα· οὐ μόνον ἐπὶ μιᾶς λέξεως λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων.

ῥηξίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν [14]).

ῥήσεις· λόγοι [15]).

ῥῆσις· δημηγορία καὶ συμβουλὴ καὶ ὅλως ὁ τοῦ ῥήτορος λόγος· οὕτως Ἀριστοφάνης [16]).

---

[1]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et Thes. VI. 2358 D.
[2]) Ellendtius coniungit c. gl. sup.
[3]) Hesychius.
[4]) Codex ῥελατρεία· ἀναφορά.
[5]) Hesychius.
[6]) Breviter Hesychius.
[7]) Hesychius.
[8]) Cobetus Mnem. VIII. 66 contendit Democriteam vocem esse et scribendam ἐρρυσμῶσθαι, sed vide Anecd. Bekk. p. 1287.
[9]) Hesychius ῥεῦμιν, ubi vide Albert.
[10]) Breviter Hesych. Cf. Intt. ad Zenob. 483. Codex μηνογράφου.
[11]) Cf. supra λαγωὸς περὶ τῶν κρεῶν.
[12]) Lex. rhet. Bekk. p. 300. 7. Cf. Hesychium.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesychius.
[15]) Plura Hesychius.
[16]) Uter Aristophanes intelligatur, non pro certo dixerim.

ῥησείδιον· λεξείδιον [1]).

ῥησικοπεῖν· δημηγορεῖν [2]).

ῥήσεις· καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων λεγόμενα· ἀναμέσον δὲ τούτων τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· οἷον· Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

ῥῆσις· τὸ ψήφισμα· οὕτως Κράτης.

Ῥησίαρχος ὃς ἐρέει τὰ θέσφατα· παρ' Ἐπιχάρμῳ· ἤτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηται· ἢ ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' τραγῳδουμένων ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν· ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος [3]).

ῥησκόμενον· ἀντὶ τοῦ λεγόμενον [4]).

ῥητόν· Φανερόν.

ῥήτορα· καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφάνης.

ῥητορικὴ γραφή· ἣν ἠγωνίζοντο οἱ ῥήτορες· οὐ γὰρ πάσας ἠγωνίζοντο τὰς δίκας τὸ παλαιὸν οἱ ῥήτορες, ἀλλ' ἐνίας· ἄλλοι δὲ ῥητορικὴν γραφὴν εἶναι λέγουσι τὴν κατὰ ῥήτορος γινομένην, γράψαντός τι ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος παράνομον· ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ γραφὴ καὶ ἡ κατὰ πρυτάνεως, καὶ ἐπιστατικὴ ἡ κατ' ἐπιστάτου [5]).

ῥήτορες· οὐχ οἱ συνήγοροι, ἀλλ' οἱ τὴν ἰδίαν γνώμην λέγοντες· καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (ῥητὴρ) οὕτως ὑπολαμβάνεται [6]).

ῥῆτραι· συνθῆκαι, λόγοι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καὶ οἷον ψηφίσματα· παρὰ Λακεδαιμονίοις ῥήτρα Λυκούργου νόμος, ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος· οἱ δὲ ῥήτρας ὁμολογίας, οἱ δὲ συγγράμματα· καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας [7]).

ῥήτωρ· τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸς εἴη λέγειν, εἴτε καὶ ἀδύνατος, εἴτε

---

[1]) Hesychius ῥησίδιον. Cf. HSt. VI. 2375 A.

[2]) Cf. Poll. VI. 119.

[3]) Codex Ῥησός· ἀρχός· ὃς αἱρέσει. Cf. Thes. VI. 2375 B. Non satisfacit M. Schmidt. ad Hesych.

[4]) Hesychius ῥησκομένων.

[5]) Codex τῶν παλαιῶν. Correxit Dobraeus. Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 299. 21. Cf. Harpocrationem et Lexic. rhetor. p. Photium p. 677. 14.

[6]) Addidi ῥητήρ et correxi Cod. lect. ὑπολαμβάνει. Compone gl. ῥήτωρ infra.

[7]) Codex ῥῆτρα — λύτρα Λυκούργου.

καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ δικαιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπ' οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ· ῥήτωρ ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ· καὶ ἐτέρωθι· ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ὑμῖν ὅτι ἂν συμφέρειν ἡγῆται ῥήτωρ ἐστίν, οὔτε ἀρνοῦμαι οὔτε φύγοιμ' ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ, οἵους ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀπαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ. Καὶ πολλοῖς ψηφίσμασι παραγέγραπται Ῥητορικὴ ἐκ βουλῆς, (εἰ) εἰσφέρει τις γνώμην ἀλλὰ μὴ αὐτὸς ἰδίᾳ τύχῃ εἰσηγούμενος [1]).

ῥήτωρ· συνήγορος, δικολόγος· καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτής, παρὰ Σοφοκλεῖ [2]).

ῥηχιάδαι ἢ ῥηχάδαι· οἱ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας βάλλοντες [3]).

ῥία· ἀκρωτήρια, ὄρθια καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα [4]).

ῥιγοῖ· ψύχει, συνέχεται ὑπὸ κρύους [5]).

ῥιζοτόμοι· φαρμακεῖς, βοτανικοί [6]).

ῥικνά· ἐρρυτιδωμένα, ἀσθενῆ [7]).

ῥικνόν· καμπύλον [8]).

ῥικνός· ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ [9]).

ῥινᾶν· ἐξαπατᾶν· οὕτως Μένανδρος [10]).

ῥικνοῦσθαι· τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν· Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς [11]).

---

[1]) Dem. π. συντ. § 20. Mid. § 189. Nota Photium habere ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας. In fine Codex: ἀλλὰ μὴ αὐτὸς ἰδίαν τύχης ἡγούμενος, quod correxi.

[2]) Hesychius habet ἢ κριτής, sed omittit Sophoclis nomen. Cf. supra glossam ῥήτορες.

[3]) Hesychius omittit ἢ ῥηχάδαι.

[4]) Hesychius. Cf. Thucyd. II. 86.

[5]) Codex ἀπό.

[6]) Ita fabulam inscripsit Sophocles.

[7]) Codex ἐρυτιδωμένα.

[8]) Cf. Ruhnk. Tim. 228.

[9]) Cf. Hesych. ῥικνὴν ὄψιν· quae ipsa Sophoclis verba videntur.

[10]) Idem tradunt Aelius Dionysius et Pausanias apud Eustath. p. 1822. 43 et 998. 31 et addunt ipsa Menandri verba: ἐγώ γ' ἐπίσαμαι ῥινᾶν.

[11]) Brevius Hesych. et Poll. IV. 99.

ῥιπάς· ἀνέμου συεροφήν [1]).

ῥιπίζεται· παρακαίεται [2]).

ῥίψασπις· δειλός [3]).

ῥινώμενος· μυκτηριζόμενος [4]).

ῥίσκος· ὁ τὰ ἀργυρώματα ἔχων καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον [5]).

ῥιψάδ' ἀγείρων· [6]). * * * *

Ῥόδια· μύρα [7]).

Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς· εἶδος ἐκπώματος· οὕτως Δίφιλος [8]).

Ῥοδίων χρησμός· Ῥόδιοι τῇ Λινδίᾳ Ἀθηνᾷ θύοντες καθ' ἑκάσην ἡμέραν ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι· οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν . . . . . ἀμίδα· συγκαταινέσαντος δὲ, πάλιν ἀνεπυνθάνοντο χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην· ὁ δ' ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο μηδετέραν· διὸ τὴν παροιμίαν τάσσεσθαι ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων [9]).

Ῥοδώπιδος ἀνάθημα· ἐν Δελφοῖς ὀβελίσκοι πολλοί· Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικὸς οἴεται καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου ἐλέγχοντος τὴν δόξαν· ἦν δὲ Θρᾷσσα τὸ γένος, ἐδούλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμονι Μιτυληναίῳ, ἐλυτρώσατο δ' αὐτὴν Χαράξας ὁ Σαπφοῦς ἀδελφός· ἡ δὲ Σαπφὼ Δωρίχαν αὐτὴν καλεῖ [10]).

ῥύζειν· κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ ἐπ' ἀνθρώπων [11]).

---

[1]) Codex ῥίπας et συεροφή.

[2]) Arist. Eccl. 837. Hesych. exp. ἀνακινεῖται. Supra habuimus ἐρριπίζετο.

[3]) Cf. Hesychium et Poll. VI. 151.

[4]) Codex ῥινόμενος.

[5]) Poll. X. 137 ex Antiphane affert.

[6]) Latet Γαδείρων, scribit Bernhardyus. Haud satis evidens ea suspicio est. Equidem contulerim Pind. Pyth. IX. 104: διψάδ' ἀκειόμενον ἐγεῖραι ex emendatione Hermanni.

[7]) Cf. Hesychium. Vide Arist. Lysistr. 944.

[8]) Cf. Hesych. et Poll. VI. 96. Diphili locum servavit Athen. XI. 496 F.

[9]) Codex ἐδιετέλουν. Porsonus διετέλουν ἐν τ. Nullum est lacunae signum in Codice. Cf. Diogen. 704.

[10]) Cf. Herodt. II. 134. Apellas laudatur quoque in glossa Κυψελιδῶν ἀνάθημα. Adde Athen. XIII. 596 B. Codex ἄδμονι — ἐλυτρώσατο δ' αὐτόν.

[11]) Codex ῥόζειν, cf. supra ῥάζειν.

ῥοθεῖ· ὁρμεῖ [1]).
ῥόθιον· ἡ εἱρεσία· καὶ ῥοθιάζειν τὸ ἐρέσσειν συντόνως [2]).
ῥοδωνιά· ἐςὶ μὲν ὁ τῶν ῥόδων λειμών· ἄλλοι δὲ καὶ τὴν ῥοδοδάφνην οὕτω φασὶ καλεῖσθαι· ἕτεροι δὲ εἶδος ἀμπέλου φερούσης ςαφυλὴν παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα [3]).
ῥόθιον· τὸ μετὰ ψόφου κῦμα ἢ ῥεῦμα· σημαίνει καὶ τὴν εἱρεσίαν· καὶ ῥοθιάζειν τὸ ἐρέσσειν συντόνως· Ἀριςοφάνης Βαβυλωνίοις· κατάγου ῥοθιάζων φησίν· καὶ πάλιν· Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ [4]).
ῥόθῳ· ὁρμῇ [5]).
ῥοιάς· Ἴωνες· ἄνευ δὲ τοῦ ι ῥόας· οὕτως Ἐπίλυκος [6]).
ῥοίβδην· ὡς ἐπὶ ῥεύματος, ςφοδρῶς, φοβερῶς [7]).
ῥοίδια· ῥόας [8]).
ῥοῖζος· παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς· πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε [9]).
ῥομβεῖν· ςφενδονᾶν.
ῥόμβον· κίνησιν ἢ κύλινδρον [10]).
ῥόμβος· ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες ὡς τύμπανον· οὕτως Εὔπολις [11]).
ῥοπαλίζει· κινεῖ, ςρέφει ὡς ῥόπαλον [12]).
ῥοπή· κλίσις [13]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Codex *εὐτόνως*. Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 300. 12. Cf. Harpocr. et infra.
[3]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 299. 33. Cf. Harp. Schol. Theocr. XI. 10 e Cratino affert.
[4]) Codex *εὐτόνως*. Brevius supra.
[5]) Hesychius.
[6]) Vide Epilyci locum apud Athen. XIV. 650 E.
[7]) Codex *ῥοίβδειν*. Cf. Hesychium *ῥυβδην*.
[8]) Haec sincera forma est, cf. Athen. XIV. 651 A et Phryn. Ecl. p. 86.
[9]) Hom. Odyss. ι. 315.
[10]) Cf. Pindar. Olymp. XIII. 134 et gl. seq. Item Eust. ad Dion. Perieg. 1134.
[11]) Plura e Didymi commentariis servavit Schol. Apoll. Rhod. I. 1134 et IV. 143. Cf. Eustath. p. 1387. 47 et Etymol. M. p. 706. 30. Vide Thes. VI. 2420 B et M. Schmidt. Didym. p. 60.
[12]) Hesychius.
[13]) Hesychius.

ῥόπτρον· ῥόπαλον ἢ παγὶς ἢ τιμωρία [1]).
ῥοῦν· τὸ ἥδυσμα· Σόλων.
ῥοφήσομαι· ἀντὶ τοῦ ῥοφήσω λέγουσιν [2]).
ῥοώδης· ῥεῦμα ἔχων.
ῥυάχετον· θόρυβον [3]).
ῥυάχετον· τὸν ῥέοντα ὀχετόν.
ῥοίβδην· δαψιλῶς [4]).
ῥυγχάσαι· τὸ μυκτηρίσαι [5]).
ῥύγχος· τὸ πρόσωπον· Κρατῖνος καὶ ἕτεροι [6]).
ῥύδην· ὁρμήν [7]).
ῥύδην· σφοδρῶς καὶ ἀθρόως· οὕτως Κρατῖνος [8]).
ῥύζειν· ὑλακτεῖν [9]).
ῥύζων· πενθῶν [10]).
ῥυθμίζει· διατυποῖ, κανονίζει, εὐθύνει [11]).
ῥυθμός· τάξις ἔμμελος ἀκόλουθος ἁρμονίᾳ [12]).
ῥυμβονᾶν· διαρρίπτειν [13]).
ῥυπαίνω· ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω· Φερεκράτης [14]).
Ῥύπες· πόλις τῶν Ὠλενίων Αχαιῶν· οὕτως Αἰσχύλος [15]).
ῥύπον καὶ ῥύπους· τὰ δεχόμενα τὰς σφραγῖδας· οὕτως Ἀριστοφάνης [16]).

---

[1]) Refero ad Eur. Hipp. 1172. Cf. Hesych. Harpocr.
[2]) Cf. Cobetum Mnem. V. 406.
[3]) Ex Arist. Lysistr. 170. Cf. Hesych.
[4]) Hesychius ῥύβδην. Vide supra.
[5]) Hesychius habet ῥυγχιάζειν.
[6]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 113. 9. Athen. III. 93 D. Omnes indidem.
[7]) Dobraeus verum suspicatur ὁρμῇ.
[8]) Cf. Hesychium.
[9]) Cf. ῥάζειν et Hesychium.
[10]) Spectat Hermippi locum quem vide supra v. ῥάζειν. Cod. ῥυζῶν.
[11]) Brevius Hesychius. Codex διατυπεῖ.
[12]) Similia Hesychius.
[13]) Respicitur Aeliani quidam locus quem servavit Eustath. ad Dion. Perieg. 1134. Cf. HSt. VI. 2437 C.
[14]) Alia exp. Hesych. Glossa in summa pag. a correctore antiq.
[15]) Cf. Hesychium v. Ῥύπας. Aeschyli versum vide apud Strab. VIII. 387. Codex ῥύπαις.
[16]) Arist. Lysistr. 1199. Cf. Hesych. Poll. X. 59. Phryn. Ecl. p. 58.

ῥυπᾶν· μεσὰ ῥύπου εἶναι [1]).
ῥυππαπαί· ναυτικὸν ἀναφώνημα [2]).
ῥύπτει· ἀποκλύζει, σμήχει [3]).
ῥύπτομαι· σμήχομαι [4]).
ῥυσά· ἡ μαρανσις ἢ γῆρας [5]).
ῥυσήματα. τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα.
ῥύσια· ἐνέχυρα· καὶ ῥυσιάζεσθαι· τὸ ἐνεχυριάζειν.
ῥυσίαν· τὴν τῶν τόξων τάσιν [6]).
ῥυσίοισιν· ἑλκυσαῖς [7]).
ῥυτῆρας καὶ βρυτῆρας· τὰς ἡνίας [8]).
ῥυτά· εἶδος Φιαλῶν, τάχα δὲ οἷον ῥυτίδας καὶ συναγωγὰς ἐχουσῶν [9]).
ῥυτά· πήγανα· οὕτως Κρατῖνος [10]).
ῥυτήρ· ἁπλῶς μὲν ὁ ἱμάς, κυρίως δὲ ἡνία, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἀναβάτας ὅπερ ἐςὶ σώζειν· ἢ παρὰ τὸ ῥεύειν ὅ ἐςιν ἀνακόπτειν καὶ ἀνεγείρειν τοὺς ἵππους [11]).
ῥυτῆρες· χαλινοί, ἡνίαι, ἱμάντες [12]).
ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός· Σοφοκλῆς [13]).
ῥυτίς· ἀσθένεια.
ῥυτίσματα· αἱ ἀκέςριαι τῶν διερρυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν· οὕτως Μένανδρος.
ῥυφεῖν· τὸ ῥοφεῖν· οὕτως Ἱππῶναξ [14]).

---

[1]) Usurpavit Arist. Plut. 266. Codex ῥυπά.
[2]) Hesychius. Ex Arist. Ran. 1073. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 446. 32.
[3]) Hesychius.
[4]) Arist. Acharn. 17.
[5]) Cf. Lobeck. Paral. p. 333.
[6]) Hesychius habet ῥυσίαν βολάν, e tragico poeta ut videtur.
[7]) Hesychius habet ῥυσίοις ἐνταφαῖς, ad quem locum vide M. Schmidt.
[8]) Codex ῥυςῆρας. Corr. Cobet. Cf. Hesychium ῥυτῆρες.
[9]) Hinc emenda Lex. rhet. Bekk. p. 299. 31. Cf. Harpocr.
[10]) Nempe ἐν Ὧραις, ut ex Harpocr. patet. Alia Hesych.
[11]) Contraxit Lex. rhet. Bekk. p. 299. 28.
[12]) Cf. Hesychium v. ῥυτήρ.
[13]) Plura servavit Hesych. q. v.
[14]) Antiatt. Bekk. p. 113. 11 laudat ex Aristophanis Pluto. Vide praeterea Eustath. p. 1430. 39.

ῥύψαι· σμῆξαι [1]).
ῥῶμα· ὅρμημα [2]).
ῥῶμα· τὴν ῥώμην· ὡς γνῶμα τὴν γνώμην [3]).
ῥωμαλέως· ἰσχυρῶς [4]).
ῥώμη· ἰσχύς [5]).
ῥώξ· κόκκος [6]).
ῥῶπος· μίγματα, χρώματα ὅσα βαφεῦσι ζωγράφοις μυρεψοῖς χρησιμεύει· ὅθεν ῥωποπώλης· ὁ μυροπώλης· τινὲς δὲ καὶ τὸν παντοδαπὸν φόρτον ῥῶπον εἰρήκασιν [7]).
ῥῶπος· μηθενὸς ἄξιον [8]).
ῥῶπος καὶ γέλγη· ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος [9]).
ῥῶσαι· ῥῆξις [10]).
ῥῶσθαι· σπουδάζειν [11]).
ῥωστήριον· παρορμητήριον [12]).

Τέλος τοῦ P στοιχείου.

---

[1]) Plura Hesychius.
[2]) Hesychius.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius ῥωμαλέος.
[5]) Plura Hesychius.
[6]) Suspicor sacram glossam esse ductam e Jes. Vat. 65. 8. Vocabulum certe barbarum habetur ab Atticistis, cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1485. 59 coll. 1633. 45. Vide quoque Hesych. Antiatt. Bekk. p. 103. 25 et Phot. v. ῥάξ.
[7]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 927. 53. Fere eadem Hesych. habet, quocum scripsi μίγματα pro μίγμα. Praeterea adi Phot. v. ἐρρωπίζομεν. Phryn. Bekk. p. 61. 31. Bentl. ad Mill. p. 499. Osann. ad Philem. p. 113.
[8]) Hesychius.
[9]) Vide supra Aelium Dionysium, Lex. rhet. Bekk. p. 299. 27 et Hesychium.
[10]) Cf. Hesychium v. ῥωστήριον.
[11]) An pro ῥώεσθαι? Cf. Hesychium.
[12]) Componendae sunt glossae Hesych. ῥωπητήριον et ῥωστήριον, sed res obscura est.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Σ.

Σᾶ· περισπωμένως τὰ σῷα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ σᾶ ἡ πόλις οἷον σῴα ἡ πόλις [1]).

σᾶ· τὰ σῷα λέγουσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῷα συναιροῦντες· καὶ τὸν σῷον καὶ σῶν· καὶ σῷοι σοῖ· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ δισυλλάβως σῷοι [2]).

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας δ' ἐν μεγάλοις ἔσομαι· καὶ τὸν ἀμφέποντ' ἀεὶ Φρεσὶ δαίμον' ἀσκήσω· εἰ μικρὰ ἦ τὰ περὶ ἐμὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀνάγκης ἔσομαι μικρός· εἰ δὲ μεγάλα, εἰκότως ἐπαρθήσομαι καὶ μεγαλοφρονήσω καὶ τὴν περιέπουσάν με τύχην οἴσω τῇ διανοίᾳ [3]).

σαβαρίχην· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Τηλεκλείδης [4]).

Σαβοὺς καὶ Σαβὰς καὶ Σαβαζίους· τοὺς βακχεύοντας τῷ Σαβαζίῳ· τὸ γὰρ σαβάζειν τῷ θεῷ τοῦτο· ὑπὸ δέ τινων ὁ Διόνυσος Σαβὸς καλεῖται [5]).

σαβύττης· ξυρήσεως εἶδος [6]).

---

[1]) Convenit Schol. Plat. Criti. 111 C ubi corrupta sunt verba χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίσας ἐρεψίμων τμηθέντων ϛεγάσματ' ἐϛὶν ἔτι σᾶ, de quo loco vide Ruhnk. Tim. p. 187. Equidem praetulerim ϛεγάσματα ἐϛὶν ἃ ἔτι ἦν σᾶ. Cf. Prolegom. p. 33. Unde Boethus sua habeat, videbis in adnotatione sequenti.

[2]) Cf. Dobr. Lex. rhet. Bekk. p. 302. 20 simpliciter σᾶ· σῷα. Tenemus observationem Aelii Dionysii, teste Eustath. p. 959. 41, qui duos affert Aristophanis senarios ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος et οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιϛα σῶς ἂν εἴη, quos locos vides Boethum confudisse cum diceret εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ σᾶ ἡ πόλις. Palam est rectissime correxisse Dobraeum καὶ σῷοι σῷ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ δισυλλάβως σῷοι. Locus est in Thucyd. I. 74 med., cf. Phot. v. σῷ. Σῶν legitur Thucyd. III. 34. Vide praeterea Piers. Moer. p. 348 et Dind. ad HSt. VII. 1729. Cobet. Orat. p. 89. Mnem. IX. 394. X. 90.

[3]) Glossa in margine a manu antiqua. Verba sunt Pindar. Pyth. III. 191 sqq. Convenit Scholiasta.

[4]) Codex σαβαρίχιν. Cf. Photium post σαράβαρα et Hesych.

[5]) Plenius Harp. Post τῷ θεῷ τοῦτο quaedam deesse videntur.

[6]) Vide Hesychium v. σάβυττος qui plura habet.

σαβάξαι· διασαλεῦσαι [1]).
σάβυττος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι καὶ βύεσθαι ὡς καὶ σάθη [2]).
σάγαρις· κοπὶς ἢ πέλεκυς.
σάγδας· μύρον τι [3]).
σάγη· τὸ πλῆθος.
σάγη Φερέσβιος· τὴν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον [4]).
σάγη· ἡ πανοπλία· οὕτως Μένανδρος [5]).
σάγμα· τὸ τῆς ἀσπίδος ἔλυτρον [6]).
Σάγρα· ἀντὶ τοῦ ἀληθεια· οὕτως Κρατῖνος [7]).
Σάγρα· ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία· ἀληθέσερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ [8]).
σάθων· ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων· οὕτως Τηλεκλείδης [9]).
σαθρόν· οὐ σαβακὸν χρὴ λέγειν [10]).
σαικονῆσαι· ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι· Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Cf. Hesychium v. σαβάξας.
[2]) Cf. Hesychium v. σάβυττος.
[3]) Hesychius praeterea habet formam ψάγδας. Cf. Poll. VI. 104 et plura apud Athen. XV. 690 D.
[4]) Glossa fortasse petita ex Jone, cf. Pollucem X. 92. Vide quoque Hesych. v. σαγίς.
[5]) Cf. Hesychium v. σάκος.
[6]) Hesych. Usurpavit Arist. Acharn. 574. Cf. Etym. M.
[7]) Codex αἰ τοῦ | ἀληλήθεια. Correctum in Thes. Ea ratione usurpavit Aelian. Hist. Anim. XI. 10. Cf. Niebuhr. Hist. Rom. III. n. 906.
[8]) Plura e Pausania descripsit Eustath. p. 278. 3. Vide Intt. ad Zenob. 117. Suid. v. ἀληθέσερα.
[9]) Hesychius omittit Teleclidis auctoritatem.
[10]) Hesychius docet σαβακὸν Chiorum esse.
[11]) Cf. Hesychium σαί· τὸ κινηθῆναι ἁπλῶς et σαικωνῆσαι· διασαικωνή. Vides utramque glossam coniungendam esse sic: σαικωνῆσαι, διασαικωνῆσαι· τὸ κινηθῆναι ἁπλῶς. Lex. Bachm. σαικωνίσαι habet. Adnotat Dobraeus: forsan σαλακωνίσαι, memor opinor Aristoph. Vesp. 1169: ὧδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Quid hoc significet ignorabant veteres Grammatici; quae Scholiasta servavit, e Pamphili lexico magnam partem fluxere, cf. Rankium de Hesych. Lex. p. 105. Legebant διασαλακώνισον, διαλυκώνισον, διαλακώνισον. Qui laudatur Hermippi locus foede corruptus est. Sed σαλάκων dicitur ὁ προσποιούμενος

σαίνει· κολακεύει, σείει· ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οἰκείᾳ οὐρᾷ [1]).

σαίνουροι· τὰς οὐρὰς σείοντες [2]).

σαίρει· κοσμεῖ ἢ χαίνει [3]).

σαίρειν· οὐ σαροῦν· μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσιν· καὶ ἀκόρητον τὸν ἀσάρωτον· καὶ κορηθῆναι καὶ τὸ σαροῦν κόρηθρον· καὶ κόρημα τὸ κάθαρμα [4]).

Σάκαι· ἔθνος Σκυθικόν [5]).

Σάκας· ἐπεκαλεῖτο ὁ τραγῳδοποιὸς Ἀκέσωρ, ὡς ξένος καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Σάκαι Σκυθικὸν γένος [6]).

σακέλλιον· βαλάντιον [7]).

σακεσφόροι· ὁπλοφόροι, ἀσπιδηφόροι [8]).

σακεύουσι· τὸ ὑλίζουσι παρ' Ἡροδότῳ [9]).

σακυφάνται· οἱ πλέκοντες τοὺς γυργάθους ἢ τῶν λινοΰφων οἱ τοὺς σάκκους ὑφαίνοντες [10]).

πλούσιος εἶναι πένης ὤν et σαλακωνίσαι idem significat quod ἀλαζονεύεσθαι, sicut Photius infra docet. Hoc certe nunc nihil ad Aristophanem, cuius versiculus praeterea contra artem est, nam tribrachys et anapaestus insuaviter coniunguntur. Non premo suspicionem poetam dedisse διασαικώνισον, cf. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 98.

1) Cf. Hesychium.

2) Cf. Hesych. et Eustath. p. 1821. 51.

3) Codex χαίρει. Cf. Schol. Plat. Rep. I. 337 A. Vide quoque Hesych.

4) Codex καὶ τὸ σάρον. Cf. ad Photii glossam καλλύνειν. Ἀκόρητος explicatur in Lex. rhet. Bekk. p. 365. 28 et legitur Arist. Nub. 44. Vide Piers. Moer. p. 365, alios.

5) Hesychius.

6) Arist. Av. 31. Cf. Hesych.

7) Hesychius σακέλιον. Glossa novicia.

8) Eur. Phoen. 139.

9) Herodt. IV. 23 cui redde sinceram formam. Eadem Antiatticista Bekk. p. 113. 32. Observatio est Aelii Dionysii, quem vide apud Eustath. p. 940. 19. Codex ηὐλίζουσι — ἡρωδότῳ. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 52.

10) Codex σακηφάνται. Demosth. Olympiod. § 12 ubi perperam σακχυφάνται. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 302. 23 ubi nota Codicem σάκους habere, Bekkerum scripsisse σάκκους. Cf. Poll. X. 192. VII. 191. IX. 39.

σακίζειν· τὸν τρυγώδη διὰ σάκκου καὶ ῥρέβλης ἠθεῖν οἶνον· οὕτως Λυκόφρων [1]).

σακοδερμίτης· Σοφοκλῆς Τρωίλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα· ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα [2]).

σάκτρα· Φορμός· ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι· οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον [3]).

σάκος· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι διὰ τοῦ ἑνὸς κ [4]).

σακτός· ὁ τεθησαυρισμένος καὶ πολύς [5]).

σαλάμβην· Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν [6]).

Σαλαβακχώ· πόρνης ὄνομα [7]).

σάλα· Φροντίς· οὕτως Αἰσχύλος [8]).

σαλακωνία· ἀλαζονεία ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ σαλακωνίσαι ἀλαζονεύεσθαι· σαλάκωνας δὲ ἔλεγον τοὺς ψεύσας καὶ μεγαλαύχους [9]).

σαλάκων· προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν.

σάλος· σαλευμός, τάραχος καὶ ἡ Φροντίς [10]).

---

[1]) Plura Poll. VI. 18, alia Hesych. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 51.

[2]) Cf. Hesychium v. σακκίζειν et σακκοδερμισής, Harpocr. v. δερμησής et Lex. rhet. Bekk. p. 240. 14. Equidem praetulerim formas δερμησής et σακοδερμησής, collatis nominibus vernaculis *schildpad*, *schildluis*. Cf. M. Schmidtii disputationem Didym. p. 20.

[3]) Latet error, cf. Phot. v. σάμακα et Poll. X. 43. Fortasse scribendum est σάκτης, cf. Hesych. v. σάμαξ ibiq. Intt. Itidem M. Schmidt. Didym. p. 56. Codex σαίτεσθαι.

[4]) Ex Aelio Dionysio apud Eustath. p. 940. 18. Recte praecepit, cf. Arist. Acharn. 745. 822. Indidem Phrynich. p. 108. Moer. Thom. M. p. 789.

[5]) Hesychius quocum fortasse scribe πολυχρόνιος. Ex Eupolide laudat Poll. VI. 18.

[6]) Codex σαλάβην. Infra recte σαλάμβη, cf. Hesychium. Plura HSt. VII. 34 A.

[7]) Arist. Eq. 765, alibi. Plura habet Hesych.

[8]) Hesychius omittit Aeschyli nomen.

[9]) Codex ἀλαζόνας δὲ ἔλεγον· correxit Dobraeus. Praeterea videtur aliquid excidisse glossae initio, v. c. sic: ἀλαζονεία, (δαπάνη) ὑπὲρ τὸ δέον, cf. Hesych. Plura HSt. VII. 32 cuius copiis adde Schol. Plat. Rep. VI. 495 E.

[10]) Similia Hesychius. Cf. HSt. VII. 41 D.

Σαλαμίνιος· ὁ ἐκ τῆς Σαλαμινίας καλουμένης νεὼς ἐρέτης· οἱ δὲ ὅτι Σαλαμίνιοι ἀγαθοὶ ἐρέται [1]).

σαλάμβη· ὀπή, καπνοδόκη· οὕτως Σοφοκλῆς [2]).

σαμάκιον· κοσμαρίου τι γένος [3]).

σαλάκων· ἀλαζών [4]).

Σαλμυδησός· αἰγιαλὸς καὶ ποταμὸς Εὐξείνω πόντῳ [5]).

σαλοῦσα· Φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ Φροντίς [6]).

σαλπίττει· ἀντὶ τοῦ σαλπίζει [7]).

σάμακα· Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν Φορμόν, ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Λύσιππος [8]).

Σάμαιναι· πλοῖα Σάμια ὑσὶν ἐμφερεῖς τὰς πρώρας ἔχοντα [9]).

σαμάκια· κοσμαρίου τι γένος τοῖς νεωτέροις [10]).

σάμβαλα· ὑποδήματα [11]).

σαμβύκη· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ [12]).

Σαμιακὸν τρόπον· Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· εἰς ὑηνίαν ἐπισκώπτων μιννύω· ὑσὶ γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρώρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὡς Χοιρίλος ὁ Σάμιος [13]).

---

[1]) Referam ad Arist. Eccl. 38 ubi vide Schol.

[2]) Confer supra.

[3]) Codex *σαλμακίον*, cf. infra, Hesych. et Poll. V. 101.

[4]) Codex *σαλαμός*. Correxit Schleusnerus.

[5]) Sic Codex. An *ἐν Εὐξείνῳ π.*? Cf. Hesych. et Tzetzem ad Lycophr. 186 et 1286.

[6]) Hesychius.

[7]) Cf. Thes. VII. 43 C.

[8]) Videantur Hesych. Poll. X. 43 et Phot. supra v. *σάκτρα*. Lysippi nomen corruptum esse suspicatur M. Schmidt. Didym. p. 56: res non satis explorata est.

[9]) Similiter Hesychius. Cf. Photium v. *Σαμιακὸν τρόπον*. Codex *σαμιαυσιν*.

[10]) Codex *σαμακιν· κομάρου κτξ*. Cf. supra p. *σαλάμβη*.

[11]) Forma Aeolica pro *σάνδαλα*. Cf. Hesychium.

[12]) Cf. Hesychium et Photium v. *ἰαμβύκη*.

[13]) Codex *εἰσυαμιαν ἐπισκώπτων μιννύω ναυσὶ* cum corruptelae indicio in margine. Emendavit Dobr. qui praeterea pro *μιννύω* corrigit *Ἀμυνίαν*, sed hoc non satis certum est. Praeterea pro *Χοιρίλος* Codex *Χοιρίλοχος*. Choerilo Naekius vindicavit versiculum quem Hesych. in v. servavit. Plura Meinekius Fragmt. Com. Gr. II. 23 et M. Schmidt. Didym. p. 35 qui nunc *αὐτὸς αὐτοῦ χείρων* est.

Σαμικόν· ἀντὶ τοῦ Σάμιον.

Σαμίων ὁ δῆμός (ἐσιν) ὡς πολυγράμματος· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις ἐπισκώπτων τοὺς ἐσιγμένους· οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε σατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ· ἢ ὅτι παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδ' γράμματα ὑπὸ Καλλισράτου, ὡς Ἄνδρων ἐν Τρίποδι· τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τοῖς τῶν Ἰώνων γράμμασιν Ἀρχῖνος ὁ Ἀθηναῖος ἐπ' ἄρχοντος Εὐκλείδου· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλισράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κε' ἐπ' Εὐκλέους· περὶ δὲ τοῦ πείσαντος ἱστορεῖ Θεόπομπος· οἱ δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν τοὺς ληφθέντας ἐν πολέμῳ Σαμίους ἔσιζον γλαυκί, Σάμιοι (δὲ τοὺς Ἀθηναίους) τῇ Σαμαίνῃ, ὅ ἐσι πλοῖον δίκροτον ὑπὸ Πολυκράτους πρῶτον παρασκευασθὲν τοῦ Σαμίων τυράννου, ὡς Λυσίμαχος ἐν β' Νόσων· τὸ δὲ πλάσμα Δούριδος· οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν νόμισμα εἶναι [1]).

σαμφόρας· ἵππος χαρακτῆρα ἔχων ἐγκεκαυμένον σίγμα, ὡς κοππατίας καὶ βουκέφαλος [2]).

---

[1]) Codex omittit ἐσίν: tum γράμμασιν ἄρχειν· οἱ δ' Ἀθηναίοις ἐπὶ ἄρχοντος — καὶ ἐπὶ Εὐκλέους — γλαυκισαμιοι τῇ σαμενῆς ἐσι ποιον. Correxerunt Porsonus et Dobraeus in Advers. In Addendis Porsonus affert Scholiastam Townl. ad Iliad. η. 185. Praeterea compone Hesych. et Phot. v. τὰ Σαμίων, ubi: ἑλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν ἀπέκτειναν τοὺς δ' ἔσιξαν τῇ καλουμένῃ Σαμαίνῃ ἥ ἐσιν εἶδος πλοίου Σαμιακοῦ, ἀνθ' ὧν καὶ οἱ Σάμιοι τοὺς ἁλόντας μετὰ ταῦτα Ἀθηναίους ἔσιξαν. Vides doctrinam prorsus contrariam, cui adstipulatur Plutarch. Pericl. 26 quem e Duride profecisse existimo, cf. Hullemann. τὸν μακαρίτην p. 161, quocum supplevi Σάμιοι (δὲ τοὺς Ἀθηναίους). Sed Photius nostro loco vera tradit: Athenienses inurebant γλαῦκα, Samii Σάμαιναν: hoc est naturae rei consentaneum et adeo perspicuum ut multum mirer Dobraeum in Adversariis ultro corrupisse Photium ne sibi contradiceret, quasi hic locus esset unicus eius generis. Denique adi Meinekium Fragmt. Com. Gr. II. 972. Veram ut opinor Aristophanis versiculi interpretationem vide apud Hullemannum sec. Fritzschium.

[2]) Similiter Hesychius. Vide apud Arist. Nub. 122, alibi. Plura apud HSt. VII. 54 D.

σανδαλοθήκην· οὐ σανδαλιοθήκην λέγουσιν [1]).
σάνδυξ· χρῶμα κόκκινον [2]).
σανίδα· τὸ δεσμωτικὸν ξύλον [3]).
σανίδα· τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται [4]).
σαννίον· τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον, παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν [5]).
σανίς· καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ δεδήλωται [6]).
σάνναν· τὸν μωρόν· οὕτως Κρατῖνος [7]).
σάξας· ἀντὶ τοῦ ἀμάξας· οὕτως Εὔπολις [8]).
σαπέρδης· ἰχθὺς ὁ κορακῖνος [9]).
σαπρόν· οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν· Εὔπολις [10]).
Σάπαι· ἔθνος Θρᾴκιον [11]).
σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι καὶ σάκταν καὶ σάβυττον καὶ σέλινον καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά [12]).

---

[1]) Codex *σανδανοθήκην*. Correxit Dindorfius. Poll. VII. 87 e Menandro affert, cf. X. 50. 112.

[2]) Plenius Hesychius.

[3]) Arist. Thesm. 931. 940. 1124. 1165. Hesych. *δῆσαι πρὸς σανίδα*, emendatus a Cobet. Mnem. V. 100.

[4]) Mavult Dobraeus *ἀναγράφονται* vel simile quid. Cf. Arist. Vesp. 848. Similia Hesychius.

[5]) Codex *σαννίονον* et *ἀντικέρκιον*. Convenit Hesych. Eodem sensu Poll. X. 143 e Cratino laudat *σαύνιον*. Cf. HSt. VII. 104 B.

[6]) Idem Eustathius p. 1923. 46 laudat e rhetorico lexico. Codex *σφιγξί*.

[7]) Convenit Eustathius p. 777. 61. Cf. quoque 1761. 21 et 1669. 46 unde discimus Cratinum hoc nomine risisse Theodotidem. Adde Nauck. Aristoph. Byz. p. 153 et 173.

[8]) L. Dind. ad HSt. VII. 97 D. suspicatur legendum esse: *νάξας· μάξας*. Codex omittit *τοῦ*.

[9]) Similiter Hesychius. Plura Pollux VI. 49 et Athen. III. 117. A. VII. 308 E. Alios comicorum locos vide in Thes. VII. 66 D.

[10]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 305. 18. Vide quoque Phryn. Ecl. p. 166.

[11]) Hesychius. Cf. HSt. VII. 66 B.

[12]) Rectius scribes *σάκαν* coll. Hesych. quam *σάκταν*. Pro Codicis *σάβυτταν* scripsi *σάβυττον*. Talia curasse Patriarcham!

σαράβαρα· ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία [1]).

σαβαρίχη· γυναικὸς αἰδοῖον [2]).

σάραπις· χιτὼν Περσικὸς μεσόλευκος [3]).

σαργάναισι· δεσμοῖς [4]).

Σαρδαναπάλους· ἐν β' Περσικῶν δύο φησὶ γεγονέναι Καλλισθένης, ἕνα μὲν δρασήριον καὶ γενναῖον, ἄλλον δὲ μαλακόν· ἐν Νίνῳ δ' ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Ἀνακυνδαράξου παῖς Ταρσὸν τε καὶ Ἀγχιάλην ἔδειμεν ἡμερῇ μιῇ· ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τάγ' ἄλλα οὐδὲ τούτου ἐσὶν ἄξια· τουτέσιν τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος· τὸ γὰρ ἐφεσὼς τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὡς ἂν ἀποληκοῦν τοῖς δακτύλοις· ταὐτὸ καὶ ἐν Ἀγχιάλῳ τῇ πρὸς Ταρσῷ ἐπιγέγραπται, ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον [5]).

σαρδάζων· μετὰ πικρίας γελῶν [6]).

σαρδόνιος γέλως· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων, ἣν Δήμων μὲν διαδοθῆναι ὅτι οἱ Σαρδόνα κατοικοῦντες αἰχμαλώτων τε τοὺς καλλίσους καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντας ἕνεκα τοῦ τὸ ἔπανδρον ἐμφῆναι· Τιμαῖος δὲ τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν Σαρδοῖ συνωθουμένους σχίζαις ὑπὸ τῶν υἱῶν εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον γελᾶν· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετ' ἀνοίας· καί φασιν ἄλλοι τε καὶ Κλείταρχος ἐν Καρχηδόνι ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς παῖδα ταῖς χερσὶ τοῦ Κρόνου ἐπιθέντας (ἵδρυται δὲ χαλκοῦς προβεβλημένας ἔχων τὰς χεῖρας, ὑφ' ᾧ κρίβανος·) ἔπειτα ὑποκαίειν, τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς δοκεῖν γελᾶν· Σιμωνίδης δὲ τοῦ σιαλοντον Ἡφαισότευκτον

---

[1]) Cf. Hesych. Ex Antiphane laudat Poll. VII. 59 et X. 168.

[2]) Photius supra e Teleclide laudavit.

[3]) Addit Hesychius Ctesiae fragmentum. Adde Athen. XII. 525 C et Poll. VII. 61.

[4]) Cf. Hesychium et Lex. rhet. Bekk. p. 301. 23. Respicitur Cratinus, cuius versiculum vide apud Athen. III. 119 B, sed ibi Dind. *σαργανίσιν* scribit.

[5]) Similia Schol. Arist. Av. 1021. Epigrammatis initio excidit ipsum regis nomen, quod habet tamen Suidas. Porro vide Athen. XII. 529 D et Intt. ad Provv. App. 468. Codex pro *ἕνα* habet *ἔνιοι* et *νίννω* pro *Νίνῳ*· tum *λλην ἔδει μὲν*.

[6]) Malim *σαρκάζων*, vide infra.

Σαρδονίους οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον ὡς ἂν χαλκοῦν προσερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας· Σειληνὸς δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Συρακούσας λάχανον εἶναι παρὰ Σαρδονίοις ἡδὺ σελίνῳ ἐμφερές, οὗ τοὺς γευσαμένους τάς τε σιαγόνας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν· ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ κακῷ γελῶντας, ὡς καὶ Ὀδυσσέα φησὶν Ὅμηρος· — μείδησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Σαρδόνιον· καὶ ἐν ἄλλοις· ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη [1]).

σαρκάσας· τὰς τῶν χειλῶν σάρκας (διανοίξας) [2]).

σάρητον· βαρβαρικὸς χιτών [3]).

σάρισα· εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ [4]).

σαρκάζων· μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶν.

Σαρπηδών· μεγάλη καὶ Σαρπηδόνιον δέσμα· τὸ μέγα [5]).

Σαρπηδὼν ἀκτή· ἄκρα τῆς Θρᾴκης· Κράτης τὴν μεγάλην· καὶ νῆσος πρὸς τῷ Ὠκεανῷ, ἐν ᾗ αἱ Γοργόνες [6]).

Σαρωνία· Ἄρτεμις· ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζῆνι Σαρωνικοῦ πελάγους [7]).

σάσσειν· καθοπλίζειν.

σάτραι· σατράπαι.

σασσέτω· καθοπλιζέτω· παρὰ τὴν σάγην.

---

[1]) Plura e veteribus commentariis vide apud Schol. Plat. Rep. I. 337 A cuius ope scribe: Σιμωνίδης δὲ τὸν Τάλων τὸν Ἡφαισότευκτον. Rem brevius transigit Zenob. 485, ubi vide Intt. Vide quoque Hesych. Eustath. p. 1893. 6 et Schol. Hom. Odyss. υ. 302, qui locus laudatur in extrema adnotatione et itidem Iliad. ο. 103. In Suida pro ἔπανδρον legitur εὔανδρον. Codex γελῶντες et correctum γελῶντας — ὑποκαίει — σέλινος δὲ ἐν δ' τῶν περὶ συκόσσας — σαρδονοις. Cf. Prolegom. p. 41.

[2]) Codex σαρείσας. Scripsi σαρκάσας et addidi διανοίξας coll. Hesych. An glossa petita ex Herodt. IV. 64 ubi nunc σαρκίσας? Cf. Arist. Pac. 482.

[3]) Coll. Hesych. v. σάρητον et σαλητόν dixeris glossam desumtam esse e Sophoclis Andromeda.

[4]) Codex σάρρισσα. Convenit Hesychius.

[5]) Cf. Hesychium. Plura HSt. VII. 92 D.

[6]) Codex pro Κράτης τὴν habet κρατίσην, cf. Suid. Simillimum vitium in Lex. rhet. Bekk. p. 365. 12. Plenius servavit Herodian. π. μ. λ. 9. 8. Cf. Hesych. Glossa desumta videtur e Sophoclis Captivis.

[7]) Addit Hesych. Ἀχαιὸς Θησεῖ.

Σάτραι· Αἰθιόπων γένος [1]).

σατράπης· ἀρχηγός, στρατηγός [2]).

σάτυρος· χορευτής [3]).

σαῦλον· τρυφερόν [4]).

σαυλοῦσθαι· θρύπτεσθαι, ἁβρύνεσθαι [5]).

σαύνιον· ἀκόντιον βαρβαρικόν [6]).

σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀσυδάμας ποτέ· Ἀσυδάμᾳ τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν, Οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν· Ὡς ἐπ' ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος· Νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ' ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται. Διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι· λέγεται δὲ καὶ κατ' ἀποκοπὴν τὸ· σαυτὴν ἐπαινεῖς [7]).

σαφήνισον· σαφέσερον λέγε [8]).

σαφής· ἀντὶ τοῦ σαφοῦς [9]).

σεβίζει· σέβεται.

σεβασός· προσκυνητός [10]).

σέδας· καθέδρας [11]).

σέες· οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων σῆσιν σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης [12]).

---

[1]) Hesychius Σατριάς, ubi vide M. Schmidt.

[2]) Cf. Hesychium v. σατράπαι.

[3]) Hesychius.

[4]) Plura Hesychius qui addit Ἀττικοί.

[5]) Hesychius.

[6]) Hesychius. Poll. X. 143 e Menandro laudat.

[7]) Cf. Eust. p. 121. 40 et Intt. ad Zenob. 600, qui scribit ὥσπερ Ἀσυδάμας γύναι et sic quoque Athen. I. 33 E. Vide quoque Bentl. Men. Em. p. 135. Codex δι' ἀλαζονικόν — γενοίμην — δοκούσης — ἐκρίθη — προσεχούσαις οἷς χρόνος.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Fortasse σαφές· ἀντὶ τοῦ σαφῶς.

[10]) Hesychius.

[11]) Hesychius. Latine *sedes*, sec. Dobr.

[12]) Arist. Lysistr. 729. De forma nominis vide Moer. Thom. M. p. 790. Plura HSt. VII. 199 A.

σείεις· διασείεις, συκοφαντεῖς [1]).

σεῖν· τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης.

σειραφόρον ἵππον· . . . . . [2]).

σεμνά· τὰ ἄρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ κατασύγνου [3]).

σειραῖς· λεπτοῖς ἱμᾶσιν [4]).

σειρὴν μὲν Φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα· σειρὴν ζῷόν ἐστι κηροποιὸν μελίσσῃ παραπλήσιον [5]).

Σειρῆνας· γυναῖκάς τινας εὐφώνους γεγενῆσθαι μῦθος πρὶν Ἑλληνικός, αἵτινες ἐν νησίῳ καθεζόμεναι οὕτως ἕτερπον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας, ὥστε κατέχειν ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω εἶδος στρουθῶν, τὰ δὲ κάτω γυναικῶν.

σειρῆνες· αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις [6]).

σειρίδες· αἱ σειραί [7]).

σείριος· κυρίως τὸν τοῦ κυνός, ὅτε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀστέρας [8]).

σειροί· αἱ ἐπαύλεις [9]).

σείρωσις· δέσμευσις· καὶ σειρᾶν· τὸ δεσμεῖν.

σεῖσαι· τὸ συκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων· Τηλεκλείδης Ἀμφικτυόσιν· Ἀλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι Παύσασθε δικῶν ἀλληλοφάγων· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ἔσειον, ἤτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν, Ἐσυκοφάντουν [10]).

---

[1]) Cf. Hesychium et infra *σεῖσαι*.

[2]) Alia Hesychius.

[3]) Hesychius.

[4]) Cum Hesychio rectius scribes *πλεκτοῖς*.

[5]) Cf. Zenob. 497.

[6]) Perperam infra *σιρῆνες*.

[7]) Cf. Hesych. et Poll. X. 141.

[8]) Cf. infra *σίριον*. Sumsit Photius glossam e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 1709. 54, quocum omnino confer qui multo plenior est, Theonem de Astrolog. p. 202 ed. Martin. laudatum ab HSt. VII. 2638 B. E Theone apparet lexici rhetorici adnotationem pertinuisse ad Plat. Rep. X. 617 B. Ceterum noli credere cum HSt. Eustathium usurpasse Hesychium.

[9]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[10]) Codex *ἀλλ' ὡς π. δὲ τῶν λῶιστοις — προσκαλέσαντες παύ-*

σεισάχθεια· χρεωκοπία δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἣν εἰσηγήσατο Σόλων· εἴρηται δὲ παρ' ὅσον ἔθος ἦν Ἀθήνησι τοὺς ὀφείλοντας τῶν πενήτων σώματι ἐργάζεσθαι τοῖς χρήσαις· ἀποδόντας δὲ οἱονεὶ τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι, ὡς Φιλόχορος δὲ δοκεῖ, ἀποψηφισθῆναι τὸ ἄχθος [1]).

σελαγεῖν· φλέγειν, ἀπὸ τοῦ σέλαος [2]).

σέλας· πῦρ ἢ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἢ λαμπηδών [3]).

σελατοῦλαν· δᾷδα τὴν καιομένην καὶ λάμπουσαν [4]).

σελάχια· τὰ ἔσω λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὠοτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη καὶ ἀλέπιδα καὶ σελάχια, βραχέως· οὕτως Εὔπολις [5]).

Σελήνας· Ἴσιδος τῆς λαμπηδόνος· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ πέμματος [6]).

σελήνη· πόπανον ὅμοιον τῷ ἀσέρι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ σεληνὶς καὶ ἐπισελήνιον καὶ ἀρεσὴρ καὶ βοῦς καλεῖται [7]).

σελάχιον· ἰχθύδιον ὃ μόνον ζωοτοκεῖ, πρῶτον ὠοτοκῆσαν ἐν αὐτῷ πλὴν βατράχου· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔσω λεχάζειν· Καλλίστρατος δὲ τὸ τοῦ ἰχθύος κόπαιον· λέγεται δὲ καὶ σαλάχιον [8]).

σελίδες· τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διασημάτων τῆς νεώς· ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν [9]).

σέλινον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [10]).

σασθαι — ἐσυκοφάντουν πάλιν. Corr. Pors. Cf. eius Opusc. 287. Dindorfius et Meinekius inducunt πάλιν. Breviter Hesych.

[1]) Similia Hesych. sed brevius. Codex χρεοκοπίαι.

[2]) Codex σελανος. Corr. Schleusnerus. Usurpat Arist. Nub. 604.

[3]) E lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 1908. 40 quem locum corrigit Herwerdenus Obs. Crit. p. 30. Cf. Hesych. σ. 372.

[4]) Codex δαῖδαν. Aut fallor aut verum est σελαγοῦσαν.

[5]) Cf. Hesychium. Eupolidis locum invenies in Erotian. Lexic. p. 348, emendandum ex Herodian. Piers. p. 453. Cf. Meinek. Fragmt. Com. Gr. II. p. 428. Cobet. Plat. Com. Rell. p. 150.

[6]) Vide gl. seq. Non prorsus intelligo.

[7]) Vide fragmentum Pausaniae, apud Eustath. p. 1165. 6. Adde Suidam v. ἀνάσατοι, βοῦς, σελῆναι et Photium v. πέλανον. Ael. Dion. apud Eust. p. 1178. 52. Alciphr. II. 4. 16.

[8]) Codex λεχώζειν et λέγεται δὲ καὶ μαλάχιον. Scripsi σαλάχιον. Cf. R. Schmidt. Comm. de Callistrato p. Nauck. Arist. Byz. p. 330.

[9]) Convenit Hesychius.

[10]) Hesychius.

σελίνου σέφανος· πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον πένθεσι προσήκει, ὡς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀγώνων [1]).

σελευκίς· ὄρνεόν ἐσιν εὔπεπτον καὶ ἀκόρεσον καὶ πανοῦργον.

Σελλασία· τόπος τῆς Λακωνικῆς.

σεμναὶ θεαί· κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες, ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο· ἦσαν δὲ τρεῖς [2]).

σεμνομυθοῦσιν· ὑπερηφανεύονται ἐν λόγοις.

σεμνόν· ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν· Εὐριπίδης Μηδείᾳ· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας· καὶ ἐν Ἱππολύτῳ· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον· Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; καὶ τὸ μέγα [3]).

σεμνόν· μέγα, ἔνδοξον, ἀξιωματικὸν, ὑπερήφανον [4]).

σεμνυνόμενος· κομπάζων [5]).

σεπτά· θαυμαστά [6]).

Σέριφον· τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν· καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν [7]).

σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγῖνος· σέρφος πτηνόν τι μικρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ σέρφους φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας [8]).

σέσακται· ἔσαλται [9]).

---

[1]) Paullo aliter Hesych. Cf. Hulleman. Durid. Sam. p. 185. Codex τὸ γὰρ σελίνου.

[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 303. Harp. Hesych. Plura Schol. Soph. Oed. Col. 42. Preller. Polem. p. 73.

[3]) Eur. Med. 216. Hipp. 94. 99. Codex μειδίᾳ — γεγότας et post ἔνδοξον ms. add. εὐριπίδης ἱππολύτῳ tum οὐ pro σύ.

[4]) Vide gl. sup. Apud Hesychium corrige ἀξίωμα ἔχον pro ἕξιν ἔχον.

[5]) Hesychius. Ex Arist. Ran. 1020.

[6]) Hesychius.

[7]) Codex Σέρειφον. Dixit Aristophanes, ut ex Hesychio discimus.

[8]) Codex πτηνόν τι μακρόν — σέρφνους. Breviter Hesychius. Didymi fragmentum M. Schmidtius habet p. 37. Vocabulum usurpavit Arist. Av. 82 et 569 ibiq. vide Schol. Formam σέρφος olim lectam fuisse suspicor Vesp. 352. Cf. Prolegom. p. 13 et 126.

[9]) Hesychius.

σεσάχθαι· καθωπλίσθαι [1]).

σεσέλλισαι· μάτην ἐπῆρσαι· ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπασὴς καὶ ἀλαζών, ἔν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν· Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι [2]).

σεσήκασμαι· οἷον ὡς βόσκημα [3]).

σέσηρεν· κέχηνε, διήνοιγεν [4]).

σεσηρέναι καὶ σαρκάζειν· τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ διαμωκήσει [5]).

σεσοβημένος· ἄτακτος τὴν κίνησιν, τεθορυβημένος, τεταραγμένος [6]).

σέσωται καὶ σεσωμένος· οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ· καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ νεώτεροι σέσωσμαι· ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ· κεκλειμένον, πεπρημένον [7]).

σέφθησαν· καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Πλάτων Φαίδρῳ· ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθησαν [8]).

σέων· σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος [9]).

σητάνιοι πυροί· οἱ τῷ ἔαρι σπειρόμενοι τριμηναῖοι λέγονται [10]).

---

[1]) Hesychius qui perperam καθοπλίζεσθαι.

[2]) Hesychius v. σεελλίσαι addit Phrynichi fragmentum de quo vide Meinek. Fragmt. Com. Gr. II. 584. Vestigia Lycophronis doctrinae vide apud M. Schmidt. Didym. p. 50. Codex σεσάλλισαι.

[3]) Mire Hesych. exp. πεπλάνημαι. Codex βόκημα.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Cf. Hesychium et Anecd. Bekk. p. 1417.

[6]) Hesychius.

[7]) Thucydides I. 6. Vides observationem esse Aelii Dionysii eamque referendam ad usum Platonis, de quo dictum est in Thes. VII. 1703 A. Cobet. Mnem. VI. 379 grammatici doctrinam reiicit et scribit: οἱ παλαιοὶ ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ σ, κεκλημένον (λέγοντες καὶ) πεπρημένον καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης. Vide Mnem. XI. 340.

[8]) Codex ἀντεσεβάσθησαν. Correxit Cobet. Mnemos. VIII. 18. Platonis locus est in Phaedr. 254 B. Sophocles Δαιδάλῳ dixit ἐσέφθην vide supra in voce. Adde Antiatt. p. 113. 31. et Anecd. Bekk. p. 1418.

[9]) Hesychius omittit Hermippi nomen. Cf. supra v. σέες.

[10]) Codex σηγάνιοι. Correxit Cobetus. Cf. v. τητινοί et Etym. M. p. 711. 42. Scribendum est ni fallor τετραμηνιαῖοι, coll. Poll. VI. 73. Plura vide in Thes. VII. 283 sq. Hodie in Sicilia *Tumenia* vocatur, cf. Göthium, Diar. Ital. p. 629. Ed. Paris.

σηκίδες· τὰ οἰκογενῆ παιδισκάρια· κυρίως δὲ σηκύλη καὶ σηκὶς ἡ ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον Φυλάττουσα [1]).

σίκιννις· Σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική· κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστόξενος ἐν α΄ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως [2]).

σηκός· ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ, ναός, οἶκος, τάφος [3]).

σηκός· σημαίνει μὲν τὸ περίφραγμα καὶ τὴν ἔπαυλιν τῶν προβάτων· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡρῷον, ἔτι δὲ καὶ ἐλαίαν οὐ μονοσέλεχον ἀλλὰ πολύκλαδον, ὥστε καὶ καλάμην ἔξωθεν ἔχειν περικεχυμένην καὶ πολλὴν καὶ πυκνήν· ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι, ὥστε τρία εἴδη ἐλαίας· καὶ αἱ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἐλαῖαι καλοῦνται· αἱ δὲ μορίαι, ὅσαι καὶ ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν· αἱ δὲ σηκοὶ αἱ πολύκλαδοι καὶ κομήτριαι· οὐκ ἐξῆν δὲ οὔτε τὰς σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν· ἦ γὰρ θάνατος ἦν ἡ ζημία [4]).

σήλεκτος· χαμαιδικασής [5]).

σημαῖαι· σίγνα, προτομαί [6]).

σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν· τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί· οὕτως Μένανδρος.

σημαίνειν· τὸ σαλπίζειν ἔλεγον· καὶ τὸ ἐνσημαίνειν.

σήμαντρα· σφραγῖδας [7]).

Σήμαχος· δῆμος Ἀντιοχίδος [8]).

σημεῖα· μίλια.

σημεῖον· τὴν σφραγῖδα· καὶ σημαίνεσθαι· τὸ σφραγίζεσθαι [9]).

σήραγγες· αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις, οἱονεὶ φλέβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς, ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διέξοδον· ἐντεῦθεν καὶ σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ διατετρημένος [10]).

---

[1]) Observatio est Aelii Dionysii, quam itidem servavit Eust. p. 1625. 24. Vide quoque Hesych. Usurpavit Arist. Vesp. 768.

[2]) Codex *σηκιννίς*. Prorsus eadem infra, sed ibi recte *σίκιννις*.

[3]) Hesychius. Cf. HSt. VII. 171 D.

[4]) Codex *καλάμην*, pro *λα* spatium. An *κόμην*? Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 304. 18. Cf. Harpocr. Videatur Ruhnk. Tim. in v.

[5]) Hesychius. Glossa Romana.

[6]) Cf. Hesychium v. *σημαία*.

[7]) Eur. Iph. Aul. 325, alii. Cf. Hesychium.

[8]) Rectius Hesychius *Σημαχίδαι*.

[9]) Cf. Harpocr.

[10]) Codex *φβλεβες — ὑποτρέχων*.

Σηράγγειον· τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου· καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ [1]).

σήραγξ· χάσμα, κοιλὰς καὶ ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα [2]).

Σῆρες· ἔθνος ἔνθα ἡ μέταξα γίνεται, ἐξ οὗ καὶ Σηρικὰ τὰ ἐκ μετάξης ὑφασμένα λέγεται [3]).

σήσαμον· μετὰ μέλιτος κεκομμένον, πρῶτον μὲν παρὰ τοῦ νυμφίου τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἀπαντῶσι περιιόντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων, ἐπιλέγοντες ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντός ἐσιν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες κατ' οἰκίαν διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις· ἔσι δ' ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δεῦρο πολυτελῆ· ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον σήσαμον [4]).

σησαμῆν· περισπωμένως καὶ Ἀρίσαρχος καὶ Σέλευκος· ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως.

σησαμοῦσι· πλακοῦσιν.

σθένει· δύναται [5]).

σιγηλός· ἄφωνος, σιγηρός [6]).

σιγύνους· τὰ δόρατα [7]).

σιδίων· κόκκων ῥοᾶς [8]).

σικάριοι· λῃστῶν γένος· σίκας δὲ τὰ ἐπικαμπῆ ξίφη Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, οἷς χρώμενοι ἐλέγοντο σικάριοι [9]).

Σικελίζειν· τὸ ἀτηρεύεσθαι παρ' Ἐπιχάρμῳ· οἱ δὲ πονηρεύεσθαι [10]).

σικλός· ὀβολοὶ ὀκτώ [11]).

---

[1]) Cf. Harpocrationem.

[2]) Cf. Hesychium.

[3]) Similiter Hesychius.

[4]) Codex *παρὰ τῷ νυμφίῳ*. In fine quaedam corrupta sunt. Albert. ad Hesych. *δῶρα* pro *δεῦρο*. Cf. Schol. Arist. Pac. 869 et Pausan. apud Phot. v. *ζεῦγος ἡμιονικόν*.

[5]) Hesychius.

[6]) Hes. Cf. Antiatt. Bekk. p. 113. 23 qui Nicophontem laudat.

[7]) Cf. Herodt. V. 9. De huius nominis formis vide HSt. VII. 214 A.

[8]) Codex *σιδίῳ· κόκκῳ ῥ*. Idem vitium in Hesych. Respicitur Arist. Nub. 881.

[9]) Glossa adventicia.

[10]) Codex *Σικελίζεις*. Emend. lectio in Hesych. Sed ibi om. Epicharmi nomen.

[11]) Codex *εἴκοσι*. Glossa legitur in inf. marg. a m. antiq.

Σικελὸς ὀμφακίζεται· ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰ ὑποπτευόμενα κέρδη μεγάλως βλαπτομένων· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων τάττεσθαι [1]).

σίκιννις· Σατυρικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια δὲ τραγική, κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως [2]).

σίκλος· καὶ τὸ ἐνώτιον καὶ σαθμὸς βαρβαρικός, δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· οὕτως Σοφοκλῆς [3]).

σικύαν· τὴν τῶν ἰατρῶν· οὕτως Εὔβουλος.

Σικυών· ἀρρενικῶς· Ξενοφῶν [4]).

σικχός· σκώπτης.

σικχός· ὁ μικρόσιτος [5]).

σιλλαίνει· μυλλαίνει, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει καὶ μυλλίζει [6]).

Σιληνοί· οἱ σάτυροι· Εὔπολις [7]).

σιλλοῦν· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν· οὕτως Ἄρχιππος [8]).

σιληπορδεῖν· τρυφᾶν· καὶ σιληπορδία· ἡ ἄγαν τρυφή [9]).

σίλφιον· πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

Σίμαιθα· Μεγαρικὴ ἑταίρα [11]).

---

[1]) De hoc proverbio vide Intt. ad Zenob. 484 qui ex Epicharmo laudat.

[2]) Codex *κάρδαξ*. Conf. supra post *σηκίδες*. Idem Hesychius sed brevius; hunc quoque vide v. *ἐμμέλεια*. Photius hausit ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1167. 19. Aristoxeni locum vide apud Antiatt. p. 101. 16. De Aristoxeni opere de Tragica Saltatione Mahnius egit p. 130 et 151.

[3]) Codex *ἐναντίον*. In Lex. Bachm. recte *ἐνώτιον*. Pro Sophocle reposuerim Xenophontem quem vide Anab. I. 5. 6. Adi quoque Dind. apud HSt. VII. 221 C et Cobet.

[4]) Nempe Xen. Hell. IV. 2. 14 et VII. 2. 11. Cf. Steph. Byz. Cobet. Mnem. VIII. 126.

[5]) Hesychius. Codex *ὁ μικρὸς σῖτος*.

[6]) Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 204. 25. Aliter Hesychius. Codex *μυλαίνει*.

[7]) Hesychius omittit *Εὔπολις*.

[8]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 204. 25. Malim certe *περιφέρειν*.

[9]) Cf. Hesychium et Lucian. Lexiph. 21, cuius Schol. *σιληπορδεῖν* e Sophrone laudat.

[10]) Breviter Hesych. et omisso *οὕτως Ἀριστοφάνης*.

[11]) Hesychius. Ex Arist. Acharn. 524.

σίμβλοι· θῆκαι τῶν μελισσῶν [1]).
σιμόν· ἄναντες· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).
σινάμωρος· ἐν τῷ α, οὐχὶ σινόμωρος, ὁ λίχνος καὶ ἀψίκορος [3]).
Σινδοί· Σκυθικὸν γένος [4]).
σινδονίτης χιτών· λινοῦς.
σίνδρων· πονηρός [5]).
σίνεσθαι· βλάπτεσθαι [6]).
σίνος· βλάβη [7]).
σινοῦται· βλάπτεται [8]).
Σινωπίσαι· τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη [9]).
σίραιον· τὸν ἐψημένον οἶνον καὶ γλυκύν [10]).
Σιρῆνες· αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις [11]).
Σείριον· τὸν κύνα, ὅτε δὲ τὸν ἥλιον· Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα Σείρια [12]).
σιροῖς· ὄρυγμα ἐν οἷς κατετίθετο τὰ σπέρματα [13]).
σισάριον· χρυσοῦν κοσμάριον σισάρῳ ὅμοιον [14]).

---

[1]) Plenius Hesychius.
[2]) Hesychius. Cf. Arist. Lysistr. 288 ibiq. Schol.
[3]) Cf. Hesychium et Schol. Arist. Pac. 1009.
[4]) Corrupte Hesych.
[5]) Cf. Hesychium et Seleucum apud Athen. VI. 267 C. Sed vide HSt. VII. 264 D.
[6]) Lex. Bachm. add. ἢ βλάπτειν. Cf. Hesychium.
[7]) Cf. Hesychium.
[8]) Hesychius.
[9]) Codex Σινωπῆσαι. Cf. Hesych. Sinopen nominavit Alexis ἐν Κλεοβουλίνῃ, cf. Athen. XIII. 586 A.
[10]) E Pausania, cf. Eustath. p. 1385. 13. Lex. Bachm. add. καὶ τὸ ἔψημα· βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβή· Ἀριστοφάνης. v. c. Arist. Vesp. 878. Cf. Prolegom. p. 117.
[11]) Rectius supra Σειρῆνες.
[12]) Codex Σίριος et Σίρια. Cf. supra v. Σείριος. Plenior est Hesych. glossa Σειρίου κυνὸς δίκην, quae verba sunt Sophoclis, Archilochus pro sole usurpavit. Ibyci locum vide apud Theonem de Astrolog. loco supra laudato.
[13]) E Dem. Cherson. § 45. Apud Hesych. rectius ὀρύγμασιν.
[14]) Codex κοσμαρίῳ ὅμοιον. Corr. Dind. ad HSt. VII. 276 D. Cf. Hesych. et Poll. V. 101.

σίσυβοι· κροσσοί, ἱμάντες [1]).

σισύρα· βαίτη· τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κωδίων συνερραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

σισύρα· ἱμάτιον παχύ, περιβόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν, παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος [3]).

σίτου δίκη· ὅταν γυνὴ ἀποδικεῖν ποιησαμένη πρὸς τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἄρχοντος ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκπεμφθεῖσα μὴ ἀπολαμβάνῃ τὴν προῖκα καὶ διαγένηται χρόνος καὶ δίκην εἰσάγῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπαιτῇ τὴν προῖκα καὶ τροφὰς ἀφ' ἧς ἀπηλλάγη ἡμέρας, αὕτη καλεῖται δίκη σίτου [4]).

σιταρχία· ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις [5]).

σιτηρέσιον· ἐν τῷ ε, οὐ σιτηρόσιον.

σιτήσεων· τροφῶν, δαπανῶν [6]).

σιτοδεία· λιμός, ἔνδεια [7]).

σῖτος· πᾶς ὁ σιτικὸς καρπός, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον· καὶ αὐτὰ τὰ σιτία· Θουκυδίδης δ'· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ἠροῦντο, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν [8]).

σίτου ἐκβολή· Θουκυδίδης· ὅταν ὁ σαχὺς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδοται τὰ σπέρματα [9]).

σιτούμενος· ἐσθίων [10]).

σιτοφύλακες· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται καὶ τὰ ἄλφιτα καὶ οἱ ἄρτοι· ἦσαν δὲ τὸν

---

[1]) Convenit Eustath. p. 976. 28.

[2]) Codex *συρρεραμμένον*. Lacinia videtur Eratosthenis doctrinae, cf. Schol. Plat. Eryx. 400 E et Schol. Arist. Av. 122 qui sua se habere profitetur e lexico comico. Uberius de hoc argumento agit M. Schmidt. Didym. p. 62.

[3]) Scripsi *παχὺ* pro *τραχύν* cum Hesych. De discrime inter *σισύρα* et *σισύρνα* difficile est statuere. Fortasse in superiore glossa *σισύρνα* praestat. Locis laudatis adde Timaeum et Schol. Arist. Ran. 1459.

[4]) Salmasius corrigit *ἀπόλειψιν ποιησαμένη*. Codex *ἀποδικήν* — *ἀπαιτῇ προῖκα*.

[5]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 301. 26 et Hesychium.

[6]) Codex *σιτίσεων*.

[7]) Hesychius.

[8]) Thuc. IV. 26, emend. a Cobet. Mnem. X. 94.

[9]) Thuc. IV. 1. Cf. Hesych. et Eustath. p. 1405. 11.

[10]) Hesychius. Dixit Arist. Eq. 417.

ἀριθμὸν πάλαι μὲν πέντε καὶ δέκα ἐν ἄσει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ, ὕσερον δὲ τριάκοντα μὲν ἐν ἄσει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ [1]).

σίττυβα· δερμάτια [2]).

σιτώνης· ὁ προεσὼς τοῦ δημοσίου σίτου [3]).

σίφλος· μῶμος [4]).

Σιφνιάζειν καὶ Λεσβιάζειν· ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν· καὶ Σίφνιος δὲ ἀρραβὼν ὁμοίως· Σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ· Λεσβιάζειν δὲ τῷ ϛόματι παρανομεῖν [5]).

σιοκόρος· νεωκόρος· Εὔπολις [6]).

Σκαμβωνίδαι· δῆμος Λεοντίδος [7]).

σκάζει· χωλεύει [8]).

σκαιεμβατεῖν· τὸ σκαιῶς καὶ ἀρρύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν [9]).

σκαιός· ἀριϛερός, ἄφωνος, κακός [10]).

σκαιότης· μωρία, ἀπαιδευσία, ἀγριότης, ἀπάτη [11]).

σκαλαθυρμάτια· σκαριφήματα· Ἀριϛοφάνης [12]).

σκαληνός· ἄνισος [13]).

σκάλλοντες· σκάπτοντες [14]).

---

[1]) Haec paulo pleniora neque tamen saniora quam apud Harpocrationem. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 300. 19. Vide Dobr. in Advers. et Dindorf. ad Harp. I. 274. Codex pro *ἄρτοι* habet *ἄριϛοι*

[2]) Cf. Hesych. et Poll. VII. 70.

[3]) Legitur Dem. Cor. § 248.

[4]) Hesychius.

[5]) Alia Hesych. Cf. Intt. App. Provv. 373.

[6]) Codex *σιωκολλος*. Porson. *σιωκόμος*. Cf. Hesych. deque eo HSt. VII. 271 D. Res non satis clara.

[7]) Codex *Σκαβωνίδαι*. Cf. Harpocr.

[8]) Hesychius.

[9]) Eodem modo Eustath. p. 1469. 1 interpr. *σκαιοβατεῖν*. Cf. corruptam glossam Hesych. *σιχαβαττεῖν* et Phot. v. *κενεμβατεῖν*.

[10]) Alia Hesychius.

[11]) Cf. Hesychium.

[12]) Codex *σκαλαθύρματα*. Cf. Arist. Nub. 629.

[13]) Cf. Schol. Plat. Euthyphr. 12 D. Codex *σκαλινος*.

[14]) Hesychius. Ex Herodt. II. 14.

σκάλμη· Θρᾳκία μάχαιρα [1]).
σκαλμοί· τὰ ξύλα ὧν δέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν [2]).
σκάλοψ· ὃν ἡμεῖς σπάλακα [3]).
σκάλοψ· ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος [4]).
Σκαμανδριαίους· ποταμιαίους [5]).
σκανδάληθρα· καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἰσὰς ἐπῶν· Κρατῖνος [6]).
σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπεὶ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναί φασι [7]).
σκαπανέα· λέγουσιν οὐ σκαφέα [8]).
σκαπάνη· σκαφεῖον, ἐρύγιον, δικέλλιον [9]).
σκαπέρδα· παιδιά τις· δοκίδος γὰρ ἐκτετριμένης σχοινίον διεκβαλόντες προσάπτουσι τοῖς νεανίσκοις καὶ ὁ προσαγαγὼν πρὸς τὴν δοκίδα τὸν ἕτερον νικᾷ [10]).
σκαρδαμύττει· πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείει καὶ ἀνοίγει [11]).
σκάρκη· ἀργύρια Θρᾳκιστί [12]).
σκατοφάγος· ἀκάθαρτος· οὕτως Μένανδρος· Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός [13]).
σκάφας· ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων οἱ

---

[1]) E Sophocle apud Poll. X. 165. Cf. Hesych.
[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 302. 1.
[3]) Codex σκαλος — πάλακα. Vide mox.
[4]) Codex σκάλωψ. Cf. Hesychium.
[5]) Dindorfius ad HSt. rescribit Σκαμανδρίους· cf. Eur. Troad. 1151.
[6]) Imo ex Aristoph. est Acharn. 687. Cf. Hesychium. Codex σκανδαλίθρα et σκανδαλίθρας τὰς ἐ.
[7]) Convenit Hesych. Cf. Arist. Acharn. 478. Codex pr. m. σκανδυκοπόλην — λαχανοπωλιτρίας.
[8]) Codex οὐ σκαφανέα. Correxerunt Albert. et Cobet. Mnem. IX. p. 67, coll. Hesych. Phrynichus Bekk. p. 62. 3 contra probat σκαφεύς, improbat σκαπανεύς· hunc potius sequar, coll. Eur. El. 252 et Archippo apud Poll. VII. 148.
[9]) Codex σκαφίον. Cf. Hesych. Poll. VII. 148. X. 129.
[10]) Cf. Eustath. p. 1111. 25. Hesych. Poll. IX. 16.
[11]) Cf. Hesychium.
[12]) Hinc corrigendus Hesychius.
[13]) Alios comicorum locos vide in Thes.

μὲν χαλκᾶς οἱ δὲ ἀργυρᾶς κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες Φοινικίους χιτῶνας· οὕτως Μένανδρος [1]).

σκαφεῖον· ἡ νῦν λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν [2]).

σκαφίον· τάχα λέγει τὸν καδίσκον ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες· ἔχει γάρ τι ἐμφερὲς πρὸς τὸ σκάφος ὅ ἐσιν εἶδός τι πλοίου [3]).

σκαφηφορεῖν· τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία [4]).

σκαφίδας· οὐ σκάφας τὰ σκεύη [5]).

σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα· Ἀριστοφάνης [6]).

σκαφίον ἀποκεκαρμένην· καὶ σκαφιόκουρον· τὸν κείροντα [7]).

σκαφίον· κουρὰ περιτρόχαλος· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

σκεδάζει· σκορπίζει [9]).

---

[1]) Cf. infra v. συσομώτερον σκάφης et Harpocr. Zenob. 495 Menandri Eunuchum laudat. Codex πλήρις.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 301. 25. Cf. Phryn. Bekk. p. 62. 9.

[3]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 301. 30. Cf. Arist. Thesm. 633.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 304. 27. Cf. Harpocr. Codex σκάφος — πλήρις.

[5]) Observatio mutila ut videtur. Coniungenda est cum glossa seq. ut apparet e Poll. X. 102.

[6]) Codex μίξας, Poll. X. 102 μάκτρας, qui praeterea docet fragmentum esse desumtum ex Aristophanis Ὀλκάσιν. Glossa coniungenda est cum sup. Cf. Dindorf. ad HSt. V. 1210 D, Meinek. Fragmt. Com. II. p. 1123, M. Schmidt. Didym. p. 34 ubi affertur Hesych. v. Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα.

[7]) Ex Arist. Thesm. 838. Σκαφιόκουρον Eustath. p. 907. 41 interpr. τὸν κειρόμενον quod praefertur in Thes. VII. 331 C. Glossa locanda est post gl. seq. Codex σκάφον.

[8]) Vide gl. sup.

[9]) Cobetus corrigit Mnem. VIII. 67: σκαριφᾶται vel διασκαριφᾶται· σκεδάζει, σκορπίζει. Cf. Praef. Nov. Lect. p. XXXIII. Non adsentior. Σκαριφᾶσθαι vel διασκαριφᾶσθαι aliud quid significat. Apud Hesych. enim est ξύειν, σκάπτειν, γράφειν. Apud Harpocr.: τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν. Διασκαριφᾶσθαι apud Isocr. exponitur διαλύειν. Sed memini glossae quam inter sacras retuli: μυωπιζόμενος· μυωπάζων, ubi contra scribendum fuerat μυωπάζων· μυωπιζόμενος, nam glossam refero ad alteram Petri quae dicitur epistolam I. 9. Eandem corruptelam hic odoror: legam: σκορπίζει· σκεδάζει, quae itidem glossa sacra est et pertinet ad Matth. XII. 30.

σκεδασήν· τὸν μερισήν.
σκεθρόν· ἀκριβές [1]).
σκελετεύεσθαι· ξηραίνεσθαι· Ἀριστοφάνης [2]).
σκελλόμενα· ἀφαυαινόμενα.
σκέπαρνον· ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρῳ [3]).
σκέρβολλε· λοιδόρει [4]).
σκευοθήκη· τόπος τις ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριήρων [5]).
σκεῦος· τὸ αἰδοῖον.
σκευοφόριον καὶ ἀνάφορον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη [6]).
σκευωρία· κατασκευή, ἐπιβουλή, βλάβη [7]).
σκέψομαι· θεωρήσω [8]).
σκηνή· ἡ οἰκία καὶ καταγωγή, ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν· οὕτως Μένανδρος [9]).
σκίπων· ῥόπαλον· παρὸ καὶ σκαπάνιον [10]).
σκήπτεται· προφασίζεται [11]).
σκηπτόμενος· ἀξιῶν ἢ ἐμφαίνων.
σκηπτός· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος [12]).
σκῆψις· πρόφασις ἢ Φροντίς, ἀναβολή [13]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Suspicor excidisse lemma *σκέλλεσθαι*. Cf. Hesychium v. *σκελλόμενα* et gl. seq.
[3]) Hom. Odyss. ε. 234.
[4]) Codex *σκέρβορε· λοίδορε*. Cf. Hesych. Ex Arist. Eq. 821.
[5]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 303. 29.
[6]) Codex *σκευοφορεῖον* et *ἀναφορεῖον*, quae correxi e Platonis et Aristophanis locis quos Pollux laudat X. 17.
[7]) Hesychius. Usurpavit hoc sensu Dem. Callicl. § 2.
[8]) Hesychius.
[9]) Cf. Hesychium v. *σκηνάς*. Itaque ex Asia repeto usum verbi *σκηνοῦν* pro *σιτεῖσθαι* soli Xenophonti proprium, cf. Cobet. in Mnemosyne VII. 314.
[10]) *Σκῆπον* m. pr. Cf. Hesychium. De forma nominis egit HSt. VII. 393 B.
[11]) Hesychius. Cf. Timaeum v. *σκηπτόμενος*.
[12]) Hesychius. Codex m. pr. *διὰ πυρός*.
[13]) Quod interpretatur *Φροντίς*, hoc pertinet ad *σκέψις*. Vidit iam Dind. ad HSt. VII. 380 B.

σκῆψις· πρόφασις· καὶ ἤν δίκη τις οἷον ὑπωμοσία καὶ παραγραφή. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σκήψεως εἰσελθὼν ἀμφότερ' αὐτὸν ἐπιδείξω [1]).

σκιαγράφος· ὁ νῦν σκηνογράφος· οὕτως Ἀπολλόδωρος [2]).

Σκιάποδες· Λιβυκὸν ἔθνος· οὕτως Ἄρχιππος [3]).

σκιάς· ἀναδενδράς· σημαίνει δὲ καὶ τὴν παρ' Ἀθηναίοις λεγομένην θόλον [4]).

σκιὰς καὶ σκιάδειον· ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται· οὕτως Εὔπολις [5]).

σκιδνάμενος· σκορπιζόμενος [6]).

σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως [7]).

σκιμβάζειν· χωλεύειν· καὶ ἀσκωλίζειν· τὸ αὐτὸ τοῦτο· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

σκίμπους· κράββατος ἢ σκάμνος [9]).

σκινδακίσαι· τὸ νύκτωρ ἐπανασῆναί τινι ἀσελγῶς [10]).

σκινδάλαμοι· τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες [11]).

σκινδαλεύειν· ἀνασαυροῦν [12]).

---

[1]) Codex σκέψεως. Locus legitur Orat. initio.

[2]) Scilicet ipse Apollodorus vocabatur σκιαγράφος, cf. Hesych. qui plura servavit ex adnotatione ad Plat. Rep. II. 365 C.

[3]) Plura Harpocr. Cf. Schol. Arist. Av. 1552 et Hesych.

[4]) Cf. Hesych. et Moer. p. 341. Plura in Thes. VII. 386 C.

[5]) Cf. Hesych. Poll. VII. 174. Athen. V. 198 F.

[6]) Hesychius v. σκιδναμένου.

[7]) Ex Arist. Acharn. 443. Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 48. 24. Moer. p. 360.

[8]) Cf. Hesychium et supra v. κιμβάζειν et ὀκιμβάζειν. Vide quoque Lex. rhet. Bekk. p. 452. 18, ubi pro Ἀριστοφάνης invenies οἱ Ἀττικοί. Ἀσκωλιάζειν Aristophanes dixit Plut. 1130. Vide quoque Schol. Arist. Nub. 254. Codex σκιμα σ ν a m. pr. supersunt post correctoris lituras qui fecit σκιμάζειν. β

[9]) Arist. Nub. 709. Cf. Hesych. Phryn. Ecl. p. 20. Moer. p. 354. Thom. p. 799.

[10]) Hesychius habet σκινδαρίσαι quae forma commendatur in Thes. VII. 395 A. Vide infra σκίνδαρον.

[11]) Cf. Hesychium. Usurpavit Arist. Ran. 819 et Nub. 130, ubi vide Schol. Sed Attica forma vocabuli fuit σχινδάλαμοι, vide Hesych. et Moer. Codex σκώλωπες.

[12]) Cobet. Mnem. VIII. 67 refert ad Plat. Rep. II. 362 A, qui ἀναστινδυλευθήσεται dixit.

σκίνδαρον· προσκίνημα· καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναςῆναι ἀκολάςως σκινδακίσαι [1]).

σκιραφεῖα· τὰ κυβεῖα, ἢ διότι σκίραφός ἐςιν τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικόν, ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα, ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἔπαιζον οἱ κυβευταί [2]).

σκιραφεῖον· κυβευτήριον [3]),

Σκίρον· τόπος Ἀθήνησιν ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζοντο· καὶ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν· καὶ ἡ ἑορτὴ Σκίρα· οὕτω Φερεκράτης [4]).

Σκίρος· ἑορτή τις ἀγομένη τῇ Ἀθηνᾷ ὅτε σκιαδείων ἐφρόντιζον ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος· σκίρα δὲ τὰ σκιάδεια. Οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτό φασιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ σκίρων Ἀθηνᾶν, ἣν Θησεὺς ἐποίησεν ὅτε ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον· ἡ σκίρα δέ ἐςι γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος. Οἱ δέ φασιν ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα [5]).

Σκιροφόρια· ὄνομα ἑορτῆς [6]).

Σκιροφοριών· μὴν Ἀθηναίων ιβ'· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς [7]).

σκίτων· ἀσθενής, οὐδενὸς ἄξιος· οὕτω Φερεκράτης [8]).

σκληραύχενας· ἀκαμπεῖς.

σκληφρόν· τὸν κατεσκληκότα καὶ ἀγεννῆ τὴν ἰδέαν [9]).

σκνίψ· ζῷον κωνωπῶδες [10]).

---

[1]) Hesychius in v. exp. προσκύνημα. Iocularis ibi est suspicio M. Schmidtii conjectoris interdum infelicis. Codex ὑπαναςῆναι.

[2]) Codex σκιραφία· τὰ κυβία. ἢ διότι σκιραφές. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 300. 23 ubi in fine add. ἔξω τῆς πόλεως ὄντι, adi quoque Harpocr.

[3]) Codex σκιράφιον.

[4]) Cf. Hesychium v. Σκειρόμαντις et gl. seq.

[5]) Codex ὅτι σκιάδιον, corr. e Lex. rhet. Bekk. p. 304. 2. Cf. quoque Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 304. 8. Plura in Thes. VII. 399 B,

[6]) Hesychius.

[7]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 304. 22,

[8]) Cf. Hesych. v. σκίταλοι et Schol. Arist. Eq. 643.

[9]) Cf. Hes. Poll. II. 10. Tim. Schol. Plat. Euthyd. 271 B.

[10]) Cf. Hesychium.

σκνὶψ ἐκ χώρας· ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων ἡ παροιμία· ἐςὶ γὰρ ὁ σκνὶψ ζῷον μικρὸν ξυλοφάγον [1]).

σκόθης· διάβολος [2]).

σκοῖδος· ταμίας τις καὶ διοικητής, Μακεδονικὸν δὲ τοὔνομα, διόπερ Μένανδρος ἐν Κιθαριςῇ σκοῖδον Διόνυσον λέγει [3]).

σκολιόν· ἡ παροίνιος ᾠδή· ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχεν τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δ' Ἀριςόξενος καὶ Φύλλις ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρὰ μέρος ἑξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν [4]).

σκόλοψ· ξύλον ὀξύ· καὶ οἱ τῶν Φοινίκων [5]).

σκολύθρια· ὑποπόδια [6]).

σκόλυθρον· σκνιφὸν καὶ ἀνελεύθερον.

σκομβρίζει· γογγύζει [7]).

---

[1]) Cf. Diogen. 725. Zenob. 535 qui proverbium e Strattide affert.

[2]) Hesychius v. σκοιθης et σοίθης. Hanc formam M. Schmidt. unice probat, coll. gl. ψοίθης.

[3]) Cf. Poll. X. 16. Hesychius affert ex Alexandri Epistolis. Codex ταμείας m. pr. et Μένανδρος καὶ ἐν K. Crediderim in Hesych. Alexandrum pro Menandro nominari.

[4]) Codex φίλης ὁ μ. Glossa Platonica est quae paulo plenior exstat in Schol. Plat. Gorg. 451 E, sed ibi quoque ante verba καθ' ἕνα ἑξῆς quaedam deesse apparet. In brevius contraxit Hesychius. Quid apud Photium desit aperiet Athen. XV. 694 A. B. Coniicit Dobr.: τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον, τὸ δὲ καθ' ἕνα. — Hanc quoque adnotationem Boethus et Athenaeus Pamphilo debebant, Pamphilus Didymo, ut conjicere licet ex Etym. M. p. 718. 36, cf. M. Schmidt. Didym. p. 371.

[5]) Excidit κλάδοι vel αἱ βαΐαι, de quo vocabulo Ernestum vide in gl. sacr. Hesych. p. 167. Post φοινίκων in Lex. Bachm. signum lacunae est. Codex σκώλωψ.

[6]) Cf. Schol. Plat. Euthyd. 278 B. Tim. Hesych. Lex. rhet. apud Eustath. p. 1515. 50. Etym. M. p. 718. 40.

[7]) Suspicor verum esse σκολαβρίζει et Hesychium eodem modo corrigendum esse. Dicam quare. Apud Job. 5. 4 legitur κολα-

σκομβρίσαι· παρὰ Ἰόβᾳ ἐν β' διεφθορυίας λέξεως· παιδιᾶς ἀστελγοῦς εἶδος· ἀποδίδοται καὶ κατὰ τὸ ἧτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς ψόφον ἐργάσασθαι [1]).

σκόνθυλλε· τονθόρυζε [2]).

σκόνυζαν· καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι· Φερεκράτης· Ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω δύο [3]).

σκοπεῖν καὶ σκοπιᾶν λέγουσιν· καὶ σκοπᾶν, Ἀριστοφάνης [4]).

σκοπιωροῦνται· φυλακτικῶς σκοποῦσιν ἀπὸ μετεώρου [5]).

σκοπός· σχῆμα ὀρχηστικόν· οὕτως Εὔπολις [6]).

σκορακίζειν· εἰς ἐρημίαν πέμπει ἢ χλευάζει [7]).

σκορακίζειν· οἷον ἐς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται, ὡς καὶ τὸ οἰμώζειν ἀπὸ τοῦ οἴμοι.

βρισθείησαν. Hinc in Lex. Bachm. legitur κολαβρισθείη· χλευασθείη ἢ κολασθείη. In Glossario sacro p. Cyr. Voss.: κολαβρισθείησαν· ἐκτιναχθείησαν. Similiter Suidas: κολαβρισθείη· χλευασθείη, ἐκτιναχθείη, ἀτιμασθείη· κόλαβρος γὰρ ὁ μικρὸς χοῖρος· ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη. Conf. quoque Hesych. v. καλαβρισθείησαν et κωλαβρισθείησαν. Iam χοῖρος recte dici potest γογγύζειν ut apud Photium est. Sed videamus de sequenti glossa.

[1]) Codex ἐν β' φθορᾶς λ. vide Cobet. Vocabulum hac quoque significatione agnoscit Hesych.: malim tamen σκολαβρίσαι. Unicus est praeterea locus quo σκομβρίσαι legitur, nempe apud Hesych. v. ῥαθαπυγίζειν. Iam vide apud Poll. IV. 100 quid sit κολαβρισμός vel apud Athen. XIV. 629 D, ubi minus recte scribitur καλαβρισμός. Κολόβριον est τῶν ἀγριῶν ὑῶν τὸ νέον sec. Aristoph. Byz. apud Eustath. p. 1817. 19, cf. Nauck. p. 117. Hoc compone cum iis quae supra e Suida laudavi et Polluc. V. 88 ubi videbis egisse Iubam περὶ φωνῶν ζώων. Adde Hesych. v. κολαβρευομένη et κολαβρίζειν. Sic fiet verisimile nihili esse σκομβρίσαι sed veteres dixisse κολαβρίσαι et σκολάβρίσαι, sicuti μικρός et σμικρός, κνίψ et σκνίψ, κώψ et σκώψ, κουτάλη et σκυτάλη, μήρινθος et σμήρινθος, mox κόνυζα et σκόνυζα, al. Iudicent doctiores et acutiores.

[2]) Codex τόνθρυζε m. pr.

[3]) Aliter Hesych. Codex μιᾶς κονυζα — θύμων.

[4]) Codex σκοπὴν κ. σ. Cf. Thes. VII. 430 C. Forma σκοπᾶν aliunde non cognita.

[5]) Ex Arist. Vesp. 361. Cf. Hesych.

[6]) Cf. supra v. Πανὸς σκοπός.

[7]) Cf. Hesychium.

σκορακίζονται· ὑβρίζονται καὶ ἐκρίπτονται· πεποίηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς ἐς κόρακας [1]).

σκορδινᾶσθαι· τὸ παρὰ φύσιν ἀποτείνειν τὰ μέλη μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι διακλώμενον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι [2]).

σκοτοδινιᾷ· σκοτοῦται, μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συσρέφει, ὅ ἐσιν ἰλιγγιᾷ [3]).

σκότος καὶ σκότον· ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας [4]).

σκυβαλίζεται· ἀποδοκιμάζεται, ἀτιμάζεται [5]).

σκυθρός· αὐθέκαστος, αὐστηρός· Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός, Φειδωλός [6]).

σκῦλα· τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνῃρημένα.

Σκυθαίνας· Σκυθίδας· Ἄλεξις.

σκῦλα· λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· καὶ σκυλεύματα Θουκυδίδης [7]).

σκυλόδεψος· ὁ τὰ κῴδια ἐργαζόμενος [8]).

σκυρθάνια· τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες [9]).

Σκυρίαν δίκην· οἱ σκηπτόμενοι ἐν ταῖς δίκαις ἔφασκον εἰς Σκῦρον ἀποδημεῖν [10]).

σκυτάλη· ἐπιστολὴ Λακωνική· ἦν δὲ ἡ σκυτάλη ξύλον ἐξεσμένον ἐπίμηκες· δύο δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον σκυτάλαι· καὶ

---

[1]) E Dem. adv. Epist. § 11. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 304. 13. Cobet. Var. Lect. p. 48.

[2]) Arist. Acharn. 30. Cf. Hesych. Poll. V. 168. Erotian. Galen. Lex.

[3]) Haec corrupta videntur. Cf. Hesychium v. σκοτοδινιᾷ et σκοτοδινιάσας.

[4]) Cf. Moer. Thom. M. p. 800. Aelius Dionysius apud Eust. p. 1390. 50, Pausan. apud Eust. p. 953. 51, porro Eust. p. 520. 20 et 1869. 48.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Hesych. Dobr. confert Terent. Adelph. V. 4. 12.

[7]) Thuc. IV. 44. Cf. Lex. rhet. apud Eustath. p. 952. 10.

[8]) Legitur Dem. c. Aristog. I. § 38. Vulgo σκυλοδέψης.

[9]) Cobetus mavult κυρσανίας· Arist. Lys. 1248 habet κυρσανίως quod Photius supra retulit. Sed Hesych. glossae σκυρθαλιάς, σκυρθάλιος, σκυρθάλια faciunt ut credam fuisse quoque formam σκυρσανίως. Cf. supra v. σκομβρίσαι.

[10]) Alia Hesych. in v. Cf. Poll. VIII. 81 et Phot. v. Ἰμβριοι.

τὴν μὲν μίαν κατεῖχον οἱ ἔφοροι τῶν Λακεδαιμονίων, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ἐκπεμπομένῳ παρ' αὐτῶν στρατηγῷ παρεῖχον· καὶ ὁπότε ἐβούλοντό τι ἐπιστεῖλαι αὐτῷ, φέροντες ἱμάντα λευκὸν περιεῖλλον τὴν σκυτάλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος ἔγραφον καὶ ἀνελίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῷ ἀποφέροντι· τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ στρατηγὸς δεχόμενος τὸν ἱμάντα τῇ ἑαυτοῦ σκυτάλῃ περιείλιττεν καὶ ἀνεγίνωσκεν οὕτως τὰ γεγραμμένα· λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ σκυτάλη καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιστολή. Διοσκουρίδης δὲ ἐν τοῖς περὶ νομίμων τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτῃ διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρῳ τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἑνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν· ἐχρῶντο δ' αὐτῷ καὶ ἄλλοι, ὧν Ἀριστέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μνημονεύει [1]).

σκύτη· δέρματα. Ἀριστοφάνης [2]).

σκυτοδέψης· δερματομαλάκτης· καὶ βυρσοδέψης [3]).

σκῦτος· πᾶν δέρμα, ἀφ' οὗ καὶ σκυτεύς [4]).

σκυτοτόμος· σκυτεύς, λωροτόμος [5]).

σκώληξ· τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα [6]).

σκώπτει· παίζει [7]).

σκώρ· τὸ ἀποπάτημα· οὐ σκατόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

---

[1]) Codex ὡς Ἀ. ἐν τῇ Ἰθ. π. μ̄β̄. Correxit Muellerus Fragmt. Hist. Gr. II. p. 147. Priorem partem huius adnotationis vide apud Schol. Thuc. I. 131.

[2]) Arist. Eq. 868.

[3]) Convenit Schol. Plat. Gorg. 517 E, sed ibi σκυτόδεψος. Cf. Hesychium.

[4]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 302. 21. Cf. Hesych.

[5]) Convenit Schol. Plat. Gorg. 517 E. Cf. Hesychium et Piers. Moer. p. 353.

[6]) Antiatt. Bekk. p. 114. 8 e Platone Comico laudat. Cf. Phryn. Bekk. p. 62. 20. Hesych. Schol. Hom. Iliad. ξ. 16.

[7]) Hesychius.

[8]) Cf. Phrynich. Ecl. p. 128. Quod Lobeckius affert e Cod. Coisl. apud Goettl. ad Theod. p. 245, hoc et ipsum ni fallor e Phrynicho descriptum est, qui saepe σεμνομυθεῖ in re levi.

σκώπευμα· σχῆμα Σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκωπός· οὕτως Αἰσχύλος [1]).
σμῆνος· πλῆθος μελισσῶν [2]).
σμήρινθοι· σπάρτα, σχοινία λεπτά [3]).
σμικρόν· καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται.
σμιλεύματα [4]).
σμινύην· σκαφεῖον ἢ δίκελλαν ἢ ἀξίνην [5]).
σμοκορδοῦν· συνουσιάζειν· καὶ τὸ σπλεκοῦν ταὐτὸ τοῦτο σημαίνει· καὶ τὸ σποδεῖν [6]).
σμυχόμενος· καιόμενος, ἀναλισκόμενος [7]).
σμώχειν· σπουδῇ ἐνεργεῖν [8]).
σοβάδες· διώκουσαι πόρναι [9]).
σοβαρός· οὐχ ὁ σεμνός ἀλλ' ὁ καταπληκτικός.
σοβαρός· λαμπρός, ἐπαιρόμενος, τολμηρός, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος Φερόμενος· τὸ δὲ σοβαρὸς λέγουσι γεγονέναι, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Συβαριτῶν ἀρχῆς τὸ ὄνομα, οἱ δὲ γεγενῆσθαί Φασιν αὐτὸ παρὰ τὸ σέβας, ἄλλοι δὲ σοβαρὸν ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σοβεῖν, ὅπερ ἐςὶ μετὰ σεμνότητος προϊέναι· χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κυνικοί [10]).
σοβεῖ· διώκει, κομπάζει [11]).
Σόλοι· πόλις Κιλικίας ἢ Κύπρου, ἀΦ' ὧν ὁ Σολοικισμός· βαρβαρίζοντες κατὰ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν [12]).

---

[1]) Cf. Hesychium v. *σκωπευμάτων*· Aeschyli locum servavit Athen. XIV. 629 F. Adde Poll. IV. 105.

[2]) Cf. Phryn. Bekk. p. 37. 22 et 64. 4. Hesych.

[3]) Hesych. Pausan. apud Eustath. p. 1333. 36 laudat Plat. Legg. I. 644 E.

[4]) Ex Arist. Ran. 819. Interpretationem supplebit Hesych.

[5]) Plat. Rep. II. 370 D, cf. Tim. qui fere eadem habet et Schol. ad l. l.

[6]) Cf. Hesych. Ingeniose Dind. ad HSt. VII. 496 B. Codex *σποδοῦν*.

[7]) Hinc supple Hesychium.

[8]) Hesychius. Cf. Arist. Pac. 1306.

[9]) Cf. Hesych. Athen. XIV. 629 F. Schol. Arist. Pac. 812, ui Eupolidem laudat.

[10]) Haec pleniora quam apud Hesychium. Albertus suspicatur Photium scripsisse *οἱ κωμικοί* pro *οἱ κυνικοί*, quod arridet.

[11]) Usurpavit Dem. Mid. § 158, cf. Hesych.

[12]) Codex *πόλεις Σικελίας καὶ* Κύπρου. Cf. Harpocr.

Σούνιον· δῆμος Λεοντίδος.

σορέλλη· σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).

σοφίαν· κοινῶς ἁπάντων μάθησιν, καὶ τὴν τέχνην, τὴν φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην, τὸν νοῦν [2]).

σόφισμα· μάθημα καὶ ἐπινόημα καὶ εὕρημα πᾶν· οὕτως Φερεκράτης [3]).

σοφιστής· ἀπατεών, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾶν· λέγεται δὲ σοφιστὴς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ σοφίζων· τὸ δὲ παλαιὸν σοφιστὴς ὁ σοφὸς ἐκαλεῖτο [4]).

σοφιστής· πᾶν τεχνίτης, καὶ ὁ τὸ λεκτικὸν ἠσκηκώς· καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἐκὼν ἐν τοῖς λόγοις.

σπάδων· εὐνοῦχος [5]).

σπαδών· ὀξυτόνως τὸ σπάσμα [6]).

σπαθᾶν· Μένανδρος Μισουμένῳ· τὸ ἀλαζονεύεσθαι [7]).

σπαθᾶν· εἰκῇ λέγειν ἢ ἀναλίσκειν ἀσώτως.

σπάθημα Φρενῶν· τὸν ἄγαν Φρόνιμον [8]).

σπαθίδα· τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης [9]).

σπαθῶσι· σκορπίζουσιν [10]).

σπαίρει· ἅλλεται, σκαρίζει, ἐκπνεῖ τὴν ψυχήν [11]).

σπάλαυθρον· σκάλαυθρον [12]).

---

[1]) Eustath. p. 1289. 15 laudat e rhetorico lexico. Aristophanis locum vide apud Galen. Praef. Lex. Adde Diogen. 258 ibiq. Intt.

[2]) Codex κοινὸν, ἀπάτην, μάθησιν. Emendata lectio in Lex. Bachm. Suidas: κοινῶς ἁπάντων μ.

[3]) Traditur discrimen inter σοφίαν et σόφισμα ut vides.

[4]) Alia Hesychius.

[5]) Coniunge cum gl. seq. Vide praeterea Hesych. Moer. p. 347. Thom. M. p. 392. 803.

[6]) Notatur discrimen in accentu positum, nihil aliud. Cf. Thes. VII. 539 B. Cf. Erotian. et Galen. Lex.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Cf. Hesychium v. σπάθημα.

[9]) Nempe Δαιταλεῦσιν, cf. Poll. X. 120.

[10]) Hesychius.

[11]) Cf. Hesychium et Lex. rhet. apud Eust. p. 416. 38.

[12]) Cf. Hesych. v. σπάλαθρον ibiq. M. Schmidt. et Poll. X. 113. Plura in Thes. VII. 312 A.

σπάνις· ἔνδεια.

σπανίαν· σπάνιν [1]).

σπαργανώματα· αἱ πρῶται φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων [2]).

σπαργῶσα· ἀνθοῦσα ἢ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος [3]).

σπαργῶσιν· ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν [4]).

σπαρνόν· σπάνιον· οὕτως Πλάτων [5]).

σπαρτοπόλιον, ὡς ἡμεῖς· καὶ Μένανδρος· σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς [6]).

σπατάγγαι· ἰχθύες τινές, οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).

σπεῖρα· ἡ συστροφὴ καὶ τὸ ἄθροισμα, οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀλλὰ καὶ ἐν Μαμμακύθῳ [8]).

σπεῖραι· πλήθη στρατευμάτων, Φάλαγγες, νούμερα, λεγεών [9]).

σπειρηδόν· περιπεπλεγμένως [10]).

σπένδεται· θύεται ἢ θυμιᾷ ἢ Φιλιοῦται [11]).

σπένδοντας· θύοντας, προσφέροντας, παρὰ τὴν σπονδήν, καὶ τὸ Φιλιοῦσθαι· οὕτως γὰρ ἐκάλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις καὶ σπονδὰς ἐνόρκους [12]).

---

[1]) Hesychius. Usurpavit Eur. Rhes. 245.

[2]) Paulo plura in Lex. rhet. Bekk. p. 304. 14. Medici mirabundi audient, Graecos h. e. homines corporum pulchritudine insignes, adhibuisse *συνδέσμους ἐν οἷς συνδεῖται τῶν ἄρτι τεχθέντων παιδίων τὸ σῶμα, ῥυθμιζόμενον ἐπὶ τὸ ὀρθότερον καὶ εὐμορφότερον.*

[3]) Timaeus omittit *ἀνθοῦσα ἤ.*

[4]) E Plat. Rep. V. 460 C cf. Schol.

[5]) Si revera usurpavit Plato philosophus, nullum novi locum aptiorem ubi reponatur quam in Euthyphr. 3 D, sed malo credere verba *οὕτως Πλάτων* ad superiorem glossam referenda esse.

[6]) Codex *σπαρτοπώλιον* et *σπαρτήπωλις ὁμογραῦς*. Vid. Dobr. Cobet. et Dind. in Thes. VII. 560 C. Cf. Poll. IV. 134. Adde Meinek. Fragmt. Com. V. 109.

[7]) Athen. III. 91 C laudat Aristophanem *ἐν Ὀλκάσιν*. Cf. Hesych. Poll. VI. 47. Aristotel. Hist. Anim. IV. 5.

[8]) Meinekius Aristagorae tribuit, Fragmt. Com. II. 762.

[9]) Glossa longe recentior.

[10]) Codex *παραπεπλεγμένως*.

[11]) Brevius Hesychius.

[12]) Haec corrupta videntur.

σπερματίαν· τὸν εἰς σπέρμα παρειμένον· οὕτως Κρατῖνος [1]).
σπερμολόγος· ·εὐρυλόγος, ἀκριτόμυθος· καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων [2]).
σπερχνός· ταχύς [3]).
σπῆλυγξ· σπήλαιον [4]).
σπιθαμή· τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον [5]).
σπιθαμήν· οἷον χρόνου στιγμήν.
σπιθαμή· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ λιχάς· τὴν δὲ σπιθαμὴν τινες καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος [6]).
σπίλος· μιασμός, ῥύπος [7]).
σπίνος· διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς [8]).
σπλήνιον· οὐ τὸ φάρμακον ἀλλὰ τὸ ὀθόνιον, καὶ σπλῆνα αὐτὸ τὸ πτύγμα τοῦ ὀθονίου [9]).
σποδοῦν· τὸ συνουσιάζειν· καὶ τύπτειν, ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).
σποδιοῦσιν· ἐν σποδῷ ὀπτήσουσιν· οὕτως Πλάτων [11]).
σπολάς· δερμάτιον ἐφαπτῶδες πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον [12]).

---

[1]) Cratini locum vide apud Athen. II. 68 C. Eodem pertinent Phryn. Ecl. p. 108 et Herodian. Piers. p. 463.

[2]) Usurpavit Dem. Cor. § 127. Breviter exponitur in Lex. rhet. Bekk. p. 303. 4, explicatius ab Harpocr. Adde Hesych. et Eustath. p. 1547. 53. Manus recentissima: σπεῖσαι· ἐκχῦσαι, προσενέγκαι, περιρᾶναι, θῦσαι.

[3]) Codex τραχύς. Plenior interpr. apud Hesych.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Convenit Diogen. 717.

[6]) Brevius Hesychius. Vide de nostro loco Hultsch. Metrol. p. 34. Adde Ael. Dion. apud Eust. p. 1291. 43, qui Bergkio servasse videtur ipsum Cratini versum.

[7]) Fortasse glossa sacra est, referenda ad Epist. ad Ephes. V. 27. Cf. Phryn. Ecl. p. 12.

[8]) Alios comicorum locos vide in Thes. VII. 597 C.

[9]) Contendunt rectius scribi σπληνίον.

[10]) Locus vitium alit, sed quid velit apparet. Latet ni fallor σποδοῦνται ex Arist. Eccl. 113.

[11]) E Plat. Rep. II. 372 C.

[12]) Cf. Hesych. Suid. Poll. I. 135. VII. 70. X. 142. Dindorfius Xenophonti reddidit Anab. III. 3. 20 et IV. 1. 18.

σπονδή· οἴνου ἔκχυσις ἐπὶ τιμῇ δαιμόνων ἢ Φιλίᾳ.

σπονδοφόροι· οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμοῦσιν· ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς σπονδοφόρους περιερχομένους κελεύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας [1]).

σποράδα γῆς· κονιορτὸν ἢ χνοῦν γῆς [2]).

σποράδην· διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε [3]).

σπόρθυγγες· αἱ συνεσραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες [4]).

σπουδάζω περὶ τὸν ἄνδρα· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγομαι, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ τῶν Ἡροδότου· ἐπὶ δὲ τοῦ βούλομαι ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιτομῇ· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς ἀλλ' ἐσπουδασμένως Πλάτων Πολιτείας γ'· ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν τὸ σπουδαιολογεῖν Ξενοφῶν Συμποσίῳ· — τίνι σπεύδεις ἀντὶ τοῦ τίνι σπουδάζεις· οὕτως καὶ Ἄλεξις [5]).

σπουδαίως· σοφῶς.

σπουδαρχιάσας· ἐπιθυμήσας ἄρξαι, σπουδάσας, ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς [6]).

σπουδὴν ποιεῖσθαι· τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις [7]).

σπυρθίζειν· τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

σπυρθίζειν· σφαδάζειν, σφύζειν [9]).

σπυρίς· κυρίως τὸ τῶν πυρῶν ἀγγεῖον [10]).

---

[1]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 303. 19. Aeschines habet de Fals. Leg. § 133.

[2]) Sic Codex. Non prorsus intelligo.

[3]) Similiter Hesychius.

[4]) Hesychius. Poll. II. 28 scribit *σόρθυγγες*, quod praetulerim.

[5]) Locum in Midiana nondum inveni. Theopompi Epitome haud raro laudatur ab Antiatticista. Platonis videtur indicari Rep. III. 403 B. 405 A. Xenophontis locus est in Symp. VIII. 41 de quo vide Cobet. Mnem. VII. 170. Diligenter de hac glossa videndum est, cuius ratio a ceteris paulo diversa est.

[6]) Verbum *σπουδαρχιᾶν* saepe legitur apud Dionem Cassium, sed nunquam participium *σπουδαρχιάσας*.

[7]) Arist. Ran. 522. Cf. HSt. VII. 630 D. Cobet. Mnemos. V. 411.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Codex *σπυρίζειν*. Cf. Hesychium.

[10]) Cf. Hesychium. Eustath. p. 1534. 47 laudat ex Aristoph. *Ὀλκάσιν*, coll. cum Poll. X. 172.

Σποράδες νῆσοι· ἃς ἔνιοι Κυκλάδας λέγουσιν, αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ. εἰσὶ δὲ δέκα [1]).

σάδια καὶ σαδίους· ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σαδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον σάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ σάδια μέλλων ἰέναι [2]).

σάδιον· ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ μέρος τι τοῦ λεγομένου μιλίου· ἑπτὰ γὰρ ἥμισυ σάδια ποιοῦσι μίλιον· λέγεται σάδιον καὶ ἁπλῶς τὸ ἵσασθαι καὶ ἀκινητίζειν· Δίων ἐν λθ' Ῥωμαϊκῶν· τῷ δὲ δὴ σαδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι δεινῶς ἤσχαλλον· ἀντὶ τοῦ· τῇ σάσει καὶ ἀκινησίᾳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι σφόδρα ἠνιῶντο [3]).

σταθείς· ὑφ' ἑτέρου· σὰς δέ, ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ σαθεῖσα καὶ σᾶσα ἀνάλογον.

σαθερόν· μόνιμον, σάσιμον [4]).

σαθερόν· ὀξύ, ἰσχυρόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἐσάναι δοκοῦν· καὶ σαθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων, τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότατον τῆς ἡμέρας δῆλον ὅτι [5]).

σαθερόν· ὀξύ, ἰσχυρὸν ἢ θερμόν, τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἐσάναι δοκοῦν· ἐν Φαίδρῳ· μή πως ὦ Σώκρατες πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σαθερά· δύναται μέντοι καὶ θερμοτάτη εἶναι ἡ σαθερά, ὀξεῖα οὖσα· καὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὅταν μᾶλλον ἐγκάῃ ὀξὺν εἰωθασι λέγειν· σημαίνοι δ' ἂν καὶ τὸ σάσιμον τῷ μέσον τι εἶναι τῆς ἡμέρας καὶ μηδὲ ἐφ' ἕτερον κλίνειν· καὶ Κρατῖνος δ' ἐν Σεριφίοις ἐπὶ τοῦ ὀξέος ἢ ἰσχυροῦ· Οὕτω σαθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλαζει· Ἀντίμαχος· θέρεος σαθεροῖο· τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ σασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς· σαθεροῦ χεύματος· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι· Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης· σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον [6]).

---

[1]) Similiter Hesychius. Suidas habet δώδεκα. Codex αἰγέγω.

[2]) Legitur in Thuc. VII. 78. Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1390. 50. Cobet. Mnem. X. 87. Prolegom. p. 25.

[3]) Dionis locus exstat XXXIX. 43. Cf. Schol. Plat. Criti. 115 D.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Codex ὀξύν bis — πνιγηρότερον. Cf. Plat. Phaedr. 242 A. Compone gl. seq.

[6]) Cf. Prolegg. p. 57. Videbis glossam Platonicam esse coll.

σαθεῦσαι· Ἀχαρνεῦσι· (Κατάχει σὺ) τῆς χορδῆς τὸ μέλι, τὰς σηπίας σάθευε, τουτέσιν ἡσυχῇ τῷ πυρὶ χλίαινε [1]).

σαθμός· οὐ τὰ διάσημα τῆς ὁδοῦ ἀλλ' ἡ κατάλυσις [2]).

σαθμούς· Ἀριστοφάνης Δράμασιν· Αὐτοῖς σαθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας, οἷον τοῖς Φλειοῖς [3]).

σαθμώμενον· δοκιμάζοντα [4]).

σαλαγμόν· ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Σὺ δ' ἀλλά μοι σαλαγμὸν εἰρήνης ἕνα [5]).

σάλικας· παστάλους [6]).

σαμνία· τὰ Θάσια κεράμια, οἱ δὲ καὶ τὰ Χῖα καὶ τὰ Μενδαῖα [7]).

σατήρ· τετράδραχμον νόμισμα καὶ τὸ ἐξάγιον καὶ τὸ ζύγιον [8]).

σάμινες· τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα [9]).

σᾶς· ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει, ὁ δ' Ἴων σαῖς [10]).

σασιασμόν· τὴν σάσιν· Μένανδρος.

σάσις· οὐχ ἡ Φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ σασιάζοντες· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

σατῆρα· καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς λέγουσι καὶ τὸν σαθμὸν ἁπλῶς.

Schol. Plat. Phaedr. 242 A. Apud Platonem legendum est: μήπω γε et eiiciendum ἡ καλουμένη σαθερά, cf. Ruhnk. ad Tim. In brevius contraxit Lex. rhet. Bekk. p. 305. 7. Cf. Cobet. Mnem. IX. 429.

[1]) Κατάχει σύ in Codice d. Laudatur Arist. Acharn. 1040. Cf. Hesychium.

[2]) Similiter Eustath. p. 257. 11. Respicitur, credo, Xenoph. Anab. I. 8. 1.

[3]) Codex Σταθμοῖς· ἐξ. τὰς σ. οι. τ. φλειοῖς: ~ Σταθμούς· ἀρ. δράμασιν αὐτοῖς: ~ Ita divisa et turbata. Correxerunt Angli. Recte praeterea Dindorfius scripsit ταῖς φλιαῖς.

[4]) Cf. Plat. Gorg. 465 D.

[5]) Arist. Acharn. 1033.

[6]) Fortasse e Xen. Cyneg. VI. 7 et II. 8. Cf. Poll. X. 141.

[7]) Arist. Lysistr. 196 ibiq. Schol. Poll. X. 72. Moer. Phryn. p. 178.

[8]) Codex τετράγραμμον. Cf. Boeckh. Oec. Civ. I. 17. Hultsch. Metrol. p. 150.

[9]) Cf. Hesychium et Aristarchum apud Etym. p. 724 extr. Codex σαμνίοναις.

[10]) Cf. Lobeckium Paral. p. 89.

[11]) Fortasse respicit Arist. Eq. 526, cf. HSt. VII. 663 B.

σατήρ· βάρβαρόν τινες οἴονται εἶναι τὸ ὄνομα, τὸ δὲ τετρᾶχμον καὶ τετράδραχμον Ἀττικά.

σαφυλήν· τὸν ἐν τῷ σόματι κίονα· οὕτως Νικοφῶν [1]).

σαφυλοβολεῖον· οἱ μέν φασι σαφυλοβολεῖον εἶναι ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῇ ληνῷ τοὺς βότρυς οἱ πατοῦντες, ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σαφυλήν· οἱ δὲ τοὺς κοφίνους φασίν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σαφυλὴν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν σαφυλοβολεῖον εἶναι ἄγγος τι χωρητικὸν οἴνου [2]).

σέατα· ἄλευρα [3]).

σεγανόμιον· ὁ διδόμενος Φόρος ὑπὲρ τῶν σεγῶν [4]).

σεγανώτερον· σερεώτερον, πεπυκνωμένον, συνεχέσερον, σερέμνιον [5]).

σεγανόν· πυκνόν, σφιγκτόν [6]).

σεγόμενα· κρυπτόμενα.

σειλάμενοι· σείλαντες [7]).

σειλάμενος· εὐσαλῶς ἐπελθών [8]).

σείλασθαι· δδεῦσαι, πλεῦσαι [9]).

σέμφυλον· τὸ ἔκδυμα τῆς σαφυλῆς ἢ τῶν ἐλαῶν, οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο [10]).

σενολεσχία· λεπτολογία [11]).

σενόπρωκτος· ἄπυγος.

σεργέτω· οἷον σεγέτω, ὑπομενέτω· οὕτως Πλάτων [12]).

σέρεσθαι καὶ σερίσκεσθαι· ἄμφω λέγουσιν Ἀττικοί.

σερέμνιον· σερεόν, ἰσχυρόν [13]).

---

[1]) Plenius Hesychius. Codex *κίωνα*.

[2]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 303. 14. Breviter Harpocr. Scripsi *ἐν τῇ ληνῷ* pro *τῷ*. Cf. Hesych. et Poll. VII. 151.

[3]) Hesychius. Cf. HSt. VII. 680.

[4]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 302. 28. Cf. Hesychium, Poll. I. 75. X. 20. Eustath. p. 1761. 25.

[5]) Aliter Hesychius.

[6]) Plura Hesychius.

[7]) Hesychius exp. *συσείλαντες*.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Cf. Hesychium v. *σειλάμενοι*.

[10]) Cf. Hesychium. Tim. Schol. Arist. Nub. 45. Phrynich. Ecl. p. 180.

[11]) Hesychius.

[12]) Plat. Legg. VIII. 849 E.

[13]) Hesychius. Cf. Cic. de Nat. Deor. II. 18.

σερίφη· σεῖρα, μὴ τεκοῦσα μηδὲ τίκτουσα [1]).
σεκτικόν· τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές [2]).
σέριφος· σεῖρος καὶ ἄγονος, παρὰ τὸ σερεὰν ἔχειν τὴν ὑσέραν [3]).
σερίφοις· σερεοῖς ἢ πικροῖς [4]).
σερνοτυπής· ὁ τὸ σῆθος τύπτων· καὶ σερνοτυπούμενος [5]).
σερτοι· σερροί, πεπιλημένοι [6]).
σλεγγίς· ἡ ξύσρα· καὶ σλεγγιζόμενος· ἀποξυόμενος· Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ σλεγγίδ' ἔχοντα. Δαιταλεῦσιν· Οὐδ' ἐστὶν αὕτη σλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος. Καλεῖται δὲ σλεγγὶς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν [7]).
σερρός· σερεός, ἰσχυρός.
σόμιν· ὀξὺν ἢ τραχύν [8]).
σήνια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος [9]).
σήριγμα· τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἀμάξῃ δίκρουν· οὕτως Νικόστρατος [10]).
σιβάδες· τράπεζαι ἢ σρωμναί.

---

[1]) Hesychius. Ex Arist. Thesm. 641. Codex σερέφη m. pr.
[2]) Codex σερκτικόν. Correxit Cobetus. E Plat. Politic. 280 C. In Codice iterum leguntur eadem post v. σερνοτύπτης.
[3]) Fere eadem Timaeus.
[4]) Hesychius. An e Thucyd. VII. 36?
[5]) Codex σερνοτύπτης et σερνοτυπτόμενος. Correxit Cobetus. Cf. Lobeck. Phryn. p. 593. Usurpavit Eur. Suppl. 604.
[6]) Codex πεπημένοι. Correxit Porsonus. Conf. de loco emendando Dobr. Mihi simplicissima ratio videtur σερεοί scribere, cf. Hom. Iliad. ρ. 493.
[7]) Glossa Platonica, cf. Schol. Hipp. Min. 368 C, adde Schol. Charmid. 161 E. Similiter Schol. Arist. Eq. 577. Vide praeterea Poll. VII. 179. Erotian. Herodian. Piers. p. 460. Phryn. Lobeck. p. 299. HSt. VII. 784 B. Dindorf. ad Xen. Anab. I. 2. 10. Codex γηραει· π. α. δεισφέρων — σεγγίς.
[8]) Codex σημον· ὀξὺ ἢ τραχύ. Vide infra v. σόμις ἵππος.
[9]) Habet quoque Aristoph. Thesm. 834. Breviter exponit Hesychius.
[10]) Conf. Pollucem X. 137.

σιβάς· χαμαικοίτιον ἀκούβιτον ἀπὸ ῥάβδων· καὶ οἱ τῶν δένδρων ἀκρεμόνες [1]).

σιγμήν· ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον· οὕτως Μένανδρος.

σιγών· ὁ σιγματίας· Βαβυλωνίοις [2]).

σίλβη· λύχνῳ τι ἐοικός· Ἕρμιππος Θεοῖς· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγώ Ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ σίλβην [3]).

σίλην· τὸ ἐλάχιστον· Ἀριστοφάνης Σφηξίν· Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον σίλην; [4]).

σίμμι καὶ σίμμιν· ὅ τινες σίβι· Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένῳ· Στίμμιν κάτοπτρα κρωβύλους κεκρυφάλους [5]).

σίξαι· τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον.

σιλπνόν· λαμπρόν, σίλβον [6]).

σειριακῇ ὁδῷ· [7]).

σῖφος· τάξις πολεμικὴ ἢ φάλαγξ, συστροφή, πλῆθος συστάσεων [8]).

σιφρόν· τὸ πεπηγός· στυφνὸν δὲ τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν [9]).

σίχος· τάξις [10]).

σλεγγιδοποιός· ὁ χαλκεύων τὰς σλεγγίδας, ἃ νῦν ξύστρα καλεῖται [11]).

---

[1]) Codex σιβάο. Porsonus σιβαί.

[2]) Cf. Hesych. et Poll. III. 79. Eustath. locum p. 1542. 48 Meinekius reddit Aelio Dionysio.

[3]) Cf. Hesychium. Hermippi fragmentum plenius servavit Pollux VI. 103 sed laudat tanquam Platonis Comici. Error subest, neque cum Meinekio duo fragmenta credam esse, sed utri tribuam incertus haereo. Cf. Prolegg. p. 23 et Cobet. Plat. Com. Rell. p. 64.

[4]) Arist. Vesp. 213 e Photio emendatus a Porsono.

[5]) Codex σίμην καὶ σίμιν ὅ τ. σίβην. — σίμιν κ. Cf. HSt. VII. 775.

[6]) Hesychius σιλπναί.

[7]) Codex σιρακη· ὁδός. Glossa Platonica est, quae pertinet ad Hipparch. 229 A. Excidit interpretatio.

[8]) Similiter Hesychius. Codex φάλαξ.

[9]) Recte distinguere videtur, vide exempla congesta ab HSt. VII. 895.

[10]) Hesychius σίχους.

[11]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 303. 5. Codex σλεγγηδοποιός mut. fortasse a m. pr.

σοαί· τὰ ταμιεῖα· παραμήκη γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς [1]).
σοάν· καὶ σὺν τῷ ι σοιὰν ἑκατέρως λέγουσιν [2]).
σοιβήν· ὡς ἡμεῖς, τὸ ἀναπλήρωμα καὶ διακόλλημα· τὸ αὐτὸ τοῦτο Εὔπολις [3]).
σοιχεῖον· ἐκάλουν τὴν αὐτῶν σκιὰν ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο [4]).
σοιχεῖον· ἡ σκιά· Φιλήμων Ὑποβολιμαίῳ.
σιχομυθεῖν· ἐφεξῆς λέγειν [5]).
σοιχείωσις· ἀκριβεσάτη ἐπιτομή, ἡ πρώτη μάθησις ἤτοι διάταξις [6]).
σοῖχος· σίχος· καὶ περισοίχους ἐλαίας εἴρηκε Δημοσθένης οὐχὶ περισίχους ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· Ἥπου κατὰ σοίχους κεκράξονταί τι βαρβαρισί [7]).
σόλον· τὰ πλοῖα· Ἄλεξις.
σόλοκρον· κορδύλη· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ συνεσραμμένον [8]).
σολήν· μᾶλλον μὲν τὴν ἀποσολὴν καὶ ἔκπεμψιν· λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα ὡς ἡμεῖς.
σόλοκρον· καὶ ἡ ἔσωθεν τῶν κεράτων ἔκφυσις· καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας [9]).
σόμις ἵππος· ἀπειθὴς καὶ βίαιος, ὅν τινες ἄσομον [10]).
σόμφακα· τὸν κομπασήν· καὶ σομφάσαι· τὸ ἀλαζονεύσασθαι [11]).
σόμωμα· τὸ ὀξῦνον τὸν σίδηρον, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν μαχαιρῶν [12]).
σόρβυγξ· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον.

---

[1]) Convenit Poll. I. 78. Cf. Aristoph. Eccl. 14 ibiq. Schol. Codex ταμεῖα.
[2]) Cf. Lobeck. Phryn. p. 495. HSt. VII. 786 C.
[3]) Arist. Ran. 1178. Cf. Dobraeum.
[4]) Codex ναυτῶν. Correxit Cobetus. Sed praestare crediderim τὴν σωμάτων σκιάν, coll. Schol. Luc. Bachm. II. p. 346. Plura quae huc faciunt vide apud HSt. VII. 792 A.
[5]) Codex σοιχομυθεῖν.
[6]) Hesychius.
[7]) Cf. Dem. Nicostr. § 15. Similiter Harpocr. v. περίσοιχον.
[8]) Glossa satis obscura. Cf. M. Schmidt. ad Hesychium.
[9]) Vide supra.
[10]) Ex Aeschylo, cf. Eustath. p. 1538. 51, Hesychium, Phryn. Bekk. p. 64. 24. Poll. II. 100 et supra ante σήνια.
[11]) Arist. Nub. 1367. Cf. Hesych.
[12]) Aliter in Lex. rhet. Bekk. p. 302. 19.

σράγγα· Μένανδρος Θησαυρῷ· Ἄσιτος ἑπτὰ μῆνας ὕδατος σράγγ' ἔχων [1]).

σραγγαλᾶν· εἰρηκέ που Μένανδρος.

σραγγαλίδες· τὰ δύσλυτα ἄμματα· Φερεκράτης Αὐτομόλοις· Ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ σραγγαλίδας ἐσφίγγετε [2]).

σραγγίς· σαγών [3]).

σραγγεύει· ἀναβάλλει, οὐκ εὐθὺς πορεύεται, ὥσπερ νεάζει· καὶ χρονίζει, ῥᾳθυμεῖ [4]).

σραγγός· ἀναιδής, σκολιός, σρεβλός, δύσκολος [5]).

σραγγότερος· ἀναιδέσερος [6]).

σρατήγημα· σόφισμα ἢ τοῦ σρατοῦ ἡγεμονία ἢ κατόρθωσις.

σρατηγίς· ἡ γυνή· οὕτως Φερεκράτης.

σρατηγιᾶν· ἐπιθυμεῖν τῆς σρατηγίδος [7]).

σρατιάν· συσέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν, οὐ μόνον τὸ σράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σράτευσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

σράτιος· Ἄρης καὶ Ζεύς· ἡ δευτέρα συλλαβὴ βραχεῖα· καὶ σράτιον· τὸ μέγα καὶ σοβαρόν [9]).

σρατοπεδευσάμενοι· ἀπληκεύσαντες.

σρατόπεδον ἐποιήσαντο· ἀντὶ τοῦ σκηνάς· δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ σράτευμα καὶ τὸν τόπον τοῦ σρατεύματος [10]).

σρατός· τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων· ὁ δὲ τόπος σρατόπεδον· λέγεται γὰρ τοῦ σρατοῦ τὸ πέδον [11]).

Στρατοφάνη· τὴν κλητικὴν πτῶσιν· Μένανδρος Σικυωνίῳ· Στρατοφάνη, Λιτόν ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδ' ἕνα· καὶ ἀεὶ οὕτως λέγε [12]).

---

[1]) Cf. M. Schmidt. Didym. p. 69.
[2]) Cf. Dobr. Vide Poll. X. 183 et Hesych.
[3]) Scripserim σραγγαλίς.
[4]) Codex σραγεύει· διαβάλλει. Hesychius usque ad πορεύεται.
[5]) Codex σραγός. Similiter Hesychius.
[6]) Codex σραγώτερος.
[7]) Cf. Hesychium. Codex σρατιᾶν.
[8]) Cf. Arist. Acharn. 251. 1143. Lysistr. 592. Thesm. 1169, laudatum ab HSt. VII. 846 C.
[9]) Cf. Hesychium et Arist. Vesp. 618. Codex καὶ σράτειον.
[10]) Thuc. I. 47. II. 19. III. 107. Cf. Ruhnk. Tim. p. 240.
[11]) Partim Hesychius.
[12]) Codex λέγει. quod correxi. Πέλα pro παῖδα corr. Porsonus.

ϛρεβλούμενος· δεσμούμενος, μαϛιζόμενος [1]).
ϛρεβλόν· τὸν ϛραβὸν λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις [2]).
ϛρέμμα· ἡ τοῦ ϛρογγύλου ἕλκους οὐλή [3]).
ϛρεπτοί· ψέλια [4]).
ϛέρφος· δέρμα, βύρσα [5]).
Στρεψαίους· Ἀριϛοφάνης Γεωργοῖς [6]).
ϛρεψίμαλλος ἄνθρωπος· ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν συνεϛραμμένους τοὺς μαλλοὺς ἐχόντων [7]).
ϛρηνές· οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ἀνατεταμένον. Νικόϛρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα [8]).
ϛριφνός· σφιγκτός, ϛερεός [9]).
ϛρόβει· τάραττε, κίνει, περισόβει, καταπόνει [10]).
ϛρόβελος· καμπύλος [11]).
ϛρόβιλοι· καὶ οἱ κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες· καὶ ϛρόβιλος· εἶδος ὀρχήσεως καὶ ἀνέμων εἶδος καὶ ὁ τοῦ δενδρου καρπός [12]).
ϛροβῆσαι· συϛρέψαι· καὶ ϛρόβιλος· ἡ συϛροφὴ καὶ ὁ λαῖλαψ.

---

[1]) Hesychius ϛρεβλούμενοι.
[2]) Eupolidis locum servavit Schol. Aristoph. Av. 1556. Cf. Phryn. Bekk. p. 62. 23. Idem invenit Eustathius p. 206. 26 apud veteres, sed qua erat negligentia rem invertit. Cf. supra v. ἰλλόν.
[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 302. 13. E Demosth. Olynth. II. § 21.
[4]) Codex ϛρεπτά.
[5]) Codex ϛρέφος, sed recte ϛέρφος in Lex. Bachm. Idem vitium in Hesych.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Usurpavit Aristophanes ut videtur Dindorfio, coll. Schol. Arist. Ran. 787. Cf. Hesychium et Eustathium p. 1561. 37 et 1638. 14.
[8]) Codex ϛρῆνον. Cf. HSt. VII. 868 A et M. Schmidtium ad Hesychium.
[9]) Similiter Hesychius sed praetulerim ϛιφρός. Cf. Moer.
[10]) Codex ϛροβεῖ· ταράττει κινεῖ περιφοβεῖ καταπονεῖ. Quod περισόβει scripsi, cf. supra v. περισο. Respicitur Aristophanes v. c. Nub. 700.
[11]) Convenit Hesychius. Sed Porsonus scribit ϛρόβιλος.
[12]) Similiter Hesych. Cf. Phryn. Ecl. p. 174. Poll. IV. 101. Athen. XIV. 630 A. Phryn. Bekk. p. 63. 27. De nuce pinea Spanhem. de usu N. I. p. 308 sqq. Codex ϛρόβηλοι et sic ter in seqq.

Στρόβιλος δὲ ἐν ὅσῳ συσρέφεται· καὶ ὁ καρπὸς τῆς πιτύος καὶ εἶδός τι ὀρχήσεως [1]).

σροβῆσαι· συσρέψαι [2]).

σρουθός· ὁ λελωβημένος [3]).

σροφαῖος· ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος Ἑρμῆς, παρὰ τὸν σροφέα τῆς θύρας [4]).

σρόφιον· τὸ σρογγύλον ζωνάριον· Ἀρισοφάνης· τὸ σρόφιον ἤδη λύομαι [5]).

σροφιοπανοῦργος· τὸν δεσμὸν Ἡρόδοτος [6]).

σρωματίτης· ἐν ᾧ ἑαυτοῖς σρώματα παρεῖχον· οὕτως Κρατῖνος [7]).

σρυφόν· σρυφνόν, σκληρόν [8]).

σρωτήρ· λέγεται μὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ πλέγμα τὸ ἀπὸ τῶν παπύρων εἰς σκηνὰς καὶ καλύβας πεποιημένον· οἱ δὲ ῥήτορες σρωτῆρας καλοῦσι τὰ μικρὰ δόκια εἰς ὀροφὰς πεποιημένα· ἄλλοι δὲ πλέγμα λέγουσι τὸν σρωτῆρα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον [9]).

συρακίζειν· κεντρίζειν [10]).

συγητός· μισητός [11]).

---

[1]) Cf. gl. sup. Adde Porson. Advers. p. 294. Pro ἐν ὅσῳ Codex ἐνῶ: corr. Dobr. Tangitur Menandri locus quem vide apud Meinek. p. 231:

σρόβιλος; ἐν ὅσῳ συσρέφεται, προσέρχεται, προέλαβεν, ἐξέρριψεν, αἰὼν γίγνεται.

Cf. Herwerdenum in Add. ad Meinek. p. 41.

[2]) Codex σρομβῆσαι.

[3]) Codex λελοβημένος. Lex. Bachm. λελωβημένος. Dobr. non satisfacit, cf. HSt. VII. 884 D.

[4]) Hesychius. Vide quae notavi ad gl. Ἑρμῆς σροφαῖος.

[5]) Ex Arist. Lysistr. 930. Cf. Hesychium.

[6]) Recte Dobr.: σρόφις· πανοῦργος: ~ σρόφον· τὸν δεσμόν Ἡρόδοτος. Illa glossa pertinet ad Arist. Nub. 450, haec ad Herodt. IV. 60.

[7]) Compone cum Hesych. qui ἔρανόν τινα fuisse pronunciat. Codex σρωματήτης. ἐνῶ ἐναυτοῖς. Corr. Porsonus.

[8]) Eiice σρυφόν quod nihili est. Cf. Phryn. Bekk. p. 63. 4.

[9]) Codex εἰς σροφάς. Recte εἰς ὀροφάς, Lex. rhet. Bekk. p. 302. 5. Brevius Harp. Cf. Poll. X. 175. HSt. VII. 902 B. M. Schmidt. Didym. p. 320.

[10]) Hesychius.

[11]) Hesychius συγηρῷ, perperam.

συππεῖον ἢ συππίον· λίνου εἶδος [1]).
σῴδιον· καὶ σοίδιον λέγουσιν [2]).
σωμύλος· λάλος, πολύκομψος, πιθανολόγος, εὐτράπελος, ἔφεδρος τῶν λόγων, ἀπατεών, κόλαξ [3]).
Συβαριτικαῖς· καὶ Συβαρικαῖς· τρυφηλαῖς, λαμπραῖς, πολυτελέσιν· τρυφηταὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται [4]).
Συβαριτικοὶ λόγοι· οἱ Αἰσώπειοι [5]).
συβήνη· ἡ δερματίνη αὐλοθήκη ἢ ἡ Φαρέτρα· Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδέν, ἀλλὰ συβήνην λαβέ [6]).
Συβρίδαι· δῆμος Ἐρεχθηΐδος [7]).
Συπαλῆττός· δῆμος Κεκροπίδος [8]).
συγγραφῆς· ἄνδρες ᾑροῦντο (δέκα) ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν υ' ἀρχῆς· καὶ τῆς τῶν λ'· ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς [9]).
συγγραφικῶς· σρογγύλως, ὡς οἱ συγγραφεῖς· περὶ ψυχῆς [10]).
συγχεῖ· ἀφανίζει, συμμιγνύει [11]).
συγχυθείς· συνταραχθείς.
συγκλύδων· συμμίκτων, ἐπηλύδων, παρεισάκτων [12]).

---

[1]) Codex συπτιον: ἢ σισπύον. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 302. 16. Dindorf. in Thes. VII. 913 C. Adde Etym. M. p. 731 extr.
[2]) Codex σωΐδιον· κ. Cf. Etym. M. p. 550. 10.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Codex τρυφηταις· correxit Porson. Rectius quoque scribes τρυφηλοὶ γὰρ cum Lex. Bachm. Cf. Zenob. 487.
[5]) Plura Hesychius. Codex σοιβαρητικοί.
[6]) Arist. Thesm. 1197. Cf. Hesych. De vocabuli orthographia consule Thes. VII. 213 B. Aristophanem e nostro loco emendat Cobet. Mnem. V. 236.
[7]) Codex Συβριται. Cf. Palmer. ad Hesych.
[8]) Codex Συγγαλητος. Correxit Cobet. Mnem. VII. 476.
[9]) Codex συγγραφῆς· correxit Cobet. qui suppl. δέκα. Plura habet Harpocr. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 301. 13. Collato Schol. Plat. Lysid. 206 E, ubi in docto Scholio haec leguntur: εἷς γὰρ Εὐριπίδης τῶν τεσσαράκοντα Ἀθήνησι προσατῶν τῶν μετὰ τὴν τῶν λ' τυράννων καταλαθέντων κατάλυσιν, scribes fortasse in Photio ἢ τῆς τῶν μ'.
[10]) Plat. Phaed. 102 D.
[11]) Cf. Hesychium.
[12]) Similiter Hesychius. Cf. Plat. Rep. VIII. 569 A. Codex ἐπιλύδων.

συγκαχρῦσαι· συνταράξαι [1]).
συγκεκορδυλημένα· συγκεκυφότα, συνεσηκότα [2]).
σύγκρισις· ὁμοίωσις [3]).
συγκομιδή· ὡς ἐπὶ καρπῶν· Θουκυδίδης ἐν γ΄· καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν· καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα· συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον [4]).
συγκριτικῶς· ὁμοίως [5]).
συγκροτεῖ· συνάγει, αὔξει, συνισᾷ καὶ συνδεῖ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει [6]).
συγκρούειν· συναθροίζειν [7]).
συγκυκῶν· συνταράσσων.
συηνία καὶ ὑηνία· ἀμαθία, σκαιότης, παρὰ Φερεκράτει· καὶ συηνεῖν Πλάτων ὁ Φιλόσοφος τὸ ἀμαθῶς ἀνασρέφεσθαι καὶ συῶδές τι ποιεῖν [8]).
συκάμινα· τὰ μόρα· Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ· Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ Φύκους ὅλον Τὸ πρόσωπον· τὰ δὲ μόρα Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος· Μόρων νέον τὸ φυτόν [9]).
συκίδα· συκίδαφος, ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεσούμενος καὶ ἀνάγωγος [10]).
συκίνη μάχαιρα· συκοφαντία [11]).
σύκινον· ἀσθενές [12]).

---

1) Codex *συγκαρύγαι*. Correxerunt Dobr. et Cobet. Cf. Hesych. et Phot. v. *κάχρυς* et *κατακαχρύσω*.
2) Codex *συγκεκορδημένα*. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 69.
3) Hesychius.
4) Thuc. III. 15. Cf. Etym. M. p. 733. 22: . . . . Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοκράτην· συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδοὺς τὸν ἀγρόν, quod amplectitur Dindorf. ad HSt. VII. 978 A et praeterea scribit *συγκομίσας τὰ ὡραῖα*.
5) Hesychius *συγκριτικός*.
6) Similiter Hesychius.
7) Similiter Hesychius.
8) Plat. Legg. VII. 819 D: *ὑηνῶν*. Theaet. 166 C: *ὑηνεῖς*. Codex *συηνία καυηνία — συήνειν*.
9) Brevius Hesychius.
10) Cf. Hesychium v. *συκιδαφόρος*. De loco valde corrupto egit Dindorf. in Thes. VII. 1017 C, sed non tulit assensum M. Schmidtii.
11) Hesychius exp. *συκοφάντρια*.
12) Hesychius. Fortasse ex Arist. Plut. 946.

σῦκον ἐΦ' Ἑρμῇ· τὸ ἐκκείμενον εἰς ὠΦέλειαν τῷ βουλομένῳ· τὸ γὰρ πρῶτον Φανὲν σῦκον Ἑρμῇ ἐτίθεσαν· οἱ δὲ παριόντες ἥρπον [1]).

συκάζειν· συκοΦαντεῖν [2]).

σῦκον αἰτεῖν· κολακεύειν· νεωστὶ γὰρ τῶν σύκων Φαινομένων ὡς ἂν εἰς ὥρας ἥκοντες ἐλιπάρουν τοὺς συκωροὺς δοῦναι [3]).

συκοΦαντεῖν· τὸ ψευδῶς τινὸς κατηγορεῖν· κεκλῆσθαι δέ Φασι τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ Φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα, τῶν δὲ Φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοΦαντῶν κληθέντων· συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντάς τινων Φιλαπεχθημόνως οὕτως προσαγορευθῆναι [4]).

σύλαι· αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει [5]).

συλλήβδην· συλλαβών, ἀθρόως [6]).

συλλήπτορα· βοηθόν [7]).

σύλλογος· ἄθροισις [8]).

συμβαίνοντα· συμΦωνοῦντα [9]).

συμβαλεῖν· νοῆσαι, διακρῖναι, συγκρῖναι [10]).

σύμβασις· Φιλία, συντυχία, καταλλαγή, σύμμιξις.

συμβατήριοι· εἰρηνικοί, Φιλικοί [11]).

συμβόλαια· τὰ συναλλάγματα· οὕτως Μένανδρος.

σύμβολον· ὃ ἐλάμβανον οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες, εἶτα τοῦτο δόντες τὸ δικαστικὸν ἐκομίζοντο [12]).

σύμβολον· οἰώνισμα, σημεῖον, μάντευμα [13]).

---

[1]) Codex ἐγκείμενον et πάρνοπες pro παριόντες. Alterum corr. Dobr. Cf. Hesych. Eustath. p. 1572. 57 et Zenob. 492.

[2]) Plura Hesychius.

[3]) Respicit Arist. Vesp. 303. Cf. Hesych. et Zenob. 491. Photii interpretatio vitio laborat.

[4]) Convenit Schol. Plat. Rep. I. 340 D. Paulo diversa in Lex. rhet. Bekk. p. 304. 30.

[5]) Dem. Lacrit. § 26. Cf. Harpocr.

[6]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 303. 25.

[7]) Cf. Hesych. Fortasse e Plat. Symp. 218 D.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Hesychius. Fortasse e Soph. Trach. 1164.

[10]) Hesychius.

[11]) Hesychius. E Thucyd. V. 76.

[12]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 303. 32.

[13]) Cf. Philochorum apud Schol. Pind. Olymp. XII. 10 et Hesychium v. ξυμβόλους.

σύμβουλοι· συνωμόται [1]).
συμβόλους· τοὺς οἰωνοὺς Ἀττικοὶ λέγουσιν [2]).
συμβραβεύσω· συνδιοικήσω.
συμμορία· σύνταγμα ἢ Φρατρία [3]).
συμπαίσορα· συμπαίζοντα [4]).
συμπαρομαρτῶν· συνακολουθῶν [5]).
συμπεπηγός· συνειρμένον, συνεσραμμένον [6]).
συμπλάττεται· ψεύδεται [7]).
σύμπτωμα· συμβεβηκός [8]).
συμφέρεται· συναρμόττει, συμφωνεῖ, ὁμονοεῖ [9]).
συμφορά· ἀτυχία, κακῶν συντυχία [10]).
συμφορῆσαι· συναγαγεῖν [11]).
συμφυοῦς· συγγενοῦς.
συμφύρεται· συμμίγνυται, συνανακρᾶται, συμμιαίνεται.
σύμψηφα· σύμφωνα [12]).
συναγηγερμένοι· συνηγμένοι [13]).
συναγορεύειν· συνηγορεῖν, ὑπὲρ αὐτοῦ λέγειν [14]).
συνάδων· ἁρμόττων, συντρέχων, συμφωνῶν [15]).
σύναιμος· ἀδελφός [16]).
συναιρόμενος· συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν [17]).

---

[1]) In Hesych. parum placet ratio M. Schmidtii.
[2]) Codex *συμβούλους*.
[3]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 300. 28. Multo plura Harp.
[4]) Restituendum fortasse Plat. Minoi p. 319 E.
[5]) Cf. Hesychium *συμπαρομαρτοῦσαν*. An e Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 7?
[6]) Codex *συμπέπηγεν· συνειρημένον*.
[7]) Praestat *συμπλάττει*, cf. Hesych. Codex *συμπλάτεται*.
[8]) Hesychius.
[9]) Fortasse e Plat. Sophist. 242 E.
[10]) Hesychius.
[11]) Hesychius *συμφορήσας*.
[12]) Cf. Hesychium. Σύμψηφοι legitur Plat. Legg. X. 907 D.
[13]) Hesychius *συναγηγερμένων*.
[14]) Hesychius.
[15]) Hesychius *συνάδει*.
[16]) Hesychius. Lex. Bachm.: *συναίμονος· ἀδελφοῦ*.
[17]) Perperam Hesychius *συνερόμενος*.

σύναιχμος· ὁ σύμμαχος [1]).
συναλίσας· συνάξας, ἀθροίσας [2]).
συναλισθείσης· συναχθείσης [3]).
συνανέσχον· συνανέτεινον.
συναπηρτισμένος· πεπληρωμένος [4]).
συναραμένου· συνεργήσαντος [5]).
συναρτήσαντες· συνάψαντες [6]).
συναυλία· συμφωνία [7]).
συνάφεια· σύζευξις [8]).
σύνδειπνα· τὰ συμπόσια· καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι [9]).
σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι· ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαί τι πειρωμένων [10]).
συνδούμενος· συνδεδεμένος [11]).
σύνδρομος· σύμφωνος.
συνεδεῖσθαι· συγκαθῆσθαι [12]).
συνέθει· συνέτρεχεν.
συνέδριον· καὶ τὸ χωρίον καὶ τοὺς θώκους ἐν οἷς συνεδρεύουσιν Ἀττικοὶ καλοῦσιν.
συνέλκειν τὰς ὀφρῦς· ἀντὶ τοῦ συνάγειν· οὕτως Ἀντιφάνης [13]).
συνέφηβος· ὁ μετὰ τινὸς τῶν ἡλικιωτῶν ἐφηβεύσας· τοὺς δὲ ἐφήβους Ἠλεῖοι μὲν σκύθας καλοῦσιν, Σπαρτιᾶται δὲ σιδεύνας· διέκρινον δὲ αὐτοὺς ἄρα τῇ ἥβῃ, τουτέσιν περὶ πεντεκαίδεκα καὶ ἑκκαίδεκα ἔτη γεγονότας τῶν νεωτέρων παίδων καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἤσκουν ἀνδροῦσθαι [14]).

---

[1]) Hesychius σύναιχμα.
[2]) Utitur Herodt. VII. 13.
[3]) Hesychius συναλισθείς.
[4]) Codex συναπηρτημένος. Recte Hesychius.
[5]) Hesychius συναράμενος.
[6]) Hesychius συναρτῶν.
[7]) Hesychius. In Lex. Bachm. συναυλίαν, ex Arist. Eq. 9 ut videtur.
[8]) Hesychius.
[9]) Plura Athen. VIII. 365 B.
[10]) Arist. Pac. 357. Cf. Intt. ad Macar. 689.
[11]) Hesychius. Cf. Plat. Tim. 31 C. 73 B.
[12]) Hesychius.
[13]) Antiphanes dixit συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς loco ab Athenaeo laudato VI. 225 F.
[14]) Codex ἑξῆσδεκα. Nauck. Arist. Byz. p. 97 pro σκύθας,

συνεχῶς· οὐ πυκνῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως· οὕτως Εὔπολις [1]).
συνειλεγμένα· συνηγμένα [2]).
συνειλόχασιν· συνήθροισαν [3]).
συνειρμένον· συνεσραμμένον [4]).
συνείρει· συνάπτει [5]).
συνεῖρκτο· συνεφυλάττετο, συνεδέδετο [6]).
συνεισέφρησεν· συνεισήνεγκεν [7]).
συνεκδοχικῶς· συλληπτικῶς [8]).
συνεκόμισαν· συνήγαγον [9]).
συνεκτικώτατα· κεφαλαιωδέστατα, συνέχοντα, διακρατοῦντα [10]).
συνεκύρησεν· συνέτυχεν [11]).
συνελόντι Φράσαι· συντόμως εἰπεῖν [12]).
συνελόχισεν· συνήθροισεν [13]).
συνενηνεγμένοι· συνελθόντες [14]).
συνέπεσε γενέσθαι· ἀντὶ τοῦ συνέβη· οὕτως Ἰσοκράτης [15]).
συνερανίζεται· συνεισφέρεται.
συνερέσθαι· συνερωτᾶν [16]).
συνέριθος· συνεργός, συνυφαίνουσα [17]).

---

suspicatur *σκύρθας*· equidem dixerim latere *κυρσανίας*. Cf. praeterea HSt. VII. 454 A. 464 B. Memorabile est Scholion in Anecd. Bachm. II. p. 355.

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Hesychius. Schol. Plat. Axioch. 365 A.
[3]) Hesychius *συνείλοχας*.
[4]) Codex *συνειρημένον*. Corr. Cobet. Cf. supra v. *συμπεπηγός*.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius exponit *ἐδέδετο*.
[7]) Hesychius.
[8]) Hesychius.
[9]) Affertur Arist. Av. 1733.
[10]) Hesychius tantum *κεφαλαιωδέστερα*.
[11]) Usurpat Herodt. VIII. 87.
[12]) Cf. Hesych. qui *φάναι* habet et sic quoque Lex. Bachm.
[13]) Codex *συνελόχησεν*. Cf. Hesychium.
[14]) Hesychius *συνενηνεγμένος*.
[15]) Antiatt. Bekk. p. 113. 28 laudat ex Antidosi. Cf. Phryn. Ecl. p. 104. Legi in Isocr. Philipp. § 89.
[16]) Hesychius.
[17]) Hesychius. Glossa Platonica est, cf. Tim. et Schol. Legg. X. 889 D.

συνεσιᾶται· συναρισᾷ [1]).
συνευνέτης· σύγκοιτος.
σύνευνον· σύγκοιτον [2]).
συνήγορος· προσάτης, ὑπὲρ τινῶν λέγων [3]).
συνήγοροι· οὐ μόνον οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες Ἀθήνησιν [4]).
συνήεσαν· συνῆλθον.
συνήκμαζεν· συνηύξανεν.
συνήλασεν· συνεχώρησεν, συνεδίωξεν [5]).
συνήμονας· συνήθεις· ἤτοι παρὰ τὸ ἧσθαι ἵν' ᾖ συνέδρους· ἢ παρὰ τὴν ἔσιν ἵν' ᾖ συναγωνισάς, ὃ καὶ βέλτιον [6]).
συνήθεις· καὶ ἑταίρους καὶ ὁμοήθεις [7]).
συνήρτυες· συνήρμοττες [8]).
συνησθέντες· συγχαρέντες [9]).
συνησθῶσιν· συγχαρῶσιν.
σύνθακος· σύνθρονος [10]).
σύνθημα· συνθήκη, σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος [11]).
συνθυμεῖν· συμπείθεσθαι· οὕτως Ἐπίχαρμος [12]).
συνίημι· συνιῶ, νοῶ [13]).
συνισορεῖ· σύνοιδεν [14]).
συνισᾷ· ἀντὶ τοῦ συγκροτεῖ.

---

[1]) Hesychius συνεσιᾶτο.
[2]) Codex συνεύνιον. Idem vitium in Hesych. Emendate Lex. Bachmanni.
[3]) Hesychius.
[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 301. 3 et Harpocr.
[5]) Hesychius.
[6]) Codex συνθήκας· scripsi συνήθεις. Cf. Apoll. Rhod. IV. 1210 ibiq. Schol.
[7]) Coniungendum videtur cum gl. sup.
[8]) Hesychius.
[9]) Hesychius, sed Lex. Bachm. συνησθέντος.
[10]) Hesychius συνθάκων.
[11]) Breviter Hesychius. Codex σύσημον.
[12]) Codex σύνθυμοι. Hesych. συνθυμεῖν ibiq. cf. M. Schmidt.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesychius.

συγκεκορδυλημένα· κορδύλη γὰρ ἡ συϝροφή [1]).
συγκόψαι· ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως Μεταγένης [2]).
συνοίσει· συνενέγκῃ [3]).
συνοῖσον· συμφέρον [4]).
συνοιχήσεται· συναναιρεθήσεται [5]).
συνουσία· τὸ συνεῖναι μετ' ἀλλήλων.
συνουσιασμός· συμμιξία.
σύνταξις· β' πραγμάτων ἕνωσις· καὶ τὸ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα [6]).
συντελής· χρήσιμος.
συντελεῖς· ὅτε οἱ τριηραρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο [7]).
συντέρμων· πλησιόχωρος.
συντετάσθαι· διατετάσθαι.
σύντευξις· συντυχία [8]).
συντεύξομαι· συντύχω [9]).
συντιμηθῆναι· τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὤνια συντιμηθῆναι καλεῖται· οὕτω Δημοσθένης [10]).
σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα [11]).
συντυχεῖν· οὐ τὸ ἐντυχεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτομάτου περιπεσεῖν.
συντύχημα· συντυχία· οὕτως Ἀπολλόδωρος [12]).
συνῳδά· σύμφωνα [13]).

---

[1]) Lex. Bachm. add. *συγκεκυφότα*. Vide supra. De glossa emendanda cf. Cobet. Mnem. VIII. 69.
[2]) Antiatt. Bekk. p. 114. 1 add.: *Θουριοπέρσαις*.
[3]) Hesychius *συνοίσειν*.
[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 300. 16 ubi add. *Ταραντῖνοι*. Vide quoque Lobeck. Phryn. p. 724 et Dind. in Thes. VII. 1138 D.
[5]) Hesychius.
[6]) Pertinet ad Dem. Olynth. I. § 20. Cf. Harpocr. qui plura habet; alia in Lex. rhet. Bekk. p. 300. 18. Codex *δευτέρων π*.
[7]) Cf. Harpocrationem.
[8]) Malim *συντυχία· σύντευξις*, cf. Hesychium.
[9]) Cf. Hesychium *συντευξόμενοι*. Lobeck. Phryn. p. 723.
[10]) Demosth. Dionysodor. § 8.
[11]) Apostol. 1468 add.: *ἐπὶ τῶν πάντα ἀπολωλεκότων*.
[12]) Codex *Ἀπόλλων*. Correxit Porsonus.
[13]) Hesychius. Cf. Arist. Av. 634.

συνωθούμενος· συνερχόμενος [1]).
συνωμοσία· ἡ μεθ' ὅρκου Φιλία [2]).
συνωρίς· συζυγία, δυάς [3]).
Συοβοιωτοί· σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί [4]).
συοβαύβαλοι· ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται [5]).
συοφορβία· ἀγέλη χοίρων [6]).
Συρακοσία τράπεζα· ἡ πολυτελής· ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων [7]).
συρβηνεύς· ὁ ταραχώδης, ἐπὶ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου· ἢ πένης, διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενὰς (ἔχειν)· καὶ συρβηνέων χορός· ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης, ἀπὸ τοῦ τοῖς συσὶν ἐπιφωνουμένου συρβάβυττα· καὶ τὸν τάραχον σύρβην ὡς Ἀριστοφάνης [8]).
σύργασρος· ὑφορβός, ἐργάτης [9]).

---

[1]) Cf. Plat. Tim. 59 A.
[2]) Hesychius.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius. Affertur e Cratino, cf. Pors. Praef. Hec. p. 57.
[5]) Hesychius. Cf. Cratini locum laudatum ab Aristophane Byz. apud Eustath. p. 1761. 28 et de eo Meinek. Fragmt. Com. II. p. 187.
[6]) Cf. Hesychium. Rectius videtur scribi συοφόρβια.
[7]) Breviter Hesychius. Cf. Zenobium. 494. Usurpavit Plato Rep. III. 404 D. Codex συρακοσσία.
[8]) Codex Συρβαβυττα· κ. τ. τ. τύρβη ὡς Ἀρ.: ~ Συρβηνεύς· ὁ τ. ἀπὸ τ. αὐλ. — ἐπιφ. Correxit Dobraeus. Porsonus addidit ἔχειν. Nauck. Arist. Byz. p. 242 scripsit ἐπὶ τῶν αὐλ. Cf. supra συβήνη. Intelligitur Aristophanes Grammaticus, ut constat ex Etymol. M. p. 736. 19. Vide quoque Zenob. 501. Συρβηνεὺς Cratinus dixit ἐν Θράτταις ut ex Hesychio novimus. Quid sit Συρβηνέων χορός, discere poteris ex exemplo apud Polyb. XXX. 13. Adde Athen. XV. 697 F. 669 B. 671 C et plura in Thes. VII. 1504 D. Photius sua habet e rhetorico lexico quod efficio ex Eustath. p. 1626. 30. Simile argumentum Aelius Dionysius attigit apud Eustath. p. 1752. 30 de voce χύρρε et Pausanias p. 1631. 6 de verbo ψιττάζειν. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 161. Componenda sunt σίττα, φίττα, χύρρα, ψύττα.
[9]) Hesychius habet συργάσωρ, cf. M. Schmidt. et Thes. VII. 1502 A.

συρμαία· τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμετῶν [καὶ] κοιλίας· καὶ συρμαΐζειν τὸ κενοῦσθαι· οὕτως Ἡρόδοτος [1]).

συρμαίαν βλέπων· ἀντὶ τοῦ ναυτιῶν.

σύρφαξ· ὁ εἰκαῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

σύρμα· συρφετός, ὄχλος [3]).

συρφετός· ἀγυρτώδης ὄχλος ἢ λόγος· ἢ ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης [4]).

Σύροι πρὸς Φοίνικας· ἑκάτερα τὰ ἔθνη διαβέβληται ὡς πανοῦργα· ἢ ὅτι ἑκάστοτε δι' ἔχθρας ἀλλήλοις ὄντα οὐδέποτε πιστῶς διαλλάττεται [5]).

συσκευάζει· λόγῳ ἐπιβουλεύει.

συσπειραθέντες· συσταφέντες [6]).

συσσιτίαι· τὰ δεῖπνα ἃ κοινὰ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι· καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά [7]).

συσσίτιον· εὐωχία, ἄριστον [8]).

συσκομώτερον σκάφης· τάσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς σιωπώντων· Θεόφραστος γὰρ ἐν τῷ περὶ Νόμων εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ τοὺς μετοίκους Ἀθήνησιν ἐν ταῖς δημοτελέσι πομπαῖς σκάφας φέροντας πομπεύειν· καὶ ὁπότε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον, διὰ δὲ τὸ ἀπαρρησίαστον εἶναι συσκομώτερον ποιήσειν ἀπειλεῖν σκάφης [9]).

σῦς· ὗς τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες [10]).

---

[1]) Eiice *καί*. Vide Herodt. II. 77. 88. Codex *καθαρκτικόν*.

[2]) Arist. Vesp. 673.

[3]) Codex *σύρφα· σ. ὄλεφος*.

[4]) Convenit Schol. Plat. Gorg. 489 C. Cf. Hesychium.

[5]) Diogenianus 719.

[6]) Vide apud Xen. Hell. III. 2. 27 et IV. 3. 11.

[7]) Similiter in Lex. rhet. Bekk. p. 303. 21, sed ibi rectius *συσσίτια*. Codex *φιδίτια*.

[8]) *Συσσιτία* Porsonus.

[9]) Eadem Hesych. sed brevius. Zenob. 495 affert e Menandri Eunucho. In Photio verba quaedam excidisse videntur. Codex *ἀγενὲς σιωπόντων — συντομότερον π. ἀπειλην*.

[10]) Respicitur Arist. Nub. 1001. Panaetium *πίθηκον* vocavit Aristoph. *ἐν Νήσοις*, cf. Schol. Av. 439. Plura Ruhnk. Tim. p. 262. Codex *συσυς· τοὺς — μέμνωνος*.

συχναῖς· συνεχέσιν [1]).
συχνόν· πολύ, πυκνόν [2]).
συώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς συσὶν ἐπιφωνουμένου [3]).
σφαγεῖον· τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται· περισπᾶται ἡ δευτέρα συλλαβή [4]).
σφαγάς· τὰς κατακλεῖδας· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς οἰσοὺς (καθίεσαν ἐς τὰς σφαγάς) [5]).
σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς ϛενάζειν [6]).
σφαδάζοντες· σπώμενοι ἢ δυσφοροῦντες.
σφαδάζουσα· πανουργεύουσα.
σφακελισμός· παραπληξία [7]).
σφακελισμός· ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ σφακελισμὸς καλεῖται· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σφακελισμοῦ καὶ σπασμός· λέγεται δὲ καὶ σφάκελος ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος· λέγεται δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς καὶ ὁ παλμός· σφάκελον δ' ἔνιοι τὴν σῆψιν λέγουσι τῶν ὀϛέων [8]).
σφαλείς· ἀποτυχών.
σφᾶς· ἑαυτοὺς ἢ τὰς ἑαυτῶν [9]).
σφενδαμνίνους· τοὺς σκληρούς· Ἀριϛοφάνης [10]).
σφενδόνη· ὁ δακτύλιος ἄνευ τῆς σφραγῖδος [11]).
σφενδονᾶσθαι· ἀπορρίπτεσθαι.
σφετερίζεται· λαμβάνει, ἰδιοποιεῖται [12]).
σφῆκες· οἱ τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχοντες [13]).

---

[1]) Hesychius συχνοῖς.
[2]) Cf. Hesychium et Erotianum.
[3]) Dele, vide supra v. συρβηνεύς.
[4]) Cf. Hesychium.
[5]) Thucydides IV. 48. Porsonus locum supplevit.
[6]) Hesychius plura habet. Cf. Piers. Moer. p. 356. Ruhnk. Tim. p. 242. Prolegom. p. 170. Codex Φράσσειν.
[7]) Hesychius.
[8]) Convenit Schol. Plat. Tim. 84 B.
[9]) Puerilis adnotatio, cf. Hom. Odyss. δ. 77 et θ. 315, alios locos.
[10]) Ex Arist. Acharn. 181. Cf. Phryn. Bekk. p. 8. 22 et Erotian.
[11]) Cf. Tim. qui respicit Plat. Rep. II. 359 E.
[12]) Fortasse verum est σφετερίζῃ τις· λαμβάνῃ, ἰδιοποιῆται· e Plat. Legg. VIII. 843 D.
[13]) Supple ex Hesych. v. σφηκίσκος et Schol. Arist. Plut. 301.

σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασιν [1]).

σφῆκες καὶ σφηκιαί· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα· οὕτως Φερεκράτης [2]).

σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι· οὕτως Φρύνιχος [3]).

σφηνούμενος· στρεβλούμενος, βασανιζόμενος [4]).

Σφήττιοι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς· κωμῳδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους νόμους [5]).

Σφίγκτας· Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς [6]).

σφίσιν· αὐτοῖς ἢ τοῖς ἑαυτῶν [7]).

σφραγιδονυχαργοκομῆται· ἐν τοῖς δακτυλίοις σφραγῖδα ἔχοντες λίθου ὄνυχος [8]).

σφριγῶν· νεάζων, αὔξων, σφύζων, βράζων, εὐσωματῶν, ἀκμάζων, ἀνθῶν [9]).

σφυγμός· φλεγμονή, παλμός, ζέσις φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας [10]).

σφύζει· ἐπείγει ἢ αἱ φλέβες ἅλλονται [11]).

σφυρήλατος· σφύραις ἐληλαμένος [12]).

σφῶν· αὐτῶν ἢ ὑμᾶς, ἰδίους, ἰδίας [13]).

σχάδονας· τὰ τῶν κηφήνων κηρία· καὶ ζῷον ἄπτερον ἄπουν [14]).

---

[1]) Ex Arist. Plut. 561 ubi vide Schol.

[2]) Hesych. et Schol. Arist. Plut. 301 μακρὰ habent pro μικρά in interpretando vocabulo σφηκίσκος.

[3]) Antiatt. Bekk. p. 114. 6 add. Φοινίσσαις. Cf. Photium v. ἐσφηκωμένον.

[4]) Hesychius.

[5]) Convenit Lex. rhet. p. Phot. ubi ἀγράφους, Harpocr. v. Ποταμός qui habet τοὺς παρεγγράπτους. Fortasse verum est: τοὺς παρεγγράπτους νόθους. Vide praeterea Meinek. H. C. G. 234.

[6]) Cf. Hesych. in v. et supra Μεγαρικαὶ Σφίγγες.

[7]) Cf. supra σφᾶς et corrige ταῖς ἑαυτῶν, nam confundit σφίσιν et σφῆσιν.

[8]) Arist. Nub. 332. Cf. Hesych.

[9]) Cf. Hesychium et Timaeum. Plura Etym. M. p. 739. 4.

[10]) Hesychius.

[11]) Cf. Hesychium.

[12]) Hesychius. Plato usurpavit Phaedr. 236 B.

[13]) Scripsit opinor ὑμῶν, sed observatio nihili est.

[14]) Cf. Hesychium, Schol. Theocr. I. 147 et Lexic. Bachm. ubi haec: σχαδόνα· ἀλκυὼν σχαδόνα παραλαβοῦσα, ζῷον ἄπουν καὶ ἄπτερον. λέγεται καὶ οὕτως τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

σχαλίσαι· θηλάσαι· καὶ ἀνίσχαλον τὴν ἄτοκον καὶ ἀθήλασον [1]).
σχασηρία· ἡ ἄφεσις [2])·
σχάσον· κατάπαυσον, μετάβαλε [3]).
σχεδιάζει· ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγει [4]).
σχεδιάζειν· ἐγγίζειν, πλησιάζειν, τὸ εἰκῇ ἀποφαίνεσθαι [5]).
σχεδιασθείς· παραχρῆμα ῥηθείς [6]).
σχέδιοι· εὐτελεῖς [7]).
σχέδιον· ἐκ τοῦ ἑτοίμου.
σχελίδες· τὰ πλευριαῖα κρέα [8]).
σχέσις· ὁρμή, συνάφεια [9]).
σχετικῶς· οἰκειωτικῶς [10]).
σχετλιάζει· δυσχεραίνει ἢ βλασφημεῖ [11]).
σχοίητε· νομίσαιτε ἢ ὑπολάβοιτε [12]).
σχισὸς ὁδός· ἡ μιξοδία [13]).
σχίζα· ἡ λαμπάς [14]).
σχιζίας· ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός· οὕτως Κρατῖνος [15]).
σχισὸς χιτών· κατὰ τὸ μέσον πόρπῃ συνεχόμενος [16]).

---

[1]) Codex *ἀνίσχαδον*. Adnotatio e Diogeniano fluxit, cf. Etym. M. p. 110. 32 et de eo loco Rankium ad Hesych. p. 41. Vide quoque M. Schmidt. ad Hesych.
[2]) Aliter Hesych. Cf. Thes. VII. 1644 C.
[3]) Hesychius. Usurpavit Eur. Phoen. 454.
[4]) Plenius Hesychius.
[5]) Cf. Hesychium.
[6]) Hesychius exponit *ἐγγισθείς*.
[7]) Hesychius.
[8]) Cf. Hesych. et Phryn. Bekk. p. 65. 4. Usurpavit vocabulum Arist. Eq. 362. Vide alios locos in Thes. VII. 340 A.
[9]) Codex *πλευρίδια*.
[10]) Hesychius.
[11]) Cf. Hesychium.
[12]) Codex *νομίσοιτε*. Hesychius.
[13]) Lege *σχισή*, cf. Soph. Oed. Tyr. 733.
[14]) Hesychius. Vide Arist. Pac. 1032.
[15]) E Diogeniano est, cf. Schol. Clem. apud Bast. ad Greg. Cor. 241.
[16]) Vide Apollodori locum apud Ammon. 133. Adde Hesych. et Poll. VII. 54.

σχῖνον· τὴν σκίλλαν ἐν ᾗ διαμασῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας, ἀφ' οὗ καὶ σχινίζεσθαι [1]).

σχοινίον μεμιλτωμένον· εἰ βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, οἱ τοξόται σχοινίον μιλτοῦντες συνήλαυνον καὶ τὰ πρατήρια διέκλειον [2]).

σχοῖνος· μέτρον γεωμετρικόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ β' τῶν ἱστοριῶν [3]).

σχολάζειν καὶ σχολὴν ἄγειν, οὐκ εὐκαιρεῖν λέγουσιν Ἀττικοί [4]).

σχολαῖον· ἀργὸν, διατριβὴν ποιούμενον· καὶ σχολαίτερον ἢ σχολαιότερον· τὸ ἠρεμαιότερον· ὁμοίως καὶ σχολαιότης [5]).

σχολή· οὐχὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις (εὐμουσία) καὶ διατρίβή, ἀλλ' ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον· ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου σχολὴν ἄγειν λέγουσιν· ἡ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἐστὶν ὄνομα, τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινὸς εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς· καὶ (σχολῇ) ἀντὶ (τοῦ) οὐδαμῶς [6]).

σχόλια· σεμνολογήματα ἢ ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνεῖαι [7]).

σῷ· μονοσυλλάβως οἱ σῷοι· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῷοι [8]).

σωκεῖν· ἀντὶ τοῦ ἰσχύειν [9]).

σωματεῖα· τὰ ἀναπλάσματα οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτούς· οὕτως Πλάτων [10]).

σωρηδόν· ὁμοῦ [11]).

---

[1]) Cf. Hesych. v. *σχῖνον διατρώγων*. Zenob. 496. Diogen. 713.

[2]) Refero ad Aristoph. Acharn. 22. Cf. Hesych. Codex *καὶ κατὰ πρ.*; verum fortasse est *κᾆτα τὰ π.*

[3]) Herodt. II. 6. Lex. Bachm. *ἐν τῇ πρώτῃ*, quod refer ad I. 66.

[4]) Cf. Phryn. Ecl. p. 50.

[5]) Codex *διατρίβειν*. Cf. Hesychium. Lex. Bachm. omittit *ἢ σχολαιότερον·* recte.

[6]) Codex omittit *εὐμουσία* et *σχολῇ*. Restituit Porsonus. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 64.

[7]) Hesychius tantum *σεμνολογήματα*.

[8]) Vide supra v. *σᾶ*.

[9]) Hesychius.

[10]) Codex *σωμάτια*. Cf. Polluc. IV. 115. II. 235. Plura in Thes. VII. 1714 A. Intelligitur Plato Comicus.

[11]) Cf. Hesychium.

σωρεία· πλῆθος [1]).
σωρός· συναγωγή [2]).
σῶρα· σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα [3]).
Σωτάδεια· τὰ τοῦ Σωτάδου ποιήματα.
σωτὴρ Ζεύς· ὁ ἐλευθέριος [4]).
σωτέος· σωθῆναι ἄξιος [5]).
σωφρονισαί· ἄρχοντές τινες χειροτονητοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάσης Φυλῆς (εἷς)· ἐχειροτόνει μὲν ὁ δῆμος, ἐπεμελοῦντο δὲ οἱ χειροτονηθέντες τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, μισθὸν λαμβάνοντες ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν [6]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ T.

Ταβερνεῖα· καπηλεῖα, πανδοκεῖα [7]).
τάγηνον· τοῦτο Ἰώνων τινὲς τήγανον λέγουσιν [8]).
ταγηνίας· πέμματά ἐσι τῶν ἀπὸ τηγάνου ἐκ σέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσαφίδος [9]).
τάγυρι· τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν· Εὔπολις Αἰξίν· καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς [10]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Hesychius.
[3]) Hesychius. Usurpavit Herodt. IV. 9.
[4]) Cf. Hesychium v. σωτῆρος Διός. Harp. v. ἐλευθέριος Ζεύς. Hemst. ad Schol. Arist. Plut. 1176.
[5]) Hesychius.
[6]) Supplevi εἷς e Lex. rhet. Bekk. p. 301. 7.
[7]) Cf. Hesychium.
[8]) Nisi fallit vana species, scribendum est ἤγανον λέγουσιν, cf. Anacreontem apud Athen. VI. 229 B. Cf. Koen. ad Greg. p. 446 et Dind. in Thes. VII. 1766 C. Huc quoque pertinent observationes Hesych. Phryn. Bekk. p. 65. 11. Moer. p. 362. Eustath. p. 244. 46 et 701. 18.
[9]) Cf. Hesychium. Vide comicorum locos apud Athen. XIV. 646 E et Poll. VI. 78.
[10]) Codex οἷον ψιλά. Piers. Moer. p. 331 correxit ὃ νῦν ψίχα. Corrupte Hesychius ταγύρια.

τάδε ἐκ τοῦ τρίποδος· τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν· Ἀρισοκλείᾳ γὰρ τῇ Πυθίᾳ γενομένῃ μιχθῆναι Πυθαγόραν τὸν Δελφὸν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς μαντευμάτων παρασημειοῦσθαι ὅσα ἔχρα ἔνθεος γενομένη καὶ ταῦτα ὡς ἀληθῆ παρασημειοῦσθαι ὡς ἐκ τοῦ τρίποδος [1]).

τάδε Μῆδος οὐ Φυλάξει· κατὰ τὴν Ξέρξου ἔφοδον τοὺς Ἕλληνας ἀπειρηκότας τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾶν ἐπιλέγοντας· τάδε Μῆδος οὐ Φυλάξει [2]).

τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισιν· λεγόμενόν τι ἦν· Τηλεκλείδης τισί· Τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισιν [3]).

τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν· ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως σκωπτόντων· Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ληναίοις ὕσερον ἐποίουν [4]).

τὰ ἐν ποσίν· τὰ παρόντα ἐν μέσῳ.

τὰ ἐπίχειρα· τὰ ἐπιχειρήματα.

ταινίαι· ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ πεζίδια, σέμματα, σεφάνη, ζώνη· ἐπὶ δὲ ξύλων τὰ κυμάτια [5]).

ταινιοῦντος· σεφανοῦντος [6]).

τακερόν· ἐφθόν, τετηκός [7]).

τακτικῶς· στρατιωτικῶς [8]).

τἄλλα καὶ Φιλώμεθα· λεγόμενόν τι, οἷον· τἄλλα καὶ φίλοι ὦμεν [9]).

τάλαντα· τὰ ζυγὰ καὶ τὰ ἰσάμενα [10]).

ταλανίζει· θρηνεῖ, ἄθλιον ἀποκαλεῖ [11]).

---

[1]) Cf. Intt. ad Zenob. 503.

[2]) Zenob. 516 proverbii explicationem e Dicaearcho affert.

[3]) Ingeniose Meinekius Hist. Com. Gr. p. 88: Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις. Cum nostro loco compone Phot. v. *νοῦς οὐκ ἔνι* et *τῶν δυνατῶν*. Plura Intt. Götting. ad Diogen. 584 et Cobetus Var. Lect. p. 359.

[4]) Cf. Intt. ad App. Provv. 380.

[5]) Codex *πεζήτια*. Hinc satis inepte Suidas v. *πεζίτια*.

[6]) Hesychius *ταινιοῦντες*.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Hesychius *τακτικοῖς*.

[9]) Compone Diogen. 750; obscura res.

[10]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 306. 3.

[11]) Hesychius.

ταλαντεύει· ϛαθμίζει [1]).

τάλαντον· πολλὰ μὲν σημαίνει· ἢ γὰρ τὸ μέγιϛον χρυσίου καὶ ἀργυρίου μέρος, καθ' ὃ σημαινόμενον Δημοσθένης φησὶ πεντήκοντα τάλαντα· ἢ ϛαθμοῦ τι ὄνομα, ὥσπερ Ἀριϛοφάνης· Ἀλλ' ἢ ταλάντῳ μουσικὴ κριθήσεται· καὶ τὸ Ὁμηρικόν· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα· τρίτον σημαινόμενον ἡ ῥοπή· τέταρτον ἀριθμοῦ τι ὄνομα, ὡς καὶ πολυτάλαντος ὁ πλούσιος, καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Κεῖτο γὰρ ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα· καὶ διτάλαντον δὲ καὶ τριτάλαντον καὶ ἡμιτάλαντον λέγεται· ἀρχαία δὲ ἡ χρῆσις καὶ ἡ τοῦ τρίτον ἡμιτάλαντον καὶ πέμπτον ἡμιτάλαντον καὶ ἕβδομον ἡμιτάλαντον· ἐϛὶ δὲ τὸ μὲν τρίτον ἡμιτάλαντον δύο ἥμιϛυ τάλαντα· τὸ δὲ πέμπτον ἡμιτάλαντον τέϛσαρα ἥμιϛυ· καὶ τὸ ἕβδομον ἡμιτάλαντον ἓξ ἥμιϛυ· καὶ ὅλως οὗτινος ἀριθμοῦ παρωνύμῳ μέρει ἐπονομάϛει τις τὸ ἡμιτάλαντον, τούτου ὁ προηγούμενος ἀριθμὸς ἐφαρμόϛει τοῖς τάλαντοις· οἷον ἂν μὲν ὄγδοον ἑπτά, ἂν δ' ἔνατον ὀκτώ· συναριθμουμένου δῆλον ὅτι καὶ τοῦ ἥμιϛυ· Φίλον δὲ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ ἓν ἥμιϛυ τάλαντον τρία ἡμιτάλαντα λέγειν, ὡς καὶ τρία ἡμίμναια τὴν μίαν ἥμιϛυ μνᾶν [2]).

ταλαντουμένην· ἐν Τιμαίῳ· τὴν δὲ γῆν ταλαντουμένην ἀνωμάλως ϛείεϛθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων, κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα ϛείειν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζυγῶν, ἐπεὶ τὸ ζυγὸν τάλαντον λέγεται· καὶ ὑπερταλαντᾶν· τὸ ὑπερβαρεῖν [3]).

ταλάντωϛις· ϛῆϛις, ϛάθμηϛις [4]).

τάλαρος· καλαθίϛκος, κόφινος [5]).

τάλας· ἄθλιος [6]).

---

[1]) Hesychius.

[2]) Haec paulo plenius servata a Poll. IX. 52—55. Cf. Prolegom. p. 81. Codex πεντηκοντοταλαντία sed ι postea insertum a m. pr. Porsonus πεντήκοντα τάλαντα. Respicitur Dem. Symm. § 19, ubi ἑξηκονταταλαντία. Aristophanis locus est in Ran. 797. Homeri loci sunt in Iliad. θ. 69 et σ. 507. Haec quoque glossa translata in Etym. M. et Lex. Bachm. De locutione τρίτον ἡμιτάλαντον et similibus egit Didymus, cf. M. Schmidt. p. 348 sq.

[3]) Codex κινουμένων — ἐπὶ τὸν ζυγόν. E Plat. Tim. 52 E.

[4]) Hesychius ταλαντώϛει.

[5]) Cf. Hesychium.

[6]) Hesychius.

ταλασίαν· ἐριουργίαν [1]).
ταλάσιον· ἐριούργιον [2]).
ταλαιπαθές· ταλαίπωρον.
τάλεσιν· ἀναλώμασιν [3]).
ταλαπείριον· οἱ τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον λέγουσιν [4]).
τάλιδος· τῆς μελλογάμου· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).
ταμίαι· ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησιν κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄμμωνος [6]).
ταμιευόμενον· φυλάττοντα.
τάμισος· πυτία [7]).
ταναϋφῆ· λεπτοϋφῆ [8]).
τᾶν· ἑταῖρε ἢ σύ [9]).
τανύποδας· ταχείας [10]).
τάξαι· τὸ τιμῆσαι· ἐν Νήσοις Πλάτων.
τάξασθαι· ταχθήσεται ὡς εἰς πόλεμον [11]).
ταξίαρχος· ἡγεμών, στρατοπεδάρχης.
τάπητες· ἐπιβόλαια ἢ στρώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης [12]).

---

[1]) Cf. Pausan. apud Eustath. p. 1423. 10.
[2]) Praestat *ἐριουργικόν*., cf. Pausan. l. l.
[3]) Pro *τέλεσιν*, cf. Dobr. et Cobet. Vide Dem. Philipp. II. § 30.
[4]) Scilicet *ταλαπείριον* Homericum vocabulum est, tragicum est *τάλας*.
[5]) Imo lege *οὕτω Σοφοκλῆς*, cuius vide Antig. 629. Codex *μεσογάμου*.
[6]) Confer Lex. rhet. Bekk. p. 306. 7 et Harpocr.
[7]) Hesychius.
[8]) Wunderus reddidit Soph. Trach. 602.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) E Soph. Ai. 837, cf. Hesych.
[11]) Fortasse verum est *τετάξεσθαι· ταχθήσεσθαι*, ut referatur ad Thucyd. V. 71 extr.
[12]) Arist. Plut. 527. 542. Cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1369. 43 et infra v. *ψιλοδαπίδας*.

ταυθαρύζειν· τρέμειν [1]).

τὰ πολλά· ἀντὶ τοῦ· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον.

ταὰπὶ κοσκίνῳ· λεγόμενον ποιόν· τἀληθῆ πάντα [2]).

τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἴγινα τρέφει· παροιμία· ἐν ἀκμῇ γάρ φασι μεταβάλλουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον οἱ Αἰγινῆται, ἀπὸ Ἀχιλλέως, Πατρόκλου, Αἴαντος, Νεοπτολέμου [3]).

Ταραντῖνον· λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ὑπέλαβον· οὕτως Νικόστρατος [4]).

Ταραντῖναι βαφαί· παρ' Ἀχαιῷ οἶμαι τὰ ἀλουργὰ ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ὀστρέου [5]).

ταριχεύειν· ταριχεύσειν, ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύσειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν [6]).

ταριχεύει· τήκει, ξηραίνει [7]).

ταρροί· τάλαροι· καὶ ταρσοί· καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν καὶ αὐτὸ τὸ πτέρωμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως [8]).

ταρσοί· τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν· καὶ τὰ ἔξω τῶν κωπῶν· καὶ ταρσοῖς· πτεροῖς ἄκροις [9]).

τάρπη· κόφινος [10]).

ταρσός· ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός [11]).

τάρρωμα· τὴν κωπηλασίαν· οὕτως Ἀριστοφάνης [12]).

---

[1]) Codex ταονθαρύζειν. Correxit Cobet. Cf. Valck. Animm. Amm. p. 120.

[2]) Dobr. mavult λεγόμενόν τι οἷον. Et sic Suidas.

[3]) Cf. Diogen. 738 et Eustath. p. 1695. 50.

[4]) Cf. Hesychium. Plura in Thes. VII. 1832 C.

[5]) Cf. Hesychium ibiq. notulam M. Schmidtii.

[6]) Codex ὠά. Respicitur Plat. Symp. 190 D, de quo loco dixi in Prolegg. p. 59.

[7]) In Lex. Bachm. add. ἁλί τι ἀρτύει.

[8]) Rectius ταρροὶ καὶ ταρσοί· τάλαροι κ. Adnotatio est Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1625. 18. Respicitur Thuc. VII. 40.

[9]) Similia affert Eustathius p. 1625. 18 e Pausania, ut videtur. Cf. Poll. X. 130. Hesych. v. ταρσίοις. Dorv. Charit. p. 104.

[10]) Cf. Hesych. Poll. X. 158. VII. 174.

[11]) Convenit Eust. p. 1625. 18, sed habet τὸ ἄνω τοῦ ποδός, cf. HSt. VII. 1852 C.

[12]) Cf. Poll. I. 93. Eustath. p. 1625. 18 e Pausania laudare videtur.

Τάρταρον· τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον οὕτως λέγουσι· περὶ ψυχῆς [1]).

ταρτημόριον· δίχαλκον· ὁ γὰρ χαλκοῦς ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ· καὶ ταρτημοριαῖόν τινα καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον [2]).

Ταρτησία μύραινα· ὡς ἐκεῖ γινομένων μεγίστων [3]).

τάσις· ἔκτασις καὶ δρόμος [4]).

Ταντάλου τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· (Τὰ) Ταντάλου τάλαντα ταντα λίζεται [5]).

τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις· αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκέστους κακῶν προδοσίας· παρῆλθεν δὲ ἀπὸ τῶν γενομένων ὑπ' Ἀθηναίων εἰς Σαμίους αἰκισμῶν· ἑλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ἔσιξαν τῇ καλουμένῃ Σαμαίνῃ ἥ ἐσιν εἶδος πλοίου Σαμιακοῦ, ἀνθ' ὧν καὶ οἱ Σάμιοι τοὺς ἁλόντας μετὰ ταῦτα Ἀθηναίους ἔσιξαν [6]).

ταῦρον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [7]).

Ταυροπόλον· τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα, ὡς Ἀπολλόδωρος· Ἴστρος δὲ ἐν γ' Ἀτάκτων ὅτι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτῳ ταῦρον ἐξώστρησεν ἐπὶ πᾶσαν γῆν· οἱ δὲ ὅτι ἔβαλεν, διὸ καὶ ταυροβόλον· καὶ Ἀθηνᾶ δὲ Ταυροπόλος ἐν Ἄνδρῳ· ὁ γὰρ Ἄνιος δοὺς ταῦρον τοῖς Ἀτρείδαις ἐκέλευσεν ὅπου ἂν ἐκ τῆς νεὼς ἅλληται, ἱδρύσασθαι Ἀθηνᾶν· οὕτως γὰρ εὐπλοήσειν· ὁ δ' ἐν Ἄνδρῳ ἐξήλατο [8]).

Ταυροφάγον· τὸν Διόνυσον Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ· ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖς

---

[1]) Plat. Phaed. 112 A. Cf. Steph. Byz. qui paulo plura e veterum grammaticorum libris excerpta servavit.

[2]) Codex χαλκός — ταρτημοριέον. Cf. Poll. IX. 65. Hesych. Hultsch. Metrol. p. 150.

[3]) Arist. Ran. 475. Cf. Intt. Apostol. 1515.

[4]) Aliter Hesychius.

[5]) Cf. Intt. ad Zenob. 504.

[6]) Codex Σαμιηῖ ἐσιν εἶδος πάθους Σ. Correxit Cobetus. Vide supra v. Σαμίων ὁ δῆμος. Adde App. Prov. 384. Apostol. 1514.

[7]) Cf. Hesychium et supra v. σάραβον.

[8]) Codex Ἀθηνᾶ δὲ Ταυροβόλος. Brevius Hesychius, paulo plura Schol. Arist. Lysistr. 447, qui Minervam Ταυροπόλον e Xenomede affert.

τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο· ἢ τὸν ὠμηστήν, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης [1]).

ταυτάζειν· στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ· ὅτε δὲ, Φροντίζειν [2]).

(Τί) ταῦτα πράσσω φασκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν· Κρατῖνος Ὥραις· ἡ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων [3]).

ταύτῃ· τούτου ἕνεκεν ἢ οὕτως [4]).

ταυτοεπεῖν· ταυτολογεῖν [5]).

ταυτότητος· ἀπαραλλάκτου Φύσεως [6]).

τάφος· καὶ τὸ παρὰ τοῖς θύταις σημεῖον [7]).

ταφρεῦσαι· διορύξαι, περισκάψαι [8]).

τάχα· ἀντὶ τοῦ ἔπειτα· οὕτως Ἀναξανδρίδης.

τάχα· ἴσως ἢ ταχέως ἢ τυχόν.

τάχας· τοὺς κατασχασμοὺς, παρὰ τὸ τάχα, οὕτως Ἀριστοφάνης.

τάχα· ἀντὶ τοῦ ταχέως· ἔστι παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν [9]).

ταχυβάμονας ὅρκους· Ἀρίσαρχος κατ' ἀντίφρασιν ἀκούει, ἀντὶ τοῦ βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτί τινι γινομένους νοεῖν· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες, ὅθεν καὶ παροιμία· Ἀφροδίσιος (γὰρ) ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος [10]).

ταχυναυτεῖ· ταχέως πλεῖ [11]).

τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες· ἐπισείοντες τὴν κεφαλήν, ὃ ποιοῦσιν ἐκλελυμένοι [12]).

τέγξω· βρέξω.

---

[1]) Arist. Ran. 357. Cf. Hesych.

[2]) Vide infra τευτάζειν. Adde Ael. Dion. apud Eust. p. 968. 3. Codex στρατεύεσθαι et emend. στραγεύεσθαι.

[3]) Addidit τί Toupius probantibus Dobraeo et Cobeto Mnem. VII. 476. Codex ποῶν.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Hesychius exponit τὸ αὐτὸ λέγειν.

[6]) Hesychius exponit ἀπαραλλάκτου καὶ Φυσικῆς κοινωνίας.

[7]) Hesychius simpliciter σημεῖον. Non intelligo.

[8]) Hesychius.

[9]) Codex ταχύ. Glossa plenius servata est in Lex. rhet. Bekk. p. 309. 20.

[10]) Codex ἑτέρῳ. Porsonus add. γάρ. Cf. Hesychium et App. Prov. 386. Desumtum videtur e tragoedia.

[11]) Hesychius. E Thuc. VI. 31. 34.

[12]) E Plat. Rep. X. 613 C. Cf. Tim.

τεγχθέντων· ἀντὶ τοῦ εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ ἄτεγκτος· Πολιτείας β'· τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας [1]).

τέγος· στέγη ἢ ὑπερῷον, δωμάτιον, οἰκία, πορνεῖον [2]).

τεθηγμένον· ἠκονημένον [3]).

τεθηλότα· θάλλοντα [4]).

τεθυμμένον· συγκεκαυμένον, τετυΦωμένον [5]).

τέθμια· νόμος [6]).

τενθεία· γαστριμαργία πολλή [7]).

τεθολωμένος· καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον· καὶ ἐπὶ λύπης· Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία [8]).

τέθριππον· ἐκ δ' ἵππων ἅρμα [9]).

τεθυκώς· εὐχαριστήσας [10]).

τέθωται· τεθοίνηται [11]).

τεγκτούς· χρησούς [12]).

τέκεα· τέκνα.

τεκμήριον· ἀληθινὸν σημεῖον [13]).

τεκταινόμενος· κατασκευάζων [14]).

Τελενικίσαι· ἐν Σεριφίοις, τὸ κενῶσαι· ἀπὸ Τελενίκου τινός, ὡς τὸ εἰκός, πένητος παντελῶς· καὶ λέγεταί τις Τελενίκειος ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων [15]).

---

[1]) Plat. Rep. II. 361 C. Legg. IX. 880 E. Cf. Phryn. Bekk. p. 6. 13 et inde Lex. rhet. Bekk. p. 458. 18.

[2]) Cod. *οἰκεια προσνοεῖν*. Suidas *οἰκία πρόσγειος* quae infelix conjectura est. Veram lectionem pete e Lex. Bachm. Cf. Prolegom. p. 128.

[3]) Hesychius.

[4]) Hesychius.

[5]) Codex *τεθημμένον· συγκεχυμένον, τετυΦλωμένον*. Cf. Hesych. et Tim. Respicitur Plat. Phaedr. 230 A.

[6]) Hesychius exponit *νόμους*.

[7]) Respici credo Arist. Av. 1691.

[8]) Cf. Phryn. Bekk. p. 12. 23. Codex *ἀλεθόλου δ' ἡ κ.*

[9]) Hesychius.

[10]) Hesychius.

[11]) An verum est *τεθύωται· τεθυμίαται*?

[12]) Codex *τεικτούς*. Corr. in Thes. VII. 1921 D. Cf. Hesych.

[13]) Hesychius.

[14]) Sunt qui referant ad Prov. Salom. XI. 27.

[15]) Codex *Τελενίκιος ἠχώ*, corr. Porson., cf. Thes. VII. 1965 C. Breviter Hesych. Laudatur Cratini fabula.

τέλεον· καὶ τὸ τέλειον· τελείους τοὺς γεγαμηκότας καλοῦσιν καὶ τελεωθῆναι· τὸ γῆμαι [1]).

τελμῖνα καλοῦσι τὸν ἐκ τῶν τελμάτων πηλόν [2]).

τελεσθῆναι· τὸ ἀναλωθῆναι [3]).

τελθεῖν· ἐν ὠδῇ τέρπειν [4]).

τέλμα· τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων [5]).

τέλματα· τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος ἢ βάθρα· Ἰσαῖος δ' εἶπεν τὰ γεωργήσιμα χωρία [6]).

τέλος· ἀρχή, τάξις· τέλος καὶ τὸ διδόμενον τοῖς βασιλεῦσι· τέλος καὶ τὸ δαπάνημα, ὅθεν καὶ πολυτελὲς τὸ πολυανάλωτον· τέλος καὶ τὸ πέρας· καὶ ὁ γάμος, ὅθεν καὶ τὰ προτέλεια [7]).

Τελμισεῖς· οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ξ' σάδια Ἁλικαρνασσοῦ· ὡς Πολέμων· Τελμισὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ἣ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβαλών· διὸ καὶ τερασκόπον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσεσιν [8]).

τελοῦνται· τεταγμένον [9]).

τελχῖνες· πονηροὶ δαίμονες, φθονεροί, βάσκανοι [10]).

τελχιταίνει· ἀντερίζει, σκληροτραχηλεῖ [11]).

---

[1]) Convenit Eustath. p. 881. 32 fortasse secutus Pausaniam.

[2]) Cf. Hesychium v. τελμίς.

[3]) Antiatt. Bekk. p. 114. 29 ex Antiphonte laudat.

[4]) Hesychius τέλθει. Latere videtur θέλγει, v. c. sic: Τελχίν· παρὰ τὸ θέλγειν ἤτοι ἐν ᾠ. τ.

[5]) Cf. Hesychium. Phryn. Bekk. p. 65. 19.

[6]) Similiter Hesychius et Lex. rhet. Bekk. p. 307. 5, sed brevius.

[7]) Codex πρᾶξις. Lex. Bachm. τάξις. Plura invenit Eustath. p. 881. 25 in lexicis quibus utebatur rhetoricis, fortasse Aelii Dionysii; ex eo certe sua habet Boethus in Schol. Plat. Symp. 205 A. Cf. Prolegg. p. 128.

[8]) Codex κατέχοντες. Corr. Cobet. Mnem. VII. 479. Tum malim τερατοσκόπον αὐτὴν ἐποίησεν. Praestare videntur formae Τερμησσεῖς et Τερμησσός, cf. HSt. VII. 1991 C. Polemonis locum tractavit Prellerus p. 66.

[9]) Hesychius.

[10]) Similia apud Hesych. et Lex. rhet. apud Eust. p. 1391. 11 coll. 772 5.

[11]) Hesychius habet τελχιτένοντες, cf. M. Schmidt.

τέμνειν· πείθειν, τιμᾶν, ἡγεῖσθαι [1]).

τέμνουσι Φάρμακον· τιμῶσιν, ἡγοῦνται· οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς [2]).

Τέμπη· τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν ϛενά, καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι ϛενόταται διεκβολαί [3]).

τέμπλα· ἐπίσημα [4]).

τενάγη· διάβροχοι, κάθυγροι τόποι, πηλώδεις, πελάγη ἢ ἰλύς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι [5]).

τέναρος· κακοῦργος, συκοφάντης [6]).

Τενέδιος ἄνθρωπος· Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος γενόμενον πατέρα Ἡμιθέας καὶ Τέννου, ἐπιγῆμαι τούτοις καὶ κατηγορηθῆναι τὸν Τέννην ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ὡς πειρῶντα αὐτήν, πεισθέντα δὲ Κύκνον εἰς λάρνακα βάλλειν τὸν νεανίαν, ἑλομένης δὲ τῆς Ἡμιθέας συγκινδυνεύειν τῷ ἀδελφῷ, ἑκατέρους κατεπόντωσεν· ἡ δὲ λάρναξ ἠνέχθη ἐπὶ τὴν πρότερον καλουμένην Λευκόφρυν, ὕϛερον δὲ Τένεδον ἀπ' ἐκείνου, ὃς καὶ βασιλεύσας τῆς νήσου ἐνομοθέτησεν τοῖς τὰ ψευδῆ κατηγοροῦσιν ὄπισθεν παρεσάναι τὸν δήμιον πέλεκυν ἐπηρμένον ὡς ἐλεγχθέντας παραχρῆμα ἀναιρεῖσθαι· ἀπὸ δὲ τοῦ Φοβεροῦ θεάματος ἐκείνου λέγεσθαι Τενέδιος ἄνθρωπος· εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν Φοβερῶν τὰς ὄψεις [7]).

Τενέδιος ξυνήγορος· ἀπότομος. δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήμασι τιμῶσι Τενέδιοι· καὶ παροιμία· Τενέδιος πέλεκυς· Ἀριϛοτέλης μέντοι ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνῄρει· ἢ ὅτι Ἀσσερῖνα τόπος ἐν Τενέδῳ ἔνθα

---

[1]) Conveniunt Hesych. v. τέμμειν et Schol. Plat. Epist. VIII. 353 E.

[2]) Vide gl. sup. et Cobet. Mnemos. VII. 480. M. Schmidt. Qu. Hesych. p. XCV.

[3]) Cf. Timaeum et Hesychium.

[4]) Hesychius.

[5]) Convenit Schol. Plat. Tim. 25 D, sed ibi rectius editur πηλώδη πελάγη. Et sic quoque in Lex. Bachm.

[6]) Hesychius. Dobraeus mavult ταίναρος

[7]) Similia Zenob. 509 et addit: Μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. Plura apud Steph. Byz.

ποταμίσκος, ἐν ᾧ καρκίνοι τὰ χελώνια διηρθρωμένα ἐπὶ πλεῖον ἔχοντες καὶ πελέκει ἐμφερῆ· ἢ ὅτι βασιλεύς τις νόμον θεὶς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω καρατομεῖν· καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησεν τοῦτο· καθὸ καὶ ἐν τῷ νομίσματι ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς, ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς αὐχένος· οἱ δ' ὅτι Τέννης δι' ἃ ἔπαθεν ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς μετὰ πελέκεως τὰς Φονικὰς ἔκρινε δίκας [1]).

Τενθεύς· ὁ Πενθεύς, παρ' Ἑκαταίῳ [2]).

τένθης· λίχνος· καὶ τενθεία· ἡ λιχνεία.

Τενέδιος πέλεκυς· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Τέννης γὰρ διὰ τὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ψευδῆ κατηγορηθέντα ἐνομοθέτησεν ἐξόπισθεν τοῦ θανάτου κατηγοροῦντος ἴσασθαί τινα ἔχοντα πέλεκυν, τὸν δ' ἀδικεῖν γνωσθέντα τούτῳ πλίειν [3]).

ταινίαι· ζῶναι [4]).

τέρας· παράπλασμα, παρὰ Φύσιν τεχθὲν ἢ σημεῖον [5]).

τεράζεις· ἀντὶ τοῦ τερατεύῃ· οὕτως Πλάτων [6]).

τέραμον· ἀπαλόν, ἐψανόν· καὶ ἀτέραμον· τὸ δυσέψανον· οὕτως Πλάτων [7]).

τεράμων καὶ ἀτεράμων· καὶ τέραμον τὸ ἐψανόν· λέγουσι δὲ καὶ ὕδωρ οὕτως, ὡς τὸ τῆς Ἀρεθούσης ἐν Χαλκίδι.

Τερμέρια· τὰ μεγάλα· Τέρμερος γὰρ καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λῃσαὶ ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν ἐν ἄκρᾳ τινὶ τῆς Μυνδίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐντεῦθεν ἐλῄσευεν ὁρμώμενος [8]).

---

[1]) Plura apud Steph. Byz. Cf. Intt. ad Diogen. 758 et Apost. 1526. Locus in insula Tenedo non Ἀσσερῖνα sed Ἀσέριον vocatur a Plutarcho de Pyth. Orac. p. 399 F. Vide quoque Hesych. et Intt. Suidae. Codex ὅτι γεννῆσαι ἃ ἔπαθεν.

[2]) Dixeris merum librarii errorem esse, nisi Schol. Soph. Oed. Col. 1320 faceret ut aliud quid subesse videretur. Ceterum Codex ἑκατέρῳ. emendavit Toupius.

[3]) Cf. Diogenianum 758 et supra.

[4]) Hesychius.

[5]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 308. 25.

[6]) Hesychius τεράζει. Fortasse intelligitur Plato Comicus, certe apud philosophum non invenio. Nisi vocabula οὕτως Πλάτων huc perperam relata sunt e gl. seq.

[7]) Codex τέραμνον et ἀτέραμνον. Ἀτεράμων legitur Plat. Legg. IX. 853 D. 880 E.

[8]) Breviter Hesych. et Zenob. 506. Plura Schol. Vat. Eur.

τερατεία· ψευδολογία [1]).
τερατεῖαι· ψευδολογίαι [2]).
τερατώδη· παράδοξα.
τερετίζομεν· τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν [3]).
τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαὶ ἢ ᾄσματα ἔκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος [4]).
τερηδών· σκώληξ ξυλοτρώκτης, οἰκῶν ἐν ξύλῳ [5]).
τερθρεία· ἡ λεπτολογία· ἔστιν γάρ τι σχοινίον ἐν τοῖς πλοίοις λεπτόν, ὃ καλεῖται τέρθρον· Φασὶ δέ τινες τὰ ἄνω τρήματα τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἤρτηται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία. ἄλλοι δὲ τερθρείαν Φασὶ τὴν φλυαρίαν [6]).
τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι καλουμένην μάχην· οἱ δὲ ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας στρατεύεσθαι μὲν εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης, δι' ὃ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσιν. — σημαίνει καὶ ἀπάτην καὶ περιεργίαν [7]).
τερματίζεται· τελειοῖ [8]).
τέρμινθος· ἐμφερὲς λίνῳ Φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεσθαί Φασιν Ἀθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον [9]).

Rhes. 496. Praeter Intt. Gött. adi Ruhnk. Tim. p. 178 et infra suo loco Τερμέρια κακά.

[1]) Codex τερατία. Cf. Hesych. et Schol. Arist. Nub. 318.

[2]) Codex τερατίαι. Quod huic glossae in Codice adhaeret, de more omisi nam e Timaeo descriptum est.

[3]) Lege τοιοῦτο μέλος et pone glossam post seq. sicuti Suidas fecit.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Hesych. Suid. Etym. M. p. 752. 47 et Schol. Arist. Eq. 440. In Codice adhaeret sequens glossa, vide Proll. p. 171. Praeterea Cod. τεθρία et mox τεθρίαν sed τέρθρον — τριμμάτια — ισρῷ et mox ισρου sed ibi ἱσοῦ factum.

[7]) Adnotatio corrupta est, quae paulo emendatius legitur in Lex. rhet. Bekk. p. 308. 28. Respici videtur Aesch. de F. L. § 168. Quod in fine adhaeret, pertinet ad praec. gl.: in Cod. est ἀπάτηι καὶ περἰεργειαι.

[8]) Hesychius τερματίζει.

[9]) Similiter Hesychius, apud quem M. Schmidt. restituit παρ' Ἀθηναίοις.

τερποτράμις· ἡ τῶν Ἀφροδισίων τέρψις· οὕτως Τηλεκλείδης.

τεταρτημόριον· τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τουτέστι χαλκοῖ δύο· καὶ γὰρ ὁ μὲν ὀβολὸς ὀκτὼ χαλκοῦς ἔχει· τὸ δὲ τέταρτον αὐτοῦ δῆλον ὅτι δύο χαλκοῖ εἰσίν [1]).

τετάφατε· ἐθάψατε.

τετραβάμων· τετράπους [2]).

τετράδι γέγονας· ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων· καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι γεννηθέντα Εὐρυσθεῖ ταλαιπωρῆσαι· Φιλόχορος δ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ δύνασθαι λέγεσθαι, διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν, ἐν ταύτῃ εἰς θεοὺς μεταςάντι [3]).

Τερμέρια κακά· περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Τυρρηνοί δεσμωτηρίῳ· τὸ δὲ χωρίον ἐρυμνὸν τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μύνδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ, τῶν δὲ ἀπ' αὐτοῦ ληζομένων δυσαλώτων τυγχανόντων λεχθῆναι τοῦτο [4]).

τεταμένον Φῶς εὐθὺ οἷον κίονα· τὸ οὐράνιον λέγει· τὸ γὰρ συνέχον τὴν περιφορὰν τὸ ὑπόζωμα τοῦ κόσμου· κατ' ἄκρα δὲ αὖ διήκων ἐπινοεῖται ὁ ἄξων· εὐθὺ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθόν· τινὲς τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου· οἱ δὲ κύλινδρόν τινα πυρὸς αἰθερίου περὶ τὸν ἄξονα ὄντα [5]).

τετρακτύς· οἱ τέσσαρες ἤγουν ἡ τετράς [6]).

τετραχίζειν· οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι. οὕτως Ἀριςοφάνης [7]).

τετρυπημένη ψῆφος· τῶν ψήφων οὐσῶν χαλκῶν καὶ αὐλίσκον ἐχουσῶν, αἱ μὲν ἦσαν τετρυπημέναι ὅσαι καὶ κατεψηφίσαντο· αἱ δὲ πλήρεις ἀτρύπητοι ὅσαι ἠφίεσαν τοὺς κρινομένους [8]).

---

[1]) Haec paulo pleniora quam apud Harpocr. Cf. Dindorfium ad v. σιτοφύλακες. Prolegom. p. 106.

[2]) Hesychius τετραβάμονος.

[3]) Cf. Zenob. 507. Schol. Plat. Apolog. 19 C. Schneidewinum ad Zenobium. Cobet. Plat. Com. Rell. p. 108.

[4]) Codex τύραννοι et Μύλου, alterum correxit Muellerus Etrusc. I. 79, alterum Hemst. laudati in Thes. VII. 2036 D. Praeterea vide quos laudavi supra v. Τερμέρια post τεράμων.

[5]) Codex τὸ γὰρ συνεχὲς τὴν ὑποφορὰν τὸ ὑπόζωσμα, quod emendavi coll. Plat. Rep. X. 616 B, qui locus respicitur. Cf. Intt. Suid.

[6]) Cf. Hesychium.

[7]) Cf. Hesychium et Poll. VII. 152. Codex τετραρχίζειν.

[8]) Codex καυλίσκον. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 307. 18, cf. Harpocr. Interpretatio fluxit ex Aristotele.

τετρῦσθαι· καταπεπονῆσθαι [1]).

τετρυχωμένος· κεκακωμένος [2]).

τετρωβολίζων· τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε [3]).

τέτρωρον· τέθριππον ἤγουν τετράιππον [4]).

τετταράκοντα· κληρωτή τις ἦν Ἀθήνησιν ἀρχὴ τετταράκοντα τὸν ἀριθμόν, οἳ τὰς ἰδιωτικὰς δίκας ἐδίκαζον· ἀλλὰ τὰς μὲν ἄχρι δέκα δραχμῶν αὐτοτελεῖς ἦσαν δικάζειν· τὰς δὲ ὑπὲρ ταύτας τοῖς διαιτηταῖς παρεδίδουν [5]).

τεττιγοφόροι· οἱ Ἀθηναῖοι· τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι· Θουκυδίδης α'· καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν [6]).

τετυφῶσθαι· μεμηνέναι [7]).

τετύχηκεν· οἷον συμβέβηκεν· τέτευχεν δὲ ἐπιτέτευχεν· τὸ μέντοι γεγράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἑτέροις βάρβαρον [8]).

τευθίδες· σηπίαι [9]).

τευκτῆρι· ποιητῇ, κατασκευαστῇ [10]).

Τευμησία· περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγρα-

---

[1]) Hesychius. Legitur Herodt. I. 22.

[2]) Rectius fortasse τετρυμένος, cf. Hesychium. Vid. Cobet. in Mnemosyne V. 100.

[3]) Error est ipsius Pausaniae, ut colligo ex Eustath. p. 1405. 29. Respicitur locus Theopompi Comici quem servavit Pollux IX. 64.

[4]) Cf. Hesychium et Eustathium p. 1734. 8.

[5]) Codex ἀρχὴ μετὰ τὸν ἀριθμὸν, quod correxi ope Lex. rhet. Bekk. p. 306. 15.

[6]) Convenit Eustathius p. 395. 36. Similiter quoque Hesych. Aristophanes τεττιγοφόρας dixit Equit. 1331. Thucydidis locus legitur I. 6.

[7]) Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 308. 10. Respicitur credo Demosth. de Cor. § 11.

[8]) Errat. Photius sua habet indidem atque Phrynichus Ecl. p. 174. Sed unde γεγράφηκεν apud Theopompum? Ridiculum est videre Photium mox et ipsum dicentem γεγραφηκότες v. Τευμησία.

[9]) Hesychius.

[10]) Cf. Hesychium. Glossa corrupta est, sed emendatio non satis certa est.

Φηκότες ἱκανῶς ἱσορήκασι καθάπερ Ἀρισόδημος· ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καδμείοις, διὸ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας. Κέφαλον δέ φασι τὸν Δηϊόνος Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφευγεν τῶν θηρίων, ὡς ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων, διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός· καταλαμβανομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησὸν λίθους γενέσθαι τόν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα· εἰλήφασι δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου [1]).

τευτάζειν· πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι ἢ σραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως καὶ Δίδυμος, προσθεὶς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ Φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονά φησιν εἶναι τὸ ἐπισρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν· καὶ Ἀρτεμίδωρος τὸ Φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσαις· Μάσιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται· Πλάτων Ξαντρίαις· Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων· ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Καὶ ἐν Τιμαίῳ· τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ Φιλονεικίας τετευτακότι· οἷον διατετριφότι. Γράφεται καὶ τεταυτακότι· Τηλεκλειδης· Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι· ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'· καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ τευτάζων· τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, Φλυαρῶν [2]).

τευταται· μηχανᾶται [3])·

---

[1]) Haec supple e Nicandro Colophonio apud Polluc. V. 39. Adde Pausan. IX. 19. 1 et Antonin. Liberal. Capite ult. Hesychius rem transigit tribus verbis. Vide quos laudat Muellerus Fragmt. Histor. III. 308.

[2]) Codex *σρατεύεσθαι — χερσὶν ἔχων τευτασθαι.* Correxit Ruhnk. Tim. 254. Porro *Ξάνταις — τευξάντων — τετουτακότι — τευτάξουσιν.* Platonis loci sunt Tim. 90 B et Rep. VII. 521 E. Observationem contraxit Schol. Plat. Phileb. 56 E. Vide quoque Poll. IX. 137. Glossae origo manifesta est: Photius accepit a Boetho, Boethus a Pamphilo. Pamphilum laudasse novimus Didymum, Artemidorum et Heracleonem; Didymus usurpabat Lycophronem. Supra habuimus *ταυτάζειν.* Plura M. Schmidt. Didym. p. 46. Cobet. Mnem. IX. 427. Prolegom. p. 66.

[3]) Fortasse rectius scribes *τεχνᾶται.*

τεύχοντες· κατασκευάζοντες [1]).
τευτάζων· τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, Φλυαρῶν [2]).
τεῦχος· οὐ μόνον τὸ βιβλίον, ἀλλὰ πᾶν ἀγγεῖον [3]).
τέφραν καὶ σποδὸν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ Πλάτων εἴρηκεν τέφραν ἐν Λύσιδι [4]).
τέως· ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ, πρίν, ἕως τινός, ἐπὶ τοσοῦτον ἕως [5]).
τῇδ' ἔνι· ἐν ταύτῃ δ' ἐσίν.
τήβεννα· ἱμάτιον ἢ χλαμὺς ἣ φοροῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι [6]).
τηθαλλαδοῦς· γυναικοτρόφος, ὑπὸ τήθῃ τεθραμμένος [7]).
τηθαλλαδοῦς· ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν [8]).
τῇ ἀληθείᾳ σφραγίζεται· ἀντὶ τοῦ βεβαιοῦται.
τήθη· μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ [9]).
τηθίς· θεία, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή [10]).
τηλαυγές· λίαν λαμπρόν [11]).
τηλία· πῆγμα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἤτοι τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται [12]).
τηλικοῦτος· ἐπὶ ἡλικίας τίθεται· οὕτως Μένανδρος [13]).
τημελές· ἐπιμελές [14]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Idem iam supra.
[3]) Cf. Piers. Moer. p. 371.
[4]) Platonis locus est in Lysid. 210 A. Codex λυσίᾳ.
[5]) Haec supersunt ex adnotatione docta et copiosa Boethi, quam servavit Schol. Plat. Hipparch. 229 D. Vide quoque Lex. rhet. Bekk. p. 309. 23.
[6]) Codex φοροῦσιν τύραννοι. Correxit Cobetus.
[7]) Codex τίτθῃ. Correxit Cobet. Mnem. VII. 480. Coniunge c. seq. gl.
[8]) Similia Hesychius. Ex Eustathio p. 971. 20 suspiceris observationem esse Aelii Dionysii, quem adhibuit Phrynichus quoque Praep. Soph. 65. 30 et Ecl. 132.
[9]) Coniunge c. seq. gl.
[10]) Haec Photius habere videtur e lexicis suis rhetoricis, coll. Eustath. p. 971. 20. Cf. supra v. μάμμην. Tim. in v. et Lex. rhet. Bekk. p. 309. 29. 30.
[11]) Cf. Hesychium et supra v. μάμμη.
[12]) Cf. Hesych. Schol. Arist. Plut. 1037. Lex. rhet. Bekk. p. 307. 31. Usurparunt et alii et Aesch. Tim. § 53. Cf. Prolegom. p. 184.
[13]) Menandri locus legitur in Anecd. Bekk. 1175.
[14]) Hesychius.

τημελής· ἐπιμελής, σπουδαῖος.
τημελῆσαι· ἐπιμελῆσαι, Φροντίσαι [1]).
τημελήσαντες· θλίψαντες [2]).
τημελούμενον· ἐπιμελούμενον, Φιλοκαλούμενον.
τῇ μέν· ὅπου μὲν ἡ ἐν μέρει.
τὴν Ἀκεσαίου σελήνην· παροιμία· λέγεται δὲ ἐπὶ διαμενόντων καὶ βραδυνόντων· ἦν δὲ Νείλεω κυβερνήτης ὁ Ἀκεσαῖος [3]).
τηνάλλως· μάτην· καὶ οὐ τηνάλλως μετὰ τῆς ἀποφάσεως λέγεται· ὁ δὲ Φιλήμων Νυκτί· Τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περίεισι τηνάλλως ἔχων· ἔσι καὶ παρὰ τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος [4]).
τὴν γλαῦκα τωθάζουσι· παροιμία [5]).
τήνελλα· τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος [6]).
τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον· παροιμία, ὡς ἡ τοιαύτη· ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν [7]).
Τήνια· ὅτι οἱ ὄφεις ἐν Τήνῳ πικροὶ γίνονται [8]).
τηνικαῦτα· τότε [9]).
τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα· τοῦτο οἱ μὲν Πυθικὸν εἶναί Φασιν ἀπόφθεγμα, οἱ δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτὸ Χείλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινί, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον [10]).
τὴν λεοντῆν ἐνδύου· ἴσον τῷ γενναΐζου [11]).

---

[1]) Rectius scribes ἐπιμεληθῆναι. Cf. Phryn. Bekk. p. 66. 14.
[2]) Hesychius τημελῆσαι· θλίψαι. Dobraeus suspicatur θρέψαντες. Possis quoque θεραπεύσαντες. M. Schmidt. narrat Meinekium conjecisse ἀλείψαντες, quod absonum videtur.
[3]) Codex ἡ παροιμία — νειλέῳ. Cf. Apostol. 1544.
[4]) Malim τῆς οὐ ἀποφάσεως. Vocabulum legitur apud Demosth. Olynth. III. § 21, Philipp. II. § 32, alibi et apud Plat. Theaet. 172 E.
[5]) Deest apud Paroemiographos.
[6]) Aristoph. Av. 1764. Acharn. 1227.
[7]) Codex κάμνειν. Corr. Cobet. Mnem. VII. 480. Alibi proverbium non invenitur quantum scio.
[8]) Refero ad Arist. Plut. 718 ubi vide Schol.
[9]) Hesychius.
[10]) Si nescis quid sit ἔλα, mecum scribe τὴν κατὰ σαυτὸν ἑλοῦ. Veterem esse corruptelam ostendent Diogen. 746, Macar. 724 et Apostol. 1555.
[11]) Vide Intt. ad Apostol. 1552.

τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν· βοηλάτης ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων καὶ ταύτης ἐμπεσούσης εἰς κοιλώδη φάραγγα, δέον βοηθεῖν ἀργὸς ἵστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάντων τῶν θεῶν ἀσπαζόμενος ἐτίμα· ὁ δὲ θεὸς ἐπισὰς εἶπεν· τῶν τροχῶν ἅπτου καὶ τοὺς βόας νύττε καὶ τότε τὸν θεὸν εὔχου ὅταν καὐτός τι ποιῇς· μὴ μέντοι γε μάτην εὔχου· ἐκ τούτου εἰς παροιμίαν εἰσήχθη [1]).

τηροῦ· Φυλάττου [2]).

τῆς μητρὸς ὡς αἴξ καλεῖται· οἱ γὰρ ἔριφοι ἐν τοῖς αἰπολίοις ἀπὸ τῶν μητέρων γνωρίζονται, ἀπὸ πατέρων γὰρ ἀδύνατον [3]).

τητᾶσθαι· σερίσκεσθαι [4]).

τήτει· σπάνει [5]).

τητινοί· πυροὶ οἱ τετράμηνοι οὓς Ἴωνες σητανίους καλοῦσιν [6]).

τήθη· μάμμη [7]).

τητώμενον· σερισκόμενον [8]).

τιάρα· κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις, οἱ δὲ σρατηγοὶ κεκλιμένην· καὶ Δημάρατος ὁ Λακεδαιμόνιος ὃς δὴ μετὰ Ξέρξου ἦλθεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ τινὸς εὐημερίας συγχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως ὃ θέλει αἰτήσασθαι, ἠτήσατο ἐν ὀρθῇ τῇ τιάρᾳ εἰς Σάρδεις εἰσελάσαι, ὡς Φύλαρχος ἐν ι'· τὸ δ' αὐτό φασιν εἶναι καὶ κίταριν· Θεόφρασος δ' ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων τὴν κίταριν ὡς διάφορον [9]).

---

[1]) Haec compone cum Babrii fabula 20. Paroemiographi non habent.

[2]) Malim *τήρει*.

[3]) Cf. Intt. Apostol. 1554. Codex *αἰπόλοις*.

[4]) Saepe Tragici.

[5]) Cobetus *χήτει*, sed vide aliam suspicionem L. Dindorfii in Thes. VII. 2154 D qui *τήτει* reddit Euripidi in fragmento quod servavit Athen. XIV. 613 D.

[6]) Cf. supra v. *σητάνιοι*. Codex *τητηνοί — οἰωνες σιτανίους* m. pr. *ο* del. et *ι* in *ει* mut. corrector.

[7]) Codex *τήτθη*. Idem supra iam habuimus.

[8]) Schol. Plat. Legg. VII. 810 B. Hesychius.

[9]) Glossa est Platonica, cf. Schol. Rep. VIII. 553 C. Unde Boethus hauserit apparet ex Hesychio qui similia tradit. Fons communis omnium est Pamphilus. Confer quoque Schol. Arist.

Τίβιοι· ἔθνος· Λεύκων ἐν Φράτερσιν· τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τιβαρηνοῖς [1]).

τιγγάβαρι· τὸ κιννάβαρι· Διοκλῆς [2]).

τιτιγόνιον· ἐπὶ νηπίου τίθεται [3]).

τί δαί· τί δή, καὶ οὕτως λέγουσι τὸ τί δή [4]).

τί δῆτά σοι; τί σοι [5]).

τιτίζειν· τὶ λέγειν· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).

τιθασεύει· ἡμεροῖ, πραΰνει.

τιθασόν· ἥμερον.

Τιθράσιος· δῆμος Αἰγηΐδος.

τιθηνούμενος· τρέφων· τιθηνὸς γὰρ ἡ τροφός [7]).

τιθύμαλλον· πόα πικρά [8]).

Τιθωνόν· τὸν γέροντα· Ἀριστοφάνης· Ἄνδρα Τιθωνὸν ταράττων καὶ σπαράττων καὶ κυκῶν [9]).

Τιθωνοῦ γῆρας· ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάσσεται· ἱστορεῖται δὲ ὅτι Τιθωνὸς ἐπιθυμίᾳ τοῦ τὸ γῆρας ἐκδύσασθαι εἰς τέττιγα μετέβαλεν [10]).

Av. 487. Ad rem: Xen. Anab. II. 5. 23, nobilissimum pavimentum Neapoli in museo, quo Darius repraesentatur in pugna apud Issum, et plura in Thes. VII. 2155 C. Codex *κεκλημένην — ὡς φίλαρχον ι — θεόφρασως — κυταριν.*

[1]) De hoc loco vide Meinek. Fragmt. Comm. II. 750 et HSt. VII. 2157 A. App. Provv. 171. Codex *λευκὸν ἐν Φράτερσεσιν.*

[2]) Codex *τιαγγάβαρι.* Diocles usurpavit *ἐν Μελίτταις*, cf. Hesych. et infra post *τιτθοί.* Photius habet e rhetorico lexico, cf. Eustath. p. 310. 30 qui laudat praeterea duo Dioclis fragmenta. Adde HSt. VII. 2158 C.

[3]) Codex *τιγόνιον*, certatim correctum. Adnotatio videtur Aelii Dionysii esse, nam ea quae sequitur infra post *τιγγάβαρι* de eodem argumento Pausaniae tribuenda est.

[4]) Codex *τί δέ.* Cf. Hesychium.

[5]) Hesychius.

[6]) Codex *τίζειν.* Recte *τιτίζειν* supra v. *πιπίζειν.* Adde Aelium Dionysium apud Eustath. p. 229. 25.

[7]) Cf. Intt. ad Hesych.

[8]) Usurpat Aristophanes Eccl. 405.

[9]) Arist. Acharn. 688. Cf. Eustath. p. 826. 1.

[10]) Addit Zenobius 518: *ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων.* Cf. Eustath. p. 396. 36.

τικτικόν· τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον· Ἀριστοφάνης [1]).
τίλλειν· διαβάλλειν [2]).
Τιμαγόρας· οὗτος πρεσβευτὴς πεμφθεὶς πρὸς βασιλέα ὑπ' Ἀθηναίων οὐ μόνον χρυσίον ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ καὶ κλίνην πολυτελῆ καὶ ϛρώτας θεράποντας καὶ βοῦς π'· καὶ κατέβη ἐπὶ θάλασσαν ἐν Φορείῳ κομιζόμενος· καὶ τοῖς κομίσασι παρὰ βασιλέως ἐδόθη μισθὸς τάλαντα δ'· τοῦτον οὖν ἀνεῖλον Ἀθηναῖοι [3]).
τοὖψον· ὅπου τὰ ὄψα πιπράσκεται, ὥσπερ τό· Παρῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα Καὶ τὸν λιβανωτόν [4]).
τί μαθών· τί βουλόμενος [5]).
τιμαῖος· ὁ πολλῆς τιμῆς· οὕτως Διοκλῆς [6]).
τιμαλφούμενος· τιμὴν εὑρηκώς [7]).
τιμαλφέϛερον· τιμιώτερον, λαμπρότερον· ἄλφειν γάρ ἐϛι τὸ εὑρίσκειν, ὥϛε γίνεσθαι τὸ τιμαλφέϛατον τιμὴν εὑρίσκον πλείϛην, ὃ δὴ συμβέβηκε τῷ χρυσῷ [8]).
τιμητικὸν πινάκιον· τὸ τοῖς δικάζουσι διδόμενον, ἐν οἷς γράφουσι τί χρή . . . . · Ἀριστοφάνης [9]).
τιμήσεως· ζημίας [10]).
τίμιον· ἀντὶ τοῦ ἔντιμον· οὕτως Ἀντιφῶν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς [11]).

---

[1]) Cf. Polluc. IV. 208.
[2]) Cf. Hesychium. Utitur Aristophanes Av. 286.
[3]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 307. 27. Ad rem cf. Xen. Hell. VII. 1. 38. Demosth. de F. L. § 31. 137. 191 et Athen. I. 48 D.
[4]) Eupolidis fragmentum est quod paulo plenius laudatur a Polluce IX. 47, sed ibi est *περιῆλθον*. Cf. Meinekium. Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 307. 30.
[5]) Sic quoque *μαθών* apud Hesych. non *παθών*. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 70. 120. Observ. meas Crit. in Platonem, 1864 p. 51.
[6]) Codex *οὗτος*.
[7]) Habet Aesch. Eum. 626 et 807.
[8]) Glossa Platonica quae pertinet ad Tim. 59 B. Cf. Timaei Lex. Codex *γενέσθαι — εὑρίσκειν*.
[9]) Post *χρὴ* quatuor fere litterarum spatium. Glossam refero ad Arist. Vesp. 167. Cf. Poll. VIII. 16.
[10]) Hesychius.
[11]) Demosth. Dionysodor. § 8.

τί μήν· τί γάρ, τί οὖν [1]).

τιμωρεῖν· ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν [2]).

τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ· κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Μενελάῳ· παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρισάμενοι οὐδ' ἠσινοσοῦν τιμῆς ἠξιοῦντο [3]).

τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους, ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένως διατεθέντος [4]).

τίς πατέρ' αἰνήσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα· ἴσως ἐπὶ τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα προφερόντων [5]).

τίς τρόπος ἵππων· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων· Μεταγένης Θυριοπέρσαις· Τίς τρόπος ἵππων· ὡς δ' ὀρχοῦνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

Τιτακίδαι καὶ Θυργωνίδαι· φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια· εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδεῖτο· οὐχὶ δὲ δῆμοι, ὡς οἴονταί τινες [6]).

Τιτανίδα γῆν· οἱ μὲν τὴν πᾶσαν, οἱ δὲ τὴν Ἀττικήν, ἀπὸ Τιτινίου ἑνὸς τῶν Τιτάνων ἀρχαιοτέρου οἰκήσαντος περὶ Μαραθῶνα, ὃς μόνος οὐκ ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς θεούς, ὡς Φιλόχορος ἐν Τετραπόλει, Ἴστρος δὲ ἐν α' Ἀττικῶν [7])·

---

[1]) Cf. Timaeum.

[2]) Cf. Ammon. p. 136. Thom. M. p. 854 et Erotianum qui Euripidem laudat in Oeneo.

[3]) Cf. Zenob. 517 qui eadem habet sed utitur aliis verbis. De versu restituendo adi Meinekium. Explicationem lexicographi nemo opinor probabit. Codex διαχειρωσάμενοι.

[4]) Proverbium olim fuit Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Recte Zenob. 142. Eustath. p. 1468. 26 et 1861. 10 et Suid. Idem vitium in Diogen. 742.

[5]) Cf. Diogen. 746, sed imprimis Schneidewinum in Praef. Paroemiogr. p. VI.

[6]) Codex Τιταγίδαι et Θυργονδοι. Corrupta glossa est in Lex. rhet. Bekk. p. 308. 16. Impugnatur Nicandri doctrina quod ex Harpocratione conficio, quem vide in v. et v. Θυργωνίδαι. Vide quoque Steph. Byz.

[7]) Cf. Hesych. et Apostol. 1569. Rectius fortasse in Etym. M. ἀπὸ Τιτάνου. Tum Dobraeus suspicatur τῶν Τιτάνων τὸ ἀρχαῖον οἰκ. vel Τιτάνων ἀρχαιότερον ut sit adverbium. Mox mavult τῶν Τιτάνων [Τιτάνων ἀρχαιότεροι] οἰκ. ut huic irrepserit articulus explicatione carens ex Arist. Av. 469.

Τιτᾶνας βοᾶν· ἐβοήθουν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπακούοντες, ὡς Νίκανδρος ἐν α' Αἰτωλικῶν· ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπωδῶν θεῶν εἶναι [1]).

τίτανον· λευκὸν ἢ γύψον, κονίαν.

τιτθή· τροφός.

τιτθοί· μαζοί, ἤτοι τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα [2]).

τιγγάβαρι καὶ κιννάβαρι· τὸ μὲν αὐτοφυὲς περὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους, τὸ δὲ ἐξ ἄμμου λαμπυριζούσης καθάπερ ὁ κόκκος, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων [3]).

τιτιγόνιον· ὅμοιον τέττιγι· Ἐπίλυκος Κορακίσκῳ [4]).

τιτίς· βραχὺ ὀρνίθιον· σημαίνει καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· τιτὶς γὰρ ἡ κέρκος [5]).

τιτυρίδες καὶ τίτυροι· τράγου εἶδος [6]).

τῖφυς· ὁ καλούμενος ἐπιάλτης [7]).

τί φῶ· τί εἴπω [8]).

τλῆθι· ὑπόμεινον [9]).

τληπαθής· ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν [10]).

τλητικῶς· ὑπομονητικῶς [11]).

τὸ ἀπὸ τῆς Παλληνίδος· τὸ Φοβερόν, ἀπὸ τῆς ἐπὶ Παλληνίδι μάχης, ἐν ᾗ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι [12]).

---

[1]) Articulus in Codice cum superiore conjunctus. Cf. Diogen. 747. Titanes esse *θεοὺς Πριαπώδεις* vide Eust. p. 849. 55; 985. 52; 1597. 30 et Hesych. ibiq. Intt.

[2]) Haec conjunge c. super. gl. *τήθη*.

[3]) Haec explicatius quam quae supra post *Τίβιοι*. Theophrasti locus est de lapid. 59. Codex *τιγγάβαρι* scalpello factum ex *τιττάβαρι* vel *τιννάβαρι*.

[4]) Codex *τιττιγόνιον*. Cf. supra p. 214. Adnotatio ni omnia fallunt Pausaniae est, cf. Eustath. p. 396. 1 et 229. 25, cf. Athen. IV. 133 B. Omnium fons Aristoteles est in H. A. IV. 7. Cf. Prolegom. p. 72. Supra habuimus *κερκώπη*. De scriptura nominis docte egit Dindorfius in Thes VII. 2091.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 229. 26.

[6]) Cf. Schol. Theocr. 3. 2. Codex *καὶ πτυροι*.

[7]) Codex *τιφύς*. Cf. supra ad v. *ἠπιάλης*.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius *τλᾶθι*.

[10]) Cf. Hesychium.

[11]) Hesychius.

[12]) Codex *Παλλαινίδος* et *Παλλαινίδι*. Scholion videtur ad Arist. Acharn. 233, cf. Kuster. ad Suid. et HSt. II. 82.

τό γε ἦκον· ὅσον ἐπ' αὐτῷ, ὅσον δύναται [1]).
τὸ ἐπίπαν· τὸ σύνολον.
τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ· ἐπὶ τῶν αἱρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων· ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων· μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς [2]).
τοιᾶσδε· τοιαύτης.
τοιγαροῦν· ἀμέλει, ὅθεν δή, οὐκοῦν, διὰ τοῦτο δὴ οὖν [3]).
τοιγάρτοι· τούτου γὰρ ἕνεκεν [4]).
τοίνυν· διὰ γὰρ τοῦτο ἢ οὖν [5]).
τοιχωρύχος· κλέπτης [6]).
τοιχορύκτης· λῃστής [7]).
τοιχωρύχημα τοίχου· γαλῆς ὀπή [8]).
τοκάδα· Εὔβουλος.
τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν· λεγόμενον τι [9]).
τὸ κατακύλλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν [10]).
τοκοφορεῖν· [11]).
τοκούμενον· γεννώμενον, τικτόμενον [12]).
τολμῆσαι· ὑπομεῖναι· Νόμων θ'· εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βίᾳ πάσχοντα· καὶ ἐν β'· τολμῷ ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομένοι [13]).

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Codex *ἀναιρουμένων*. Convenit Zenob. 519.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Hesychius.
[5]) Cf. Hesychium.
[6]) Codex *τοιχορύχος*.
[7]) Coniungenda videtur cum gl. super. ut apud Hesychium. De scriptura nominis vide Dind. apud HSt. VII. 2266 D. Malim tamen *τοιχωρύκτης*.
[8]) Fortasse paulo rectius Suidas: *τοιχωρύχημα γαλῆς· τοίχου ὀπή*.
[9]) In Codice adhaeret superiori glossae. Separavit Dobraeus. Cf. Zenob. 226 ibiq. Intt. Photius hausit e rhetorico lexico, quod exscripsit Eustath. p. 408. 4 apud quem vide interpretationem duplicem. Cf. Prolegom. p. 171.
[10]) An *κατακύρτωμα* vel *κατακυμάτωμα*?
[11]) Explicatio omittitur; adhaeret in Codice sequens glossa. Habet Demosth. c. Neaer. § 52.
[12]) Forma inaudita.
[13]) Codex *τοῦτον* et *τολμῶ*. Platonis loci sunt Legg. IX. 872 E et II. 661 A.

τολμητίας· τολμηρός [1]).

τοξόται· οἱ δημόσιοι ὑπηρέται· τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Σκύθας ἔλεγον καὶ Σπευσινίους ἀπὸ τοῦ πρώτου συντάξαντος αὐτούς [2]).

τὸ Μηλιακὸν πλοῖον· τοῦτο ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων ἀπὸ ἱσορίας τινὸς εἴρηται· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης Ἱππότην εἰς ἀποικίαν στελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι· ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι οἱ μὲν τὰς γυναῖκας αὐτοῖς ἀρρωστεῖν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα ῥεῖν κατέμενον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι ἀεί [3]).

τόμιον· τὸ τεμνόμενον ἱερεῖον [4]).

τομόν· τὸ τμητικόν, ὀξυτόνως· οὕτως Πλάτων [5]).

τομίας· εὐνοῦχος.

τὸν ἀφ' ἱερᾶς· γραμμὴ ἐν τῇ τῶν πεττῶν παιδιᾷ· Μένανδρος Καταψευδομένῳ [6]).

τοναίαν· Ἄλεξις Παλλακῇ· — οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ' ὅ τι Εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον· ἡ γὰρ ἐπιπολὺ τῆς Φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία [7]).

τονθορύζει· ὑπόπτως λαλεῖ, ψιθυρίζει, ῥῆμα γογγύζει [8]).

τόνον· εὔτονον δύναμιν [9]).

τὸ νῦν εἶναι· παρέλκει τὸ εἶναι· Θεόπομπος.

τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς· ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζειν [10]).

---

[1]) Cf. Hesychium et Thom. M. p. 856 qui usum vocabuli improbat.

[2]) Codex τολοται et σπευσιμους ἀπὸ τοῦ συντάξαντος. Correxi coll. Poll. VIII. 132 et Photii glossa quam vide infra suo loco.

[3]) Aliter Diogen. 731. Ipsam historiam illustrat Muellerus ad Aristotelis fragmentum 143.

[4]) Plura Hesychius.

[5]) Plat. Tim. 61 E.

[6]) De hoc proverbio omnia congesserunt Interpretes ad Diogenianum 441. Porsonus minus recte scripsit γραμμῆς. Codex: γραμμη: cf. Hesychium.

[7]) Breviter Hesychius.

[8]) Cf. Phrynich. Bekk. p. 67. 2. Ecl. 158. Hesych. Valck. Animm. ad Ammon. p. 120. Plura in Thes. VII. 2285.

[9]) Cf. Hesychium.

[10]) Ex Arist. Lysistr. 8. Cf. Hesychium.

τοξόται καὶ Σκύθαι καὶ Σπευσίνιοι· οἱ δοῦλοι οἱ δημόσιοι Ἀθήνησιν, ἀπὸ Σπευσίνου τοῦ πρώτου καταςήσαντος αὐτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν [1]).

τοπάζειν· οἷον ςοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν· καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ· ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω· διὸ καὶ ὑποτοπεῖν τὸ ὑπονοεῖν λέγουσιν [2]).

τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν· παροιμία· Πλάτων Γοργίᾳ· καὶ ὡς ἔοικεν ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι [3]).

τοπεῖα· σχοινία [4]).

τὸ πέρα· ἔτι ἐπὶ πλέον ἢ ἕως τέλους ἢ ὅλως [5]).

τορεύει· γλύφει, τιτρᾷ [6]).

τόργος· ὁ γύψ [7]).

τόρμος· ἡ πλήμνη εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσαι [8]).

τόρμος· ὁ δρόμος ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἢ ἡ καμπὴ ἢ ἡ ὕσπληξ [9]).

τόρνος· ξύλον ςρογγύλον [10]).

τόρος· ἐργαλεῖον Φρεωρυχικόν [11]).

---

[1]) Codex Σπουσίνιοι — Σπουσίνου — πρῶτον. Vide quae laudavimus supra post τολμητίας.

[2]) Glossa Platonica est, ut patet e Scholio ad Legg. XII. 962 C, ubi τοπάζειν legitur; ἐτόπαζον est Legg. VIII. 837 E.

[3]) In Photii Codice desunt verba Πυλαίᾳ ἄνδρας quae apud Suidam exstant, quod nota. Platonis locus legitur in Gorgia 499 C. Cf. Hesychium. Cobetus Mnemos. IX. 144 suspicatur verum esse Ἄνδρα σοφόν.

[4]) Codex τόπια. Plura de hoc vocabulo Harpocr. et Poll. VII. 150 et X. 130.

[5]) In Codice ἐπὶ ex emendatione.

[6]) Hesychius τορνεύει, sed recte Photius. Sed τιτρᾷ non ad τορεύει pertinet sed ad τορεῖ. Cf. notissimam Bentleii adnotationem ad Hor. Art. Poet. vs. 441.

[7]) Hesychius repetit e dialecto Siculorum.

[8]) Codex πλήμη. Convenit Eustathius p. 598. 22 sed scribit τόρμη.

[9]) Convenit Eustathius p. 598. 22. Vide quoque Hesychium. Codex καμπτή.

[10]) Cf. Hesychium.

[11]) Idem tradit Eustathius p. 1533. 10 et adscribit Philyllii

τορῶς· ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως [1]).

τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν· αὕτη δημώδης ἐστὶ καὶ φανερά· τάττεται δὲ καὶ κατὰ τῶν διάστροφα ξύλα ἢ πράγματα πειρωμένων κατευθύνειν καὶ μηδὲν ὠφελούντων [2]).

τοῦ· τίνος ἢ ἕνεκα [3]).

τοῦ· καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τίνος· Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ· Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω. Ἐπὶ δ' οὐδετέρου Δαναΐσιν· Ἀλλ' εἴσιθ' ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι Τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ του μοι δοκεῖ. Ἐπὶ δ' ἀρρενικοῦ Κοριαννοῖ Φερεκράτης· Πάντως γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του [4]).

τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον· ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι· Εὔπολις Χρυσῷ γένει [5]).

τοὔμπαλιν· εἰς τοὐπίσω [6]).

τοῦ πάνυ· τοῦ πανυμνήτου [7]).

τοὐπίπεμπτον· οἱ γὰρ μὴ μεταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

τραγήματα· ὡς ἡμεῖς, τὰ ἐπιφορήματα· Ἀριστοφάνης [9]).

τραγικῆς· τραγῳδεῖν εἰδυίας.

τραγικὸν πάθος· συμφορᾶς μεσόν [10]).

τραγικὸς πίθηκος· παροιμία· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων [11]).

τραγῳδία· δεινοπάθεια.

τραγῳδεῖν· χορεύειν, Ἀριστοφάνης [12]).

---

locum. Noli dubitare eum hoc habere e lexicis suis rhetoricis. Cf. Hesychium.

[1]) Codex τορος primo.

[2]) Addidi καὶ μηδέν. Cf. Provv. Plut. 18 ibiq. Intt.

[3]) Malim ἢ τίνος.

[4]) Codex κρέα. Meinekius ἐλέγξαι pro λέξαι. Dubito.

[5]) Supplevit locum Apostolius 1611. Codex χρυσογένει.

[6]) Cf. Hesychium.

[7]) Habet Xen. Memor. III. 5. 1.

[8]) Vide Aristophanis locum apud Harpocr. v. ἐπίπεμπτον.

[9]) Haud raro Aristophanes. Vide quoque Schol. Plat. Rep. II. 372 C.

[10]) Hesychius.

[11]) Pertinet ad Demosth. Cor. § 242; vide Harp. qui plura. Convenit Hesychius.

[12]) Nempe Arist. Nub. 1091. Hesych. omittit Aristoph. nomen.

τράμις· ὁ ὅρρος ἢ ἡ διαγραφὴ ἢ τὸ τρῆμα τοῦ ἀρχοῦ [1]).
τρανές· τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι [2]).
τραπέμπαλιν· ἐπ' ἀριστερά, ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης [3]).
τρασιά· οὗ τὰ σῦκα ψύχεται· οὕτως Εὔπολις [4]).
τραπεζοποιός· ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σκευῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων· οὕτως Μένανδρος [5]).
τραυματισθῆναι· ἀντὶ τοῦ τρωθῆναι. Θουκυδίδης δ' [6]).
τραυματίας· τετρωμένος.
τραύξαναι· τὰ ἀπὸ τῆς Φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα· οὕτως Φερεκράτης [7]).
τράχηλοι· τῶν θαλασσίων πορφυρῶν· οὕτως Ποσείδιππος [8]).
τρέσας· φοβηθείς, δειλιάσας [9]).
τρέφεσθαι· πήγνυσθαι, συνίσασθαι· περὶ ψυχῆς· τότε δὴ τὰ ζῷα συντρέφεται, ἀντὶ τοῦ συνίσαται, πήγνυται· — Ἥμισυ μὲν θρέψας· — Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα· τεθραμμένον, συνισάμενον [10]).
τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς· οἷον δρόμον [11]).
τριάκοντα· πρῶτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταί, δεύτεροι οἱ κατὰ δήμους τριάκοντα, τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιάρχων· οὕτως Φρύνιχος [12]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Poll. II. 173. Ceteris plura Erotianus. Usurpavit Aristophanes Thesm. 246.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Cf. Hesychium. Dindorfius vocabulum probabiliter reddit Dioni Cassio XLVII. 40.
[4]) Cf. Hesychium. Usurpavit Arist. Nub. 50.
[5]) Locum Menandri quem grammaticus intelligit vide apud Athen. IV. 172 A. Adi quoque Hesych. et Poll. III. 41 et VI. 13.
[6]) Codex Θουκυδίδης α', sed intelligitur IV. 12. 35. 129. Cf. Poll. I. 125. IV. 189. Antiatt. Bekk. p. 114. 19.
[7]) Hinc emenda Hesychium.
[8]) Cf. Hesychium. Posidippi locum habet Athen. III. 87 F.
[9]) Respicitur credo Plat. Phaed. 117 B.
[10]) Laudantur Plat. Phaed. 96 B et Hom. Odyss. ι. 246 et Iliad. λ. 307. Codex πολλῶν δὲ τροφῇ.
[11]) Cf. Intt. ad Zenob. 385 et Apostol. 1599[c] qui laudant Eustath. p. 1264. 15.
[12]) Cf. Hesychium. Res obscura est, de qua vide Meier. Att.

τρία Στησιχόρου· στροφήν, ἀντίστροφον, ἐπῳδόν· ἐπῳδικὴ γὰρ πᾶσα ἡ τοῦ Στησιχόρου ποίησις· καὶ τὸν τελέως ἄμουσόν τε καὶ ἀπαίδευτον λοιδοροῦντες ἔφασκον ἂν οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου εἰδέναι [1]).

τρία καὶ δύο· ἐπὶ τῆς κράσεως τοῦ οἴνου· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο. Ἡσίοδος· Τρὶς ὕδατος προχέειν τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνον. Εὔπολις Αἰξίν· Διόνυσε χαῖρε· μήτι πέντε καὶ δύο: τοιοῦτο καὶ τὸ παροιμιακόν· Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέτταρα· τὸ μὲν γὰρ πέντε ἐστὶ τρία καὶ δύο, τὸ δὲ τρία ἥμισυ καὶ διπλάσιον, τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσῳ [2]).

τριαχθῆναι· λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν· ἢ τὸ τρὶς σοχάσαντα νικηθῆναι στάδιον δίαυλον δόλιχον· οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς [3]).

τριακοντούτης· προοξυτονεῖται· κοινὸν δὲ ἐστὶν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πλήθη τριακοντούτεις· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ εἴρηται· καὶ Ἀριστοφάνης [4]).

Τριβαλλοί· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι· Δημο-

---

Proc. p. 80. Hoc notandum est non intelligi Phrynichum grammaticum, qui a Photio nusquam laudatur vel exscribitur. Sed ipsum nomen mihi suspectum est: talia Photius plerumque docet fide Philochori. Adi praeterea Polluc. VIII. 100. Ceterum melius scribes: *πρῶτον μὲν — δεύτερον δέ.*

[1]) Cf. Diogen. 614 et Hesychium.

[2]) Codex omittit *ἔχε* (*καὶ*) et (*ἢ*) *πέντε*. Eadem vitia apud Eustathium p. 1624. 44 qui similia laudat e lexico rhetorico. Aristophanis locus legitur Eq. 1187. Proverbium est apud Plaut. Stich. V. 4. 25. Cf. Hesych. in v. et v. *ἆρ' οἴσει τρία*, Pollucem VI. 18 et plura apud Athen. I. 29 D et X. 426 E. Adde Plutarch. Symp. 657 B. C. Ceterum articulus legitur in margine a m. ant.

[3]) Codex *παλαιστρητικοὶ — τρεῖς παισίν*. corrector *πεσεῖν*. Paulo brevius apud Antiatt. Bekk. p. 114. 23 et omisso Thugenidis nomine, sed ibi rectius *τροχάσαντα* quam *στοχάσαντα*. Vide quoque Suidam. Ad rem conf. Cobetum Philostr. p. 77. Rutgers. Olympion. p. 36.

[4]) Toupius in fine excidisse suspicatur *τριακοντούτιδας* ut intelligatur Arist. Acharn. 252. Thucydidis loci sunt I. 23. 115. II. 2.

σθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος οἰκίας καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν· οἱ δὲ τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους κατατρίβοντας [1]).

τρίβωνα· σολισμόν [2]).

τριβήν· ὑπέρθεσιν.

τριβώνιον· ἱμάτιον παλαιόν [3]).

τρίβωνος· ἐμπείρου [4]).

τριβωνοφόρος· ὁ φορῶν σολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γαμμάτια [5]).

Τρίγωνον· δικαστήριον Ἀθήνησιν, ὡς Παράβυστον καὶ Μέσον [6]).

τρίγωνος· ἀρρενικῶς μουσικὸν ὄργανον ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτυσιν ὁμοίαν ἔχον [7]).

τριγχός· τειχίον, σεφάνη, περίφραγμα [8]).

τρικαλίνδητος· τρικυλίνδητος.

τρίμμα· δι' ἀρωμάτων πόμα [9]).

τρίμνων· τριῶν μνῶν ἄξιον.

τριήρεις· πλοῖα πολεμικά, ἃ καλοῦνται λέβερνοι [10]).

τρικέφαλος· ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδούς, καὶ ἔχων ὑπογραφὴν ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδός, ποῦ δ' ἐκείνη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάσην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν· ἔσιν δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, ὡς Φιλόχορός φησι, Προκλείδης Ἱππάρχου ἐρασής [11]).

---

[1]) Codex τοὺς εἰκαίους καὶ τούς, corr. ex Etym. M. p. 765. 55. Demosthenis locus est c. Conon. § 39.

[2]) Hesych. Intelligitur forsasse Menandri locus apud Diog. Laert. VI. 93.

[3]) Hesych. interpr. πάλλιον, sed vide Schol. Plat. Symp. 219 B, ubi τριβώνιον dicitur ἱμάτιον παλαιὸν καὶ τετριμμένον.

[4]) Hesychius.

[5]) Hinc supple Hesych. Conf. Schol. Plat. Symp. 219 B ubi perperam γραμμάτια.

[6]) Cf. Harpocr. Lex. rhet. Bekk. p. 307. 12. Poll. VIII. 121. Schol. Arist. Vesp. 120.

[7]) Codex ἐξάρτησιν. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 309. 25 et Hes. Plura Athen. IV. 183 E.

[8]) Melius in Lexic. Bachm. σεφάνη περιπεφραγμένον. Cf. Hesychium.

[9]) Cf. Hesychium, Polluc. VI. 18, Athen. I. 31 E.

[10]) Ultima verba Hesychius omittit.

[11]) Haec olim ex Suida in Harpocrationem illata, vid. Dind. Cf. Sluiter. Lect. Andocid. p. 41, Muellerum ad Philochori fragmt. 69.

τριωβολιαῖος· τριῶν ὀβολῶν ἄξιος, εὔωνος [1]).

τριοττίς· ὄρνεόν τι [2]).

τρίορχος· ὄρνεον [3]).

τροπαία· ἡ ἐναντία πνοή· οὕτως Σοφοκλῆς [4]).

τρίποδα λέβητα· ἐν Δελφοῖς ἐπὶ τρίποδα κείμενον μαντικοῦ Ἀπόλλωνος [5]).

τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι· οἱ μὲν τρὶς ἓξ νίκην, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι κενοί· καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον· Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα· τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρριπτουμένων βόλων, δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βάλλειν, ἕνα δὲ τὸν τέταρτον· διττῶς οὖν ὁ κύβος ὅ, τε ἀναρριπτούμενος εἴτε κενὸς εἴτε πλήρης εἴη καὶ ἰδίως ὁ κενός· ὅτι δὲ ὁ τρὶς ἓξ βαλὼν κατώρθου καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίσησι· Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆς ἐμῆς Φρυκτωρίας [6]).

τριτημόριον· τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλήμων τοῦ ὀβολοῦ τριτημόριον· θαυμάζω οὖν ἐγὼ πῶς τεταρτημόριόν εἰσι δύο χαλκοῖ, τριτημόριον δὲ ἕξ· εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο μὲν κυρίως ὠνομάσθη τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τὸ δὲ τριτημόριον ὡς ἀπὸ τεσσάρων μερῶν ὄντων ἀνὰ δύο χαλκοῦς τρία ἔχον μέρη, ἓξ χαλκοῦς συνάγει [7]).

---

[1]) Codex τριοβολιμαῖος. Corr. Cobet. qui add. quoque ἄξιος, Mnem. VII. 477. Cf. Eustath. p. 1405. 28.

[2]) Codex τριοπίς. Vide infra. Cf. Hesych. et Eust. p. 976. 36. Plura HSt. VII. 2449 D.

[3]) Cf. Hesychium. Habet Arist. Av. 1206.

[4]) Codex τρίπαια, sed vide HSt. VII. 2497 C et Lobeck. Par. p. 314. Cf. Prolegom. p. 171.

[5]) Cf. Apollon. et Athen. II. 37 F. Item Wieselerum in Annal. Jahnii LXXXIX. p. 245. Codex μ. τοῦ ἀ.

[6]) Supra v. ἢ τρὶς ἕξ, ubi vide quae adnotavimus. Similia apud Hesych., Schol. Plat. Legg. XII. 968 E, Eust. p. 1083. 63 qui docet Euripidis versiculum e Telepho esse, sed poetam μαθόντα ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ, αἰδεσθέντα περιελεῖν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον. Cf. p. 1414. 2 et Arist. Ran. 1400. Zenob. 185. Cum Schol. Plat. convenit Zenob. 323. Aeschyli versus sunt in Agam. 32.

[7]) Philemonis versus vide apud Polluc. IX. 65. 66. Adde Harpocr. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 306. 26. De nominis forma cf. HSt. VII. 2472 B.

Τριτογενής· ἡ Ἀθηνᾶ· ἤτοι ὅτι ἐκ τῆς νηδύος καὶ τῆς μήτρας καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν, ἢ ὅτι παρὰ τῷ Τρίτωνι τῷ ποταμῷ Λιβύης ἐγεννήθη, ἢ τρίτῃ Φθίνοντος ὡς καὶ Ἀθηναῖοι ἄγουσιν, ἢ ὅτι τρίτῃ μετ' Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη, ἢ ἐπεὶ τριτὼ τὴν κεφαλὴν Ἀθαμᾶνες λέγουσιν, ἢ ἐπεὶ παρὰ Τρίτωνι ἐγένετο, ἢ τοῦ τρεῖν καὶ εὐλαβεῖσθαι αἰτία, ἢ γεννητική, ὅτι ἀπελούσατο ἐν τῷ Τρίτωνι τῷ Λιβύης ποταμῷ [1]).

τριτεύς· τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου [2]).

τρίτον ἡμιδραχμον· δύο δραχμαὶ καὶ τῆς τρίτης ἥμισυ, ὡς εἶναι δύο δραχμὰς καὶ τριώβολον [3]).

Τριτοπάτορες· Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας, Φιλόχορος δὲ τοὺς Τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους· τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν, φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν, γονεῖς αὐτῶν ἐπίσαντο οἱ τότε ἄνθρωποι, τοὺς δ' ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ς' φησιν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν, ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς Τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκρέοντα, θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. Ὁ δὲ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον Βριάρεων καὶ Γύγην [4]).

---

[1]) Codex *ἐγενήθη Φθίνοντος — ἐπεὶ τρίτων — ἀπελούσατο τῶ.* Cf. Nicandrum Colophonium apud Hesych. v. *τριτώ.* Eustath. p. 504. 27. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1311. Schol. Aristoph. Nub. 989.

[2]) Cf. Poll. IV. 168.

[3]) Cf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 306. 19. M. Schmidt. Didym. p. 348.

[4]) Similia sed brevius apud Hesychium, in Lex. rhet. Bekk. p. 307. 16. Qui composuit *τὸ ἐξηγητικὸν* mihi videtur esse Timosthenes, qui de eo argumento disputare potuit ad Apoll. Rhod. IV. 1311. Laudatur eius *Ἐξηγητικὸν* in Apollonium a Scholiasta ad III. 847. Ad illum locum Timosthenes disputavit de nomine *Δαῖρα*, de quo egit Aelius Dionysius, cf. Eustath. p. 456. 13 et 648. 41. Cf. quoque Schol. Apoll. Rhod. IV. 1695 et Pausaniam apud Photium v. *κατουλάδα.* Quod ad *τριτοπάτορας* attinet, de obscura re omnia congessit HSt. VII. 2474 D. Ceterum ne ignorasse videar, Casaubonus in Animm.

τριτημόριον· σαθμόν τινα καλοῦσιν [1]).

τρίτος ἀριστεροῦ· ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοίχων καὶ ζυγῶν, ὁ μὲν ἀριστερὸς στοῖχος ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν, ὁ δὲ δεξιὸς πρὸς τῷ προσκηνίῳ· συνέβαινεν οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοίχου τὴν ἐντιμοτάτην καὶ τὴν οἷον τοῦ πρωτοστάτου χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν [2]).

τρίτου κρατῆρος· τοῦ σωτῆρος, ὃν καὶ τέλειον ἔλεγον· τὸν μὲν πρῶτον Ὀλυμπίων Φασί, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῷ Σωτῆρι τε καὶ Ὀλυμπίῳ [3]).

τρίτος κρατήρ· Διὸς τελείου σωτῆρος· πρῶτος γὰρ τέλειος ἀριθμὸς ὁ τρία, ὅτι ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσα, ὡς Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ Ἡμερῶν [4]).

τριοττίς· περιτραχήλιος κόσμος ἔχων τρεῖς οἱονεὶ ὀφθαλμούς· καὶ μήποτε παρὰ τοὺς ὄσσους ὡς ἀμβλυώττειν ἐν τῷ τ [5]).

Τριτοπάτωρ· Τριτοπάτρεις οἱ μὲν ἀνέμους, Φιλόχορος δὲ τοὺς πρώτους ἐκ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἄρξαντας δὲ γενέσεως· ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς ἀνέμων παῖδας [6]).

τριττύς· τριάς [7]).

τριττύαν· θυσίαν· Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ ταύρου καὶ

---

in Athen. IX. 18 coniicit τὸν τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσαντα Clidemum esse. Locus desumtus est ex Epitome Harpocrationis itaque delevissem nisi Dindorfius primus et solus in Harpocratione edidisset. Nolui loco carere qui Editione Dindorfiana Harpocrationis careant.

[1]) Codex τρίτην ἐρίων quod miror non emendasse Porsonum.

[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 444. 15 ubi ἀριστεροστάτης laudatur e Cratino. Adde Polluc. II. 161. IV. 109.

[3]) Verba τρίτου κρατῆρος Sophoclis sunt, qui in Nauplio haec dixit sec. Schol. Pindar. Isthm. V. 10: Ζεῦ παυσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου Σπονδὴ τρίτου κρατῆρος. Quod legitur in fine glossae τὸν δὲ τρίτον descriptum est e Plat. Rep. VIII. 583 B. Boethi observatio est, quam plenius servavit Schol. Plat. Phileb. 66 D. Cf. gl. seq. et Hesych.

[4]) Plenius legitur apud Schol. Plat. Charmid. 167 A. Duplex glossa Platonica, h. e. excerpta ex utroque Boethi libro.

[5]) Codex τριόττης. Vide supra ante τρίορχος, ubi laudavi Dindorf. in Thes. VII. 2449 C.

[6]) Cf. supra.

[7]) Hesychius.

κάπρου, Ἴστρος δὲ ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις ἐκ βοῶν αἰγῶν ὑῶν ἀρρένων, πάντων τριετῶν [1]).

τριττύς· Φυλῆς μέρος τρίτον· καὶ τριττύαρχος ὁ ἄρχων [2]).

τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει· ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν· οὕτως Ἀντιφῶν [3]).

τρίτῳ Φάει· τρίτῃ ἡμέρᾳ.

τριχακτόν· κτένιον.

τριχαπτόν· τὸ βαμβύκινον ὕφασμα, ἱμάτιον πολυτίμητον [4]).

τριχίδες· θρῖσσαι, διὰ τὸ λεπτὰ ἔχειν ὀσᾶ [5]).

τριχόβρως· θηρίον ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβρώσκει [6]).

τρόπα· δι' ἀσραγάλων παιδιά [7]).

τριχολογεῖν· τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.

τροπαῖα· νικητήρια [8]).

τροπή· δίωξις [9]).

τροπηλίς· ἡ τῶν σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ εἰλῆσθαι· ἐν δὲ τοῖς Σκίροις τῇ ἑορτῇ ἦσθιον σκόροδα ἕνεκα τοῦ ἀπέχεσθαι Ἀφροδισίων, ὡς ἂν μὴ μύρων ἀποπνέοιεν· ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἄλυπον ἐπιστολῇ [10]).

τροπίας οἶνος· ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεσηκώς· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ταχύ νυν πέτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε [11]).

---

[1]) Cf. Thes. VII. 2477 B.

[2]) Cf. Schol. Plat. Rep. V. 475 A et Lexic. rhetor. Bekk. p. 306. 24.

[3]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 114. 26. Suidas pro Antiphonte laudat Antiphanem. Photii Codex *ἀντιφα*. Porsonus *Ἀντιφῶν*.

[4]) Cf. Hesychium. Poll. II. 24. X. 32.

[5]) Vide vocabulum apud Arist. Eq. 662. Acharn. 551 ibiq. Schol. Plura habet Athen. VII. 328 E. Hesychii glossa corrupta est.

[6]) Refer ad Arist. Acharn. 1111. Cf. Hesych. et Poll. II. 24.

[7]) Codex *τροπάδια*. Dixit Cratinus *Πυλαίᾳ*. Cf. Schol. Plat. Lysid. 206 E et de eo loco Meinekium p. 113. Adde Pollue. IX. 103.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius *τροπαί*.

[10]) Cf. Hesychium v. *τριτοπηλίς*. Vox legitur apud Arist. Acharn. 813. Nondum persanata est haec glossa. Codex *κήροις* m. pr. *σκήροις* id est *σκίροις* corrector,

[11]) Cf. Hesychium. Poll. I. 248. Moer.

τροπίδια· τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις· οὕτως Πλάτων [1]).

τροπωτῆρες· οἱ ἱμάντες οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται [2]).

τρόπον· ἦθος [3]).

τρόπον τινά· ἀντὶ τοῦ καλῶς ἄν [4]).

τροποφορεῖν.

τροφαλίς· τυρός· οὕτως Εὔπολις [5]).

τροφή· ἀντὶ τοῦ ἀγωγὴ καὶ παιδεία· καὶ τραφέν· ἀντὶ τοῦ ἀχθέν, παιδευθέν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοίως ἡμῖν· Πολιτείας· ἐπιθυμοῦμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν· τροφὴν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πῶμα λέγει, γέννησιν δὲ τὰ Ἀφροδίσια· ἐν δὲ τρίτῳ Πολιτείας· καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος· ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος ἵνα μὴ ἐναντιῶται Ὁμήρῳ πεπαιδεῦσθαι λέγοντι τὸν Ἀχιλλέα παρὰ Χείρωνι οὐχὶ τεθράφθαι [6]).

τρόφιμος· ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης [7]).

τροχάζειν· διατρέχειν [8]).

τροχηλατεῖν· ἐλαύνειν [9]).

τρόχμαλον· σωρὸς λίθου· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

---

[1]) Plat. Legg. VII. 803 A, ubi nunc bis τροπιδεῖα.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 309. 6. Cf. Poll. I. 87. X. 134. Photius habere videtur e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 1517. 59. Cf. Hesych.

[3]) Hesychius.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Eupolidis locum vide apud Schol. Arist. Vesp. 925, sed nondum persanatus est ne a Meinekio quidem. Phryn. Bekk. p. 65. 23 cogitabat Arist. Vesp. 838. Plura vide in Thes. VII. 2512 B.

[6]) Codex ἐπιθυμοῦμαι δ' αὖ τρίτων — Χείρονι — ἐναντιῶνται. Platonis loci sunt Rep. IV. 436 A. III. 391 C. Cf. Observ. meas Crit. in Platonem, 1864 p. 55.

[7]) H. e. filius herilis. Videantur Menander in fragmt. 312 Meinekii et Donatus ad Ter. II. 2. 58. Poll. III. 73. Hesych. Plura in Thes. VII. 2517.

[8]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 114. 18.

[9]) Hesychius.

[10]) Codex τροχίμαλλον. Corr. Albertus. Cf. Hesychium.

τροχισθεῖσα· βασανισθεῖσα· ἀπὸ τοῦ τροχοῦ ὅπερ ἐσὶν ὄργανον βασανισικὸν διατεῖνον τὰ σώματα [1]).

τρόχμαλος· ἡ ἐκ λίθων σρογγύλων αἱμασιά, ἡ περιψκοδομημένη τοῖς χωρίοις [2]).

τρόχις· ἄγγελος [3]).

τρόχον· δρόμον· Εὐριπίδης Μηδείᾳ· Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι [4]).

τρύβλιον· ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, πινάκιον, ποτήριον [5]).

τρύγη· παντὸς καρποῦ συγκομιδή [6]).

τρυγόνα ψάλλειν· παροιμία· ἐπὶ τῶν Φαύλως πραττόντων· ἴσως παρὰ τὸ τρύζειν· Ὡς μή μοι τρύζητε [7]).

τρύγοιπος· ὑλισήρ· οὕτως Ἀρισοφάνης [8]).

τρυγών· τὸ ζῷον· παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν [9]).

τρύζει· ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ· παρὸ καὶ ἡ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυσικῶς [10]).

τρύμη· πανοῦργος· Ἀρισοφάνης [11]).

τρύξ· καὶ τὸ γλεῦκος καὶ ἡ ὑποσάθμη· Ἀρισοφάνης [12]).

---

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 306. 28. Respicitur Antiphon Κατ. Φαρμ. § 20. Cf. Phryn. Bekk. p. 66. 20.

[2]) Vide supra. Plura HSt. VII. 2522.

[3]) Hesychius. Fortasse ex Aesch. Prom. 941.

[4]) Codex τροχόν — τροχῶν et ἄλλοι δέ. Cf. Ammon. 137 e Tryphone et Hesychium. Euripidis locus est in Med. vs. 46.

[5]) Cf. Hesych. Poll. VI. 85. X. 86. 106. Haud raro Aristophanes. Codex τρυβλεῖον· ὀξυβαφεῖον, ἐμβαφεῖον.

[6]) Cf. Poll. I. 226.

[7]) Cf. Hesychium. Sic ni fallor rectius quam quod ceteri habent proverbium πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις, ubi interpretatio mihi coaluisse videtur cum genuinis verbis τρυγόνα ψάλλεις. Neque probo Hesychii τρυγονοψάλλειν, vid. M. Schmidt. Homeri locus est in Iliad. ι. 311.

[8]) Nempe Arist. Plut. 1087. Hesych. Cod. perperam τρυγητός. Cf. Phryn. Ecl. p. 132.

[9]) Similia Hesychius.

[10]) Cf. Hesychium et Erotianum.

[11]) Intelligitur Arist. Nub. 448. Indidem atque Photius hausit Eustath. p. 1517. 7.

[2]) Cf. Hesych. et Phrynich. Ecl. p. 24. Aristophanes habet Plut. 1086. Poll. VI. 18.

τρυσίππιον· ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου τροχῷ ὅμοιον· οὕτως Εὔπολις [1]).

τρυσμός· γογγυσμός [2]).

τρυτάνη· ὁ ζυγός [3]).

τρύφος ἄρτου· κλάσμα ἄρτου [4]).

τρύχεται· κακοπαθεῖται, πονεῖται, ταλαιπωρεῖ, ἐκνενεύρισαι [5]).

τρυχηρά· ῥακώδη [6]).

τρύχνον· τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον οὐ τὸν τρύχνον· σὺν τῷ σ δὲ σρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον· καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τήν· ἀπαλώτερος τρύχνου, παρῳδῶν ὁ κωμικός φησι· Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου [7]).

τρυχωθείς· πιασθεὶς ἢ φθαρείς [8]).

τρώγειν· οὐχὶ τὸ ἐσθίειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὰ τραγήματα καὶ τρωκτὰ καλούμενα· οὕτως Ἀριστοφάνης [9]).

τρῶγες· θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις· οὕτως Στράττις [10]).

τρώκτης· ἀποσερητὴς καὶ ἀπατεών, οἷον ἀποτρώγων· Τρώκτης σφόδρ' ἐσὶν ἅμα σεσηρὼς καὶ γελῶν [11]).

---

[1]) Adnotatio est Aelii Dionysii, qui ipsum Eupolidis locum adscripserat, quem hodie novimus ex Eustath. p. 1517. 8. Vide supra v. *ἵππου τροχός*. Hesych. Poll. VII. 186. Cobet. Mnemos. X. 60.

[2]) Hesychius.

[3]) Hesychius. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 308. 15. Observationem cum superioribus coniungendam esse fidem faciet Eustath. p. 1517. 7.

[4]) Cf. Hesychium.

[5]) Codex *ταλαιπωρεῖται*.

[6]) Hesychius. Refero ad Eur. Troad. 496.

[7]) Observatio est Aelii Dionysii, vide Eustath. p. 1390. 50. Laudat Dionysius Theophrastum, quod supra vidimus v. *τιγγάβαρι*· huic igitur reddendam censeo formam *ἡ τρύχνος*. Recentiores malebant *σρύχνος* dicere; ipse Eustathius hanc formam habet in Dionysii fragmento quod laudavi. De proverbio vide Paroemiogr. II. p. 649.

[8]) Codex *φανερωθείς*. Correxit Toupius. Cf. Suidam v. *ἐκτρυχωθείς*. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 71.

[9]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 114. 15.

[10]) Cf. Schol. Hesiod. Oper. 420. Codex *σράτις*.

[11]) Codex *ἐπιτρώγων*. Correxit Meinekius. Senarius aliunde ignotus.

τύλη· τὸ ἐπὶ τῶν τενόντων φῦμα· Ἀριστοφάνης [1]).
τύλοι· σκαλμοὶ πλοίων.
τύλος· ὁ ἐξέχων ἦλος περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ [2]).
τύλος· νενεκρωμένη σάρξ, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων [3]).
τυλοῦται· τραυματίζεται, παχύνεται.
τυμβογέροντες· πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος· παραπλῆγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι [4]).
τύμβος· τάφος [5]).
τυμβοχοεῖ· θάπτει.
τυμπανίζεται· ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται καὶ κρέμαται [6]).
τύμπανον· τὸ τοῦ δημίου ξύλον, ᾧ τοὺς παραδιδομένους διεχειρίζετο· καὶ τὸ ἀποτυμπανίζειν ἐντεῦθεν [7]).
τύμπανον· ἐκ δερμάτων ἐστὶ γινόμενον καὶ κρουόμενον ὃ κατεῖχον αἱ Βάκχαι [8]).
τυννοῦτο· δεικτικῶς τὸ μικρόν [9]).
τυντλάζειν· εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν· Ἀριστοφάνης [10]).
τυντλάζειν· ἐπιρραίνειν πηλῷ· τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος [11]).
τυντλάζειν· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν [12]).
τύντλος· πηλὸς καὶ τάραχος· Μένανδρος [13]).

---

[1]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1390. 50. Usurpat vocem Aristophanes Acharn. 860. Cf. Hesychium et Pollucem VII. 133.
[2]) Pertinet fortasse ad Arist. Acharn. 553.
[3]) Convenit Schol. Arist. ll. Cf. Hesych.
[4]) De hoc loco cf. Dobr. in Advers. Vide Eustath. p. 1330. 7 et 1289. 15. Phryn. Bekk. p. 66. 6. Sed imprimis Nauck. Arist. Byz. p. 98 n.
[5]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 309. 3, quae nescio an referenda sint ad Plat. Legg. IX. 872 B.
[6]) Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 438. 12.
[7]) Cf. Hesych. et Poll. VIII. 71.
[8]) Codex κροῦον. Cf. Hesychium.
[9]) Codex τυννου. Corr. Porsonus memor opinor Arist. Thesm. 745. Cf. Hesychium.
[10]) Arist. Pac. 1148. Cf. Hesychium. Codex εἰσσπηλαιον.
[11]) Cf. Phryn. Bekk. p. 65. 15.
[12]) Dobraeus: Legendum fere τευτάζειν· αὖθις καὶ αὖθις λ. Cum Photio conv. Hesych.
[13]) Cf. Hesychium.

τυντλώδους· ἰλυώδους [1]).
τυπτήσεις· οὕτως λέγουσι τὸ μέλλον. Ἀριστοφάνης [2]).
τύρβη· ἀπόλαυσις ἢ θόρυβος ἢ τάραξις [3]).
τυρευθέντα· κινηθέντα, ταραχθέντα [4]).
τυρεύων· κατασκευάζων [5]).
τυραννεύσασαν· οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν [6]).
τυρεύεται καὶ τυρεῖται· συνίσταται καὶ συμπήγνυται [7]).
Τυρρηνικὰ σανδάλια· πολυτελῆ [8]).
τυρόκνησις· μαχαίριον καὶ σχῆμα ἀκόλαστον [9]).
τυροκομεῖον· τάλαρος [10]).
τυροφορεῖον· τὸ ἀναφορεῖον προπερισπῶντες λέγουσιν [11]).
τύρσις· ὁ περίβολος τοῦ τείχους [12]).
τύρσος· τὸ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένον [13]).
τυφεδανός· τετυφωμένος καὶ ἀσθενής, οἷον καπνός [14]).
τυφλῶν ὀνείρων· ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν· καὶ ἴσως περιέπεσε τοῦτο· Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ψευσάων εἰσὶν ὀνείρων· ἢ ὅτι μύουσι προσδιαλέγονται [15]).
τύφεται· καίεται [16]).

---

[1]) Codex *υλώδους*. Corr. Pors. Hesych. *τυφλώδους*.
[2]) Arist. Plut. 21. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 335. Mnem. VII. 480.
[3]) Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 308. 27 et Erotian. Sed quid latet sub *ἀπόλαυσις*?
[4]) Cf. Hesychium.
[5]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 308. 13.
[6]) Plat. Phaedr. 238 B. Coniunge c. gl. seq.
[7]) Vide supra.
[8]) Hesych. Poll. VII. 86 e Cratino laudat. Codex *τυρηνικά*.
[9]) Cf. supra *λέαιν' ἐπὶ τυροκνήσιδος* ex Arist. Lysistr. 231. Convenit Hesych. qui rectius *σχῆμα τῶν ἀκολάστων*.
[10]) Cf. Hesych. Poll. I. 251. VII. 175.
[11]) Codex *περισπῶντες*. Cf. Poll. ll.
[12]) Convenit Hesychius.
[13]) Hesychius.
[14]) Hesychius. Ex Arist. Vesp. 1364.
[15]) Hinc corrige Hesych. Apud Hom. Odyss. *τ*. 562 legitur *ἀμενηνῶν*. Sed quid est *περιέπεσε*? Unde ductum sit *τυφλῶν ὀνείρων* nescio.
[16]) Hesychius *τύφεσθαι*. An ex Eur. Troad. 146?

τυφλοπλασεῖται· τυφλὸς ἀναπλάττεται.

τυφλότερος λεβηρίδος· καὶ· κενότερος λεβηρίδος· ἀμφότερα λέγεται· λεβηρὶς δὲ οἷον λεπηρίς καὶ λέπος τάττεται καὶ ἐπὶ τεττίγων καὶ πάντων τῶν τὸ γῆρας ἀπολεπομένων [1]).

τυφλότερος σπάλακος· τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτοὺς Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς Γῆς τυφλωθῆναι διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς· ἔχει γὰρ ὀδόντας μιαρωτάτους καὶ ῥύγχος ὡς μυγαλῆς καὶ πόδας ὡς ἄρκτου [2]).

τυφομένης· καπνιζομένης.

τῦφος· ἀλαζονεία, μανία [3]).

τυφῶνος· πυρώδους δαίμονος [4]).

τυφών· οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συσροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ [5]).

τυφώς· ὁ κατὰ θάλατταν ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα φθείρεται [6]).

τυχηρότερον· εὐτυχέσερον.

τυχηρῶς· ἐπιτυχῶς [7]).

τύχην ἁπλῶς τὴν ἀγαθὴν τύχην καλοῦσιν.

τῶ· χωρὶς τοῦ ι ἀντὶ τοῦ διό· καὶ δυϊκῶς ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου [8]).

τῶ· περισπωμένως διό· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ ι.

τωθάζει· σκώπτει, χλευάζει, λοιδορεῖ, καυχᾶται [9]).

τῶν γὰρ ὑσάτων χάρις [10]).

---

[1]) Codex καὶ λεποσάται — ἀπολειπομένων. Correxit Cobet. Mnem. VII. 480. Alterum proverbium Aristophanem usurpasse suspicor, alterum Strattidem, cf. Erotian. v. Λεβηρίδος. Confirmat Zenobius 195 qui plura habet.

[2]) Codex μαργάλης. Correxit Schneiderus. Cf. Hesychium. Diogen. 725 ibiq. Intt. Manus recentissima in margine σπάλαξ λέγεται ὁ τυφλοπονικός. Pro φησὶ δ' αὐτούς m. pr. σφίσι δ' αὐτός.

[3]) Cf. Hesychium. Codex ἀλαζωνεῖα.

[4]) E Plat. Phaedr. 230 A. Hesychius.

[5]) Cf. Hesych. Schol. Arist. Eq. 511. Eur. Phoen. 1160.

[6]) Cf. Hesychium.

[7]) V. c. Arist. Acharn. 250.

[8]) Cf. Thes. V. 1704 B.

[9]) Cf. Tim. Lex. et Schol. Plat. Hipp. Mai. 290 D.

[10]) Alibi non invenio. Glossa coniuncta in Cod. cum superiore.

τῶν ὄνων οὔ μοι μέλει [1]).
τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι [2]).
τῶν ἑκτικῶν· τῶν περὶ ἕξιν νοσούντων.
τῶν ἐπὶ σκηνῆς· τῶν θεατρικῶν [3]).
τῶν τριῶν κακῶν ἕν· λεγόμενόν τι ἐσι· καὶ Μένανδρος δύο προθεὶς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παίζων τό· Ἕν γάρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν· ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὥρισεν προστιμήματα· Πολύζηλος Δημοτανδάρεῳ· Τριῶν κακῶν γοῦν ἦν ἑλέσθαι αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη, Ἢ ξύλον ἐφέλκειν ἢ πιεῖν κώνειον ἢ προδόντα Τὴν ναῦν ὅπως τάχισα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι Ταῦτ' ἐσὶ τρία Θηραμένους ἃ σοι Φυλακτέ' ἐσίν. Ἀριστοφάνης Τριφάλητι· Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί [4]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Υ.

Ὑάλη· ὕαλος [5]).
ὑάλινα· ἀντὶ τοῦ ὑαλᾶ.
ὕαλος· διὰ τοῦ α, οὐχὶ ὖελος· καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος· καὶ ὑάλινον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ α λέγεται [6]).

---

[1]) Vide interpretationem apud Suidam v. ἀπονέμου.
[2]) Versiculus est Teleclidis. Supra τάδ' οὐ παρὰ Κ. Cf. Meinek. Fragmt. Comm. II. 375.
[3]) Dem. Coron. § 180 τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Codex θεατρικῶς.
[4]) In versu Menandri malim τοῦτο. De Polyzeli versibus vide Meinek. Fragmt. Comm. II. p. 867. Cf. Hesych. v. τῶν τριῶν ἕν. Schol. Aristoph. Ran. 546. Alia apud Zenob. 511. Polyzeli fragmentum nondum persanatum est, cf. Bernhardium ad Suidam. Cobet. Mnem. V. 97 scribit: τριῶν κακῶν ἓν γοῦν ἑλέσθ' αὐτῷ' ϛὶ π. ἀ. Herwerdenus Addend. ad Meinek. p. 13: τριῶν γὰρ ἓν κακῶν ἑλέσθ' αὐτοῦ' ϛὶ π. ἀ.
[5]) Hesychius.
[6]) Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1390. 50. E Dionysio repetivit Phrynichus p. 136 Ecl. et Bekk. p. 68. 22. E Phrynicho Moeris et Thom. M. p. 862. Aristophanis versus

ὑβός· κυρτός [1]).

ὑβρισοδίκαι· οἱ ἐπὶ τῶν μὴ ἐθελόντων εἰσάγειν τὰς δίκας [2]).

ὕβρις· ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας καὶ αἰκίας· αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην· καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐσὶ μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεσιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν [3]).

ὑγίειαν καλοῦσιν Ἀττικοὶ τὰ πεφυραμένα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ ἄλφιτα καὶ πᾶν ὅτι ἐξ ἱεροῦ φέρει, οἷον θαλλόν τινα ἢ ἄλφιτα [4]).

ὑγιέσερος ὄμφακος· παροιμία ὥσπερ καὶ ὑγιέσερος Κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται ἀσκηταί· καὶ ὑγιέσερος κολοκύντης [5]).

ὑγρός· ὁ εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς, ῥευματιζόμενος [6]).

ὑγρότης· ἀραιότης καὶ ἀφέλεια [7]).

ὑδατίδες· σαγόνες [8]).

ὑδερῶν· ὑδρωπιῶν [9]).

ὕδραν τέμνειν· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων λέγεται· ἱσορεῖται γὰρ, Ὕδρᾳ τῇ ἐν Λέρνῃ ἑκατονταικεφάλῳ τυγχανούσῃ μαχόμενον Ἡρακλέα, ὡς τῶν τεμνομένων αὐτῆς κεφαλῶν ἀνεφύοντο πλείους, κελεῦσαι Ἰολάῳ ἐπικαίειν τὰς τεμνομένας [10]).

ὑδρεύειν· ποτίζειν [11]).

---

legitur Acharn. 74 sed ibi est ἐκπωμάτων non ποτηρίων, cf. supra v. ποτηρίων.

[1]) Cf. Hesychium.

[2]) Est titulus comoediae Eupolidis. Cf. Hesych. et Polluc. VIII. 126. Pro οἱ lege Ἀττικοί vel simile quid.

[3]) Cf. Ammon. p. 9. In Cod. (καὶ) αἰκίας add. corr.

[4]) Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 313. 13. Athen. III. 115 A. In verbo φέρει vitium remanet. An (ὁ ἱερεὺς) φέρει?

[5]) Cf. Intt. ad Zenob. 527. Adde Phot. v. κρότωνος ubi verior est explicatio proverbii ὑγιέσερος κρότωνος.

[6]) Hesychius.

[7]) Codex ὠφέλεια. Emendata lectio in Lex. Bachm.

[8]) Hesychius.

[9]) Cf. Dind. in Thes. VIII. 44.

[10]) Cf. Zenob. 526 et Schol. Plat. Rep. IV. 426 E. Codex primo ἔκασον τὰ κεφάλῳ.

[11]) Hesychius.

ὑδριαΦόροι· ὥσπερ σκαΦηΦόροι, αἱ μέτοικοι [1]).

ὑδροΦόρια· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος [2]).

ὕδωρ αὐτοπαγές· τὸ συνεσηκὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον.

ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις· τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος εἶναι μέρος οἱ μὲν Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτου Φασίν [3]).

ὕδωρ παραρρεῖ· ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων παντὶ σθένει σπουδάσειν, ὡς κἂν εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων [4]).

ὑεικόν· ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον· λέγεται τὸν Σωκράτην ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδήμου εἰπεῖν ὅτι ὑεικὸν αὐτῷ δοκοίη πάσχειν ὁ Κριτίας, ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι, ὥσπερ τὰ ὕδια τοῖς λίθοις· Ξενοφῶν Φησίν [5]).

ὑηνῶν θρεμμάτων· καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλὰ ὑηνῶν τινῶν μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων· Πλάτων Νόμων ζ' [6]).

ὑηνεῖς· ὃς δὲ δὴ καὶ κυνοκεφάλους λέγων οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν πρὸς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις οὐ καλῶς ποιῶν. Πλάτων Θεαιτήτῳ [7]).

ὕειον· χοίρειον [8]).

Ὕης· ἐπίθετον Διονύσου ὡς Κλείδημος· ἐπειδή, Φησιν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον· ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροΦοὺς Ὑάδας· Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην [9]).

---

[1]) Hesychius. Poll. III. 55. Habet Arist. Eccl. 738.

[2]) Hesychius. Miror hic laudari Apollonium; fortasse aliud quid latet. Codex *πένθημος*.

[3]) Vix opus est ut moneam hunc versum Cratini esse. Epigramma in Cratinum servatum est ab Athen. II. 39 C. Cf. Meinek. Fragmt. Com. II. p. 119.

[4]) Codex *παραρέη*. Hic quoque versus Cratini est, cf. Zenob. 524.

[5]) Locus emendatius exstat apud Xen. Mem. I. 2. 30. Cf. Cobet. Mnem. VII. 277.

[6]) Plat. Legg. VII. 819 D. Sequens glossa adhaeret in Codice, sed vide Lex. Bachm.

[7]) Plat. Theaet. 166 C, ubi minus recte *εἰς τὰ συγγράμματα*. Cf. Cobet. Mnem. V. 103.

[8]) Fortasse glossa sacra est. Gloss. Psalm. p. Cyr. Voss. *υἱείων· χοιρείων*.

[9]) Crediderim adnotationem pertinere ad Demosth. de Cor.

ὑηνῶν· σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὑηνία· σκαιότης καὶ ἀμαθία· οὕτως Καλλίας [1]).

Ὕης· τοῦ Σαβαζίου ἡ ἐπίκλησις [2]).

ὕθλος· φλυαρία ἢ μωρία [3]).

υἱῶσαι τὸν παῖδα· υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετόν· καὶ υἱώσει· τῇ υἱοθεσίᾳ· καὶ υἱώσατο· ἀντὶ τοῦ υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο· καὶ τὰς υἱώσεις καὶ τὰς υἱοθεσίας· ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ πολλή [4]).

Ὕλαν κραυγάζειν· ἱστοροῦσιν Ὕλαν τὸν Θειοδάμαντος καλὸν τὴν ὥραν ἐρώμενον Ἡρακλέους, ὅτε συνέπλει τοῖς Ἀργοναύταις, γενόμενον δὲ κατὰ Μυσίαν, ἐξελθεῖν ὑδρευσόμενον, ὑπὸ Νυμφῶν δὲ ἀφανισθῆναι· τούτου δὲ ἐπὶ ζήτησιν Πολύφημον πεμφθέντα κεκραγέναι καὶ ὀνομαστὶ ἀνακαλεῖν τὸν Ὕλαν, μηδὲν περαίνοντα· διὸ καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων λέγεσθαι· καὶ νῦν δὲ Κιανοὺς ἔτι ἀπομίμημα τῆς ζητήσεως ποιουμένους ἑορτάζειν τῷ ἥρωϊ [5]).

Ὕλας· ὄνομα οἰκέτου βαρβάρου [6]).

ὑλάσριαι· καὶ ὑλαζόμενοι, οἱ ξύλα συλλέγοντες· καὶ ὑληφόροι· οἱ ξυλοφόροι [7]).

ὕλην· τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι· χρησμοῦ κομμάτιόν ἐστιν παροιμιαζόμενον οὕτως· Ἵππον Θετταλικὴν Λακεδαιμονίαν τε γυναῖκα, Ἄνδρας δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης· Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες οἵτε μεσηγὺ Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου, Ἀργεῖοι λινοθώρηκες κέντρα πτο-

---

§ 260, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 207. 25. Similia Eustathius p. 1155. 64 invenisse videtur in lexico rhetorico. Quod Meinekius coniicit Ἀπολλοφάνης pro Ἀριστοφάνης Hist. Crit. p. 267, nimis incertum est. Codex κλείδιμος — υἵει χρόνου — ὑειν et mox τὸ ὕειν

1) Altera glossa Platonica.

2) Vide supra et Phot. v. Σαβούς.

3) Hesychius.

4) At non invenio apud Aelianum.

5) Cf. Zenob. 521. Apollodor. I. 9. 19.

6) Arist. Eq. 67.

7) Suspicor ὑλάσριαι fuisse titulum comoediae, ut ποάσριαι Magnetis et Phrynichi et ὑλοφόροι Aristomenis.

8) Recte ut opinor Lobeckius ἰλύν scribit.

λέμοιο· Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι Οὔτε δυωδέκατοι οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Ἱσορεῖ δὲ Μνασέας ὅτι Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαίᾳ καταναυμαχήσαντες Αἰτωλοὺς καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν, δεκάτην Πυθοῖ ἀνατιθέντες ἠρώτων τίνες κρείττονες εἶεν τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ προκείμενα. Καὶ Ἴων δὲ Αἰγιεῦσι δοθῆναι τὸν χρησμὸν ἱσορεῖ. Τινὲς δὲ οἴονται Μεγαρεῦσιν εἰρῆσθαι αὐτὸν καὶ προφέρονται· Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγραμματίοις· — τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός [1]).

ὑμεναιοῦν· τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον καὶ συνάπτειν τὸν γάμον.

ὑμεδαπῶν· τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, συγγενῶν ἢ τῆς αὐτῆς χώρας [2]).

ὑμενῶδες· λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες [3]).

Ὑμήττιον μέλι· τὸ εὔχρηστον πρὸς ἰατρείαν· Ὑμηττὸς δ' ἐστὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς περὶ τὰς Ἀθήνας.

ὑμνηπολείτω· ὑμνείτω [4]).

ὑμνεῖν· ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν· κατ' εὐφημισμὸν ὡς ἐν α' Πολιτείας [5]).

ὑμνούντων· ὅτι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Νόμων ς' Πλάτων· ψευδῆ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνούντων [6]).

ὕνιν· ῥοπαλον [7]).

ὑοσκυαμᾶν· μεμηνέναι, παραπαίειν· Φερεκράτης Κοριαννοῖ· Ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων ὤν [8]).

ὑοσκύαμος· ὃν πίνοντες μαίνονται.

ὑπάγει· ἐξαπατᾷ.

ὑπαγωγαί· ἀπάται [9]).

---

[1]) Vide oraculum integrum apud Schol. Theocr. XIV. 48. Cf. Zenob. 48. De Mnaseae fragmento egit Mehlerus p. 109.

[2]) Supra habuimus ἡμεδαπῶν. Cf. Hesychium.

[3]) Cf. Hesychium.

[4]) Hesychius.

[5]) Schol. Plat. Rep. I. 329 B. Legg. IX. 871 A. Cf. Tim.

[6]) Plat. Legg. VII. 822 C.

[7]) Cf. Hesychium. Lex. Bachm. add. ἢ τὸ τοῦ ἀρότρου.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Cf. Poll. IV. 50.

ὑπαγωγάς· τὰς ἀναχωρήσεις διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς φησι Θουκυδίδης [1]).

ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν· καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι [2]).

ὑπαγωγεύς· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν [3]).

ὑπαγωγή· ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις, οἷον ὕφορμός τις.

ὑπαγωγή· ὑποχώρησις [4]).

ὑπαίθριον· ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον ὁμοίως [5]).

ὑπακτέον· πορευτέον.

ὑπανέντος· ἐνδόντος.

ὑπανίσχει· ὑπανατέλλει.

ὑπαντιάζων· ὑπαντῶν [6]).

ὕπαρ· ἐγρηγορώς, ὀπτασία ἀληθής [7]).

ὑπαρκτά· μόνιμα, ὑπάρχοντα.

ὑπαρξάμενος· κατάρξας [8]).

ὑπάρχων· προκατάρχων· Ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος. Καὶ τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι καὶ προϋπεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος· Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν, Ἀλλὰ καὶ ὑπάρχειν [9]).

ὑπασπισαί· δορυφόροι [10]).

ὕπαφρον· ὕπουλον, μὴ φανερόν [11]).

---

[1]) Thucydides III. 97.

[2]) Thucydides III. 70.

[3]) Plura Suidas qui Aristophanem et Hermippum laudat. Cf. Hesych. et Poll. VII. 125.

[4]) Hesychius.

[5]) Cf. Lobeck. Phryn. p. 251. Vid. Hesych.

[6]) Hic excidit Aelii Dionysii observatio de voce ὑπαντάξ, cf. Eustath. p. 1442. 2. Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[7]) Codex ἐγρήγορος. Corr. e Lex. Bachm. Cf. Schol. Plat. Legg. XII. 969 B.

[8]) Plat. Tim. 41 C.

[9]) Versiculus ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος dicitur esse Aristarchi tragici ab Athenaeo ad calcem libri decimi tertii, Chaeremonis a Suida v. ὡς οὐχ, Menandri a Zenobio 551. Habet quoque Demosthenes in exordio orationis c. Neaer., ad quem locum est docta Taylori adnotatio. Codex ὑμῖν εὐνοεῖν.

[10]) Cf. Hesychium.

[11]) Addidi μή, quo Codex caret, cf. Hesychium. Vox est tragica quo Euripides utitur Rhes. 711 et Sophocles apud Erotianum.

ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες [1]).
ὑπειδόμενος· ὑφορώμενος.
ὑπεζωσμένος· περιβεβλημένος, ὑποσυρόμενος [2]).
ὑπειλημμένον· ὑπονενοημένον [3]).
ὑπείπομεν· ἀντὶ τοῦ προείπομεν· καὶ ὑπειπεῖν· ὑπαγορεύειν [4]).
ὑπελθεῖν· ὑποδραμεῖν [5]).
ὑπενήνεκται· ὑπεσύρη.
ὑπενοσήσαμεν· ὑπεχωρήσαμεν, ἐπανήλθομεν [6]).
ὑπέπισα· ὑπεπότισα [7]).
ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἰσοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων [8]).
ὑπεράγασθαι· ὑπερθαυμάζειν.
ὑπεραλεῖται· ὑπερπηδήσει [9]).
ὑπερανάσης· μετανάσης, μεταβάτης [10]).
ὑπερβολήν· τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν· καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου Δημοσθένης [11]).
ὑπεργαμία· ἡ ὀψιγαμία.
ὑπερδέξιον χωρίον· εἶχον δ' ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, Ξενοφῶν φησίν [12]).
ὑπέρδικον· τὸν ἀκροδίκαιον καὶ σφόδρα δίκαιον.
ὑπερείδουσα· ὑποστηρίζουσα [13]).

---

[1]) Dem. de Pac. § 10.
[2]) Rectius Suidas ἐπισυρόμενος.
[3]) Dem. Aristocr. § 6. Hesych.
[4]) Fortasse e Thucyd. I. 35.
[5]) Hesychius.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Hesychius.
[8]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 312. 13. Quae desunt in fine supple ex Eustath. p. 1534. 8 qui eundem sequitur. Scilicet proverbium est ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει ex Hyperide ductum, quod notavit Harpocration.
[9]) Hesychius.
[10]) Hesychius.
[11]) Dem. Cor. § 190.
[12]) Xen. Anab. IV. 8. 2.
[13]) Hesychius ὑπερειδούσης.

ὑπερηγάσθην· ὑπερεθαύμασα [1]).
ὑπερημερίας· ὑπερβαλούσης ἐκπροθεσμίας [2]).
ὑπερήμερος· ὑπερπρόθεσμος ἢ ἐκπρόθεσμος [3]).
ὑπερήμεροι· οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι.
ὑπερθέοντες· ὑπερτρέχοντες.
ὑπερθήσει· οἰκοδομήσει.
ὑπέρινος· ὑπερκεκαθαρμένος· οὕτως Δημήτριος [4]).
ὑπὲρ κάρα φοιτῶνται· ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον [5]).
ὑπερμαζᾷ· ὑπερτρυφᾷ, πλουτεῖ, σρηνιᾷ [6]).
ὑπερνήχεται· ὑπερβαίνει [7]).
ὑπεροιαζομένου· ὑπερηφανευομένου [8]).
ὑπεροραῖν· ὑπερβλέπειν [9]).
ὑπερόριος· ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἐξόριστος [10]).
ὑπέροπτον· μεγάλην [11]).
ὑπέρου περιτροπή· ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων· καὶ αὗται δὲ αἱ παροιμίαι τοῦτο δηλοῦσιν· ὁ Διὸς Κόρινθος· καί· αὖθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός· καὶ· ὁ τὴν δοκὸν φέρων· καὶ· οὐ τυφλὸς ἀλλ' ἐξώρυκται. Πλάτων Ἀδώνιδι· Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γενήσεται [12]).

---

[1]) Hinc corr. Hesych.
[2]) Fortasse e Dem. Euerg. § 49.
[3]) Cf. Harpocr. et Poll. III. 85.
[4]) Cf. supra *ἰνᾶσθαι*. Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 877. 12. Phryn. Bekk. p. 69. 15. Poll. IV. 179. Erotian. Galen. Lex. Cobet. Mnem. VIII. 74.
[5]) Eur. Hipp. 1059. Habet quoque Hesych.
[6]) Codex *ὑπερμαζεῖ*. Emend. lectio in Lex. Bachm. Cf. Hes. Poll. VII. 23. Athen. XV. 663 B.
[7]) Hesychius.
[8]) Hinc corr. Hesych. vide M. Schmidt.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Hesychius.
[11]) Corrigam *ὑπέρογκον* ut referam ad Dem. Philipp. I. § 23.
[12]) Schol. Plat. Theaet. 209 D add. *ποιούντων πολλάκις* et affert proverbium e Philemone et Platone ll. Cf. Phryn. Bekk. p. 11. 12. Zenob. 525. App. Prov. 405. Zenob. 221 ibiq. Intt. Proverbium: *ὁ τὴν δοκὸν φέρων* legitur apud Aristotel. Rhet. III. 12 qui locus laudatur a Dindorfio. Proverbium *οὐ τυφλὸς κτἑ* nusquam invenio.

ὑπέροφρυς· ὑπερήφανος [1]).

ὑπεροψίαν· καταφρόνησιν [2]).

ὑπερπαίειν· ὑπερβαίνειν, πλεονάζειν [3]).

ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους· φησὶ Κλέαρχος ὅτι Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύσῳ πλουσιώτατος· εἴποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύσιοι ἐπὶ πλούτῳ, ὑπερβολικῶς ἔλεγον ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τοὺς δικαστικοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι, ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι [4]).

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· ὑπὲρ τὰ μέτρα· ἀπὸ δὲ τῶν πενταθλων ἡ μεταφορά· λέγεται δὲ ἀπὸ Φαύλλου τοῦ πενταθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι, ὃς πεντήκοντα ποδῶν πρότερον ὄντων τῶν σκαμμάτων, πρῶτος αὐτὸς ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ· Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος, Δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων. Καὶ Πλάτων ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφὴ Κρατύλος περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος [5]).

Ὕπαιθρον· ὁ οὐρανός· ὑπὸ γὰρ τὸν αἰθέρα ὑπάρχει [6]).

ὑπερτέλλον· ὑπερανατέλλον [7]).

ὑπερτενές· ὑψηλόν, ὑπερέχον [8]).

ὑπερτεροῦν· δεσπόζον [9]).

ὑπερτίθεται· ἀναβάλλεται.

ὑπὲρ τὸν κατάλογον· ἐπὶ τῶν γεγηρακότων [10]).

ὑπερφερές· μέγα, ὑπερέχον [11]).

---

[1]) Cf. Hesychium.

[2]) Cf. Hesychium.

[3]) Lex. Bachm. add. ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπερπεπαικότα.

[4]) Zenob. 529. Cf. Boeckh. Oec. Civ. Ath. I. 332. Codex μύθους pro μισθούς.

[5]) Cf. Schol. Plat. Cratyl. 413 A. Zenob. 523. Eustath. p. 1591. 52. Schol. Arist. Acharn. 214. Rutgers. Olympion. pag. penult. Codex πρότερος αὐτὸς pro πρῶτος.

[6]) Codex ὕπερθρον. Correxit Cobet. Cf. supra suo loco. Articulus legitur in marg. a corr.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Hesychius.

[10]) Demosth. π. συντ. § 4.

[11]) Hesychius.

ὑπερφυής· μεγαλοφυής, μείζων.
ὑπέρχρεως· κατάχρεως [1]).
ὑπέρχολος γενόμενος· ἀντὶ τοῦ ὑπεραγανακτήσας· οὕτως Ἀντιφάνης [2]).
ὑπεσειλάμην· παρητησάμην, ἀπεκρυψάμην [3]).
ὑπέσημεν· ὑπεσχόμεθα.
ὑπετέθυπτο· ὑπεκαίετο καὶ ἐκέκνισο· Ἀπολλοφάνης [4]).
ὑπέχει· ὑφίσαται [5]).
ὑπεψηνισμένοι· ἀκμαῖοι πρὸς τόκον, ἀπὸ τῶν σύκων τῶν διὰ τοὺς ψῆνας πεπείρων.
ὑπήγετο· ὑπέπειθεν.
ὑπηνέμια λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ· Ἐνιότε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ Ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις· Πλάτων δὲ ὁ Φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ ἀνεμιαῖα· καὶ Μένανδρος Δακτυλίῳ· — ἀνεμιαῖον ἐγένετο [6]).
ὑπήνεμοι· ὑπὸ τὸν ἄνεμον [7]).
ὑπέρπεδον· ὄρος, βουνός, ἔπαρμα γῆς· πέδον γὰρ ἡ γῆ [8]).
ὑπηνέμια τίκτουσι· τὰ οὔρια ἀπὸ τοῦ οὐρίου ἀνέμου λέγουσιν [9]).
ὑπήνη· μύσαξ, τὸ γένειον, πώγων, ἢ ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις [10]).

---

[1]) Vocabulum invenit Eustath. p. 958. 24 in lexico rhetorico. Cf. Hesych. et Poll. III. 85. Cum Eusthatii loco compone Lex. rhet. Bekk. p. 412. 30. Vocabulum est apud Demosth. Aphob. I. § 25. At vide Cobet. Hyper. p. 30.

[2]) Cf. Phryn. Bekk. p. 69. 21 et Antiatt. Bekk. p. 115. 2.

[3]) Hesychius.

[4]) Codex *κέκνισο*. Tum rectius scribes *ὑπεκέκαυτο*. Cf. Cobet. Hyper. p. 28.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Athen. IX. 374 B. Schol. Arist. Nub. 659. Antiatt. Bekk. p. 81. 32. Aristophanis fragmentum sic legitur in Codice; de eo emendando praeclare meritus est Cobetus Plat. Com. p. 67 sqq. Platonis locus est in Theaeteto 161 A.

[7]) Codex *ὑπηνέμιοι*. Corr. Kuster. Cf. Schol. Soph. Antig. 418.

[8]) In marg. a. corr.

[9]) Refero ad Aristophanis fragmentum quod supra habuimus. Codex *οὐράνια* ut videtur primo, nunc *οὐρίνια· ι* et acc. a correctore.

[10]) Cf. Hesych. Poll. II. 80.

ὑπηρέσιον· ὑπαγκώνιον τῶν ἐρετῶν ἤγουν κωπηλατῶν, ἐφ' οὗ καθίζουσιν [1]).

ὑπηρέσιον· ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρέσσουσι καὶ δουλεύουσιν, τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὑπηρετεῖν κληθέντος [2]).

ὑπό τι· ὀλίγον [3]).

ὑποβαθμός· ὑπόβαθρον [4]).

ὑποβάθραν· ὑπόβασιν, θεμέλιον [5]).

ὑποβασμόν· ὑποβάθραν [6]).

ὑποβιβάζοντες· ἐλαττοῦντες [7]).

ὑποβιβάζουσιν· ὑποκαταβαίνουσιν [8]).

ὑποβολιμαῖοι· ὑποβαλλόμενοι καὶ εἰσποίητοι, ὡς ἐπὶ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες [9]).

ὑπώβολον· ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον· Φερεκράτης Ἰπνῷ· — οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν Τὴν Πουλυτίωνος κειμένην ὑπώβολον [10]).

ὑποβρύχιοι· ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποντισθέντες [11]).

ὑπογεγραμμένη· ἐσιβισμένη· Ἀριστοφάνης [12]).

ὑπόγειον· ὑπὸ τὴν γῆν [13]).

ὑπόγειος· ὁ ὑποτεταγμένος.

ὑπογενειάζων· λιτανεύων, ὑπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος [14]).

ὑπογράφεται· δείκνυται [15]).

---

[1]) Cf. Hesych. Poll. I. 88, alibi. Refero ad Thuc. II. 93.
[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 312. 27.
[3]) Addidi *τι* quod in Codice deest.
[4]) Codex *ὑπόβαθρος*. Correxit Porsonus.
[5]) Cf. Hesychium.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Hesychius.
[8]) Cf. Hesychium.
[9]) Hesychius: *ὡς ἀπὸ τῶν — ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν.*
[10]) Codex *ὑπόβολλον — Πολυτίωνος*. Cf. Eustath. p. 1405. 22.
[11]) Hinc corr. Hesych., vide Schol. Plat. Phaedr. 248 A.
[12]) Codex *ἐσειβισμένη*. Cf. Hesych. Poll. V. 102. Etym. M.
[13]) Hesychius.
[14]) Aesch. Tim. § 61. Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 312. 5. Codex *ἀπὸ τοῦ γ.* quod corr. Porsonus, sed vide Piersonum ad Herodian. p. 443.
[15]) Fortasse ductum e Plat. Legg. VII. 803 A.

ὑπογλωττίς· σεφάνου εἶδος [1]).

ὑπόγραμμα· ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσιν [2]).

ὑπόγυον· ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γενόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον [3]).

ὑποδεής· ὑπόφοβος [4]).

ὑποδενδρυάσαι· ὑποδῦναί που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην [5]).

ὑποδέξιος· ὑποδοχεύς.

ὑποδέραια· περιτραχήλια [6]).

ὑποδερίδα· ὁρμίσκον, πλόκιον [7]).

ὑποδερίς· κόσμος γυναικεῖος, οἷον δείραιον.

ὑποδιδάσκαλος· ὁ τῷ χορῷ καταλέγων· διδάσκαλος γὰρ αὐτὸς ὁ ποιητής, ὡς Ἀριστοφάνης [8]).

ὑποδρόμους· σόμια [9]).

ὑποδύς· ὑπεισελθών [10]).

ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος· ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια· εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα· Ἀριστοφάνης [11]).

ὑπόθεσις· περιοχή, αἰτία [12]).

ὑποικουροῦν· λελητός τι μῖσος ὑποικουροῦν· ἀντὶ τοῦ ὑποτρεφόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν [13]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Poll. II. 108. Athen. XV. 677 A laudat e Platone Comico.

[2]) Cf. Hesych. Etym. M. p. 782. 10. Poll. V. 101. VII. 95. Phryn. Bekk. p. 68. 17.

[3]) Codex *γινόμενον*. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 313. 25. Hesych.

[4]) Perperam Hesych. *ἐπίφοβος*, sed adjectivum *ὑποδεὴς* illa significatione mihi a grammaticis fictum videtur.

[5]) Alia Hesych., sed deteriora. Eustathius p. 396. 22 invenit verbum *δενδρυάζω* in lexicis suis rhetoricis.

[6]) Cf. Hesych. Poll. V. 98. Eustath. p. 1847. 26 *κατὰ τοὺς παλαιούς*.

[7]) Vide quos modo laudavi et Aristophanis fragmentum apud Poll. VII. 95.

[8]) Fortasse e Plat. Ion. 536 A. Cf. Hesych. Poll. V. 106 et Lex. rhet. Bekk. p. 235. 9.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesychius.

[11]) Cf. Phryn. Bekk. p. 67. 12.

[12]) Cf. Hesychium.

[13]) Quis hoc dixerit *λελητός τι μῖσος ὑποικουροῦν*, nam frag-

ὑποισόν· Φορητόν [1]).

ὑποκαθεῖναι τὰς ὀΦρῦς· οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πραότερον γενέσθαι· τὸ γὰρ ἀνατεῖναι τὰς ὀΦρῦς ὀργῆς ἐσὶ σημεῖον [2]).

ὑποκατάβασιν· παραχώρησιν.

ὑποκείσεται· ὑποβληθήσεται [3]).

ὑποκορίζεται· κολακεύει, ὑποκρίνεται [4]).

ὑποκηρυξάμενοι· τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ ϛῆναι καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος Φανερῶς [5]).

ὑποκοριζόμενοι· διασύροντες· Ξενοφῶν Φησίν· οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐΦημοῦντες καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐΦήμως ὀνομάζοντες· λέγει γὰρ ἐν τῷ παραπρεσβείας· αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι [6]).

ὑποκορισικόν· ἔλαττον.

ὑποκρίνεσθαι· τὸ ἀποκρίνεσθαι οἱ παλαιοί· καὶ ὁ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ζ'· οἳ δ' οὐδὲν ὑπεκρίνοντο διεΦθείροντο· καὶ οἱ Ἴωνες οὕτως· Ἡρόδοτος· οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι Ἀθηναίων ἀπηλλάττοντο [7]).

ὑπολαβών· ὑπονοήσας ἢ ἀποκριθεὶς ἢ ἀντειπών, ἀντικρούσας [8]).

---

mentum veteris scriptoris mihi videtur, ignoro. Vide supra v. *οἰκουρουμένης*.

[1]) Hesychius.

[2]) Cf. Phryn. Bekk. p. 69. 8. Agnosce senarium poetae comici.

[3]) Hesychius. Codex *ὑποκληθήσεται*.

[4]) Cf. Hesychium. Codex *ὑποκρινται* m. pr.

[5]) Aesch. Ctes. § 41. Cf. Poll. IV. 94 et Lex. rhet. Bekk. p. 312. 25. Apud Meinekium non invenio Menandri fragmentum quod Bachmannus habet in Anecd. II. p. 378: *ὑπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγών*. Ceterum malim *Φανερόν* quam *Φανερῶς*.

[6]) Brevius Schol. Plat. Rep. III. 400 B. Cf. Phryn. Bekk. p. 47. 31. Moer. Tim. ibiq. Ruhnk. Intelliguntur Xen. Mem. II. 1. 26 et Dem. F. L. § 259. Adnotatio est perquam memorabilis, de qua dixi in Prolegomenis p. 36. In Xenophonte Thieboutus admodum acute reponit *ὑπὸ κορύζης*.

[7]) Thucyd. VII. 44. Herodt. VIII. extr. Observatio est Aelii Dionysii quam sine auctoris nomine repetit Eustathius p. 1437. 33. Thucydidis Codicem quo Dionysius utebatur, hic corruptum fuisse, non est dubium.

[8]) Cf. Hesychium.

ὑπολαπάξας· ὑποκενώσας.

ὑπὸ μάλης· τὸ ὄνομα μὲν κεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὅταν μὲν οὖν ἐνικῶς λέγωσιν, οὕτως αὐτὸ πάντες τάττουσιν μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν δὲ πληθυντικῶς οὐ μάλας λέγουσιν ἀλλὰ μασχάλας. Λυσίας· καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας [1]).

ὑπὸ μάλης· μάλην δ' οὐ λέγουσιν ἀλλὰ μασχάλην [2]).

ὑπομηλαφῆσαι· ὑποψηλαφῆσαι [3]).

ὑπόνομος· ὀχετός, διῶρυξ.

ὑπονοσῆσαι· ἐπανελθεῖν, ὑποκαταβῆναι [4]).

ὑπόξυλος· κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος· οὕτως Μένανδρος [5]).

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος· ἐλλείπει ὕπεσι· λέγεται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ ἐπὶ ἐρισικῶν [6]).

ὑποπίνειν· ἀντὶ τοῦ μεθύσκεσθαι· οὕτως Νικοφῶν [7]).

ὑπόπλεως· μεσός [8]).

ὑποποιεῖσθαι· ὑποτάσσειν.

ὑπόπτερος· ταχεῖα [9]).

ὑποπτεύω· ὑπονοῶ [10]).

ὑπόροφον· ὑπὸ στέγην [11]).

---

[1]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 313. 3. Phrynich. Ecl. p. 84 et Hellad. apud Phot. Plura servavit Schol. Plat. Gorg. 469 D, qui ostendit Lysiae locum desumtum esse ex epistola ad Metaniram. Plura habet quoque Suidas.

[2]) Manus recens in marg. ἀλλὰ τοῦτο τὸ χῆμα χρῶνται ναυχλιοι καθόλου μάλην χγοντες ἀλλ' οὐ μασχάλην ἢ μασχάλας. Stellula indicat partes a bibliopego abscissas. Cf. Prolegom. p. 7.

[3]) Hesychius. Supra habuimus μηλαφῆσαι.

[4]) Refertur ad Herodt. I. 190. Cf. Hesychium.

[5]) Dixi de hoc loco in Prolegomenis p. 26. Adnotatio est Aelii Dionysii, quam plenius servavit Phrynichus in Anecd. Bekk. p. 1073. coll. p. 67. 5. Vide Cobetum in Mnem. X. 54. XI. 235 et HSt. VIII. 395 B. Adde Preller. Polemon. p. 36.

[6]) Cf. Zenob. 520. Diogen. 759.

[7]) Antiatt. Bekk. p. 115. 10 add. Νικοφῶν Πανδώρᾳ.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius ὑποπτέρου quod referunt ad Pind. Olymp. IX. 36.

[10]) Cf. Hesychium.

[11]) Porsonus ὑπ' ὄροφον. An ex Eur. Or. 147? Cf. Eur. Electr. 1166 ubi forma ὑπώροφον quam vide infra.

ὑποσκάλλειν· ὑπεργάζεσθαι [1]).
ὑποσακίζειν· ὑπεξαιρεῖν, ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ Φασὶ τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν [2]).
ὑπὸ σκότῳ δὲ γεγονώς· σκότιος, ὅπερ ἐςὶ λαθραῖος, παρθένιος, ὁ ὑπὸ παρθένου δοκούσης γεγονώς [3]).
ὕποσμος· ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπτεύων [4]).
ὑποσμύχουσα· ἔνδον ἐρεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα [5]).
ὑπόσπονδος· ὑπὸ Φιλίαν ὑποτεταγμένος [6]).
ὑποσάθμη· τρυγίας [7]).
ὑποσειλάμενος· ἀποκρυψάμενος, Φοβηθείς [8]).
ὑποσρωμνίους· τοὺς ἐν τῇ σρωμνῇ κειμένους.
ὑποσέλλεται· ἀναδύεται, ὑποκρίνεται, Φεύγει, δολιεύεται [9]).
ὑποσυγχύτως· συγκεχυμένως.
ὑποσχεῖν· ὑποβαλεῖν, ἀπαιτηθῆναι, ὑποθεῖναι [10]).
ὑποσχέσθαι· ἐκτεῖναι [11]).
ὑποτείνουσιν· ὑποβάλλουσιν ἢ προτείνονται [12]).
ὑποτείνων· ὑπισχνούμενος [13]).

---

[1]) Arist. Acharn. 1014 habet ὑποσκαλεύειν.
[2]) Observatio Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 940. 16. Quod Etymologus addit ῥητορική demonstrat glossam e Photio descriptam esse. Cf. Prolegom. p. 171. Ex Aelio Dionysio habet quoque Phrynichus Bekk. p. 68. 30. Pro ἀναλογοῦν Dobraeus suspicatur ἀναλοῦν· malim ἀνὰ λόγον.
[3]) Plat. Rep. V. 461 A, sed ibi legitur σκότου.
[4]) Cf. Hesychium.
[5]) Codex ἐνδιερεθίζουσα, sed vide Hesych. Plura in Thes. VIII. 423 B.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Codex ὑποσαθμίς. Cf. Hesych. et Phryn. Ecl. p. 24.
[8]) Refero ad Plat. Apolog. 24 A: καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποσειλάμενος. Adhibita nostra glossa, locum sic scripserim: καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ὑποσειλάμενος ἐγὼ λέγω.
[9]) Fortasse glossa sacra. Cf. M. Schmidt. Mus. Rhen. XII. 146.
[10]) Codex ὑπολαβεῖν quod correxi. Recte Hesychius.
[11]) Non intelligo.
[12]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 312. 24.
[13]) Codex ἐπισχνούμενος.

ὑποτεμέσθαι· ἀφελέσθαι.

ὑποτεμνόμενος· ἐκκόπτων.

ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν· ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον. οὕτως Ξενοφῶν φησίν [1]).

ὑποτίτθια· ὑπομάζια παιδία· καὶ ὑπότιτθον ὁμοίως τὸ ὑπομάζιον [2]).

ὑποτοπεῖσθαι· ὑπονοεῖσθαι· καὶ καθυποτοπεῖσθαι· τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν [3]).

ὑποτοπήσας· ὑπονοήσας.

ὑπὸ τὸν τόνον· ὑφειμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ.

ὑπότριμμα· ἔκ τε φοινίκων καὶ μέλιτος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων [4]).

ὑποτροπιάζει· ὑποσρέφει [5]).

ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις· καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ὁμοίως· καὶ ἔτει καὶ ἔτος· καὶ χρόνῳ καὶ χρόνους καὶ χρόνον καὶ χρόνοις· [ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους·] πάντα ταῦτα χρήσιμα [6]).

ὕπουλα ἕλκη· τὰ κρυπτά [7]).

ὕπουλοι· οἱ ἐγγὺς τοῦ κατουλωθῆναι μώλωπες.

ὕπουλα γόνατα· καὶ ὕπουλον πόδα· καὶ ὕπουλον χεῖρα· καὶ σῶμα· τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινὰς πληγάς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίσασθαι ὄν· Κρατῖνος [8]).

ὕπουλος· δόλιος φαινόμενος δῆθεν εἰρηνικός, ὡς ἐπὶ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις·

---

[1]) Xenoph. Hell. I. 6. 15, de quo loco vide Cobet. Mnemos. VI. p. 45.

[2]) Lex. Bachm. *τὸν ὑπομ.* Cf. Hesych.

[3]) Lege *ὑπονοεῖν*, cf. Phrynich. Bekk. p. 67. 30. Cogitavit Arist. Ran. 958 ubi invenit *κάχ' ὑποτοπεῖσθαι* ut ex ipsa interpretatione apparet. Codex *ὑπὸ τὸ χ.*

[4]) Cf. Hesych., Poll. VI. 71, alios.

[5]) Codex *ὑποτροπάζει.* Lex. rhet. Bekk. p. 312. 19 habet *ὑποτροπιαζούσης.* Cf. Phryn. Ecl. p. 28. Bekk. p. 69. 19.

[6]) Emendatius in Lex. Bachm.: *κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ὁμοίως.* Porsonus iam expunxit verba perperam iterata *ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους.*

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Indidem hausit Phryn. Bekk. p. 68. 5.

ἐξ οὗ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηςῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος [1]).

ὑπ' οὔρει· ὑπὸ τῷ ὄρει [2]).

ὑποφέρονται· ὑποβάλλονται· καὶ ὑποφέρων· ὑποβάλλων [3]).

ὑπόφορος· ὑπεύθυνος, ὑπὸ κίνσον, ὑπὸ τέλος [4]).

ὑποφύσεις· παραφυάδες φαύλων λογισμῶν ἔξωθεν φυόμεναι.

ὕπτια· ὑψηλά.

ὑπτιάζει· ὑποςρέφει.

ὑπωμοσία· τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην τινὰ ἤ τι ἄλλο προφάσει τινὶ χρώμενον μεθ' ὅρκου [5]).

ὑπωμοσία· σκῆψις καὶ παραίτησις.

ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πῦα [6]).

ὑπώρεια· ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς [7]).

ὑπώροφον· ὑπόςεγον [8]).

ὗς· χοῖρος ἢ σύαγρος [9]).

ὕσας· βρέξας [10]).

ὗς διὰ ῥόδων· ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων· Κράτης Γείτοσιν.

ὕσπληξ· φραγέλιον, ἀφετηρία [11]).

ὕσθην· ὠμβρίσθην, ἐρραντίσθην [12]).

ὕρχαι· τὰ βικώδη κεράμια [13]).

---

[1]) Cf. Hesychium. Codex ἐπιπόλεως.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Hesychius.
[5]) Cf. Harpocr. Lex. rhet. Bekk. p. 313. 8. Poll. VIII. 56. Schöm. Comit. 165. Meier. de Lite Att. p. 285. Codex καθόρκου.
[6]) Ridicule Eustath. p. 914. 38. Cf. Hesych.
[7]) Codex ὑποριᾳ primo ut videtur, ω em. m. pr. ει corrector.
[8]) Cf. supra ὑπόροφον. Codex Ὑπωροφον· ὑποςέγην primo vel ὑπόρροφον. Nunc ὑπ' ὄροφον a corr.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Hesychius.
[11]) Cf. Hesych. Lex. Bachm. Schol. Plat. Phaedr. 254. E.
[12]) Codex ὀμβρίσθην ἐραντίσθην.
[13]) Utitur Arist. Vesp. 676. Cf. Hesych. Poll. VI. 14. X. 73. Plura vide apud HSt. VIII. 502 C. Bentl. ad Hor. Sat. II. 4. 66.

ὑρισοί· ἐρυσοί, σπυρίδες [1]).
ὑσσάκους· τοὺς παττάλους· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ καὶ οἱ Δωριεῖς [2]).
ὑστέρα δεκάτη· ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἰκάδα καλοῦμεν.
ὑστέρας· πληθυντικῶς λέγουσιν οὐχ ὑστέραν [3]).
ὑστριχὶς· καὶ ὕστριξ· ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ [4]).
ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται· παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων [5]).
ὑφαιρεῖται· παρεκβάλλει.
ὕφαλοι· ὑποθαλάσσιοι κεκρυμμέναι πέτραι [6]).
ὑφειμένοι· ὑποχείριοι.
ὑφειμένως· ἐνδιδομένως [7]).
ὕφαλος φάτις· ἡ κρυφία [8]).
ὕφεσις· ἐλάττωσις [9]).
ὑφεσώς· ἐνυπόστατος [10]).
ὑφηγήσονται· ὑποδείξουσιν.
ὑφιέμενον· ἐνδιδόμενον [11]).
ὑφιέναι· ἐνδοῦναι [12]).

---

[1]) Cf. Hesych. Habet Aristophanes apud Athen. IX. 372 B.
[2]) Aristoph. Lysistr. 1001: ἀπήλααν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων. Est igitur aliquid inter ὑσσάκους et παττάλους. Similia quidem habent Hesychius alii, quos vide in Thes. VIII. 510 B, sed vetus corruptela videtur, cui medebor scribendo τοὺς πυσσάχους. Vide Hesych.: Πύσσαχος· ξύλον καμπύλον τοῖς μοσχοῖς περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον ὃ κωλύει θηλάζειν. Editores Thesauri iam agnoverunt ὕσσακος idem esse quod πύσσαχος.
[3]) Mira observatio.
[4]) Cf. Hesych. Habet ὑσριχίς Arist. Pac. 746. Plura vide in Thes. VIII. 524 B. Codex ὑσριχὶς καὶ ὕσηρξ — υἱων m. pr.
[5]) Cf. Hesychium et Paroemiographos.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Hesychius rectius ἐνδεδομένως.
[8]) Hesychius.
[9]) Plura Hesychius.
[10]) Hesychius.
[11]) Plura Hesychius.
[12]) Codex ὑπενδοῦναι.

ὑφιζάνει· ὑποκαθέζεται, ἐλαττοῦται [1]).
ὑφισάς· ὑποσάς, ὑποτιθείς [2]).
ὑφόλμιον· ἐπὶ τῶν αὐλῶν Φερεκράτης [3]).
ὑφόρμια· κόσμου εἶδος [4]).
ὑφορμοῦν· ἀπαντοῦν, ἐναντιούμενον [5]).
ὕφος· ὑφεύς, Φερεκράτης [6]).
ὑφωμαδόν· ὁμοθυμαδόν [7]).
ὑψαυχεῖν· ὑψηλοφρονεῖν [8]).
ὑψικρατεῖν· τὰ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν.
ὑψιμέδοντες· ἐν ὕψει βασιλεύοντες [9]).
ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος ἢ ὑψηλόφρων [10]).
ὑψοῦ διάττει· ἐν ὕψει ὁρμᾷ καὶ τρέχει [11]).
ὗων· βρέχων [12]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Φ.

Φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων [13]).
Φαγύλιον· μαρσίππιον [14]).
Φαεσφόρους· Φωτοφόρους, Φωτὸς παρεκτικάς, γνώσει Φωτιζούσας [15]).
Φάθι· εἰπέ [16]).

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Recte Hesychius omittit ὑποσάς.
[3]) Codex ἀπό. Cf. supra v. ὅλμοι. Hesych. Poll. IV. 70.
[4]) Codex ὑφορμία. E rhetorico lexico apud Eust. p. 1788. 46.
[5]) Codex ἀπατοῦν. Corr. Porsonus. Rectius scribes ἀπαντῶν. Cf. Hesychium.
[6]) Pro ὑφεύς Meinekius ὑφή.
[7]) Mirum vocabulum.
[8]) Hesychius. Phryn. Bekk. p. 68. 4 e Sophocle laudat.
[9]) Hesychius ὑψιμέδων.
[10]) Cf. Hesychium. Codex ὑψόφρων.
[11]) Similiter Hesychius.
[12]) Hesychius.
[13]) Hesychius. E poeta ut videtur.
[14]) Hesychius φάγυλοι.
[15]) Hesychius φαεσφόρος.
[16]) Cf. Moer. Plura in Thes. VIII. 741 B.

Φαιδρός· καθαρός [1]).
Φαιδρωπόν· τὸ τερπνὸν καὶ χάριεν πρόσωπον [2]).
Φαῖεν· εἴποιεν [3]).
Φαίημεν· εἴποιμεν [4]).
Φαινόλης· χιτών· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεσρίδα [5]).
Φαιδρυντής· ὁ Φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα [6]).
Φαικῷ· ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ· οὕτως Σοφοκλῆς [7]).
Φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μύϊνον [8]).
Φάκελον· Φορτίον ἢ εὐάλωτον [9]).
Φαινόμενα· Πλάτων Πολιτείας δεκάτῃ· Φαινόμενα οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ· ἀντὶ τοῦ Φαντασίαν ἀποτελοῦντα οὐ μέντοι γε ὄντα [10]).
Φάκελος· τὸ τῆς κεφαλῆς Φόρημα.
Φακῆ· τὸ ἔψημα τοῦ Φακοῦ [11]).
Φακός· τὸ ὄσπριον ὠμόν [12]).
Φάλαγγες· σίχες, τάξεις· οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν πλῆθος· λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα· καὶ νεὼς ὑπερείσματα· ἔνιοι καὶ τὸ στρογγύλον ξύλον καὶ σύμμετρον φαλάγγιον· λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ καινὼν φάλαγξ· καὶ ἐπὶ τῆς νεὼς ἡ διαβάθρα· καὶ ὁ ἀράχνης δὲ ὃν ἔνιοι φαλάγγιον· καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀττικοῖς φαλάγγια [13]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Hesychius.
[4]) Hesychius *φαῖμεν*.
[5]) Cf. Hesychium et Poll. VII. 61.
[6]) Lexic. rhetor. Bekk. p. 314. 10. Cf. Hesych. Plura apud Paus. V. 14. 5.
[7]) Plura vide apud Hesychium.
[8]) Cf. Plat. Tim. 68 D. Rep. IX. 585 A. Codex *μύηνον*.
[9]) Intelligerem *Φορτίον εὐάγκαλον*. Hesychius omittit *ἤ*.
[10]) Plat. Rep. X. 596 extr.
[11]) Codex *ἔψεμα*.
[12]) Cf. Herodian. Piers. 457. Moer. Ammon. p. 141. Thom. M. p. 882. HSt. VIII. 598.
[13]) Reddiderim observationem Aelio Dionysio ob Eust. p. 924. 6. Cf. Eustath. p. 140. 9; 469. 15 et Antiatt. Bekk. p. 115. 20. Platonis Comici fragmentum vide infra.

Φαλάγγιον· γένος ὄφεως ὥς Φησι Νίκανδρος [1]).
Φαλλικόν· ποίημα αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ Φαλλῷ ᾀδόμενον [2]).
Φαλακρόν· ἀντὶ τοῦ κεφαλὴν Φαλακράν [3]).
Φάλανθοι· Φαλακροί· ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ [4]).
Φάλαγξ· θηλυκῶς ὁ ἀράχνης· Πλάτων Ἑλλάδι· Εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς Ἀραχνίοις ἂν τοῖσι τοίχοις ἡ Φάλαγξ ὑφαίνει [5]).
Φαληρεύς· πολίτης [6]).
Φαλλοί· μόρια δερμάτινα.
Φαλακρότερος εὐδίας [7]).
Φαμέν· λέγομεν [8]).
Φάναι· εἰπεῖν [9]).
Φάνας· τὰς ἐκλάμψεις [10]).
Φανίον· τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον.
Φανόν· λευκόν, λαμπρόν· οὕτως Φρύνιχος [11]).
Φανότερον· λαμπρότερον [12]).
Φανός· λαμπὰς ἡ ἐκ κλημάτων· οὕτως Μένανδρος [13]).

---

[1]) Cf. Hesychium et Lex. rhet. Bekk. p. 314. 18. Indicatur Nicand. Ther. 8.

[2]) Arist. Acharn. 261. Codex *φάλαικον*.

[3]) Malim *ἀντὶ τοῦ κεφαλὴν φαλόν*, quae est inepta veterum etymologia, cf. Etym. p. 787. 3 et Schol. Hom. Iliad. *ν*. 799.

[4]) Vera forma est *φάλαντος· φάλανθος* excogitarunt etymologi quidam inepti. Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 16. 31 et 71. 17.

[5]) Codex *ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ ν. τουτοισὶ τοῖσι λεπτοῖσιν ἀ. ἃ τ. τοίχοισιν ἡ φάλαξ ὑ.* Locum debemus Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 924. 6. De Platonis fragmento emendando vide Meinekium et Cobetum in Platonis Com. Rell. p. 195. Potuitne Plato scribere *ἀραχνιδίοις*?

[6]) Cf. Harpocrationem.

[7]) Excidit interpretatio. Cf. Demetr. de Elocut. 162.

[8]) Hesychius.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesych. Fortasse respicitur Eur. Rhes. 943 vel Ion. 550.

[11]) Non laudatur Phrynichus grammaticus, cuius partes nullae sunt in Photii lexico, sed alteruter poeta; moneo hoc propter Phryn. Bekk. p. 50. 15.

[12]) E Plat. Rep. VII. 518 A. Sic superior glossa ducta erit e Plat. Phaedr. 256 D.

[13]) Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 50. 23. Ecl. p. 18. Athen.

Φανοτεύς· ἡ πόλις οὐχὶ Πανοπεύς [1]).

Φαντασία· ἐνύπνιον ἢ ἴνδαλμα ἢ ἀποκάλυψις θεία.

Φαντασιοκοπεῖς [2]).

Φαντάζομαι· συκοφαντοῦμαι· οὕτως Ἀριστοφάνης [3]).

Φαντασμάτων· ἀντὶ τοῦ ψευδῶν φαντασιῶν [4]).

Φάρκτεσθαι· τὸ Φράττεσθαι· καὶ ναύφαρκτον καὶ ναυτικὴν δύναμιν [5]).

Φαρμακᾶς· μυρεψεῖς.

Φάρμακον· παραμυθία, ὁμιλία· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φέρειν τὴν ἄκεσιν· εἴρηται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθέων [6]).

Φαρμακός· τὸ κάθαρμα βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι Φαρμακόν· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ [7]).

Φάρμακα· τὰ τῶν ζωγράφων χρώματα· τὰ δὲ τῶν ἰατρῶν Φαρμάκια [8]).

Φαρμακεία· νύμφη οὕτως προσαγορευομένη [9]).

Φαρμακοτρίβαι· οἱ βαφεῖς οἱ τὰ Φάρμακα τρίβοντες· ἢ οἱ τὰ Φάρμακα πωλοῦντες [10]).

Φαρκῖδα· τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα· οὕτω Σοφοκλῆς [11]).

XV. 700 B habet Menandri versum quo Photius respicit. Plura HSt. VIII. 628 D.

1) Cf. Steph. Byz. et Strabon. IX. p. 423.

2) Interpretatio excidit.

3) Arist. Acharn. 823. Convenit Hesychius.

4) Aesch. Sept. 710. Eur. Orest. 401 ibiq. Porsonus.

5) Codex *ναύφρακτων* sed statim mut. in — *τον*. Vide supra in v. *ναύφαρκτον*. Quae huc faciunt congesta sunt in Thes. VIII. 1035 B.

6) Cf. Dobraeum in Advers.

7) Cf. Harpocr. eiusq. Intt. Item HSt. VIII. 654. Hipponax mediam syllabam quinquies producit in fragmentis apud Bergkium 4. 28. 51. 52. 53.

8) Cf. Schol. Plat. Cratyl. 424 D. Rep. IV. 420 C.

9) Codex *Φαρμακτά· λίμνη*. E Plat. Phaedr. 229 C.

10) Demosth. Olympiodor. § 12. Unde corrige Lex. rhet. Bekk. p. 314. 16. Quod Etymologus addit *ῥητορική*, hac de re dixi in Prolegomenis p. 171, quod moneo propter novissimos Thesauri Editores. Adde Poll. VII. 139. IX. 39.

11) Codex *Φαρμακίδα — γένους*. Corr. Brunckius coll. Hesych.

Φαρμάξας· ἀπατήσας, γοητεύσας, ἰατρεύσας [1]).

Φαρυγίνδην· ὡς ἀρισίνδην, σκώπτοντες τὴν γασριμαργίαν τῶν χορευτῶν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν [2]).

Φάρσος· τρύφος, ῥάκος, πτερύγιον, ἀκρωτήριον, κλάσμα [3]).

Φάσις· Φάσις ἐσὶν ἣν ποιεῖταί τις πρὸς τὸν δοκοῦντα ὑπορύττειν δημόσιον μέταλλον ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο τι τῶν δημοσίων· ἔτι δὲ καὶ οἱ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ὀρφανῶν αἰτιώμενοι παρὰ τοῖς ἄρχουσὶν ὡς οὐ δεόντως μεμισθωκότας τὸν ὀρφανὸν οἶκον προφαίνειν λέγονται [4]).

Φασί· λέγουσι [5]).

Φάς· εἰπών [6]).

Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τίθεται· Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρῳ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις [7]).

Φασιανοί· ἀλεκτρυόνες καὶ ὄρνεις τινές [8]).

Φασκώλιον· ἱματιοφορεῖον· Φάσκωλον δέ ἐσι μαρσίππιον [9]).

Φάσκων· λέγων [10]).

---

[1]) Codex ἀποσήσας corr. ex Hesych. quem vide.

[2]) Hinc supplendus Hesychius. Recte Meinekius Fragmt. Com. II. p. 290 confert Plutarchum de Glor. Athen. p. 349 A. Arist. Acharn. 1150. An φαρυγγίνδην scribendum?

[3]) Illud ἀκρωτήριον pertinet ad Φάρος monente Bernhardyo. Cf. Hesychium.

[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 315. 16 et Harpocrationem cuius locus non legitur nisi in Epitome, vide Bekk. p. 182. 7, et apud Photium post φασί. Vide porro Poll. VIII. 47 et Meier. de Lite Att. p. 248. In fine malim τὸν ὀρφανικὸν οἶκον ut apud Harpocrationem.

[5]) Hesychius.

[6]) Hesychius.

[7]) Toupius scribit Κυλάβρᾳ ex Athen. VII. 297. Cf. Zenobium 536.

[8]) Cf. Athen. IX. 387 F. Hesychius. Herodian. Piers. 466. Plura in Thes. VIII. 670 D.

[9]) Quae glossa in Codice sequitur ex Epitome Harpocr. est quam cf. Itidem Lex. rhet. Bekk. p. 314. 4. Observatio fortasse est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1446. 4 coll. cum Ammon. p. 141 et Schol. Plat. Hipp. Min. 368 C.

[10]) Hesychius φάσκω.

Φασιανός· συκοφάντης, παρὰ τὴν Φάσιν ἢ τὸ Φαίνειν [1]).
Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν Φάσιν, τὴν ἔνδειξιν [2]).
Φατέ· λέγετε [3]).
Φατνώματα· σανιδώματα, ϛέγη διάγλυφα [4]).
Φατνωτόν· σανιδωτόν [5]).
Φατρία· σύνταγμα [6]).
Φαύζειν· τὸ Φρύγειν· Ἀττικοί [7]).
Φαύλια μῆλα· εἶδός τι μήλων [8]).
Φαυλία· ἡ κότινος· καὶ ἁπλῶς εἶδος ἐλαίας [9]).
Φαῦλον· ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον, καὶ τοῖς λοιποῖς [10]).
Φαῦλον· τὸ ἁπλοῦν· καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Λικυμνίῳ· Φαῦλον ἄκομψον τὰ μέγις' ἀγαθόν· ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον λέγων· ἔϛι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· Φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, Κέβης ζητεῖς· τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος οἷον Φαῦλον πρᾶγμα ἔϛαι τὸ τυχὸν πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τεθείη ἂν πρὸς [τῷ] οὐ τὸ τυχόν· Πλάτων· πρᾶγμα δ' ἔϛαι ὡς ἔοικεν οὐ Φαῦλον οὐδὲ μικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς· τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ ὅταν ἀντιδιαϛέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον, ὡς Πλάτων· δοῦλοι γὰρ

---

[1]) Aristoph. Acharn. 726.
[2]) Tacent Thesauri Editores. Equidem scripserim *Φασηλίς· κύλιξ κτἑ* collato Stephano Byz. qui interpretatur *ἀγγεῖον*.
[3]) Hesych. Convenit Gl. Ep. ad Hebr. post Cyr. Voss. Fortasse igitur glossa sacra est.
[4]) Cf. Hesychium. Convenit quoque Eustath. p. 547. 3.
[5]) Cf. Hesychium et itidem Eustath. ll.
[6]) Hesychius. Pro *Φρατρία*. Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 239. 32. Cobet. Mnem. XI. 138.
[7]) Cf. Hesych. et Eustath. p. 962. 49 *κατὰ τοὺς παλαιούς*. Plura in Thesauro VIII. 1182. Coniungenda est adnotatio de verbo *Φωγνύναι* quam e Photio habent Etymol. M. et Lexic. Bachmanni.
[8]) Cf. Hesych. Plura in Athen. III. 81 A. 82 D.
[9]) Cf. Hesych. Eustath. p. 1356. 64. Moer. Poll. VI. 45. Schol. Plat. Alcib. 147 D.
[10]) Cf. Schol. Plat. Rep. IV. 423 et mox.

καὶ δεσπόται οὐδέποτ' ἂν γένοιντο φίλοι οὐδ' ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγενόμενοι φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι· τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν· Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω· καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου· Πολιτείας α'· καὶ φαῦλόν γε, ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προσάξομεν· καὶ τούτου δ' ἐγὼ ἔτι φαυλότερον· τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου ὡς Δημοσθένης· καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων· καὶ ἐπὶ πένητος· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου [1]).

Φαῦλος· εὐτελής, χαλεπός [2]).

Φαυλίζει· εὐτελίζει, χλευάζει [3]).

Φαύσιγγες· οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι· οὕτως Ἀριστοφάνης [4]).

Φάων· ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναί φασι πολλοὶ Σαπφὼ οὐ τὴν ποιήτριαν ἀλλὰ Λεσβίαν, καὶ ἀποτυγχάνουσαν ῥῖψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας [5]).

Φειδωλός· φειδόμενος, κνιπός [6]).

---

[1]) Rectissime haec composuit Dindorfius in Thes. VIII. 681 cum Etym. M., Lex. rhet. Bekk. p. 315. 1 et Schol. Plat. Alcib. 147 D. Vide quoque Eustath. p. 1356. 64. Vix dubitabis ex horum omnium collatione conficere nostram glossam Boethi esse, cf. Diog. Laert. III. 63, hunc autem profecisse e Pamphili et Dionysii penu, unde fluxerunt superior glossa et adnotata ab Eustathio. Retulisse suspicor Boethum de hac voce in utroque libello; hinc quaedam aliter tractantur a Scholiasta ad Alcibiadem quippe ducta ex altero libello. Nota porro hoc quoque recte vidisse Dindorfium ab recentiore grammatico profecta esse vocabula: ἔστι δ' ὅτε τίθεται — ζητεῖς. Laudati loci leguntur in Platone Phaed. 95 E. Legg. XI. 918 C. VI. 756 fin. Rep. IV. 423 C. Cf. Cobet. Mnem. IX. 432 et XI. 129, qui e Boetho apud Platonem reponit διαγενόμενοι pro διαγορευόμενοι.

[2]) Plura Hesychius. In Codice bis legitur eadem glossa, interposita Harpocrationis glossa Φάϋλλος.

[3]) Supra ἐφαύλιζον.

[4]) Codex φαύσιγγες. Cf. Hesych. Galen. Lex. Poll. VII. 110.

[5]) Compone Plutarchi Proverbium 29 v.: μιχθοφορῶν, de quo emendando despero.

[6]) Hesychius.

Φελλεύς· σκληρὸς πόσως καὶ πετρώδης τόπος [1]).

Φενακίζει· χλευάζει.

Φέναξ· χλευασής, ἀπατεών [2]).

Φαινίνδα· παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὅταν ἑτέρῳ ἀφίωσι τὴν σφαῖραν ὥσπερ Φενακίζοντες [3]).

Φενάγματα· Φενακίσματα [4]).

Φεραυγής· κατάλαμπρος [5]).

Φέρβει· βόσκει, τρέφει [6]).

Φέρε· οἶον ὑπόθου.

Φερέγγυος· ἀσφαλής, ἀξιόπιστος, ἐγγυητής [7]).

Φερέοικος· ὁ κοχλίας· ἔνιοι ζῷον λευκὸν ὅμοιον γαλῇ ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλαίαις γιγνόμενον· οἱ δὲ ζῷον σφηκὸς εὐμεγέθους μέγιστον [8]).

Φέρειν· λαμβάνειν· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας· Μένανδρος Ὀλυνθίᾳ· Μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας Ὀβολοὺς φέρων· καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου [9]).

---

[1]) E Plat. Criti. 111 D, cf. Schol. Vide Hesychium.

[2]) Hesychius.

[3]) Codex *φεννις*, quod correxit Dobraeus. Vetus corruptela est, quam habet quoque Eustathius p. 1554. 35, ubi eandem interpretationem ponit. Quod Etymologus habet p. 790. 24 ex Orione est, Orion autem in Lexico p. 161. 12 dicit se sequi Helladium. Quae disputavi in Prolegomenis faciunt ut credam Helladium sequi Phrynichum, Phrynichum autem Aelium Dionysium, quem praeterea ipsum scripsisse *φεννίς* non *φαινίνδα*, apparet e collato verbo *φενακίζειν*. Pro *φαινίνδα* invenerat credo scriptum *φενίδα*, quod dictum videbatur quarto casu a *φενίς* vel *φεννίς*. Plura, e Pamphilo credo, exscripsit Boethus, quem sequitur Schol. Plat. Theaet. 146 A. Cf. Poll. IX. 105 et Athen. I. 14 F et Hesych qui itidem scribit *φεννίς*.

[4]) Vocabulum aliunde ignotum.

[5]) Hesychius.

[6]) Hesychius *φέρβειν*.

[7]) Cf. Hesychium.

[8]) Hesychius rectius *μεῖζον* pro *μέγιστον*. sed vide Dobraeum in Adv. Glossa comica est, quod patebit infra v. *φέροικος*. Codex *μικρὸν* m. pr. *λευκὸν* supr. corrector.

[9]) Hesychius *τὰς χρήσεις* omisit. Arist. Acharn. 65. Aristotelis expeditionem memorat Diod. Sicul. XIX. 68. Codex *οὐ δραχμάς*.

Φερεσβίους· ζωοποιούς [1]).
Φέρνη· ἀμοιβή.
Φέρνην· τὴν προῖκα· καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος [2]).
Φέρνη· προίξ [3]).
Φέροικος· ἐν Κλεοβουλίναις· ζῷον ὅμοιον γαλῇ λευκὸν Φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον οὕτω καλούμενον [4]).
Φέψαλος· σπινθὴρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων [5]).
Φερώνυμος· ἀληθὲς ἔχων τὸ ὄνομα [6]).
Φεσκάσιον· μάγγανον πλοϊκόν [7]).
Φεῦ· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα ἢ ὀδυνηρὸν οἴμωγμα [8]).
Φεύγοιεν· κατηγοροῖντο.
Φηλοῦν· ἀπατᾶν· Μένανδρος Ἁλιεῖ· δύ' οἰκίας Φήλων γερόντων ὡς λέγεις ἀβελτέρων [9]).
Φημί· λέγω, ὑπολαμβάνω [10]).
Φήσεις· λέξεις.
Φθάνοντος ἔργον γίνεται· [11]).
Φθέγμα· ῥῆμα.
Φθείρ· ὁ τῆς πιτύος καρπός [12]).
Φθῆναι· προλαβεῖν [13]).
Φθήσεται· καταλήψεται [14]).

---

[1]) Hesychius *Φερέσβιος*.
[2]) Aesch. F. L. § 31. De vocis accentu dubitatur.
[3]) Codex *Φερνιξ*.
[4]) Vide supra. Cleobulinae Cratini sunt.
[5]) Convenit Eustath. p. 1802. 62. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 81.
[6]) Cf. Hesychium.
[7]) Meurs. in Gloss. p. 400 scribit *πολεμικόν*.
[8]) Cf. Hesychium.
[9]) Cf. Hesychium *Φῆλος*. Codex δ' *οἰκίας Φίλων*. Porsonus *Φηλῶν*, sed malo intelligere adiectivum *Φῆλος*. Vide Harpocr. v. *Φηλώματα* et Lex. rhet. Bekk. p. 315. 11.
[10]) Hesychius.
[11]) Videtur proverbium.
[12]) Cf. Hesych. Eust. p. 368. 10. Spanhem. de Usu Nom. I. p. 311.
[13]) Codex *Φθεῖναι*. Correxit Cobet. Cf. Hesychium.
[14]) Codex *Φθείσεται*. Correxit Cobet. Cf. Hesychium.

Φθιάδος· Θετταλικῆς [1]).
Φθίνει· φθείρεται, λήγει.
Φθινύθων· φθειρόμενος [2]).
Φθογγαῖς· βουλαῖς [3]).
Φθόη· φθίσις ἢ ὄνομα πάθους, ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς [4]).
Φθοῖς· ὄνομα πλακοῦντος [5]).
Φθόνος· πάθος λυπῆς ἐπὶ τῇ τῶν πέλας εὐπραγίᾳ [6]).
Φιαρόν· λαμπρόν [7]).
Φιβάλεως· γένος συκῆς· λέγουσι δ' οὕτως καὶ τὰς μυρρίνας· Ἀπολλοφάνης καὶ τὰ σῦκα Φιβάλεα· καὶ Φιβάλεαι ἰσχάδες [8]).
Φιδάκνας· πιθάκνας· Δημοσθένης [9]).
Φίλαθλος· Φιλόπονος.
Φιλαιτίων· τῶν ἐπιλαμβανομένων [10]).
Φιλακκίζεται· χαριεντίζεται [11]).
Φιλαπεχθήμων· Φιλομίσητος, Φίλεχθρος, Φιλομίσης [12]).
Φιλαυτίας· ὑπερηφανίας.
Φιλαργίδης· ποιητὴς κακός [13]).

---

[1]) Eur. Hecub. 451.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Non intelligo.
[4]) Similiter Tim. Cf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 313. 26. Hesychius.
[5]) Usurpat Arist. Plut. 677. Grammaticorum locos congessit Dindorfius in Thes. VIII. 775 D.
[6]) Hesychius.
[7]) Cf. Hesychium et Galen. Lex.
[8]) Arist. Acharn. 803 *φιβάλεως ἰσχάδας*. Alios poetarum locos recenset Athen. III. 75 B. Cf. Hesychium, Galen. Lex. Schol. Arist. et Polluc. VI. 81. Ceterum Photii Codex habet *φιβαλέως — φιβαλέα — φιβαλέαι*. Docte de more Dind. in Thes. VIII. 789 A.
[9]) Demosth. Onetor. I. § 28 ubi nunc *πιθακνῶν*, unde refertur Lex. rhet. Bekk. p. 290. 23. Utram formam eligam apud Oratorem dubius haereo, cf. HSt. VI. 1068 B.
[10]) Malim *φιλαιτίῳ* scribere ut referam ad Plat. Leg. X. 903 A.
[11]) Codex *φιλακίζεται*. Cf. Ruhnk. Tim. p. 19.
[12]) Cf. Poll. VI. 168. VIII. 153.
[13]) Hinc Dindorfius corrigit Aristotelem *π. τ. καθ' ὕπνου μαντικῆς* c. 2 extr. p. 464. 2. Pro *φιλομίσης* malim *φιλόμισος*.

Φιλεῖ γάρ πως· τέρπεται γάρ πως ἢ ἔθος γάρ πως [1]).

Φιλεργός· Φιλόπονος [2]).

Φιλερισαί· Φιλόνεικοι [3]).

Φιλερισῆσαι· Φιλονεικῆσαι.

Φιλέψιος· Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους· Φιλεψίου μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί· ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν· κεκωμῴδηται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν [4]).

Φιλήκοος· Φιλομαθής [5]).

Φίλιοι· προσφιλέσατοι.

Φίλιος Ζεύς· ὁ τὰ περὶ τὰς Φιλίας ἐπισκοπῶν· Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· Μαρτύρομαι τὸν Φίλιον ὦ Κράτων Δία· Φερεκράτης Κραπατάλοις· τοῖς δὲ κριταῖς Τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω Μὴ ἐπιορκεῖν μηδ' ἀδίκως Κρίνειν ἢ νὴ τὸν Φίλιον Μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον Φερεκράτης λέξει πολὺ τού — Του κακηγορισότερον [6]).

Φιλοδεσποτεύομαι· οὕτως ὁ Ἀναξίλας.

Φιλόπαις· οὐχ ὁ παιδερασὴς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλεῖται, ἀλλ' ὁ Φιλόπαις [7]).

Φιλλεῖδαι· γένος ἐστὶν Ἀθήνησιν· ἐκ δὲ τούτων ἡ ἱερεία τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης ἡ μύουσα τοὺς μύστας ἐν Ἐλευσῖνι [8]).

Φιλιππίδης· τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις εἷς ἦν· ἐδόκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα, διὸ καὶ Ἄλεξις πεφιλιππιδῶσθαι ἔφη ἀντὶ τοῦ λελεπτύνθαι [9]).

---

[1]) Arist. Nub. 812.

[2]) Pollux VI. 166.

[3]) Pollux VI. 168.

[4]) Dem. Timocr. § 134. Schol. Aristoph. Plut. 177. Vides Photium duos homines confundere. Dindorfius invenit in Epitome Harpocr. Cur retinuerim vide v. Τριτοπάτορες.

[5]) Plat. Rep. V. 475 D. Cf. infra Φιλοθεάμονες.

[6]) Codex Φιλοκράτης λέξει, quod primus omnium correxit Grotius. Pro κακηγορισότερον Meinekius κακηγορίσερον e Poll. I. 127.

[7]) At Plat. Rep. V. 474 D? Cf. Prolegom. p. 58.

[8]) Scriptura nominis mihi suspecta est.

[9]) Codex πεφιππφαι et emendatum πεφιλιππῶσθαι. Idem vitium apud Athen. XII. 552 E qui Alexidis locum exscribit et plura de isto Philippide notavit. Codex praeterea ἐλεπτύνθαι.

Φιλοθεάμονες· Φιλοθεωρηταί [1]).
Φιλοθηρεῖ· Φιλεῖ ἀγρεύειν.
Φιλοκάλως· καθαρῶς [2]).
Φιλοκομπῶν· μεγαλορρημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν [3]).
Φιλοπευσεῖ· Φιλοπραγμονεῖ.
Φιλόπευσος· ἡδέως μανθάνων, περίεργος [4]).
Φιλόπονος· Φιλεργός, περὶ τὸ πονεῖν πρόθυμος [5]).
Φιλοσοφεῖν· σπουδάζειν [6]).
Φιλοτέχνημα· κατασκευή, καύχησις.
Φιλοτησίαν προπίνειν· ἐσὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ Φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχῃ Φίλῳ καὶ τὴν Φιάλην χαρισάμενος [7]).
Φιλοτησία· Φιλία, δεξίωσις [8]).
Φιλοτιμεῖται· ἐπιδαψιλεύεται, μεγαλοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ [9]).
Φιλοτιμίας· δωρεὰς ἢ πλεονεξίας ἢ κενοδοξίας [10]).
Φιλοτησίας· τὰς δεξιώσεις διὰ τῆς Φιάλης [11]).
Φιλοτίμως· μεγαλοδώρως, ὑπερμέτρως, ἐπιμελῶς [12]).
Φιλοφρονέσατα· Φιλικώτατα [13]).
Φιλοφρονούμενα· παραμυθούμενα.
Φιλοφρόνως· προθύμως, σπουδαίως.
Φιλοφροσύνη· δεξίωσις ἢ προσήνεια [14]).

---

[1]) Plat. Rep. V. 475 D. Cf. Hesychium.
[2]) An *καθαρείως*?
[3]) Codex *Φιλοκόμπων· μεγαλορήμων*. Cf. Lex. Bachm.
[4]) Cf. Hesychium.
[5]) Cf. supra et Hesychium. Codex *φίλεργος*.
[6]) Cf. Harpocrationem.
[7]) Cf. Harpocr. Epit. et Lex. rhet. Bekk. p. 314. 28 ubi laudatur Demosth. F. L. § 128. Phrynichi locus apud Bekk. p. 70. 8 manifesto interpolatus est, quod non fugit Dindorfium in Thes. VIII. 894.
[8]) Vide an *Φιάλη* verum sit pro *Φιλία*, coll. Schol. Aristoph. Acharn. 985.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Cf. Hesychium.
[11]) Vide supra.
[12]) Cf. Hesychium et Lex. Bachmanni.
[13]) Codex *Φιλικώτερα*.
[14]) Codex *προσηνία*.

Φιλοῦργος· οὗτος ἐφωράθη τὰ ἱερὰ συλήσας καὶ τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος ὡς Ἰσοκράτης λέγει [1]).

Φίλυδρα· Φιλοῦνται τὸ ὕδωρ.

Φιλύρα· Φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλῳ ἢ παπύρῳ ὅμοιον ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν [2]).

Φιλυδρίας· Φιλῶν τὸ ὕδωρ.

Φιμοῖ· ἄγχει, ἐπισομίζει [3]).

Φίσκος· δημόσιον ταμιεῖον.

Φῖτυ· Φυτόν, Φύτευμα. Φερεκράτης.

Φιτῦσαι· ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν, ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκέτι ἀλλὰ γεννῆσαι· καὶ Φιτύοντος ὁμοίως τοῦ γεννῶντος· λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα Φῖτυ· Εὔπολις Αὐτολύκῳ· Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν τὸ Φῖτυ τῶν βοῶν [4]).

Φλάβιος· ὄνομα χρηματισμοῦ [5]).

Φλᾶν· θλᾶν, τύπτειν [6]).

Φλᾶν· μαλάττειν καὶ ἀναφλᾶν τὸ ἀναμαλάττειν· Ἀριστοφάνης [7]).

Φλαῦρον· ἢ κοῦφον κακόν· διαφέρει γὰρ Φλαῦρον καὶ Φαῦλον· Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακόν, Φαῦλον δὲ τὸ μέγα [8]).

Φλεβάζοντες· βρύοντες.

Φλεγμαίνουσαν πόλιν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν [9]).

Φλεήσιον· τὸ Φλιάσιον πεδίον· Ἀριστοφάνης [10]).

---

[1]) Codex Φιλουργός et Γοργόνιον. Breviter in Lex. rhet. Bekk. p. 315. 20. Intelligitur Isocratis locus adv. Callimachum 57, cf. Arist. Lysistr. 261. Plura Vaterus in Andocideis p. 23.

[2]) Kusterus add. ἤ. Observatio est Aelii Dionysii, quem vide apud Eust. ad Dion. vs. 912.

[3]) Hesychius.

[4]) Porsonus add. (τὸ) Φῖτυ. Idem vitium in Schol. Plat. Criti. 116 C. Recte τίθησιν, non τιθέασιν, quod moneo propter Editores Thesauri; intelligitur Plato. Ceterum cf. Cobetum Mnemos. IX. 82.

[5]) An χρηματισοῦ?

[6]) Cf. Hesychium.

[7]) Ἀναφλᾶν add. Porsonus, cf. Poll. II. 176.

[8]) Cf. Schol. Plat. Min. 321 D, Herennium Philonem post Ammonium, alios.

[9]) Plat. Rep. II. 372 E.

[10]) Glossam corruptam esse suspicor.

Φληνάφα· Φλυάρει [1]).
Φλήναφος· μωρολόγος [2]).
Φνεί· μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων· Ἀριστοφάνης [3]).
Φλιοῦνται· ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί· Ξενοφῶν φησίν· αὖθις δὲ ἐστράτευσαν εἰς τὸν Φλιοῦνται [4]).
Φλογμός· καῦμα ἐκ πυρακτώσεως.
Φλόμος· λοχμῶδες φυτὸν ᾧ ἀντ' ἐλλυχνίου ἐχρῶντο [5]).
Φλοΐννην· τὴν ἐκ Φλοῦ· Ἡρόδοτος [6]).
Φλυκτίδες· τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα ἢ ὁ καλούμενος ἄνθραξ.
Φοβερός· ὁ Φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει [7]).
Φοιβάσασα· λαμπρύνασα [8]).
Φοιβᾶσθαι· καθαίρεσθαι [9]).
Φοῖβος· καθαρὸς ἁγνὸς ἢ μάντις καὶ ἀμίαντος καὶ ὁ Ἀπόλλων [10]).
Φοινικήϊα γράμματα· Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὑρόντος· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρῆτες ὡς εὑρέθη ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν Φοινίκων πετάλοις· Σκάμων δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν εὑρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίωνος ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἄπαιδα γενέσθαι [αὐτῷ θυγατέρας Ἄγλαυρον Ἕρσην Πάνδροσον]· τὴν δὲ Φοινίκην ἔτι παρθένον οὖσαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικήϊα γράμματα τὸν Ἀκταίωνα βουλόμενον τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρί [11]).

---

[1]) Codex φληναφᾷ· φλυαρεῖ. Ex Arist. Nub. 1475. Dobraeus Aristophanis nomen e praecedenti glossa huc trahit.
[2]) Cf. Moer. et Thom. M. p. 897. Affertur vocabulum e Menandro.
[3]) Codex φλιει, quod vv. dd. certatim correxerunt.
[4]) Xen. Hell. VII. 2. 11. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 126.
[5]) Cf. Hesych. Poll. VI. 103. X. 115. Vocabulo usi sunt Eupolis et Cratinus.
[6]) Codex φλύην· τὴν ἐκ φλοοῦ. Cf. Herodt. III. 98. Poll. X. 178.
[7]) Thuc. II. 3. Cf. supra v. πιθανούς.
[8]) Codex φοίβασα m. pr. Idem vitium in Etym. M. Legitur φοιβάσασα apud Theocr. XVII. 134.
[9]) Cf. Hesychium.
[10]) Cf. Hesychium. Schol. Apoll. Rhod. β. 302.
[11]) Codex φοινικηια m. pr. sed correctum φοινίκιια· deinde

Φοινικικὸν τὸ ψεῦδος· ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς καὶ Κάδμον ψευδῶς λεγομένων [1]).

Φοινικολόφου· ξανθολόφου [2]).

Φοινικοῦν· ἐρυθρόν, πυρρόν.

Φοινίκων συνθῆκαι· οἱ τὴν Καρχηδόνα κτίσαντες Φοίνικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν· ἐπιτυχόντες δὲ τούτου οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι, ὡς συντιθέμενοι νύκτας καὶ ἡμέρας μένειν· διὸ λέγεσθαι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνεδρευτικῶς συντιθεμένων· τὰ δ' ὅμοια Δήμων ἐπὶ Μεταποντίνων ἱστορεῖ [3]).

Φοίνιξ· τὸ μουσικὸν ὄργανον διὰ τὸ ὑπὸ Φοίνικος εὑρεθῆναι [4]).

Φοινίξω· αἱμάξω, βάψω, πυρρώσω· ἀπὸ τοῦ Φόνου ἢ τοῦ Φοίνικος ὅτι πυρρός [5]).

Φοινίττων· βάπτων αἵματι [6]).

Φοιτητάς· μαθητάς, παραγενομένους [7]).

Φολίδες· αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως· καταχρηστικῶς δὲ τὰ μικρὰ πτερά· τούτοις γὰρ ἐοίκεσαν [8]).

Φολιδωτόν· λεπιδωτόν.

Φονᾷ· ἀποκτεῖναι ἐπιθυμεῖ.

Φόνου πτερόν· διὰ τῶν οἰστῶν, πτερόεντα ἢ ταχύν· βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν Φόνον [9]).

εὑρετῇ — καμῶν — ἀκταίονος — Φοινικηιὰ m. pr. Φοινίκηια vel potius Φοινίκιια corr. — ἀκταίονα. Quae uncinis circumdedi, alio pertinent nempe ad Cecropem. Infelici conjectura locum aggressus est Suidas. Plura de hoc argumento Hullemannus Duridis Sam. Rell. p. 87.

[1]) Plat. Rep. III. 414 C ubi vide Scholion. Convenit Pausanias apud Eust. p. 1757. 60. Codex ψεῦδος.

[2]) Hesychius. Ex Eur. Phoen. 827.

[3]) Malim συνθέμενοι. Codex κτήσαντες.

[4]) Et alii de hoc instrumento egerunt et Scamon, quem modo habuimus v. Φοινικήϊα γράμματα, cf. Athen. XIV. 637 B.

[5]) Codex πυρώσω. Hesychius Φοινίξαι.

[6]) Hesychius Φοινίσσων.

[7]) Cf. Hesych. Phryn. Ecl. p. 178. Bekk. p. 71. 23. Antiatt p. 116. 1. Moer. Thom. p. 899. Poll. IV. 44.

[8]) Malim ἐοίκασι.

[9]) E tragoedia ut videtur.

Φονᾶν· ἑτοίμως πρὸς τὸ Φονεύειν ἔχειν [1]).

Φοξῖνος· ἰχθὺς εὐθέως γενόμενος ἔχων κύημα· τίκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστέλης [2]).

Φορά· ἡ καθόλου τόπου ἐναλλαγή· καὶ μάλιστα ἡ μὴ δυναμένη ἐφ' ἑαυτῆς σῆναι ὅταν ἐθέλῃ.

Φοράδην· ὁρμητικῶς Φερόμενος [3]).

Φοράς· ὁρμὰς ἢ τύχας [4]).

Φορβάδας· τοὺς ἐν τῇ γῇ βοσκομένους [5]).

Φορβάδων· νομάδων, βοσκομένων [6]).

Φορεῖον· ὃ νῦν ὄκνος λεγόμενος [7]).

Φορεῖται· περιΦέρεται.

Φορητή· βασακτή [8]).

Φορητῶς· μεγάλως [9]).

Desunt folia ut conjicio circiter octo. *Porsonus.*

. . . . . .

Ψιλεύς· ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱσάμενος· ὅθεν καὶ Φιλόψιλος παρ' Ἀλκμᾶνι· ἡ Φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵσασθαι [10]).

ψιλοδάπιδας· τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσιν [11]).

---

[1]) Porsonus addidit ἔχειν.

[2]) Codex φόξινος. Aristotelis locus legitur Hist. Anim. VI. 12. 13, sed ibi est προλιμνάσι.

[3]) Cf. Pausaniam apud Eustath. p. 1452. 15.

[4]) Cf. Demosthenem de Cor. § 271.

[5]) Respicitur Plat. Legg. II. 666 E, de quo loco dixi in Prolegomenis p. 71. Cf. Pindar. apud Athen. XIII. 573 E.

[6]) Hesychius.

[7]) Ὄκνος hoc sensu apud Bithynos in usu fuisse docet Suidas, opinor παρὰ τὸ ὀχεῖν ut ὄχανον. Cf. Pausan. apud Eust. p. 1452. 15.

[8]) Cf. Hesychium.

[9]) Vix recte. Cf. Poll. III. 131.

[10]) In Codice nihil superest praeter χοροῦ ἵσασθαι. Caetera e Suida supplevit Porsonus. Hesych. ψιλεῖς· οἱ ὕστατοι χορεύοντες.

[11]) E Pausania apud Eustath. p. 1645. 24. Cf. Aelium Dio-

ψιλοκόρρης· Φαλακρός [1]).
ψιλὴ γῆ· ἡ μὴ πεφυτευμένη· Πεφυτευμένη δ' αὕτη' σὶν ἢ ψιλὴ μόνον; Πόλεσιν [2]).
χίμαρον· εὐδίαιον [3]).
ψινάδες· παρὰ Θεοφράστῳ αἱ ῥυάδες ἄμπελοι· ἔνιοι τὰς δρυπετεῖς ἐλαίας [4]).
ψινάζει· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, Φυλλορροεῖ [5]).
ψινύθιον· Φαῦλον [6]).
ψῖσαι· ψωμίσαι [7]).
ψιττάκια· ὑποδήματος γυναικείου γένος [8]).
ψίχες· ἀρρενικῶς οἱ ψίχες καὶ τοὺς ψίχας.
ψό· ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἐστὶ δὲ ἀποκομματικὸν λεξείδιον· ψόθον γὰρ καλοῦσι· Ἀριστοφάνης· πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς [9]).
ψόθος· ἀκαθαρσία· οὕτως Φρύνιχος [10]).
ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπη χρὴ καλεῖν παρ' οὐδενὶ Ἀττικῶν εὗρον· οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασαὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν [11]).

---

nysium apud Eustath. p. 746. 39. Lex. rhet. Bekk. p. 389. 15. Antiatt. Bekk. p. 83. 15. Perperam Codex *ψιλοδαπίδας — μημαλωτάς*.

[1]) Codex *ψιλοκορης*.

[2]) De Eupolidis fragmento vide Meinek. p. 509.

[3]) Codex *ψιμαρον*. Corr. Toupius. Cf. Photium v. *εὐδίαιος*. Vocabulum habet Hesiod. Oper. 624.

[4]) Codex *αἱ ἄμπελοι*, sed cf. Hesych. Theophr. H. Plant. IV. 14. 6.

[5]) Hesychius. Codex *ψινάξει* et *Φυλλοροεῖ*.

[6]) Hesychius. Sed vide *ψαινύθιος* in Thes. VIII. 1825 D et apud M. Schmidtium.

[7]) Codex *ψισαι* om. acc. Eust. p. 1631. 44 affert e lexico rhetorico.

[8]) Codex *ψιττακίαν* et sic quoque Hesych. Sed vide Thes. VIII. 1919 B.

[9]) Codex *ἀποκομματικοῦ λεξιδίου — γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου*. Correxit Dobraeus. Minus placet Bergkii ratio apud Meinek. Fragmt. Com. II. p. 1224. Cf. Thes. VIII. 1920 C. 1921 D. Ψό dixit Sophocles quoque *ἐν Ποιμέσιν*, cf. Etym. M. p. 405. 33.

[10]) Nempe Comicus, nam Photius in lexico condendo grammaticum non adhibuit.

[11]) Indidem Phryn. Ecl. p. 132. Cf. Poll. II. 185.

ψοίθης· ἀλαζών [1]).
ψοῖθος· σποδός.
ψολόεν· Φλογόεν πῦρ.
ψολοκομπία· ἀλαζονεία· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· ἤσθην ἀπειλαῖς ἐγέλασα ψολοκομπίαις [2]).
ψούδια· ψευδῆ· Κρῆτες [3]).
ψοφοδεής· δειλός, τοὺς φόβους φοβούμενος [4]).
ψυκτήρ· σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια [5]).
ψύλλα καὶ ψύλλαι· θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης· καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα· ὅτι δὲ τὸ ζῷον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπεν καὶ ἕτεροι [6]).
Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες· ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνῳ· τὰ δὲ Ψύρα νησίδιον ἔρημον πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων [7]).
ψυχαγωγεῖ· παραμυθεῖται, τέρπει [8]).
ψύττα· ἐπὶ τοῦ ἀποδραμεῖν [9]).
Ψύρα· νησίδιον μικρόν [10]).
ψυχάζειν· ἀναψύχειν.
ψυχάζουσιν· πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα δικτρίβουσιν ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσιν· ἐςὶ δὲ ὅμοιον τὸ χειμάζειν [11]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Arist. Eq. 696. Cf. Hesychium.
[3]) Hesychius ψοδία· ψευδῆ· Λάκωνες δὲ τὸν ςόμαχον.
[4]) Hesychius.
[5]) Glossa quae plenius servata est a Schol. Plat. Symp. 215 E, ubi laudatur quoque Euripides.
[6]) Observatio videtur Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1390. 50. Cf. Phryn. Ecl. p. 146. Moer. Schol. Arist. Plut. 538. Hesych. Locus Herodoti legitur IV. 173. Vide quoque Cobet. Prosopogr. Xenoph. p. 16. Mnem. VII. 174.
[7]) Codex Ψύψαρα. Cf. Steph. Byz. in voce. Eustath. p. 1462. 46. App. Provv. 439. Thes. VIII. 1938 D. Meinek. Fragmt. Com. II. 207. Bergk. ad Alcmanis fragmt. 30.
[8]) Hesychius.
[9]) Habet Eurip. Cycl. 49. Cf. Hesych. Saepe imitati sunt Atticistae. Codex τὸ ἀποδραμην m. pr.
[10]) Codex Ψυρανις· ἴδιον μ. Corr. Dobr.
[11]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 317. 19.

ψυχικός· σαρκικός· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρόθυμον· οὕτως Ἄλεξις [1]).

ψυχορροφεῖν· τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν [2]).

ψῦχος· τὸ ῥῖγος· Ἡρόδοτος· ἀλλὰ καὶ Ἕρμιππος [3]).

ψυχρὸς ἄνθρωπος· ἀντὶ τοῦ δυσκίνητος [4]).

ψυχρολογία· ψευδολογία, ἀκαιρολογία [5]).

ψυχρὸν πρᾶγμα·

ψυχρός· ἀσθενής.

ψῶζα· νόσος τις· Εὔπολις Μαρικᾷ· Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν· οἱ δέ φασι καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας [6]).

ψώθια· τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου [7]).

ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου· ἡ παροιμία παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσιν· ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διελκυσμένων· παρὰ δὲ Διφίλῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραπεποίηται ἄχρι τοῦ λάρυγγος [8]).

ψωλός· ὁ λιπόδερμος, ὀξυτόνως· καὶ ἀκρόψωλος· ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος.

ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης [9]).

ψώμισμα· διάσυρμα [10]).

---

[1]) Illud σαρκικός pertinet ad explicationem loci in SS. nempe I. Cor. 2. 14. Quae adduntur alio pertinent.

[2]) Glossa plenius servata est a Phryn. Bekk. p. 73. 25. Cf. Meinek. Com. II. p. 694. Hesychius ψυχορόφους.

[3]) Herodt. IV. 28.

[4]) Convenit Antiatt. Bekk. p. 116. 20.

[5]) Hesychius.

[6]) Hoc solo loco quantum video nititur forma ψῶζα, nam Suidas et Etymologus sua e Photio habent. Equidem scribere malim ψῷα mutatione exigua ac prope nulla.

[7]) Cf. Hesych. et plura apud Athen. XIV. 646 C. Photius e Pausania habet, cf. Eustath. p. 1817. 44.

[8]) Arist. Eq. 973. Pro διελκυσμένων vel διειλκυσμένων Scholiasta διεσκυλμένων. Malim cum Kustero ἀπεσκολυμμένων. Codex praeterea Ἐγανίσμασι.

[9]) Antiatt. Bekk. p. 116. 23 add. Φιλιππίδης Ἀνανευούσῃ, ubi Meinekius Ἀνανεώσει. Cf. Athen. VI. 262 A ubi alia poetarum testimonia.

[10]) Non intelligo.

ψωμός· ὡς ἡμεῖς, Ἐπίλυκος.
ψωρᾶν καὶ βραγχᾶν δισυλλάβως λέγουσιν [1]).
ψῶχος· γῆ ψαμμώδης [2]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Ω.

Ὤια· μηλωτή, διφθέρα· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πέζαν ἢ τὸ περισόμιον [3]).
ὠατωθήσω· ἀκούσομαι· Δωριεῖς [4]).
ὦ· τὸ μὲν ἄρθρον περισπωμένως, τὸ δὲ σχελιασικὸν ὀξυτόνως.
Ὠγύγια κακά· ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν· ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ὠγύγου διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν· ἄμεινον δὲ λέγειν Ὠγύγια κακὰ τὰ παλαιά· τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ [5]).
Ὠγύγιον· ἀρχαῖον, παλαιόν ἢ ὑπερμέγεθες· ἢ διὰ τὸ Ὤγυγον πρῶτον ἄρξαι τῶν Θηβῶν [6]).
ὤγμευον· Ξενοφῶν ἐν β' ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο, παρὰ τὸν ὀγμὸν τὸν σημαίνοντα τὴν κατὰ τάξιν ὁδὸν τῶν θεριζόντων [7]).
ὧδε· οὐ μόνον τὸ οὕτως ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς· Κρατῖνος Δραπέτισι· Τοὺς ὧδε μόνον σασιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ· ἐκδότω δέ τις Καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο· καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθάδε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείοις δηλοῖ· Εὔπολις Ταξιάρχοις· Οὐκ ἦν φυλάττῃ γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα [8]).

---

[1]) Cf. supra v. λιθῶντας. Moer. Lobeck. ad Phryn. p. 80.
[2]) Hesychius.
[3]) Codex ὤα. Prior glossae pars ex Aelio Dionysio est, cf. Eustath. p. 1828. 48. Altera ni omnia fallunt sacra est, cf. Exod. 28. 28. Psalm. 132. 2.
[4]) Sic Codex. Porsonus ὠατωθήσομαι. Hesychius: ὠάτω· θήσω, ἀκούσομαι. Musurus: ὠάσω. Valckenaerius subesse iudicat ἐς ὤατα θήσομαι. Cogitavi aliquando: ὠαξῶ· νοήσω, ἀκούσομαι. Facilius certe non poteris.
[5]) Cf. Eustath. p. 1393. 31. App. Prov. 442 ibiq. Intt.
[6]) Codex Ὠγύγιον πρῶτον — τῶν θηλυκῶν. Em. lect. in Lex. Bachm. Cf. Hesychium.
[7]) Xenoph. Cyrop. II. 4. 20.
[8]) Codex Δραπέτησι — ψηφολογίον — δίφρῳ — οὐκ ἦν φ. δ'.

ᾠδεῖον· Ἀθήνησιν ὥσπερ θέατρον, ὃ πεποίηκεν ὥς φασι Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ᾠδῆς· ἐσὶ δὲ ἐν αὐτῷ τὸ δικασήριον τοῦ ἄρχοντος· διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ [1]).

ὧδέ πως· οὕτω πως [2]).

ᾠδηκώς· οἰδήσας, Φυσήσας.

ὠδίς· ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη [3]).

ᾤετο· ὑπελάμβανεν [4]).

ὤζειν· θαυμάζειν [5]).

ὤζηκεν λέγουσιν [6]).

ᾠζυροί· κρᾶσις Ἀττική.

ᾠήθησαν· ἐνόμισαν.

ὦ Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμασικόν.

ὦ Ἥρακλες· ἡ κλητικὴ πτῶσις οὕτως διαφέρει· καὶ τὸ ὦ Δάματερ τὸ Δήμητερ· φασὶ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὦ τοῦ θαυμασικοῦ Ἡράκλεις· καὶ μᾶλλον ἐν τῇ χρήσει [7]).

Desunt cetera usque ad finem, quinque fere paginas implentia. *Porsonus.*

---

quae correxit Porsonus. Antiatt. Bekk. p. 116. 29 laudat Platonem Γοργίᾳ. Quem locum voluerit ignoro: forte Protagor. 328 D.

[1]) Supplevi ἀγῶνας, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 317. 31. Dem. Phorm. § 37. Manus recentissima in margine: ὠδεῖον· μουσεῖον ἢ σχολεῖον.

[2]) Cf. Hesychium.

[3]) Cf. Eustath. p. 843. 46.

[4]) Hesychius.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1279. 33. Vide quoque Hesych. Vocabulo usi sunt Aesch. Eum. 121 et Arist. Vesp. 1527.

[6]) Dindorfius scribit ὤζησεν ut referat ad Arist. fragmt. 538.

[7]) Rectius supra v. Ἡράκλεις, unde restitue ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ ὦ Δήμητερ.

GLOSSAE HOMERICAE

EXCERPTAE

E

PHOTII LEXICO.

A.

Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν [1]).

ἀαδεῖν· ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖν, ἀσιτεῖν [2]).

ἀάλιον· ἄτακτον, ἀκρατές [3]).

ἄαπτον· ἰσχυρόν, βαρύ, χαλεπόν· οἱ δὲ ἄπληστον· καὶ χεῖρας ἀάπτους· μεγάλας, ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις· εἰ δὲ ψιλωθείη, τὰς ἀπτοήτους· οἱ δὲ ἄαπτον· ἄπειρον, ἀπέραντον [4]).

ἀάπτους· οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον α, ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλοῦντες, ἀπτοήτους·

---

[1]) Apollon. Hesych. Odyss. λ. 575.

[2]) Apollon. Hesych. De hac glossa cf. M. Schmidtium in Museo Rhenano, XII. p. 140.

[3]) Apollon. Hesych. Cyrill. Voss. ἀάλιον· ἄπληκτον.

[4]) Codex ὧν οὐχ ἅψαιτό τις, quod correxi. Disputabant grammatici utrum pronunciandum esset ἄἀπτος an ἄάπτος, cf. glossam sequentem. Quaestionem de interaspiratione attigit quoque Aelius Dionysius, cf. Lehrs. de Aristarcho p. 331. Hinc fieri sane potest ut haec glossa ex eius opere fluxerit, nam nunc quidem neque Hesychius neque Apollonius convenit et praeterea rarae sunt admodum in Photio glossae homericae duplices. Nolui tamen avellere a sequenti glossa, de cuius origine constat.

οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀπίων δὲ δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας [1]).

ἀᾶσαι· τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι [2]).

ἄγχισα· ἔγγισα [3]).

ἀγχοῦ· ἐγγύς [4]).

ἀδαήμονες· ἄπειροι [5]).

E.

Ἐπώχετο· ἐπεπορεύετο [6]).

ἐρέσθαι· ἐρωτῆσαι, πυθέσθαι [7]).

ἑρπύζων· ἐκ μεταφορᾶς βαδίζων [8]).

ἐρρέτω· οἰμωζέτω, φευγέτω [9]).

ἔρρων· μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος ἢ πορευόμενος [10]).

ἐρρώσαντο· ἐπερρώσθησαν [11]).

ἐρσήεις· πρόσφατος, ἔνυγρός τε καὶ ἀμόλυντος [12]).

ἐρσήεντα· δροσώδη καὶ ἁπαλόν, νεαρόν [13]).

---

[1]) Similia Apollon. Contraxit Hesych. Iliad. α. 567. Apud Apollonium emenda τὸ μὲν πρῶτον α. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 212. Ceterum Photii Codex habet ἀπράκτους pro ἀπτοήτους, quod ex Apollonio emendavi. Cf. glossam superiorem.

[2]) Cf. Apollon. v. ἄασαν. Hesych. v. ἀᾶσαι. Prima significatio pertinet ad Iliad. ε. 289: αἵματος ἆσαι Ἄρηα· secunda ad Odyss. φ. 297: ἐπεὶ φρένας ἄασε οἴνῳ· tertia ad Iliad. θ. 236: τῇ δ' ἄτῃ ἄασας· quarta ad Iliad. λ. 340: ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. Cf. adnotationem paulo pleniorem in Lex. rhet. Bekk. p. 321 v. ἀάσασαι.

[3]) Iliad. β. 58. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 333.

[4]) Passim apud Hom. Apollon. Hesychius.

[5]) Apollon. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 340. Odyss. μ. 208.

[6]) Iliad. α. 50. Hinc corrige Hesychium.

[7]) Odyss. α. 405, alibi. Hesychius.

[8]) Iliad. ψ. 225. Cf. Apollon.

[9]) Iliad. ι. 377. Hesychius.

[10]) Iliad. ι. 364. Apollonius. Hesychius.

[11]) Odyss. ψ. 3. Correxi e lexico Bachm. Phot.: ἐπωρώθησαν.

[12]) Iliad. ω. 757.

[13]) Iliad. ξ. 348. Cf. Hesychium.

ἐρυμνήν· ἠσφαλισμένην [1]).
ἐρχθέντα· ὕδατι ἀποπνιγέντα [2]).
ἐρωδιός· ὀρνέου εἶδος [3]).
ἐρώμεθα· ἐρωτήσωμεν [4]).
ἔσβη· ἐσβέσθη, ἐπαύσατο [5]).
ἐσθλά· ἀγαθά [6]).
ἔσθοντες· ἐσθίοντες [7]).
ἔσθος· ἱμάτιον [8]).
ἐσκοπίαζε· περιέβλεπεν [9]).
ἔσπετε· εἰπεῖν ποιήσατε [10]).
ἐς τί ἔτι; μέχρι τίνος [11]).
ἐσχάραι πυρός· ἐπ' ἐδάφους ἀνθρακιαί [12]).
ἔσχε· κατέπαυσε [13]).
ἔσχεν· ἐπέσχε· [Μένανδρος] [14]).
ἔσχετο· ἐπεσχέθη [15]).
ἔτειρε· κατεπόνησε [16]).
ἔται· ἑταῖροι [17]).

---

[1]) Apollonius hoc legerit Odyss. ω. 106 ubi nunc recte ἐρεμνήν. Hesiod. apud Strab. 9. p. 424: Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν.
[2]) Iliad. φ. 282. Apollon. Hesychius v. ἐρεθέντα, certatim correctus a vv. dd.
[3]) Iliad. κ. 274. Apollonius. Hesychius.
[4]) Odyss. θ. 133.
[5]) Iliad. ι. 471. Hesychius.
[6]) Passim apud Hom. Hesychius.
[7]) Iliad. θ. 231.
[8]) Apollonius. Hesychius. Iliad. ω. 94.
[9]) Odyss. κ. 260 ubi tamen ἐσκοπίαζον.
[10]) Iliad. β. 484. Codex: ἔσπέται· ε. ποιήσαντες. Correxi e Bachmanni Lexico.
[11]) Iliad. ε. 465.
[12]) Iliad. κ. 418.
[13]) Iliad. β. 275.
[14]) Apoll. Hesych. qui male ὑπέσχεν. Iliad. φ. 303. Menandri nomen perperam repetitum e gl. super. ἐσχάτως.
[15]) Cf. Hesychium. Iliad. ρ. 696.
[16]) Iliad. ε. 796. Hesychius.
[17]) Iliad. ι. 464. Codex nil praeter ετια (sic) et interpretatio excidit. Correxi ex Apollon. et Hesych.

ἑτεραλκέα· ἑτεροκλινῆ [1]).
ἔτλης· ὑπέμεινας [2]).
ἐτύγχανεν· ἐπέτυχεν [3]).
εὔδμητον· καλῶς ᾠκοδομημένον [4]).
εὖδον· ἐκάθευδον [5]).
εὖ εἰδότες· καλῶς γινώσκοντες [6]).
εὔζωνος· εὔσολος, καλή [7]).
εὐήνορα· τὸν ἀνδρείαν περιποιοῦνται, ἐπὶ τοῦ οἴνου· ἐπὶ δὲ χαλκοῦ, τὸν εὖ τὸν ἄνδρα διατιθέντα [8]).
εὐῆρες· εὐάγωγον, ἀπὸ τῆς εἱρεσίας [9]).
ἐϋκλεές· περίδοξον [10]).
εὐνάς· κοίτας ἢ ἀγκύρας [11]).
εὐνηθέντες· κατακοιτασθέντες [12]).
ἐΰξοον· καλῶς ἐξεσμένον [13]).
ἐϋπλοκαμῖδες· καλλιπλόκαμοι [14]).
εὔπρηστον· εὐφύστητον [15]).
ἔφες· ἐπίπεμψον [16]).

---

[1]) Iliad. η. 26. Cf. Apollon. et Hesych.
[2]) Passim. Hesychius.
[3]) Apoll. e quo correxi Codicis lectionem ἔτυχεν. Odyss. ξ. 231.
[4]) Iliad. α. 448. Hesych. In Etym. Gudian. 223. 31 corrige εὔτυκτον pro εὔτηκτον.
[5]) Iliad. β. 2. Hesychius.
[6]) Iliad. β. 720.
[7]) Iliad. α. 429. Codex εὔτοκος: correxit Albertus ad Hesych. v. εὔζωνος: cf. quoque gl. ἐϋζώνοιο et εὐζώνως.
[8]) Odyss. δ. 622. ν. 19. Similia apud Apollon. et Hesych. Correxi Codicis vitium ποιοῦντα pro περιποιοῦντα. Ultima verba in Codice desunt, repetita a Porsono e Suida, qui tamen perperam τιθέντα, pro quo rescripsi διατιθέντα.
[9]) Odyss. λ. 120. Cf. Hesychium.
[10]) Iliad. ρ. 415. Codex Photii: εὐκλευές et interpretatio excidit. Correxi ope lexici Bachmanni.
[11]) Odyss. ξ. 14. Iliad. α. 436. Apollon. Hesych.
[12]) Odyss. θ. 292. Hesychius.
[13]) Iliad. β. 390. Hesychius.
[14]) Odyss. β. 119. Hesychius.
[15]) Iliad. σ. 471. Apollon. Hesych.
[16]) Iliad. ε. 174. Hesych. Codex ἔπεμπον: emendavi ope lexici Bachmanni.

ἐΦέσιοι· αὐτόχθονες, ἔνοικοι [1]).
ἐΦῆκα· ἔπεμψα [2]).
ἔΦηνεν· ἔδειξεν [3]).
ἐΦῆπτο· ἐπεκρέματο, ἐπέκειτο [4]).
ἐΦιείς· ἐπιπέμπων, ἐπιβάλλων [5]).
ἐΦίκοντο· ἐΦήψαντο [6]).
ἐΦορμή· ὅθεν ἄν τις τοῖς πολεμίοις ἐΦορμήσειεν [7]).
ἔΦυ· ἐγένετο [8]).
ἔΦυδρος· ὕδωρ ἐπάγων [9]).
ἔΦυν· ἐνέΦυσαν σΦόδρα, ἐνεβάλλοντο, ὥϛε δοκεῖν συμπεΦυκέναι [10]).
ἐΦύπερθεν· ὑπεράνω [11]).
ἔΦυρον· ἔβρεχον ἢ ἔπλυνον [12]).
ἔχεεν· ἔχωσεν [13]).
ἐχέΦρων· συνετός [14]).
ἔχθιϛος· ἐχθρότατος [15]).
ἐχθόμενος· ἐχθρὸς ἢ μισούμενος [16]).

---

[1]) Iliad. β. 125. Hesychius, a quo sumsi ἔνοικοι: Photii Codex σύνοικοι.
[2]) Iliad. π. 812.
[3]) Iliad. β. 318. Hesychius.
[4]) Iliad. ζ. 241.
[5]) Iliad. α. 51. Hesychius.
[6]) Iliad. ν. 613.
[7]) Odyss. χ. 130. Hesych. Corrupte in Phot. Codice: ἐΦ' ὁρμήν· ὁ ἐναντίος τ. π. ἐ. vitio memorabili.
[8]) Odyss. ψ. 190. Hesychius.
[9]) Odyss. ξ. 458. Apollon. Hesych.
[10]) Codex ἔΦυντο. Quod reposui pertinet ad Odyss. ε. 481: πυκνοὶ — ἀλλήλοισιν ἔΦυν ἐπαμοιβαδίς, ubi rectissime Scholiasta: τὸ ἔΦυν συϛαλτέον, cf. Mnem. X. 318 ubi Cobetus formam ἔγνον reponit in hymno in Cererem. Eandem vide apud Pind. Pyth. I. 42. IV. 120. Addo Observat. meas in Platonem, 1864, p. 76.
[11]) Iliad. ω. 645. Hesych. perperam ὑπεράνωθεν: idem vitium in lexico Bachm. Cf. infra καθύπερθεν.
[12]) Iliad. ω. 162. Pro ἔπλυνον malo cum Hesych. ἐμόλυνον.
[13]) Iliad. ζ. 419. Hesychius.
[14]) Passim apud Homer. Hesychius.
[15]) Passim apud Homer.
[16]) Odyss. δ. 502.

ἔχθος· ἔχθρα, μῖσος [1]).
ἔχοντες· οἰκοῦντες [2]).
ἕψεται· ἀκολουθήσει ἢ ἀκολουθεῖ [3]).
ἐψιᾶσθαι· παίζειν [4]).
ἐῴκει· ὁμοία ἦν [5]).
ἑωσφόρος· ἀνατολικὸς ἀστὴρ πρώϊνος, καλούμενος ΦωσφόροΣ [6]).

Z.

ζαῆν ἄνεμον· τὸν σφοδρῶς πνέοντα [7]).
ζάκοτον· ἄγαν ὀργίλον, κότος γὰρ ἡ ὀργή [8]).
ζείδωρον· τὴν τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένην [9]).
ζεύγλη· τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῷα [10]).
ζεύγλη· ζυγός [11]).
ζόφον· δύσιν [12]).
ζυγόδεσμος· ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ [13]).
ζωάγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται [14]).
ζώγρει· ζῶντα λάμβανε [15]).
ζωήν· τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν [16]).

---

[1]) Odyss. ι. 277.
[2]) Passim apud Hom., v. c. Iliad. σ. 548.
[3]) Iliad. δ. 415.
[4]) Apoll. Hesych. ἐψιαάσθων, quod legitur Odyss. ρ. 530.
[5]) Passim apud Homer.
[6]) Iliad. ψ. 226. Hesychius.
[7]) Odyss. μ. 313. Hesych. Cf. Apollon.
[8]) Iliad. γ. 220. Hesych. Cf. Apollon.
[9]) Odyss. ε. 463. Apollon. Hesych. Cf. Cyrillum Voss. e quo adieci τὰ quod deest in Photii Codice.
[10]) Iliad. τ. 405 ibiq. Schol. et Hesych. Etym. Gud. p. 229. 45.
[11]) Hesychius coniungit c. gl. super.
[12]) Iliad. μ. 240. Apollon. Hesych.
[13]) Iliad. ω. 270. Apollon. Hesych.
[14]) Iliad. σ. 407, alibi. Cf. Apollon. Hesych.
[15]) Iliad. ζ. 46. Apollon. Hesych. Codex Photii: ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει.
[16]) Odyss. ξ. 208.

ζῶμα· ὁ θώραξ καὶ τὸ περίζωμα [1]).
ζῶμα Φαεινόν· τὸν χιτῶνα ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι· ἄλλοι δὲ τὸν θώρακα· οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα [2]).
ζώννυσθαι· καθοπλίζεσθαι [3]).
ζωρότερον· ἀκρατότερον [4]).
ζωστήρ· ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται [5]).
ζῶστρα· ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν, οἷον χιτῶνας βαθεῖς [6]).
ζώννυται· ἡ ζώνη [7]).

H.

Ἤι· ἀντὶ τοῦ ὥς, καθώς [8]).
ἦ· βαρέως ἀντὶ τοῦ ἄρα [9]).
ἠβαιόν· μικρόν, ὀλίγον [10]).
ἥβη· νεότης, ἀκμή [11]).
ἡβήσαντες· ἀκμάσαντες [12]).
ἠγάσσατο· ἐθαύμασεν [13]).
ἤγειρα· παρώξυνα [14]).
ἡγήσαιτο· προηγήσαιτο [15]).
ἡγήτορες· ἡγεμόνες [16]).

---

[1]) Iliad. δ. 135. ψ. 683. Apollonius ex Aristarcho.
[2]) Odyss. ξ. 482. Hesychius.
[3]) Iliad. λ. 15. Apollon. Hesych.
[4]) Iliad. ι. 203. Apollon. Hesych.
[5]) Iliad. δ. 215. Apollon. Hesych. e quo sumsi ᾧ pro ᾗ, quod habet Photii Codex.
[6]) Odyss. ζ. 38. Apollon. Hesych. Est explicatio Apionis.
[7]) Lacera glossa homerica, cf. Apollonium et corrige: ζώνη· ᾗ ζώννυνται vel simile quid. Iliad. ξ. 181.
[8]) Iliad. β. 73, alibi. Cf. Eustath. p. 1678. 35 et Apollon.
[9]) Passim apud Homerum, v. c. Iliad. ο. 504. Malim ἄρα.
[10]) Iliad. β. 380. Hesychius.
[11]) Odyss. κ. 279. Cf. Apollon. Hesych.
[12]) Iliad. ε. 550 ubi ἡβήσαντε. Cf. v. εὐνηθέντες, itidem apud Phot. positum pro εὐνηθέντε.
[13]) Iliad. γ. 181. Codex: ἠγάσαντο· ἐθαύμασαν. Correxi e Cyrillo qui ἠγάσατο· ἐθαύμασεν habet.
[14]) Iliad. ε. 208.
[15]) Odyss. ζ. 300. Codex ἠγήσοιτο habet.
[16]) Passim apud Homerum. Hesychius.

ἡ δέ· ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτὴ δέ [1]).
ἦδος· ἡδονή, ὄφελος [2]).
ἡδυεπής· ἡδυλόγος [3]).
ἠέ· βαρυτόνως, διαζευκτικὸς σύνδεσμος· Ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ· περισπωμένως δέ, ἀπορηματικός· ἦε περὶ πτόλιος μαχεούμενοι· — ἦε καὶ οὐκί [4]).
ἦει· ἐπορεύετο [5]).
ἦισαν· ἐπορεύοντο [6]).
ἠεροφοῖτις· ἡ ἀοράτως ἐρχομένη, κατὰ τὸν ἀέρα [7]).
ἦ θέμις· ὡς νόμος, ὡς προσῆκον [8]).
ἠθεῖος· παρ' Ἴωσι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον προσαγόρευσις [9]).
ἦθη· συνηθείας· μετά τ' ἦθεα καὶ νομὸν ἵππων· γράφεται καὶ ἔθη [10]).
ἦια· βρώματα καὶ τὸ ἐπορευόμην [11]).
ἠιόεντι· καλὸν αἰγιαλὸν ἔχοντι [12]).
ἠιόνα· αἰγιαλόν, ὄχθην [13]).
ἦκεν· ἐφῆκεν [14]).
ἠκέσατο· ἰάσατο, ἐθεράπευσεν [15]).

---

[1]) Malim quod apud Bachm. legitur ἀντὶ τοῦ αὕτη δέ.
[2]) Iliad. α. 576. Hesychius.
[3]) Iliad. α. 248. Hesychius.
[4]) Odyss. θ. 507. ω. 113. Iliad. β. 299. Apollon. Hesych. Suidas. Corrupte apud Photium: περιπταίη μαχεούμενον. Mira doctrina est, nam quis umquam vidit portentum ἦε?
[5]) Odyss. θ. 290. Veram lectionem servarunt Hesychius et Cyrillus, Photius πορεύεται.
[6]) Iliad. κ. 197. Hesychius.
[7]) Iliad. ι. 571. Apollon. Hesych.
[8]) Iliad. β. 73, alibi.
[9]) Iliad. ζ. 518. Apollon. Hesych. Hanc glossam non retulissem inter Homericas, nisi Apollonius iuberet.
[10]) Iliad. ζ. 511. Cf. Apollon. et Hesych. p. 1611. 4 ibiq. Alb.
[11]) Iliad. ν. 103. Odyss. δ. 427. Apoll. Hesych.
[12]) Iliad. ε. 36. Hesych.
[13]) Iliad. μ. 31. Perperam Photii Codex ὄχθον: rectius Hesychius, Cyrillus, Lex. Bachm.: ὄχθην.
[14]) Iliad. α. 382 ibiq. Schol. Hesych.
[15]) Iliad. ε. 402. Hesychius.

ἦς· ὑπάρχεις [1]).
ἠλακάτη· ἐργαλεῖον γυναικός [2]).
ἤλασεν· ἔσκαψεν, ἔπληξεν [3]).
ἠλέκτωρ· ὁ ἥλιος [4]).
ἠλίβατος· ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει [5]).
ἠλιτόμηνον· τὸ παρὰ μῆνα γεννηθέν [6]).
ἠλύσιον· ἱερὸν πεδίον περὶ Ῥόδον· οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον· οἱ δὲ περὶ Λέσβον· οἱ δὲ τὸ κεκερασυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτά ἐσιν ἄβατα· καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια· Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησὶ τὸ κατασκηφθὲν χωρίον καλεῖν [7]).
ἥλω· ἐλήφθη, ἐφανερώθη, ἐπορθήθη [8]).
ἠμαθόεντος· ἀμμώδους [9]).
ἦμαρ· ἡμέρα [10]).
ἵματα· ἡμέρας ἢ ἱμάτια [11]).
ἠμείβετο· ἀνταπεκρίνετο [12]).

---

[1]) Odyss. δ. 611. Cf. Herodian. περὶ μον. λ. p. 144. 21. HSt. III. 260 C.
[2]) Odyss. δ. 135. Cf. Apollon. et Hesych.
[3]) Iliad. ι. 349. Cf. Apollon. et Hesych.
[4]) Iliad. ζ. 513. Apollon. Hesych. Convenit Lex. Ezech. post Cyr. Voss. Ex Apione Eustath. p. 659. 28.
[5]) Iliad. ο. 273 c. Schol. Apollon. Hesych.
[6]) Iliad. τ. 118. Apollon. Hesych.
[7]) Odyss. δ. 563. Codex Photii: ἱερὸν περίοδον· οἱ δέ; emendavi ope Etymol. Magni. Tum scripsi κατασκηφθέν pro κατασκαφέν, cf. Kust. ad Hesych. in v. Confer Scholion Odyss. δ. 563 et Eustath. p. 1509. 22, quibus locis probatur Apionem collocasse Elysium in Aegypto. Vide quam longe illae inanes explicationes distent ab ubertate Apionis. Polemo bis laudatur in Scholiis ad Iliadem, cf. Prellerum p. 146. Miror fuisse qui Elysium in insula Lesbo collocassent: solent relegare occidentem versus: hinc suspicio mihi nata est legendum esse περὶ Λέσβους, quae urbs Mauretaniae fuit. Cf. Mus. Rhenanum XVII. 587.
[8]) Odyss. χ. 230. Hesychius.
[9]) Iliad. β. 77. Apollon. cf.
[10]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[11]) Scilicet grammaticus confundit ἵματα et εἵματα.
[12]) Passim. Hesychius. Malim: ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνετο.

ἡμιδαής· ἡμίκαυστος [1]).
ἡμιπέλεκκα· αἱ μονόσωμοι ἀξίναι [2]).
ἤμων· ἐθέριζον [3]).
ἤνδανεν· ἤρεσκεν [4]).
ἠνεμόεσσαν· ὑψηλήν [5]).
ἠοῦς· ὄρθρου, ἡμέρας ἀνατολῆς [6]).
ἠπιόδωρος· ἠπία καὶ προσηνῆ δωρουμένη, χρηστή [7]).
ἤπιος· πρᾶος ἢ λιπαρός [8]).
ἤποθεν· ἀμόθεν· οὕτως Ἀριστοφάνης [9]).
ἤραρεν· ἥρμοσεν [10]).
ἠρασάμην· ἠράσθην [11]).
ἠρᾶτο· εὔξατο [12]).
ἠρήρεισο· ἥρμοσο [13]).
ἦρι· ὄρθρου, ἕωθεν ἢ ἔαρι [14]).
ἠριγένειαν· τὸν ὄρθρον [15]).
ἤριπεν· εἰς τὴν ἔραν κατέπεσεν [16]).
ἤρκεσεν· ἐβοήθησεν [17]).
ἠρτύνετο· παρεσκευάζετο [18]).
ἥρως· ἡμίθεος, δυνατός, γενναῖος [19]).

---

[1]) Iliad. π. 294. Hesychius.
[2]) Iliad. ψ. 851. Apollonius. Hesychius.
[3]) Iliad. σ. 551. Hesychius.
[4]) Iliad. α. 24. Hesychius.
[5]) Passim. Hesychius.
[6]) Iliad. θ. 470. Cf. Hesychium.
[7]) Iliad. ζ. 251. Apollonius. Hesychius.
[8]) Iliad. ω. 770. Cf. Hesychium v. ἤπιον.
[9]) Odyss. α. 10. Scribe cum Ruhnkenio: Ἀμόθεν ποθέν. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 231.
[10]) Odyss. δ. 777, alibi. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. ξ. 317. Hesychius.
[12]) Iliad. α. 35. Hesychius.
[13]) Iliad. γ. 358. Hesychius.
[14]) Odyss. υ. 156, alibi. Apollonius. Hesychius.
[15]) Odyss. ψ. 347. Cf. Apollon. Hesych.
[16]) Iliad. ε. 47, alibi. Codex ἤρειπεν.
[17]) Iliad. ο. 529, alibi. Hesychius.
[18]) Iliad. β. 55. Hesychius. Cf. Apollonium.
[19]) Passim. Cf. Apollonium v. ἡρώων.

ἥσεις· ἀφήσεις [1]).
ἥσθην· ἐκαθίζοντο, δυϊκῶς [2]).
ἠτίμησεν· ἠτίμασεν, ὕβρισεν [3]).
ἦτορ· ψυχή [4]).
ηὔδα· ἔλεγεν, εἶπεν [5]).
ἤφαιστος· ὁ θεὸς καὶ τὸ πῦρ [6]).
ἤχλυσε· συνεσκότασεν [7]).
ἠώς· ἡμέρα ἀπ' ὄρθρου [8]).
ἠώς· πρωΐ, ἡμέρα, ὄρθρος· ἐπὶ μὲν τῆς θεᾶς· Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων· ἐπὶ δὲ ὅλης ἡμέρας· ἦδε δέ μοι νῦν Ἠὼς ἐνδεκάτη· ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας· ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ [9]).

Θ.

Θαιρούς· τοὺς προφεῖς τῆς θύρας [10]).
θαλαμηπόλος· ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη καὶ φυλάττουσα [11]).
θάλαμος· οἶκος ἢ κοιτών [12]).
θάλεια· εὐωχία, ἀπὸ τοῦ θάλλειν [13]).
θαλεροί· δίυγροι, νέοι, ἀκμαῖοι ἢ ταχεῖς [14]).
θαρραλέον· θάρσος [15]).

---

[1]) Malim ἥσειν· ἀφήσειν, Odyss. θ. 203. Cf. Hesychium.
[2]) Iliad. δ. 21. Apollon. Hesych. Perperam Codex ἥσην.
[3]) Iliad. α. 11. Hesychius.
[4]) Passim apud Homer. Hesych.
[5]) Passim apud Homer. Hesych.
[6]) Iliad. υ. 12. β. 426. Apollon. Hesych.
[7]) Odyss. μ. 406. Apollon. Hesych.
[8]) Passim apud Homer.
[9]) Odyss. ε. 1. Iliad. Φ. 156. 111. Apollon. Cf. Hesych.
[10]) Iliad. μ. 459. Cf. Apollonium et Hesychium.
[11]) Odyss. η. 8. Cf. Apollon. et Hesych. qui Apionem laudat.
[12]) Passim apud Homer. Cf. Hesych.
[13]) Iliad. η. 475 ubi δαῖτα θάλειαν, sicuti etiam alibi.
[14]) Homer. passim θαλερὸν δάκρυ et θαλεροὶ αἰζηοί. Apollon.
[15]) Confer Hesychium: θαρσαλέον· ῥᾴδιον: – θαρσαλέως· ῥᾳδίως. Miror Albertum non sustulisse vitium: legendum est θαρσαλέον· θαρραλέον: – θαρσαλέως· θαρραλέως: – Vides quid acciderit: in θαρραλέον et θαρραλέως omissae erant tres literae a capite: quod erat reliquum, mutatum est in vocabulum bene Graecum, sed non huius loci. Sunt duae glossae homericae, quarum ope

θάρσυνος· τεθαρρηκώς [1]).
θείειν καὶ θεῖν· τρέχειν [2]).
θεῖα· εὐθεῖα καὶ ὀρθὰ καὶ θαυμασά [3]).
θεῖεν· ποιήσειαν [4]).
θεῖναι· ποιῆσαι [5]).
θέλγει· [ἀγαπᾷ ἢ] κακοῖ ἢ ἀπατᾷ ἢ θάλπει [6]).
θέλειν· ἀντὶ τοῦ δύνασθαι [7]).
θέμεθλα· τὰ ἐσώτερα μέρη, τὰ ἐν βάθει [8]).
θέμις· τὸ δίκαιον [9]).
θέμισα· νόμον ἢ δίκην [10]).
θεόδμητος· ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεσκευασμένος [11]).
θεοειδής· θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος [12]).
θεοείκελος· θεῷ ὅμοιος [13]).
θεοπροπία· μαντεία· καὶ θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα [14]).

---

apud Photium emendabimus: θαρραλέον· θαρσαλέον. Notum est apud Homerum ἦτορ θαρσαλέον et θαρσαλέως ἀγόρευεν.

[1]) Iliad. ν. 823.

[2]) Iliad. κ. 437. Odyss. γ. 112. Codex: θέειν: reposui θείειν. Cf. Hesychium.

[3]) Iam Dobraeus agnovit Photii errorem; latet ἰθεῖα, quod exponitur εὐθεῖα καὶ ὀρθή: retulerim ad Iliad. ψ. 580. Θαυμασά pertinet ad glossam quae excidit, θέσκελα aliamve, cf. Hesych. v. θεοείκελα, ubi eadem interpretatio.

[4]) Iliad. δ. 383.

[5]) Iliad. δ. 26. Hesychius.

[6]) Iliad. μ. 255. ο. 594. Odyss. ω. 3, alibi. Dobraeus eiecit ἀγαπᾷ ἢ. Cf. Apollon. et Hesychium qui ex Apione profecerunt. Lex. Bachm.: κακοῖ, ἀμαυροῖ, σκοτοῖ ἢ ἀπατᾷ, sed Etymol. Magnum idem vitium repraesentat quod Photius. Ad verbum θάλπειν cf. Aeschyl. Prom. 685: μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν.

[7]) Iliad. φ. 366. Apollon. Hesychius.

[8]) Iliad. ξ. 493.

[9]) Iliad. ι. 33, alibi. Apollon. Hesychius.

[10]) Iliad. υ. 4. Apollon. Hesychius.

[11]) Iliad. θ. 519. Hesych. Cf. etiam Schol. Pind. Isthm. 6. 15.

[12]) Iliad. γ. 16, alibi. Hesychius.

[13]) Passim apud Homer., v. c. Odyss. δ. 276.

[14]) Iliad. α. 85. 87. Apollon. Hesych. Vitiose Photii Codex ἀμαρτία pro μαντεία. Idem vitium in lexico Bachm.

θεοπρόπος· μάντις ἢ θεοῦ προφήτης [1]).
θεράποντες· δοῦλοι, ὑπηρέται [2]).
θέρεται· καίεται [3]).
θεσπέσιος· θεῖος, θαυμασός, πρᾶος [4]).
θηρασεύεσθαι· ἀναβάλλεσθαι [5]).
θηρήτορας· κυνηγούς [6]).
θῖνα· αἰγιαλόν, σωρόν [7]).
θοάς· ταχείας, ὁρμάς [8]).
θορών· πηδήσας [9]).
θοῦρον· πηδητικόν, ταχύν, πολεμικώτατον [10]).
θρέπτρα· τροφεῖα [11]).
θρέψας· πήξας [12]).

---

[1]) Iliad. μ. 228, alibi.
[2]) Iliad. τ. 78. Apollon. Hesych. qui plura.
[3]) Iliad. ζ. 331. Cf. Apollon. et Hesych. v. θέρεσθαι.
[4]) Passim apud Homer. Alia apud Apollon. et Hesych.
[5]) Vide notabili exemplo ut glossae homericae apud Apollonium, Photium et Hesychium communem habeant originem. Est versus in Iliade ο. 512:

ἢ δηθὰ σρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Grammatici vocabulum sibi ignotum utcumque interpretabantur. Apollonius scribit σρεύεσθαι. Significat inquit καταπονεῖσθαι· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ σρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν. Sed hoc quidem minime est credibile et suspicor Heliodorum scripsisse σραγγεύεσθαι. In Odyssea certe μ. 351 prorsus ineptum est intelligere σρατεύεσθαι. Iam confer Hesychium, qui interpretatur ἠδηθασρεύεσθαι (sic Codex sec. Schow.)· ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι, sed alibi habet θασρεύεσθαι· ἀναβάλλεσθαι, quod a pluribus correctum est. Eodem pertinet apud Hesych.: Δημασρεύεσθαι· ἐπὶ πολὺ ὑπερτίθεσθαι, quod primus explicavit Heringa in Observ. p. 213. Iam vides opinor quid statuendum sit de Photii glossa: neque hoc latuit viros doctos ad Suidam.
[6]) Iliad. ι. 544. Codex θηράτορας, emendate Lex. Bachm.
[7]) Passim apud Homer.
[8]) Apparet glossam homericam esse, sed quid sub ὁρμὰς lateat, nondum potui expiscari. Itidem corruptus Hesych. in v.
[9]) Iliad. κ. 528. Hesychius.
[10]) Passim. Fortasse praestat c. Hesych. legere πολεμικόν.
[11]) Iliad. δ. 478, alibi. Hesychius.
[12]) Odyss. ι. 246. Apollon. Hesych.

θρωσμός· βουνοειδὴς τόπος, ἀΦ' οὗ ἐςὶ καταβαίνοντα θεωρεῖν, ὅ ἐςι θεᾶσθαι [1]).

θύειν· τὸ ὁρμᾶν καὶ τὸ θυμιᾶν [2]).

θύελλα· συςροΦὴ ἀνέμου [3]).

θυμαλγέα· λυπηρά [4]).

θυμῆρες· καταθύμιον [5]).

θυμοβόρος· ἡ τὴν ψυχὴν διαΦθείρουσα [6]).

θυμολέων· θυμώδης τὴν ψυχήν [7]).

θυμός· ἡ ψυχή [8]).

θυμοΦθόρα· τὰ τὴν ψυχὴν Φθείροντα [9]).

θύνων· ὁρμῶν [10]).

θυοσκόοι· καὶ ἱερουργοὶ καὶ ἱεροσκόποι καὶ οἱ διὰ τῶν ἐμπύρων σημαίνοντες τὸ μέλλον [11]).

θυοσκόος· ὁ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευόμενος [12]).

θύρετρα· θυρώματα ἢ ἀραιόθυρα [13]).

θυσάνοις· κροσσοῖς [14]).

θύσθλα· ῥάβδοι, νάρθηκες [15]).

---

[1]) Passim in Iliade. Apollon. Hesych. Photii Codex ἀΦ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα θορεῖν. Emendavit Dobraeus, cf. Villoisonum ad laudatum Apollonii locum et Albertum ad Hesychium.

[2]) Passim apud Homer.

[3]) Passim. Cf. Hesychium.

[4]) Iliad. δ. 513. Hesychius.

[5]) Odyss. κ. 362. Hesychius.

[6]) Passim. Cf. Apollon. Hesych. Codex Photii: γῆν. Dobr. reposuit ψυχήν.

[7]) Iliad. ε. 639. Cf. Hesychium.

[8]) Passim. Cf. Hesychium.

[9]) Iliad. ζ. 169. Hesychius.

[10]) Iliad. Φ. 235.

[11]) Iliad. ω. 221. Codex θυοσκόποι quod correxi, collatis Apollonio et Hesychio.

[12]) Odyss. Φ. 144. Cf. Hesychium. Rescripsi θυοσκόος pro θυοσκόπος, e Lexico Bachmanni.

[13]) Iliad. β. 415. Cf. Hesychium.

[14]) Iliad. β. 448. Apollon. Hesych. Sed nominativus videtur restituendus.

[15]) Iliad. ζ. 134. Apollon. Hesych.

θωή· κόλασις [1]).
θωρήσσετο· καθωπλίζετο [2]).
θορόντες· ὁρμήσαντες [3]).
θώων· θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα [4]).

I.

Ἰάνθη· ἥσθη, ἐχάρη, διεχύθη [5]).
ἰατήρ· ἰατρός [6]).
ἰαχή· βοή, ἦχος ἢ θρῆνος [7]).
ἰγνύη· ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, ὀπίσω τοῦ γόνατος [8]).
ἰδάλιμος· εὐειδής [9]).
ἰδνωθείς· καμφθείς [10]).
ἴδρις· ἔμπειρος [11]).
ἴει· πέμπει, ἀφίει, βάλλει [12]).
ἱέμενοι· ἐπιθυμοῦντες [13]).
ἰέναι· πορεύεσθαι ἢ πορευθῆναι [14]).
ἵενται· ὁρμῶσιν [15]).
ἰέντες· ἀφιέντες [16]).
ἰέρευσεν· ἔθυσεν [17]).

---

[1]) Odyss. β. 192. Cf. Apollonium et Hesychium.
[2]) Passim. Cf. Apollonium et Hesychium.
[3]) Codex θωρόντες. Iliad. λ. 70, alibi.
[4]) Iliad. ν. 103.
[5]) Iliad. ο. 104. Hesychius.
[6]) Malo cum Hesychio legere ἰητήρ.
[7]) Passim apud Homerum.
[8]) Iliad. ν. 212. Cf. Hesychium.
[9]) Odyss. ω. 279 unde rescribo: εἰδάλιμος.
[10]) Pro ἰδνώθη. Iliad. β. 266. Apollon. Hesych.
[11]) Odyss. ζ. 233. Hesychius.
[12]) Codex ἀμφιβάλλει: correxit Dobraeus. Retulerim ad Iliad. α. 479, alio.
[13]) Iliad. λ. 168, alibi. Grammatici spiritu leni.
[14]) Passim. Hesychius.
[15]) Odyss. χ. 304.
[16]) Passim apud Homerum.
[17]) Iliad. β. 402, alibi. Hesychius.

ἱερή· θαυμασή [1]).
ἱεροφώνων· μεγαλοφώνων [2]).
ἱερῷ· θείῳ ἤτοι μεγάλῳ [3]).
ἱέσθην· προευμοῦντο, ἐπορεύοντο [4]).
ἵεται· προθυμεῖται, πορεύεται [5]).
ἵζει· καθίζει ἢ κάθηται [6]).
ἵησιν· ἀφίησιν [7]).
ἴθι· ἔρχου ἢ πορεύου [8]).
ἴθματα· ἴχνη, βήματα, δικαιώματα, ὁρμάς [9]).
ἰθὺ καὶ ἰθύς· ἐπ' εὐθείας [10]).
ἰθύνει· διοικεῖ, κατευθύνει, ὀρθοῖ [11]).
ἴθυσεν· ἐπ' εὐθείας ὥρμησεν [12]).
ἵκανεν· παρεγένετο [13]).
ἵκελος· ὅμοιος [14]).
ἱκέσθην· παρεγένοντο [15]).
ἵκοντο· παρεγένοντο [16]).
ἵκρια· ὀρθὰ ξύλα ἢ σανιδώματα τῆς νεώς [17]).
ἰλαδόν· ἐν ἀθροίσει, κατ' ἴλας· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δασύ [18]).

---

[1]) Odyss. β. 409. Hesychius.
[2]) Scribe ἠεροφώνων. Iliad. σ. 505.
[3]) Passim apud Homer., ut Iliad. ρ. 464.
[4]) Iliad. σ. 501. Hesychium cf.
[5]) Odyss. β. 327. Cf. Cobetum Mnem. VIII. 21. Hesychius.
[6]) Iliad. ν. 281. ω. 553. Hesychius.
[7]) Odyss. η. 130, alibi.
[8]) Saepe apud Hom. Hesych. Lex. Provv. post Cyr. Voss.: ἴθι· πορεύου.
[9]) Iliad. ε. 778. Hesychius.
[10]) Lex. Bachm. in fine add. ἀμφότερα. Utraque forma apud Homerum occurrit. Cf. Hesychium.
[11]) Iliad. ρ. 632. Hesychius.
[12]) Iliad. ο. 693. Apud Hesychium repone ἴθυσεν pro ἴθυνεν.
[13]) Passim apud Homer. Correxi ope lexici Bachm. Codex Photii ἱκάνειν.
[14]) Iliad. χ. 134.
[15]) Iliad. α. 328.
[16]) Iliad. σ. 532. Hesychius.
[17]) Passim apud Homer. Cf. Hesychium.
[18]) Iliad. β. 93. Apollon. Hesych.

ἰλαπινάζω· εὐωχοῦμαι [1]).
ἰλαπίνας· θυσίας, ἑορτάς, εὐωχίας [2]).
ἵλεως· ἱλαρὸς καὶ εὔθυμος [3]).
ἵμασεν· ἐμάσιξεν [4]).
ἱμάσσω· πλήξω, πατάξω [5]).
ἱμείρων· ἐπιθυμῶν [6]).
ἱμερόεντα· λάμποντα [7]).
ἵμερος· ἐπιθυμία [8]).
ἱμερτός· καλός, ἐπέρασος, ποθεινός [9]).
ἰνδάλλεται· καταφαίνεται, ὁμοιοῦται [10]).
ἶνες· νεῦρα [11]).
ἰξύν· τὴν ὀσφύν [12]).
ἰόν· τὸ βέλος [13]).
ἰόντες· πορευόμενοι [14]).
ἵεντο· προεθυμοῦντο, προῃροῦντο [15]).
ἰοῦσαν· πορευομένην [16]).
ἴπες· θηρίδια λυμαντικὰ τῶν ξύλων καὶ τῶν κεράτων [17]).
ἱππήλατον· εὐρύχωρον, πλατύ, λεῖον, ἐψιλωμένον [18]).
ἱππόβοτος· μεγάλην γῆν ἔχων, δυνάμενος ἵππους τρέφειν [19]).

---

[1]) Pro εἰλαπινάζω. Odyss. β. 57.
[2]) Pro εἰλαπίνας. Iliad. ψ. 201. Hesychius.
[3]) Iliad. τ. 178. Hesychius.
[4]) Odyss. ε. 380.
[5]) Iliad. ο. 17. Hesychius. Scripsi ἱμάσσω pro ἱμάσω.
[6]) Odyss. κ. 555. Codex: ἱμείρω· ἐπιθυμῶ.
[7]) Iliad. ε. 429, sed interpretatio minus convenit.
[8]) Passim apud Homer.
[9]) Iliad. β. 751.
[10]) Iliad. ψ. 460. Hesychius.
[11]) Odyss. λ. 218. Apollon. Hesych.
[12]) Malim ἰξυῖ· τῇ ὀσφύϊ. Odyss. κ. 544. Hesychius.
[13]) Iliad. α. 48.
[14]) Passim apud Homerum.
[15]) Codex: ἴοντο: correxit Cobetus. Saepe apud Homerum.
[16]) Iliad. γ. 154.
[17]) Odyss. φ. 395. Scripsi κεράτων pro καρπῶν, conf. Apoll. et Hesych. Vide quoque Bachm. in Epimetr. post Anecd. Gr. II. p. 378.
[18]) Odyss. δ. 607. Hesychius.
[19]) Iliad. β. 287. Apollon. Hesych.

ἱπποδάμοι· ἐφ' ἵππους ἀναστρεφόμενοι [1]).
ἱπποδασείης· ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον ἐχούσης· ὃ δὴ δασύ ἐστιν [2]).
ἱππότης· ἱππεύς, ἔφιππος [3]).
ἵππουριν· τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν κατεσκευασμένον λόφον ἔχουσαν [4]).
ἶρις· νέφος, ὑγρότης κατ' ἔμπτωσιν ἡλίου πεποικιλμένη οἷον τόξον [5]).
ἶρος· ὁ πτωχός [6]).
ἶς· δύναμις, νεῦρα [7]).
ἴσαν· ἐπορεύθησαν [8]).
ἴσθι· γίνωσκε [9]).
ἴσθμια· περισόμια, περιτραχήλια [10]).
ἰσοφαρίζειν· ἐξισοῦσθαι [11]).
ἴστε· γινώσκετε [12]).
ἰστίον· ἄρμενον [13]).
ἰσοπέδη· ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιδος ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός [14]).
ἴστορι· μάρτυρι ἢ κριτῇ [15]).
ἵστωρ· ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάτταλος [16]).
ἰσχάνει· κωλύει [17]).
ἴσχε· κατέσχε [18]).
ἴσχεσθαι· παύσασθαι [19]).

---

[1]) Passim apud Homer.
[2]) Iliad. γ. 369. Hesychius.
[3]) Passim apud Homer. forma ἱππόται.
[4]) Iliad. γ. 336. Cf. Hesychium.
[5]) Iliad. λ. 27. Codex πεποικιλμένον.
[6]) Odyss. σ. init. Cf. Hesychium.
[7]) Malim Ἶς· δύναμις. Odyss. β. 409. Hesych. Ἶνες· νεῦρα. Odyss. λ. 219. Hesych. Cf. Apollon.
[8]) Iliad. γ. 8. Apollon. Hesych.
[9]) Odyss. λ. 224. Hesychius.
[10]) Odyss. σ. 300. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. ζ. 101. Apollon. Hesych.
[12]) Iliad. β. 485, alibi.
[13]) Iliad. α. 481. Hesychius.
[14]) Odyss. μ. 50. Apollon. Hesych.
[15]) Iliad. σ. 501. Sic quoque correxerim Hesychii ἰστορία.
[16]) Iliad. ω. 272 ubi ἔστορι. Hinc reposuerim ἔστωρ.
[17]) Iliad. ξ. 387.
[18]) Iliad. ο. 637. Hesychius.
[19]) Malim Ἰσχεσθε· παύσασθε. Iliad. γ. 82. Cf. Hesychium.

ἰσχίον· τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται [1]).
ἴτην· ἐπορεύθησαν [2]).
ἴτυς· περιφέρεια ὅπλου [3]).
ἴτω· ἰέτω, ἐρχέσθω [4]).
ἴφθιμος· ἰσχυρός [5]).
ἴφι· ἰσχυρῶς [6]).
ἰωκάς· ὁρμάς, διώξεις [7]).
ἰῶν· βελῶν ἢ πορευθείς [8]).

K.

Κάγκανον· ξηρόν [9]).
καθάπαξ· παντελῶς [10]).
καθέξει· κρατήσει [11]).
καθῆστο· ἐκαθέζετο [12]).
καθίκετο· καθήψατο [13]).
καθύπερθεν· ὑπεράνωθεν [14]).
καίριον· φθοροποιόν, θανατῶδες [15]).
κακορραφίαι· κακοσυνθέσεις [16]).
καλαύρωψ· βουκολικὴ ῥάβδος [17]),

---

[1]) Iliad. ε. 305. Hesych. Cf. Moer. Piers. p. 193.
[2]) Odyss. φ. 244. Apollon. Hesych.
[3]) Iliad. δ. 486. Apollon. Hesych.
[4]) Iliad. η. 75, alibi.
[5]) Passim apud Homer.
[6]) Passim apud Homer.
[7]) Iliad. ε. 521. Idem redde Hesych. coll. Schowio.
[8]) Confundit ἰῶν et ἰών. Utrumque passim apud Homer.
[9]) Iliad. φ. 364.
[10]) Odyss. φ. 349. Hesychius.
[11]) Iliad. σ. 330. Hesychius.
[12]) Iliad. α. 569. Hesychius.
[13]) Odyss. α. 342.
[14]) Iliad. γ. 337. Hesychius.
[15]) Iliad. λ. 439, alibi.
[16]) Iliad. ο. 16. Hesychius. Vocabulum κακοσυνθέσεις ipsum est κακοσύνθετον: malim κακαὶ συνθέσεις.
[17]) Iliad. ψ. 845. Male Photius δίκη pro ῥάβδος: correxi e lexico Bachmanni.

καλλίρροον· καλῶς ῥέοντα [1]).
κάλπις· ὑδρία [2]).
κάλυκας· σύριγγας [3]).
κάρηνα· ἀκροπόλεις [4]).
καρτερώνυχας· ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας [5]).
καρφαλέον· ξηρόν· καὶ καρχαλέον· κατάξηρον [6]).
καρχαρόδους· τραχεῖς ὀδόντας ἔχων· καὶ κάρχαρον· τὸ τραχύ [7]).
κασίγνητος· γνήσιος ἀδελφός [8]).
κατὰ δὲ Φρόνιν ἤγαγεν· ἐμίσησεν, κατεφρόνησεν [9]).
καταθύμιον· κατὰ ψυχήν, εὐάρεσον [10]).
κατ' αἶσαν· κατὰ τὸ πρέπον, κατὰ τὸ προσῆκον [11]).
καταῖτυξ· εἶδος περικεφαλαίας μὴ ἐχούσης λόφον, κατωφερής [12]).
καταλοφάδια· κατὰ τοῦ τραχήλου [13]).
καταντικρύ· κατεναντίον [14]).
κατὰ πίονα· λιπαρά [15]).
κατὰ σφέας· καθ' ἑαυτούς [16]).
κατέδραθεν· κατεκοιμήθη [17]).
κατέδων· κατεσθίων [18]).

---

[1]) Passim apud Homer. v. c. Iliad. β. 752.
[2]) Odyss. η. 20. Scripsi κάλπις pro κάλπη. Cf. Hesychium.
[3]) Iliad. σ. 401.
[4]) Iliad. β. 117. Scripsi ἀκροπόλεις: Codex: ἀκρόπολις.
[5]) Iliad. ε. 329, sed scribe κρατερώνυχας.
[6]) Iliad. ν. 409 ubi nunc καρφαλέον, altera forma est καρχαλέον, cf. HSt. IV. 998 B et Apollon.
[7]) Iliad. ν. 198, alibi. Cf. Apollon. Hesych.
[8]) Passim. Cf. Apollon. Hesych.
[9]) Odyss. δ. 258, ubi cf. Schol. et Hesych.
[10]) Iliad. κ. 383. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. γ. 59. Photii Codex: κατὰ τρόπον: correxi e lexico Bachmanni. Cf. infra gl. οὐ κατὰ κόσμον.
[12]) Iliad. κ. 258. Apollon. Hesych.
[13]) Odyss. κ. 169. Hesychius eundem locum interpretatur, quo magis miror hic titubasse Dobraeum.
[14]) Odyss. κ. 559.
[15]) Iliad. α. 40.
[16]) Iliad. β. 366. Hesychius.
[17]) Hesychius idem plurali numero, quem redde Photio.
[18]) Iliad. ζ. 202. Hesychius.

κατέθορεν· κατεπήδησεν [1]).
κατέλεκτο· κατεκοιμήθη [2]).
κατηφόνες· συγνοὶ ἢ ἀναίσχυντοι [3]).
κατ' ὀρφναίαν· κατὰ τὴν σκοτεινήν [4]).
κατωμαδόν· κατὰ τῶν ὤμων [5]).
καυλός· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος [6]).
κεδνός· συνετός, σώφρων ἢ Φρόνιμος [7]).
κειμήλια· κτήματα ἢ ἀποκείμενα χρήματα [8]).
κείρει· ἐσθίει, κατεσθίει [9]).
κεκασμένον· κεκοσμημένον [10]).
κεκλιμένος· περιεχόμενος [11]).
κεκρύφαλον· κροκύφαντον, σαββακάθιον, σουδάριον [12]).
κελάδησαν· ἐβόησαν [13]).
κελαδεινή· κυνηγός, θόρυβον κατὰ τῆς ἄγρας ποιοῦσα [14]).
κελαρύζειν· μετ' ἤχους ῥεῖν [15]).
κεμάς· ἔλαφος, ὁ κοιμώμενος ἐν σπηλαίῳ, κοιμάς τις ὤν [16]).
κενεόν· μάταιον [17]).
κενεών· ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος [18]).
κεραόν· τέλειον [19]).

---

[1]) Iliad. δ. 79. Hesychius.
[2]) Iliad. ι. 662. Hesychius.
[3]) Iliad. ω. 253. Apollon. Hesych.
[4]) Iliad. κ. 386.
[5]) Iliad. ψ. 500. Apollon. Hesych.
[6]) Passim apud Homer. Apollon. Hesych.
[7]) Passim apud Homer. sed forma diversa.
[8]) Odyss. β. 75. Cf. Apollon. Hesych.
[9]) Iliad. λ. 559. Hesychius.
[10]) Odyss. δ. 725. Cf. Hesychium.
[11]) Iliad. ο. 740. Hesychius melius κεκλιμένοι.
[12]) Iliad. χ. 468. Hesychius. Scripsi κροκύφαντον pro κεκρύφαντον.
[13]) Iliad. ψ. 869. Cf. Hesychium.
[14]) Iliad. υ. 70. Apollon. Hesych.
[15]) Iliad. Φ. 261. Lex. Bachm. interpr.: κελαρύζει.
[16]) Iliad. κ. 361. Cf. Apollon. Hesych.
[17]) Iliad. β. 298. Hesychius.
[18]) Iliad. ε. 284. Hesychius.
[19]) Iliad. γ. 24. Hesychius.

κεραΐζει· πορθεῖ, ἀναιρεῖ, διαρπάζει [1]).
κερδαλέος· ποικίλος, πανοῦργος· κερδαλῆ γὰρ ἡ ἀλώπηξ [2]).
κερδαλεόφρων· δολιόφρων, σκολιὰ βουλευόμενος [3]).
κέρδιον· κρεῖττον, ὠφελιμώτερον [4]).
κέρδιστος· πανουργότατος [5]).
κερδοσύνη· πανουργία [6]).
κερτόμιος· ἐρεθιστικός [7]).
κερτομέων· χλευάζων, ἐρεθίζων, σκώπτων [8]).
κεστὸν ἱμάντα· ποικίλον ἱμάντα [9]).
κεστόν· ποικίλον [10]).
κεύθειν· κρύπτειν [11]).
κευθμῶν· φωλεῶν, ἀποκρύφων τόπων [12]).
κεχαρισμένε· πεφιλημένε [13]).
κήδειν· κακοῦν, λυπεῖν [14]).
κηδείους· οἰκείους, προσφιλεῖς [15]).
κήδεται· φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμελεῖται [16]).
κηδήσοντες· θεραπεύσοντες ἢ λυπήσοντες [17]).
κῆδος· ἡ συναλλαγὴ τοῦ γάμου ἢ τοῦ πένθους [18]).
κῆρ· ψυχή, θανατηφόρος μοῖρα· καὶ κῆρες· θανατηφόροι μοῖραι [19]).

---

[1]) Passim apud Homer., sed forma diversa. Hesychius.
[2]) Odyss. ν. 291. Cf. Apollon. Hesych.
[3]) Iliad. α. 149. Cf. Apollon. Hesych.
[4]) Iliad. γ. 41. Cf. Hesychium.
[5]) Iliad. ζ. 152. Hesychius.
[6]) Iliad. χ. 247. Hesychius.
[7]) Iliad. υ. 202. Conf. Hesychium.
[8]) Iliad. β. 256. Codex: κερτομῶν. Cf. Hesychium.
[9]) Iliad. ξ. 214. Hesychius.
[10]) Eadem glossa. Cf. Apollonium.
[11]) Passim apud Homer., sed forma diversa. Hesychius.
[12]) Codex κευθήμων, quod correxi. Iliad. ν. 28. Cf. Apollon.
[13]) Passim apud Homerum.
[14]) Iliad. ι. 611. Hesychius.
[15]) Iliad. τ. 295. Cf. Apollonium et Hesychium.
[16]) Iliad. λ. 663. Hesychius.
[17]) Codex ter aoristum repraesentat; correxi, coll. Iliad. ω. 230.
[18]) Iliad. ν. 463. Cf. Hesychium.
[19]) Passim apud Homer. Accuratius de discrimine Apollonius et Hesychius.

κίδναται· σκορπίζεται [1]).
κικλήσκουσι· καλοῦσι [2]).
κινυρή· οἰκτρά, θρηνητική [3]).
κισσύβιον· ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον κυρίως [4]).
κίση· κοιτίς, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτιά τινα, ἤγουν κιβώτια [5]).
κλαγγή· ποία τις Φωνὴ ὀρνέου [6]).
κλαγγηδόν· μετὰ κραυγῆς [7]).
κλόνος· θόρυβος, τάραχος ἢ σρόφος [8]).
κλῦθι· ἐπάκουσον [9]).
κλύτος· δόξα [10]).
κνέφας· σκότος, νύξ [11]).
κνίσης· λίπους ἢ ἀναθυμιάσεως [12]).
κοῖλον· βαθύ [13]).
κοίρανος· βασιλεύς, ἄρχων [14]).
κοῖτος· κοίμημα [15]).
κρείων· βασιλεὺς ἢ ἄρχων, κρατῶν μεγάλως [16]).
κρήγυον· ἀληθές, ἀγαθόν [17]).
κρήδεμνον· κεφαλοδέσμιον ἢ μαφόριον [18]).

---

[1]) Iliad. ψ. 227.
[2]) Iliad. ξ. 291.
[3]) Iliad. ρ. 5. Apollon. Hesych.
[4]) Odyss. ι. 346. Codex: *κισυβίνου*, Lex. Bachm.: *κισσυκίνου*, Apollon. *κισίνου*, Hesych. *κισσίνου*.
[5]) Odyss. ζ. 76. Apollon. Hesych. Perperam Codex: *κίση. καὶ κοίτης*, quod correxi.
[6]) Iliad. λ. 523. Hesychius.
[7]) Iliad. β. 463. Hesychius.
[8]) Passim in Iliade. Cf. Apollonium et Hesychium.
[9]) Passim v. c. Iliad. α. 37. Hesychius.
[10]) Glossa mutila: latet *κλυτοτόξῳ*, vel simile quid.
[11]) Passim. Cf. Hesychium.
[12]) Iliad. α. 66. Apollon. Hesych.
[13]) Odyss. μ. 84.
[14]) Iliad. β. 204. Cf. Hesychium.
[15]) Odyss. ξ. 525 et passim. Apollon. Hesych.
[16]) Passim legitur. Hesychius.
[17]) Iliad. α. 106. Hesych. Quomodo LXX viri idem dixerint, vide II Chron. 18. 7: *προφητεύων εἰς ἀγαθά*· cf. Jerem. 45. 4.
[18]) Passim in Odyssea. Cf. Eustathium p. 1280. 51.

κρημνοί· ἐξέχοντες τόποι [1]).
κρίζει· τρίζει ἐπαχθὲς καὶ μιαρόν [2]).
κρινάμενος· ἐπιλεξάμενος [3]).
κριτός· ἐπίλεκτος [4]).
κροαίνων· τοῖς ποσὶ κρούων ἢ ἐπιθυμῶν [5]).
κρατίκλη [6]).
κρόσσας· κλιμακίδας [7]).
κρύβδην· λαθραίως [8]).
κτίλος· ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός [9]).
κυάνεοι· μέλανες [10]).
κυανοχαίτης· μελάνθριξ, πορφυρόθριξ, Ποσειδῶν [11]).
κυδάλιμον· ἔνδοξον, τίμιον, εὐπρεπές [12]).
κυδοιμός· θόρυβος, τάραχος [13]).
κύδιστος· ἔνδοξος [14]).
κῦδος· γαῦρος, δύναμις, δόξα, φήμη [15]).
κνυζηθμός· ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή [16]).
Κυθέρεια· οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς Ἡσίοδός φησιν, ἀλλ'

---

[1]) Iliad. μ. 54.
[2]) Scripsi ἐπαχθὲς pro Codicis lectione ἀπαχθές. Glossa pertinet ad explicandum verbum κρίκε, Iliad. π. 470. Conf. HSt. IV. 1960 D.
[3]) Iliad. ι. 521. Hesychius.
[4]) Iliad. η. 434. Hesychius.
[5]) Iliad. ζ. 507. Apollon. Hesych. Ex Apollonio fortasse scribendum κροτῶν.
[6]) Si quid video, latet κρατί· κεφαλῇ, quod Hesychius etiam habet. Passim legitur apud Homerum.
[7]) Iliad. μ. 258. Hesychius.
[8]) Odyss. λ. 455. π. 153. Cf. Hesychium.
[9]) Iliad. γ. 196. Apollonius.
[10]) Iliad. λ. 26.
[11]) Passim. Praestat Hesychii μελανόθριξ.
[12]) Passim. Cf. Hesychium.
[13]) Iliad. σ. 535, alibi. Apollon. Hesych.
[14]) Frequens apud Homer. sed forma diversa. Hesychius.
[15]) Passim legitur. Hesych. Cf. Apollon.: κύδεϊ γαίων.
[16]) Codex: κυζηθμός: idem vitium in Hesych. Refero locum ad Odyss. π. 162.

ἡ ἐν αὐτῇ κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσιν ἐφίησιν· διὰ γὰρ τοῦ κεσοῦ ἔχει τὴν δύναμιν [1]).

κυκᾷ· ταράττει [2]).

κυκᾶν· ταράττειν τὰ ἄλφιτα [3]).

κυκεών· πῶμα ἐκ διαφόρων μιγμάτων κιρνάμενον [4]).

κύκλα· τροχούς [5]).

κυκλήσομεν· ἀναζεύξομεν [6]).

κύκλωπες· ἄγριοι ἄνθρωποι [7]).

κυκώμενος· ταραττόμενος [8]).

κυλίνδει· κυλίει, ἐπιφέρει [9]).

κυμαίνει· ταράσσει [10]).

κύμβαχος· ἐπὶ κεφαλὴν πεσὼν καὶ ἄνω τοὺς πόδας [11]).

κυνέη· περικεφαλαία [12]).

κυνοραισαί· κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες [13]).

κυνῶπις· ἀναιδής [14]).

---

[1]) Odyss. σ. 193. Cf. Hesychium. Photius dederat, debuerat certe dare, ἐνίησιν.

[2]) Confer glossam sequentem.

[3]) Odyss. κ. 234. Cf. Hesychium.

[4]) Codex habet πόμα et κιρνώμενον, illud ex Erotiano, hoc e Bachmanno correxi. Cf. Schol. Plat. Rep. III. 408 D. Vocabulum apud Homer. haud rarum est.

[5]) Iliad. ε. 722. Hesychius.

[6]) Iliad. η. 332. Apollon. Hesych. Ille interpr. ἐφ' ἁμαξῶν ἄξομεν. Dobraeus in Photio coniicit ἁμαξεύσομεν, fortasse minus recte.

[7]) Odyss. ι. 106.

[8]) Iliad. Φ. 235.

[9]) Iliad. ρ. 688. Hesychius.

[10]) Apud Homerum haud raro πόντος dicitur κυμαίνειν· hinc malim ταράσσεται. Hesychius: κυμαίνεται· ταράσσεται, vitio ex eodem erroris genere orto. Scilicet librarii ponere solent eandem verbi formam in glossa ipsa et in interpretatione: hinc nascuntur apud lexicographos tot verba neutra significatione activa, vel forma passiva numquam usurpata.

[11]) Iliad. ε. 585. Hesychius, cf. Apollonium.

[12]) Iliad. κ. 335. Apollon. Hesych.

[13]) Odyss. ρ. 300. Apollon. Hesych.

[14]) Codex: κυνοπίς. Odyss. λ. 424. Hesychius.

κυνώπιδος· ἀναιδοῦς [1]).
κύπελλον· κισσύβιον, ποτήριον [2]).
κύρμα· ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον [3]).
κῦσαι· φιλῆσαι [4]).
κύσιν· οὐρήθραν, ἐφήβαιον, ὑπογάστριον [5]).
κωκυτός· ὄνομα ποταμοῦ· ἢ θρῆνος, κοπετός, ὀδυρμός [6]).
κώληπα· τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, ἡ κόξα [7]).
κῶμα· κοίμημα [8]).
κώπην· μαχαίρας λαβήν [9]).
κώρυκος· θυλάκιον [10]).

Λ.

Λαβραγόρην· σφοδρῶς δημηγοροῦντα [11]).
λαῖφος· ἱμάτιον [12]).
λὰξ ποδὶ κινήσας· τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς κινήσας [13]).
λαοσσόος· ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα [14]).
λαρόν· χλιαρόν, προσηνές, ἡδύ [15]).
λάρναξ· σορὸς ἢ κιβωτός [16]).
λαυκανία· τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος [17]).
λάχνη· τρίχωσις· λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρός [18]).

---

[1]) Codex: κυνόπιδος. Iliad. γ. 180. Hesychius.
[2]) Iliad. α. 596. Cf. Apollonium et Hesychium.
[3]) Codex κύρημα. Correxit Cobetus. Passim apud Homerum. Hesych. Apollon. qui ἔντευγμα habet.
[4]) Codex κυρίσαι. Cobetus correxit. Odyss. ω. 235. Hesych.
[5]) Iliad. ε. 66. Codex: ἐφήβιον.
[6]) Odyss. κ. 514. Iliad. χ. 447. Apollon. Hesych.
[7]) Iliad. ψ. 726. Apollonius.
[8]) Iliad. ξ. 359. Apollon. Hesych.
[9]) Odyss. λ. 530. Cf. Hesychium.
[10]) Odyss. ε. 267. Cf. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. ψ. 478. Hesych. Codex sec. Schow.: λαβαγορεῖν.
[12]) Odyss. ν. 399. Cf. Apollon. Hesych.
[13]) Iliad. κ. 157. Apollon. Hesych.
[14]) Codex: λαοσσός. Iliad. ν. 128. Cf. Apollon. Hesych.
[15]) Iliad. ρ. 572. coll. λ. 477. Apollon. Hesych.
[16]) Iliad. σ. 413. ω. 795. Cf. Apollon. Hesych.
[17]) Iliad. χ. 325. Hesychius. Cf. Apollonium.
[18]) Codex pro θαλάσσης miro vitio habet κεφαλῆς. Iliad. β.

λαχνήεντα· δασέα, τετριχωμένα [1]).
λάων· δεδορκώς· διὸ καὶ κατ' ἀπόφασιν ἀλαὸς ὁ τυφλός· ἔνιοι δὲ ἀπέδωκαν φθεγγόμενος, μαχόμενος ἄμφω [2]).
λειμών· ἀνθηρὸς τόπος [3]).
λειριόεντα· ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα· λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· προσηνῆ, τερπνά, ἡδέα [4]).
λέκτροις· κοίταις [5]).
λέκτρον· κοίτη [6]).
λέπαδνα· οἱ μασχαλισῆρες τῶν ἵππων [7]).
λευκώλενος· λευκοβραχίων [8]).
λῆγε· παύου [9]).
λαθικηδέα· λήθην ἐμποιοῦντα τῶν κακῶν [10]).
λήϊον· ὁ χλωρὸς σῖτος [11]).
ληΐσσατο· ἐμερίσατο ἢ ἐλαφυραγώγησεν [12]).
λήσομαι· ἐπιλάθωμαι [13]).
λιγαίνων· κηρύσσων [14]).
λίγδην· οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιφανείας [15]).
λιγύς· ἡδύς, ὀξύς [16]).

219, alibi. Confunduntur λάχνη et ἄχνη, ut observavit Albertus ad Hesychium in voce.

[1]) Iliad. σ. 415. Hesychius.

[2]) Odyss. τ. 229. c. Schol. Apollon. Hesych. Quid sub illo μαχόμενος ἄμφω lateat, non exputo.

[3]) Odyss. δ. 605. Hesychius.

[4]) Iliad. ν. 830. Hesych. Apollon. qui Apionem laudat.

[5]) Odyss. υ. 58, alibi. Hesychius.

[6]) Passim in Odyssea. Apollonius.

[7]) Iliad. ε. 730. Cf. Apollonium et Hesychium.

[8]) Frequens apud Homerum.

[9]) Iliad. α. 210. Homerus.

[10]) Photius: λήθην κυνῶν· λήθην ἐμποιούντων φάρμακον. Pertinet ad Iliad. χ. 83. Cf. Apollonium, sed propius convenit Etym. Magnum. Etiam Hesych. hic valde corruptus est, v. ληθηκες.

[11]) Iliad. λ. 560. Plura Apollon. et Hesych.

[12]) Iliad. σ. 28. Hesychius.

[13]) Odyss. α. 308. Hesychius.

[14]) Repone λίγαινον, petitum ex Iliad λ. 685. Emendationem confirmat Hesychius.

[15]) Odyss. χ. 278. Apollon. Hesych.

[16]) Passim obvium apud Homer. Hesych.

λιγύφωνος· ἡδύφωνος [1]).
λίμνην· τὴν θάλασσαν κυρίως [2]).
λίσσομαι· ἱκετεύω [3]).
λιτανεύει· εὔχεται [4]).
λοβός· τὸ ἄκρον τοῦ ὠτίου [5]).
λοιβή· σπονδή, θυσία [6]).
λοιγόν· φθοράν, ὄλεθρον [7]).
λοπός· ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομμύου λεπίς, καὶ πᾶν λέπος, Φλοιός, δέρμα λεπτόν, ξηρόν [8]).
λοφάδια· κατὰ τοῦ αὐχένος [9]).
λόφος· γῆς ἀνάσημα ἢ περικεφαλαία [10]).
λόφος· τράχηλος καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον [11]).
λόχμη· πλαγία σύμφυτος καὶ λοχμώδης [12]).
λόχος· ἐνέδρα, τάξις [13]).
λοχόωντες· ἐνεδρεύοντες [14]).
λυγαίως· σκοτεινῶς [15]).
λύγος· Φυτὸν ἱμαντῶδες [16]).

---

[1]) Iliad. τ. 350.
[2]) Odyss. γ. 1. Apollon. Hesych.
[3]) Iliad. α. 174.
[4]) Iliad. ψ. 196 ubi λιτάνευεν.
[5]) Iliad. ξ. 182. Homerum respici confirmabunt Apollon. et Hesych. sec. Schow.
[6]) Iliad. ι. 500, alibi. Hesychius.
[7]) Saepe in Iliade.
[8]) Odyss. τ. 233.
[9]) Odyss. κ. 169. Apollonius. Cf. v. καταλοφάδια.
[10]) Odyss. π. 471. Hesychius.
[11]) Iliad. κ. 573. Apollon. Hesych.
[12]) Sic Codex, sed post σύμφυτος excidit τόπος, cf. Apollon. et Hesych. Πλαγία huc non pertinet; scribendum est πλάγια et est interpretatio vocabuli δόχμια, Iliad. ψ. 116, cf. Apollon. Nostra glossa referenda ad Odyss. τ. 439.
[13]) Iliad. θ. 522. Apollon. Hesych.
[14]) Codex λοχῶντες. Odyss. π. 369.
[15]) Haec supersunt e glossa quadam, qua tradebatur etymologia vocabuli λυκάβας. Cf. Apollon. v. λυκάβας, Schol. Odyss. ξ. 161. τ. 306 et Phot. et Hesych. v. λυγαίως.
[16]) Odyss. ι. 427. Cf. Hesychium v. λύγοισι. Fragmentum est adnotationis Apionis et Heliodori, cf. Eustath. p. 834. 32.

λυγρόν· χαλεπόν, ὀλέθριον, κακόν, ἰσχυρόν, πενθικόν, ἐλεεινόν [1]).
λύθρος· Φόνος ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συνισάμενος δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχῶρος [2]).
λυκάβας· ἐνιαυτός, ἀπὸ τοῦ ταχέως βαίνειν ἢ λυγαίως βαίνειν ὅ ἐςι σκοτεινῶς καὶ ἀδήλως [3]).
λυκόφως· τὸ περὶ τὴν λύγην φῶς [4]).
λυμαίνεσθαι· καθαίρεσθαι ἢ ἀγνεύειν [5]).
λύματα· καθάρματα, αἱ τῆς γαςρὸς εἰς ἀφεδρῶνας ἐκκρίσεις [6]).
λυσόμενος· λυτρωσόμενος [7]).
λωβητῆρα· ὑβριςήν [8]).
λώϊον· βέλτιον [9]).
λώπην· ἱμάτιον, περίβλημα [10]).
λωτός· βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι μυρόλωτον καλοῦσιν [11]).

M.

Μά· ἀντὶ τοῦ οὐ μά· τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι, [ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μὰ τῷ ναί χρῆται], ὡς· Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ὅτε ὄμνυσιν· ὅτε δὲ ἀπόμνυσί τι, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφάσεως οἷον· Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· Οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε. Ἡμεῖς δὲ τὸ μὰ ὡς μέρος λόγου

---

[1]) Passim apud Homer. Hesych. Cf. v. μαλερόν, μαψίδιον, μόθος, alias glossas eiusdem generis permultas.
[2]) Passim legitur. Ubi Photius ἐκ τοῦ αἵματος, Hesych. habet ἐκ μάχης, quod melius, cf. Schol. Iliad. υ. 503.
[3]) Cf. supra v. λυγαίως.
[4]) Codex αὐγήν, quod emendavi. Fragmentum est observationis de Homerico ἀμφιλύκη νύξ, Iliad. η. 433. Cf. Eustath. p. 689. 18. Etym. Magnum p. 571. 35. Schol. Apollon. Rhod. II. 671. Galli: *entre chien et loup.*
[5]) Voluit opinor interpretari ἀπολυμαίνεσθαι, Iliad. α. 313. In Hesychio idem error.
[6]) Iliad. α. 314.
[7]) Iliad. α. 13. Hesychius.
[8]) Iliad. β. 275. Hesychius.
[9]) Odyss. β. 169, alibi.
[10]) Odyss. ν. 224. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. φ. 351.

ἀπομνύοντες παραλαμβάνομεν, μὰ τὸν Δία λέγοντες· ἐςὶ δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπιευκτικόν [1]).

μαίμακον· τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον. τραγικὴ ἡ λέξις [2]).

μαιμώωσα· ἐνθουσιῶσα [3]).

μαινομένοιο· μανιοποιοῦ [4]).

μαινόμενος οἶνος· μανιοποιός [5]).

μαιμῶ· ἐνθουσιώδως κινοῦμαι [6]).

μάκελλα· δίκελλα [7]).

μαλερόν· μαραντικόν [8]).

μαλερόν· λαμπρόν, σπουδαῖον, ἰσχυρόν, ὀξύ, ἀσθενές, ξηρόν, δριμύ· τὸ δὲ μαλερὸν πῦρ· τὸ ὀξὺ ἢ μαραντικὸν καὶ σφοδρόν· καὶ μαλερὰς Φρένας· τὰς ἀσθενεῖς καὶ ξηράς [9]).

μαντοσύνην· μαντείαν [10]).

μαργαίρει· μαίνεται [11]).

---

[1]) Scripsi *ἀπόμνυσί τι* pro *τις* cum Suida. Quae uncinis inclusi, delenda censet Dobraeus, qui conferendus est. Laudantur ex Homero Iliad. *α*. 234, 86 et Odyss. *υ*. 339. Apollonius et Hesychius plura habere solent quam Photius, nunc contra est. Vidimus alibi de iis quae Aelius Dionysius de hoc argumento disputavit.

[2]) Vocabulum fictum ad explicandum Homericum *ἀμαιμάκετος*. Simile quid habuimus in glossis *λυγαίως* et *λυκόφως*.

[3]) Codex *μαιμόωσα*, quod correxi. Iliad. *ε*. 661. Apoll. Hesych.

[4]) Codex *μαινόμενον· μανιοποιόν*. Iliad. *ζ*. 132. Emendata lectio apud Hesychium.

[5]) Coniunge c. gl. praec.

[6]) Codex *μαίνω*: correxit Dobraeus. Conf. Iliad. *ν*. 78 ubi *μαιμῶσιν* de manibus dicitur. Simile vitium in Hesychio ubi *μαιμώων* ex Iliad. *ο*. 742, primum factum est *μαιμόνων*, tum *μαινοῶν*.

[7]) Iliad. *Φ*. 259. Apollon. Hesych.

[8]) Ignis epitheton apud Homer. Hesych. Cf. gl. sequ.

[9]) Cumulatio explicationum, omissis scilicet auctorum nominibus, aliquoties indicium est nos tenere glossam homericam. Miror *σπουδαῖον*: Suidas habet quod etiam peius est *σποδόεν*. Quo *μαλερὰς Φρένας* pertineat, diu quaerens non invenio. Idem habet Hesychius. Cf. Photium v. *λευκαὶ Φρένες*.

[10]) Codex: *μαντινοσύνων*. Cobetus mavult *μαντοσυνάων*. Retulerim ad Iliad. *α*. 72.

[11]) Iliad. *ε*. 882. Apollonius.

μαρμαρέην· λαμπράν [1]).
μάσακα· μάσημα, τροφήν [2]).
μάψ· ματαίως [3]).
μαψίδιον· μάταιον, δαψιλές, χαλεπόν, πολύ, δεινόν, ἑκούσιον [4]).
μεγάθυμος· μεγαλόψυχος [5]).
μεγαίρων· φθονῶν [6]).
μεγαλήτωρ· μεγαλόψυχος [7]).
μέγαρον· ὑπερῷον, οἴκημα [8]).
μέδεσθαι· Φροντίζειν [9]).
μέδων· βασιλεύων [10]).
μεθείω· ἀφῶ, ἐάσω [11]).
μεθημοσύνη· ἀμέλεια, ῥᾳθυμία [12]).
μεθήμων· ἀμελής [13]).
μεθήσειν· ἀμελήσειν [14]).
μεθίει· ἀμελεῖ, ἀφεῖ [15]).
μέθυ· οἶνος [16]).
μειλίχιος· πρᾷος, χρηστός [17]).
μέλαθρα· οἶκον [18]).

---

[1]) Iliad. ξ. 273.
[2]) Iliad. ι. 524. Cf. Apollonium et Hesychium.
[3]) Saepius apud Homer. Hesychius.
[4]) Credibile est vocabulum fuisse fictum ad interpretandum Homericum μαψιδίως, conf. quae diximus ad v. μαλερόν et vide supra v. λυγρόν. Hesychius.
[5]) Saepe apud Homer. Hesychius.
[6]) Rectius Hesychius μεγαίρω, Iliad. δ. 54, alibi.
[7]) Frequens apud Homer. legitur. Hesychius.
[8]) Passim legitur. Hesychius.
[9]) Iliad. σ. 245. Hesychius.
[10]) Passim. Hesychius.
[11]) Iliad. γ. 414. Hesychius.
[12]) Iliad. ν. 120. Hesychius.
[13]) Iliad. β. 241. Apollonius. Hesychius.
[14]) Praestat c. Hesych. legere μεθήσει ex Odyss. α. 77.
[15]) Iliad. κ. 121. Hesychius.
[16]) Saepe legitur. Apollonius. Hesychius.
[17]) Passim. Hesychius. Apollonius.
[18]) Praestat cum lexico Bachmanni μέλαθρον legere, quod passim invenitur. Hesych. et Schol. Homer. Iliad. β. 414.

μελαίνη· βαθεῖα [1]).
μελάνυδρος· βαθεῖα· κυρίως δὲ καθαρὰ ὕδατος [2]).
μελαναίων· τοῦ πλοίου τὸ πεπιττωμένον· τὸ ἔναλον. Ἀριστοφάνης [3]).
μελεδήματα· μεριμνήματα [4]).
μέλεος· ἄθλιος, μάταιος, ταλαίπωρος, δυσυχής [5]).
μελίφρων· ἡδύς, γλυκαίνων τὰς φρένας [6]).
μέλω· ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί [7]).
μελόντων· ἐπιμελείσθωσαν [8]).
μέλπηθρα· παίγνια, σπαράγματα [9]).
μέλποντες· ᾄδοντες, ἀνυμνοῦντες [10]).
μέμηλεν· μέλει [11]).
μεμηλώς· ἐπιμελούμενος [12]).
μέμονα· προθυμοῦμαι [13]).
μένος· δύναμις, ὀργή [14]).
μέρμερα· μερίμνης ἄξια, χαλεπά [15]).
μερμηρίζω· μεριμνῶ [16]).
μέροπες· οἱ ἄνθρωποι, παρὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα ἤτοι τὴν φωνήν [17]).
μεσσηγύς· μεταξύ [18]).

---

[1]) Restitue dativum ex Hesych. Refertur ad Iliad. α. 300.
[2]) Iliad. π. 3. Cf. Apollonium. Hesychius.
[3]) Amplector Dobraei suspicionem, esse adnotationem Aristophanis grammatici sic restituendam: μελαινάων· τῶν πλοίων τῶν πεπιττωμένων, τῶν ἐναλίων.
[4]) Iliad. ψ. 62. Apollonius. Hesychius.
[5]) Iliad. ψ. 795, alibi. Hesychius.
[6]) Iliad. β. 34. Apollonius. Hesychius.
[7]) Odyss. ι. 20. Hesychius.
[8]) Odyss. σ. 463. Hesychius. Codex perperam μελλόντων.
[9]) Iliad. ν. 233. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. α. 474.
[11]) Odyss. ζ. 65, alibi.
[12]) Iliad. ε. 708.
[13]) Iliad. μ. 304. Cf. Hesychium.
[14]) Passim legitur. Cf. Apollon. Hesych.
[15]) Iliad. θ. 453, alibi. Hesychius.
[16]) Odyss. υ. 41. Apollon. Hesych.
[17]) Iliad. σ. 288 et passim. Apollon. Hesych.
[18]) Codex: μεσεγγύς. Cobetus correxit. Passim legitur. Hesych.

μετά· ὁ τοῦ Ἀρχιβίου πέντε δηλοῦν· ἐν· Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν· ἐπί· ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἐξ· αὖ μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο· ὑπό· χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇσ' ἀνέμοιο· εἰς· μετὰ ἔθνος ἑταίρων· σύν· σὺν δ' αὖ ἐγὼ μετὰ τοῖσιν· πρός· σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλους βασίλεια [1]).

μεταλλήξαντι· παυσαμένῳ [2]).

μετανάσης· μέτοικος, Φυγάς [3]).

μετασπόμενος· ἐπακολουθήσας, μεταδιώξας [4]).

μετάφρενον· μεταξὺ τῶν δύο ὤμων [5]).

μέτειμι· μετέρχομαι [6]).

μετελεύσομαι· ἐπελεύσομαι [7]).

μετελθών· ἐπελθών [8]).

μετ' ἐμέ· πρὸς ἐμέ [9]).

μετ' ἴχνια· κατὰ ἴχνη πορεύεσθαι [10]).

μετοκλάζειν· μετακαθίζειν [11]).

μετόπισθεν· ἐν ὑσέρῳ, μετὰ ταῦτα [12]).

μετρήσαντες· διελθόντες [13]).

---

[1]) In Codice locus varie corruptus est sed Porsonus nullo negotio emendare potuit ex Apollonio: quod restabat perfecit Dobraeus. Respicit Apollonius ad hos locos: Iliad. *ο*. 96. Odyss. *α*. 184. λ. 6. Iliad. *ψ*. 367. *η*. 115. De sexto loco non constat: fortasse conferendus est Odyss. *χ*. 318. Denique: Odyss. *ζ*. 115. Utrum ἑπτὰ legendum sit pro πέντε, an duo extrema exempla alia manus postea addiderit — caret certe Apollonius — non affirmaverim.

[2]) Codex μεταλήξαντι. Iliad. *ι*. 157. Hesychius.

[3]) Iliad. *π*. 59. Apollon. Hesych.

[4]) Iliad. *ν*. 567. Apollonius.

[5]) Codex μεταφρένων. Quod rescripsi legitur in Lexico Bachmanni. Frequens usus apud Homerum.

[6]) Iliad. *ζ*. 341. Hesychius.

[7]) Iliad. *ζ*. 280. Hesychius.

[8]) Iliad. *π*. 487, alibi.

[9]) Iliad. *ν*. 252. Hesychius.

[10]) Odyss. *η*. 38.

[11]) Iliad. *ν*. 281. Hesychius melius μετοκλάζει.

[12]) Iliad. *κ*. 490. Hesychius.

[13]) Odyss. *γ*. 179.

μετῴχετο· ἐπορεύετο [1]).
μήδεα· βουλεύματα [2]).
μηκάδες· ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες, ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς [3]).
μηλοβοτήρ· ὁ τῶν προβάτων ποιμήν, καὶ μηλονόμος [4]).
μήνη· σελήνη [5]).
μῆνις· ὀργὴ ἔμμονος [6]).
Μηονία· ἡ Λυδία ὑπὸ Ἰώνων [7]).
μήρινθος· σπάρτος ἤτοι σχοινίον, δεσμός, βρόχος [8]).
μήστωρ· βουλευτικός, ἔμπειρος [9]).
μήτι· μηδαμῶς [10]).
μῆτις· βουλή, γνώμη, σύνεσις [11]).
μητίσομαι· βουλεύσομαι, ἐρήσομαι [12]).
μητροπάτωρ· κατὰ μητέρα πάππος [13]).
μιαιφόνος· φονεύς [14]).
μειλισσέμεν· παρακαλεῖν, πραΰνειν [15]).
μείλιχον· πρᾷον, χρηστόν [16]).
μινύθει· ἐλαττοῦται [17]).
μινυνθάδιον· ὀλιγοχρόνιον [18]).

---

[1]) Iliad. ε. 148.
[2]) Iliad. β. 340. Apollon. Hesych.
[3]) Odyss. ι. 124. Apollonius.
[4]) Iliad. σ. 529. Cf. Hesychium.
[5]) Iliad. ψ. 455. Apollonius. Hesychius.
[6]) Passim legitur. Cf. Apollonium.
[7]) Iliad. σ. 291. Cf. Hesychium v. *μηονίς*.
[8]) Iliad. ψ. 854 sqq. Hesych. Photii Codex *μήρυνθος*.
[9]) Passim apud Homerum. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. ε. 252.
[11]) Frequens usus.
[12]) Illud *ἐρήσομαι* non est huius loci; malim *ἐργάσομαι*, coll. Iliad. γ. 416 et ο. 349.
[13]) Iliad. λ. 224. Hesychius.
[14]) Iliad. Φ. 402. Hesychius.
[15]) Codex *μιλησόμενος· παρακαλῶν, πραΰνων*. Respiciuntur duo Homeri loci Iliad. η. 410 et Odyss. γ. 96. Cf. Hesychium v. *μελισσέμεν* et *πυρὸς μελισσέμεν*. Plura apud HSt. V. 692.
[16]) Iliad. τ. 300.
[17]) Iliad. ο. 493. Hesychius v. *μινύθειν*.
[18]) Iliad. Φ. 84. Hesychius.

μισγάγκειαν· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα [1]).

μίτρα· διάδημα ἢ ζώνη [2]).

μιχθῆναι ἢ μιγῆναι· ἀπαντῆσαι, συμμίξαι, ὁμιλῆσαι [3]).

μνᾶται· μνησεύεται [4]).

μνημοσύνη· μνήμη [5]).

μνηστή· ἡ κατὰ μνησείαν γαμηθεῖσα, ἢ ἡ ἐκ παρθενίας μείνασα νῆσις, ὅ ἐστιν ἀπείρανδρος [6]).

μογήσας· καμών, κακοπαθήσας [7]).

μογοστόκος· περὶ τοὺς τόκους κακοπαθοῦσα· ἔνιοι δὲ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπιφέρουσα [8]).

μόγῳ· κακοπαθείᾳ [9]).

μόθος· μάχη, πόλεμος, τάραχος, φόνος, στάσις, θόρυβος [10]).

μοῖρα· μερίς, καὶ τὸ καθῆκον, καὶ ἡ εἱμαρμένη [11]).

μοιρηγενές· ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε [12]).

μοιχάγρια· τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα [13]).

μολεῖν· ἐλθεῖν [14]).

μολοῦσα· παραγενομένη, πορευθεῖσα [15]).

---

[1]) Iliad. δ. 453. Apoll. Hesych. Lex. Bachm. bene: κοῖλος: Photii Codex absurde ποικίλος.

[2]) Iliad. δ. 187. Cf. Apollonium. Hesychius.

[3]) Innumeri paene sunt loci apud Homerum qui huc apte possunt referri. Cf. Hesychium.

[4]) Odyss. π. 77. Hesychius.

[5]) Iliad. θ. 181. Apollonius. Hesychius.

[6]) Codex μείνουσα μνησης (sine acc.). Correxi ope Hesychii. Saepe legitur apud Homerum.

[7]) Odyss. β. 343. Hesychius.

[8]) Iliad. τ. 103. Apollonius. Hesychius.

[9]) Iliad. δ. 27.

[10]) Scripsi cum Hesychio στάσις pro σπάσις. Iliad. Φ. 310.

[11]) Odyss. θ. 470. Iliad. α. 286. ζ. 488. Vid. Apollonium.

[12]) Iliad. γ. 182. Hesychius.

[13]) Odyss. θ. 332. Apollonius. Hesychius.

[14]) Infinitivus huius verbi non legitur apud Homer. Videtur tamen glossa homerica esse, cf. infra μολοῦσα et μολών. Hesych.

[15]) Iliad. ζ. 286. Hesychius.

μολπή· ᾠδή [1]).
μολύβδαιναν· μολυβδίδα [2]).
μολών· ἐλθών, ἐληλυθώς [3]).
μορμύρων· ποταμὸς ῥεύματα ἔχων [4]).
μόρος· ὀδύνη, πόνος, θάνατος [5]).
μόρσιμον· εἱμαρμένον, μεμοιραμένον [6]).
μορφνόν· εἶδος ἀετοῦ [7]).
μόσχον· ἄπαλόν [8]).
μυδαλέας· διαβρόχους [9]).
μυελόεντα· τροφὴν ἔχοντα [10]).
μυκηθμός· ἡ τῶν βοῶν φωνή [11]).
μύλακες· μυλώδεις λίθοι [12]).
μυρία· πολλά, ἀναρίθμητα [13]).
μυρομένη· ὀδυρομένη, θρηνοῦσα [14]).
μῶλυ· ἀντιπάθιον ἢ βοτάνη ἀλεξιφάρμακος, ἤτοι πήγανον ἄγριον [15]).

N.

Νάει· ῥάζει, ῥέει [16]).

---

[1]) Odyss. α. 152. Hesychius.
[2]) Iliad. ω. 80. Apollonius. Hesychius. Corrigendus est Apollonius et nota quam parum tribuendum sit vocabulorum terminationibus, nam Homerus vocabulum in dativo casu usurpavit. Accusativum interpretatur etiam Eudemus in Lexico MSt. Cf. mox v. μόσχον quod referendum ad μόσχοισι Homeri.
[3]) Iliad. λ. 173. Hesychius.
[4]) Codex μορμυρίων. Iliad. Φ. 325. Plenius Hesychius.
[5]) Passim apud Homerum. Hesychius.
[6]) Passim apud Homerum.
[7]) Iliad. ω. 316. Apollonius. Hesychius.
[8]) Iliad. λ. 105. Apollonius. Hesychius.
[9]) Iliad. λ. 54.
[10]) Odyss. ι. 293.
[11]) Odyss. μ. 265. Hesychius.
[12]) Iliad. μ. 161. Hesychius.
[13]) Iliad. α. 2. Apollon. Hesych.
[14]) Iliad. ζ. 373.
[15]) Odyss. κ. 305. Apollon. Hesych.
[16]) Odyss. ζ. 292. Hesychius.

ναίουσιν· οἰκοῦσιν [1]).
νάκην· προβάτου δοράν [2]).
ναύλοχον· εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται [3]).
ναύμαχα· μακρὰ δόρατα, ὥςε ἀπὸ τῶν νεῶν μάχεσθαι [4]).
ναῦς ἰοῦσα· οὕτως λέγει καὶ πλέουσα [5]).
νεαροί· νέοι, νήπιοι [6]).
νεάτη· ἐσχάτη [7]).
νεβρός· ἐλάφου γέννημα, οἱονεὶ ἐπὶ τὴν βορὰν ἐξιὸν καὶ νεμόμενον [8]).
νέεσθαι· πορεύεσθαι [9]).
νεηκές· νεωςὶ ἠκονημένον [10]).
νεήλυδες· νεωςὶ ἐληλυθότες [11]).
νεικεῖ· ψέγει, Φιλονεικεῖ [12]).
νεῖκος· διαφορὰ μετ' ἐπιπλήξεως· οἱ δὲ μάχην, Φιλονεικίαν, λοιδορίαν· Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει· λέγων κατάμεμψιν· καὶ· Νεῖκος Ὀδυσσῆος· καὶ μάχην· Ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη· Ἡλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη [13]).
νεκάδες· νεκροί [14]).
νεκτάρεον· ἡδύ, καλόν, εὐῶδες· ἐπὶ τοῦ· Νεκταρέου ἑανοῦ· καὶ νέκταρ θεῶν πόμα, καὶ οἶνος οὕτως ὡς Ἀναξανδρίδης· καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός [15]).

---

[1]) Iliad. β. 130. Hesychius.
[2]) Odyss. ξ. 530. Apollonius.
[3]) Odyss. κ. 141. Apollonius. Codex Hesychii sec. Schow. male εὔδινον, peius Musurus εὐδιηνόν.
[4]) Iliad. ο. 389. Hesychius.
[5]) Codex ναυσίουσα· ναυσιῶσα οὕτως. Correxit Cobetus. Iliad. α. 482. Hesychius v. νηὸς ἰούσης.
[6]) Iliad. β. 289. Hesychius.
[7]) Iliad. λ. 712. Hesychius.
[8]) Passim apud Homer. Apollon. Hesych.
[9]) Saepe invenitur. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. ν. 391. Hesychius.
[11]) Iliad. κ. 434. Hesychius.
[12]) Iliad. α. 521. Recentiores igitur usurparunt verbum φιλονεικεῖν, quod Atticis ignotum fuit.
[13]) Nunc quidem Photius plura servavit quam Apollonius vel Hesychius. Respiciuntur: Iliad. β. 376. Odyss. θ. 75. Iliad. λ. 721. 671.
[14]) Iliad. ε. 886. Hesychius.
[15]) Iliad. γ. 385. Brevius Apollonius et Hesychius. Anaxan-

νεκταρέου· θείου [1]).
νέκταρ· θεῖον πόμα [2]).
νέκυς· νεκρός [3]).
νεμεσσᾶ· μέμφεται [4]).
νεμεσσᾶν· φθονεῖν ἢ μηνίειν [5]).
νεμεσσητόν· μεμπτόν [6]).
νεμεσίζει· μέμφει· καὶ νεμεσίζομαι, φθονῶ [7]).
νέμεσις· μέμψις, δίκη, ὕβρις, φθόνος, τύχη [8]).
νέμοιτο· καρποῖτο [9])·
νεοαρδέα· νεωστὶ πεποτισμένην [10]).
νεοθηλής· νεωστὶ βλασήσασα [11]).
νέφος· πλῆθος [12]).
νῆα· ναῦν, πλοῖον [13]).
νηγάτεον· λεπτόν, καινόν, ἁπαλόν, λευκόν, εὐυφές [14]).
νηδύς· γαστήρ, μήτρα [15]).
νῆες· τὰ πλοῖα [16]).
νήεον ὕλην· ἐσώρευον ὕλην· καὶ νηήσας, σωρεύσας [17]).

---

dridis locum vide apud Athen. II. 38 F. Laudatur quoque in Schol. Homer. Iliad. ψ. 1, quo minus dubites hanc esse Homericam glossam.

[1]) Iliad. γ. 385. Cf. glossam praecedentem.
[2]) Passim legitur. Apollonius. Hesychius.
[3]) Passim apud Homer. Apollonius. Hesychius.
[4]) Forte νεμέσσα· μέμφου. Odyss. ψ. 213. Hesychius.
[5]) Passim legitur.
[6]) Codex νεμεσητόν. Saepe invenitur apud Homer. Hesych.
[7]) Perperam Codex μέμφεται sed proclivi vitio. Iliad. ε. 872. θ. 407. Hesychius.
[8]) Haud raro apud Homer. Hesychius.
[9]) Iliad. ζ. 195. Hesychius.
[10]) Iliad. φ. 346. Hesychius.
[11]) Iliad. ξ. 347. Hesychius.
[12]) Iliad. δ. 274. Nisi glossa sacra est, cf. Albertum in Gloss. ad Hebr. 12. 1.
[13]) Innumeris locis legitur. Hesychius.
[14]) Iliad. β. 43. Apollonius. Hesychius.
[15]) Iliad. ω. 496. Hesychius.
[16]) Vocabulum ex Homero notissimum.
[17]) Iliad. ψ. 139. ι. 358. Hesychius v. νηήσας.

νήϊδα· ἄπειρον, ἀμαθῆ, ἀσθενῆ [1]).

νῆϊς· οὐκ εἰδώς, ἄπειρος· τὴν δὲ Νηΐδα νύμφην παρὰ τὰ νάματα ἔνιοι· καὶ τὸν Νεῖλον· καὶ ἐν Σάμῳ δέ (supple φασι) θηρία γενέσθαι, ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν· ἐκαλοῦντο δὲ νηΐδες, ὡς Εὐγαίων [2]).

νηκερδής· ἀνωφελής, ἀσύνετος [3]).

νηκούσησεν· παρήκουσε [4]).

νημερτές· ἀληθές [5]).

νηνεμία· ἀνέμων ἀπουσία [6]).

νήνεμος· ἄνεμον οὐκ ἔχων [7]).

νηπενθές· ἀπενθές [8]).

νηπύτιος· ἀνόητος, ἄφρων [9]).

νίζει· ῥύπτει, πλύνει, νίπτει, κλύζει, ἀποσμήχει [10]).

νιφάδες· σαγόνες [11]).

νιφετός· ἡ κατὰ λεπτὸν καταφερομένη χιών· τέσσαρές εἰσι πήξεις τῆς ἐν τῷ ἀέρι ὑδατώδους ὑγρότητος· ὑπὲρ γῆν μὲν ἄνω, ἐπ' ἔλαττον μὲν χιών, ἐπὶ πλέον δὲ χάλαζα· ἐπὶ γῆς δὲ κάτω, ἐπ' ἔλαττον μὲν πάχνη, ἐπὶ πλέον δὲ κρύσταλλος· ὁ δὲ νιφετὸς πῆξις οὐκ ἐστὶν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τὴν ἀλλοίαν χρείαν ἡ ποιότης αὐτή [12]).

---

[1]) Iliad. η. 198. Hesychius.

[2]) Glossam Homericam esse patet, collato Apollonio, apud quem tamen excidit mentio belluarum, quarum ossa Sami invenirentur. Codicis lectionem in fine glossae: νηία ωσεῦται αν correxit Dobraeus. Ex Eugaeone profecerunt Heraclides Ponticus, cf. p. 215 Muelleri, et Euphorion vid. p. 72 Muelleri. Euphorionem describit Aelianus H. A. XVII. 28, Aelianum Apostolius IX. 51.

[3]) Iliad. ρ. 469. Hesychius.

[4]) Iliad. υ. 14. Hesychius.

[5]) Iliad. α. 514. Hesychius.

[6]) Odyss. μ. 169. Hesychius.

[7]) Iliad. θ. 552. Cf. Hesychium.

[8]) Odyss. δ. 221. Apollonius. Hesychius.

[9]) Haud raro apud Homerum. Hesychius. Cf. Apollonium.

[10]) Odyss. τ. 374, alibi. Hesychius.

[11]) Iliad. μ. 156. Hesychius. Cf. Apollonium.

[12]) Malim in fine χροιάν. Glossam esse homericam, patet ex Hesychio, cuius verba cum nostrae glossae initio conveniunt, laudato insuper. Iliad. κ. 7.

νομεύς· βοσκός, ποιμήν [1]).
νομόν· νομήν, βοσκήν [2]).
νοσήσας· ἐπανελθών [3]).
νοσφιζοίμεθα· χωριζοίμεθα [4]).
νότιος· ὑγρός [5]).
νύξ· εὐφρόνη καὶ ἡ σκοτία [6]).
νύσσα· καμπτήρ, τέρμα, βαθμίς [7]).
νωθής· βραδύς, δυσκίνητος, ἄλογος [8]).
νῶτα θαλάσσης· ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης [9]).
νώνυμος· ἀνώνυμος, ἄδοξος [10]).

Ξ.

Ξανθήν· πυρροειδῆ [11]).
ξεῖνοι· οἱ ἀπὸ ξένης φίλοι [12]).
ξείνιος· ὁ τῆς ξενίας ἔφορος [13]).
ξεσόν· ὡμαλισμένον [14]).
ξύλοχος· σύνδενδρος καὶ ξυλώδης τόπος, δρυμός, ὕλη, χέρσος, ἀγρός, τόπος· οἱ δὲ κοίτην θηρίου [15]).
ξύλοχον· ὑλώδη τόπον [16]).
ξυνήϊα· κοινὰ χρήματα [17]).

---

[1]) Odyss. δ. 413.
[2]) Odyss. ι. 217. Hesychius.
[3]) Vocabulum frequens apud Homer.
[4]) Codex bis — ὁμεθα. Iliad. β. 81. Hesychius.
[5]) Iliad. λ. 811.
[6]) Glossam ad Homerum referri, patebit coll. Apollon.
[7]) Iliad. ψ. 332. Hesychius. Apollonius.
[8]) Iliad. λ. 559. Hesychius.
[9]) Iliad. β. 159. Hesychius.
[10]) Odyss. ν. 239. Apollonius. Hesychius.
[11]) Iliad. ψ. 141.
[12]) Passim.
[13]) Codex ξένιος. Odyss. ι. 271.
[14]) Codex ὠμαλισμένων. Odyss. ξ. 350.
[15]) Codex ξυλοῦχος. Iliad. ε. 162. Hesychius bene ξύλοχος.
[16]) Cf. glossam praecedentem.
[17]) Iliad. α. 124. Hesychius.

ξεινοδόκος· ξενοδόχος [1]).
ξυροῦ ἀκμῆς· τοῦ ὀξυτάτου, κατὰ λεπτότητα τῶν σιδηρίων [2]).
ξυσόν· κόντον, ἀκόντιον [3]).

O.

Ὄβελός· ὀβελίσκος [4]).
ὄβριμος· ἰσχυρός [5]).
ὄγε· ὁ δή [6]).
ὄγκοι· αἱ ἀκίδες [7]).
ὄγμος· ἡ κατὰ σίχον ἔφοδος τῶν θερισῶν· καὶ ὄγμοι σαχύων [8]).
ὄγχναι· ἀχράδες ἢ ἄπιοι [9]).
ὀδάξ· τοῖς ὀδοῦσιν, ἐνδεδηχότως [10]).
ὅ δ' αὐτὸς ἐγώ· αὐτὸς ἐγώ [11]).
ὁδοιπόριον· τὴν ἐπὶ τῷ συμπλεῦσαι εὐωχίαν [12]).
ὀδμή· ἀποφορά, ὀσμή [13]).
ὀδυνήφατος· ἡ τὰς ὀδύνας ἀφανίζουσα [14]).
ὄδωδεν· ὄζει [15]).
ὄζος· κλάδος [16]).
ὄθι· ὅπου [17]).

---

[1]) Codex ξυνοθόκος Odyss. θ. 542. σ. 63. Apollonius. Idem vitium apud Hesychium.
[2]) Iliad. κ. 173.
[3]) Iliad. ο. 677. Hesychius.
[4]) Passim apud Homerum. Cf. Athen. IX. 383 B.
[5]) Passim. Hesychius.
[6]) Passim.
[7]) Iliad. δ. 214. Hesychius.
[8]) Codex ϛοῖχον: emendata lectio in Lexico Bachm. Apollon. Iliad. σ. 546. 557. Hesychius.
[9]) Odyss. η. 115. Apollonius. Hesychius.
[10]) Passim. Hesych. Codicis lectionem ἐνδεδηχότος em. Dobr.
[11]) Codex: ὅδ' ἐγώ. Odyss. φ. 207. Idem vitium in Hesych.
[12]) Odyss. ο. 506.
[13]) Odyss. ε. 59. Hesychius.
[14]) Iliad. ε. 401. Cf. Apollonium. Hesychius.
[15]) Odyss. ι. 210. Apollonius. Hesychius.
[16]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[17]) Passim apud Homerum. Hesychius.

ὀθόναις· λεπτοῖς ὑφάσμασι, καὶ πᾶν τὸ ἰσχνὸν κἂν μὴ λινοῦν ᾖ [1]).
οἰδάνει· οἰδεῖν ποιεῖ [2]).
οἶδμα· κῦμα ἢ πέλαγος [3]).
οἴεσθαι· ὑπονοεῖν [4]).
ὄϊεσσι· προβάτοις [5]).
ὄϊζύς· πόνος, ταλαιπωρία [6]).
ὄϊσθείς· ὑπολαβών [7]).
οἴκαδε· εἰς τὰ οἰκεῖα [8]).
οἰκεύς· οἰκέτης [9]).
οἴκοθι· ἐπὶ τῆς οἰκίας [10]).
οἴκοι· ἐν τῷ οἴκῳ [11]).
οἴκτισον· ἐλεεινόν [12]).
οἴμησεν· ὥρμησεν καὶ οἴματα· ὁρμήματα [13]).
οἶμος· ὁδὸς ἢ σίχος ἢ ῥάβδος κύκλου, ἔνθεν καὶ παροιμία κέκληται τὸ παροδικὸν διήγημα [14]).
οἰμωγή· σεναγμός [15]).
οἰμώζει· σενάζει [16]).
οἰνοβαρές· μέθυσε [17]).

---

[1]) Praestat forma *ὀθόνῃσι*, ex Iliad. *γ*. 141. Cf. Hesychium vv. *ὀθόνη* et *ὀθόνῃσι*.
[2]) Codex *οἰδαίνει*. Iliad. *ι*. 554. Apollonius. Hesychius.
[3]) Iliad. *φ*. 234. Hesychius.
[4]) Hac significatione haud raro apud Homerum. Hesychius.
[5]) Iliad. *κ*. 486, alibi.
[6]) Frequens legitur.
[7]) Codex *οἰηθείς*. Correxi ex Iliad. *ι*. 453.
[8]) Saepe invenitur. Apollonius. Hesychius.
[9]) Odyss. *ρ*. 533, alibi. Cf. Apollonium. Hesychius.
[10]) Iliad. *θ*. 513. Cf. Hesychium.
[11]) Iliad. *ω*. 240. Apollonius. Hesychius.
[12]) Odyss. *μ*. 258. Cf. Hesychium.
[13]) Iliad. *χ*. 140. *φ*. 252. Apollonius. Hesychius.
[14]) Collato Apollonio, Hesychio et Schol. ad Iliad. *λ*. 24 apparet glossam Homericam esse. Malim fere *κύκλος*, ut apud illos.
[15]) Iliad. *δ*. 450. Cf. Apollonium. Hesychius.
[16]) Coniungenda cum glossa superiore ut in Hesychio.
[17]) Iliad. *α*. 225. Hesychius.

οἰνοποτάζων· οἰνοποτῶν, εὐωχούμενος ἐν συμποσίῳ [1]).
οἰνοχοεῖ· κιρνᾷ [2]).
οἰνοχόος· πιγκέρνης [3]).
οἴξασα· ἀνοίξασα [4]).
οἰόθεν οἷος· ἐκ μόνου μόνος· θέλει δὲ εἰπεῖν μόνος πρὸς μόνον [5]).
οἰόμενος· νομίζων [6]).
οἷον· τὸ θαυμασικόν [7]).
οἷος· μόνος ἢ ὁποῖος [8]).
οἰός· προβάτου [9]).
ὄϊς· αἶξ ἢ πρόβατον [10]).
οἴσει· κομίσει [11]).
οἴσεται· λήψεται [12]).
ὄϊσθείς· εἰκάσας, ὑπολαβών [13]).
οἰσόμενος· κομίσων [14]).
ὀϊστεύσας· τοξεύσας, σαγιτεύσας [15]).
ὀϊστός· βέλος, σαγίτα [16]).
οἴσω· κομίσω, ἐνέγκω [17]).
οἰωνοί· σαρκοφάγα ὄρνεα ἢ σύμβολα [18]).
ὀλβιοδαίμων· εὐδαίμων, εὐτυχέστατος [19]).

---

[1]) Iliad. υ. 84. Hesychius.
[2]) Imo lege c. Hesychio: οἰνοχοεύει. Odyss. φ. 142.
[3]) Odyss. σ. 418. Hesych. Nota Romanum vocab. *pincerna*.
[4]) Codex οἴξας· ἀνοίξας. Refero ad Iliad. ζ. 89. Hesychius.
[5]) Iliad. η. 39. Hesychius.
[6]) Iliad. δ. 12. Apollonius.
[7]) Iliad. ρ. 471, alibi.
[8]) Confundit οἷος et οἶος: utrumque saepe legitur apud Hom.
[9]) Odyss. φ. 408, alibi.
[10]) Iliad. ω. 125, alibi.
[11]) Iliad. β. 229. Hesychius.
[12]) Iliad. ψ. 858. Hesychius.
[13]) Codex εἰκασθείς: correxit Cobet. Iliad. ι. 453. Cf. supra.
[14]) Iliad. ν. 168. Hesychius.
[15]) Odyss. μ. 84, alibi. Hesychius.
[16]) Passim. Cf. Apollonium.
[17]) Iliad. η. 82.
[18]) Iliad. λ. 395. μ. 243. Apollonius. Hesychius.
[19]) Iliad. γ. 182.

ὄλβιος· πλούσιος, εὐδαίμων, μακάριος [1]).
ὀλέκει· φονεύει [2]).
ὀλεέσκει· ὀλοθρεύει [3]).
ὀλετῆρα· φονέα [4]).
ὄλιζον· ἔλασσον [5]).
ὀλοοίτροχος· τρογγύλος λίθος, ἢ ὁ ἐπ' ὀλέθρῳ τρέχων [6]).
ὀλοφύρεται· ἀποδύρεται, κλαίει [7]),
ὄλυμπος· οὐρανός, θεοῦ οἰκητήριον, καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ [8]).
ὅμαδος· θόρυβος, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν [9]).
ὁμαρτέων· ἀκολουθῶν [10]).
ὁμήγυριν· ἄθροισμα, πλῆθος [11]).
ὁμιλαδόν· κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα [12]).
ὁμιλεῖ· συναναστρέφεται ἢ ἀπαντᾷ ἢ ἐντυγχάνει [13]).
ὅμιλος· ἄθροισμα, ὄχλος, πλῆθος [14]).
ὁμίχλη· ἀορασία ἢ παχὺς ἀήρ [15]).
ὁμόθεν· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου [16]).
ὀμόργυσι· ἀπομάσσει, ἀποψύχει [17]).
ὀμόρξας· ἐκμάξας, ἀποψήσας [18]).

---

[1]) Passim occurrit. Apollonius. Hesychius.
[2]) Verbum ὀλέκειν apud Homerum haud rarum est, cf. Hesychii glossam ὀλέκοντο, quae certo ad Homerum referenda est.
[3]) Codex ὀλέσκει. Refero ad Iliad. τ. 135 ubi ὀλέεσκεν.
[4]) Iliad. σ. 114. Hesychius.
[5]) Interpretatur ὑπολίζονες ex Iliad. σ. 519. Cf. Hesychium.
[6]) Iliad. ν. 137, unde rescripsi ὀλοοίτροχος pro ὀλοίτροχος. Cf. Apollonium et Hesychium.
[7]) Iliad. χ. 169. Hesychius.
[8]) Quis dubitet de origine? Convenit Hesychius.
[9]) Saepe legitur. Hesychius.
[10]) Correxi ὁμαρτέων pro ὁμαρτῶν ex Iliad. ω. 438.
[11]) Iliad. υ. 142. Hesychius.
[12]) Iliad. μ. 3. Hesychius.
[13]) Iliad. ε. 834, alibi. Hesychius.
[14]) Passim. Hesychius.
[15]) Iliad. α. 359. Hesychius.
[16]) Odyss. ε. 477. Hesychius. Cf. supra v. ὁμοερκής.
[17]) Iliad. ε. 416, quem locum respici manifestum fit ex collatione Hesychii. Ceterum emendandum est ἀποψήχει.
[18]) Eodem refero, etiamsi aoristus apud Homerum non legatur nisi forma media.

ὁμόσε· ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἐξ ἐναντίας, σφοδρῶς, θρασέως [1]).

ὀμφαλόν· τὸ μεσαίτατον [2]).

ὀμφή· θεία κληδὼν ἢ φήμη [3]).

ὀμφήν· φωνήν, κληδόνα, φήμην θείαν, ἢ ὀνείρου φάσματα [4]).

ὀνειροπόλος· ὀνειροκρίτης [5]).

ὄνθος· βόλβιτον, τουτέσιν ἡ τῶν βοῶν κόπρος [6]).

ὀνομήνω· ὀνομάσω [7]).

ὀξυβελής· ὀξέως βάλλων ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων [8]).

ὄπα· φωνήν [9]).

ὅπη· ὅπου [10]).

ὀπιπτεύειν· παρατηρεῖν [11]).

ὀπίσατον· τελευταιότατον [12]).

ὁππότερος· ὁποῖος [13]).

ὁπποτέρωθεν· ἀπὸ ποίου μέρους [14]).

ὀπτῆρας· κατασκόπους [15]).

ὄπωπα· ἐθεασάμην [16]).

ὀρεγνύς· ἐκτείνας [17]).

---

[1]) Aperte haec glossa referenda est ad Iliad. μ. 24. Hesychius. Ex nostra glossa apud Moerid. in voce bis scribe ὁμοῦ pro ἅμα.

[2]) Iliad. ν. 192, alibi. Hesychius.

[3]) Iliad. β. 41. Cf. Lehrs. de Arist. p. 97.

[4]) Codicis lectionem ὄνειρα correxi ex Hesychio. Ceterum cf. glossam praecedentem. Emendata lectio etiam in Lex. Bachm.

[5]) Iliad α. 63. Hesychius. Cf. Apollonium.

[6]) Iliad. ψ. 775. Apollonius. Hesychius.

[7]) Iliad. β. 488. Hesychius.

[8]) Iliad. δ. 126. Hesychius.

[9]) Saepe legitur. Hesychius.

[10]) Passim.

[11]) Iliad. δ. 371. Hesychius. Perperam Codex ὀπιπεύειν.

[12]) Iliad. θ. 342. Sed suspicor verum esse τελευταῖον. Quod supra iam aliquoties vidimus, solent librarii glossam et interpretationem ὁμοιοτελεύτους facere.

[13]) Codex ὁπότερος. Iliad. γ. 71, alibi.

[14]) Codex ὁποτέρωθεν. Iliad. ξ. 59.

[15]) Odyss. ξ. 261. Hesychius.

[16]) Odyss. φ. 94, alibi. Hesychius.

[17]) Iliad. α. 351. Hesychius.

ὅρκιον· σκῆπτρον, καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς, ἢ ῥάβδος [1]).
ὅρμον· λιμένα [2]).
ὄρνυται· ὁρμᾷ [3]).
ὅρπηξ· κλάδος [4]).
ὀρσοθύρη· θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου [5]).
ὀρυμαγδός· θόρυβος, τάραχος, κτύπος [6]).
ὀρφναίην· σκοτεινήν [7]).
ὄρφνη· σκοτία, νὺξ μέλαινα [8]).
ὄρχαμος· ἡγεμών [9]).
ὁρῷτο· βλέποι [10]).
ὁπότε· ἀντὶ τοῦ ποτέ [11]).
ὀτρηρός· ταχύς, ὀξύτατος, δρασήριος [12]).
ὀτρύνοντες· κελεύοντες [13]).
οὔδεϊ· ἐδάφει [14]).
οὐδός· Φλιά, βατήρ, τὸ κάτω τῆς θύρας, ἢ ἔδαφος ἢ βαθμός [15]).
οὐδ' ὥς· οὐδαμῶς [16]).
οὖθαρ· τὸ γονιμώτατον μέρος [17]).
οὔθατα· οἱ μαζοὶ τῶν προβάτων [18]).
οὐκ ἀθεεί· οὐ χωρὶς θείας προνοίας [19]).

---

1) Iliad. δ. 158.
2) Iliad. α. 435. Hesychius. In Lexico Bachm. add. ἢ κόσμον γυναικεῖον, quod refer ad Odyss. σ. 295.
3) Odyss. α. 347, alibi.
4) Iliad. Φ. 38. Apollonius. Hesychius.
5) Odyss. χ. 126. Apollonius. Hesychius.
6) Iliad. β. 810. Hesychius.
7) Iliad. κ. 83. Hesychius.
8) Coniungenda cum glossa superiore.
9) Passim. Apollonius. Hesychius.
10) Codex βλέποιτο. Iliad. τ. 132. Hesychius.
11) Codex ὁτίποτε. Refero ad Iliad. θ. 230.
12) Odyss. δ. 23. Hesychius.
13) Passim.
14) Iliad. ψ. 283.
15) Odyss. θ. 80, alibi. Cf. Apollonium. Hesychius.
16) Saepe legitur apud Homerum.
17) Codex μέλος. Iliad. α. 141. Hesychius.
18) Odyss. ι. 440. Apollonius ex Apione, Hesychius.
19) Odyss. σ. 352. Hesychius.

οὐ κατὰ κόσμον· οὐ κατὰ τὸ πρέπον [1]).
οὐλαμός· ἀπὸ τοῦ ἴλλω, καὶ ἴουλος καὶ οὐλὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ [2]).
οὐλή· ἐπιπόλαιον ἕλκος, εἰς ὑγίειαν ἥκον [3]).
οὖλον· ἁπαλόν, μαλακόν [4]).
οὐ μὲν δή· ἀντὶ τοῦ ὅμως δή, ἥκιστα δή, ἀλλ' οὐ δή [5]).
οὔπω· ταὐτὸν τῷ οὐδέποτε [6]).
οὖρος· ὁ τῆς γῆς ὅρος καὶ Φύλαξ [7]).
οὐρούς· ὀξυτόνως, τὰ νεώρια καὶ περιορίσματα τῶν νεῶν [8]).
οὐτιδανός· οὐδενὸς ἄξιος [9]).
οὔτι· οὐδέν, οὐδαμῶς [10]).
ὄφελον· εἴθε, μακάριον [11]).
ὄφρα· ὅπως ἢ μέχρι ἢ ἕως ἢ ἵνα [12]).
ὀφρυόεσσα· ὑψηλή [13]).
ὄχα· ἐξόχως [14]).
ὄχεα· ἅρματα [15]).
ὀχετηγός· ὑδρηγός [16]).
ὀχεύς· ὁ ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ᾧ συνέχεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Φοροῦντος· καὶ ὁ συνέχων τὴν θωρακοζώνην ἱμάς [17]).
ὀχῆες· δεσμοί, μοχλοί [18]).

---

[1]) Iliad. β. 214. Hinc corrige Hesychium qui interpretatur: κατὰ τρόπον. Cf. supra glossam κατ' αἶσαν.
[2]) Confer Apollonium.
[3]) Odyss. τ. 393.
[4]) Iliad. π. 224. Apollonius. Hesychius.
[5]) Scribe ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς δή. Iliad. θ. 238.
[6]) Coll. Hesychio lege οὔπω ποτέ, Iliad. α. 106.
[7]) Iliad. θ. 80. μ. 421. Apollonius.
[8]) Codex νηῶν. Iliad. β. 153. Hesychius.
[9]) Iliad. α. 293. Hesychius.
[10]) Codex οὔτοι. Emendata lectio apud Hesychium et in Lex. Bachmanni. Passim legitur.
[11]) Passim.
[12]) Iliad. δ. 195. θ. 66, alibi. Apollonius. Hesychius.
[13]) Iliad. χ. 411. Hesychius.
[14]) Passim legitur. Apollonius. Hesychius.
[15]) Iliad. λ. 160, alibi. Hesychius.
[16]) Iliad. Φ. 257. Hesychius.
[17]) Lege θώρακος ζώνην ex Apollonio. Hesychius. Iliad. γ. 372, alibi. Idem vitium in Hesychio.
[18]) Iliad. μ. 460. Hesychius.

ὄχθας· τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ [1]).
ὀχθεῖ· σεναζει [2]).
ὀχθήσας· σενάξας [3]).
ὀχλίζειν· μοχλεύειν, κινεῖν [4]).
ὀψέ· βραδέως [5]).
ὀψείοντες· ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν βουλόμενοι [6]).
ὀψιγόνων· τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων [7]).
ὄψις· ὅρασις [8]).
ὀψιτέλεσον· βραδέως τελειούμενον [9]).
ὄψον· πᾶν προσόψημα ἢ προσφάγιον [10]).

Π.

Πάγοι· αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν [11]).
παλαιγενές· πρεσβύτατον [12]).
παλαιφάτου· παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μῦθοι [13]).
παλαμάων· χειρῶν [14]).
παλίλλογα· παλισύλλεκτα [15]).
παλιμπετής· ὀπισθόρμητος [16]).
παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις, ὑσερόλημπτον [17]).

---

[1]) Passim occurrit. Apollonius. Hesychius.
[2]) Coniunge cum glossa sequente.
[3]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. μ. 448. Cf. Hesychium.
[5]) Iliad. δ. 161, alibi. Apollonius. Hesychius.
[6]) Iliad. ξ. 37. Apollonius. Hesychius.
[7]) Iliad. η. 87, alibi. Hesychius.
[8]) Iliad. υ. 205, alibi.
[9]) Iliad. β. 325. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. λ. 629. Apollonius. Hesychius.
[11]) Odyss. ε. 405. Apollonius. Hesychius.
[12]) Iliad. ρ. 561.
[13]) Odyss. τ. 163. Apollonius. Hesychius. Apion satis inepte legebat παλαιφάγου.
[14]) Codex παλαμῶν. Iliad. γ. 128. Cf. Apollonium. Hesychius.
[15]) Iliad. α. 126. Hesychius melius παλινσύλλεκτα, quod πάλιν σύλλεκτα scripserim.
[16]) Iliad. π. 395. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. α. 526. Cf. Apollonium. Hesychius.

παλίνορσος· ὀπισθόρμητος [1]).
παλιρρόθιον· ἐκ τοὐπίσω ἐφορμητικός [2]).
παλίωξις· ἡ ἐξ ἐπιστροφῆς δίωξις, ὅταν οἱ φεύγοντες μεταβαλλόμενοι διώκωσιν [3]).
Παλλάς· παρθένος μεγάλη· ἐστὶ δὲ ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνῃρηκέναι Πάλλαντα ἕνα τῶν Τιτάνων [4]).
παλλακίς· κόρη [5]).
πάλλει· κινεῖ, σείεται, ἅλλεται [6]).
παλλομένων· ἁλλομένων, κληρουμένων [7]).
πάλος· κλῆρος [8]).
πάμπαν· παντελῶς· Δράκων δὲ ὁ Στρατονικεὺς συναλιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασι [9]).
πανδαμάτωρ· πάντας ὑποτάσσων [10]).
παννύχιον· ὅλην τὴν νύκτα [11]).
πανομφαίῳ· ᾧ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφαίνεται [12]).
πάντοσε· πανταχοῦ [13]).
πανύσατον· πάντων ἔσχατον [14]).
παπταίνειν· ἐρευνᾶν [15]).
παραβλήδην· ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς [16]).

---

[1]) Iliad. γ. 33. Hesychius.
[2]) Odyss. ε. 450. Apollonius. Hesychius.
[3]) Iliad. μ. 71. Apollonius. Hesychius.
[4]) Ad Homerum haec referenda esse, patet ex Apollonio.
[5]) Odyss. ξ. 202.
[6]) Confundit πάλλει et πάλλεται. Iliad. χ. 452. Hesychius.
[7]) Codex interpretatur παλλόμενον. Correxi ob Iliad. ο. 191. Hesychius. Eiiciendum videtur ἁλλομένων.
[8]) Apollonius. Hesychius.
[9]) Ultimum vocabulum quod in Codice deest, supplevit Porsonus. De Dracone egit Lehrsius post Herodianum p. 402.
[10]) Iliad. ω. 5. Hesychius.
[11]) Iliad. β. 24.
[12]) Iliad. θ. 250. Ex Apollonio emendandum est ἀναφέρεται pro ἀναφαίνεται, cf. interpretes ad Hesychium in voce.
[13]) Vocabulum saepe obvium. Cf. Apollonium. Hesychius.
[14]) Iliad. ψ. 532. Hesychius.
[15]) Frequens apud Homerum, licet ipse infinitivus non occurrat.
[16]) Iliad. δ. 6. Apollonius. Hesychius.

παραβλῶπες· παρορῶντες, σραβοί [1]).
παραίσια· ἀπαίσια [2]).
παρακοίτης· ἀνήρ [3]).
παραπλῆγας· πέτρας παραλίας, πλησσομένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης [4]).
παραρρητοῖς· παρηγορικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις, οἱ δὲ συμβόλοις [5]).
παρασαδόν· παρασατικῶς, κατὰ τρόπον, κατὰ τὸ δέον [6]).
παρὰ σφίσιν· παρ' αὐτοῖς [7]).
παραυδήσας· παραμυθησάμενος [8]).
παρειά· γνάθος, καὶ μέρος τῆς νεώς [9]).
παρείπῃ· παραπείσῃ [10]).
παρειπών· παραινέσας [11]).
παρέσφηλεν· παρεσφάλη, ἀπερρύη [12]).
παρήλασεν· ὑπερήλασεν ἤτοι ἐνίκησεν [13]).
παρθένιος· ὁ ἐκ παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννώμενος [14]).
παρθενοπίπας· ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν [15]).
πάροιθεν· ἔμπροσθεν [16]).
πάρος· χρονικῶς καὶ τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν [17]).

---

[1]) Iliad. ι. 499. Cf. Apollonium. Hesychius.
[2]) Iliad. δ. 381. Cf. Hesychium.
[3]) Iliad. ζ. 430. Hesychius.
[4]) Odyss. ε. 418. Apollonius, apud quem corrige ὑπὸ τῆς ἁλός.
[5]) Iliad. ν. 726. Cf. Apollonium. Hesychius.
[6]) Iliad. ο. 22. Hesychius.
[7]) Iliad. θ. 504. Hesychius.
[8]) Odyss. ο. 53.
[9]) Cogitat de epitheto μιλτοπάρῃοι.
[10]) Codex παραπείσει. Iliad. α. 555.
[11]) Iliad. λ. 793.
[12]) Glossa pertinet ad Iliad. θ. 311: παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων: Apollinis opera Teucri sagitta παρεσφάλη καὶ ἀπερρύη. Cf. Hesychium, Suidam et Lexicon Bachmanni.
[13]) Odyss. μ. 197.
[14]) Iliad. π. 180. Apollonius.
[15]) Iliad. λ. 385. Apollonius. Hesychius.
[16]) Saepius apud Homerum. Apollonius. Hesychius.
[17]) Cf. Iliad. θ. 254. Apollonius. Hesychius. Hodie scimus grammaticum perperam intellexisse Homeri locum quem laudavi.

παρῴχετο· παρήρχετο [1]).
πάσασθαι· γεύσασθαι [2]).
πανσυδίη· μετὰ πάσης ὁρμῆς, πανσρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν [3]).
πάταγος· ψόφος [4]).
παταάσσει· πλήττει [5]).
πάτος· ὁδός [6]).
πάτρης· ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γέννησις [7]).
παφλάζοντα· ἠχοῦντα, ἀναζέοντα [8]).
παχνοῦται· πήσσεται, πήγνυται, λυπεῖται [9]).
πέδαι· δεσμά [10]).
πέδιλα· ὑποδήματα [11]).
πέδον· γῆ, ἔδαφος [12]).
πείρινθα· τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον [13]).
πείσματα· τὰ ἀγκύρεια σχοινία παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν [14]).
πέλεθρα· πλέθρα, ἐσὶ δὲ μέτρα γῆς· τὸ δὲ πλέθρον σαδίου ἕκτον [15]).
πέλει· γίνεται, ἔσιν [16]).
πελειάδες· περισεραί, καὶ πέλειαν· περισεράν [17]).
πέλλας· ἔνθα πυὸν ἀμέλγουσι, σκάφη τινά [18]).

---

[1]) Iliad. δ. 272. Hesychius.
[2]) Iliad. ι. 487. Hesychius.
[3]) Iliad. β. 12. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. π. 769. Hesychius.
[5]) Iliad. ν. 282. Hesychius.
[6]) Odyss. ι. 119. Cf. Apollonium. Hesychius.
[7]) Iliad. μ. 243. Glossa mutila, quam supple ex Hesychio. Cf. Iliad. ν. 354.
[8]) Iliad. ν. 798. Cf. Apollonium. Hesychius.
[9]) Iliad. ρ. 112. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. ν. 36. Hesychius.
[11]) Passim legitur. Apollonius. Hesychius.
[12]) Iliad. ν. 796. Hesychius.
[13]) Iliad. ω. 190. Est interpretatio Apionis, cf. Etym. M.
[14]) Odyss. κ. 127. Hesychius.
[15]) Codex πέλαθρα. Iliad. φ. 407. Apollonius. Hesychius. Ex Apione, cf. Eustathium p. 545. 19.
[16]) Passim invenitur. Hesychius.
[17]) Iliad. λ. 634. χ. 140. Hesychius.
[18]) Codex πέλλης, quod correxi quia manifesto respicitur

πέλωρ· μέγα τεράσιον [1]).
πελώριος· μέγας [2]).
πέλωρον· μέγα [3]).
πελώρου· τέρατος μεγάλου [4]).
πενταέτηρον· πέντε ἐτῶν [5]).
πένταχα· εἰς πέντε μέρη [6]).
πεξάμενος· κτενίσας, ξάνας [7]).
πεπαλαγμένος· μεμολυσμένος· ἔνθεν καὶ πάλη διὰ τὸ μολύνεσθαι τῇ κόνει [8]).
πεπαρμένον· πεπερονημένον, καθηλωμένον, τετρυπημένον [9]).
πέπλον· περιβόλαιον, ἱμάτιον γυναικεῖον [10]).
πεπνυμένος· συνετός [11]).
πέπον· προσηνέσατε, προσφιλέσατε [12]).
πέπονες· ἔκλυτοι, ἀσθενεῖς [13]).
πεπρωμένον· εἱμαρμένον, ὡρισμένον, πεπερασμένον ὑπὸ μοίρας εἰς πέρας [14]).
πέπταται· ἤπλωται [15]).

Iliad. π. 642; tum τυρὸν ἀμέλγουσι, quod fieri non potest ut opinor, sed alibi etiam confusa sunt vocabula τυρὸς et πυός, quorum hoc primum fit πυρός, tum τυρός. Collato Hesychio videbis πυὸν necessarium esse, nam pertinet ad absurdam quandam Homerici vocabuli etymologiam. Denique Codex habet σκάφην, quod recte σκάφη scriptum est in lexico Bachm.

[1]) Iliad. σ. 410. Hesychius.
[2]) Passim legitur. Apollonius. Hesychius.
[3]) Odyss. ο. 161, alibi.
[4]) Odyss. κ. 168. Hesychius.
[5]) Iliad. β. 403. Hesychius.
[6]) Iliad. μ. 87. Hesychius.
[7]) Iliad. ξ. 176 ubi πεξαμένη. Ex Apione, cf. Apollonium. Melius Hesychius qui interpretatur πεξαμένη.
[8]) Codex παληλία. Correxit Cobetus. Iliad. ζ. 268. Hesych.
[9]) Iliad. α. 246. Hesychius.
[10]) Iliad. ζ. 90, alibi. Apollonius. Hesychius.
[11]) Passim. Hesychius.
[12]) Passim. Hesychius. Cf. Apollonium.
[13]) Iliad. β. 235. Cf. Apollonium et Hesychium v. πέπον.
[14]) Codex ἀπὸ μοίρας. Iliad. π. 441, alibi.
[15]) Odyss. ζ. 45. Hesychius.

πεπυκασμένον· ἐσκεπασμένον, περιβεβλημένον, καὶ ἀπύκασον ἀσκέπασον [1]).

πέπυσο· ἠκηκόει [2]).

πέρι· περισσῶς [3]).

περιάγνυται· περικατακλᾶται, οἱονεὶ περιίσχεται [4]).

περί τε ἀμφί τε· κύκλῳ [5]).

περιβαλλομένους· προσλαμβανομένους [6]).

περιδέξιος· ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος· παρὰ δὲ τῷ Θεολόγῳ λέγοντι· καὶ ὅπως ἀποφεύξῃ τὸ σὸν περιδέξιον, περιδέξιόν ἐστι πᾶν διλήμματον· ἑκατέρωθεν γὰρ ὃ βούλεται συνάγει [7]).

περιδινοῦνται· περιστρέφονται [8]).

περίδρομος· πάντῃ περιέρχεσθαι δυνάμενος [9]).

περιδώμεθα· συνθώμεθα [10]).

περιέσσατο· περιεβάλετο [11]).

περικαλλές· λίαν καλόν [12]).

περίσκεπτον· ἀφ' οὗ ἐστὶ περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν [13]).

περιστένεται· τὸ περισσὸν θυμοῦσθαι καὶ ὀργίζεσθαι [14]).

---

[1]) Odyss. χ. 488, alibi. Hesychius. Ἀπύκασον non novi quis dixerit.

[2]) Iliad. χ. 437. Hesychius.

[3]) Odyss. ξ. 146, alibi. Hesychius. Apollonius.

[4]) Iliad. π. 78. Hesychius. Apollonius, apud quem perperam περιέρχεται pro περιέχεται.

[5]) Codex περιαμφί· κ. Sed respicitur Iliad. ρ. 760. Emendate Hesychius.

[6]) Odyss. χ. 148. Lex. Bachmanni: περιβαλλόμενος· προσβαλλόμενος. Sed utrum probaris, glossa nihili est.

[7]) Iliad. Φ. 163. Cf. Apollonium. Hesychius. Praeterea laudatur Gregor. Naz. 35 p. 566 A.

[8]) Refero ad Homericum περιδινηθήτην, Iliad. χ. 165. Cf. Hesychium.

[9]) Codex παντὶ περιέχεσθαι· correxi ex Apollonio. Iliad. β. 812.

[10]) Iliad. ψ. 485, ubi περιδώμεθον. Hesychius.

[11]) Iliad. η. 207.

[12]) Passim. Hesychius.

[13]) Interpretationem quae excidit, supplevit Porsonus e Suida. Odyss. α. 426. Glossam esse Homericam patet coll. Etym. M. p. 664. 46.

[14]) Codex περισσαίνεται, sed legendum esse περιστένεται, effici-

περισαδόν· περιεσῶτες [1]).
περισεῖλαι· περικαλύψαι [2]).
περισένεται· περιτείνεται, σενοχωρεῖται [3]).
περιτελλομένων· περιερχομένων [4]).
περίφρων· περισσόφρων [5]).
περιφύς· περιπλακείς [6]).
περιωπή· ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος [7]).
περκάζει· πεπαίνει, μελανίζει [8]).
περκνός· μέλας [9]).
πετάλοις· Φύλλοις [10]).
πετρήεσσα· πετρώδης, βαθεῖα [11]).
πεύσομαι· ἐρωτήσω [12]).
πέφρικα· ἀπὸ τοῦ φρίκη [13]).

---

tur e Lex. rhet. Bekk. p. 297. 1: Περισένεται· σενούμενος (sic Bekkerus. Codex θυμούμενος) περιττῶς καὶ πέραν τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται. Refer glossam ad Iliad. π. 163. Librarii qui scripsit περισσαίνεται, errorem, confirmatum ordine literarum, inde repeto quod crederet vocabulum derivari a voce περισσόν. Omnia haec non fugerunt Thesauri Editores.

[1]) Iliad. ν. 551. Hesychius.

[2]) Odyss. ω. 292.

[3]) Iliad. π. 163. Omnino cf. Schol. ad h. l. et Eustathium p. 1052. 8. Adi quoque Lehrs. Arist. p. 155.

[4]) Iliad. β. 551. Hesychius.

[5]) Passim. Hesychius.

[6]) Odyss. π. 21.

[7]) Iliad. ξ. 8. Apollonius. Hesychius.

[8]) Conf. glossam sequentem. Odyss. η. 126: ὑποπερκάζουσιν.

[9]) Iliad. ω. 316. Cf. Hesychium, sed ad Homerum utramque glossam retulerim ob Apollonium qui haec habet: περκνόν· μέλαν· καὶ περκάζειν ἔτι λέγομεν τὴν σαφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην. Addam tamen hanc adnotationem ex Lex. XII proph. post Cyr. Voss.: Περκάζει· τῇ παρατάσει ἀκμάζει· ἢ ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλει εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαινόμενον: — Περκνόν· μέλαν, ἔνθεν περκάζειν λέγεται ἡ μελαινομένη σαφυλή. Apud Amos. 9. 13 legitur περκάσει.

[10]) Iliad. β. 312.

[11]) Odyss. δ. 844.

[12]) Odyss. ψ. 262. Hesychius.

[13]) Iliad. ω. 775.

πέψῃ· πραΰνῃ [1]).
πῇ· ποῖ, εἰς τίνα τόπον· Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις· ἔςι δὲ Ἰακόν· τὸ δὲ ποῖ Ἀττικόν [2]).
πήληκα· περικεφαλαίαν [3]).
πῆμα· κακόν, βλάβη, δυσυχία [4]).
πημαίνει· κακοῖ, βλάπτει [5]).
πῇ μέν· ὅπου μέν [6]).
πημήνειαν· βλάψειαν, διαφθείρειαν [7]).
πηνίον· ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ εἱλεῖται ἡ κρόκη [8]).
πηρός· ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν [9]).
πίδακες· σαγόνες, πηγαί [10]).
πῖδαξ· πηγὴ ἢ σαγών [11]).
πίναξ· σανὶς ἐζωγραφημένη [12]).
πίονα· εὐδαίμονα, λιπαρὰ καὶ εὐτραφῆ [13]).
πίσυνος· πεπισευκώς, τεθαρρηκώς [14]).
πλατά· προσπελασά [15]).
πλέας· πλείους [16]).
πλῆμναι· χοινικίδες [17]).
πλοχμοί· πλόκαμοι [18])

---

[1]) Codex πέψει. Iliad. α. 81.
[2]) Scripsi ποῖ pro ποῦ. Laudatur Odyss. ρ. 219. Pleniora haec vide apud Apollonium.
[3]) Odyss. α. 256. Cf. Apollonium.
[4]) Passim. Hesychius.
[5]) Iliad. ο. 42. Hesychius.
[6]) Habet formam glossae Homericae, sed quantum scio apud Homerum non invenitur. Crediderim Grammaticum Iliad. θ. 413: πῇ μέματον; legisse πῇ μὲν ἴτον.
[7]) Iliad. γ. 299.
[8]) Iliad. ψ. 762. Hesychius.
[9]) Iliad. β. 599. Hesychius, qui plura.
[10]) Interpretatur πολυπίδακος. Hesychius.
[11]) Iliad. π. 825. Hesychius.
[12]) Iliad. ζ. 169.
[13]) Iliad. α. 40. μ. 283. Apollonius. Hesychius.
[14]) Saepe legitur. Cf. Apollonium. Hesychius.
[15]) Interpretatio mutila vocabuli τειχεσιπλῆτα· nihil aliud.
[16]) Iliad. β. 129.
[17]) Iliad. ε. 726. Cf. Apollonium et Hesychium.
[18]) Codex πλόϊμοι. Iliad. ρ. 52. Hesychius.

πλυνοί· πύελοι ἐν οἷς πλύνουσιν [1]).
πόθεν· ἐκ τόπου [2]).
πόθι· ποῦ [3]).
ποιήεσσαν· σιτοφόρον [4]).
ποίαν· πᾶσαν βοτάνην [5]).
ποικιλομήτης· ποικιλόβουλος [6]).
ποινήν· τιμωρίαν, ἀνέκτισιν, πρόστιμον [7]).
πολύαινος· πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιος [8]).
πουλυβότειρα· πολλοὺς τρέφουσα [9]).
πολυγηθής· πολυχαρής [10]).
πολυδαιδάλου· πολλὰ ποικίλματα ἔχοντος [11]).
πολύευκτον· τίμιον, πολυπόθητον [12]).
πολυζύγῳ· πολυκαθέδρῳ [13]).
πολυκηδέος· πολυφροντίστου [14]).
πολύκλητοι· ἐκ πολλῶν κεκλημένοι τόπων [15]).
πολύκμητος· πολυκάματος [16]).
πολύκνημον· δύσβατον, ὀρεινόν [17]).

---

[1]) Odyss. ζ. 40. Hesychius.
[2]) Passim.
[3]) Odyss. α. 170, alibi. Hesychius.
[4]) Iliad. ι. 292. Hesychius.
[5]) Lege ποίην. Iliad. ξ. 347. Codex habet πᾶν, unde Porsonus πᾶσαν. Malim tamen cum Hesychio, πόαν.
[6]) Passim. Hesychius.
[7]) Iliad. π. 398, alibi. Apollonius. Hesychius.
[8]) Odyss. μ. 184, alibi. Ex Aristarcho sec. Apoll. Hesych.
[9]) Codex πολυβότειρα. Passim occurrit. Hesychius.
[10]) Iliad. φ. 450: πολυγηθέες. Hesychius.
[11]) Iliad. γ. 358. Cf. Hesychium.
[12]) Haec quidem corrupta sunt; in Hesychio qui et ipse corruptus est, parum est praesidii. Equidem locum sic refinxerim: Πολυάρητον· πολύευκτον, Odyss. ζ. 280: ⏑ Πολυήρατον· τίμιον, πολυπόθητον, Odyss. λ. 275. ο. 126: ⏑
[13]) Iliad. β. 293. Hesychius.
[14]) Odyss. ψ. 351.
[15]) Iliad. δ. 438. Hesychius.
[16]) Iliad. ζ. 48. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. β. 497, unde correxi Codicis lectionem πολύκρημνον.

πολύμητις· πολύβουλος [1]).
πολυπάμων· πολλὰ κεκτημένος [2]).
πολυπαίπαλος· πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλός· μετενήνεκται ἀπὸ τῶν μὴ ἐπ' εὐθείας ὁδῶν [3]).
πολυπίδακα· πολλὰς ἀναβολὰς ἔχουσαν [4]).
πολυπτύχου· πολλὰς ἀποκλίσεις ἔχοντος· οἷον πτύχας [5]).
πολύρρηνες· πολλὰ θρέμματα ἔχοντες [6]).
πολύτλας· πολλὰ ὑπομένων [7]).
πολυφλοίσβου· πολυταράχου [8]).
πομπόν· συνοδοιπόρον καὶ προπέμποντα [9]).
πόρκης· ὁ ἐπιδακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος, ὁ περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον [10]).
πόρπη· φίβλα [11]).
πορφύρει· ταράσσεται [12]).
πόσις· ἀνήρ [13]).
πότνα· δέσποινα [14]).
πότμον· μόρον, θάνατον [15]).
πρεσβυτάτην· ἐντιμοτάτην [16]).
πρεσβύτερος· μείζων [17]).
πρηνές· ἐπὶ πρόσωπον [18]).

---

[1]) Passim. Apollonius.
[2]) Iliad. δ. 433: πολυπάμονος. Apollonius. Hesychius.
[3]) Odyss. ο. 418. Hesychius.
[4]) Iliad. θ. 47, alibi. Hesychius.
[5]) Iliad. υ. 5, alibi. Hesychius.
[6]) Iliad. ι. 154.
[7]) Saepissime apud Homerum. Hesychius.
[8]) Haud raro legitur. Hesychius. Melius Lexicon Bachmanni: πολυφλοίσβοιο.
[9]) Iliad. ω. 153, alibi.
[10]) Iliad. θ. 495. Apollonius. Hesychius.
[11]) Iliad. σ. 401.
[12]) Iliad. Φ. 551: πόρφυρε. ξ. 16: πορφύρῃ. Apollon. Hesych.
[13]) Passim. Hesychius.
[14]) Odyss. υ. 61. Cf. Apollonium et Hesychium.
[15]) Passim. Hesychius.
[16]) Iliad. δ. 59. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. λ. 787. Hesychius.
[18]) Iliad. β. 414. Cf. Apollonium. Hesychius.

πρῆσαι· καῦσαι [1]).
προβέβουλα· προέκρινα [2]).
προβλῆτας· ἔξω προβεβλημένας ὑπὲρ ἀσφαλείας· οἱ δὲ τὰς πρώτας προβεβλημένας, ὃ καὶ μᾶλλον [3]).
προβόλῳ· προβεβλημένῃ εἰς θάλασσαν πέτρᾳ [4]).
προδόμῳ· τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παστάδι [5]).
προέηκεν· προέπεμψεν [6]).
προέτω· προπεμψάτω [7]).
προθέλυμνα· συνεχῆ, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις [8]).
προθελύμνους· ἄλλας ἐπ' ἄλλαις [9]).
πρωθήβας· πρώτους ἀκμάζοντας νέους [10]).
προϊκτας· τοὺς προϊκνουμένους καὶ ἐπαιτοῦντας τὴν τροφήν [11]).
προικός· δόσεως, ἀντὶ τοῦ δωρεᾶς· πᾶν γὰρ δῶρον οὕτως καλεῖ ὁ ποιητής [12]).
προπάροιθεν· ἔμπροσθεν [13]).
πρόπιον· μάντευμα [14]).
πρὸς ζόφον· πρὸς δυσμάς [15]).
πρὸς ἠῶ· πρὸς ἀνατολήν [16]).
προσπτύξομαι· προσκυνήσω [17]).

---

[1]) Iliad. β. 415. Cf. Apollonium. Hesychius.
[2]) Iliad. α. 113. Hesychius.
[3]) Iliad. μ. 259. Hesychius. Apollonius, cuius ope corrigo πρώτας βεβλημένας pro Codicis lectione πρώτας προβεβλημένας.
[4]) Odyss. μ. 251. Apollonius. Hesychius.
[5]) Iliad. ι. 469. Hesychius. Apollonius, qui παραστάδι.
[6]) Saepe legitur. Hesychius.
[7]) Iliad. λ. 795.
[8]) Iliad. ι. 541. Apollonius.
[9]) Iliad. κ. 15. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. θ. 518. Cf. Apollonium. Hesychius.
[11]) Odyss. ρ. 449. Cf. Apollonium. Hesychius.
[12]) Odyss. ν. 15. Hesychius. Apollonius, e quo emendandum est ἀντὶ τοῦ δωρεάν pro δωρεᾶς.
[13]) Odyss. ρ. 277, alibi. Hesychius.
[14]) Voluit opinor θεοπρόπιον. Et sic iam Cobetus.
[15]) Locutio frequens, Odyss. μ. 81, alibi. Hesychius.
[16]) Iliad. μ. 239. Hesychius.
[17]) Codex προσπήξομαι, quod correxerunt Dindorfius et Cobetus. Odyss. ρ. 509. Cf. Hesychium..

προσήσας· προαγαγών [1]).
προφερέσερον· βέλτιον [2]).
προσφύς· προσπλακείς [3]).
πρόσω· ἔμπροσθεν [4]).
πρότμησις· ὁ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος [5]).
πρότμησιν· ὀμφαλόν [6]).
προτροπάδην· προθύμως, ἀμεταστρεπτὶ ἢ εἰς τοὔμπροσθεν [7]).
προὔτυψαν· προήρξαντο [8]).
πρόφρων· πρόθυμος, φρόνιμος [9]).
πρόχνυ· ἐπὶ γόνυ [10]).
προχοαί· αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἡ παντὸς ὕδατος ἐκροή [11]).
προχόῳ· τῇ ἐπιχύσει· καὶ ἀγγείῳ τινὶ εἰς τοῦτο ἐπιτηδείῳ κωθωνοειδεῖ [12]).
πρυμνήν· κάτωθεν, ἐκ ῥιζῶν [13]).
πρυμνώρειαν· τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους [14]).
πρωθήβης· ἄρτι ἀκμάζων [15]).
πρώονες· ὀρῶν ἐξοχαί, βουνοί [16]).
πρωτόγονος· πρῶτος, νέος [17]).
πτάμενος· διελθών [18]).

---

[1]) Iliad. δ. 156. Hesychius.
[2]) Codex προσφερέσερον quod Cobetus correxit. Odyss. θ. 221.
[3]) Odyss. μ. 433. Hesychius.
[4]) Passim. Hesychius.
[5]) Iliad. λ. 424. Apollonius. Hesychius.
[6]) Confer glossam superiorem.
[7]) Iliad. π. 303. Hesych. Convenit Schol. Plat. Symp. 221 C.
[8]) Iliad. ν. 136. Apollonius. Hesychius.
[9]) Frequens occurrit. Hesychius.
[10]) Iliad. ι. 566. Apollonius. Hesychius.
[11]) Odyss. ε. 453. Hesychius.
[12]) Haud raro in Odyss. Apollonius. Hesychius.
[13]) Iliad. μ. 149. Cf. Schol. Minus recte Cobetus πρυμνόθεν.
[14]) Iliad. ξ. 307. Apollonius. Hesychius.
[15]) Odyss. θ. 263. α. 431, alibi. Apollonius. Hesychius.
[16]) Codex πρῶνες. Iliad. θ. 553. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. δ. 102, alibi. Hesychius.
[18]) Iliad. ε. 282, alibi; πταμένη. Hesychius.

πτερόεντα· ταχέα, κοῦφα [1]).
πτῆται· πέτεται [2]).
πτολίπορθος· ἀνδρεῖος, πόλεις πορθῶν [3]).
πτύγμα· δίπλωμα [4]).
πτυκτῷ· πτυσσομένῳ [5]).
πτῶκα· δειλόν· καὶ πτῶκας· δορκάδας ἢ ἐλάφων νεβροὺς ἢ λαγωούς [6]).
πτώξ· λαγωός [7]).
πτώσσοντες· δειλιῶντες [8]).
πτωχός· ἐπαίτης, προσαίτης, παρὰ τὸ πτώσσειν ὅ ἐσι ταπεινοῦσθαι [9]).
πύθοντο· ἠρώτων, ἤκουον [10]).
πύκα· συνεχῶς, ἐπιμελῶς [11]).
πυλάρταο· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος [12]).
πύξ· γρόνθον [13]).
πυρά· καύματα [14]).
πυράγρα· [15]).
πυράγρην· καρκίνον, πάγουρον [16]).
πυραί· πυρκαϊαί [17]).

---

[1]) Codex ταχύκουφα. Passim apud Homer. Apollon. Hesych.
[2]) Iliad. ο. 170. Hesychius. Cobetus Mnem. VIII. 65 scribit ποτῆται, improbat M. Schmidtius.
[3]) Passim. Hesychius.
[4]) Iliad. ε. 315. Hesychius.
[5]) Iliad. ζ. 169. Hesychius.
[6]) Iliad. χ. 310. ρ. 676. Hesychius.
[7]) Iliad. ρ. 676. Hesychius.
[8]) Iliad. η. 129. Hesychius, hinc corrigendus.
[9]) Odyss. φ. 326, alibi. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. ε. 702. Hesychius.
[11]) Codex πυκνά. Iliad. ε. 70, alibi. Apollonius. Hesychius.
[12]) Codex πυλάρτου. Iliad. θ. 367. Apollonius. Hesychius.
[13]) Iliad. γ. 237. Hesychius.
[14]) Iliad. κ. 12. Lexicon Bachm. add. ἢ πυρκαϊαί, perperam.
[15]) Interpretatio excidit. Lege πυράγρην et refer ad Odyss. γ. 434.
[16]) Codex πυράγρη· καρκίνων, παγούρων. Iliad. σ. 477. Cf. Hesychium. Emendata lectio in Lexico Bachmanni.
[17]) Iliad. α. 52. Hesychius.

πυργηδόν· τοιχηδόν, κατὰ τάξιν [1]).
πύργοι· τάξεις [2]).
πυρὸς μένος· πῦρ περιφραστικῶς [3]).
πυρσοί· λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι [4]).
πυροφόρος· σιτοφόρος [5]).

P.

Ῥαθάμιγγες· ῥανίδες· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός· οἱ δὲ ταγόνας [6]).
ῥαπίς· ῥάβδος [7]).
ῥάχιν· ὀσφύν, ἢ τὸ νωτιαῖον μέρος· ἄκανθα τοῦ νώτου [8]).
ῥέζει· θυσιάζει, ποιεῖ, ἱερεύει, παρασκευάζει [9]).
ῥεῖα ζώοντες· ἀπόνως καὶ ἀμόχθως [10]).
ῥεῖα· ῥᾳδίως, εὐμαρῶς, ἰσχυρῶς [11]).
ῥηγμῖνι· αἰγιαλῷ [12]).
ῥῆνες· πρόβατα [13]).
ῥηξήνορες· ἀνδρεῖοι [14]).
ῥινόν· βύρσαν, δέρμα [15]).
ῥιπῆς· ὁρμῆς, φορᾶς, βολῆς [16]).
ῥοάς· ῥεύματα [17]).

---

[1]) Iliad. μ. 43, alibi. Hesychius.
[2]) Iliad. δ. 347, alibi. Apollonius. Hesychius.
[3]) Iliad. ζ. 182. Hesychius.
[4]) Iliad. σ. 211. Hesychius.
[5]) Iliad. ξ. 123. Hesychius.
[6]) Iliad. λ. 536. Apollonius. Hesychius.
[7]) Cf. Hesychium. Videtur fragmentum adnotationis de etymologia vocabuli χρυσόρραπις. Sic mox ῥῆνες.
[8]) Codex ὁ κανθὸς τ. ν. quod correxi ex Hesych. Iliad. ι. 208.
[9]) Passim legitur. Hesychius.
[10]) Odyss. δ. 805, alibi. Apollonius. Hesychius.
[11]) Saepe legitur apud Homerum. Hesychius.
[12]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[13]) Interpretatur vocabulum πολύρρηνες, vide supra. Cf. Hesych.
[14]) Odyss. δ. 5, alibi. Cf. Apollonium. Hesychius.
[15]) Iliad. ε. 308, alibi. Hesychius. Apollonius.
[16]) Iliad. μ. 462. Hesychius.
[17]) Iliad. ε. 774.

ῥοιβδεῖ· ἀναρροφεῖ, ἀναρριπτεῖ [1]).
ῥοῖζος· ῥύμη, ἦχος [2]).
ῥοδοδάκτυλος· ῥοδόχρους [3]).
ῥυσαί· ῥυτίδας ἔχουσαι [4]),
ῥυτῆρα· ἑλκτικόν, παρὰ τὸ ἐρύειν· καὶ Φύλακα [5]).
ῥωγαλέον· διεσχισμένον [6]).
ῥῶπες· δασεῖα ὕλη· ἢ κατάκομος καὶ σύμφυτος τόπος [7]).
ῥωχμός· ῥῆγμα γῆς [8]).

Σ.

Σαγγάριος· ποταμὸς Φρυγίας καὶ Λυδίας [9]).
σάκος· ὅπλον, ἀσπίδα [10]).
σαυρωτῆρσιν· τοῖς σύραξιν, τοῖς ὄπισθε τῶν δοράτων [11]).

---

[1]) Vult interpretari ἀναρροιβδεῖ ex Odyss. μ. 104.
[2]) Iliad. π. 361. Hesychius.
[3]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. ι. 499. Hesychius.
[5]) Odyss. ρ. 187. Φ. 173.
[6]) Iliad. β. 417. Apollonius. Hesychius.
[7]) Odyss. κ. 166. Cf. Apollonium. Hesychius.
[8]) Iliad. ψ. 420. Cf. Apollonium. Hesychius.
[9]) Iliad. γ. 187. Apollonius. Hesychius.
[10]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[11]) Norunt viri docti Ruhnkenium magnifice sensisse de glossis Homericis in Hesychio, quibus perite tractatis lectiones varias admodum bonas extundi posse contendebat. De Hesychio nescio, sed in Photio, nisi imperite rem meam egerim, glossae Homericae ferme omnes sunt inutiles et fortasse Ruhnkenius aliter de Hesychio fuisset iudicaturus, cum illa verba scriberet, si inspicere potuisset Veneta Scholia. Nunc autem tenemus Scholion quo variam lectionem ipsius Aristophanis Byzantii contineri viri docti nondum animadvertisse videntur. Σαυρωτὴρ semel legitur in Homeri carminibus, Iliad. κ. 153: ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο. At unde illa forma σαυρωτῆρσιν, quae non solum apud Photium est sed pellucet etiam in Hesychio? Scilicet haec est Scholiastae adnotatio ad l. l.: ἐν τῇ Ἀριστοφάνους σαυρωτῆρας πληθυντικῶς. Difficile est credere, Aristophanem hic praetulisse accusativum casum, sed reponendum est σαυρωτῆρος πληθυντικῶς: scripsit Aristophanes σαυρωτῆρσιν, quod vulgatae

σάφα· σαφῶς, φανερῶς [1]).
σβέσαι· παῦσαι [2]).
σέβας· τιμή, ἔκπληξις [3]).
σηκοί· αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις· παρὰ τὸ σώζειν [4]).
σημαίνει· ἐπιτάττει [5]).
σημάντορες· ἐπιτάκτορες, ἡγεμόνες [6]).
σήματα· τέρατα, σημεῖα· Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα [7]).
σθεναρός· ἰσχυρός [8]).
σθενής· ἰσχυρός, καρτερός [9]).
σίντης· βλαπτικός [10]).
σίτου· τροφῆς [11]).
σιφλώσειεν· μέμψειεν, ἐκφαυλίσειεν [12]).

---

certe non postposuerim. Haec non agnovit Nauckius in dissertatione de Aristoph. Byzant. p. 56. Melius hac de re iudicare possemus, si aetatem tulissent ea, quae grammaticos Alexandrinos disputasse suspicor ad Odyss. τ. 539.

[1]) Passim. Hesychius.
[2]) Iliad. ι. 678. Hesychius.
[3]) Odyss. ζ. 161. Hesychius. Cf. Apollonium.
[4]) Odyss. ι. 219. Cf. Apollonium. Hesychius.
[5]) Iliad. κ. 58, alibi. Hesychius.
[6]) Odyss. τ. 314. Apollonius. Hesychius.
[7]) Iliad. δ. 381. ζ. 168. Hesychius.
[8]) Iliad. ι. 505: σθεναρή.
[9]) Hanc glossam in Hesychio Musurus delevit; recte; nam librarius debebat εὐρυσθενής ponere.
[10]) Iliad. υ. 165. Hesychius. Apud Apollonium haec habes: Σίντιες· Φημί· tum sequitur Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικοὺς τὴν λίμνην οἰκοῦντας, caetera non incuriose perscripta, quae vide apud ipsum. Sed ioculare est inspicere Villoisoni versionem nil mali suspicantis: Σίντιες· *Sic sentio:* Homerus videtur intelligere, cet. Nisi Villoisonus cum haec scriberet fuisset admodum iuvenis, vidisset opinor emendandum esse φηλοί pro φημί.
[11]) Iliad. ω. 613, alibi. Apollonius. Hesychius.
[12]) Iliad. ξ. 142. Apollonius. Hesychius. Cyrillus Vossianus: ἡ λέξις νεωτέρων, καὶ οἱ μὲν κακώσειεν, οἱ δὲ μωμητὸν ποιήσειεν, οἱ δὲ γέλωτα ποιήσειε· φλῶ γάρ ἐσι τὸ ὁρμὴν ἔχω, ὅθεν καὶ οἰνόφλυξ. Haec plenius descripta quam quae leguntur in Mnemosyne III. 220.

σκαιῇ· τῇ ἀριστερᾷ [1]).
σκαίροντες· χορεύοντες, σκαρίζοντες [2]).
σκηπάνιον· σκῆπτρον [3]).
σκηπτόμενος· ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος [4]).
σκῆπτρον· βασιλικὴ ῥάβδος [5]).
σκηπτοῦχος· βασιλεύς [6]).
σκιόεντα· σύσκια [7]).
σκοπέλῳ· ὑψηλῷ τόπῳ [8]).
σκοπιάζων· σκοπῶν, ἀποβλέπων [9]).
σκοπός· κατάσκοπός τις καὶ ἔφορος· καὶ ἀποσκοπῶν τὰ πόρρω [10]).
σκύμνος· σκύλαξ λέοντος [11]).
σκύφος· ποτήριον [12]).
σκῶλος· εἶδος ἀκάνθης ἢ σκάνδαλον [13]).
σμύξαι· καῦσαι [14]).
σμώδιγγες· μώλωπες [15]).
σμώδιξ· μώλωψ, τὸ ἐκ πληγῶν οἴδημα [16]).
σόλον· δίσκον [17]).
σορός· μνῆμα, θήκη [18]).

---

[1]) Codex σκαιᾷ. Iliad. π. 734. Apollonius. Hesychius.
[2]) Iliad. σ. 572.
[3]) Iliad. ν. 59. Hesychius.
[4]) Odyss. ρ. 338.
[5]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[6]) Iliad. α. 279. In fine excidit σκηπτροφόρος, conf. Hesych.
[7]) Iliad. α. 157. Apollonius. Hesychius.
[8]) Odyss. μ. 80. Cf. Apollonium. Hesychius.
[9]) Iliad. ξ. 58. Hesychius.
[10]) Odyss. χ. 396, alibi. Apollonius.
[11]) Iliad. σ. 319. Hesychius.
[12]) Odyss. ξ. 112. Hesychius.
[13]) Sic Aristarchus interpretabatur Iliad. ν. 564 sec. Apollon. Altera pars glossae mihi videtur sacra esse et referenda ad Exod. 10. 7. Cf. Hesychium.
[14]) Iliad. ι. 653. Hesychius.
[15]) Iliad. ψ. 716. Apollonius. Hesychius.
[16]) Iliad. β. 267. Apollonius. Hesychius. Ex Apione.
[17]) Iliad. ψ. 826. Apollonius sec. Apionem. Hesychius.
[18]) Iliad. ψ. 91. Apollonius. Hesychius.

σπάρτα· σχοινία [1]).
σπεύδειν· οὐ τὸ ἐπιταχύνειν, ἀλλ' ὅπερ ἡμεῖς σπουδάζειν καὶ συλλαμβάνειν [2]).
σπερχόμενος· ἐπειγόμενος [3]).
σπιλάδες· αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων· Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων [4]).
σάθμη· τὸ σπαρτίον [5]).
σαυροί· τὰ ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα [6]).
σείβοντες· πατοῦντες [7]).
σείχειν· πορεύεσθαι [8]).
σείχοντες· πορευόμενοι [9]).
σειλειόν· τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον [10]).
σέμμα· σεφάνη, πλήρωμα [11]).
σένει· σενάζει [12]).
σεινωπῷ· σενορρύμη, διόδῳ [13]).
σέρνοις· σήθεσιν [14]).
σεροπή· ἀσραπὴ ἢ λαμπηδών [15]).
σεφάνη· ὄρους ἐξοχή [16]).
σεφάνη· προκόσμημα γυναικεῖον [17]).

---

[1]) Iliad. β. 135. Hesychius.
[2]) Iliad. θ. 293, alibi. Hesychius. Conf. Lehrsium de Aristarcho p. 122.
[3]) Iliad. ψ. 870. Apollonius. Hesychius.
[4]) Odyss. ε. 405. Apollonius. Hesychius.
[5]) Iliad. ο. 410. Cf. Hesychium.
[6]) Iliad. ω. 452. Odyss. ξ. 11. Apollonius. Hesychius.
[7]) Iliad. λ. 534. Hesychius, qui male περιπατοῦντες.
[8]) Iliad. β. 833. Apollonius. Hesychius.
[9]) Iliad. β. 287.
[10]) Codex perperam σελεόν. Odyss. ε. 234. Apollon. Hesych.
[11]) Iliad. α. 14. Vocabulum πλήρωμα pertinet ad interpretationem verbi ἐπεσσεύαντο
[12]) Iliad. υ. 169. Hesychius.
[13]) Iliad. η. 143. Codex σενωπός· σενορύμη διόδων. Correxi collato Hesychio.
[14]) Iliad. γ. 194.
[15]) Iliad. λ. 66. Hesychius.
[16]) Iliad. ν. 138. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. σ. 597. η. 12 ubi cf. Schol. Apollonius. Hesychius.

σήλας· θεμελίους [1]).
σιβαρόν· ἰσχυρόν [2]).
σόμαχος· λαιμός [3]).
σοναχάς· σεναγμούς [4]).
σονόεσσα· σεναγμὸν ἔχουσα [5]).
σόνος· σεναγμός [6]).
σορέσαι· σρῶσαι [7]).
σρόμβος· ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι [8]).
σροφάλιγγι· τῇ συσροφῇ [9]).
συγεῖ· μισεῖ ἢ φοβεῖται [10]).
συγερῷ· μισητῷ ἢ φοβουμένῳ [11]).
σύξ· κρήνη ἐν Ἅιδου, ὅρκος θεῶν [12]).
συφελίξαι· σεῖσαι, κακῶσαι, διῶξαι [13]).
συβώτης· χοιροβοσκός [14]).
συμφράδμονες· σύμβουλοι [15]).
συναγείρων· συνάπτων, συνάγων [16]).
συνήορος· συνηρμοσμένη, συνήθης [17]).
σύριγγος· αὐλοῦ ἢ δορατοθήκης [18]).
συφεός· τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται [19]).

---

[1]) Iliad. μ. 259. Hesychius.
[2]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[3]) Iliad. γ. 292. Cf. Apollonium. Hesychius.
[4]) Iliad. β. 39. Hesychius.
[5]) Odyss. ρ. 102. Hesychius.
[6]) Passim apud Homerum.
[7]) Iliad. ω. 644, alibi. Cf. Apollonium.
[8]) Iliad. ξ. 413. Apollonius. Hesychius.
[9]) Iliad. φ. 503. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. α. 186. Apollonius. Hesychius.
[11]) Iliad. σ. 209, alibi. Malim c. Hesychio φοβερῷ.
[12]) Passim. Cf. Apollonium. Hesychius.
[13]) Iliad. α. 581. Apollonius. Hesychius.
[14]) Passim apud Homerum. Hesychius.
[15]) Iliad. β. 372. Hesychius.
[16]) Iliad. δ. 90. Hesychius.
[17]) Odyss. θ. 99. Hesychius.
[18]) Iliad. τ. 387. Apollonius. Hesychius.
[19]) Odyss. ξ. 13, alibi. Hesychius.

σφάραγον· ὁ Ἀπίων φάρυγγα, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γενομένου ψόφου [1]).
σφέτερα· τὰ ἑαυτῶν [2]).
σφέτερον· τὸ ἑαυτῶν ἢ τὸ ἴδιον [3]).
σφετέρῳ· τῷ ἑαυτῶν [4]).
σφῆλαι· πλανῆσαι, βλάψαι, ἀπατῆσαι [5]).
σφιν· αὐτοῖς [6]).
σφυρά· τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους [7]).
σχεδόν· πλησίον, πέλας ἢ ἐκ χειρός [8]).
σχέτλιος· ὀδυνηρός, χαλεπός, ἀγνώμων, ἀτυχής, δεινοπαθής, ἄδικος, ἄπορος, θλιβόμενος, τλήμων, ἀπεχθής [9]).
σχήσειν· ἀνθέξειν [10]).
σχήσεσθαι· ἐπισχεθήσεσθαι [11]).
σχήσουσιν· σχῶσιν, κρατήσουσιν, ἐφέξουσιν [12]).
σχόμενος· κατασχὼν ἢ κατασχεθείς [13]).
σχών· κατασχών [14]).
σῶμα· πᾶν τὸ τεθνηκός· τὸ δὲ τοῦ ζῶντος δέμας λέγεται, διὰ τὸ συνδεδέσθαι τῇ ψυχῇ, ὡς εἶπεν Ὅμηρος [15]).

T.

Τά· ταῦτα [16]).
ταλάσσης· ὑπομείνης [17]).

---

[1]) Iliad. χ. 328. Hesychius. Apollonius v. σφαραγεῦντο.
[2]) Odyss. α. 274. Hesychius.
[3]) Iliad. ρ. 287. Hesychius.
[4]) Iliad. ρ. 322.
[5]) Iliad. ψ. 719. Hesychius.
[6]) Passim. Hesychius.
[7]) Iliad. ζ. 117. Hesychius.
[8]) Passim. Hesychius.
[9]) Passim. Apollonius Apionem laudat. Cf. Hesychium.
[10]) Iliad. μ. 4. Hesychius.
[11]) Iliad. μ. 107. Cf. Hesychium.
[12]) Iliad. λ. 820. Apollonius. Hesychius.
[13]) Iliad. μ. 298. Apollonius. Hesychius.
[14]) Odyss. α. 157.
[15]) Apollonius. Cf. Lehrsium de Aristarcho p. 95.
[16]) Locis innumeris. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. ν. 829. Cf. Apollon. Hesych. Codex Phot.: ταλάσης.

ταλασίφρονα· ὑπομονητικόν [1]).
ταμίαι· ἔφοροι, φύλακες, ταμιοῦχοι, διοικηταί [2]).
ταμίης· δεσποίνης [3]).
ταυύπεπλος· ἐπιμήκη πέπλον ἔχουσα, ἐξ οὗ καὶ τὴν Φοροῦσαν εὐμήκη εἶναι δηλοῖ [4]).
ταυύηκες· τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν ἢ αἰχμὴν ἠκονημένην [5]).
ταυύπτερος· παρατεταμένα πτερὰ ἔχουσα [6]).
ταρβεῖ· Φοβεῖται [7]).
ταρβεῖ καὶ τάρβος· εὐλάβεια, Φόβος [8]).
τάρταρος· ὁ κατώτερος τοῦ Ἅιδου τόπος [9]).
τάφρος· τὸ περὶ τὸ τεῖχος ὄρυγμα [10]).
τέθηπα· καταπέπληγμαι [11]).
τεθηπότες· ἐπτοημένοι, δειλιάσαντες [12]).
τέθναθι· προστακτικόν [13]).
τεθυωμένον· τεθυμιαμένον, εὐῶδες [14]).
τείρει· καταπονεῖ [15]).
τέκμωρ· τέλος, μόρον, θάνατον [16]).
τέκος· τέκνον [17]).

---

[1]) Iliad. δ. 421. Hesychius.
[2]) Iliad. τ. 44. Hesychius.
[3]) Malim cum Hesychio ταμίην· δέσποιναν. Iliad. ω. 302.
[4]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[5]) Perperam Codex ταυύμηκες, cf. Dobraeum: tum ἔχων. Iliad. π. 473, alibi. Apollonius. Hesychius.
[6]) Sic quoque Apollonius et Hesychius cum simili interpretatione, sed Homerus tantum habet formas ταυυσίπτεροι, ταυυπτερύγεσσι et ταυυπτέρυγι.
[7]) Iliad. ν. 285. Hesychius.
[8]) Iliad. ω. 152. Hesychius.
[9]) Iliad. θ. 481. Hesychius.
[10]) Passim. Hesychius.
[11]) Odyss. ζ. 168. Apollonius.
[12]) Iliad. δ. 243. Apollonius.
[13]) Codex τέθνασο. Correxit Cobetus. Iliad. χ. 365.
[14]) Codex τεθυωμένοι· τεθυμιαμένοι, εὐώδεις. Iliad. ξ. 172. Prorsus idem vitium in Apollonio.
[15]) Iliad. δ. 315, alibi. Hesychius.
[16]) Passim apud Homerum. Apollonius. Hesychius.
[17]) Passim apud Homerum.

τεκτήνατο· κατεσκεύασεν [1]).
τέκτων· κοινὸς τεχνίτης, ὁ λιθοξόος, καὶ ὁ τῶν ξύλων [2]).
τελαμών· ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος [3]).
τελέθει· γίνεται [4]).
τελέθουσι· γίνονται, θάλλουσιν [5]).
τελέει· ἐπιτελὲς ποιεῖ [6]).
τελευτῆσαι· τελέσαι [7]).
τεμένη· ναοί, ἱερά, ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία [8]).
τένοντας· τραχήλου τὰ διατεταμένα νεῦρα [9]).
τέρεν· ἁπαλόν [10]).
τέρετρον· τρυπάνιον [11]).
τέρμα· τέλος, ὅρος ἢ καμπτήρ [12]).
τέρπεσθον· τέρπονται, δυϊκῶς [13]).
τερπικέραυνος· ὁ τοῖς κεραυνοῖς τερπόμενος [14]).
τερπωλήν· τέρψιν [15]).
τέτυκται· κατεσκεύασαι [16]).
τέτηκα· ἔτηξα ἢ ἐτάκην [17]).
τέτλαθι· ὑπόμεινον [18]).

---

[1]) Iliad. ε. 62. Hesychius.
[2]) Passim. Cf. Apollonium. Hesychius.
[3]) Passim apud Homerum. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. η. 282. Hesychius.
[5]) Iliad. φ. 465.
[6]) Codex τέλλει· ἐπιτέλλει, ποιεῖ, quod correxi. Odyss. β. 256, alibi.
[7]) Odyss. γ. 56. Hesychius.
[8]) Odyss. λ. 184. Hesychius.
[9]) Codex τραχήλους. Odyss. γ. 450. Apollonius. Hesychius. Cf. quoque Lexicon Bachmanni.
[10]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[11]) Odyss. ε. 246. Apollonius. Hesychius.
[12]) Iliad. ψ. 462. Cf. Hesychium.
[13]) Iliad. δ. 10.
[14]) Passim apud Homerum. Apollonius. Hesychius.
[15]) Odyss. σ. 37. Hesychius.
[16]) Codex τέτευκται. Correxit Cobetus. Hesychius.
[17]) Iliad. γ. 176.
[18]) Odyss. υ. 18, alibi.

τέτληκας· ὑπέμεινας [1]).
τετρίγει· ἔτριζεν ἢ ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν [2]).
τετριγυῖα· τρίζουσα [3]).
τετρηχυῖα· τεταραγμένη [4]).
τετύκοντο· παρεσκευάζοντο [5]).
τέτυκται· κατεσκεύασαι [6]).
τυκτόν· χειροποίητον [7]).
τεῦξαι· κατασκευάσαι [8]).
τεύχεα· ὅπλα, σκεύη [9]).
τεχνήεντες· δημιουργηθέντες [10]).
τῇ· ταύτῃ ἢ δέξαι [11]).
τῇδε· ταύτῃ ἢ ἐνταῦθα ἢ ὧδε ἢ ἐνθάδε [12]).
τήθεα· ὄσρεα [13]).
τηκεδόνι· τῇ φθίσει [14]).
τηλεδαπός· μακρὰν ἀφεστηκώς [15]).
τηλεκλειτοί· ἄγαν ἔνδοξοι [16]).
τηλεφανής· μακρόθεν φαινομένη [17]).
τηλόθι καὶ τηλόσε· πόρρω, μακράν [18]).

---

[1]) Codex τετληκώς· ὑπομείνας, quod correxi. Iliad. α. 228.
[2]) Iliad. ψ. 714. Hesychius.
[3]) Iliad. ψ. 101. Hesychius.
[4]) Iliad. η. 346.
[5]) Passim apud Homerum. Cf. Apollonium. Hesychius.
[6]) Vide supra.
[7]) Codex τευκτόν. Iliad. ε. 831. Apollonius. Hesychius.
[8]) Iliad. ε. 449, alibi, sed forma verbi diversa. Hesychius.
[9]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[10]) Codex τεχνηθέντος· δημιουργηθέντος. Cobetus: τεχνήεντος: perficies emendationem scribendo τεχνήεντες, nam glossa referenda est ad Odyss. θ. 297.
[11]) Ad alteram significationem refer Odyss. ι. 347, alios locos; prior significatio trita est. Apollonius. Hesychius.
[12]) Odyss. ζ. 173. Iliad. μ. 345. Cf. Dobraeum. Hesychius.
[13]) Codex τήθεαι· ὄσρεια. Iliad. π. 746. Hesychius.
[14]) Odyss. λ. 200. Hesychius.
[15]) Odyss. ο. 224. Cf. Apollonium. Hesychius.
[16]) Iliad. ξ. 111, alibi. Hesychius.
[17]) Odyss. ω. 83. Apollonius. Hesychius.
[18]) Utrumque saepe legitur apud Homerum.

τηλύγετος· μονογενής· καὶ τηλύγετον· μονογενῆ [1]).
τιθαιβώσσουσι· τιθέασι [2]).
τιθέντες· ποιοῦντες [3]).
τιθήνας· τροφούς [4]).
τίθησι· ποιεῖ [5]).
τίνειν· διδόναι [6]).
τινύμενος· ἀπαιτούμενος, ἀποδιδόμενος [7]).
τίνυνται· τιμωροῦνται [8]).
τίοντες· τιμῶντες [9]).
τῖσαι· ἀποδοῦναι [10]).
τίσειαν· ἀποδοῖεν [11]).
τίσις· τιμωρία, ἀπόδοσις, ἀνέκτισις [12]).
τίσω· ἀποδώσω [13]).
τίσωσιν· τιμήσωσιν, τιμωρήσωνται [14]).

---

[1]) Iliad. ι. 143. 478. Cf. Apollonium. Hesychius.

[2]) Codex τιθαιβώσσειν· τιθασεύειν. Homerus vocabulum semel usurpavit, nempe Odyss. ν. 106. Illud τιθέασι pertinet ad etymologiam verbi. Cf. Apollonium et Hesychium. Adde Eustathium p. 1735. 44 et 1243. 22.

[3]) Iliad. ε. 384. Hesychius.

[4]) Iliad. ζ. 132. Hesychius.

[5]) Iliad. λ. 392, alibi. Hesychius.

[6]) Iliad. γ. 289. Hesychius.

[7]) Codex τιννύμενος. Odyss. ω. 326. Hesychius.

[8]) Codex τίννυνται. Iliad. τ. 260. Apollonius. Hesychius.

[9]) Verbum τίειν apud Homerum satis frequens est, sed forma τίοντες non legitur apud eum; habemus τίουσαι Odyss. χ. 425, τίουσι Odyss. ν. 129, alia. Fieri potest ut apud Photium terminatio in corruptela sit et reponi debeat τῖον vel simile quid, sed non premo suspicionem Iliad. α. 474 μέλποντες Ἑκάεργον olim lectum fuisse τίοντες.

[10]) Odyss. μ. 378.

[11]) Iliad. α. 42.

[12]) Odyss. α. 40. Cf. Apollonium. Hesychius.

[13]) Odyss. θ. 356. Hesychius.

[14]) Codex τιμωρήσονται. Solent quidem grammatici pro futuris in interpretatione ponere coniunctivos aoristorum, sed, quantum memini, contrarium non invenitur: cf. Lobeck. Phrynich. p. 723. Iliad. α. 510.

τίω· τιμῶ [1]).
τλήμονος· ἐλεεινοῦ [2]).
τλῆναι· ὑπομεῖναι [3]).
τλήσομαι· ὑπομενῶ [4]).
τμήδην· τμητικῶς [5]).
τοκήων· γονέων ἢ τέκνων [6]).
τολμήεντι· ὑπομονητικῷ [7]).
τολυπεύειν· ἐξεργάζεσθαι· τολύπη γὰρ ἡ ἐργασία [8]).
τολύπευμα· τὸ κατασκευασὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον [9]).
τόνδε· τοῦτον [10]).
τό ῥα· ὥσπερ δὴ οὖν, ὅπερ οὖν [11]).
τορνώσασθαι· κατασκευάσασθαι [12]).
τοὔνεκα· οὗ χάριν ἢ τούτου χάριν [13]).
τόφρα· τέως [14]).
τραφερή· ἡ ξηρὰ γῆ [15]).
τρήρωνα· δειλήν [16]).
τρήρωσι· δειλαῖς [17]).
τρίγληνα· ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τρίκορα· γλήνη γὰρ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη· ὁ δὲ Ἀπίων πολύγληνα, τὰ θεᾶς ἄξια [18]).

---

[1]) Iliad. δ. 257.
[2]) Iliad. Φ. 430: τλήμονες.
[3]) Conf. Apollonium. Hesychius.
[4]) Codex ὑπομείνω. Iliad. γ. 306.
[5]) Iliad. η. 262. Cf. Apollonium. Hesychius.
[6]) Confundit τοκήων et τεκέων.
[7]) Iliad. κ. 205.
[8]) Odyss. δ. 490, alibi. Apollonius.
[9]) Haec glossa coniungenda est cum superiore, ut patet e Schol. ad Odyss. δ. 490.
[10]) Passim.
[11]) Iliad. ξ. 172. Hesychius.
[12]) Iliad. ψ. 255. Odyss. ε. 259. Cf. tamen Apollon. Hesych.
[13]) Passim apud Homerum. Hesychius.
[14]) Passim. Cf. Apollonium. Hesychius.
[15]) Odyss. υ. 98. Apollonius. Hesychius.
[16]) Iliad. ψ. 855. Apollonius. Hesychius.
[17]) Iliad. ε. 778. Apollonius. Hesychius.
[18]) Iliad. ξ. 183. Hesychius sed pluribus Apollonius.

Τριτογένεια· Φοβερά, καταπληκτική [1]).
τρίχα· τριχῶς [2]).
τριχθά· τριχῇ [3]).
τρόφι κῦμα· τεθραμμένον κῦμα [4]).
τρυφάλεια· περικεφαλαία [5]).
τρύχουσιν· ἐλαττοῦσιν [6]).
τρώκτης· ἐκ παντὸς κερδαίνων· οἷον ἀποτρώγων [7]).
τυκτόν· χειροποίητον [8]).
τυπαῖς· πληγαῖς [9]).
τυπείς· πληγείς, τρωθείς [10]).
τυπεῖσιν· τρωθεῖσιν [11]).
τυπῇσιν· τρώσεσιν [12]).
τυτθόν· ὀλίγην ἢ μικράν [13]).
τύψας· ἐκ χειρὸς πατάξας [14]).
τύψον· τρῶσον [15]).
τῷ ῥα· διὸ δή [16]).

Υ.

Ὑάδες· οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ ταύρου ἀστέρες [17]).
ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον [18]).

---

[1]) Passim. Cf. Apollonium. Hesychius.
[2]) Odyss. θ. 506, alibi. Hesychius.
[3]) Iliad. β. 668, alibi. Apollonius.
[4]) Iliad. λ. 307. Hesychius. Cf. Apollonium.
[5]) Passim.
[6]) Odyss. α. 248.
[7]) Odyss. ξ. 289. Apollonius. Hesychius.
[8]) Odyss. δ. 627. Iliad. ε. 831. Apollonius. Hesychius.
[9]) Lege τυπῇσι. Iliad. ε. 887. Hesychius.
[10]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[11]) Lege τυπείης· τρωθείης. Iliad. ν. 288.
[12]) Iliad. ε. 887. Vide supra.
[13]) Perperam Codex τυτθήν, nam glossa referenda est ad Iliad. χ. 480. Hesychius.
[14]) Iliad. υ. 462. Apollonius. Hesychius.
[15]) Iliad. ε. 830. Hesychius.
[16]) Iliad. ε. 209. 676.
[17]) Iliad. σ. 486.
[18]) Odyss. ζ. 231. ψ. 155. Hesychius.

ὑάλιος· πολέμιος [1]).
ὑγρὰ κέλευθα· τὴν διὰ θαλάσσης ὁδόν [2]).
ὑδρηλοί· κάθυγροι [3]).
ὕδρου· ὄφεως [4]).
ὗε· ἔβρεχεν [5]).
υἱωνός· ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός [6]).
ὑλακόμωροι· ὑλακτικοί, οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πονούμενοι [7]).
ὑλήεσσα· σύνδενδρος [8]).
ὑόμενος· βρεχόμενος [9]).
ὑπαλύξας· ἐκφυγών [10]).
ὑπάλυξις· ἔκκλισις [11]).
ὕπαρ· ἀλήθεια, οὐκ ἐν ὀνείρῳ [12]).
ὕπατε κρειόντων· βασιλεῦ βασιλευόντων, ἐξοχώτατε, μέγιστε [13]).
ὕπατον· ὑψηλόν [14]).
ὑπέδυ· ὑπεισῆλθεν [15]).
ὑπείξομεν· παραχωρήσομεν [16]).
ὑπέμβρυον· τὸ ὑπὸ τῇ θηλαζούσῃ νεογνόν [17]).
ὑπένερθεν· ὑποκάτωθεν [18]).
ὑπέρβιον· ὑπερβίως, οἷον ἄγαν βιαίως, ἢ ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ, ὑπερήφανον [19]).

---

[1]) Imo emenda Ἐνυάλιος, Iliad. ρ. 211, alibi.
[2]) Iliad. α. 312, alibi. Apollonius. Hesychius.
[3]) Odyss. ι. 133. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. β. 722. Hesychius.
[5]) Iliad. μ. 25. Hesychius.
[6]) Odyss. ω. 514. Hesychius.
[7]) Odyss. π. 4. Hesychius. Apollonius, apud quem male πεποιημένοι pro πεπονημένοι.
[8]) Odyss. ι. 24. Apollonius. Hesychius.
[9]) Odyss. ζ. 131.
[10]) Iliad. λ. 451. Hesychius.
[11]) Iliad. χ. 270.
[12]) Respicit fortasse ad Odyss. τ. 547.
[13]) Iliad. θ. 31, alibi. Hesychius. Apollonius.
[14]) Iliad. ε. 756.
[15]) Odyss. κ. 398. Hesychius.
[16]) Iliad. δ. 62: ὑποείξομεν.
[17]) Odyss. ι. 245. Hesychius.
[18]) Passim. Malim ὑποκάτω.
[19]) Iliad. ρ. 19, alibi. Hesychius.

ὑπερδέα· ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν [1]).
ὕπερθεν· ἐπάνω [2]).
ὑπὲρ θεόν· ὑπὲρ θεῶν βούλησιν [3]).
ὑπέρθορον· ὑπερεπήδων [4]).
ὑπερίονα· ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνατέλλοντα [5]).
ὑπερμενέα· ἰσχυρότερον λίαν [6]).
ὑπέροπλον· ὑπερήφανον [7]).
ὑπέρτερον· κρεῖττον [8]).
ὑπερώησαν· ὑπεχώρησαν [9]).
ὑπηνήτῃ· ἀκμαίῳ, ἄρτι γενειῶντι [10]).
ὑπηοίη· ὑπὸ τὸν ὄρθρον [11]).
ὑπίσχεται· ὑπισχνεῖται [12]).
ὑποβλήδην· ὑποβάλλων λόγον, ὑποκρουσικῶς ἐπιλέγων [13]).
ὑποδεξίῃ· ὑποδοχή, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδεια [14]).
ὑποδμώς· δοῦλος [15]).
ὑποθήκαις· παραινέσεσι [16]).
ὑποθημοσύνη· διδασκαλία [17]).
ὑποθήσομαι· διδάξω [18]).

---

[1]) Iliad. ρ. 330. Hesychius.
[2]) Passim. Hesychius, qui solemni vitio ὑπεράνωθεν. Cf. voc. ἐφύπερθεν.
[3]) Iliad. ρ. 327. Hesychius.
[4]) Codex ὑπερθορών· ὑπερπηδῶν. Iliad. ι. 476. Hesychius.
[5]) Passim. Hesychius.
[6]) Codex ἰσχυροτέρα. Iliad. β. 350. Cf. Apollon. Hesychius.
[7]) Iliad. ο. 185. Hesychius.
[8]) Iliad. λ. 290.
[9]) Iliad. θ. 122. Apollonius. Hesychius.
[10]) Iliad. ω. 348. Apollonius.
[11]) Codex ὑπ' ηοῖ. Refer ad Odyss. ρ. 25. Hesychius.
[12]) Iliad. ψ. 209. Apollonius. Hesychius.
[13]) Codex ἔτι λέγων. Corr. Dobraeus. Iliad. α. 292. Hesych.
[14]) Codex ὑποδέξηι· ὑποδέχῃ. Correxit Cobetus. Iliad. ι. 73. Apollonius.
[15]) Odyss. δ. 386. Apollonius. Hesychius.
[16]) Conf. glossam sequentem.
[17]) Ex Apollonio et Hesychio quos confer, apparet hanc glossam coniungendam esse cum superiore et referri ad Iliad. ο. 412: ὑποθημοσύνῃσιν.
[18]) Odyss. α. 279. Cf. Hesychium qui praeterea in animo

ὑπὸ κρασίν· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς [1]).
ὑποκρίνονται· ἀποκρίνονται [2]).
ὑποκυσαμένη· ἐγκυμονήσασα [3]).
ὑπώπια· ἀπὸ μέρους τὴν ὄψιν [4]).
ὑπόσχωμαι· ὑποβάλωμαι [5]).
ὑπότροπος· ἐξ ὑποστροφῆς [6]).
ὑποφῆται· ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι [7]).
ὑποφθάς· φθάσας, προλαβών [8]).
ὕπτιος· ἐπὶ νῶτον κείμενος [9]).
ὑπωρόφιοι· ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν περιειλημμένοι, συγγενεῖς [10]).
ὑσμίνης· μάχης [11]).
ὕστατος· τελευταῖος, ἔσχατος [12]).
ὑφηνίοχος· ἀντὶ τοῦ ἡνίοχος [13]).
ὑψαγόρης· ὑψιλόγος [14]).
ὑψαγόρη· μεγαλήγορε [15]).
ὑψιβρεμέτης· ἐν ὕψει βροντῶν [16]).
ὑψίζυγος· ἐν ὕψει θρόνον ἔχων [17]).

---

habuit Odyss. υ. 310, quod viros doctos latuisse videtur: et omnino multae glossae homericae sunt in Hesychio, quas Albertus non agnovit.

[1]) Iliad. κ. 152. Hesychius.
[2]) Codex ὑποκρίνοντι· ἀποκρίνοντι. Iliad. η. 407.
[3]) Iliad. ζ. 26. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. μ. 463. Cf. Hesychium.
[5]) Codex ὑπόσχωμεν· ὑποβάλλωμεν. Correxi ex Hesychio. Refer ad Iliad. χ. 114.
[6]) Male Codex ἀποστροφῆς. Emendata lectio apud Hesychium. Iliad. ζ. 367.
[7]) Iliad. π. 235. Hesychius.
[8]) Iliad. η. 144. Apollonius. Hesychius.
[9]) Passim.
[10]) Iliad. ι. 640.
[11]) Passim.
[12]) Iliad. ψ. 356, alibi. Hesychius.
[13]) Iliad. ζ. 19. Hesychius.
[14]) Codex ὑψαγόρας. Odyss. α. 385.
[15]) Codex ὑψηγόρε. Odyss. ρ. 406. Apollonius. Hesychius.
[16]) Passim.
[17]) Iliad. δ. 166, alibi. Cf. Apollonium. Hesychius.

ὑψικάρηνοι· ὑψηλοί [1]).
ὑψόθι· ἐν ὕψει [2]).

Φ.

Φαέθοντα· ἵππον ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν [3]).
Φαέθων· λάμπων, ἥλιος [4]).
Φαεινόν· λαμπρόν [5]).
Φαεσίμβροτος· ἡ Φέρουσα Φῶς τοῖς ἀνθρώποις [6]).
Φαιδιμόεντες· λαμπροί [7]).
Φαίδιμος· λαμπρός, ἰσχυρός [8]).
Φαιδίμων· λαμπρός [9]).
Φαίνων· δεικνύων [10]).
Φάλα· κόσμος τῆς περικεφαλαίας [11]).
Φάλαρα· τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα [12]).
Φάλον· τὸ προμετωπίδιον [13]).
Φάλος· βῶλος ἢ λόφος ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ [14]).
Φαρέτρα· βελοθήκη [15]).

---

[1]) Codex ὑψικάρηνε· ὑψηλέ. Iliad. μ. 132.
[2]) Iliad. κ. 16, alibi. Hesychius.
[3]) Codex pro ἵππον habet τόκον: idem vitium in Hesychio. Refer glossam ad Odyss. ψ. 246.
[4]) Iliad. λ. 735. In Apollonio et in Hesychio excidit vocabulum ἥλιος, quia scriptum erat siglo. Adde hunc locum copiis Cobeti in Praefatione ad Var. Lect.
[5]) Passim. Cf. Apollonium et Hesychium.
[6]) Codex φαεσίμβροτον. Emendata lectio in Apollonio, Hesychio et Lexico Bachmanni.
[7]) Iliad. ν. 686.
[8]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[9]) Scribe vel φαίδιμος vel φαιδίμῳ· λαμπρῷ, sed noli dubitare esse glossam Homericam.
[10]) Iliad. β. 353. Hesychius.
[11]) Lege φάλος. Cf. Apollonium et Hesychium qui plura.
[12]) Iliad. π. 106. Cf. Scholiastam et Hesychium.
[13]) Saepe legitur.
[14]) Eodem refer: cogitavit homo non acutissimus de adiectivo ἐΦαλος.
[15]) Frequens invenitur. Hesychius.

φᾶρος· ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός [1]).
φάσγανον· ξίφος [2]).
φάτις· φήμη, λόγος [3]).
φειδήσεται· φείσεται [4]).
φειδώ· πρόνοια, φεισμονή, εὐσπλαγχνία [5]).
φερέτρῳ· τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ [6]).
φέρισον· κράτισον, ἐξοχώτατον ἢ ἀγαθόν [7]).
φέρτερον· κρεῖττον ἢ ταχύτερον [8]).
φήγινος· δρύινος [9]).
φηγός· δρῦς ἢ πεύκη [10]).
φθάνει· προλαμβάνει [11]).
φθίσθαι· διαφθείρεσθαι [12]).
φθισίμβροτος· διαφθείρουσα τὸν ἄνδρα [13]).
φθίσονται· διαφθάρήσονται [14]).
φίλα· ἴσα, ὅμοια, προσφιλῆ [15]).
φιλότητα· φιλίαν [16]).
φίλη κεφαλή· προσφιλέσατε [17]).
φιλοκτέανος· φιλοχρήματος, φιλοκτήμων [18]).

---

[1]) Passim. Apollonius, Hesychius quibuscum malim γυναικῶν, quod etiam Etymol. M. habet.
[2]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[3]) Odyss. ψ. 362. Apollonius. Hesychius.
[4]) Recte Bernhardius: πεφιδήσεται, Iliad. ω. 158.
[5]) Odyss. ξ. 92.
[6]) Iliad. σ. 236 ubi nunc φέρτρῳ. Apollonius. Hesychius.
[7]) Iliad. ι. 110. Hesychius.
[8]) Iliad. α. 169, alibi. Apollonius. Hesychius. Adde Odyss. ε. 170.
[9]) Iliad. ε. 838. Hesychius. Apollonius.
[10]) Passim. Apollonius. Hesychius.
[11]) Iliad. ι. 506. Apollonius.
[12]) Iliad. ι. 246, alibi. Codex φθεῖσθαι.
[13]) Iliad. ν. 339. Apollonius. Hesychius.
[14]) Codex φθείσονται. Iliad. λ. 821.
[15]) Odyss. γ. 277, alibi.
[16]) Passim. Apollonius. Hesychius. Perperam Codex: φιλιότητα.
[17]) Iliad. θ. 281.
[18]) Iliad. α. 122. Apollonius. Hesychius.

Φιλομειδής· Φιλόγελως [1]).
Φιλότητα· Φιλίαν [2]).
Φιτρῶν· κορμῶν, ξύλων [3]).
Φλόγεα· λαμπρά [4]).
Φλοίσβου· ταράχου [5]).
Φόβος· Φυγή [6]).
Φοινός· πυρρός, Φόνιος [7]).
Φοιτᾷ· παραγίνεται [8]).
Φολκός· στραβός [9]).
Φόνος ἔρευσεν· αἷμα ἔρευσεν [10]).
Φοξός· ὀξυκέφαλος [11]).
Φορβή· τροφή [12]).
Φορέουσιν· Φέρουσιν [13]).
Φορῆες· οἱ Φέροντες [14]).

Ψ.

Ψιλόν· γυμνόν [15]).
Ψολόεντα· αἰθαλώδη [16]).

---

[1]) Passim. Apollonius. Hesychius. Explicatio est Apionis.
[2]) Conf. supra.
[3]) Iliad. μ. 29. Apollonius. Hesychius.
[4]) Iliad. ε. 745. Hesychius.
[5]) Iliad. ε. 522. Hesychius.
[6]) Passim. Apollonius. Nota res.
[7]) Iliad. π. 159. Apollonius. Hesychius.
[8]) Iliad. ὠ. 533. Cf. Hesychium, cuius glossa clarissime Homerica est.
[9]) Iliad. β. 217. Apollonius. Hesychius.
[10]) Si quid video in hisce nihil aliud latet quam mutila quaedam observatio de Iliad. π. 162: ἐρευγόμενοι Φόνον αἵματος.
[11]) Iliad. β. 217. Hesychius. Apollonius.
[12]) Iliad. ε. 202. Hesychius.
[13]) Iliad. α. 238, alibi.
[14]) Iliad. σ. 566. Hesychius.
[15]) Odyss. ν. 437. Cf. Hesychium cuius glossa certo certius Homerica est.
[16]) Codex ψιλώεντα. Apollonius. Odyss. ω. 539.

ψολόεντα κεραυνόν· τὸν ὀξέως φθείροντα [1]).
ψύξασα· φυσήσασα ἢ ἀμβλύνασα [2]).

Ω.

Ὤϊγνυντο· ἠνοίγοντο [3]).

---

[1]) Conf. glossam praecedentem.
[2]) Cod. mascul. gen. Sed respicitur Iliad. υ. 440. Apollonius. In Hesychio idem vitium quod in Photio.
[3]) Iliad. β. 809. Hesychius.

GLOSSAE SACRAE

EXCERPTAE

E

PHOTII LEXICO.

E.

Ἐρρώγασιν· ἐσχίσθησαν [1]).

ἔσκαλλεν· ἐσκάλευεν, ἠρεύνα [2]).

ἐσμυρνισμένον· σμύρνῃ ἐπεσυμμένον· μύρον γὰρ παρὰ τὸ μύρρᾳ συνέψεσθαι [3]).

ἐσιατορία· ἔσιασις [4]).

ἐσχαρίτην· ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου [5]).

ἐτελέσθησαν· ἐμιάνθησαν, μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας [6]).

εὐλατεύειν· εὐμενῆ εἶναι [7]).

εὐλόγησεν· ἐβλασφήμησεν [8]).

---

[1]) Ios. 9. 13.

[2]) Codex Ἔσκαλεν· ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα. Cf. Hesych. et Suidam. Psalm. 76. 7. Similia Lex. Psalm. post Cyr. Voss.

[3]) Marc. 15. 23. Codex μοίρᾳ pro μύρρᾳ, cf. HSt. VII. 499 D.

[4]) 4 Reg. extr.

[5]) 2 Reg. 6. 19. Perperam Hesychius ἐπὶ κλιβάνου.

[6]) Psalm. 105. 28. Cyrillus Voss. θυσίας pro συνουσίας, bene. Gloss. Psalm. post Cyrillum Voss. interpretatur: ἐκοινώνησαν, μετέσχον τῆς μιαρότητος

[7]) Psalm. 102. 3.

[8]) 3 Reg. 20. 10. Codex εὐλόγηκεν.

εὐπάρεδρον· καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς [1]).
εὐπερίσατον· μωρόν, ταχέως περιτρεπόμενον [2]).
εὐρίζων· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων [3]).
ἔφηλος· ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν [4]).
ἐφημερία· ἡ πατριά· λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία [5]).
ἐφοδευσάτωσαν· κατασκοπησάτωσαν [6]).
ἐφώδευσεν· ἐπέτρεχεν [7]).

Z.

Ζήλου· μιμοῦ [8]).
ζιβύνη· ὁλοσίδηρον ἀκόντιον, λόγχη, σπάθη [9]).

H.

Ἤγημα· βουλή, γνώμη [10]).
ἥγημαι· λελόγισμαι, ἔσχον [11]).
ἥδρασεν· ἐσήριξεν [12]).
ἠκαιρεῖσθε· ἐκωλύεσθε, καιρὸν οὐκ εἴχετε [13]).

---

1) 1 Corinth. 7. 35. Similia Gloss. Paul. post Cyrillum Voss.
2) Hebr. 12. 1. Cf. Athanas. apud Ern. Gloss. Sacr. Hesych. p. 140. Apostolus τὴν ἁμαρτίαν vocat εὐπερίσατον. Si putas in explicatione omnino requiri femininum genus, confer Gloss. Epist. Hebr. post Cyrillum Voss., ubi εὔκολον, ταχέως πραττόμενον, non πραττομένην. Etiam Cyrillus Voss. interpretatur τὸν ταχέως μετατρεπόμενον.
3) Sic Cyrillus et Lexicon Bachmanni. Photii Codex: εὔριζον· πλατὺν ὃν ἢ κ. ρ. χ. ἔχον. Respicitur Psalm. 47. 2. Cf. Ern. Gloss. Sacr. Hesych. p. 141.
4) Levit. 21. 20. Cf. v. πτίλλος.
5) Luc. 1. 5. 8. Cf. Ioseph. Antiq. Iud. 15. 7.
6) Deuteron. 1. 22.
7) Iudith. 7. 7. Codex ἐφώδευσαν· ἐπέτρεχον.
8) Psalm. 36. 1, alibi.
9) Ierem. 6. 23, alibi.
10) Ezech. 17. 3.
11) Act. Apost. 26. 2. Gloss. Act. Apost. post Cyrillum Voss. interpretatur: ἡγοῦμαι, νομίζω.
12) Symmach. Psalm. 95. 10.
13) Philipp. 4. 10.

ἠλισγημένος· μεμιασμένος, μεμολυσμένος, ἠρτυμένος [1]).
ἠσυνθέτηκας· ἃ συνέθου καὶ ὡμολόγησας παρέβης [2]).
ἠσχάτισεν· ὑςέρησεν [3]).

Θ.

Θελητή· εὔκαρπος καὶ γονιμωτάτη [4]).
θεοσυγής· θεομίσητος [5]).
θέρισρον· θερινὸν ἱμάτιον [6]).
θίβη· κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτὸν ὡς κοφινῶδες [7]).
θλαδίας· εὐνοῦχος [8]).
θραῦσις· φθορά, ἧττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωςία, συντριβή, πληγή [9]).
θρῆσκος· ἑτερόδοξος [10]).
θριαμβεύσας· δημοσιεύσας [11]).
θυμηρέςερον· ἡδύτερον [12]).

---

[1]) Malach. 1. 7. Hesychius, Cyrillus Voss. et Lex. XII proph. post Cyrillum similia in accusativo plurali, bene.

[2]) Sic Suidas. Photii Codex: ἢ συνέθου καὶ ὡμολόγησας. Esdr. 10. 10. Psalm. 72. 15. Gloss. in Psalm. p. 298 Ern.

[3]) Iudic. 5. 28 edit. Ald. et C.

[4]) Malach. 3. 12.

[5]) Rom. 1. 30. Lexicon Bachmanni melius plurali numero.

[6]) Genes. 24. 65. Codex θέριςον καὶ θέρισρον. Cf. Hesychium, Cyrillum Voss. et Lexicon Bachmanni.

[7]) Exod. 2. 3 ubi θίβη perperam pro θήκη. Peius etiam est quod Suidas habet θίβις. Cf. HSt. IV. 384 D. Melius Gloss. Octat. post Cyrillum Voss.: θήβην· σκεῦος ξύλινον, κιβωτόν, γλωσσόκομον.

[8]) Deuteron. 23. 1. Levit. 22. 24.

[9]) Passim apud LXX. Cf. Ernest. Gloss. Sacr. Hesychii et Suidae. Gloss. Octat. post Cyrillum Voss.: θραῦσις· ὀργή, πληγή· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κατακόπτοντος ἢ λεπτύνοντος θραῦσις.

[10]) Iacob. 1. 26. Cf. Ern. Gloss. Sacr. Hesychii p. 157.

[11]) Coloss. 2. 15. Cyrillus Voss. interpretatur: ςηλιτεύσας, δημοσιεύσας, πομπεύσας.

[12]) Lexicon τῆς παναρέτου post Cyrillum Voss.: θυμηρέςερος· ἡδύτερος, εὐνοςότερος.

I.

Ἱλασμός· εὐμένεια, πραότης, συγχώρησις [1]).
ἱλαστήριον· θυσιαστήριον [2]).
ἱμάντωσις· δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν [3]).
ἰνδάλματα· Φαντάσματα, ὀνείρατα ἅπερ μὴ παρόντα ὑπονοεῖ τις, ὁμοιώματα, ἀπεικονίσματα [4]).
ἰσακίῳ· ἀνδρείῳ [5]).
Ἰταβύριον· ὄρος οὕτω καλούμενον [6]).

K.

Καθεδοῦνται· καθεσθήσονται [7]).
καθίδρος· κεκμηκώς [8]).
καθίξεσθε· κατατήξετε [9]).
καθόδοις· ἀγωγαῖς, περιόδοις [10]).
καθόρμια· περιθέματα [11]).
κενοτάφια· τινά εἰσιν ἐλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦ [12]).
καλαμώμενος· ψαχυολογῶν [13]).

---

[1]) Sic Hesychius et Suidas, qui praeterea addit διαλλαγή, καταλλαγή. Gloss. Psalm. post Cyrillum Voss. interpretatur: διαλλαγή. Pertinet ad Psalm. 129. 4.

[2]) Levitic. 14. 20. Cf. Ernest. Gloss. Sacr. Hesych. p. 161.

[3]) Sirac. 22. 16. Cf. Ernest. Gloss. Sacr. Suidae p. 63.

[4]) Ierem. 27. 39. Lexicon Bachmanni interpretatur: ἀπεικάσματα. Cf. Gloss. Sap. Salom. post Cyrillum Voss.: ἰνδάλμασι· Φαντάσμασι (nempe 17. 3).

[5]) Maccab. 4. 7. 14.

[6]) Ierem. 26. 18. Hos. 5. 1. Lex. XII proph. post Cyrillum Voss. add.: καὶ μίαν ἔχων πηγὴν ἐν ᾗ τὰ θηρία συνήρχετο πιεῖν ὕδωρ.

[7]) Ezech. 26. 16.

[8]) Ierem. 8. 6.

[9]) Exod. 12. 22. Codex καθίζεσθε· καταπήξετε. Hesychius: καθίξεσθε· καθάψασθε, cf. Ernestum p. 165. Addo ex Lexic. Octat. post Cyrillum Voss.: καθίξεσθε· καθάψατε, κρατήσατε, καὶ προσρανιεῖτε.

[10]) Nehem. 6. 4.

[11]) Hos. 2. 13. Convenit Lex. XII proph. post Cyrillum Voss.

[12]) 1 Reg. 19. 13. Codex καινοτάφια.

[13]) Sirach. 30. 16.

κάρπωμα· θυσία, προσφορά [1]).
καταβραβευέτω· καταλογιζέσθω, κατακρινέτω, καταγωνιζέσθω [2]).
κατὰ πρόσκλισιν· καθ' ἑτερομέρειαν [3]).
κατασοφισώμεθα· τεχνασώμεθα, μηχανῇ τινὶ κακώσωμεν [4]).
κατασολή· ἡ σολή [5]).
κατεντευκτήν· κατεντυγχάνοντα· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος [6]).
κατερρύηκεν· ἐσάπη, ἠφάνισαι [7]).
κατεσκιρρωμένη· πεπαλαιωμένη [8]).
κατεστρατοπέδευσεν· κατέδραμεν πολεμικῶς [9]).
κατευθικτήσας· ἐπιτυχών [10]).
κατοιόμενος· νομίζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν, ὑπερήφανος [11]).
κατωρχήσαντο· κατεχάρησαν, ἔπαιξαν [12]).
καψάκης· κίστη ἢ θήκη [13]).
κεκαυτηριασμένος· μὴ ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν [14]).

---

[1]) Saepe apud LXX.

[2]) Coloss. 2. 18. Gloss. Sacr. Suidae p. 68. Ernestus mavult παραλογιζέσθω.

[3]) 1 Timoth. 5. 21. Codex καθ' ἑτεροβάρειαν ἢ ἑτερομέρειαν. Cf. Hesychium in voce cum lectione Schow. et Photium v. πρόσκλισις. Quod eieci διττογραφία videtur. Pervetus mendum est.

[4]) Exod. 1. 10. Codex bis — όμεθα et — ομεν.

[5]) Ies. 61. 3. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Suid. p. 71.

[6]) Iob. 7 fin. Codex κατεντυγχάνουσαν. Masculinum habent etiam Hesychius et Gloss. Iob. post Cyrillum Vossianum.

[7]) Ierem. 8. 13.

[8]) Maccab. 3. 4. 1 ubi προκατεσκιρρωμένης. Cf. Hesychium κατεσκιρρωμένης· πεπαλαιωμένης.

[9]) 2 Maccab. 4. 22.

[10]) 2 Maccab. 14. 43.

[11]) Habac. 2. 5. Lex. XII proph. post Cyrillum Vossianum interpretatur: ὑπερορῶν, ἀπατῶν, ὑπερηφανευόμενος. Ceterum Cod.: ὀνομάζων· Cobetus νομίζων.

[12]) Zachar. 12. 10.

[13]) 3 Reg. 17. 16; 19. 6. Codex κάψα· sequens vocabulum fecit ut tres literae perirent. Alia forma est καμψάκης, quam invenio Iudith. 10. 5. Cf. Gloss. Reg. III. post Cyrillum Vossianum: καψάκης ὕδατος· (sumtum e 3 Reg. 19. 6)· σαμνίον ἐστὶ δώδεκα ξεστῶν· τὸ δὲ τῷ Ἠλίᾳ ἑτοιμασθὲν τεσσάρων ξεστῶν.

[14]) 1 Timoth. 4. 2. Cf. Hesychium.

κεκραιπαληκώς· εὐφραμμένος [1]).
κενοφωνίας· ματαιοφωνίας, ἀσεβείας ἤγουν αἱρετικάς [2]).
κεπφωθείς· ἐπαρθείς, ἐρεθισθείς, ὀξέως ἐλαυνόμενος [3]).
κεφαλαίωσον· συντόμισον, συνάγαγε [4]).
κηδείαν· ταφήν, ἐκφοράν [5]).
κινύρα· ὄργανον μουσικὸν ἢ κιθάρα [6]).
κλῖτος· μέρος [7]).
κνίζων· λυπῶν ἢ τέμνων [8]).
κοδράντης· τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο [9]).
κροτήσατε· ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν [10]).
κυβείᾳ· πανουργίᾳ [11]).
κυμάτια· αἱ ὑπεροχαὶ παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς [12]).
κυπρίζουσαι· ἀνθοῦσαι [13]).
κύτος· ὄγκος, χώρημα, βάθος [14]).
κωλέα· μέρος κρέατος [15]).

---

[1]) Psalm. 77. 71.
[2]) 1 Timoth. 6. 20. 2 Timoth. 2. 16.
[3]) Provv. 7. 22.
[4]) Sirach. 32. 9.
[5]) 2 Maccab. 4. 49. Codex hic nominativum habet. Restitui accusativum ex Hesychio.
[6]) Passim apud LXX. Cf. var. lect. 1 Reg. 10. 5 apud Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 179.
[7]) Exod. 25. 12. Psalm. 90. 7. Cf. Etymol. M. p. 519. 38.
[8]) Amos. 7. 14. Glossam sacram esse patebit coll. Hesych.
[9]) Matth. 5. 26. Marc. 12. 42.
[10]) Psalm. 46. 1.
[11]) Ephes. 4. 14. Reposui dativum. Quod Paulus nunc dixisse fertur ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ, vide an emendari debeat eiecto ἐν πανουργίᾳ.
[12]) Exod. 25. 11. Ernestus Gloss. Sacr. Hesychii p. 185.
[13]) Cantic. 2. 13.
[14]) Psalm. 64. 7. Daniel. 4. 8. Gloss. Psalm. post Cyrillum Vossianum interpretatur: κύλωμα (lege κοίλωμα), πλάτος ἢ βάθος. Convenit Origenes quem laudat Ernestus Gloss. Sacr. Hesychii p. 186. Cf. HSt. IV. 2162 D.
[15]) 1 Reg. 9. 24. Athenienses utuntur forma contracta κωλῆ.

Λ.

Λαπισής· ψεύσης, προπετής [1]).
λειτουργίας· ὑπηρεσίας [2]).
λειτουργική· κυρίως μὲν ἡ ἱερατική, καταχρησικῶς δὲ ἡ δουλική [3]).
λεωπετρία· λεῖος λίθος [4]).
λήμματα· προφητεῖαι· λέγεται δὲ καὶ τὰ ἐξ οἰκείας καρδίας ἀποφθέγματα [5]).
λογίαι· ἐκλογαί, καρποφορίαι [6]).
λοιμεύηται· φθοροποιῇ, βλάπτῃ [7]).

M.

Μαζουρώθ· τὰ συσήματα τῶν ἀσέρων, ἃ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζῴδια καλοῦνται. Ἑβραϊσὶ δέ τινές (φασι) λέγεσθαι τὴν λέξιν, σημαίνειν δὲ καὶ τὸν ἀσρῷον κύνα [8]).
μαιμάσσει· σφύζει, προθυμεῖται, κυματοῦται, πηδᾷ, καχλάζει, κλονεῖται [9]).
μαιωθήσονται· λοχευθήσονται, γεννηθήσονται, θεραπευθήσονται [10]).
μαμωνᾶς· χρυσός, γήινος πλοῦτος [11]).

---

[1]) Sirach. 20. 6.
[2]) Luc. 1. 23.
[3]) Exod. 31. 10. Praeterea cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 190.
[4]) Ezech. 24. 7, 8. Codex λεοπετρία. Emendata scriptura commendatur etiam ordine literarum. Recte Lex. Bachm. per ω.
[5]) Nahum. 1. 1 et alibi apud LXX. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 191. HSt. V. 254 B.
[6]) 1 Cor. 16. 2. Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum omittit ἐκλογαί.
[7]) Proverb. 19. 19. Restitui coniunctivum ex Hesychio.
[8]) Iob. 28. 32. 4 Reg. 23. 5. Cf. Ierem. 8. 2. Act. Apost. 7. 42. Sumsi φασι quod apud Photium deest, e Suida. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 196 et Gloss. Sacr. Suidae p. 85. Gloss. Reg. IV post Cyrillum Vossianum interpretatur: ἀσὴρ οὕτω καλούμενος.
[9]) Ierem. 4. 19. Codex προθυμεῖ. Emendationem sumsi ex Hesychio.
[10]) Iob. 26. 5.
[11]) Luc. 16. 9.

μανκά· θυσία, σπονδή [1]).
μεθοδείας· τέχνας ἢ δόλους [2]).
μεμωκημένος· καταπεφρονημένος [3]).
μεριδαρχίας· μεριτείας, κατὰ δεκαρχίας [4]).
μεσοπορῶν· μέσην ὁδεύων [5]).
μεταναστεύου· φεῦγε, μετοίκει [6]).
μετριοπαθεῖν· ἐκ μέρους τὰ πάθη καταδέχεσθαι [7]).
μηνίσκους· ὑμένας, πέταλα, περιτραχήλια κόσμια [8]).
μηνιῶ· ὀργίζομαι [9]).
μηρυομένη· ἕλκουσα, ἐκτεινομένη [10]).
μήτι γε· πόσῳ γε μᾶλλον [11]).
μονιός· ἄγριος ὗς [12]).
μονόζωνοι· ἔφοδοι, βάρβαροι ἢ ἀπελάται, μάχιμοι [13]).
μόρφωσιν· σχηματισμόν, εἰκόνα [14]).
μοτώσει· ἰάσεται δι' ὀθονίων [15]).
μυκτηρίζει· ἐξουθενεῖ [16]).

---

[1]) 2 Chron. 7. 7. Ezech. 45. 25 et 46 passim. Ierem. 17. 26 videtur *διττογραφία* esse, sed hac de re Theologi viderint. Cf. Epistol. Hebr. 5. 1.

[2]) Ephes. 6. 11.

[3]) Ierem. 28. 18.

[4]) 3 Esdr. 8. 31.

[5]) Sirach. 31. 23.

[6]) Psalm. 10. 2.

[7]) Hebr. 5. 2.

[8]) Ies. 3. 18. Codex *μηνίς*. Emendavi e Suida et Lexico Bachmanni. In Hesychio duae glossae conflatae in unam; altera sacra est, altera comica. Cf. praeterea Gloss. Sacr. Hesychii Ernesti p. 200.

[9]) Ierem. 3. 12. Hesychius.

[10]) Proverb. 31. 13.

[11]) 1 Corinth. 6. 3. Cf. Albertum ad Hesychium in v.

[12]) Psalm. 79. 13. Gloss. Psalm. post Cyrillum Vossianum interpretatur: *σύαγρος, ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος*. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 202.

[13]) 4 Reg. 5. 2 et 13. 20.

[14]) Rom. 2. 20. Convenit Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum.

[15]) Hos. 6. 2. E Photio emenda Hesychium, cf. Ernestum p. 203. Similia quoque Lex. XII proph. post Cyrillum Vossianum.

[16]) Proverb. 15. 20. Cf. Hesychium.

μυωπιζόμενος· μυωπάζων, παρακαμμύων, ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων [1]).
μωμητά· ψεκτά [2]).

N.

Νεώσατε· ἀροτριάσατε [3]).

O.

Οἰφί· χοίνιξ [4]).
οἰωνόβρωτος· ὀρνεόβρωτος [5]).
ὁμείρονται· ἐπιθυμοῦσιν [6]).
ὅπλα Φωτός· αἱ τῶν ἀρετῶν ἐργασίαι [7]).
οὐραγίαν· στρατιὰν τὴν ὄπισθεν ἀκολουθοῦσαν [8]).
ὀφιομάχης· εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά [9]).
ὀψώνια· κέρδη, χαρίσματα [10]).

Π.

Παλάθαι· μᾶζαι σύκων [11]).
παραβαλεῖς· παραθήσεις, ὁμοιώσεις, ἐπιφοιτήσεις [12]).

---

[1]) Refero ad 2 Petr. 1. 9 ubi μυωπάζων. Vocabulum μυωπιζόμενος aut delendum est aut locum cedere debet vocabulo Petrino.

[2]) Deuteron. 32. 5.

[3]) Ierem. 4. 3.

[4]) Numer. 28. 5. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesych. p. 210.

[5]) 2 Maccab. 9. 14. 3 Maccab. 6. 34 ubi ridicula est lectio in quodam Codice οἰνοβρώτους.

[6]) 1 Thess. 2. 8. Cf. Hesych. v. ὁμειρόμενοι et Ernestum p. 211. Convenit Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum. — Theophyl.: Ἱμειρόμενοι· ἐπιθυμοῦντες. Τινὲς δὲ ὁμειρόμενοι ἀνέγνωσαν, τουτέστι προσδεδεμένοι ὑμῖν καὶ ἐχόμενοι ὑμῶν· παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ εἴρω, τὸ συμπλέκω.

[7]) Rom. 13. 12. Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum: τὰ ὅ. τ. Φ.· τὴν φυλακὴν τῆς τῶν ἐντολῶν ἐργασίας.

[8]) Deuteron. 25. 18.

[9]) Levitic. 11. 22.

[10]) Rom. 6, 23. Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum omittit χαρίσματα.

[11]) 1 Reg. 25. 18. 4 Reg. 20. 7.

[12]) Proverb. 2. 2. Convenit Lex. Proverb. post Cyrill. Voss.

παραβολή· πραγμάτων ὁμοίωσις [1]).

παράδεισος· τὸ ἐνεχῶς· σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν· ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος· καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοί, τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων· ἔστι τε τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται Φαρδαιθί [2]).

παραζηλῶν· παροξύνων, ζηλοτυπῶν [3]).

παράλλαξον· πάρελθε [4]).

παραπέτασμα· παρακάλυμμα, παράπλωμα [5]).

παραπληξία· μανία [6]).

παραρρύματα· δέρεις, σκεπάσματα [7]).

παραρρυῶμεν· παραπέσωμεν [8]).

---

[1]) Psalm. 43. 14. Hebr. 9. 9. Conveniunt Lex. Psalm. et Lex. Epist. ad Hebr. post Cyrillum Vossianum.

[2]) Non sum his monstris procurandis. Cf. HSt. VI. 242 D. Lege *Φαρδαισί*. Glossam sacram esse constat et imprimis ridicula est mentio comicorum in tali argumento; malim fere *οἱ κανονικοί*, sed alii videant. Vide Photium v. *σοβαρός*. Cf. Iohannem Damascenum de Fide Orthodoxa 2. 11, qui Paradisum interpretatur *αἰσθητὸν ἅμα καὶ νοητόν*. Ille ipse Damasceni locus translatus fuit in Lexicon Bibliothecae Bernensis, cf. Kulenkamp. Specimen Emend. in Etym. Magnum p. XXIII. Hesych. v. *βορρᾶς*.

[3]) Deuteron. 32. 2 ubi *παρεζήλωσαν*, sed Photium eo respicere verisimile est, quia locus ipse monstrat *παραζηλοῦν* et *παροξύνειν* esse *ἰσοδύναμα*. Verissimum est quod Ernestus disputat p. XXIV Gloss. Sacr. Hesychii, multas glossas sacras prodi Sacrae Scripturae parallelismo, e quo interpretatio hausta sit. Supra habuimus exemplum in voce *θραῦσις*. *Ζηλυτυπῶν* est forma recentioribus melius intellecta pro *ζηλῶν*, cf. Moerid. p. 168. Praeterea Photius dedit ut coniicio *παραζηλῶ* cet. indicativo modo; in codice Galeano litera *ν* in fine fere pro librariorum arbitrio vel additur vel omittitur.

[4]) Proverb. 4. 15.

[5]) Amos. 11. 8. Quid *παραπέτασμα* sit, vidimus supra in Photio. An Propheta simile quid in mente habuerit ignoro, habuerunt certe LXX Interpretes. Hesychius pluralem numerum habet, ut in Sacra Scriptura est.

[6]) Deuteron. 28. 28.

[7]) Exod. 35. 10. Codex *παραρύμματα*.

[8]) Hebr. 2. 1. Codex *παραρυῶμεν*.

παρείσακτον· ἀλλότριον [1]).
παρέλκυσις· ὑπέρθεσις [2]).
παρελογίσασθε· ἠπατήσατε [3]).
παρεμβολή· σκηνή, κάστρον, στρατόπεδον [4]).
παροιστρῶσα· ἐξεστηκυῖα, ἐρεθίζουσα [5]).
παρώτρυναν· παρώξυναν [6]).
πασοφορεῖον· τὸ φέρον τὸν πασόν [7]).
πειρατῶν· καταποντιστῶν, κατὰ θάλασσαν λῃστῶν [8]).
περιίσασο· ἀντὶ τοῦ εὐλαβοῦ, περισκόπησον [9]).
περικαθαίρων· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον ἢ τὸν γεγοητευμένον [10]).
περιουσιασμός· πλῆθος, ὕπαρξις φυσική [11]).
περίπτερα· ἀποσπινθηρισμοὶ καὶ περίπτερον, πανταχόθεν ἐξέχον [12]).
περισκελῆ· βρακία, ἡμιναλία [13]).
περισκυθίσαντες· σπαράξαντες [14]).
πέτευρον· παγίς, βάθος [15]).
πέττουσιν· ἀρτοποιοῦσιν καὶ πέττουσα· ἀρτοποιοῦσα [16]).
πεφρυγμένα· τὰ εἰς τὴν χεῖρα λεπτυνόμενα χίδρα, σίτου καὶ κριθῆς [17]).

---

[1]) Galat. 2. 4 ubi pluralis numerus.
[2]) Iob. 25. 3. Codex παρέλκεσις.
[3]) Ios. 9. 22.
[4]) Similiter intr. Gloss. Psalm. post Cyrillum Vossianum: στρατόπεδον, παράταξις.
[5]) Hos. 4. 16.
[6]) Act. Apost. 13. 50. Cf. Lex. Act. Apost. post Cyr. Voss.
[7]) 1 Chron. 23. 28, alibi.
[8]) Iob. 16. 10. Convenit Gloss. Iob. post Cyrillum Vossianum.
[9]) Tit. 3. 9; 2 Timoth. 2. 16. Codex ἀντιλαβοῦ. Correxit Cobetus.
[10]) Deuteron. 18. 10. Convenit Lex. Octat. post Cyrill. Voss.
[11]) Psalm. 134. 4.
[12]) Cantic. 8. 6. Amos. 3. 15. Lex. XII proph. post Cyrillum Vossianum: περίπτερον· ἑκατέρωθεν ἐξέχοντα· σημαίνει δὲ καὶ ταχύν.
[13]) Exod. 28. 38.
[14]) 2 Maccab. 7. 4 ubi accusativus.
[15]) Proverb. 9. 18.
[16]) Ierem. 44. 21 et 1 Reg. 8. 13.
[17]) Levitic. 2. 14 et 23. 14. Glossam sacram esse, patet e

ποικιλτικήν· πολυμιταρικήν [1]).
πολυάνδριον· μνῆμα, τάφος [2]).
πολυωρήσεις· πολλὴν Φροντίδα ποιήσεις, Φυλάξεις [3]).
ποντόβροχος· θαλασσόβροχος [4]).
ποσαπλῶς· ποσαχῶς, ἀναριθμήτως [5]).
πραϋπάθειαν· πραΰτητα, ἡσυχίαν [6]).
πρίου· ἐλευθέρωσον [7]).
πρόλοβος· τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον [8]).
πρόσκλισις· ἑτερομέρεια [9]).
πρόσκομμα· ζημία, βλάβη, σκάνδαλον [10]).
προσώχθικε· προσκέκρουκε, προσκέκοφεν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι [11]).
προσώχθισα· βδελύσσομαι, σιαίνομαι [12]).
προφυλακὴ τῷ κυρίῳ· εἰς τέσσαρας φυλακὰς διαιρεῖται ἡ νύξ, ἑκάστην τρεῖς ὥρας ἔχουσαν [13]).
πτερύγιον· ἀκρωτήριον [14]).

Lex. Octat. post Cyrillum Vossianum in quo vocabulum *χίδρα*, quod locis laudatis cum *πεφρυγμένα* coniungitur, sic explicatur: *ἐρεικτὰ κριθῆς ἡμίφρυκτα· γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ σίτου.* Hinc vide an priore loco in Levitico *ἐρεικτὰ* eiici debeat tanquam interpretamentum. In Lexico Bachmanni v. *χίδρα*, corrupte legitur *κριτά* pro *ἐρεικτά*. Cyrillus Vossianus haec habet: *Πεφρυγμένα· τὰ εἰς τὴν χεῖρα λεπτυνόμενα νέου σίτου ἢ κριθῆς.* V. *χίδρα* eadem habet atque Lexicon Bachmanni praeterquam quod illud *κριτὰ* omittit.

[1]) Iob. 38. 36.
[2]) 2 Maccab. 9. 4. Ezech. 39. 16. Codex *πολυάνδρειον*.
[3]) Psalm. 137. 3. Gloss. in Psalm. p. 303 Ernesti.
[4]) 3 Maccab. 6. 4 ubi acc. plur. quem Hesychius servavit.
[5]) Psalm. 62. 1. Gloss. in Psalm. p. 303 Ernesti.
[6]) 1 Timoth. 6. 11.
[7]) Proverb. 24. 11 ubi *ἐκπρίου*. Cf. Hesychium in v. *ἐκπρίου*.
[8]) Levitic. 1. 16. Codex *πρόβολος*.
[9]) 1 Timoth. 5. 21. Cf. v. *κατὰ πρόσκλισιν*.
[10]) 1 Corinth. 8. 9, cf. Rom. 14. 13. Convenit Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum.
[11]) Genes. 27. 46.
[12]) Levitic. 18. 25; 26. 44. Psalm. 94. 10. Hebr. 3. 10, alibi.
[13]) Exod. 12. 42.
[14]) Matth. 4. 5. Cf. Hesychium v. *Φάρτος*.

πτίλλος· ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις [1]).
πυθόμενος· ἐρωτήσας [2]).
πυθῶνος· δαιμονίου μαντικοῦ [3]).
πυκάζουσι· σκιάζουσι, σεφανοῦσιν [4]).
πυκάζει· καλύπτει, σκεπάζει [5]).
πυργοβάρεις· προμαχῶνες, οἱ ὀχυρώτεροι τῶν πύργων [6]).
πυρεῖον· θυμιατήριον [7]).
πυρσεύσαισαν· φλέξαισαν [8]).

P.

Ῥάδαμνος· βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος [9]).
ῥαντόν· ποικίλον [10]).
ῥεδίων· ἁρμάτων [11]).
ῥοιζηδόν· σφοδρῶς, μετ' ἤχου, ἀπειλητικῶς [12]).
ῥομφαία· τὸ μακρὸν ἀκόντιον ἢ μάχαιρα [13]).

Σ.

Σαβέκ· ἄφεσις, ἀπὸ τῆς Σύρας διαλέκτου [14]).

---

[1]) Levitic. 21. 20.
[2]) Act. Apost. 23. 24. Cf. Gloss. Sacr. Alberti e Cyrillo. Mus. Rhenanum. XII p. 146.
[3]) Act. Apost. 16. 16. Convenit Lex. Act. Apost. post Cyrillum Vossianum. De re cf. Schol. Plat. Soph. 252 C.
[4]) Psalm. 117. 27 cf. Hos. 14. 9. Cf. Gloss. in Psalm. p. 303 Ernesti.
[5]) Iob. 14. 32. Cf. Gloss. Iob. post Cyrillum Vossianum Πυκάσει· σκεπάσει, καλύψει.
[6]) Psalm. 121. 7. Cf. Gloss. in Psalm. p. 304 Ernesti.
[7]) Exod. 27. 22. Convenit Lex. Octat. post Cyrillum Voss.
[8]) Iob. 20. 10. Codex πυρσεύσασαν· φλέξασαν. Lex. Iob. post Cyrillum Vossianum πυρσεύσασα· ἐξάψασα. Cf. Iob. 5. 14; ψηλαφήσαισαν.
[9]) Iob. 14. 7.
[10]) Genes. 30. 32.
[11]) Apocal. 18. 14.
[12]) 2 Petr. 3. 10. Codex ἀπειλητικόν. Correxit Dobraeus.
[13]) Exod. 32. 27. Luc. 2. 35, alibi.
[14]) Genes. 22. 13. Cf. Daniel. 11. 16. διαλέκτου accessit e Lexico Bachmanni.

σαγήνη· πλέγμα τι ἀπὸ σχοινίων εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων [1]).
σαίνεσθαι· κολακεύειν [2]).
σάραφιν· ἐμπρησάς, ἔμπυρα σώματα ἢ θερμαίνοντας [3]).
σελμῶν· σανίδων [4]).
σεσωρευμένον· βεβαρημένον [5]).
σημασία· Φανέρωσις διὰ σάλπιγγος [6]).
σικέρα· σκευασὸν πόμα [7]).
σιμικίνθιον· Φακιόλιον ἢ σουδάριον [8]).
σινιάσαι· σεῖσαι, κοσκινῆσαι, θορυβῆσαι, ταράξαι, πειρᾶσαι [9]).
σιρομάσης· σκεῦός τι σιδηροῦν λαβὴν ξυλίνην ἔχον, παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν [10]).
σκιαδείων· καρυχιῶν [11]).
σκοπιά· ὑψηλὸς τόπος [12]).

---

[1]) Matth. 13. 47.

[2]) Activa forma *σαίνειν* rectissime explicatur *κολακεύειν*, sed nulla est forma media *σαίνεσθαι*. Vin scire quid lateat? 1 Thess. 3. 3 olim legebatur *σαίνεσθαι*, quod Reiskius perite correxit, cf. novissimos editores Batavos in Praef. ad Nov. Test. p. xc. Ille locus respicitur; interpretatio corrupta est et *σαλεύειν* est reponendum. Cf. Hesychium v. *σαίνεται*, quod eodem pertinet et Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum: *Σαίνεσθαι· κινεῖσθαι, ταράττεσθαι, σαλεύεσθαι*. Recentiores aliquando utuntur passiva forma *σαλεύεσθαι*, Marc. 13. 25. 2 Thess. 2. 2.

[3]) Lege *σαραφὶμ* vel *σεραφίμ*. Cf. Cyrillum ad Ies. 6. 2. Cyrillus Vossianus interpretatur *ἔμπυρα σώματα*.

[4]) Psalm. 67. 14.

[5]) 2 Timoth. 3. 6. Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum *σεσωρευμένα· βεβαρημένα*.

[6]) Numer. 10. 5.

[7]) Passim apud LXX. Vinum palmeum. Cf. Spanhemium de Usu Num. I. p. 311. Lexicon Bachmanni add. *παρ' Αἰγυπτίοις εὑρεθέν*.

[8]) Act. Apost. 19. 12. HSt. mavult *σημικίνθιον*, i. e. *Semicinctium*.

[9]) Luc. 22. 31.

[10]) Numer. 25. 7. 3 Reg. 18. 28. Ioel. 3. 10. Similia Gloss. Proverb. post Cyrillum Vossianum.

[11]) Ies. 66. 20.

[12]) Convenit Lex. XII proph. post Cyrillum Vossianum.

σκοπόν· τύπον ᾧ στοιχοῦσιν καὶ ἀκολουθοῦσιν [1]).
σκορακισμός· ὕβρις, προπηλακισμός [2]).
σκοτομήνη· νὺξ ἀσέληνος [3]).
σκυτάλαι· στρογγύλα καὶ λεῖα ξύλα [4]).
σκυτάλη· βακτηρία ἀκροπαχὴς ἢ Φραγέλλιον [5]).
σπένδομαι· θύομαι ἢ θεῷ ἀνατίθεμαι [6]).
σπονδεῖα· ἀγγεῖα ἐν οἷς σπένδουσιν [7]).
σταθμῶν· τῶν παρασάδων τῆς θύρας [8]).
στεγναί· στερεαί [9]).
στηλιτεύσας· δημοσιεύσας [10]).
στίγματα· πληγαί, στρέμματα, ποικίλματα [11]).
στοιχείωσιν· διατύπωσιν [12]).
στραγγαλιῶδες· διεστραμμένον [13]).
στρουθίζων· τρίζων [14]).
στροφάς· ἀντιλογίας [15]).
σύγκεισθε· ὁμονοεῖτε [16]).
συγκυροῦντα· διαΦέροντα, συνεγγίζοντα [17]).

---

[1]) Levitic. 26. 1.
[2]) Sap. Sirach. 41. 19.
[3]) Psalm. 10. 3.
[4]) Exod. 30. 4.
[5]) 2 Reg. 3. 29. Codex ἀκροπάχη. Cf. Gloss. Reg. 3 post Cyrillum Vossianum.
[6]) Philipp. 2. 17. Cf. Gloss. post Cyrillum Vossianum.
[7]) Exod. 26. 29.
[8]) Ies. 57. 8. Similia Lex. Proverb. post Cyrillum Vossianum.
[9]) Proverb. 31. 27.
[10]) Glossa sacra capite truncata, quod fuit θριαμβεύσας. Vide supra.
[11]) Galat. 6. 17. Cantic. 1. 10. Codex στρώματα, Suidas τραύματα. Quid στρέμμα sit docet ipse Photius: ἡ τοῦ στρογγύλου ἕλκους οὐλή. Vide supra.
[12]) 2 Maccab. 7. 23. Codex στοιχειοῦσιν· διατυποῦσιν. Cf. Hesychium. Glossa apud Photium bis legitur.
[13]) Proverb. 8. 8.
[14]) Ies. 10. 14.
[15]) Proverb. 1. 3. Convenit Lex. Proverb. post Cyrillum Voss.
[16]) 1 Reg. 22. 8.
[17]) Numer. 35. 4. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesych. p. 254.

συμβιβάζων· συλλαλῶν, διδάσκων [1]).
συμβιβῶ· διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω [2]).
σύμβολα· σημεῖα, μέτρα· οἷον σημεῖον τοῦ φθαρτὸν γενέσθαι τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ θανάτου οἱ δερμάτινοι χιτῶνες [3]).
συμβολοκοπῶν· . . . . . [4]).
σύμφημι· συναινῶ [5]).
συμφυλετῶν· ὁμοεθνῶν, συγγενῶν [6]).
συμψησθείς· βλαβείς, τρωθείς [7]).
συνδυάσω· συζευχθῶ, κοινωνήσω, συμπράξω [8]).
συνείπετο· συνηκολούθει [9]).
συνεχόμενος· ἀρρωστῶν ἢ κρατούμενος [10]).
συνεψήσθη· συνελεπτύνθη [11]).
συνήδομαι· συγχαίρω [12]).
συνίστωρ· συνόμιλος, γνωστός, μάρτυς, συνειδὼς ἐπὶ πράγματι [13]).
συντροχάσῃ· καταντήσῃ, πληρωθῇ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τροχῶν [14]).

---

[1]) Act. Apost. 9. 22.

[2]) Exod. 4. 12. Psalm. 31. 10. Lex. Octat. post Cyrillum Vossianum: συμβιβῶ· ἐφιστῶ: – συμβιβάσω· νοῆσαι ποιῶ: – Gloss. Paul. post Cyrillum: συμβιβάσει· ἐπιστήσει, διδάξει. Pertinet haec Paulina glossa ad 1 Corinth. 2. 16. Ceterum Photii Codex: νοήσω, ποιήσω.

[3]) Sapient. Salom. 2. 9. Interpretatio allegorica pertinet ad Genes. 3. 21. An vocabulum μέτρα sanum sit, multum dubito: certe non legitur in Etymol. Magno p. 734. 17, ubi: σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα, cetera corrupta. Non dubitat de lectionis sinceritate Hultschius Metrol. p. 79. q. v. Confert Dobraeus Origenem ad Genes. ll.

[4]) Deuteron. 21. 20. Interpretatio excidit.

[5]) Rom. 7. 16. Cf. Gloss. Paul. post Cyrillum Vossianum.

[6]) 1 Thess. 2. 14.

[7]) Ierem. 22. 19.

[8]) Psalm. 140. 4.

[9]) Actor. Apost. 20. 4. Convenit Lex. Actor. post Cyrillum Vossianum.

[10]) 1 Reg. 21. 7. Gloss. post Cyrillum Vossianum: συνεχόμενος νεσαδᾶ· συνεχόμενος ῥιγοπυρέτῳ.

[11]) Ierem. 31. 33.

[12]) Rom. 7. 22.

[13]) Iob. 16. 20.

[14]) Eccl. 12. 6. Codex συντροχάσαι· — ῆσαι, — θῆναι.

συσσεισμός· λαῖλαψ, συσροφὴ ἀνέμου [1]).
συσρέμματα· σασιασῶν πλῆθος [2]).
σφαιρωτήρ· σανδαλίου ζινίχιον· οἷον τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος [3]).
σφακελίζοντες· διασπῶντες, πηδῶντες, ὑποτρέμοντες [4]).
σχοίνισμα· μέτρου μέρος, κληρουχία [5]).

T.

Ταμιεῖον· κοιτῶνα [6]).
ταμιεύεται· διοικεῖται, ἀποκρύπτει, φυλάττει [7]).
τειχήρεις· τετειχισμένους [8]).
τελεσφόρος· τέλειος μάντις, ἐγγαστρίμυθος [9]).
τελισκόμενος· τελειούμενος, πληρούμενος, ἐνθουσιῶν [10]).
τεράσια· σημεῖα, θαύματα [11]).
τερατοσκόπος· μάντις, τερατουργός, θαυματοποιός [12]).
τετελεσμένον· μεμιασμένον [13]).
τετυρωμένον· συγκείμενον, πεπηγός [14]).

---

[1]) 3 Reg. 19. 11; 4 Reg. 2. 1, alibi.
[2]) 4 Reg. 14. 19, alibi.
[3]) Genes. 14. 23.
[4]) Deuteron. 28. 32. Lex. Octat. post Cyrillum interpretatur: ὑποτρέμοντες ἢ ἐκλείποντες. Διασπῶντες corruptum videtur: malim certe διασαπέντες.
[5]) Ios. 17. 14; 2 Reg. 8. 2. Sophon. 2. 5. Deuteron. 32. 9. Lex. τῶν ᾠδῶν post Cyrillum interpretatur: ὁ κλῆρος καὶ μέτρον ὁδοῦ παλαιὸν ἀπὸ τοῦ σχοινίῳ μετρεῖσθαι τὴν γῆν.
[6]) Iudic. 15. 1. Eccl. 10. 20. Cantic. 1. 4. Tob. 7. 16, alibi.
[7]) Proverb. 29. 11.
[8]) Ierem. 4. 5.
[9]) Deuteron. 23. 17. Cf. HSt. VII. 1973 A.
[10]) Deuteron. 23. 17.
[11]) Symm. Psalm. 39. 6; 76. 11. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 266.
[12]) Deuteron. 18. 11. Cf. Lex. Octat. post Cyrill. Voss.
[13]) Hos. 4. 14. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 266. Eadem Lex. XII proph. post Cyrillum, sed in genitivo plur. ut apud Prophetam. Hinc noli corrigere cum Cobeto: μεμυημένον. Cf. supra v. ἐτελέσθησαν.
[14]) Psalm. 67. 15. Codex τετυρευμένον. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 266.

τεφρώσας· ἐμπρήσας, σποδώσας [1]).
τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ [2]).
τί ἱκανόν; τί ὄφελος [3]).
τιμιουλκῶν· ἕλκων τὴν τιμήν· τουτέστι βαρυτιμῶν [4]).
τίσομαι· τιμωρήσομαι, ἀπαιτήσομαι [5]).
τολύπη· ἀγριοκολοκύντη [6]).
τρισάται· οἱ παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως, οἱ ἔχοντες λόγχας ἀνὰ τρεῖς κατὰ χεῖρα [7]).
τροπῆς ἀποσκίασμα· ἀντὶ τοῦ ἀλλοιώσεως καὶ μεταβολῆς ἴχνος, καὶ ὁμοίωμα Φαντασίας [8]).
τροπώσομαι· νικήσω, ὑποτάξω [9]).
τροχίας· πορείας, τρίβους, ἐργασίας [10]).

Υ.

Ὑμεναίων· γαμικῶν ὕμνων [11]).
ὑπενόθευσεν· ὑπέφθειρεν [12]).

---

[1]) 2 Petr. 2. 6.
[2]) Levitic. 13. 23. Cf. Lex. Octat. post Cyrillum Vossianum.
[3]) Iob. 21. 15.
[4]) Proverb. 11. 26.
[5]) Proverb. 20. 22. Gloss. Proverb. post Cyrillum Vossianum omittit *ἀπαιτήσομαι*.
[6]) 4 Reg. 4. 39. Lex. Reg. post Cyrillum Vossianum interpretatur: *ἄμπελος ἀγρία, ἢ ἀγραγγουρέα, βοτάνη ἀναιρετική, ὁ μανδραγόρας*.
[7]) Exod. 14. 7, alibi. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 269. Similia Lex. Octat. post Cyrillum Vossianum. Praeterea Codex: *οἷον ἔχοντες*. Emendavit Dobraeus.
[8]) Iacob. 1. 17.
[9]) Psalm. 88. 24. Convenit Gloss. Psalm. post Cyrill. Voss.
[10]) Hebr. 12. 13. Gloss. Hebr. post Cyrillum Vossianum tantum habet *πορείας*.
[11]) 3 Maccab. 4. 6. Codex *ὑμένων*. Emendate Hesychius.
[12]) 2 Maccab. 4. 7. Noli igitur cum Cobeto Mnem. VIII. 73 corrigere: *ὑπενόμευσεν*. Memorabilis est varia lectio in eodem Maccabaeorum capite vs. 26 ubi habes *ὑπονοθεύτας* et *ὑπονοθευθείς*, sed Codex Alex.: *ὑπονομευθείς*.

ὑπέρακμος· ὑπερδραμὼν τὴν ὥραν [1]).
ὑποβλεπόμενος· ὑπονοῶν, ἐχθραίνων, ἐπιτηρῶν [2]).
ὑποδύτην· τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον [3]).
ὑποίσω· ὑπομενῶ, ὑπενέγκω [4]).
ὑπόσημα· πλῆθος [5]).
ὑποσολῆς· φυγῆς [6]).
ὑποτυπώσεων· χαρακτήρων λόγοι [7]).
ὑποχόνδρια· τὰ ἀκροσπάθια, τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα [8]).
ὑποχυτῆρες· τρύβλια, δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσιν [9]).

Φ.

Φαγέδαινα· νόσος λοιμική [10]).
Φαιλόνης· εἰλητὸν τομάριον μεμβράϊνον, ἢ γλωσσόκομον, ἢ χιτώνιον [11]).
Φορβειάν· περισόμιον, καπίστριον [12]).

---

[1]) 1 Corinth. 7. 36.
[2]) 1 Reg. 18. 9.
[3]) Exod. 28. 27.
[4]) Iob. 31. 23, cf. Hesychium v. οὐχ ὑποίσω et ὑποίσω. Codex ὑποίσων· ὑπομένων: ~ ὑποίσω· ὑπενέγκω: ~ quae coniunxi. Glossarium Proverbiorum post Cyrillum Vossianum: ὑποίσει· ὑπομένει, ὑποφέρει.
[5]) 2 Reg. 23. 14. Cf. Ernestum Gloss. Sacr. Hesychii p. 275.
[6]) Hebr. 10. 39.
[7]) Sic Codex, sed emendo: ὑποτύπωσιν λόγων· χαρακτῆρα λόγων, quod refero ad 2 Timoth. 1. 13.
[8]) 1 Reg. 31. 3. Manus recens in margine addit ὑποχόνδρια· τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στέρνου ἤτοι τοῦ στήθους ἀφ' οὗ ἄρχονται τὰ λαπαρώδη μέλη μετὰ τὰς πλευράς.
[9]) Ierem. 52. 19.
[10]) Aqu. Deuteron. 7. 23. Cf. HSt. VIII. 569 B.
[11]) Sic Codex. Respicitur 2 Timoth. 4. 13, sed sincera forma mihi videtur φαινόλης, cf. HSt. VIII. 581.
[12]) Iob. 40. 20. Cf. Lex. Iob. post Cyrillum Vossianum.

Ψ.

Ψυχικός· σαρκικός [1]).
ψυχουλκούμενος· τὴν ψυχὴν ἑλκόμενος [2]).
ψώχοντες· θρύπτοντες, λεπτύνοντες [3]).

---

[1]) 1 Corinth. 2. 14. Confer supra eandem glossam.
[2]) 3 Maccab. 5. 25.
[3]) Luc. 6. 1.

INDEX AUCTORUM.

Post ALBERTUM, PORSONUM, DOBRAEUM,
correctus et auctus.

Ἀγάκλυτος ἐν τῷ περὶ Ὀλυμπίας·
Κυψελιδῶν ἀνάθημα.
Ἄδηλοι·
ἐσάλευε.
ἔχει αὐτόν.
ζητεῖν.
οἷος.
περιττότης.
Ἄδηλοι· Hexametri:
σειρήν.
τίς πατέρ' ἀνήσει;
Ἄδηλοι· Senarii proverbiales, e comicis plerique sumti:
οὐδεὶς δυσώνης.
οὐδεὶς κομήτης.
οὐδὲν Φρονεῖ.
οὐδὲ ταρχαῖον.
οὐκ ἂν δύναιο.
οὐκ ἂν Φθάνοιμι.
οὐ παντός.
πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ.
Σικελὸς ὀμφακίζεται.
τὴν γλαῦκα.
τὴν ἐμήν.
τὴν χεῖρα.
τῶν γὰρ ὑστάτων.
τῶν ὄνων.
Ἄδηλοι· Vide in Παροιμίαι.
Ἀθαμᾶνες·
Τριτογενής.
Ἀθηναῖοι·
ἑρκείου Διός.
Ἠλύσιον (Gl. Hom.).
ἡνίοχοι.
θαλλοφόροι.
ἱερὸν γάμον.
Ἴωνες.
λάκκος.
λινόπται.
Μουνυχιών.
νυμφεύτρια.
ὄμπην.
ὀξυθύμια.
παρθένοι.
πεδιακά.
πεδίον.
ῥέξαι.

σκιάς.
συκοφαντεῖν.
συνήγοροι.
τοξόται.

Ἀθηναῖοι· (οἱ παλαιοί)·
ναύκραροι.
ναυκραρία.
οἰκέα.

οἱ Ἀθληταί·
λυγιζόμενος.

οἱ Ἀθληταί· Vide in Παλαισρ.

Αἰγύπτιοι·
καλάσιρις.
κυλλήσεις.
νόμος.
Παμύλης.

Αἰλιανός·
δυμβονᾶν.
υἱῶσαι.

Αἰολεῖς·
Θρᾷκες ὅρκια.
ὁμολώϊος.
πέμπε.
σάμβαλα.

Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου·
§ 52. Θέρσανδρος.
61. ὑπογενειάζων.
64. κρώβυλος.
97. ποικιλτής.
132. παραφέρων.
147. ἀδιάφθορον.
154. μεμισθαρνηκώς.
182. παρ' ἵππον καὶ κόρην.

Αἰσχίνης περὶ τῆς παραπρεσβείας·
§ 10. ἱερείας ἐνύπνιον.
31. Φέρνην.
40. κέρκωψ.
§ 40. παιπάλημα.
115. ναμματιᾶα.
133. σπονδοφόροι.
140. κατηλοίωσεν.
151. εὐαγωγία.
168. τὴν ἐντοῖς δύο μέρεσι.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος·
§ 25. ὀδοποιοί.
41. ὑποκηρυξάμενοι.
52. πατρῴων.
160. Μαργίτης.
170. εὐγνωμοσύνη.
240. κεφάλαιον.

Αἰσχίνης? ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως.

Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι·
vs. 32. τρὶς ἕξ.
215. περιοργῶς.
614. λακεῖν.
653. πρόκωπος.

Αἰσχύλος Αἰτναίαις·
κρείττονες.

Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ·
ἴτηλον.

Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς·
ὄβρια.

Αἰσχύλος Ἑπτὰ ἐ. Θ.
vs. 22. πυργηρούμενοι.
62. οἰκοσρόφος.
271. πολισσούχοις.
710. φαντασμάτων.
858. ναυσολοῦν.
961. παισθείς.

Αἰσχύλος Εὐμενίσιν·
vs. 8. παρώνυμον.
27. Πλεισός.
121. ὤζειν.

vs. 626. τιμκλφούμενος.

Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς·
ἄδασμος.

Αἰσχύλος Θεωροῖς·
σκώπευμα.
ψό.

Αἰσχύλος Ἱκέτισιν·
vs. 1040. θελκτώ.

Αἰσχύλος Ἰξίονι·
ἡμίοποι.

Αἰσχύλος Ἰφιγενείᾳ·
κυδάζεσθαι.

Αἰσχύλος Καλλισοῖ·
Πανιὰς αἶσα.

Αἰσχύλος Κερκυόνι·
εὐλημᾶτεῖ.

Αἰσχύλος Κήρυξιν·
λογγάσω.
πυρσοκόρσου.

Αἰσχύλος Κίρκῃ·
ζυγώσω.

Αἰσχύλος Κρήσσαις·
κωνῆσαι.
μόρον.
πισσοκωνήτῳ.

Αἰσχύλος Νεανίσκοις·
Ὀκτώπαν.

Αἰσχύλος Νιόβῃ·
κάκαλον.
νοβακκίζειν.

Αἰσχύλος Ξαντρίαις·
ὀκτώπουν.
πέμφιξ.

Αἰσχύλος Ὀσολόγοις·
ὀσολόγος.

Αἰσχύλος Πέρσαις·
vs. 10. ὀρσολοπεῖται.
36. Μέμφιδος.
vs. 63. ἡμερόλεγδον.
229. θυμόμαντις.
241. ποιμάνωρ.
390. ἠχὼ πετραία.
536. μυδαλέον.
610. μειλικτηρίοις.
668. νεολαία.
693. νεοχμόν.
767. οἰακοσροφῶν.
937. Μαριανδυνόν.

Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ·
vs. 115. ἀδήριτος.
157. κίνυγμα.
350. εὐάγκαλον.
366. μύδρος.
515. οἰακοσρόφος.
941. τρόχις.

Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ·
ἱππάκη.

Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλισῇ·
θῶψαι.

Αἰσχύλος Τοξότισιν·
πεζοφοροῦσιν.

Αἰσχύλος Τροφοῖς·
ἐψιοῦσα.

Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ·
ὀκορνούς.

Αἰσχύλος Φρυξίν·
μόρον.
πέλλυτρα.

Αἰσχύλος Χοηφόροις.
vs. 13. προσκυρεῖ.
15. μειλίγμασιν.
81. παχνουμένης.
251. νηλεῶς.

vs. 484. εὐδείπνους.
534. ὄψανον.
542. ὄφις.
645. θερμιτῶς.

Αἰσχύλος Ψυχαγωγοῖς·
σαθερόν.

Αἰσχύλος. Fragmt. incertā:
n. 266. Df. μακραίωνας.
315. Ῥύπες.
335. σόμις ἵππος.
357. ζεῦγος.
385. κυντερώτατα.
386. λάμπουρις.
387. Μαραθώνιον.
388. ναρᾶστε Δίρκης.
389. ὁμίχματα.
390. ὀσράκων.
391. οὐρανιζέτω.
392. πεφρασμένος.
393. πρέψαι.
394. σάλα.

Αἴσωπος·
ἐς κόρακας.
μᾶλλον Φρύξ.

Αἴσωπος. De eo:
Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.
Συβαριτικοὶ λόγοι.

Αἱ ἀκέσριαι·
ῥυτίσματα.

Ἀκέσωρ·
Σάκας.

Ἀλέξανδρος Ἐπισολαῖς·
σκοῖδος.

Ἄλεξις Ἀτθίδι·
μᾶλλον μᾶλλον.

Ἄλεξις Γαλατείᾳ·
νομικόν.

Ἄλεξις Δρωπίδῃ·
πέταχνον.

Ἄλεξις Ἐπισολῇ·
προσέκοψεν.

Ἄλεξις Θράσωνι·
κερκώπη.

Ἄλεξις Κλεοβουλίνῃ·
Σινωπῆσαι.

Ἄλεξις Λοκροῖς·
ναυκληρεῖν.

Ἄλεξις Μανδραγοριζομένῃ·
Φιλιππίδης.

Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ·
εὐημερία.

Ἄλεξις Παλλακῇ·
τοναίαν.

Ἄλεξις Πεζονίκῃ·
μᾶλλον μᾶλλον.

Ἄλεξις Προσκεδαννυμένῳ·
ἰσχυρικός.

Ἄλεξις Τροφωνίῳ·
ὀφθαλμὸν ἐπιβαλεῖν.

Ἄλεξις. Fragmenta incerta:
n. 49. Mk. οὐλοκόμος.
54. πτερνίδες.
61. νήσης.
62. παναρμόνιον.
63. πίσον.
64. σκυθαίνας.
65. σπουδάζω.
66. σόλον.
67. ψυχικός.
—. λευκοπύγους.

Οἱ ἁλιεῖς·
κρησέρα.

Ἀλκαῖος ὁ κωμικὸς Ἱερῷ γάμῳ·
πῶλοι.

Ἀλκαῖος Κωμῳδοτραγῳδίᾳ·

ἀδηφάγοι τριήρεις.

Ἀλκαῖος Πασιφάῃ·
οἰκητήρια.

Ἀλκαῖος. Fragmenta incerta:
n. 8 Mk. μετρῆσαι.

Ἀλκαῖος ὁ λυρικός. Fragmenta incerta:
n. 110. Bgk. Πιτάνη εἰμί.
117. ἄγωνος.

Ἀλκμάν·
fragmt. 13 Bgk. ὄρνις.
89 καταῦσαι.
144 ψιλεύς.

Ἀμειψίας Μοιχοῖς·
μιλτωρυχία.

Ἀμειψίας. Fragmt. incert.:
n. 11 Mk. σκότος.

Ἄμφις Ἐρίβοις·
νεανισκεύεται.

Ἀνακρέων ἐν γ' (fr. 128 Bgk.)·
Ταντάλου τάλαντα.

Ἀναξανδρίδης. Fragmt. inc.:
n. 7. Mk. νεκτάρεον (II. p. 310).
28. τάχα.

Ἀναξίλας Ὥραις·
μᾶλλον μᾶλλον.

Ἀναξίλας. Fragmt. incerta:
n. 9 Mk. φιλοδεσποτεύομαι.

Ἀνάξιππος Κιθαρωδῷ·
κύβηλις.

Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ·
ναυκρατίαν.

Ἀνδροτίων·
fr. 34. Müll. Εὐμολπίδαι.

Ἄνδρων Τρίποδι·
Σαμίων ὁ δῆμος.

Ἀνταγόρας. Mk.: Ἀρισταγόρας.
λακκόπεδον.

Ἀντίμαχος Θηβαΐδι·
ὅσριμα.

Ἀντίμαχος Λύδῃ·
ὀργεῶνες.

Ἀντίμαχος. Fragmt. incert.:
πυρσολόφους.
σαθερόν.

Ἀντισθένης·
οὐροδόκην.

Ἀντιφάνης Ἀγροίκοις·
ῥαγδαίου.

Ἀντιφάνης Ἁλιευομένῃ·
ὁρμιάν.

Ἀντιφάνης Βουσίριδι·
νωγαλεύματα.

Ἀντιφάνης Δηλίᾳ·
κνησὰ λάχανα.

Ἀντιφάνης Κυβευταῖς·
ῥίσκος.

Ἀντιφάνης Μηδείᾳ·
περιήγητος.

Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένῳ·
σῖμιν.

Ἀντιφάνης Σκύθαις·
σαράβαρα.

Ἀντιφάνης. Fragmt. Incert.:
n. 89. Mk. κύδαροι.
90. συνέλκειν.
91. τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει.
92. ὑπέρχολος.

Ἀντιφῶν Κατηγορίᾳ Φαρμακείας·
§ 20. τροχισθεῖσα.

Ἀντιφῶν περὶ τῆς ὁμονοίας·
θεαιδέσατον.
ἵνα.

Ἀντιφῶν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις·
μοχθηρός.

Ἀντιφῶν. Fragmt. Incerta:
μεθέορτοι ἡμέραι.
πατρῴων.
προδικασία.
τελεσθῆναι.
τίμιον.

Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικός·
Κυψελιδῶν ἀνάθημα.
Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Ἀπίων· (Gl. Hom.).
ἀάπτους.
σπιλάδες.
σφάραγον.
τρίγληνα.

Ἀπολλόδωρος Συνεφήβοις·
σχισὸς χιτών.

Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσι·
σπουδάζω.

Ἀπολλόδωρος ἐν ς' περὶ Ἐπιχάρμου·
καρδιώττειν.

Ἀπολλόδωρος. Fragmt. Inc.:
Καλλιγένειαν.
κύρβεις.
λαρινοὶ βόες.
μέλασμα.
πελίκαν.
ῥάξαι.
συντύχημα.
Ταυροπόλον.

Ἀπολλόδωρος *Pictor*:
σκιαγράφος.

Ἀπολλοφάνης Κρησί·
Μυσικάρφης.

Ἀπολλοφάνης Fgmt. Inc.:
ὑπετέθυπτο.
Φιβάλεως.

Ἀπολλώνιος·
ὑδροφόρια.

Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου·
μετά (II. p. 506).

Ἀραρὼς Καμπυλίωνι·
νωγαλεύματα.

Ἀραρὼς Πανὸς γοναῖς·
λαμπρόψυχος.

Ἀραρώς. Fragmenta Incerta:
ἐωθώς.

Ἀργεῖοι·
ἀδηφάγοι.
μαμμᾶν.

Ἡ ἀριθμητική·
περισσά.

Ἀρισαγόρας·
ἱμάντας.
λακκόπεδον.
σπεῖρα.

Ἀρίσαρχος *Tragicus*:
ὑπάρχων.

Ἀρίσαρχος *Grammaticus*:
ἥ δ' ὅς.
κυσολάκων. Ex em. Ruhnk.
λαβέ.
Μυσικάρφης.
ὄνου πόκαι.
Πράμνειος οἶνος.
σησαμῆν.
ταχυβάμονας.

Ἀρισείδης *Paroemiograph.*:
ἐς κόρακας.

Ἀρισείδης ὁ ῥήτωρ·
λίνον λίνῳ συνάπτεις, vol. II. p. 143.

ὅσα μὴ ἀπῆν, vol. III. p. 404.

Ἀρισόδημος. Vide Ἀριστοφάνης Βυζ.

Τευμησία.

Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ γιγάντων·

μίνθα.

Ἀρισόξενος ἐν α′ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως·

σίκιννις post σηκίδες.

σίκιννις.

Ἀρισόξενος. Fragmt. Incert.:

σκολιόν.

Ἀριστοτέλης ἐν Διδασκαλίαις·

ὄνου σκιά.

Ἀριστοτέλης περὶ ζῴων·

IV. 1. μύτις.

V. 11. κεστρεῖς.

V. 24. νᾶνος.

VI. 12. Φοξῖνος.

VI. 24. ἴννος.

VIII. 21. κραῦρον.

IX. 40. κύτταρος.

Ἀριστοτέλης ἐν Ἠθικοῖς·

I. 7. 16. μία χελιδών.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ·

πεζάς.

Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Πολιτείας·

ναυκραρία.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ η′ περὶ τῆς Πολιτείας·

ἐσχατιάν.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ·

ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ·

σκυτάλη.

Ἀριστοτέλης (ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ)·

λόχοι.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ·

Σαμίων ὁ δ.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Συρακοσίων πολιτείᾳ·

Καλλικύριοι.

Ἀριστοτέλης τέχνῃ ῥητορικῇ·

ὑπέρου περιτροπή.

Ἀριστοτέλης. Fragmt. Incert.:

ἐς κόρακας.

ἔσμα.

ὄνος.

πελάται.

Τενέδιος ξυνήγορος.

τὸ Μηλιακὸν πλοῖον.

Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

vs. 2. ἥσθην.

10. κεχήνη.

17. ῥύπτομαι.

22. σχοινίον.

25. πρῶτον ξύλον.

30. σκορδινᾶσθαι.

34. πρίω.

43. πάριτε.

65. Φέρειν.

74. ὕαλος.

92. ὀφθαλμὸν βασιλέως.

95. ναύσαθμον.

95. ναύφαρκτον, Φάρκτεσθαι.

vs. 160. καταπελτάσονται.
181. σφενδαμνίνους.
220. Λακρατίδας.
233. τὸ ἀπὸ τῆς Παλληνίδος.
245. ἐτνήρυσιν.
252. τριακοντούτης.
261. Φαλλικόν.
275. καταγιγαρτίσαι.
319. ἐς Φοινικίδα.
353. θυμβροφάγον.
380. καταγλωττίζειν.
380. κατεγλώττιζε.
443. σκιμαλίσαι.
507. περιεπτισμένον.
524. Σιμαίθα.
526. πεφυσιγγωμένοι.
553. τύλος.
574. σάγμα.
595. μισθαρχίδης.
671. Θασίαν.
681. παρεξηυλημένον.
687. σκανδάληθρα.
688. Τιθωνόν.
689. μασαρύζει.
703. κυφόν.
726. Φασιανός.
763. πάσσακι.
803. Φιβάλεως.
813. τροπηλίς.
823. Φαντάζομαι.
835. παίειν.
849. μίαν μάχαιραν.
860. τύλη.
863. ὄσινον.
933. πυριρραγής.
936. λυχνοῦχον.
997. ἡμερίδα.

vs. 1033. σαλαγμόν.
1040. σαθεῦσαι.
1056. νυμφεύτρια.
1067. οἰνήρυσις.
1111. τριχόβρως.
1112. μίμαρκυς.
1176. λαμπάδιον.
1188. κατασπέρχων.
1227. τήνελλα.

Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.

vs. 4. ἤρρησεν.
9. ξυναυλία, συναυλία.
41. κυαμοτρώξ.
67. Ὕλας.
103. λεῖξαι.
120. ποτήριον.
132. προβατοκάπηλος.
137. Κυκλόβορος.
154. προσκέψομαι.
166. κλασάσαι.
254. κυρήβια.
273. κυρηβάζεσθαι.
279. ζωμεύματα.
301. ἀδεκατεύτους.
330. πάρεισι.
362. σχελίδες.
396. μακκοᾶν.
400. κῴδιον.
416. σιτούμενος, κυνοκέφαλλος.
417. κόβαλα.
494. ἐσκοροδισμένος.
497. κάλλαια.
522. πτερυγίζων.
523. λυδίζων.
527. σάσις.
532. ἠλέκτραι.
606. Μηδικὴ πόα.

vs. 625. ὄπισθεν.
627. ἤρειδε.
693. μορμώ.
696. ψολοκομπία.
697. περιεκόκκασα.
697. μόθων.
765. Κύννα.
765. Σαλαβακχώ.
771. μυττωτόν.
791. περιδόσθαι.
796. ῥαθαπυγίζειν.
807. παρεκόπτου.
821. σκέρβολλε.
830. θαλαττοκοπεῖς.
855. ὀσρακίνδα.
859. κρουσιδημῶν.
864. θηρῶντες.
868. σκύτη.
909. περιψῆν.
924. ἰπούμενος.
964. μύρρινος.
964. ψωλὸν γενέσθαι.
1049. πεντεσύριγγον ξύλον.
1067. κυναλώπεκα.
1150. καταμηλῶν.
1154. πάλαι.
1187. τρία καὶ δύο.
1285. κασαυρεῖον.
1286. ἐσχάρας.
1343. κερουτιᾶν.
1384. ὀκλαδίας δίφρος.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·
— Πάρνης.
— πηνίον.
vs. 16. ὀνειροπολεῖ.
50. τρασιά.
51. καταγλωττισμάτων.
vs. 52. λαφύττειν.
53. ἐσπάθα.
74. ἱππέρων.
97. πνιγεύς.
122. σαμφόρας.
125. περιόψεται.
151. Περσικαί.
212. παρατεῖναι.
225. περιφρονεῖν.
262. παιπάλη.
315. ἡρῷναι.
318. κρεῦσις.
318. κροῦσις.
327. λημᾶν χύτραις.
332. θουριομάντεις.
332. σφραγιδονυχαργοκομήτας.
338. κεσρᾶν.
426. οὐκ ἀποτευκτήσεις.
445. ἴτης.
447. εὑρησιεπής.
448. τρύμη.
449. κεντρότυπος.
450. σροφιοπανοῦργος.
451. ματιολοιχός.
504. ἡμιθνῆτα.
569. μεγαλώνυμον.
585. θρυαλλίς.
604. σελαγεῖν.
606. κωμασής.
616. κυδοιδοπᾶν.
630. σκαλαθυρμάτια.
700. σροβεῖ.
709. σκίμπους.
763. μηλολόνθη.
812. φιλεῖ γάρ πως.
877. θυμόσοφος.

vs. 881. σιδίων.
981. Κηκείδης.
997. μηλῳ βαλεῖν.
1001. σῦς.
1051. Ἡράκλεια λουτρά.
1091. τραγῳδεῖν.
1162. λυσανίας.
1164. πρόβολον.
1367. σόμφακα.
1379. ἔφλα, φλᾶν.
1399. ἐρέβινθος.
1475. φληνάφα.

Ἀριστοφάνης Σφηξίν·

vs. 5. μέρμηρα.
63. μυττωτεύσομεν.
91. πασπάλη.
106. μακρὰ γραμμή.
124. κνεφαῖος.
147. ἐρρήσεις.
151. καπνίας.
167. τιμητικὸν πινάκιον.
213. σίλην.
249. προβῦσαι.
264. πρῷα.
303. σῦκον αἰτεῖν.
352. σέρφοι
361. σκοπιωροῦνται.
394. κάνναι.
466. πόνῳ πονηρός.
478. οὐδ' ἐν σελίνοις.
540. θαλλοφόροι.
575. καταχήνη.
600. περικωνῆσαι.
604. πρωκτός.
673. σύρφαξ.
674. λαγαριζόμενοι.
676. ὕρχαι.
768. σηκίδες.

vs. 848. σανίδα.
854. ποῖ θεῖς.
878. σίραιον.
897. κλῳός.
976. κνυζώμενον.
1072. ἐσφηκωμένον.
1087. θυννάζοντες.
1111. κύτταροι.
1121. μὴ φέρειν.
1132. καυνάκης.
1169. σαικονῆσαι.
1172. Λαμία.
1178. καρδοπίων.
1294. νουβυσικῶς.
1364. τυφεδανός.
1490. πτήσσει.
1510. πινοτήρης.
1527. ὤζειν.

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

vs. 1. μᾶζαν.
31. ἐρείδειν.
153. κάτω κάρα.
158. μυκτῆρας.
198. κύτταρος.
357. σὺν δορί.
363. Κιλλικῶν.
388. κατεδηδοκώς.
394. Ἑρμοῦ κλῆρος.
465. ὀγκύλλεσθαι.
528. πλέκος.
561. λιταργιοῦμεν.
567. θρίναξ.
603. λιπερνῆτες.
746. ὑσριχίς.
775. Ἰωνιά.
815. ποτώμεναι.
1005. κωπᾷδες.
1012. μονῳδεῖν.

vs.1032. σχίζα.
1124. θυηπόλος.
1148. τυντλάζειν.
1211. λοφᾶν.
1220. ἰσωνία.
1306. σμώχειν.

Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.

vs. 2. κρώζει.
3. πλανύττειν.
4. προφορούμενοι.
14. πινακοπώλην.
31. Σάκας.
82. σέρφοι.
122. σισύρα.
142. ὀρχιπεδεῖν.
186. λιμῷ Μηλίῳ.
203. καλοῦμεν.
286. τίλλειν.
300. κείρυλοι.
307. πιπίζειν.
469. Τιτανίδα γῆν.
486. κυρβασίαν.
568. ὄρχιλος.
590. κνίψ.
634. συνῳδά.
714. ἠρινοῦ τόκου.
714. πεκτεῖν.
759. πλῆκτρα.
832. πελαργικόν.
841. κωδωνοφορῶν.
871. ὀρτυγομήτρα.
971. πανδωρία.
1114. μηνίσκους.
1115. μῆν'.
1130. ὀρογυίας.
1149. ὑπαγωγεύς.
1206. τρίορχος.
1298. ἥκειν.

vs.1355. πελαργικοὶ νόμοι.
1403. κύκλιον χορόν.
1467. λιβάξεις.
1559. λαίγματα.
1559. λαῖμα.
1691. τενθεία.
1735. συνεκόμισαν.
1764. τήνελλα.

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.

vs. 5. κώμην.
8. τὸ νῦν εἶναι.
37. οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.
52. κιμμερικόν.
126. μοιμυᾶν.
126. μυᾶτε.
170. ῥυάχετον.
196. σαμνία.
231. λέαινα.
231. τυρόκνησις.
238. καθαγίσω.
267. πρέμνα.
288. σιμόν.
299. Λήμνιον πῦρ.
308. πανός.
350. πόνῳ πονηρός.
412. πάσῃ τέχνῃ.
453. λόχοι.
486. κεκωδωνισμένος.
562. πῖλον χαλκοῦν.
575. οἰσπώτη.
629. λύκος ἔχανεν.
664. λυκόποδας.
684. πεκτούμενος.
729. σέες.
743. ὅσιον χωρίον.
759. οἰκουρὸν ὄφιν.
760. κικκαβίζειν.

vs. 930. ϛρόφιον.
944. Ῥόδια.
973. θωμοί.
1001. ὑσσάκους.
1094. ἑρμοκοπίδαι.
1171. λισσάνιε.
1199. ῥύπον.
1240. ἐρρήσετε.
1248. κυρσάνιοι.
1316. παραμπυκίζεται.

Ἀριϛοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις α΄.

vs. 100. μύρμηκος ἀτραπός.
142. Λακωνικαί.
246. τράμις.
254. πόσθιον.
258. περίθετος.
299. Καλλιγένειαν.
429. κυρκανᾶν.
486. κεδρίδες.
493. ληκούμεσθα.
503. κηρίῳ βῦσαι.
516. κύτταρος.
567. ποκάδες.
633. σκάφιον.
641. ϛερίφη.
745. τυννοῦτο.
838. σκάφιον.
852. κοικύλλειν.
910. ἴφυον.
931. σανίδα.
968. εὔκυκλος.
1197. συβήνη.

Ἀριϛοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β΄.

fr. 3. Bgk. ἠτριαῖον.
3. νῆϛιν.
6. ὀχθοίβους.
fr. 6. Bgk. καλάσιρις.
6. λίτρον.
6. μαλάχιον.
6. ὄλεθρον.
6. περιδέραια.
6. ὑποδερίς.
16. κιναβευμάτων.
20. λύκος ἔχανεν.
26. λακωνίζειν.

Ἀριϛοφάνης Βατράχοις.

vs. 38. κενταυρικῶς.
78. κωδωνίσαι.
103. μἀλλά.
121. θρανίου.
139. πλοιάρια.
139. πλοιάριον.
159. ὄνος ἄγων.
180. παραβαλοῦ.
187. Κερβέριοι.
188. ὄνου πόκαι.
190. κρέας.
194. περιθρέξει.
230. κεροβάτας.
357. ταυροφάγον.
475. Ταρτησία μύραινα.
494. ληματίας.
505. ἐρεικτῶν.
505. κατερεικτά.
508. καλῶς.
522. σπουδὴν ποιεῖσθαι.
564. κατῆλιψ.
635. μασιγώσιμος.
638. προτιμᾶν.
722. κεκωδωνισμένος.
758. λοιδορησμός.
772. λοπάσιν.
797. τάλαντον.
819. σμιλεύματα.

vs. 958. ὑποτοπεῖσθαι.
989. Μαμμάκυθος.
990. κεχηνότες.
991. Μελητίδης.
1020. σεμνυνόμενος.
1066. περιπλάμενος.
1073. ῥυππαπαί.
1093. Κεραμεικαί.
1159. μάκτρα.
1178. σοιβήν.
1192. ἤρρησεν.
1305. κροταλίζειν.
1328. Κυρήνη.
1347. κλωσῆρα.

Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις.

vs. 38. Σαλαμίνιος.
48. κατὰ σχολήν.
77. Λάμιος.
113. σποδοῦν.
127. ἐσαθευμένον.
128. περισίαρχος.
155. μὰ τὼ θεώ.
295. παραχορδίζειν.
318. ἡμιδιπλοίδιον.
405. τιθυμαλλόν.
426. Ναυσικύδου.
441. νουβυσικόν.
630. καταχήνη.
648. καλαμίνθα.
713. κηρύκαιναν.
738. ὑδριαφόροι.
751. οὐδὲν πρὸς ἔπος.
823. λάγανα.
837. ῥιπίζεται.
838. εὖ νένηται.
838. νένηται.
904. παραλέγειν.
vs. 991. κρησέρα.
—. ὁπλίττομαι.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ α'.

fr. 7. Bgk. ῥυφεῖν.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ β'.

vs. 21. τυπτήσεις.
266. ῥυπᾶν.
310. μαγγανεύειν.
476. κύφων.
527. τάπητες.
554. περιγίνεται.
561. ἰσχνός.
561. σφηκώδεις.
574. πτερυγίζειν.
658. λοῦσθαι.
677. φθοῖς.
718. ἔφλα.
718. Τήνια.
720. ὄξος Σφήττιον.
729. ἡμιτύβιον.
754. οὐσίαν.
946. σύκινον.
1002. ἦσάν ποτ' ἦσαν.
1086. τρύξ.
1087. τρύγοιπος.
1154. Ἑρμῆς στροφαῖος.
1156. παλιγκάπηλος.

Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.

Bgk. fr. 13. λεβηρίς.
13. τυφλότερος λεβηρίδος.
15. τοῦ.

Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

fr. 3. ὀρθοπλήξ.
13. ξυννένοφε.
14. ὁδοῦ παρούσης.
19. παραλοῦμαι.

Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

fr. 1. νεολαίαν.
2. Σαμίων ὁ δῆμος.
4. ϛιγών.
6. ἰτέας.
7. ϛοῖχος.
9. ῥόθιον.
12. ἐς τὸν λιμένα.
14. ναυλόχιον.
20. ἤρεφεν.
20. καλυμμάτια.
34. ὀρκωμοτεῖν.

Ἀριϛοφάνης Γεωργοῖς·
fr. 4. κωδύαι.
23. Στρεψαίους.
24. καλὰ δὴ παταγεῖς.
25. Μελιτέων οἶκος.

Ἀριϛοφάνης Γήρᾳ·
fr. 19. ϛλεγγίς.
24. Μελιτέα κάπρον.

Ἀριϛοφάνης Δαιδάλῳ·
fr. 5. ὑπηνέμια.
10. ὄνου σκιά.

Ἀριϛοφάνης Δαιταλεῦσιν·
fr. 5. σπαθίδα.
6. τροπίας οἶνος.
16. σορέλλη.
23. σεῖσαι.
25. τοὐπίπεμπτον.
29. ϛλεγγίς.
33. ὀαί.
40. νεβλάρετοι.
41. ὄρτυγας.
42. ῥαγδαίους.

Ἀριϛοφάνης Δαναΐσιν·
fr. 1. κυλλήϛεις.
5. τοῦ.
9. ὀσμύλια.

Ἀριϛοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῳ·
fr. 7. καττύν.

Ἀριϛοφάνης Δράμασιν·
fr. 2. ϛαθμούς.
3. πεταχνοῦνται.
5. κιχόρια.

Ἀριϛοφάνης Ἥρωσιν·
fr. 3. λούτριον.
8. καρδοπεῖον.
16. ἡλίσκον.
17. πυελίς.

Ἀριϛοφάνης Κενταύρῳ·
fr. 1. πρόδικον.

Ἀριϛοφάνης Κωκάλῳ·
fr. 4. ὧδε.

Ἀριϛοφάνης Λημνίαις·
fr. 8. μεγάλην θεόν.
10. νεαλής.

Ἀριϛοφάνης Νήσοις·
fr. 3. ξυννένοφε, νένοφε.
6. σῦς.

Ἀριϛοφάνης Ὁλκάσιν·
fr. 1. ἐρανιϛάς.
6. ἦα.
10. σπατάγγαι.
11. ἀδαξῆσαι.
16. σκαφίδας.
16. μάκτρα.
16. μαζονομεῖα.
17. σπυρίς.
20. Λακεδαῖμον.

Ἀριϛοφάνης Πελαργοῖς·
fr. 9. ὀβελίας ἄρτος.
10. οἰκίσκος.

Ἀριϛοφάνης Πολυΐδῳ·
fr. 5. ἔρημον ἐμβλέπειν.

Ἀριϛοφάνης Προαγῶνι·
fr. 1. ϛαθερόν.

Ἀριστοφάνης Σκηνὰς καταλαμβανούσαις·
fr. 5. ὀξυρεγμεῖν.
11. οὐ γὰρ ἄκανθαι.
16. πεζίδα.
Ἀριστοφάνης Ταγηνισαῖς·
fr. 6. ἐρείδειν.
9. ἠτριαῖον.
30. ἐσχάριον.
35. κωνῆσαι.
38. παραιξόρουσον.
40. σπίνος.
Ἀριστοφάνης Τριφάλητι·
fr. 8. τῶν τριῶν ἕν.
11. Ἑρμῆς τρικέφαλος.
Ἀριστοφάνης Ὧραις·
fr. 1. ὑρισοί.
Ἀριστοφάνης. Fragmt. Incert.:
fr. 15. λέλαφας.
20. πυθοῦ χελιδόνος.
33. παλημάτιον.
33. πολφοί.
34. κύος.
48. μηλῶσαι.
49. προσίσχε.
75. ποῖ κῆχος.
85. ἄζηκεν.
76. σᾶ.
77. σᾶ.
89. τρεψίμαλλος.
118. ἄδδιξ.
119. ἀδηφάγοι.
167. εὔειλος.
168. εὐθετῆσαι.
175. θυλακοφόροι.
180. ἱπποκλείδην.
183. κάνδυλος.
188. κλέος.
fr. 190. κνημία.
198. κωπαῖοι.
199. λεγωνῆσαι.
203. λίτριον.
205. λογγάσω.
206. λουτρίδες.
207. λοφοπωλεῖν.
208. μαγίδες.
209. μάθος.
210. μαλθακόν.
211. μάμμην.
213. μεσαύχενες.
215. μύξαν.
224. Νωνακρεύς.
227. ξειρίς.
229. Ὀλύμπια.
230. ὀνυχίζεται.
232. οὐδαμά.
234. πάγκυφος ἐλαία.
234. κυφός.
236. πέτευρον.
239. προσχίσματα.
244. πυτίνη.
245. ῥήτορα.
247. σεῖν.
248. Σέριφον.
249. σκελετεύεσθαι.
250. σκιμβάζειν.
251. σκοπεῖν.
253. σπυρθίζειν.
260. τάρρωμα.
261. τάχας.
264. τετραχίζειν.
265. τιτίζειν.
266. τικτικόν.
270. τρόχμαλον.
272. ὑπογεγραμμένη.
273. ὑποζυγιώδης.

fr. 274. ὕλην.
277. Φαύσιγγες.
279. Φλεήσιον.
280. Φνεί.
285. ψό.

Ἀριστοφάνης. Plus semel:
κωλῆν.
λαγῷα.
ῥῆσις.
σίλφιον.
σκώρ.
στρατιάν.
τραγήματα.
τρώγειν.

Ἀριστοφάνης Βυζάντιος.
ἀγῶνα.
ἤποθεν (II. p. 283).
κατὰ πρωτείρας.
λύσιοι τελεταί.
μασχαλίσματα.
μελαινάων (II. p. 305).
οἰκείαν.
ὁμολῷος Ζεύς (rectius Ἀριστόδημος).
πάντα λίθον κινεῖν.
Πηλέως μάχαιρα.
συρβάβυττα.
Ὕης.

Ἀρμενίδας.
Καδμεία νίκη.
Μακάρων νῆσος.

Ἀρριανός.
παρὰ τούτου.
περιπετῆ γενέσθαι.

Ἀρτεμίδωρος.
τευτάζειν.

Οἱ ἀρχαῖοι.
ἐφθάραται.
ἢ δ' ὅς.
θηλάζειν.
κλῆσαι.
λῆνος.
τάλαντον.

Ἀρχίλοχος.
fr. Bgk. 51. ὀτρυγηφάγον.
32. κύψαι.
45. λιπερνῆτες.
52. βαιβόν.
55. σείριον.
83. πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ.
99. μελαμπύγουτ.
101. λεωκόρητος.
166. κύφων.
171. μυδαλέον.
173. μισήτη.
175. πακτῶσαι.

Ἀρχῖνος.
Σαμίων ὁ δῆμος.

Ἄρχιππος Ὄνῳ.
ὀμώμοκα.

Ἄρχιππος. Ὄκου σκιά.
Vide Meinek. H. C. p. 208.

Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν.
κάρδακες.
σκηνή.

Ἀσκληπιάδης ς' Τραγῳδουμένων.
Ῥησίαρχος.

Ἀσκληπιάδης Ἐπιγράμματι.
ὕδωρ δὲ πίνων.

Οἱ ἀστρονόμοι.
παράπηγμα.

Ἀσυδάμας.
Παρθενοπαῖος tragoedia.

Epigramma : σαυτὴν ἐπαινεῖς.
Ἀττικοί· (Vide Ἀθηναῖοι).
εὐκρινής.
εὐνοῦχος.
ἑώρων.
ἑώς.
ζάκορος.
ζητεῖν.
ζωπυρῆσαι.
ἠνείχετο.
θεριῶ.
καταγώγιον.
κῆπος καὶ π.
κρίβανον.
λάγνης.
Λακεδαίμονα.
λεωργόν.
λεώς.
λήκυθον.
λιμόν.
λίριον.
λίτρον.
λύξ.
μαῖαν.
μακρὰν οὐσίαν.
μαλακίζεται.
μαμμίαν.
μελάγχρως.
Μέμφιδος.
μῦα.
μυρών.
ναὶ μὰ Δία.
ναῦς.
νείκας.
νεολαίαν.
νεώς.
νόμος.
ξυήλην bis.
ξυμβαθῆ.
ξύνδυο.
ὁδός.
οἰσόν.
οἰκέα.
ὀκλάξ.
ὄνου πόκαι.
ὄρνις.
ὄρτυγας.
ὀσοῦν.
οὐδὲν ἄπο τρόπου.
οὐδ' ὑφ' ἕνων.
ὄφλειν.
παρακεχόρδικεν.
παρουσία.
παχεῖς.
πέμπε.
πέργαμον.
πῆ.
πλεισοβολίνδα.
ποιήσειας.
πολεμησείειν.
πόρδαλιν.
πρατήρ.
πτόρθους.
πυριλαμπίς.
ῥάξας.
ῥαχίαν.
σάκος.
σήματα (II. p. 336).
σάς.
σατήρ.
σέρεσθαι.
συμβούλους.
συνέδριον.
σχολάζειν.
τέφραν.

ὑγίειαν.
ὑστέρα δεκάτη.
Φάλαγγες.
Φρυγίνδην.
Φαύζειν.
Φαῦλον.
Φλιοῦντα.
ψόας.
ὠζυροί.

Ἀττικοί. Οἱ νεώτεροι Ἀττικοί·
πανός.
Vide in Νεώτεροι.
Παλαιοί.
Ἀρχαῖοι.

Ἀχαιός Θησεῖ·
Σαρωνία Ἄρτεμις.

Ἀχαιός. Fragmenta Incerta:
μάλευρον.
νυμφόβας.
Ταραντῖναι βαφαί.

Οἱ Βάρβαροι· Βαρβαρικά· Βαρβαρισμοί·
πατριώτης.
πέλεκυς.
Ῥαικοί.
ῥάξ.
σάρητον.
σαύνιον.
σίκλος.
σατήρ.
σχολή bis.
τετύχηκεν.

Ὁ τοῦ Βασιλέως νόμος·
παράσιτοι.

Βιθυνοί·
Φορεῖον.

Βοιωτοί·
Κάριος Ζεύς.
κριαδδέμεν.
ὁμωχέτας.
ὀπισθοτίλαν.
ὀπλίττομαι.
πελίκαν.

Γέται·
Ζάλμοξις.

Οἱ γεωμέτραι·
κάθετος.

Γοργίας·
παρθένοι.

Γρηγόριος ὁ θεολόγος·
περιδέξιος.

Οἱ παλαιοὶ γυμνασαί·
ψόας.

Δείναρχος κατὰ Λυκούργου·
καταλεύσιμον.

Δείναρχος κατὰ Μοσχίωνος·
ἑρκείου Διός.

Δείναρχος κατὰ Φορμισίου·
ἠλινδημένον.

Δείναρχος. Fragmt. Incerta:
μοχθηρός.

Δεινόλοχος·
ὗς ὑπὸ ῥόπαλον.

Δελφοί·
ζύγαστρον.

Δημάδης·
παρέλαβεν τὴν πόλιν.

Δημήτριος·
ὑπέρινος.

Δημήτριος ὁ Ἰξίων·
κρέας.

Δημήτριος ὁ Μάγνης·
Κύννειος.

Δημόκριτος·

ἄ.

μῶ.

παράπηγμα.

ῥερυθμῶσθαι.

Δημοσθένης·

p. 13. 3 ῥαΐσας.

14. 27 σύνταξις.

14. 22 προσδεῖσθαι.

20. 6 πεφενάκικεν.

20. 9 ἤρθη.

23. 2 πεζέταιροι.

23. 15 πυλαϊσάς.

24. 6 ϛρέμμα.

34. 11 τηνάλλως.

25. 21 Φαῦλον.

43. 2 περισοιχίζεται.

46. 16 ὑπέροπτον.

59. 19 ὑπαχθέντες.

63. 25 ὄνου σκιά.

73. 9 τάλεσιν.

73. 21 τηνάλλως.

100. 28 ὄλυρα.

101. 1 σιροῖς.

112. 2 ῥᾳθυμία.

117. 19 πολλοσόν.

119. 15 παρώσας.

155. 15 σκορακίζονται.

166. 11 παρουσία.

167. 17 ὑ. τ. κατάλογον.

172. 3 ῥήτωρ.

183. 8 τάλαντον.

229. 2 τετυΦῶσθαι.

229. 3 πομπεία.

242. 15 ἑωλοκρασία.

269. 20 σπερμολόγος.

288. 19 τῶν ἐπὶ σκηνῆς.

291. 25 ὑπερβολήν.

p. 307. 25 τραγικὸς πίθηκος.

307. 26 παράσημος ῥ.

310. 2 σιτώνης.

313. 16 κρατηρίζων.

313. 16 νεβρίζειν.

313. 19 ἔΦυγον κακόν.

313. 25 παρεῖαι ὄΦεις.

313. 25 ὄΦεις παρείας.

313. 25 μαράθῳ καὶ λεύκῃ.

313. 26 εὐοὶ σαβοί.

313. 27 Ὑης.

313. 28 λικνοΦόρος.

314. 1 ἔνθρυπτα.

314. 2 νεήλατα.

314. 14 ὀπωρώνας.

316. 26 Φοράς.

321. 14 ὁμωρόΦιον.

321. 15 ὁμόσπονδος.

324. 23 προπίνει.

341. 15 προβάλλεσθαι.

356. 4 ὁρᾶτε.

387. 12 ἰλιὰς κακῶν.

419. 14 ἐρρῶσθαι Φράσας.

419. 22 Ἥρως.

424. 10 ὑποκοριζόμενοι.

433. 22 κωμάζει.

482. 22 ὅρα δή.

529. 11 οὐδὲν γὰρ οἷον.

529. 11 οἷον.

546. 21 κλαήσει.

551. 13 ἔωλον.

548. 5 λιπομαρτύριον.

565. 28 σοβεῖ.

575. 24 ῥήτωρ.

625. 5 ὑπειλημμένον.

630. 26 ποινᾶν.

631. 28 ἐΦορία.

p. 675. 1 πεπεμμένην.
678. 17 καιροφυλακῆσαι.
717. 2 εὔηθες.
731. 11 προκαταβολή.
742. 16 Φιλέψιος.
744. 2 εὐνομουμένη.
781. 19 σκυλόδεψος.
784. 9 κάπηλος.
785. 4 μοσχεύητε.
785. 24 ὁμοῦ.
815. 6 κεφάλαιον.
821. 15 ὑπέρχρεως.
845. 17 λάκκος.
871. 22 φιδάκνας.
871. 22 πιθάκνη.
909. 14 παραχειμάζοντι.
914. 10 ἐφεκτοὺς τόκους.
927. 4 σύλαι.
931. 23 σύλαι.
966. 11 σκῆψις.
974. 16 Κεγχρεών.
1013. 21 κατεδιήτησεν.
1031. 12 Νεμέσεια.
1086. 15 λουτρά.
1089. 33 λουτρά.
1154. 9 ὑπερημερίας.
1170. 27 σακυφάνται.
1170. 28 Φαρμοτρίβαι.
1190. 7 λιπομαρτυρίου δίκη.
1193. 12 Λυκιουργεῖς.
1251. 24 ςοῖχος.
1259. 12 ῥάξαι.
1260. 22 ἦτρον.
1269. 9 Τριβαλλοί.
1272. 7 σκευωρία.
1285. 12 τίμιον.
1285. 15 συντιμηθῆναι.
p. 1290. 11 ἀγωγίμων.
1291. 25 ἑτερόπλουν.
1309. 13 ἐτιθήνευσεν.
1345. 6 ὑπάρχων.
1362. 27 τοκοφορεῖν.
1377. 11 κυνᾶς.
1377. 11 κυνῆ Βοιωτία.
? κατηγορίας ἕ.
? πόα.
? σπουδάζω.
Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι·
Τριτοπάτορες.
Δήμων ἐν τοῖς περὶ Παροιμιῶν·
εὐγενέςερος Κόδρου.
ἢ δεῖ χελώνης.
ἡ Φανοῦ θύρα.
ὄνος ἄγων μυςήρια.
οὐδ' Ἡρακλῆς.
Σαρδόνιος γέλως.
Φοινίκων συνθῆκαι.
Οἱ Διαλεκτικοί·
πυνθάνεσθαι.
Δίδυμος·
ἡμεροκλλές.
Κυψελιδῶν ἀνάθημα.
οἰνόπται.
ῥάχετρον.
σέρφοι.
τευτάζειν.
Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων·
σκολιόν.
Οἱ δικανικοί·
πομπεία.
προκαλεῖσθαι.
ῥάξας.
Vide in Ῥήτορες.

Διογενιανός·
Prolog.
ἃ ἄ.
Διοκλῆς Βάκχῃ·
κακὰ κακῶν.
Διοκλῆς Μελίτταις·
τιγγάβαρι.
Διοκλῆς. Fragmt. Incerta:
τιμαῖος.
Διονύσιος ἐν τῇ περὶ τῶν θεῶν ἱστορίᾳ·
νύμφαι.
Διονύσιος ἐν Κτίσεσιν·
Πραξιδίκη.
Τελμισεῖς.
Διονύσιος Θρᾷξ·
πέλανοι.
Διοσκουρίδης ἐν τοῖς περὶ νομίμων·
σκυτάλη.
Δίφιλος Αἱρησιτείχει·
Ῥοδιακόν.
Δίφιλος Ἀποβάτῃ·
κραυγασμός.
Δίφιλος Ἐγκαλοῦσιν·
ὁλοσχερῶς.
Δίφιλος Ἐμπόρῳ·
πλεκτάναι.
Δίφιλος Ἐναγίσμασι·
ψωλὸν γενέσθαι.
Δίφιλος Πολυπράγμονι·
ῥαγδαίους.
Δίφιλος Σικελικῷ·
λίτρα.
Δίφιλος Φιλαδέλφοις·
ὀξίνην.
Δίφιλος Χρυσοχόῳ·
ὀπαία.

Δίφιλος. Fragmt. Incerta:
Mk. fr. 40. νεοττός.
49. περιδοῦ.
50. πολιτοκοπεῖν.
Δίων ἐν ις' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν·
ἤγαλλεν.
Δίων ἐν τῇ λη'·
ῥᾳσώνη.
Δίων ἐν λθ' Ῥωμαϊκῶν·
σάδιον.
Δίων. XLVII. 40.
τραπέμπαλιν.
Δίων. Fragmenta:
ἐσάλευε.
ἠνδρώθησαν.
Διώξιππος Θησαυρῷ·
Κωρυκαῖος.
Δοῦρις περὶ ἀγώνων·
Hull. fr. 76. σελίνου στέφανος.
77. ἀγών.
Δοῦρις ἐν Σαμίων ὥροις·
fr. 60. Σαμίων ὁ δῆμος.
Δοῦρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν·
fr. 37. Λαμία.
Δράκων ὁ Στρατονικεύς·
πάμπαν (II. p. 322).
Δωριεῖς·
εὐλάχα.
λαπίττειν.
λεωργόν.
λήμματα.
μακαρίτας.
νόμος.
ξυήλην.
ὄρνις.

πέποσχα.
ποταίνιος.
προκότταν.
συκάμινα.
ὑσσάκους.
ὠαξῶ.

Οἱ Ἑβδομήκοντα.

Gen. 27. 38 κατανυγείς.
Exod. 28. 28 ᾠα.
Lev. 23. 40 κάλλυντρα.
2 Reg. 33. 14 περιοχή.
Iob. 7 fin. κατεντευχθέντα.
Psalm. 4. 2 Praef.
» 93. 16 ἐχόμενος.
» 132. 2 ᾠα.
Provv. Salom. 11. 27 τεκταινόμενος.
» » 13. 11 κιχρᾷ.
Vat. Ies. 3. 21 κατάκλιτα.
» » 65. 8 ῥώξ.
» Ezech. 23. 12 εὐπάρυφα.
» » 45. 24 πέμματα.
4 Macc. 8. 12 καταπέλτης.
Sap. Salom. 19. 18 νηκτά.
» Sir. 22. 1 ἠρδαλωμένος.
» » 35. 11 οὐραγεῖ.
Matth. 12. 30 σκεδάζει.
» 17. 20 ἴθορος.
Act. Apost. 8. 32 περιοχή.
Rom. 3. 9 προεχόμεθα.
1 Cor. 2. 14 ψυχικός.
Ephes. 5. 27 σπίλος.
Philipp. 4. 12 μεμύηται.
Tit. 2. 10 νοσφιζόμενον.

Reliquas glossas sacras vide infra.

Ἐγώ. Vide Φώτιος.

Ἑκαταῖος.
Τενθεύς.

Ἐκφαντίδης.
Καπνίας.

Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νομίμοις.
Ζάλμοξις.

Ἑλλάνικος.
Πιτάνη εἰμί.
Vide in Καλλισθένης.

Ἕλληνες (I. p. 38).
εὐθὺς καὶ εὐθέως.
ἐχθές.
ἠπητήν.
καμάριον.
μέντοι.
ὄρρος.
οὐχί.
πατριῶται.
πλείω καὶ πλέω.
πόρδαλιν.
πρέσβεων.
Πύθια.
Σειρῆνας.
Φιλόπαις.

Ὁ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσας.
Τριτοπάτορες.

Ἐπιγένης ὁ Σικυώνιος τραγωδίᾳ.
οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

Ἐπιγράμματα.
Θάσιος παῖς.
Κυψελιδῶν ἀνάθημα.
Σαρδαναπάλους.
σαυτὴν ἐπαινεῖς.
ὕδωρ δὲ πίνων.
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

Ὁ ἐπικὸς κύκλος.
Τευμησία.

Ἐπίκουρος ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα Ἐπιστολῶν.
Πύθια καὶ Δήλια.
Ἐπικράτης Χορῷ.
μυωξία.
Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ.
κωραλίσκον.
ῥοιάς.
τιττιγόνιον.
Ἐπίλυκος. Fragmenta Incerta:
ἠθημένος.
ὀσολόγος.
ψωμός.
Ἐπίχαρμος.
κύβηττον.
κύβοι. ?
λίτρα.
ὀγκίαν.
πέποσχα.
πλῶτες.
ῥάφανον.
ῥέξαι.
Ῥησίαρχος.
Σικελὸς ὀμφακίζεται.
Σικελίζεις.
συκάμινα.
σύνθυμοι.
ψύλλα.
Ἐπίχαρμος Κωμασαῖς ἢ Ἡφαίστῳ.
Ἥρας δεσμούς.
Ἐρατοσθένης.
εὐθὺ Λυκείου.
ἦα.
ἦ δ' ὅς.
ποῖ κῆχος.
σάμακα.
Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ κωμῳδίας.
εὐκλεία.
Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς.
ἦ δ' ὅς.
Ἕρμιππος Δημόταις.
λεπτολογία.
οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.
κακκάβη.
πάρισθι.
Ἕρμιππος Εὐρώπῃ.
ῥάζειν.
ῥύζων.
Ἕρμιππος Θεοῖς.
κρεμβαλιάζειν.
σίλβην.
Ἕρμιππος Μοίραις.
κατεβρόχθισε.
Θετταλικὴ ἔνθεσις.
Ἕρμιππος Στρατιώταις.
ἠρισάναι.
Ἕρμιππος Τριμέτροις.
ὑπαγωγεύς.
Ἕρμιππος. Fragmt. Incert.:
Mk. fr. 16. ἀδηφάγοι.
17. λολλοῦν.
18. ναισικήρεις.
19. ὀξίνην.
20. σέων.
21. ψῦχος.
Εὐβοεῖς.
λωλώ post λυκοφιλίως.
Εὔβουλος Διονυσίῳ.
εὐόργητος.
κωφότερος κίχλης.
Εὔβουλος Δόλωνι.
πρὸς φθεῖρα κείρασθαι.
Εὔβουλος Κυβευταῖς.

κάρυννος.
Λάκωνες.
λάμπων.
μίδας.

Εὔβουλος Παρμενίσκῳ·
κυντερώτατα.

Εὔβουλος. Fragmt. Incerta:
Mk. fr. 13. Καρύσια.
23. εὐκερματεῖν.
24. σικύαν.
25. σήνια.
26. τοκάδα.

Εὐγαίων·
νῆϊς (II. p. 312).

Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής·
ἤγαλλεν.

Εὔπολις Αἰξίν·
fr. 1. Φλόμος.
2. σελάχια.
4. τρία καὶ δύο.
6. ἐψητοί.
9. νεᾶν.
10. τάγυρι.
20. ἔφιππον.
21. νεανισκεύεται.

Εὔπολις Αὐτολύκῳ·
fr. 5. καλίδιον.
8. φιτῦσαι.

Εὔπολις Δήμοις·
fr. 17. μὴ παιδὶ μάχαιραν.
20. ὀξυθύμια.
26. νεανισκεύεται.
27. νιγλαρεύων.
28. οἰνισήρια.

Εὔπολις Βάπταις·
fr. 15. ῥόμβος.

Εὔπολις Κόλαξι·
fr. 5. θυμηδία.
fr. 6. πεζάς.
17. καλλαβίδες.
28. ἐφάπαξ.
29. λευκὴ ἡμέρα.

Εὔπολις Λάκωσι·
fr. 1. μυττωτόν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·
fr. 6. σρεβλόν.
6. ὀνοκίνδιος.
18. ταμίαι.
20. μικρὸν τοὐβολοῦ.
21. ψῶζα.

Εὔπολις Πόλεσιν·
fr. 3. ψιλὴ γῆ.
7. οἰνόπται.
24. οὐσίαν.

Εὔπολις Ταξιάρχοις·
fr. 5. ὧδε.
10. ὄνος ἀκροᾶται.

Εὔπολις Ὑβρισοδίκαις·
ὑβρισοδίκαι.

Εὔπολις Φίλοις·
fr. 6. ὅλμοι.

Εὔπολις Χρυσῷ γένει·
fr. 5. τροφαλίς.
6. μαχαιρίδες.
13. κατάχυτλον.
20. τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον.

Εὔπολις. Fragmenta Incerta:
5. τοὔψον post Τιμαγόρας.
17. τρυσίππιον.
36. Κρητικόν.
37. λάμβδα.
38. παιδικά.
40. ἦθος.
46. ζητρεῖον.

57. κύβοι.
62. σοβάδες.
65. πρόσειλος.
85. ὄνου γνάθος.
93. Πράσιλλος.
101. θηλάσριαν.
107. σακτός.
117. εὖ ἔχειν.
118. κρέξ.
119. λάρυγγα.
120. λέπτει.
121. λείβηθρα.
123. μισθάριον.
124. μνώμενος.
125. προσίσχε.
126. σάξας.
127. σαπρόν.
128. Σειληνοί.
129. σιωκόμος.
130. σκιάς.
131. Πανὸς σκοπός.
131. σκοπός.
132. σοιβήν.
133. συνεχῶς.
134. τρασιά.

Εὐριπίδης Αἰόλῳ·
Df. fr. 28. κλῆρος Ἑρμοῦ.

Εὐριπίδης Ἀλκήσιδι·
vs. 2. θῆσσαν.
6. θητεύειν.
108. κναιόμενον.
582. λύγκες.

Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι·
fr. 3. πενθερά.

Εὐριπίδης Ἀλόπῃ·
fr. 8. ὀδῆσαι.

Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ·
vs. 689. ὀξυθυμεῖσθαι.
vs. 729. πρόκωπος.
795. ναυσολίαν.
819. ἠθάδων.
822. ἔρρ' αἰθέριον.
827. μύγματα.
832. λεπτόμιτον Φᾶρος.
1010. πάγον εὐτειχῆ.
1116. μηχανορράφος.

Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ·
fr. 46. εὐκράς.
47. εὐθύδημον.
48. νόσον ἔχειν.

Εὐριπίδης Ἀρχελάῳ·
fr. 34. ὀδουρούς.

Εὐριπίδης Βάκχαις·
vs. 406. καρπίζουσιν.
611. ὀρκάνας.
663. ποτνιάδας.

Εὐριπίδης Ἑκάβῃ·
vs. 39. εὐθύνοντας.
451. Φθιάδος.
837. καὶ χερσί.
1128. μαργῶσαν χέρα.

Εὐριπίδης Ἑλένῃ·
vs. 1586. κλιμακτῆρας.

Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ·
fr. 20 vs. 10. προσείρων.

Εὐριπίδης Ἠλέκτρᾳ·
vs. 1166. ὑπόροφον.

Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις·
vs. 394. ὀφρύην.

Εὐριπίδης Ἱκέτισιν·
vs. 604. σερνοτυπής.

Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ·
vs. 5. πρεσβεύειν.
94. σεμνόν.
253. νυνδή.
374. προνώπιον.

vs. 1059. ὑπὲρ κάρα φοιτῶνται.
1170. κάτευγμα.
1172. ῥόπτρον.
1197. εὐθὺ Λυκείου.
1270. ποικιλόπτερος.
1364. θεοσέπτωρ.

Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι.

vs. 325. σήμαντρα.

Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις.

vs. 699. ζῇ.

Εὐριπίδης Ἴωνι.

vs. 550. φάνας.

Εὐριπίδης Κύκλωπι.

vs. 49. ψύττα.
98. ὀδῆσαι.
136. ὀπίαν τυρόν.
385. ἀγώγιον.
605. καρκίνος.

Εὐριπίδης Λικυμνίῳ.

fr. 1. φαῦλον.

Εὐριπίδης Μελανίππῃ.

fr. 29. τήτει.

Εὐριπίδης Μελεάγρῳ.

fr. 17. νυνδή.

Εὐριπίδης Μηδείᾳ.

vs. 46. τροχόν.
216. σεμνόν.
376. θανατήριον.
758. ἄ.
849. παιδολέτειραν.
953. ὁμευνέτου.
1038. κάκη.

Εὐριπίδης Οἰνεῖ.

fr. 4. τιμωρεῖν.
5. Ἡρακλείαν λίθον.

Εὐριπίδης Ὀρέσῃ.

vs. 147. ὑπόροφον.
213. πέλανοι.
401. φαντασμάτων.
408. προσφερεῖς.
654. ξυνάορον.
762. πυργηρούμεθα.
998. ἕσπερον κέλευθον.
1370. εὐμαρίδες.
1433. κρόκην νήθειν.

Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ.

fr. 8. πενθερά.

Εὐριπίδης Ῥήσῳ.

vs. 245. σπανίαν.
426. ἀγχιτέρμων.
711. ὔπαφρον.
817. μάραγνα.
943. φάνας.

Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ.

fr. 7. ξεναπάτας.

Εὐριπίδης Τηλέφῳ.

fr. 3. τρὶς ἕξ.

Εὐριπίδης Τρωάσιν.

vs. 146. τύφεται.
496. τροχηρά.
497. λάκισμα.
1151. Σκαμανδριαίους.

Εὐριπίδης Φοινίσσαις.

vs. 32. πυρραῖς γένυσι.
139. σακεσφόροι.
264. οὐκ ἐκφρῶσιν.
454. σχάσον.
827. Φοινικολόφου.
1389. θήγοντες.
1416. Θεσσαλὸν σόφισμα.

Εὐριπίδης Φρίξῳ.

fr. 15. ζῇ.
18. πώγωνα πυρός.

Εὐριπίδης. Fragmt. Incerta:

148. ἤπειρος.
154. λιθων χοαί.
210. ῥακχίζειν.

Εὐριπίδης. Latet error:
ζύγασρον (I. p. 22).
περισοβεῖν (I. p. 52).

Εὐφρόνιος·
Κιλλεία.
παραιξόρουσον

Ἔφορος ἐν γ΄·
Κωρυκαῖος.

Ζηνόδοτος·
μίνθα.

Οἱ Ζωγράφοι·
Φάρμακα.

Ἡλεῖοι·
συνέφηβος.

Ἡλιόδωρος· (Gloss. Homeric.).
σπιλάδες.
τρίγληνα.

Ἡμεῖς·
Vide in Φώτιος et Photii aequales.

Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός·
Λίνον.
λύσιοι τελεταί.

Ἡρακλέων·
ὀξάλειοι.
τευτάζειν.

Ἡρόδοτος·
I. 22. τετρῦσθαι.
71. περιέχεσθαι.
190. ὑπονοσῆσαι.
II. 6. σχοῖνος.
14. σκάλλοντες.
65. μελεδωνοί.
67. ἰχνευταί.
77. συρμαία.
86. θυωμάτων.
133. λύχνα.
134. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.
168. περιτροπῇ.
III. 4. περιῆλθεν.
8. περιτρόχαλα.
20. λήκυθον.
53. παρηβηκώς.
53. περιεχόμενον.
65. καταλελάβηκεν.
78. προσθεῖναι τὰς θύρας.
98. Φλοΐνην.
156. καταπροΐξεται.
160. Ζωπύρου τάλαντα.
IV. 9. σῶσρα.
25. σακεύουσι.
28. ψῦχος.
35. ἰσιατόρια.
60. σροφιοπανοῦργος.
61. πρόβατα.
64. σαρκάσας.
74. κάνναβις.
79. λελάβηκε.
94. Ζάλμοξις.
173. ψύλλοι.
202. περιέσιξαν.
202. περισίξαι.
VI. 83. ἐχηρώθησαν.
VII. 13. συναλίσας.
23. ἤναυε πῦρ.
VIII. 6. οὐδὲ πυρφόρος.
41. οἰκουρὸν ὄφιν.
87. συνεκύρησεν.
122. λελάβηκε.

VIII. extr. ὑποκρίνεσθαι.
IX. 45. λιπαρέετε μένοντες.

Ἡρωδιανός·
ἀδήν.
θωρακείοις.

Ἡσίοδος Θεογονίᾳ·
vs. 198. Κυθέρεια(II.p.297).

Ἡσίοδος Ἔργοις καὶ Ἡμέραις·
118. θέλημος.
299. καλιά.
465. ἐχέτλη.
566. ὀρθρογόη.
624. χίμαρον (ψίμαρον).
—. τρία καὶ δύο.

Θεαίτητος·
ὕδωρ δὲ πίνων.

Θεαίτητος ἐν τῷ περὶ Παροιμίας·
οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

Θέογνις·
Κύρνος.

Θεόδωρος ὁ παναγὴς ἐν τῷ α′ περὶ τοῦ Κηρύκων γένους·
ἡμεροκαλλές.

Θεόκριτος·
IV. 18. κώμυθα.

Ὁ Θεολόγος·
Vide in Γρηγόριος.

Θεόπομπος ὁ κωμικὸς Εἰρήνῃ·
fr. 6. μητρυιόν.

Θεόπομπος Νεμέᾳ·
fr. 1. Θηρικλέους τέκνον.

Θεόπομπος Ὀδυσσεῖ·
fr. 4. λάσιον.

Θεόπομπος Παμφίλῃ·
fr. 4. ῥαχίζειν.

Θεόπομπος Στρατιώτισι·
fr. 2. τετρωβολίζων.

Θεόπομπος Τισαμενῷ·
fr. 3. ὀλόλυας.

Θεόπομπος. Fragmt. Inc.:
fr. 14. κένταυρον.
15. λοπάδα.
16. λάμβδα.
18. τὸ νῦν εἶναι.
38. ναυτίδας.
—. τετύχηκε.

Θεόπομπος ὁ ἱστορικός·
Κιλικισμόν.
Σαμίων ὁ δῆμος.

Θεόπομπος Φιλιππικῶν α′·
λόγον ἔχειν.

Θεόπομπος Φιλιππικῶν η′·
Ζωπύρου τάλαντα.

Θεόπομπος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Ἡροδότου·
σπουδάζω.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ καιρῶν β′·
Κυψελιδῶν ἀνάθημα.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων·
τιάρα.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων·
59. τιγγάβαρι post τιτθοί.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ὀσμῶν·
Μεγάλλειον μύρον.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Φυτῶν·
IV. 14. 6. ψινάδες.

VI. 6. 9. λινόν.
IX. 11. 5. νορύη.

Θεόφραστος. Fragmt. Incert.:
ἔσμα.
ἱππομανές.
κύρβεις.
κύτταρος.
νᾶνος.
τυμβογέροντες.

Θέσπις. Vide Χαμαιλέων.

Θεσσαλοί·
Κάριος Ζεύς.

Ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας·
Vide Ἀρμενίδας.

Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφηκότες·
Τευμησία.

Θουγενίδης·
μὴ νόμισον.

Θουγενίδης Δικασταῖς·
τριαχθῆναι.

Θουκυδίδης·
I. 1. ἦᾶ.
2. λεπτόγεα.
2. νέμεσθαι.
4. λῃστικόν.
5. πυνθάνεσθαι.
5. πύσεις.
6. τεττιγοφόροι.
6. κρώβυλος.
6. σέσωται.
8. πλόϊμα.
10. κώμην.
10. περίνεως.
10. πρωτόνεως.
18. ὁμαιχμία.
20. Πιτάνη.
I. 23. τριακοντούτης.
27. παραυτίκα.
32. περιέσηκεν.
33. πολεμησείειν.
34. εὐθέος.
35. ὑπείπομεν.
47. στρατόπεδον ἐποιήσαντο.
50. πρύμναν ἐκρούοντο.
61. θέρμα.
73. προβάλλεσθαι.
78. παράλογον.
79. πολεμητέα εἶναι.
92. κωλύμη.
93. προσέκειτο.
95. μετατάξασθαι.
98. πολιορκία.
104. Μέμφιδος.
105. κακιζόμενοι.
120. ὀκνῶν.
120. εὖ παρασχόν.
123. παραβεβάσθαι.
124. ἰδιώτας.
128. παρουσία.
133. παραβάλλεσθαι.
136. περιωπή.
140. προὔχοντο.
II. 2. ἱερᾶσθαι.
3. Φοβερός.
3. πιθανούς.
5. πανστρατιᾷ.
7. λαμπρῶς.
12. ἀγωγούς.
15. Πύθιον.
16. μεταστχεῖν.
18. μαλακός.
18. καθέδρα.
24. ναῦς.

II. 28. μηνοειδής.
34. πρότριτα.
41. μνῆμα.
49. πελιτνόν.
49. θέρμα.
51. μεταποιεῖσθαι.
66. μετρίως.
84. προσκείμενοι.
84. κλυδώνιον.
86. ῥία.
89. πρόσοψιν.
93. ὑπηρέσιον.
III. 3. ξυμβῇ ἡ πεῖρα.
13. ἐφθάραται.
13. καθαιρήσετε.
15. ὁλκούς.
15. συγκομιδή.
22. προσίσχε.
23. ἑώρων.
26. νεολώφητος.
34. σᾶ.
34. σῷ.
39. εὐπραξίαν.
40. ὠνητήν (ὀνητήν).
43. εὐθέος.
53. λέξεται.
70. ὑπάγειν εἰς δίκην.
83. εὔηθες.
92. μάλισα.
93. νεοκατασάτοις.
97. ὑπαγωγάς.
111. προκεχωρηκότες.
IV. 1. σίτου ἐκβολή.
8. κλῆσαι.
10. ῥαχίαν.
12. παρεξερεσίαν.
12. τραυματισθῆναι.
12. ὀκεῖλαι.

IV. 18. προκαλεῖσθαι.
19. ξυναλλαγῆναι.
26. σῖτος.
30. ξυμβαθῇ.
44. σκῦλα.
48. παραιρημάτων.
48. σφαγάς.
68. λίπα ἀλείψασθαι.
69. λιθουργός.
69. ὅσον οὐκ ἀποτετέλεσο.
73. περιορᾶσθαι.
78. ἐτέλεσε.
85. μεμφθῇ.
86. περιωπή.
92. ἧσσον ἑτοίμως.
97. ὁμωχέτας.
108. ἐφολκά.
108. μεταχειρίζειν.
108. πομπήν.
110. πρόσοδος.
118. κωπῆρες.
124. περιορᾶσθαι.
130. περιοργής.
134. ἀγχωμάλου.
V. 1. ἱερῶσθαι.
14. περιωπή.
15. οὔπως.
16. εὐλάχα.
50. ἀγῶνα.
65. ὁμαλές.
68. λόχοι.
71. τάξασθαι.
76. συμβατήριοι.
99. πρόοπτον.
116. λιμῷ Μηλίῳ.
VI. 4. Ὀπικίαν.
11. κατεργάσασθαι.

VI. 12. λωφᾶν.
13. παρακελευσοί.
27. Ἑρμοκοπίδαι.
31. ταχυναυτεῖ.
34. ὅσον οὔπω.
35. πιθανώτατος.
46. ξενίσεις.
54. πειρᾶν.
56. πέμπειν.
57. οὐ ῥᾳδίως.
67. εὐνάς.
74. μετάπεμπτος.
85. παροκωχή.
86. πολλοσημόριον.
VII. 4. ναυλοχεῖν.
5. λίαν ἐντός.
16. παρέλυσαν.
27. πολυτελές.
28. περιοίσειν.
36. σερίφοις.
40. ταρροί.
44. ὑποκρίνεσθαι.
69. ζεῦγμα.
71. ὀλοφυρμός.
75. οἰσά.
78. σάδια.
79. ναυμαχησείοντες.
VIII. 1. πασσυδί.
1. θειάσαντες.
25. κέρας.
40. λεπτὰ πλοῖα.
42. κέρας.
48. πορισαί.
69. ἐωθώς.
71. ᾗ βούλονται.
74. πάραλοι.
98. προσκαλέσαι.
Passim: εὐώνυμον.

Passim: ξύν.
? περιορᾶσθαι, med.

Θρᾷκες·
ζειλα.
κημός.
σκάλμη.
σκάρκη.

Οἱ Θύται·
τάφος.

Οἱ Ἰατροί·
καταμηλῶν.
κυλιχνίδα.
σικύαν.
φάρμακα.

Ἴβυκος·
Σείριον.

Ἱεροκλῆς·
τέμνουσι.

Ἱεροκλῆς ἐν α΄ Φιλοσοφουμένων·
λέσχη.

Ἴξιων. Vide Δημήτριος.

Ἰόβας ἐν β΄ Φθορᾶς λέξεως·
σκομβρίσαι.

Ἱπποκράτης·
de Fract. 807 B. λορδόν.

Ἱππῶναξ·
fr. 4. Bgk. Φαρμακός.
63. πασπάλη.
102. ἐψιοῦσα.
115. ῥυφεῖν.

Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων·
φαῦλον.

Ἰσαῖος πρὸς Διοκλέα·
πατρῴων.

Ἰσαῖος πρὸς Δωρόθεον·
δμοῦ.

Ἰσαῖος πρὸς Μενεκράτην·
περιοίκιον.
Ἰσαῖος. Fragmenta Incerta:
νεογιλός.
πρατήρ.
τέλματα.
Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ·
§ 30. ἀδελφίζειν.
Ἰσοκράτης Ἀρχιδάμῳ·
§ 76. θυρωλεῖν.
Ἰσοκράτης περὶ τοῦ ζεύγους·
§ 26. ζεῦγος.
Ἰσοκράτης πρὸς Καλλίμαχον·
§ 57. Φιλοῦργος.
Ἰσοκράτης Παννηγυρικῷ·
§ 12. οὐ λελήθασι.
19. προὔργου.
24. μιγάδες.
Ἰσοκράτης κατὰ τῶν Σοφιστῶν·
§ 5. μεσεγγυοῦνται.
7. πραττομένους.
20. καλινδούμενοι.
20. ἠλινδημένον.
Ἰσοκράτης Φιλίππῳ·
§ 89. συνέπεσε γενέσθαι.
122. ἐχυρῶσαι.
Ἴστρος ἐν α' Ἀττικῶν·
Τιτανίδα.
Ἴστρος ἐν γ' Ἀτάκτων·
Ταυροπόλον.
Ἴστρος ἐν τῇ ιβ' τῆς Συναγωγῆς·
Ὁμολῷος Ζεύς.
Ἴστρος ἐν ιδ'·
θεὸς ἡ Ἀναίδεια.
Ἴστρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀτάκτων·
Εὐμολπίδαι.
Ἴστρος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς·
περισίαρχος.
Ἴστρος ἐν Ἀπόλλωνος Ἐπιφανείαις·
τριττύαν.
Ἴων Ἀλκμήνῃ·
σάγη Φερέσβιος.
Ἴων Μεγάλῳ δράματι·
ὀνοταζομένη.
Ἴων Ὀμφάλῃ·
ἐρρωπίζομεν.
εὔκηλον.
Ἰὼν Φρυροῖς·
νιφόεσσ' Ἑλένη.
Ἴων·
ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς.
Ἴωνες·
ἐρεσχηλεῖν.
εὐμάρειαν.
ἦα.
ἠθεῖος (II. p. 281).
θηλάζειν.
θηλάστριαν.
Θρᾷκες ὅρκια.
κύβηβον.
κύβιτον.
Λευκόσυροι.
λεωργόν.
λιπερνῆτες.
μάσθλης.
μάτην.
μεθῆκεν.
Μέμφιδος.

Μηονία (II. p. 307).
ναῦς.
νεῶνας.
ξυμβαθῇ.
ὀκορνούς.
ὄρνις.
ὄρρος.
ὀσμή.
ὀσακός.
οὖς.
πέμπε.
πέργαμον.
πῇ.
πλαγγών.
πλαισός.
ποιήσειας.
ῥαχίαν.
ῥοιάς.
ῥυφεῖν.
σάς.
τάγηνον.
τητινοί.
ὑποκρίνεσθαι.
Φαρμακός.
Φοινικήϊα γράμματα.

Καλλίας Κύκλωψι·
λινεύς.

Καλλίας Πεδήταις·
πεδῆται.

Καλλίας. Fragmenta Incerta:
fr. 11. μαμμᾶν.
12. ὑηνῶν.
13. Μεγαρικαὶ σφίγγες.

Καλλίμαχος Ἑκάλῃ·
ὀμέσιον.

Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγραμματίοις·
ὑμεῖς ὦ Μεγ.

Καλλίμαχος ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς Νομίμοις·
Φασηλιτῶν θῦμα.

Καλλίμαχος. Fragmt. Inc.:
ἄ.
κατακᾶ.
παιδοῦσσα.
τριττύαν.

Καλλισθένης ἐν β′ Περσικῶν·
Σαρδαναπάλους.

Καλλίστρατος·
Ἰδαρναῖοι.
Κιλλεία.
σελάχιον.

Καμειρεῖς·
προτήνιον.

Κάνθαρος Συμμαχίᾳ·
πεζὰς μόσχους.

Καρκίνος·
Καρκίνου ποιήματα.

Καρύστιοι·
ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.

Κάσσιος Λογγῖνος·
σέρφοι.

Καύκασος·
Λήμνιον κακόν.

Κηκείδης··
Κηκείδης.

Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι·
ὄνος ὕεται.

Κηφισόδωρος Τροφωνίῳ·
περιβαρίδες.

Κίλικες·
ζιγγοῦν.
Κυρανηή.

Κλέαρχος·
Τιθωνοῦ γῆρας.

ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.

Κλέαρχος περὶ οἴνων (?)
νεοττός.

Κλείδημος·
Ὗης.

Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ·
ναυκραρία.

Κλείταρχος·
σαρδόνιος γέλως.

Κλήμης·
ζάλη.
Ἥρας δεσμούς.
παλίμβολος.

Κλήμης Ἀλεξανδρῖνος·
Protr. p. 3: θιάσῳ μαινόλῃ.

Κορίνθιοι·
ἡ δ' αἶξ τὴν μάχαιραν.

Κράτης Γείτοσιν·
ὗς διὰ ῥόδων.

Κράτης Ἥρωσιν·
οὐκ ἀσκίῳ.
ὁ κάνης.

Κράτης Πεδήταις·
πεδῆται.

Κράτης Τόλμαις·
πόδεῖα.
ὄνος ἐν μελίτταις.

Κράτης. Fragmenta Incerta:
Σαρπηδὼν ἀκτή.
ῥῆσις.

Κράτης·
προκώνια.

Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν·
Κύννειος.

Κρατῖνος. De eo:
Ταυροφάγον.

Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις·
fr. 10. εὔδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος.
11. Σαμιακὸν τρόπον.

Κρατῖνος Δηλιάσιν·
fr. 1. καλάσιρις.
4. ῥάζειν.
4. ἐσπάριζεν.
4. ἠσκάριζεν.
6. ἐτήσιοι.

Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ·
fr. 7. σαργανίσιν.

Κρατῖνος Δραπέτισιν·
fr. 3. πόλεις πιίζειν.
5. ὧδε.
7. ὄνος ὕεται.
14. ὕδωρ παραρρεῖ.

Κρατῖνος Θρᾴτταις·
fr. 4. καλιός.
5. πελίκαν.
9. κύβηβον.
10. ὀκτώπουν.
13. συρβηνεύς.

Κρατῖνος Κλεοβουλίναις·
fr. 5. Μύλλος ἀκούει.
6. σκάλωψ.
7. Φέροικος.

Κρατῖνος Μαλθακοῖς·
fr. 1. οἰνάνθη.
1. ἡμεροκαλλές.
1. μίλον.
7. κάβαισος.
8. Κύλλου πήραν.

Κρατῖνος Νεμέσει·
fr. 5. ῥοδωνιά·
8. κύφων.
— λάρος.

Κρατῖνος Νόμοις·

fr. 4. μίνθα.
9. παλαιστή.
10. Τυρρηνικὰ σανδάλια.
11. ὀσαφίδα.
12. Λυκαμβὶς ἀρχή.
14. νεάτην.

Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι·
fr. 1. οὐράνιον νέφος.
8. σπερματίαν.

Κρατῖνος Πανόπταις·
fr. 4. Κιμώνεια.
5. παιδικά.

Κρατῖνος Πυλαίᾳ·
fr. 3. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.
4. τρόπα.
12. Ζωπύρου τάλαντα.

Κρατῖνος Πυτίνῃ·
fr. 6. ὕδωρ δὲ πίνων.
11. λιπερνῆτες.
20. καυνός.

Κρατῖνος Σεριφίοις·
fr. 4. σαθερόν.
10. τελενικίσαι.

Κρατῖνος Τροφωνίῳ·
fr. 4. ξιφίζειν.

Κρατῖνος Χείρωσιν·
fr. 11. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.
15. ὀρτυγομήτρα.
19. Λέσβιον ᾠδόν.
21. οὐρανία αἴξ.
29. μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

Κρατῖνος Ὥραις·
fr. 1. ὁλόφωνος.
2. παρατίλτρια.
6. κήτειον.
7. παιδικά.
8. ταῦτα πράσσω.
10. πυρορραγής.
fr. 12. Μυσικάρφης.
16. ῥυτά.
18. προσκεφάλαιον.

Κρατῖνος. Fragmt. Incerta:
fr. 6. Μυκόνιον.
25. ἐφετίνδα.
33. a. σάνναν.
33. b. συοβαύβαλοι.
38. θέαν παρ' αἴγειρον.
62. κύβηλις.
63. μασχάλην αἴρεις.
67. θηλάσριαν.
68. Ἰωνόκυσος.
69. κυρηβάσασθαι.
70. Λακεδαίμονα.
71. λαυροσάται.
72. λεπασαί.
73. Λέρνη θεατῶν.
75. μελάγχρως.
76. μετεκβολή.
77. μηνυτήν.
78. μισήτη.
79. μυαρόν.
80. ὄνου πόκαι.
81. πριών.
82. προσίσχε.
83. ῥύγχος.
84. ῥύδην.
85. Σάγρα.
86. σκανδάληθρα.
87. σπιθαμή.
88. σρωματίτης.
89. σφίγκτας.
90. σχιζίας.
91. ὕπουλα γόνατα.
92. Ψύρα.
97. μίξοφρυν.
102. ἠνδρωμένη.

fr. 118. εὐπινές.
122. σαννίον.
132. θεόθυτα.
135. Φλόμος.
142. Πολυμνήσεια.
153. Συοβοιωτοί.
153. κρουπέζαι.
162. κωνῆσαι.

Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγασι·
Παμύλης.

Κρεώφυλος· Eius Οἰχαλίας ἅλωσις.
Κρεώφυλος.

Κρῆτες·
κωραλίσκον.
Φοινικήϊα γράμματα.
ψούδια.

Κριτόλαος·
ἦ δ' ὅς.

Ἡ κρουματικὴ διάλεκτος·
νιγλαρεύων.

Κτησίας·
σάραπις.

Ὁ ἐπικὸς Κύκλος·
Τευμησία.

Οἱ Κυνηγοί·
ποδοσράβη.

Οἱ Κυνικοί· (f. Κωμικοί).
σοβαρός.

Κυρηναῖοι·
μασηρύζειν.

Οἱ κωμικοί·
κέσκος.
Κωρυκαῖος.
λιπερνῆτες.
ὀλόλυας.
παράδεισος (gl. sacr.).
σάραβον.
σαυτὴν ἐπαινεῖς.
σοβαρός.

Οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοί·
ἔρκη.
εὐπραξίαν.

Οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί·
Φιλέψιος.

Comicus Anonymus:
Mk. fr. 64. κατεβαυκάλησε.
212. ζητεῖν.
213. καρδαμάλη.
216. λάγνης.
219. μύραινα.
220. μῶρον p. μύρτον.
221. ξυήλη.
226. ὀρχήστρα.
227. παρασαβάζειν.
— παράσασις.
228. πεζῇ.
229. πλευμονίαν νόσον.
233. τἄλλα καὶ Φιλώμεθα.
234. Ταντάλου τάλαντα.
235. τρύχνου.
236. τρώκτης.
237. ὑψοῦ διάττει.
238. Φαρυγίνδην.

Λάκωνες. Vide Σπαρτιᾶται.
κατὰ πρωτείρας.
κυρσάνια bis.
κώθων.
λαιψηρόν.
λισσάνιε.
μοῖρα.

ξυήλην.
ῥήτρα.
σκυρθάνια.
σκυτάλη.
συσσιτίαι.

Λαμύνθιος·
Λαμύνθιος.

Λεύκων Φράτερσιν·
Τίβιοι.

Λιβάνιος·
ἤκισα.

Οἱ Λιθοποιοί·
κυμάτια.

Λογγῖνος. Vide Κάσσιος.

Λυδοί·
κύβηβος.
νύμφαι.
πηκτίς.
Φοινικήϊα γράμματα.

Λύκος ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας·
Καδμεία νίκη.

Λύκος ὁ Νεαπολίτης·
πύθω.

Λύκος ὁ Ῥηγῖνος·
λαρινοὶ βόες.

Λυκοῦργος·
κτηματίτην.
παράκλητος.

Λυκόφρων·
σακίζειν.
σεσέλλισαι.
τευτάζειν.

Λυκόφρων Ἀλεξάνδρᾳ·
vs. 450. ἠλασρημένον.
1386. κηκάζειν.

Λύλλος·
Λύλλος.

Λυσίας·
ἀδηφάγοι.
κεκοινωνημένοι.
λιπομαρτύριον.

Λυσίας πρὸς Αἰσχίνην·
ῥᾷον ἄν τις.

Λυσίας πρὸς Ἀλκιβιάδην·
παλαιόν.

Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως·
θεμιστεύσαντος.

Λυσίας πρὸς Ἀνδοκίδην·
πλειστηριάσας.

Λυσίας κατ' Ἐρατοσθένους·
§ 12. ἐψιμυθιῶσθαι.

Λυσίας πρὸς Ἰσοκράτην·
ὕβρις.

Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ·
ὁμοῦ.
ὑπὸ μάλης.

Λυσίας κατὰ Λυσιθέου·
οἷος.

Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην ἐπιστολῇ·
πεφοριῶσθαι.

Λυσίας πρὸς Ξενοκράτην·
συγκομιδή.

Λυσίας πρὸς Φίλωνα·
οἰκάριον.

Λυσίμαχος ἐν β' Νόστων·
Σαμίων ὁ δῆμος.

Λύσιππος·
σάμακκα.

Λύσιππος Βάκχαις·
Θετταλίς.

Μάγνης Λυδοῖς·
Λυδοί.

Μάγνης Πυτακίδῃ·
νυνδή.
Μακεδόνες·
Κύρνος.
σκοῖδος.
Μάχων·
παράπηχυ.
Μένανδρος Ἀδελφοῖς·
fr. 11. κατέσειε.
12. κοινὰ τὰ φίλων.
13. σκυθρός.
Μένανδρος Ἁλιεῦσιν·
fr. 11. φηλοῦν.
16. ἡδυλισμός.
17. λαμπήνη.
Μένανδρος Ἀνδρίᾳ·
fr. 2. νεοττός.
Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ·
fr. 3. Λαμία.
6. Φίλιος.
Μένανδρος Ἀνεψιοῖς·
fr. 4. Φανός.
Μένανδρος Ἀρρηφόρῳ·
fr. 7. ζωπυρῆσαι.
Μένανδρος Βοιωτίᾳ·
fr. 3. περίνησα.
3. πεντέκτενοι.
Μένανδρος Δακτυλίῳ·
fr. 3. ὑπηνέμια.
Μένανδρος Δεισιδαίμονι·
fr. 1. περιθειῶσαι.
6. ὀλόλυας.
Μένανδρος Διδύμαις·
fr. 1. τρίβωνα.
Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·
fr. 3. ζάκορος.
Μένανδρος Δυσκόλῳ·
fr. 1. Νυμφαῖον.
Μένανδρος Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ·
fr. 8. ἦν.
Μένανδρος Ἐμπιπραμένῃ·
fr. 1. μεταγενής.
Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ·
fr. 2. Κωρυκαῖος.
Μένανδρος Εὐνούχῳ·
fr. 5. συσομώτερον σκάφης.
Μένανδρος Ἐφεσίῳ·
fr. 5. Τενέδιος ἄνθρωπος.
Μένανδρος Ἡνιόχῳ·
fr. 8. παρῶμμαι.
Μένανδρος Θαΐδι·
fr. 4. κίγκλος.
Μένανδρος Θεττάλῃ·
fr. 5. ὁλοκληρος.
Μένανδρος Θησαυρῷ·
fr. 4. σράγγα.
5. καινθάρου μελάντερος.
Μένανδρος Ἱερείᾳ·
fr. 3. ὄνου παρακύψεως.
Μένανδρος Καταψευδομένῳ·
fr. 4. τὸν ἀφ' ἱερᾶς.
Μένάνδρος Κιθαριστῇ·
fr. 9. σκοῖδος·
Μένανδρος Κυβερνήταις·
fr. 3. ἐχθιζινόν.
Μένανδρος Κωνειαζομέναις·
tit. κωνειαζομέναις.
Μένανδρος Λευκαδίᾳ·
fr. 4. ζάκορος.
6. λευκαὶ Φρένες.
Μένανδρος Λοκροῖς·
fr. 1. κρότωνος.

Μένανδρος Μεσσηνίᾳ·
fr. 6. ἴσσα.
8. ψύλλα.
Μένανδρος Μισογύνῃ·
fr. 3. σανδαλοθήκην.
Μένανδρος Μισουμένῳ·
fr. 1. σπαθᾶν.
9. κατάπλασον.
Μένανδρος Ναυκλήρῳ·
fr. 4. εὐάγωγον.
Μένανδρος Ὀλυνθίᾳ·
fr. 3. φέρειν.
Μένανδρος Παρακαταθήκῃ·
fr. 8. ὄφεις.
11. θυραία.
Μένανδρος Περινθίᾳ·
fr. 7. ὑπόξυλος.
Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·
fr. 8. μυόχοδον.
9. ζῶμα.
Μένανδρος Σικυωνίῳ·
fr. 2. Στρατοφάνη.
5. κακὴ μὲν ὄψις.
Μένανδρος Ὑμνίδι·
fr. 8. πόσθων.
Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ·
fr. 1. πέμπειν.
3. φλήναφος.
Μένανδρος Φιλαδέλφοις·
fr. 1. λαβρώνιον.
2. σαυνίον.
Μένανδρος Χαλκηδονίῳ (Καρχηδονίῳ)·
fr. 4. Λιτυέρσης.
Μένανδρος Χαλκίδι·
fr. 1. πέμπτη· φθίνοντος.
Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·
fr. 1. τραπεζοποιός.
fr. 6. πειρᾶν.
7. Καρκίνου ποιήματα.
Μένανδρος Ψοφοδεεῖ·
fr. 2. ὄνος λύρας.
Μένανδρος. Fragmt. Incerta:
fr. 2. τρόφιμος.
7. σροβῆσαι.
93. λιτόν.
203. λυκοφιλίως.
213. τῶν τριῶν κακῶν ἕν.
236. ὑπάρχων.
237. σκατοφάγος.
240. τηλικοῦτος.
295. Πύθια καὶ Δήλια.
314. πατάγημα.
318. ἐσχάτως.
319. Ἡράκλεις.
321. περινομαί.
327. ῥινᾶν.
328. νεωκορήσει.
330. ἠρτικροτοῦντο.
333. κριὸς τροφεῖα.
357. ἀδιάφθορον.
358. ἔσχεν.
359. ἠγρηγόρη.
360. κατάσικτον.
361. κατεγνυπωμένως.
362. κνύειν.
363. κύμινον.
364. Κυραννή.
365. μάγαρον.
366. μακαρίτας.
367. μᾶλλον μᾶλλον.
368. μαρμάριον.
369. μάρτυς.
370. μονοπείρας.
371. νεαλής.
372. οἰκείαν.

fr. 373. ὅλολυν.
374. οὐ μηκέτι.
375. ὄφελον.
376. ὀψιπέδων.
377. πεντηκοσολόγοι.
378. πέπληκται.
379. πέφηνας.
380. πλοκαμῖδα.
381. προτέλεια.
382. ῥυτίσματα.
383. σάγη.
384. σημαίνειν.
385. σκάφας.
386. σκηνή.
387. σπαρτοπόλιον.
388. σασιασμόν.
389. σιγμήν.
390. σραγγαλᾶν.
391. συμβόλαια.
392. τύντλος.
398. νουθετίαν.
425. φέρνην.
495. ὀλολύττουσιν.

Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ·
Θρᾷκες ὅρκια.

Μεταγένης Θουριοπέρσαις·
fr. 2. τίς τρόπος ἵππων.
4. ξυνεκόπην.
4. συγκόψαι.

Μίκων. *Pictor:*
θᾶττον ἢ Βούτης.

Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης·
Πραξιδίκη.

Μνασέας fr. 14 Mehl.
Ζάλμοξις.

Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν·
ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς.

Μνασέας fr. 58 Mehl.
πυθοῦ χελιδόνος.

Οἱ Μουσικοί. Vide in Κρουματική.
ἰαμβύκη.
ἰαμβύκαι.

Μῦθος·
Καρδοπίων.

Μύθου ἐπίρρημα·
μῦθος ἐσώθη.

Οἱ Μυρεψοί·
σπαθίδα.

Μυρσίλος·
Λήμνιον κακόν.

Μυρσίλος Λεσβιακοῖς·
λινόν.

Νέμεοι·
ἀδηφάγοι.

Νεοκλείδης·
νᾶνος.

Οἱ Νεώτεροι. Vide *Photii aequales.*
ἑώρων.
οὐδείς.
σαμάκια.
σέσωται.

Νίκανδρος·
ἀγωνοθέτης.
ὀξάλειοι.
φαλάγγιον.

Νίκανδρος ἐν α' Αἰτωλικῶν·
Τιτανίδα γῆν.

Νικόστρατος. Fragmt. Inc.:
fr. 8. ὅρμενα.
10. ζιγγοῦν.
11. σήριγμα.
12. Ταραντῖνον.

— σρῆνον.
Νικοφῶν Πανδώρᾳ·
fr. 3. νέακας.
6. ὑποπίνειν.
Νικοφῶν. Fragmenta Incerta:
fr. 4. σιγηλός.
7. κωδωνοφορῶν.
8. σαφυλήν.
Νόμος. Vide Βασιλέως νόμος et Σόλων.
Νῦν. Vide *Photii aequales.*
Ξέναρχος·
Ῥηγίνους.
Ξενικόν·
παιδισκάριον.
Ξενοφῶν Ἀναβάσει·
I. 5. 6 σίκλος.
8. 1 σαθμός.
II. 1. 7 περὶ πλήθουσαν ἀγοράν.
III. 3. 20 σπολάς.
5. 14 ἤλεγχον.
IV. 1. 18 σπολάς.
3. 11 μάρσιπος.
5. 7 καρδιώττειν.
7. 12 ξυήλην.
8. 2 ὑπερδέξιον.
8. 25 ξυήλην.
VI. 1. 7 καρπαία.
VII. 3. 32 κατασκεδάζειν.
4. 4 ζειραί.
Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν·
I. 2. 30 ὕϊκόν.
3. 9 λεωργόν.
II. 1. 20 ῥᾳδιουργός.
1. 26 ὑποκοριζόμενοι.
III. 5. 1 τοῦ πάνυ.
Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς·
I. 6. 15 ὑποτεμνόμενος.
II. 4. 2 εὐημερίαν.
III. 1. 4 ἀδήωτον.
1. 8 μηχανικόν.
2. 27 συσπειραθέντες.
3. 1 δσιωθῆναι.
IV. 2. 14 Σικυών.
V. 4. 1 οὐδ' ὑφ' ἕνων.
4. 58 κλινοπετῆ.
VII. 2. 11 Φλιοῦντα.
Ξενοφῶν ἐν τῷ Ἱέρωνι·
1. 36 λεηλασία.
Ξενοφῶν περὶ Ἱππικῆς·
2. 1 πωλοδάμνης.
5. 6 προκόμιον.
Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ·
2. 9 κυνοῦχος.
6. 7 σάλικας.
Ξενοφῶν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ·
7. 20 νεᾶν.
Ξενοφῶν ἐν τῇ Κύρου Παιδείᾳ·
I. 1. 5 ἕως.
II. 2. 10 πιθανούς.
2. 21 πέμπε.
3. 15 ἀγωνία.
4. 20 ὤγμευον.
IV. 6. 4 κατειργάσατο.
VI. 1. 54 ἀγώγιον.
VIII. 7. 7 συμπαρομαρτῶν.
Ξενοφῶν ἐν τῷ Συμποσίῳ·
8. 41 σπουδάζω.
Ξενοφῶν·
? ἐφεδρεύει.
? οὐροδόκην.
Οἰκοδομικόν. Vide λιθοποιοί.

ὑπαγωγεύς.

Ὅμηρος·

Ιλ. α. 39. ἐρεφθείς.
528. ἦ δ' ὅς.
538. πεζίδα.
β. 701. ἡμιδαπής.
γ. 17. πόρδαλιν.
130. νυμφεύτρια.
δ. 6. προβάλλεσθαι.
ε. 194. νεοτευχές.
337. θέναρ.
352. ἀδημονεῖν.
ζ. 152. ἔσι.
168. ξύει.
η. 298. ἀγών.
402. ὀλέθρου.
θ. 441. λειτά.
ι. 311. τρυγόνα.
443. ῥήτορες.
λ. 105. λυγιζόμενος.
155. ἄ.
307. τρέφεσθαι.
503. λάπαθον.
569. ὁδός.
638. ξυήλην.
816. ἄ.
ν. 103. ἴϊα.
361. μεσαιπόλιος.
572. κατουλάδα.
ξ. 37. πολεμησείειν.
ο. 8. περιωπή.
14. ἄ.
103. σαρδόνιος γέλως.
ρ. 52. ἐσφηκωμένον.
493. σέρτοι.
σ. 570. Λίνον.
576. ἀγῶνα.
υ. 33. ἀγών.

Ιλ. υ. 33. ἀγῶνα.
486. πλεύμων.
φ. 513. ἴσῃ.
ψ. 83. ὁμοῦ.
220. εὖεν.
485. περιδεδόσθαι.
ω. 30. μαχλοσύνη.
734. πρό.
755. ἐρύσαζεν·
798. κατεσόρεσε.
Οδ. α. 337. οἶσθα.
β. 258. ἄ.
γ. 8. προὔχοντο.
226. οὔπως.
δ. 134. κρόκην νήθειν.
457. πόρδαλιν.
743. νυμφεύτρια.
ε. 234. σκέπαρνον.
368. θημῶνες.
θ. 69. τάλαντον.
232. εὐκόμισος.
260. ἀγών.
ι. 243. ἠλίβατον.
246. τρέφεσθαι.
315. ῥοῖζος.
444. λάχνος.
κ. 97. παιπάλημα.
λ. 14. Κερβέριοι.
832. τροφή.
ν. 435. μωρότερος Μορύχου.
σ. 100. μασχάλην.
507. τάλαντον.
τ. 562. τυφλῶν ὀνείρων.
υ. 302. σαρδόνιος γέλως.
χ. 8. ἦ δ' ὅς.
passim: ὅσσος.
περιαγειρόμενοι.

passim: ῥήσεις.

Reliquas glossas Homericas vide infra.

Οἱ μεθ' Ὅμηρον·
ἢ δ' ὅς.

Οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες·
ῥαψῳδοί.

Ὀρφεὺς Φυσικῷ·
Τριτοπάτορες.

Τὰ Ὀρφικά·
Τριτοπάτωρ.

Οἱ Παλαιοί· Vide Ἀρχαῖοι.
ἦν.
ἤν.
ἴσκειν.
λαμπρῶς.
λεκάνη.
μεθῆκεν.
μουσικήν.
ξύν.
ὀκνεῖν.
ὅρμενα.
ὀσχοφορεῖν.
οὐδείς.
οὐδένες.
πατρῴων.
πιθάκνη.
ῥήτωρ.
σέσωται.
σκέπαρνον.
σοφιστής.
ταχύ.
τυραννεύσασαν.
ὑποκρίνεσθαι.
Φαινόλης.

Οἱ παλαιστριτικοί· Vide in Ἀθληταί.

τριαχθῆναι.

Παροιμίαι. Vide Ἄδηλοι.
ἐρεβίνθινος Διόνυσος.
ἐς τὸν λιμένα.
ἔσχατος Μυσῶν.
εὔδοντι δ' αἴρει.
ἢ δεῖ χελώνης.
ἡ δ' αἴξ.
ἡ κύων.
ἡ Λύκου δεκάς.
ἡμένη πελειάς.
ἡ μὲν κλέος.
ἦσάν ποτ' ἦσαν.
Θεσσαλὸν νόμισμα.
Θρᾷκες ὄρκια.
θύραζε Κᾶρες.
Ἰλιὰς κακῶν.
Καδμεία νίκη.
κακὴ μὲν ὄψις.
κανθάρου μελάντερος.
καταμηλῶν.
κατὰ ναῦν.
κεφρεῖς.
κίγκλος.
κοινὰ τὰ φίλων.
κριὸς τροφεῖα.
κριοῦ διακονία.
κύδος.
Κύλλου πήραν.
κύων ἐπὶ φάτνης.
κύων παρ' ἐντέροις.
Κωρυκαῖος.
λαγὼς καθεύδων.
λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν.
λάρος ἐν Νεμέσει.
λιμῷ Μηλίῳ.
λέοντα ξυρ.
Λεσβίων ἀξία.

λευκὴν μᾶζαν.
Λήμνιον κακὸν βλέπων.
λίθον ἔψεις.
Λοκρῶν ξυνθήματα.
λύκος ἀετόν.
λύκος ἔχανεν.
Λύκου δεκάς.
μᾶλλον Φρύξ.
Μεγαρέων δάκρυα.
μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.
μέτρῳ ὕδωρ.
μία λόχμη.
μιὰ χελιδών.
μισήτη.
μῦς λευκός.
Μυσῶν λείαν.
μωρότερος Μορύχου.
νοῦς οὐκ ἔνι.
ὁ Διὸς Κόρινθος.
οἶνος ἄνευ π.
ὀκτώπουν.
ὄνος ἄγων μυσήρια.
ὄνος εἰς ἄχυρα.
ὄνος ἐν μελίτταις.
ὄνος λύρας.
ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος.
ὄνος ἰσόσπριος.
ὄνος ὕεται.
ὄνου γνάθος.
ὄνου πόκοι.
ὄνου θάνατος.
ὄνου παρακύψεως.
ὄνου πόκαι.
ὄνου σκιά.
ὀσράκου περισροφή.
οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.
οὐδ' ἐν σελίνοις.
οὐκ ἐπαινεθείης.
οὐ μάλα κυκκᾶ.
οὐ Φροντίς.
ὄψ' ἦλθες.
πάντα θεῖ.
πάντα λίθον.
παραιξόρουσον.
παρὰ κωφόν.
παραλοῦμαι.
περὶ ὄνου.
Πηλέως μάχαιρα.
πρεσβύτερος Κόδρου.
πρὶν ἢ πτίσαι.
πρωκτὸς λουτροῦ.
πυθοῦ χελιδόνος.
Πυθώδε ὁδός.
πῦρ ἐπὶ πυρί.
Ῥοδίων χρησμός.
Σάγρα.
σαρδόνιος γέλως.
σαυτὴν ἐπαινεῖς.
σκνὶψ ἐκ χώρας.
σκορακίζονται.
τὰ πρῶτ' ἀρίστους.
Ταντάλου τάλαντα.
ταῦτα πράσσων.
ταχυβάμονας.
Τενέδιος ἄνθρωπος.
Τενέδιος ξυνήγορος.
τὴν Ἀκεσαίου.
τὴν γλαῦκα τωθάζουσι.
τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον.
τὴν κατὰ σαυτὸν ἑλοῦ.
τὴν λεοντῆν ἐνδύου.
τὴν χεῖρα προσφέροντα.
τῆς μητρὸς ὡς αἴξ.
τίς τρόπος.
τὸ θερμόν.
τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.

τρία καὶ δύο.
τρυγόνα ψάλλειν.
τρύχνον.
τῶν τριῶν κακῶν ἕν.
ὑγιέστερος ὄμφακος.
Ὕλαν κραυγάζειν.
ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς.
ὑπέρα.
ὑπέρου περιτροπή.
ὑπὲρ τὰ Καλλιστράτους.
ὗς ὑπὸ ῥόπαλον.
Ψύρα.
ψωλὸν γενέσθαι.

αὕτη (ἡ παροιμία scil.).
Μυκόνιος γείτων.
τὰ Σαμίων.

αὐτή (ἡ παροιμία)·
τετράδι γέγονας.

λεγόμενον·
ὁδοῦ παρούσης.
τάδ' οὐ παρά.

τίθεται ἐπί·
τάδ' ἐκ τοῦ.

ἐπὶ τῶν·
τετράδι γέγονας.

Πέρσαι·
κάνδυς.
καρδαμάλη.
κίδαρις.
Μίθρου.
παράδεισος (gl. sacr.).
παρασάγγης.
σαράβαρα.
σάραπις.
τιάρα.

Πίνδαρος·
Olymp. I. 4 μεγάνορος πλούτου.
Olymp. II. 69 παλιντράπελος.
Olymp. XIII. 134 ῥόμβον.
Pyth. III. 191 σμικρὸς ἐν σμικροῖς.
Pyth. IV. 194 λευκαὶ Φρένες.
Pyth. IX. 104 ῥιψάδ' ἀγείρων.
Nem. III. 55 κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν.
Nem. XI. 13 πραμεῦσαι.
Isthm. VI. 7 μετῆλθε τ. ἄ.
Isthm. VIII. 95 λύει δὲ χαλινόν.
Fragmenta: Ἥρας δεσμούς. λίβανον.

Πλάτων· (Comicus).
Ἀδώνιδι·
fr. 2. ὑπέρου περιτροπή.
3. λιπομαρτύριον.

Πλάτων Διὶ κακουμένῳ·
fr. 4. ὑπογλωττίς.

Πλάτων Ἑλλάδι·
fr. 1. φάλαγξ.
8. σκώληξ.
9. τάξαι.

Πλάτων Κλεοφῶντι·
fr. 7. μάραγνα.

Πλάτων Λαΐῳ·
fr. 4. ἴσσα.

Πλάτων Λάκωσι·
fr. 5. μυλαβρίδες.

Πλάτων Μενελάῳ·
fr. 2. τί οὐκ ἀπήγξω.

Πλάτων Νήσοις· Vide Ἑλλάδι.

Πλάτων Ξαντρίαις·
fr. 2. τευτάζειν.

Πλάτων Πεισάνδρῳ·
fr. 5. πολιτοκοπεῖν.
Πλάτων Περιάλγει·
tit. περιαλγής.
Πλάτων Σκευαῖς·
fr. 3. περὶ πόδα.
Πλάτων Συμμαχίᾳ·
fr. 11. παραθήκην.
Πλάτων Σύρφακι·
fr. 1. παλινδορίαν.
Πλάτων Φάωνι·
fr. 2. νοῦς οὐκ ἔνι.
6. παρουσία.
Πλάτων. Fragmenta Incerta:
fr. 4. περὶ πόδα.
24. κριὸν ἀσελγοκέρων.
27. ποδοκάκκη.
28. Μελιτέων οἶκος.
67. ῥακετρίζειν.
68. σωματεῖα.
Πλάτων Ἀλκιβιάδῃ α'·
p. 118 E. μαμμᾶν.
119 C. ἰδέας.
120 A. ὀρτυγοκόπος.
134 E. ἐχέγγυον.
Πλάτων Ἀλκιβιάδῃ β'·
p. 151 A. θαυμασὴν ὅσην.
Πλάτων Ἀξιόχῳ·
p. 364 A. Καλλιρρόην.
365 A. συνειλεγμένα.
365 B. μονονουχί.
366 E. παρ' ἀκαρῆ.
368 D. κατεχειροτόνησαν.
370 D. περιαθρεῖν.
371 B. πόλου.
371 B. κλείθροις.
Πλάτων Ἀπολογίᾳ·
p. 18 C. ἐρήμην δίκην.
p. 20 C. ἠβρυνόμην.
21 E. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.
22 A. ἦ μήν.
22 C. θεομάντεις.
24 A. ὑποσειλάμενος.
40 D. κατέδαρθε.
Πλάτων Γοργίᾳ·
p. 448 B. Θάσιος παῖς.
451 E. σκολιόν.
463 E. νέος ἐξί.
465 D. σαθμώμενον.
469 D. ὑπὸ μάλης.
473 D. μορμορύττει.
486 E. ἕρμαιον.
489 C. συρφετός.
494 C. κνησιῶντα.
499 C. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.
517 E. σκυτοδέψης.
518 E. οἰδεῖ.
Πλάτων Ἐπιστολαῖς·
VIII. 353 E. τέμνειν.
XIII. 361 B. μύρτα.
Πλάτων Ἐρυξίᾳ·
p. 405 B. λίθον ἔψεις.
Πλάτων Εὐθυδήμῳ·
271 C. ἐωράκη.
271 C. ἤδη.
293 D. καλὰ δὴ πατταγεῖς.
288 E. κατορώρυκται.
298 C. λίνον λίνῳ συνάπτεις.
302 A. καὶ τὸ ἤδη.
302 A. ἤδη.
Πλάτων Εὐθύφρονι·
p. 3 D. σπαρνόν.
4 A. ἤπου.

p. 4 C. πελάται.

Πλάτων Θεάγει·

p. 128 B. παρ' ὅντιν' οὖν.

Πλάτων Θεαιτήτῳ·

p. 142 B. θαυμασότερον.
149 B. λοχεία.
149 D. ὀμφαλητομία.
151 B. προμνῶμαι.
161 A. ὑπηνέμια.
161 E. μαιευτικῆς.
164 D. μῦθος ἐσώθη.
166 C. συηνία.
166 C. ὑηνῶν θρεμμάτων.
172 E. τηνάλλως.
183 D. ἱππέας εἰς πεδίον.
194 B. καταντικρύ.
195 C. νωθείας.
209 D. ὑπέρου περιτροπή.

Πλάτων Ἴωνι·

p. 530 A. ῥαψῳδοί.
533 D. Ἡρακλείαν λίθον.
533 E. ἤρτηται.
533 E. κατέχεσθαι.
536 A. ὑποδιδάσκαλος.
538 C. Πράμνειος.
539 E. ὁρμαθός.

Πλάτων Ἱππάρχῳ·

p. 229 A. Στειριακῇ ὁδῷ.
229 D. τέως.

Πλάτων Ἱππίᾳ β'·

p. 368 C. λήκυθον.
372 E. κατηβολή.

Πλάτων Κρατύλῳ·

p. 399 C. ὀπωπέναι.
413 A. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.
417 C. λυσιτελές.
421 A. μάσμα.
428 D. θαμά.

Πλάτων Κριτίᾳ·

p. 111 A. εὔβοτον.
111 D. Φελλεύς.
111 C. σᾶ.
112 A. πνύξ.
112 D. εὐκράς.
113 A. Λυκάβηττος.
115 B. μεταδόρπια.
115 D. σάδιον.
115 D. πλέθρα.
116 C. Φιτῦσαι.

Πλάτων Κρίτωνι·

p. 46 E. μορμολύττεται.
47 E. λωβᾶται.

Πλάτων Λύσιδι·

init. πάνοψ.
p. 205 C. κρονικώτερα.
206 E. ἠρτίαζον.
207 B. ἠλύγη.
207 D. παιδοτρίβας.
222 B. πλημμελεῖν.
extr. προαιρούμενοι.

Πλάτων Νόμοις·

I. 627 A. κώμην.
629 D. νυνδή.
630 E. κλῆρος.
634 A. θωπευτικός.
636 C. λογοποιήσαντες.
637 E. κατασκεδάζειν.
649 B. μεσοῦται.
II. 661 A. τολμῆσαι.
666 A. ὀχετεύει.
666 A. πῦρ ἐπὶ πυρί.
666 E. Φορβάδας.
III. 677 B. ζώπυρα.
680 E. πατρονομούμενοι.
683 E. νυνδή.

III. 701 A. θεκτροκρατία.
IV. 705 A. παλίμβολος.
718 E. ἰδίειν.
721 D. μοναυλίαν.
723 E. περαίνοντας.
V. 732 C. περιχάρειαν.
732 C. περιωδυνίαν.
737 D. πρόσχωροι.
VI. 752 C. παιδαγωγηθεῖσαν πόλιν.
756 E. μεσεύειν.
756fin. Φαῦλον.
758 B. εὐθημονεῖσθαι.
763 C. λεωΦόρος.
768 B. ἀδιάΦθορον.
772 A. μέχρι αἰδοῦς.
773 A. ἰσάζῃ.
775 D. παράΦορος.
776 A. κατακορὴς ξυνουσία.
777 D. περίδινον.
778 C. εὐερκείας.
782 B. παμπληθεῖς.
782 C. πέλανοι.
VII. 795 B. παγκράτιον.
796 A. παρετέον.
800 C. ὅττα.
800 D. Καρικῇ μούσῃ.
803 A. τροπίδια.
803 A. ὑπογράΦεται.
804 B. ἵλεω.
810 B. τητώμενον.
812 D. πρόσχορδα.
819 D. ὑηνῶν θρεμμάτων.
820 A. λύσιμα ἐνέχυρα.
820 C. πεττεύει.
822 C. ὑμνούντων.
extr. ὀρνίθεια δίκτυα.
VIII. 822 C. οὐ μήν.
830 A. παγκρατιασαῖς.
833 B. ἐΦίππιον.
834 B. μονίπποις.
837 C. παρακελεύεται.
837 E. τοπάζειν.
842 E. ὁμοτέρμονας.
843 D. σΦετερίζεται.
844 A. παροχετεύει.
845 A. ῥᾶγα.
845 B. ὀσαΦίδα.
849 C. καπηλείας.
849 E. σεργέτω.
849 E. προέμενος.
IX. 853 D. κερασβόλα.
853 D. τέραμον.
855 D. κατὰ σόμα.
855 D. κατὰ πρέσβιν.
859 E. πλημμελεῖν.
866 B. προστρέπεσθαι.
872 B. τύμβος.
872 E. τολμῆσαι.
874 C. νηποινί.
880 E. τέραμον.
880 E. τεγχθέντων.
extr. λύσῃ.
X. 889 D. συνέριθος.
899 D. ἥκισα.
900 E. μετόν.
901 A. κηΦήν.
901 A. κόθουρον.
903 A. Φιλαιτίων.
906 B. λῆμμα.
907 D. σύμψηΦα.
909 D. θεοπολεῖν.
910 B. ὀργεῶνες.
XI. 915 E. πριάμενος.
916 A. λιθῶντας.

XI. 917 D. κίβδηλον.
918 C. Φαῦλον.
920 C. λῆμμα.
932 A. κωφόν.
935 B. μεγαλόνοια.
936 D. κακοτεχνιῶν.
XII. 944 C. κάκη.
945 A. E. εὐθῦναι.
947 D. λίθων ποτίμων.
953 C. πρυτανεία.
955 B. κλεμμάδιον.
962 C. τοπάζειν.
968 E. τρὶς ἕξ.

Πλάτων Μενεξένῳ·
p. 235 A. κηλούμενος.
239 A. προμνώμενον.
244 E. θεραπίς.

Πλάτων Μένωνι·
p. 82 B. οἰκογενές.

Πλάτων Μίνωϊ·
p. 319 C. παγκαλής.
319 E. συμπαίσορα.

Πλάτων Παρμενίδῃ·
p. 127 A. Παναθήναια.
127 B. παιδικά.
127 C. Κεραμεικός.
151 E. μέθεξις.

Πλάτων Πολιτείᾳ·
I. 327 C. πομπὴν ἔπεμπον.
327 C. ἦ δ' ὅς.
328 C. θαμίζεις.
328 C. ἑωράκη.
329 B. ὑμνεῖν.
337 A. σαρδόνιος γέλως.
340 D. συκοφαντεῖν.
344 A. ὅσιον χωρίον.
II. 358 D. κατατείνας ἐρῶ.
359 E. σφενδόνη.
II. 361 A. ἐσχάτη ἀδικία.
361 C. τεγχθέντων.
362 A. σκινδαλεύειν.
364 D. μαρτύρωνται.
364 E. θυηπολοῦσι.
365 C. σκιαγράφος.
366 A. λύσιοι θεοί.
370 D. σμινύην.
372 C. σποδιοῦσιν.
372 E. φλεγμαίνουσαν.
373 A. πέμματα.
373 B. ἐργολάβοι.
378 D. Ἥρας δεσμούς.
383 B. μακραιώνων.
III. 390 A. νεανιεύματα.
391 A. ἀγχίσποροι.
391 C. τροφή.
393 A. κατεύχεσθαι.
395 B. κατακεκερματίσθ.
396 B. μυκωμένους.
398 A. ἐρίῳ σέψαντες.
399 C. πηκτίς.
399 E. καθαίρωμεν.
400 B. ὑποκοριζόμενοι.
404 D. Συρακοσία τράπεζα.
404 D. παναρμόνιον.
404 D. εὐπάθεια.
405 A. σπουδάζω.
405 B. καλλωπίζεσθαι.
405 C. λυγιζόμενος.
411 A. μινυρίζω.
411 B. ὀξύρροπον.
413 C. μάλ' εἰκότως.
414 C. Φοινικικόν.
IV. 422 E. πόλεις παίζειν.
423 C. Φαῦλον.
425 A. εὔηθες.

IV. 432 C. ἰού.
436 A. τροφή.
436 E. εὐθυωρίαν.
V. 449 A. ἦα.
460 C. σπαργῶσι.
461 A. ὑπὸ σκότῳ.
461 B. ἐχέγγυον.
463 D. κηδεμονία.
474 C. ἡγεμονεύω.
475 D. φιλήκοος.
475 D. φιλοθεάμονες.
479 C. νυκτερίδος αἶνος.
VI. 488 C. μανδραγόρας.
489 C. μετεωρολέσχαι.
492 C. κατὰ βοῦν.
496 D. ζάλη.
VII. 518 A. Φανότερον.
521 C. ὀσράκου περισροφή.
521 E. τευτάζειν.
526 D. ἡδύς.
527 B. ὁλκός.
534 E. θριγκός.
VIII. 547 B. ἰδιώσκεσθαι.
552 B. ὀλιγαρχούμενοι.
553 C. τιάρα.
555 B. παρασησόμεθα.
556 D. ἡλιωμένος.
566 B. πολυθρύλητον.
566 E. μέλλει.
568 A. οὐκ ἐτός.
569 A. συγκλύδων.
IX. 573 E. ἡγουμένου.
574 D. νεωκορήσει.
574 D. ἱερόν τι νεωκορήσας.
575 D. μητρίδα.
583 B. τρίτου κρατῆρος.
IX. 586 B. κυρίττοντες.
591 C. ζήσει.
X. 596 extr. Φαινόμενα.
600 B. Κρεώφυλος.
603 B. ἑταίρα.
607 B. λακέρυζα.
609 A. ἐρυσίβη.
610 E. θανατήριον.
612 A. πολυειδής.
613 C. τὰ ὦτα.
616 A. κνάπτοντες.
616 B. τεταμένον φῶς.
617 B. σείριος.
617 E. οἷ.
619 B. λαιμαργία.
621 B. μῦθος ἐσώθη.
extr. περιαγειρόμενοι.

Πλάτων Πολιτικῷ·

p. 261 D. ἱπποφορβός.
264 C. προστυχής.
275 C. κερασφόρος.
280 C. σεκτικόν.
282 A. νητικήν.
285 D. ἅπου, ἅπουγε.
289 E. μεταποιεῖσθαι.
298 D. κύρβεις.
310 E. ἅτριον.
310 E. εὐήτριον.

Πλάτων Πρωταγόρᾳ·

p. 328 D. ὧδε.
334 B. πτορθούς.
344 B. μεμελημένως.

Πλάτων Σισύφῳ·

p. 389 C. πάντα κάλων.

Πλάτων Σοφιστῇ·

p. 222 C. ληϊκήν.
242 E. συμφέρεται.
243 D. κατὰ πόδα.

p. 254 C. παρεικάθη.
256 A. μέθεξις.

Πλάτων Συμποσίῳ·

p. 174 D. οἳ.
177 A. παιᾶνας.
190 D. ταριχεύειν.
191 E. ἑταιριςρίαι.
193 A. λίσπας.
193 A. λίσπαι.
194 B. ὀκρίβας.
194 B. ὀκρίβας.
198 C. καὶ τὸ ἤδη.
198 C. ἑωράκη.
206 D. προσπελάζει.
215 E. ψυκτήρ.
217 A. ἕρμαιον.
218 D. συλλήπτορα.
219 B. τριβώνιον.
219 B. τριβωνοφόρος.
221 E. κανθήλιος.

Πλάτων Τιμαίῳ·

init. ἑςιῶν.
p. 19 A. μεταλλεύει.
22 D. λυόμενος.
25 D. τενάγη.
31 C. συνδούμενος.
41 C. ὑπαρξάμενος.
42 D. ὄργανα χρόνου.
43 C. ζάλη.
44 E. πορεῖα.
45 B. εὐθυωρίαν.
52 E. πλόχανον.
52 E. ταλαντουμένην.
59 A. συνωθούμενος.
59 B. τιμαλΦέςερον.
61 B. λίθων χοαί.
61 E. τομόν.
73 C. πανσπερμία.

p. 76 A. λέμμα.
77 D. κάταντες.
82 E. παλιναίρεται.
84 A. καταψήχεται.
84 B. σΦακελισμός.
88 B. μαθηματικόν.
90 B. τευτάζειν.
? ἦγεν.

(Πλάτων) Τιμαίῳ Λοκρῷ·

p. 95 A. μεμοίραται.

Πλάτων Φαίδρῳ·

p. 229 C. Φαρμακεία.
230 A. τυΦῶνος.
230 A. τυΦών.
230 A. τεθυμμένον.
233 D. ἰδίαις δαπάναις.
236 B. Κυψελιδῶν ἀνάθημα.
236 B. σΦυρήλατος.
236 B. παιδικά.
236 B. ὁμοίας λαβάς.
238 B. τυραννεύσασαν.
240 E. καχυπότοπος.
242 A. ϛαθερόν.
242 A. ϛαθερόν.
246 C. μετεωροπολῶν.
253 E. λασιόκωΦος.
254 B. σέΦθησαν.
272 C. καὶ τὸ τοῦ λύκου.
273 E. κεχαρισμένως.
275 C. εὐηθείας.
279 C. κοινὰ τὰ Φίλων.

Πλάτων Φαίδωνί·

p. 61 B. ἦ.
63 fin. καὶ τὸ ἤδη.
63 fin. ἤδη.
65 B. ἦ δ' ὅς.
77 E. μορμολυκεῖα.

p. 79 C. ἰλιγγιᾷ.
83 D. καταδεῖται.
85 B. ὁμόδουλος.
86 E. θράττειν.
87 B. ἠμπείχετο.
95 E. φαῦλον.
96 B. τρέφεσθαι.
99 B. κάρδοπος.
102 D. συγγραφικῶς.
106 D. ἀδιάφθορον.
107 C. ἔρμαιον.
110 A. πέμπε.
112 A. τάρταρος.
117 B. τρέσας.

Πλάτων Φιλήβῳ·
p. 14 A. μῦθος ἐσώθη.
51 A. μεταβαλών.
56 B. προσαγώγιον.
57 D. ὁλκήν.

Πλάτων Χαρμίδῃ·
p. 153 D. ἄδην.
158 B. Ζάλμοξις.
167 A. τρίτος κρατήρ.
174 C. ἠμφιέσθαι.
176 B. ὁσημέραι.

Πλάτων. Passim:
ἄδην.
ἔχε δή.
ἐρεσχηλεῖν.
μανά.

Πλάτων. Frustra quaeres:
μίσασθαι.
ῥᾴ.
τερᾴζεις.

Οἱ Ποιηταί·
ἕως.
Ζαγρεύς.
ἤπειρος.
νυός.
ὀργεῶνας.

Πολέμων·
Ἠλύσιον (II. p. 282).
μωρότερος Μορύχου.
Τελμισεῖς.

Πολύζηλος Δημοτυνδάρεῳ·
τῶν τριῶν κακῶν ἕν.

Ποσείδιππος Δημόταις·
νεανισκεύεται.

Ποσείδιππος Λοκρίσι·
τράχηλοι.

Ποσείδιππος Συντρόφοις·
ὅρμενα.

Ποσείδιππος. Fragmt. Inc.:
κύφωνες.
προσέκοψεν.

Πρόξενος·
λαρινοὶ βόες.

Πυθικὸν ἀπόφθεγμα. Vide χρησμοί·

Οἱ Ῥήτορες· Vide in Δικανικοί.
ἀδελφίζειν.
παλαιόν.
πρέσβεων.
σρωτήρ.
ὑπὸ μάλης.

Ῥωμαῖοι·
νόμος.
πατάνια.
περίνησα.
ποδοκάκκη.
προσκεφάλαιον.
σικάριοι.

Σάκας· (Acestor).
Σάκας.

Σαλαμίνιοι·
παλαμίς.
Σάμιοι·
νύμφαι.
Σαπφώ·
Θάψος.
Λευκάτης.
Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.
Φάων.
Σειληνός ἐν δ' τῶν περὶ Συρακούσας·
σαρδόνιος γέλως.
Σέλευκος·
σησαμῆν.
Σέλευκος ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων·
ὀργεῶνες.
Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ·
Πράμνειος οἶνος.
Σικελικαὶ voces·
Λάγεσις.
Νῆσις.
Σικελιῶται·
καρδιώττειν.
μωρότερος Μορύχου.
Σικελοί·
νίδες.
τοργός.
Σιμωνίδης·
κύβηβον.
περιαγειρόμεναι.
σαρδόνιος γέλως.
Σκάμων ἐν τῇ β' τῶν Εὑρημάτων·
Φοινικήϊα.
Σκύθαι·
ἱππάκη.

Σόλων·
ἰδύους.
κιγχάνειν.
κλέπος.
ὁμοερκής.
ποινᾶν.
ῥοῦν.
Σόλων Ἄξοσι·
ὀργεῶνες.
Σόλων Νόμοις·
ναυκραρία.
Σόλων. De eo:
μᾶλλον Φρύξ.
ναυκραρία.
σεισάχθεια.
τὴν κατὰ σαυτὸν ἑλοῦ.
Οἱ ἑπτὰ Σοφοί·
μᾶλλον Φρύξ.
Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β'·
fr. 3. ἔρκεσι.
Σοφοκλῆς Αἴαντι·
vs. 56. ῥαχίζων.
119. προνούσερος.
253. λιθόλευσος.
308. ἐρεφθείς.
837. τανύποδας.
844. παυδήμου.
962. οἰμωκτίαν.
1024. κνώδων.
Σοφοκλῆς Αἰθίοψι·
fr. 27. ἐσφηκωμένον.
31. ὀρθόπτερον.
Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι·
fr. 33. λίγδος.
39. Φαῦλον.
40. Σαρπηδὼν ἀκτή.
Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ·
fr. 85. θηλάσρια.

fr. 87. μνείαν.
Σοφοκλῆς Ἀλωάδαις·
fr. 110. μύξαν.
Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ·
fr. 129. κύμβη.
136. ζευξίλεως.
138. οἰήτας.
139. σάρητον.
Σοφοκλῆς Ἀντιγόνῃ·
vs. 418. οὐράνιον ἄχος.
536. ὁμορροθεῖ.
639. τάλιδος.
Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασαῖς·
fr. 165. πχιδικά.
Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ·
fr. 175. ἐσέφθην, σέφθησαν.
Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ·
fr. 183. θωχθείς.
Σοφοκλῆς Δόλοψιν·
fr. 184. εὐναῖος.
Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ·
fr. 192. πανόν.
193. ὀροσάγγαι.
Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ·
vs. 5. οἰσροπλῆγα.
93. μογερῶν.
445. μασχαλίσματα.
530. ὁμόπτεροι.
637. προσατήριος.
982. εὖ βεβηκότα.
Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ·
fr. 223. κωφεῖν, οὐ κωφεῖ.
Σοφοκλῆς Ἠριγόνῃ·
fr. 225. τοπάζειν.
226. ὕπαφρον.
Σοφοκλῆς Θαμύρι·
fr. 228. μάγαδις.
231. κάνναβις.
Σοφοκλῆς Θησεῖ·
fr. 233. ὄμπνιον νέφος.
233. ὀμπνίου νέφους.
Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·
fr. 272. παλινσκίῳ.
Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ·
fr. 293. πενθερά.
Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς·
fr. 297. ῥικνοῦσθαι.
—. ἐρρικνωμένον.
Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·
fr. 307. λευκὴ σάθμη.
308. ὄνου σκιά.
Σοφοκλῆς Καμικίοις·
fr. 301. πέρδικος ἱερόν.
Σοφοκλῆς Κωφοῖς·
fr. 334. ὄνος ἰσόσπριος.
Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ·
fr. 375. τρίτου κρατῆρος.
378. πάγας.
383. κατουλάδα.
Σοφοκλῆς Νίπτροις ἢ Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι·
fr. 405. νηδὺς ἐλαιάεσσα.
406. παρουσία.
Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ·
fr. 413. ἡμάλαπτεν.
414. θρεκτός.
Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ·
vs. 671. μινύρεται.
1106. ἄ.
Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννῳ·
vs. 246. κατεύχεσθαι.

vs. 387. μάγνον.
387. μηχανορράφος.
391. ῥαψῳδὸς κύων.
Σοφοκλῆς Πηλεῖ·
fr. 442. μὴ νόμισον.
Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·
fr. 450. ξανῶ.
461. ψό.
Σοφοκλῆς Πολυΐδῳ·
fr. 464. παγκαρπία.
Σοφοκλῆς Πολυξένῃ·
fr. 475. παράρρυμα ποδός.
Σοφοκλῆς Ῥιζοτόμοις·
tit. ῥιζοτόμοι.
Σοφοκλῆς Σκύθαις·
fr. 495. οὐκ ἀψάλακτος.
Σοφοκλῆς Σκυρίαις·
fr. 505. εὐωριάζειν.
Σοφοκλῆς Τραχινίαις·
vs. 173. ναμέρτεια.
268. ῥαίοιτο.
602. ταναϋφῆ·
677. εὔειρον.
692. ζύγαστρον.
772. ἀδαγμός.
955. καυρός.
1164. συμβαίνοντα.
Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ·
fr. 549. σκαλμή.
562. σακοδερμίτης.
—. μασχάλην αἴρεις.
Σοφοκλῆς Τυροῖ·
fr. 589. ἐρρηνοβοσκός.
590. ἔχθημα.
594. ταυροφάγον.
Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις·
fr. 599. ὄχος Ἀκεσσαῖος.
Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ·
vs. 44. νώδυνον.
313. ἀδηφάγον.
781. πορσύνεται.
1001. ἐργασείειν.
1216. λιβάδα.
Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ·
fr. 630. ζηλῶ.
Σοφοκλῆς Φινεῖ·
fr. 642. μάσακας.
Σοφοκλῆς. Fragmt. Incerta:
fr. 686. κυβευτήν.
801. ἀγωγεύς.
881. εὐορνιθίαν.
884. ζημίαν λαβεῖν.
886. Λυδία λίθος.
898. Κερβέριοι.
903. λαπίττειν.
904. λευγαλέα.
905. ληκυθισής.
907. λίτρα.
908. μαρίλη.
913. μιαίνεσθαι.
916. ξυνῶνα.
918. ὀκριάζων.
919. ὁλοσπάδες.
922. ὀρθοκέρως.
923. ὀρθόφρων.
924. οὐκ ἐκφρῶσιν.
925. οὐράν.
926. ὄφελμα.
930. πτέρυγας.
933. Ῥαικούς.
935. ῥάχοισιν.
936. ῥειτά.
937. ῥήτωρ.
938. ῥυτῆρι.
940. σαλάβην, σαλάμβ.

fr. 941. σείριον.
944. σίκλος.
949. τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ.
950. τριπαία.
953. ὑψαυχεῖν.
954. φαικῷ.
955. φαρκῖδα.

Σπαρτιᾶται·
συνέφηβος.

Σπεύσιππος ἐν β' τῶν Ὁμοιοτήτων·
πηνίον.

Στησίμβροτος·
τυφλότερος σπάλακος.

Στησίχορος·
ἠλίβατον.
πέποσχα.
τρία Στησιχόρου.
De eo: πάντ' ὀκτώ.

Στράττις Λημνομέδᾳ·
Ἑρμῆς.

Στράττις Ποταμίοις·
λίνον λίνῳ.

Στράττις Φοινίσσαις·
fr. 3. ὀπισθοτίλαν.
3. κριδδέμεν.
4. λεβηρίς.
4. τυφλότερος λεβηρίδος.

Στράττις. Fragmt. Incerta:
fr. 1. πρασοκουρεῖς.
12. σκνὶψ ἐκ χώρας.
18. τρῶγες.
19. λελεπασμένον.

Ἡ Συνήθεια·
εὐημερία.
σκαιεμβατεῖν.
σρωτήρ.

Συνήθως·
εὐκρινής.
καιρός.
σῷ.

Συρακόσιοι·
Καλλικύριοι.
Κιλλικύριοι.
ποταγωγίδες.

Σωκράτης. De eo:
κύνα.
Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.

Σωκράτης historicus ἐν ιβ'·
Κύννειος.

Σωτάδης·
Σωτάδεια.

Σώφρων· ὁ μιμογράφος memoratur: Ῥηγίνους.
fr. Ahr. 1. καρχαρίας.
22. καταπύγων.
26. λίτρα.
27. μωρότερος Μορύχου.
43. κυπτάζουσιν.
—. κάρκαρον.
—. ξυήλην.
—. ὀγκίαν.
—. οὖ.
—. παμφάλυγα.
—. σιληπορδεῖν.

Ἐν τοῖς Τακτικοῖς·
ζυγός.

Ταραντῖνοι·
ῥήτρα.
συνοίσειν.

Οἱ Τέκτονες·
κυμάτια.
λυγῶδες.

προσαγώγιον.

Οἱ Τελῶναι·

σιρομάσης.

Τέρπανδρος·

μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

ὄρθιον νόμον.

Τερψίων·

ἢ δεῖ χελώνης.

Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσι·

fr. 4. σεῖσαι.

Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις·

fr. 2. κόγχη.

6. οὐδαμῇ.

Τηλεκλείδης Πρυτάνεσι·

fr. 7. ῥαγδαίους.

Τηλεκλείδης. Fragmenta Incerta:

fr. 10. τευτάζειν.

11. τάδ' οὐ παρά.

11. τῶν δυνατῶν.

12. μέμφειραν.

19. ἰβύ.

20. λυχνοκῶσα.

21. σαβαρίχη.

22. σάθων.

23. τερπότραμις.

—. μῶρον.

Τιμαῖος·

σαρδόνιος γέλως.

Τιμαῖος ἐν ς'·

Καλλικύριοι.

Τιμαῖος ἐν τῷ θ'·

κοινὰ τὰ φίλων.

Τιμόστρατος Παρακαταθήκη·

ζάγρα.

Οἱ Τραγικοί·

κλῆσαι.

λιβρόν.

μάγους.

μαίμακον.

προσίσχε.

σέφθησαν.

σπεῖρα.

ταλαπείριον.

τρανές.

Ἡ Τραγῳδία·

μονῳδία.

ὄσσος.

οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.

Tragicus Anonymus:

ὑπάρχων.

Ὑπερείδης·

εὐημερία.

ζυγομαχεῖ.

καττύεσθαι.

κερανnύασι.

λόγου χάριν.

μώλωψ.

ὀρθῆς δὲ τῆς.

ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει.

ὀχετόκρανα.

ὀψαρτυτής.

παραχειμάζοντι.

πελαγίζειν.

πρατήρ.

πωλητήριον.

ὑπέρα.

Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισοφῶντος·

μοιχίδιον.

Ὑπερείδης Ῥοδιακῷ·

προέπεσον.

Φαίδων Σωκρατικὸς Ζωπύρῳ·

λογάρια.

Φανόδημος ἐν τῇ ε' Ἀτθίδι·
παρθένοι.
Φανόδημος ἐν ς'·
Τριτοπάτορες.
Φερεκράτης Αὐτομόλοις·
fr. 11. πασσυδί.
12. σραγγαλίδες.
Φερεκράτης Γραυσίν·
fr. 2. περισερόν.
Φερεκράτης Ἰπνῷ·
fr. 2. ὑπώβολον.
Φερεκράτης Κοριαννοῖ·
fr. 7. ὑοσκυαμᾶν.
13. τοῦ.
Φερεκράτης Κραπατάλοις·
fr. 4. κίκκαβος.
15. νωτοπλῆγα.
16. φίλιος.
20. ὀβολοῦ χίμαιρα.
Φερεκράτης Λήροις·
fr. 1. ὄχθοιβος.
2. κυντερώτατα.
Φερεκράτης Μεταλλεῦσι·
tit. μεταλλεῖς.
fr. 3. εὐθὺ Λυκείου.
Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·
fr. 7. τεθολωμένος.
Φερεκράτης Πετάλῃ·
fr. 6. λακπατεῖν.
Φερεκράτης Τυραννίδι·
fr. 1. κόγχην.
Φερεκράτης Χείρωσι·
fr. 1. νιγλάρους.
Φερεκράτης. Fragmt. Incerta:
fr. 11. συηνία.
14. ἤϊα.
fr. 15. καρηβαρῶν.
33. ποῖ κῆχος.
36. ἀδηφάγοι.
37. ἕτερος.
38. ἠττημένα (ἐττ.).
39. εὐημερίαν.
40. καθηγεῖσθαι.
41. κάπνοι.
42. Κιλλικῶν.
43. λάσανα.
44. ληκῆσαι.
44. ληκούμεσθα.
45. μητρίδα.
46. ναικισήρεις.
47. πλατιάσαι.
48. ῥυπαίνω.
49. σκίρον.
50. σκιτών.
51. σκόνυζαν.
52. σόφισμα.
53. σρατηγίς.
54. σφῆκες.
55. τευτάζειν.
56. τραπέμπαλιν.
57. τραύξανα.
58. ὑφόλμιον.
59. ὕφος.
60. φῖτυ.
61. φοβερός.
75. καρκίνοι.
93. πρωπέρυσιν.
Φερεκύδης·
Ὕης.
Φιλαργίδης·
Φιλαργίδης.
Φιλήμων Ἁρπαζομένῳ·
fr. 1. ματτύης.
3. νακοτίλται.

Φιλήμων Ἐφεδρίταις·
fr. 1. παλαιστή.
Φιλήμων Ἥρωσι·
fr. 1. ὑπέρου περιτροπή.
Φιλήμων Νυκτί·
fr. 1. τηνάλλως.
Φιλήμων Παγκρατιαστῇ·
fr. 1. πρό.
Φιλήμων Σαρδίῳ·
fr. 2. τριτημόριον.
Φιλήμων Ὑποβολιμαίῳ·
fr. 2. στοιχεῖον.
Φιλήμων. Fragmenta Incerta:
fr. 31. κατιλλώπτειν.
32. μῦς λευκός.
93. ὄνος εἰς ἄχυρα.
95. σαυτὴν ἐπαινεῖς.
125. θυρσόν.
126. ὀκτώπηχυς.
Φιλιππίδης Ἀνανεώσει·
fr. 4. ψωμοκόλακες.
Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ·
fr. 1. συκάμινα.
Φιλιππίδης Φιλάρχῳ·
fr. 1. μακρὸν ποιῶ.
Φιλιππίδης. Fragmt. Inc.:
fr. 11. λυχνοῦχον.
12. παιδισκάριον.
Φιλόχορος·
Ἑρμοκοπίδαι.
κρηπίς.
νηφάλιοι θυσίαι.
νηφάλια ξύλα.
οἱ νομοφύλακες.
ὁμογάλακτες.
ὀργεῶνες.
πομπεία.
σεισάχθεια.
τετράδι γέγονας.
τρικέφαλος.
Τριτοπάτορες.
Τριτοπάτωρ.
Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἄλυπον ἐπιστολῇ·
τροπηλίς.
Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν·
τρίτος κρατήρ.
Φιλόχορος ἐν τετραπόλει·
Τιτανίδα γῆν.
Φιλύλλιος Φρεωρύχῳ·
τόρος.
Φιλύλλιος. Fragmt. Incerta:
fr. 12. μετάκερας.
Φιλωνίδης. Fragmt. Incerta:
fr. 4. ὀξίνην.
Οἱ Φρεωρύχοι·
τόρος.
Φρύγες·
εὐοὶ σαβοί.
ζέτνα.
κύβηβος.
Λιτυέρσαν.
Φρύνιχος Ἐφιάλτῃ·
fr. 2. ἐφιάλας.
Φρύνιχος Μονοτρόπῳ·
fr. 12. παρθένοι.
Φρύνιχος Μούσαις·
fr. 1. τευτάζειν.
Φρύνιχος. Fragmenta Incerta:
πότις.
σφηκῶσαι.
τριάκοντα.
φανόν.
ψόφος.

Φύλαρχος·
οἰκουρὸν ὄφιν.
Φύλαρχος ἐν ι΄·
τιάρα.
Φύλλις ὁ μουσικός·
σκολιόν.
Φώτιος· Ἐγώ·
ἑωλοκρασία.
Ζάλμοξις.
τριτημόριον.
τρύχνον.
Φώτιος· εἴρηται ἐν ἑτέροις·
ἰαμβύκη.
Φώτιος· Ἡμεῖς·
ἐρανισάς.
ἐρυγγάνειν.
ἔφηλον.
ἤδη.
Ἡρακλεώτης λίθος.
κάβαισος.
κακκάβη.
καρδιώττειν.
κλαήσει.
κνηκίδας.
κυλοιδιᾶν.
κωπῆρες πλοῖον.
λεκάνη.
λιγαίνειν.
λίσριον.
λογγάσω.
μά.
μαγγανεία.
μαῖαν.
μορμώ.
Μουνυχιών.
ξυήλην.
ὁδός.
οἰκείαν.
ὀκλάξ.
ὅρμενα.
ὀρός.
ὀσφραίνεσθαι.
οὐρητιᾶν.
οὐσίαν.
ὀψώνιον.
παράκλητος.
πέζα.
πλεισοβολίνδα.
πρωπέρυσιν.
ῥαθυμεῖν.
ῥάφανος.
σέρφοι.
σκάλοψ.
σκῦλα.
σπαρτοπόλιον.
σπεύδειν.
σαλαγμόν.
σιγμήν.
σοιβήν.
σολήν.
τραγήματα.
τροφή.
ὑπηνέμια.
ὑσέρα δεκάτη.
φαῦλον.
ψωμός.
ὧδε.
Φώτιος· κοινῶς·
πομπή.
Φώτιος· νῦν·
ἰσιατόρια.
κέραμον.
κύβηβον.
λαμπτήρ.
λουτρά.
ναύκραροι.

ναυκραρία.
ὀβολός.
ὀρχήστρα.
Σαρδαναπάλους.
σκαφεῖον.
σκιαγράφος.
φορεῖον.

Φώτιος· οἱ πολλοί·
κῶος.
ὀξίνη.
πατάνια.
σχολή.
τηθαλλαδοῦς.
Vide in Βίος, Νεώτεροι, Συνήθεια, Χρῆσις.

Χαιρήμων·
ὑπάρχων.

Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος·
οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.

Χάρης·
ἦ δ' ὅς.

Χάρων ὁ Λαμψακηνός·
κύβηβος.
ὀσακός.

Χείλων·
τὴν κατὰ σαυτὸν ἑλοῦ.

Χῖοι·
σαθρόν.

Χοιρίλος ὁ Σάμιος·
Σαμιακὸν τρόπον.

Ἡ Χρῆσις·
σησαμῆν.
ὦ Ἡρακλες.

Χρησμοί·
ἐς κόρακας.
ἔσχατος Μυσῶν.
εὐγενέστερος Κόδρου.
μελαμπύγου.
μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.
μέτρῳ ὕδωρ.
μητραγύρτης.
πάντα λίθον.
πάντα ὀκτώ.
Πύθια καὶ Δήλια.
Ῥοδίων χρησμός.
Σέρειφον.
τὴν κατὰ σαυτόν.
ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς.

Χρύσιππος·
μέντοι.

Χρύσιππος περὶ χρησμῶν·
νεοττός.

Ὠιδαί·
ἰάλεμος.
ἴακχος.
ἴθυμβος.
ἰμαοιδός.
ἰμαῖος.
ἴουλος.
λιτυέρσαν.
λιτυέρσης.
μεθύμνιον.
μονῳδία.
νόμος.
ξυναυλία.
παρίαμβοι.
Πολυμνήστεια.

Ὠριγένης ad Genes. 3. 21: σύμβολα (Vol. II. p. 369).

INDEX GLOSSARUM HOMERICARUM.

ILIADIS.

A. 2 μυρία.
11 ἠτίμησεν.
13 λυσόμενος.
14 ϛέμμα.
24 ἤνδανε.
35 ἠρᾶτο.
37 κλῦθι.
40 πίονα.
40 κατὰ πίονα.
42 τίσειαν.
48 ἰόν.
50 ἐπῴχετο.
51 ἐφιείς.
52 πυραί.
63 ὀνειροπόλος.
66 κνίσης.
72 μαντοσύνην.
81 πέψῃ.
85 θεοπρόπιον.
86 μά.
87 θεοπροπία.
106 κρήγυον.
106 οὐπώποτε.
113 προβέβουλα.
122 φιλοκτέανος.
124 ξυνήϊα.
126 παλίλλογα.
141 οὖθαρ.
149 κερδαλεόφρων.
157 σκιόεντα.
169 φέρτερον.
174 λίσσομαι.
186 ϛυγεῖ.
210 λῆγε.
225 οἰνοβαρές.
228 τέτληκας.
234 μά.
238 Φορέουσι.
246 πεπαρμένον.
248 ἡδυεπής.
279 σκηπτοῦχος.
286 μοῖρα.
292 ὑποβλήδην.
293 οὐτιδανός.
301 μελαίνῃ.
312 ὑγρὰ κέλευθα.
313 λυμαίνεσθαι.
314 λύματα.

A. 328 ἱκέσθην.
351 ὀρεγνύς.
359 ὁμίχλη.
382 ἧκε.
429 εὔζωνος.
435 ὅρμον.
436 εὐνάς.
448 ἐΰδμητον.
474 τίοντες.
474 μέλποντες.
479 ἵει.
481 ἱσίον.
482 ναῦς ἰοῦσα.
510 τίσωσιν.
514 νημερτές.
521 νεικεῖ.
526 παλινάγρετον.
555 παρείπῃ.
567 ἀάπτους.
567 ἄαπτον.
569 καθῆσο.
576 ἧδος.
581 συφελίξαι.
596 κύπελλον.

B. 2 εὖδον.
12 πανσυδίῃ.
24 πανυχίον.
34 μελίφρων.
39 σοναχάς.
41 ὀμφή.
43 νηγάτεον.
55 ἠρτύνετο.
58 ἄγχισα.
73 ἧ.
73 ἧ θέμις.
77 ἠμαθόεντος.
81 νοσφιζοίμεθα.
93 ἰλαδόν.

B. 117 κάρηνα.
125 ἐφέσιοι.
129 πλέας.
130 ναίουσι.
135 σπάρτα.
153 οὐρούς.
159 νῶτα θαλάσσης.
204 κοίρανος.
214 οὐ κατὰ κόσμον.
217 Φολκός.
219 Φοξός.
219 λάχνη.
229 οἵσει.
235 πέπονες.
241 μεθήμων.
256 κερτομέων.
266 ἰδνωθείς.
267 σμῶδιξ.
275 λωβητῆρα.
275 ἔσχε.
287 σείχοντες.
287 ἱππόβοτος.
289 νεαροί.
293 πολυζύγῳ.
298 κενεόν.
299 ἠέ.
312 πετάλοις.
318 ἔφηνεν.
325 ὀψιτέλεσον.
340 μήδεα.
350 ὑπερμενέα.
353 Φαίνων
366 κατὰ σφέας.
372 συμφράδμονες.
376 νεῖκος.
380 ἠβαιόν.
390 ἐΰξοον.
402 ἐρεύσεν.

B. 403 πενταέτηρον.
414 πρῆνές.
415 πρῆσαι.
415 θύρετρα.
417 ῥωγαλέον.
426 ἤφαιστος.
448 θυσάνοις.
463 κλαγγηδόν.
484 ἔσπετε.
485 ἐξέ.
488 ὀνομήνω.
497 πολύκνημον.
551 περιτελλομένων.
599 πηρός.
668 τριχθά.
720 εὖ εἰδότες.
723 ὕδρου.
751 ἱμερτός.
752 καλλίρροον.
809 ὠΐγνυντο.
810 ὀρυμαγδός.
812 περίδρομος.
833 σείχειν.

Γ. 1 ἴσαν.
16 θεοειδής.
24 κεραόν.
33 παλίνορσος.
41 κέρδιον.
59 κατ' αἶσαν.
71 ὁππότερος.
82 ἴσχεσθαι.
128 παλαμάων.
141 ὀθόναις.
154 ἰοῦσαν.
176 τέτηκα.
180 κυνώπιδος.
181 ἠγάσσατο.
182 μοιρηγενές.

Γ. 182 ὀλβιοδαίμων.
187 Σαγγάριος.
194 σέρνοις.
196 κτίλος.
220 ζάκοτον.
237 πύξ.
289 τίνειν.
292 σόμαχος.
299 πημήνειαν.
306 τλήσομαι.
336 ἵππουριν.
337 καθύπερθεν.
358 πολυδαιδάλου.
358 ἠρήρεισο.
369 ἱπποδασείης.
372 ὀχεύς.
385 νεκτάρεον.
385 νεκταρέου.
414 μεθείω.
416 μητίσομαι.

Δ. 6 παραβλήδην.
10 τέρπεσθον.
12 ὀϊόμενος.
21 ἤσθην.
26 θεῖναι.
27 μόγῳ.
54 μεγαίρω.
59 πρεσβυτάτην.
62 ὑπείξομεν.
79 κατέθορεν.
90 συναγείρων.
102 πρωτόγονος.
126 ὀξυβελής.
135 ζῶμα.
156 προσήσας.
158 ὅρκιον.
161 ὀψέ.
166 ὑψίζυγος.

Δ. 187 μίτρα.
195 ὄφρα.
214 ὄγκοι.
215 ζωστήρ.
243 τεθηπότες.
257 τίω.
272 παρώχετο.
274 νέφος.
315 τείρει.
347 πύργοι.
370 ὀπιπτεύειν.
381 παραίσια.
381 σήματα.
383 θεῖεν.
415 ἔψεται.
421 ταλασίφρονα.
433 πολυπάμων.
438 πολύκλητοι.
450 οἰμωγή.
453 μισγάγκειαν.
478 θρέπτρα.
486 ἴτυς.
513 θυμαλγέα.

Ε. 31 πλατά.
36 ἠϊόεντι.
47 ἤριπεν.
62 τεκτήνατο.
66 κύσιν.
70 πύκα.
148 μετώχετο.
162 ξύλοχος.
174 ἔφες.
202 Φορβή.
208 ἤγειρα.
208 τῷ ῥα.
252 μήτι.
282 πτάμενος.
284 κενεών.
289 ἀᾶσαι.
305 ἰσχίον.
308 ῥινόν.
315 πτύγμα.
322 Φλοίσβου.
329 καρτερώνυχας.
384 τιθέντες.
401 ὀδυνήφατος.
402 ἠκέσατο.
416 ὀμόργνυσι.
429 ἱμερόεντα.
449 τεῦξαι.
465 ἐς τί ἔτι.
521 ἰωκάς.
550 ἠβήσαντες.
585 κύμβαχος.
639 θυμολέων.
661 μαιμώωσα.
702 πύθοντο.
708 μεμηλώς.
722 κύκλα.
726 πλῆμναι.
730 λέπαδνα.
745 Φλόγεα.
756 ὕπατον.
774 ῥοάς.
778 τρήρωσι.
778 ἴθματα.
796 ἔτειρε.
830 τύψον.
831 τυκτόν.
834 ὁμιλεῖ.
838 Φήγινος.
872 νεμεσίζει.
882 μαργαίρει.
886 νεκάδες.
887 τυπῇσι.

Ζ. 19 ὑΦηνίοχος.

Z. 26 ὑποκυσαμένη.
46 ζώγρει.
48 πολύκμητος.
89 οἴξασα.
90 πέπλον.
101 ἰσοφαρίζειν.
111 τηλεκλειτοί.
117 σφυρά.
132 μαινομένοιο.
132 τιθήνας.
134 θύσθλα.
152 κέρδιος.
168 σήματα.
169 πίναξ.
169 πτυκτῷ.
169 θυμοφθόρα.
182 πυρὸς μένος.
195 νέμοιτο.
202 κατέδων.
241 ἐφῆπτο.
251 ἠπιόδωρος.
268 πεπαλαγμένος.
280 μετελεύσομαι.
286 μολοῦσα.
331 θέρεται.
341 μέτειμι.
367 ὑπότροπος.
373 μυρομένη.
419 ἔχεεν.
430 παρακοίτης.
488 μοῖρα.
507 κροαίνων.
511 ἤθη.
513 ἠλέκτωρ.
518 ἠθεῖος.

H. 12 σεφάνη.
26 ἑτεραλκέα.
39 οἰόθεν οἷος.
75 ἴτω.
82 οἴσω.
87 ὀψιγόνων.
115 μετά.
129 πτώσσοντες.
143 σεινωπῷ.
144 ὑποφθάς.
198 νήϊδα.
207 περιέσσατο.
262 τμήδην.
282 τελέθει.
332 κυκλήσομεν.
346 τετρηχυῖα.
407 ὑποκρίνονται.
410 μειλισσέμεν.
433 λυκόφως.
434 κριτός.
475 θάλεια.

Θ. 31 ὕπατε κρειόντων.
47 πολυπίδακα.
66 ὄφρα.
80 οὖρος.
122 ὑπερώησαν.
181 μνημοσύνη.
230 ὁπότε.
231 ἔσθοντες.
236 ἀᾶσαι.
238 οὐ μὲν δή.
250 πανομφαίῳ.
254 πάρος.
281 φίλη κεφαλή.
293 σπεύδειν.
311 παρέσφηλεν.
342 ὀπίσατον.
367 πυλάρταο.
407 νεμεσίζει.
413 πῇ μέν.
453 μέρμερα.

Θ. 470 ἠοῦς·
481 τάρταρος.
495 πόρκης.
504 παρὰ σφισιν.
513 οἴκοθι.
518 πρωθήβας.
519 θεόδμητος.
522 λόχος.
556 νήνεμος.
557 πρώονες.
I. 38 θέμις.
73 ὑποδεξίη.
110 Φέρισον.
153 τηλύγετος.
154 πολύρρηνες.
157 μεταλλήξαντι.
203 ζωρότερον.
208 ῥάχιν.
246 Φθίσθαι.
292 ποιήεσσαν.
324 μάσακα.
349 ἤλασεν.
358 νήεον ὕλην.
364 ἔρρων.
377 ἐρρέτω.
453 ὄϊσθείς.
464 ἔται.
469 προδόμῳ.
471 ἔσβη.
476 ὑπέρθορον.
478 τηλύγετος.
487 πάσασθαι.
499 ῥυσαί.
499 παραβλῶπες.
500 λοιβή.
505 σθεναρός.
506 Φθάνει.
521 κρινάμενος.
I. 541 προθέλυμνα.
544 θηρήτορας.
554 οἰδάνει.
566 πρόχνυ.
571 ἠεροφοῖτις.
611 κήδειν.
640 ὑπωρόφιοι.
653 σμύξαι.
662 κατέλεκτο.
678 σβέσαι.
K. 7 νιφετός.
12 πυρά.
15 προθελύμνους.
16 ὑψόθι.
58 σημαίνει.
83 ὀρφναίην.
121 μεθίει.
152 ὑπὸ κρασίν.
153 σαυρωτῆρσιν.
157 λὰξ ποδὶ.
173 ξυροῦ ἀκμῆς.
197 ἤϊσαν.
205 τολμήεντι.
258 καταῖτυξ.
274 ἐρωδιός.
335 κυνέη.
361 κεμάς.
383 καταθύμιον.
386 κατ' ὀρφναίην.
418 ἐσχάραι πυρός.
434 νεήλυδες.
437 θείειν.
486 ὄϊεσσι.
490 μετόπισθεν.
528 θορών.
573 λόφος.
Λ. 15 ζώννυσθαι.
24 οἶμοι.

Λ. 26 κυάνεοι.
27 ἶρις.
54 μυδαλέας.
66 ϛεροπή.
70 θορόντες.
105 μόσχον.
160 ὄχεα.
168 ἰέμενοι.
173 μολών.
224 μητροπάτωρ.
236 ἀᾶσαι.
290 ὑπέρτερον.
307 τρόφι.
385 παρθενοπίπας.
392 τίθησι.
395 οἰωνοί.
424 πρότμησις.
439 καίριον.
451 ὑπαλύξας.
477 λαρόν.
523 κλαγγή.
534 ϛείβοντες.
536 ῥαθάμιγγες.
559 νωθής.
569 κείρει.
560 λήϊον.
630 ὄψον.
634 πελειάδες.
664 κήδεται.
671 νεῖκος.
685 λιγαίνων.
712 νεάτη.
721 νεῖκος.
735 Φαέθων.
787 πρεσβύτερος.
793 παρειπών.
796 προέτω.
811 νότιος.

Λ. 820 σχήσουσι.
821 φθίσονται.
M. 3 ὁμιλαδόν.
4 σχήσειν.
24 δμόσε.
25 ὗε.
29 Φιτρῶν.
31 ἠϊόνα.
43 πυργηδόν.
54 κρημνοί.
71 παλίωξις.
87 πένταχα.
107 σχήσεσθαι.
132 ὑψικάρηνοι.
149 πρυμνήν.
156 νιφάδες.
161 μύλακες.
228 θεοπρόπος.
239 πρὸς Ἠῶ.
240 ζόφον.
243 οἰωνός.
243 πάτρης.
255 θέλγει.
258 κρόσσας.
259 ϛήλας.
259 προβλῆτας.
283 πίονα.
298 σχόμενος.
304 μέμονα.
345 τῇδε.
421 οὖρος.
448 ὀχλίζειν.
459 θαιρούς.
460 ὀχῆες.
462 ῥιπῆς.
463 ὑπώπια.
N. 28 κευθμῶν.
36 πέδαι.

N. 59 σκηπάνιον.
78 μαιμῶ.
103 θώων.
103 ἤϊα.
121 μεθημοσύνη.
128 λαοσσόος.
136 προὔτυψαν.
137 ὀλοοίτροχος.
138 σεφάνη.
168 οἰσόμενος.
192 ὀμφαλόν.
198 καρχαρόδους.
212 ἰγνύη.
233 μέλπηθρα.
252 μετ' ἐμέ.
281 μὲτοκλάζει.
281 ἵζει.
282 πατάσσει.
285 ταρβεῖ.
288 τυπεῖσιν.
339 φθισίμβροτος.
391 νεηκές.
409 καρφαλέον.
464 κῆδος.
551 περισαδόν.
564 σκῶλος.
567 μεταστρόμενος.
613 ἐφίκοντο.
686 Φαιδιμόεντες.
726 παραρρητοῖς.
796 πέδον.
798 παφλάζοντα.
823 θάρσυνος.
829 ταλάσσης.
830 λειριόεντα.

Ξ. 8 περιωπή.
16 πορφύρει.
37 ὀψείοντες.
58 σκοπιάζων.
123 πυροφόρος.
142 σιφλώσειεν.
172 τό ῥα.
172 τεθυωμένον.
176 πεξάμενος.
181 ζώννυται.
182 λοβός.
183 τρίγληνα.
214 κεσὸν ἱμάντα.
273 μαρμαρέην.
291 κικλήσκουσι.
307 πρυμνώρειαν.
317 ἠρασάμην.
347 νεοθηλής.
347 ποίην.
348 ἐρσήεντα.
359 κῶμα.
387 ἰσχάνει.
413 σρόμβος.
493 θέμεθλα.

O. 16 κακορραφίαι.
17 ἱμάσσω.
22 παρασαδόν.
42 πημαίνει.
96 μετά.
103 ἰάνθη.
170 πτῆται.
185 ὑπέροπλον.
191 παλλομένων.
273 ἠλίβατος.
349 μητίσομαι.
389 ναύμαχα.
410 σάθμη.
412 ὑποθημοσύνη.
493 μινύθει.
504 ἦ.
512 θήρασεύεσθαι.

O. 529 ἤρκεσεν.
594 θέλγει.
657 ἴσχε.
677 ξυσόν.
693 ἴθυσεν.
740 κεκλιμένος.
Π. 3 μελάνυδρος.
59 μετανάσης.
78 περιάγνυται.
106 Φάλαρα.
159 Φοινός.
162 Φόνος ἔρευσεν.
163 περιξένεται.
180 παρθένιος.
224 οὖλον.
235 ὑποφῆται.
294 ἡμιδαής.
304 προτροπάδην.
361 ῥοῖζος.
395 παλιμπετές.
398 ποινήν.
441 πεπρωμένον.
470 κρίζει.
475 τανύηκες.
487 μετελθών.
642 πέλλας.
734 σκαιῇ.
747 τήθεα.
769 πάταγος.
812 ἐφῆκα.
825 πῖδαξ.
P. 5 κινυρή.
19 ὑπέρβιον.
52 πλοχμοί.
112 παχνοῦται.
211 ὑάλιος.
287 σφέτερον.
322 σφετέρῳ.

P. 327 ὑπὲρ θεόν.
330 ὑπερδέα.
415 ἐϋκλεές.
464 ἱερῷ.
469 νηκερδής.
471 οἷον.
561 παλαιγενές.
572 λαρόν.
632 ἰθύνει.
676 πτώξ.
688 κυλίνδει.
696 ἔσχετο.
760 περί τ' ἀμφί τε.
Σ. 28 ληΐσσατο.
114 ὀλετῆρα.
209 συγερῷ.
211 πυρσοί.
236 Φερέτρῳ.
245 μέδεσθαι.
288 μέροπες.
319 σκύμνος.
332 καθέξει.
401 πόρπη.
401 κάλυκας.
407 ζωάγρια.
410 πέλωρ.
413 λάρναξ.
415 λαχνήεντα.
463 μελόντων.
471 εὕπρηστον.
486 ὑάδες.
501 ἰέσθην.
501 ἴσορι.
505 ἱεροφώνων.
519 ὄλιζον.
529 μηλοβοτήρ.
532 ἵκοντο.
535 κυδοιμός.

Σ. 546 ὄγμος.
551 ἔχοντες.
551 ἤμων.
557 ὄγμος.
566 φορῆες.
572 σκαίροντες.
597 σεφάνη.
Τ. 44 ταμίαι.
78 θεράποντες.
103 μογοσόκος.
118 ἠλιτόμηνον.
132 ὁρῷτο.
135 ὀλεέσκει.
178 ἵλεως.
260 τίνυνται.
294 κηδείους.
300 μείλιχον.
350 λιγύφωνος.
387 σύριγγος.
406 ζεύγλη.
Υ. 4 Θέμισα.
5 πολυπτύχου.
12 Ἡφαισος.
14 νηκούσησεν.
70 κελαδεινή.
84 οἰνοποτάζων.
142 ὁμήγυριν.
165 σίντης.
169 σένει.
202 κερτόμιος.
205 ὄψις.
440 ψύξασα.
462 τύψας.
Φ. 38 ὄρπηξ.
84 μινυνθάδιον.
111 ἠώς.
156 ἠώς.
163 περιδέξιος.
Φ. 234 οἶδμα.
234 θύων.
235 κυκώμενος.
252 οἴμησεν.
257 ὀχετηγός.
259 μάκελλα.
261 κελαρύζει.
282 ἐρχθέντα.
303 ἔσχεν.
310 μόθος.
325 μορμύρων.
346 νεοαρδέα.
351 λωτός.
364 κάγκανον.
366 θέλειν.
402 μιαιφόνος.
407 πέλεθρα.
430 τλήμονος.
450 πολυγηθής.
465 τελέθουσι.
503 στροφάλιγγι.
551 πορφύρει.
Χ. 83 λαθικηδέα.
114 ὑπόσχωμαι.
134 ἵκελος.
140 οἴμησεν.
140 πελειάδες.
165 περιδινοῦνται.
169 ὀλοφύρεται.
247 κερδοσύνη.
270 ὑπάλυξις.
310 πτῶκα.
325 λαυκανίᾳ.
328 σφάραγον.
365 τέθναθι.
411 ὀφρυόεσσα.
452 πάλλει.
469 κεκρύφαλον.

Χ. 480 τυτθόν.
Ψ. 62 μελεδήματα.
91 σορός.
101 τετριγυῖα.
116 λόχμη.
139 νήεον ὕλην.
141 ξανθήν.
196 λιτανεύει.
201 ἰλαπίνας.
209 ὑπίσχεται.
225 ἑρπύζων.
226 ἑωσφόρος.
227 κίδναται.
255 τορνώσασθαι.
283 οὔδεϊ.
332 νύσσα.
356 ὕσατος.
367 μετά.
420 ῥωχμός.
460 ἰνδάλλεται.
462 τέρμα.
479 λαβραγόρην.
485 περιδώμεθα.
500 κατωμαδόν.
532 πανύσατον.
580 θεῖα.
683 ζῶμα.
714 τετρίγει.
716 σμώδιγγες.
719 σφῆλαι.
726 κώληπα.
762 πηνίον.
775 ὄνθος.
795 μέλεος.
826 σόλον.
845 καλαύρωψ.
Ψ. 851 ἡμιπέλεκκα.
854 μήρινθος.
855 τρήρωνα.
858 οἴσεται.
869 κελάδησαν.
870 σπερχόμενος.
Ω. 5 πανδαμάτωρ.
80 μολύβδαινα.
94 ἕσθος.
125 ὄϊς.
152 ταρβεῖ.
153 πομπόν.
158 φειδήσεται.
162 ἔφυρον.
190 πείρινθα.
221 θυοσκόοι.
240 κηδήσοντες.
240 οἶκοι.
253 κατηφόνες.
270 ζυγόδεσμον.
272 ἵσωρ.
302 ταμίης.
316 περκνός.
316 μορφνόν.
348 ὑπηνήτη.
438 ὁμαρτέων.
453 σαυροί.
496 νηδύς.
533 φοιτᾷ.
613 σίτου.
645 σορέσαι.
645 ἐφύπερθε.
757 ἐρσήεις.
770 ἤπιος.
775 πέφρικα.
795 λάρναξ.

A. 10 ἤποθεν.
40 τίσις.
77 μεθήσειν.
152 μολπή.
157 σχών.
170 πόθι.
184 μετά.
248 τρύχουσι.
256 πήληκα.
274 σφέτερα.
279 ὑποθήσομαι.
308 λήσομαι.
342 καθίκετο.
347 ὄρνυται.
385 ὑψαγόρης.
405 ἐρέσθαι.
426 περίσκεπτον.
431 πρωθήβης.

B. 57 ἱλαπινάζω.
75 κειμήλια.
119 ἐϋπλοκαμῖδες.
169 λῴϊον.
192 θωή.
256 τελέει.
327 ἵεται.
343 μογήσας.
409 ἱερή.
409 ἵς.

Γ. 1 λίμνην.
56 τελευτῆσαι.
96 μειλισσέμεν.
112 θείειν.
179 μετρήσαντες.
277 φίλα.
434 πυράγρην.
449 τένοντας.

Δ. 5 ῥηξήνορες.
23 ὀτρηρός.
135 ἠλακάτη.
221 νηπενθές.
258 κατὰ δὲ Φρόνιν.
276 θεοείκελος.
386 ὑποδμώς.
413 νομεύς.
490 τολυπεύειν.
502 ἐχθόμενος.
563 Ἠλύσιον.
605 λειμών.
607 ἱππήλατον.
611 ἥς.
622 εὐήνορα.
627 τυκτόν.
725 κεκασμένον.
777 ἤραρε.
805 ῥεῖα ζώοντες.
844 πετρήεσσα.

E. 1 ἠώς.
59 ὁδμή.
234 σειλειόν.
246 τέρετρον.
259 τορνώσασθαι.
267 κώρυκος.
380 ἵμασεν.
405 σπιλάδες.
405 πάγοι.
418 παραπλῆγας.
430 παλιρρόθιον.
453 προχοαί.
463 ζείδωρον.
477 ὁμόθεν.
481 ἔφυν.

Z. 38 ζῶστρα.

Z. 40 πλυνοί.
45 πέπταται.
65 μέμηλεν.
76 κίχη.
115 μετά.
131 ὑόμενος.
161 σέβας.
168 τέθηπα.
173 τῇδε.
231 ὑακίνθινον.
233 ἴδρις.
280 πολύευκτος.
292 νάει.
300 ἠγήσαιτο.
H. 8 θαλαμηπόλος.
20 κάλπις.
38 μετ' ἴχνια.
115 ὄγχναι.
126 περκάζει.
130 ἴησιν.
Θ. 75 νεῖκος.
80 οὐδός.
99 συνήορος.
135 ἐρώμεθα.
203 ἧσεις.
221 προφερέσερον.
263 πρωθήβης.
290 ἧει.
292 εὐνηθέντες.
297 τεχνήεντες.
332 μοιχάγρια.
356 τίσω.
470 μοῖρα.
506 τρίχα.
507 ἠέ.
543 ξεινοδόκος.
I. 20 μέλω.
24 ὑλήεσσα.
I. 106 Κύκλωπες.
119 πάτος.
124 μηκάδες.
133 ὑδρηλοί.
210 ὄδωδεν.
217 νομόν.
219 σηκοί.
245 ὑπέμβρυον.
246 θρέψας.
271 ξείνιος.
277 ἔχθος.
293 μυελόεντα.
346 κισσύβιον.
427 λύγος.
440 οὔθατα.
K. 127 πείσματα.
141 ναύλοχον.
166 ῥῶπες.
168 πελώρου.
169 καταλοφάδια.
169 λοφάδια.
235 κυκᾶν.
260 ἐσκοπίαζε.
279 ἧβη.
305 μῶλυ.
362 θυμῆρες.
398 ὑπέδυ.
514 κωκυτός.
544 ἰξύν.
555 ἰμείρων.
559 καταντικρύ.
Λ. 6 μετά.
121 εὐῆρες.
185 τεμένη.
201 τηκεδόνι.
219 ἶνες.
224 ἴσθι.
275 πολύευκτον.

Λ. 424 κυνῶπις.
455 κρύβδην.
531 κώπην.
575 ἀαγές.
Μ. 51 ἰσοπέδη.
80 σκοπέλῳ.
81 πρὸς ζόφον.
84 ὀισεύσας.
84 κοῖλον.
104 ῥοιβδεῖ.
169 νηνεμία.
184 πολύαινος.
197 παρήλασεν.
208 ἀδαήμονες.
251 προβόλῳ.
258 οἴκτισον.
265 μυκηθμός.
313 ζαὴν ἄνεμον.
378 τῖσαι.
406 ἤχλυσε.
433 προσφύς.
N. 15 προικός.
19 εὐήνορα.
106 τιθαιβώσσουσι.
224 λώπην.
239 νώνυμος.
291 κερδαλέος.
399 λαῖφος.
437 ψιλόν.
Ξ. 11 σαυροί.
13 συφεός.
14 εὐνάς.
92 Φειδώ.
112 σκύφος.
146 πέρι.
203 παλλακίς.
208 ζωήν.
231 ἐτύγχανε.

Ξ. 261 ὀπτῆρας.
289 τρώκτης.
350 ξεσόν.
458 ἔφυδρος.
482 ζῶμα Φαεινόν.
525 κοῖτος.
530 νάκην.
Ο. 53 παραυδήσας.
126 πολύευκτον.
161 πέλωρον.
224 τηλεδαπός.
449 πολυπαίπαλοι.
506 ὁδοιπόριον.
Π. 4 ὑλακόμωροι.
21 περιφύς.
77 μνᾶται.
153 κρύβδην.
163 κνυζηθμός.
369 λοχόωντες.
471 λόφος.
P. 25 ὑπηοίη.
102 σονόεσσα.
187 ῥυτῆρα.
279 πῇ.
277 προπάροιθεν.
300 κυνοραισαί.
338 σκηπτόμενος.
406 ὑψαγόρη.
449 προΐκτας
509 προσπτύξομαι.
530 ἐψιᾶσθαι.
533 οἰκεύς.
Σ. 6 Ἶρος.
37 τερπωλήν.
64 ξεινοδόκος.
193 Κυθέρεια.
300 Ἴσθμια.
353 οὐκ ἀθεεί.

Σ. 418 οἰνοχόος.
Τ. 163 παλαιφάτου.
229 λάων.
233 λοπός.
314 σημάντορες.
374 νίζει.
393 οὐλή.
439 λόχμη.
547 ὕπαρ.
Υ. 18 τέτλαθι.
41 μερμηρίζω.
58 λέκτροις.
61 πότνα.
98 ταφερή.
156 ἦρι.
339 μά.
Φ. 94 ὄπωπα.
142 οἰνοχοεύει.
145 θυοσκόος.
173 ῥυτῆρα.
207 ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.
244 ἴτην.
297 ἀᾶσαι.
327 πτωχός.
349 καθάπαξ.
395 ἵπες.
408 οἰός.
Χ. 126 ὀρσοθύρη.
Χ. 130 ἐφορμή.
148 περιβαλλομένους.
230 ἥλω.
278 λίγδην.
304 ἵενται.
318 μετά.
396 σκοπός.
473 πέπυσο.
488 πεπυκασμένον.
Ψ. 3 ἐρρώσαντο.
158 ὑακίνθινον.
190 ἔφυ.
213 νεμέσσα.
246 Φαέθοντα.
262 πεύσομαι.
347 ἠριγένειαν.
351 πολυκηδέος.
362 Φάτις.
Ω. 3 θέλγει.
83 τηλεφανής.
106 ἐρυμνήν.
113 ἠέ.
236 κῦσαι.
279 ἰδάλιμος.
293 περισεῖλαι.
326 τινύμενος.
515 υἱωνός.
539 ψολόεντα.

INDEX GLOSSARUM SACRARUM.

Genesis.

14. 23 σφαιρωτήρ.
22. 13 σαβέκ.
24. 65 θέρισρον.
27. 46 προσώχθικε.
30. 32 ῥαντόν.

Exodi.

1. 10 κατασοφισώμεθα.
2. 3 θίβη.
4. 12 συμβιβῶ.
12. 22 καθίξεσθε.
12. 42 προφυλακὴ τῷ Κ.
14. 7 τρισάται.
25. 11 κυμάτια.
25. 12 κλίτος.
25. 29 σπονδεῖα.
27. 22 πυρεῖον.
28. 27 ὑποδύτην.
28. 38 περισκελῆ.
30. 4 σκυτάλαι.
31. 10 λειτουργική.
32. 27 ῥομφαία.
35. 10 παραρρύματα.

Levitici.

1. 16 πρόλοβος.
2. 14 πεφρυγμένα.
11. 22 ὀφιομάχης.
13. 23 τηλαύγημα.
14. 20 ἱλασήριον.
18. 25 προσώχθισα.
21. 20 ἔφηλος.
21. 20 ἔφηλος.
26. 1 σκοπόν.

Numerorum.

10. 5 σημασία.
25. 7 σιρομάσης.
28. 5 οἰφί.
35. 4 συγκυροῦντα.

Deuteronomii.

1. 22 ἐφοδευσάτωσαν.
7. 23 φαγέδαινα.
18. 10 περικαθαίρων.
18. 11 τερατοσκόπος.
21. 20 συμβολοκοπῶν.

23. 1 θλαδίας.
23. 17 τελεσΦόρος.
23. 17 τελισκόμενος.
25. 18 οὐραγίαν.
28. 28 παραπληξία.
28. 32 σΦακελίζοντες.
32. 5 μωμητά.
32. 9 σχοίνισμα.
32. 21 παρεζήλωσαν.

Iosue.

9. 13 ἐρρώγασιν.
9. 22 παρελογίσασθε.
17. 14 σχοίνισμα.

Iudicum.

5. 28 ἠσχάτισεν.
15. 1 ταμιεῖον.

Regum I.

8. 13 πέττουσι.
9. 24 κωλέα.
18. 9 ὑποβλεπόμενος.
19. 13 κενοτάφια.
21. 7 συνεχόμενος.
22. 8 σύγκεισθε.
25. 18 παλάθαι.
31. 3 ὑποχόνδρια.

Regum II.

3. 29 σκυτάλη.
6. 19 ἐσχαρίτην.
8. 2 σχοίνισμα.
23. 14 ὑπόσημα.

Regum III.

17. 16 καψάκης.
18. 28 σιρομάσης.
19. 11 συσσεισμός.
20. 10 εὐλόγησε.

Regum IV.

2. 1 συσσεισμός.
5. 2 μονόζωνοι.
4. 39 τολύπη.
14. 19 συσρέμματα.
20. 7 παλάθαι.
23. 5 μαζουρώθ.
25. 30 ἐξιατορία.

Chronicum I.

23. 28 πασοΦορεῖον.

Chronicum II.

7. 7 μαναά.

Esdrae.

III. 8. 31 μεριδαρχίας.

Nehemiae.

6. 4 καθόδοις.

Iob.

7 fin. κατεντευκτήν.
14. 7 ῥάδαμνος.
15. 32 πυκάζει.

15. 20 συνίσωρ.
16. 10 πειρατῶν.
20. 10 πυρσεύσαισαν.
21. 15 τί ἰκκνόν.
25. 3 παρέλκυσις.
26. 5 μαιωθήσονται.
28. 32 μαζουρώθ.
31. 23 ὑποίσω.
38. 36 ποικιλτικήν.
49. 20 Φορβειάν.

Psalmorum.

10. 2 μετανασεύου.
10. 3 σκοτομήνη.
31. 10 συμβιβῶ.
36. 1 ζήλου.
39. 6 τεράσια.
43. 14 παραβολή.
46. 1 κροτήσατε.
47. 2 εὐρίζων.
62. 1 ποσαπλῶς.
64. 7 κύτος.
67. 14 σελμῶν.
67. 15 τετυρωμένον.
72. 15 ἠσυνθέτηκας.
76. 7 ἔσκαλλεν.
76. 11 τεράσια.
77. 71 κεκραιπαληκώς.
79. 13 μονιός.
88. 24 τροπώσομαι.
94. 10 προσώχθισα.
95. 10 ἤδρασεν.
102. 3 εὐιλατεύειν.
105. 28 ἐτελέσθησαν.
117. 27 πυκάζουσι.
121. 7 πυργοβάρεις.
129. 4 ἱλασμός.
134. 4 περιουσιασμός.
137. 3 πολυωρήσεις.
140. 4 συνδυάσω.

Proverbiorum.

1. 3 σροφάς.
2. 2 παραβαλεῖς.
4. 15 παράλλαξον.
7. 22 κεπφωθείς.
8. 8 σραγγαλιῶδες.
9. 18 πέτευρον.
11. 26 τιμιουλκῶν.
15. 20 μυκτηρίζει.
19. 19 λοιμεύηται.
20. 22 τίσομαι.
24. 11 πρίου.
29. 11 ταμιεύεται.
31. 13 μηρυομένη.
31. 27 σεγναί.

Ecclesiastae.

10. 20 ταμιεῖον.
12. 6 συντροχάση.

Cantici.

1. 10 σίγματα.
2. 13 κυπρίζουσαι.
8. 6 περίπτερα.

Iesaiae.

3. 18 μηνίσκους.
10. 14 σρουθίζων.
57. 8 σαθμῶν.
61. 3 κατασολή.

66. 20 σκιαδείων.

Ieremiae.

3. 12 μηνίω.
4. 3 νεώσατε.
4. 5 τειχήρεις.
4. 19 μαιμάσσει.
6. 23 ζιβύνη.
8. 6 κάθιδρος.
8. 13 κατερρύηκεν.
22. 19 συμψησθείς.
26. 18 ἰταβύριον.
27. 39 ἰνδάλματα.
28. 18 μεμωκημένος.
31. 33 συνεψήσθη.
44. 21 πέττουσιν.
52. 19 ὑποχυτῆρες.

Ezechielis.

17. 3 ἤγημα.
24. 7 λεωπετρία.
26. 16 καθεδοῦνται.
39. 16 πολυάνδριον.
46. — μανά.

Danielis.

4. 8 κύτος.

Hosee.

2. 13 καθόρμια.
4. 14 τετελεσμένον.
4. 16 παροισρῶσα.
5. 1 ἰταβύριον.
6. 2 μοτώσει.

Amos.

2. 8 περιπέτασμα.
3. 15 περίπτερα.
7. 14 κνίζων.

Nahum.

1. 1 λήμματα.

Habacuc.

2. 5 κατοιόμενος.

Zachariae.

12. 10 κατωρχήσαντο.

Malachiae.

1. 7 ἠλισγημένος.
3. 12 θελητή.

Iudith.

7. 7 ἐφώδευσεν.

Sap. Salom.

2. 9 σύμβολα.

Sirach.

20. 6 λαπισής.
22. 16 ἰμάντωσις.
30. 16 καλαμώμενος.
31. 23 μεσοπορῶν.
32. 9 κεφαλαίωσον.

41. 19 σκορακισμός.

Machab.

II. 4. 7 ὑπενόθευσεν.
4. 22 κατεςρατοπέδευσεν.
4. 49 κηδείαν.
7. 4 περισκυθίσαντες.
7. 23 ςοιχείωσιν.
9. 4 πολυάνδριον.
9. 14 οἰωνόβρωτος.
14. 43 κατευθικτήσας.
III. 4. 1 κατεσκίρρωμένη.
4. 6 ὑμεναίων.
5. 25 ψυχουλκούμενος.
6. 4 ποντόβροχος.
6. 34 οἰωνόβρωτος.
IV. 7. 14 ἰσακίῳ.

Ev. Matthaei.

4. 5 πτερύγιον.
5. 26 κοδράντης.
13. 47 σαγήνη.

Ev. Marci.

12. 42 κοδράντης.
15. 23 ἐσμυρνισμένον.

Ev. Lucae.

1. 5 ἐφημερίκ.
1. 23 λειτουργίας.
6. 1 ψώχοντες.
16. 9 μαμωνᾶς.
22. 31 σινιάσαι.

Act. Apost.

9. 22 συμβιβάζων.
13. 50 παρώτρυναν.
16. 16 πυθῶνος.
19. 12 σιμικίνθιον.
20. 4 συνείπετο.
23. 24 πυθόμενος.
26. 2 ἥγημαι.

Epist. ad Roman.

1. 30 θεοςυγής.
2. 20 μόρφωσιν.
6. 23 ὀψωνία.
7. 16 σύμφημι.
7. 22 συνήδομαι.
13. 12 ὅπλα φωτός.

Epist. I. ad Corinth.

2. 14 ψυχικός.
6. 3 μήτι γε.
7. 35 εὐπάρεδρον.
7. 36 ὑπέρακμος.
8. 9 πρόσκομμα.
16. 2 λογίαι.

Epist. ad Galat.

2. 14 παρείσακτον.
6. 17 ςίγματα.

Epist. ad Ephes.

4. 14 κυβεία.
6. 11 μεθοδείας.

Epist. ad Philipp.

2. 17 σπένδομαι.
4. 10 ἠκαιρεῖσθε.

Epist. ad Coloss.

2. 15 θριαμβεύσας.
2. 15 ϛηλιτεύσας.
2. 18 καταβραβευέτω.

Epist. I. *ad Thess.*

2. 8 ὀμείρονται.
2. 14 συμφυλετῶν.
3. 3 σαίνεσθαι.

Epist. I. *ad Timoth.*

4. 2 κεκαυτηριασμένος.
5. 21 κατὰ πρόσκλισιν.
5. 21 πρόσκλισις.
6. 11 πραϋπάθειαν.
6. 20 κενοφωνίας.

Epist. II. *ad Timoth.*

1. 13 ὑποτύπωσιν.
2. 16 περιίϛασο.
3. 16 σεσωρευμένον.
4. 13 Φαιλόνης.

Epist. ad Tit.

3. 9 περιίϛασο.

Epist. ad Hebr.

2. 1 παραρρυῶμεν.
5. 2 μετριοπαθεῖν.
9. 9 παραβολή.
10. 39 ὑποϛολῆς.
12. 1 εὐπερίϛατον.
12. 13 τροχίας.

Epist. Iacob.

1. 17 τροπῆς ἀποσκίασμα.
1. 26 θρῆσκος.

Epist. II. *Petri.*

1. 9 μυωπάζων.
2. 6 τεφρώσας.
3. 10 ῥοιζηδόν.

Apocalyp.

18. 14 ῥεδίων.

-10257

PROLEGOMENA.

§ 1. De Photii Codice Galeano. . . . . Vol. I. p. 4.
» 2. De Didymo. . . . . » 8.
» 3. De Diogeniano. . . . . » 18.
» 4. De Aelio Dionysio. . . . . » 24.
» 5. De Pausania. . . . . » 39.
» 6. De lexicis rhetoricis Eustathii. . . . . » 48.
» 7. De Boetho. . . . . » 54.
» 8. De Aristophane Byzantio. . . . . » 71.
» 9. De Iulio Polluce et Scholiastis Aristophanis et Sophoclis. » 79.
» 10. De Phrynicho. . . . . » 84.
» 11. De Antiatticista et Moeride. . . . . » 95.
» 12. De Harpocratione. . . . . » 106.
» 13. De Timaeo. . . . . » 113.
» 14. De glossis Homericis. . . . . » 117.
» 15. De glossis sacris. . . . . » 121.
» 16. De glossis quibusdam interpolatis. . . . . » 124.
» 17. De lexico Bachmanni. . . . . » 127.
» 18. De sexto lexico Bekkeri. . . . . » 130.
» 19. De Suida. . . . . » 164.
» 20. De Etymologico Magno. . . . . » 167.
» 21. De quinto lexico Bekkeri. . . . . » 173.
» 22. De Helladio. . . . . » 184.
» 23. De Philemone. . . . . » 189.
» 24. Index fragmentorum lexicorum rhetoricorum apud Eustathium. . . . . » 192.

BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA